

ஸ்ரீ
பகவத் விஷயம்

முதற்பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆரூரிரப்படி, ஒன்பதினாரூரிரப்படி, பன்னிராயிரப்படி,
இருபத்தினாலாயிரப்படி, ஈழ முப்பத்தாரூரிரப்படி வ்யாக்யாநங்களும்,
சீயர் அரும்பதவரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபரிஷத்ஸங்கதி,
த்ரவிடோபரிஷத்தாத்தர் பரத்நாவளி, திருவாய்மொழிநூற்றந்தாதி இவைகளுடன்

THE ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
MELHOTE-571431,
(KARNATAKA STATE)

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு.

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியராலும்,
அ. வீ. நரஸிம்மாசாரியராலும்
பரிசேஷிக்கப்பெற்றது.

திருவல்லிக்கேணி
தோபில் அச்சுக்கூடம்.

யான எம்பெருமானாராலும் வர்த்தித்தபடி சொல்லுகிறது; ஸாத்யவிவ்ருத்தியாய்க்கொண்டு சரமபர்வம் வரக்கடவதாயிருக்கும். [யதீந்த்ரப்ரவணம்] - அந்தப்ராவணயந்தான், “யதீ நபுவுணாயாஸுஷுராவெ

முணஸாமிநெ” என்று விஸேஷஜ்ஞரான வேதாந்தாசார்யரும் விக்குதராய்ப்பேசி அநுபவிக்கும்படியா யிருக்கும். இவர்தாம் நிஜதேசிகஸந்தர்ஸித்ஸம்யமிதுரந்தரநிதி ஸகலநிஜஸரவாவரமுனிவரிதே. அவர் பராங்குஸபாதபக்தர்; இவர் யதீந்த்ரப்ரவணர்; அந்தப்ராவணயமிதே இவரை அனைவரும் கால்கட்டுகிறது. [வந்தேரம்யஜாமாதரம்முநிம்] - “வநெநஜுகுநுவிபாந” என்கிறதெல்லாம் இவருக்கு இவ்விஷயத் திலேயாயிற்று. “ஸ்ரீதெரஜிஜாஜாத்ரபுநபெவிஷயெபத” என்னுமாபோலே திருநாமத்தை அநுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே விழுக்கிறார். இவருடைய அநுஸந்தா விஷயமான மந்த்ரமும் ஸ்துதிப் பணமும் இருக்கும்படி இதுவாயிற்று. “வவநெநநியதெநாஜுநிம்” என்கிறபடியே ரோஷபோஷித னுடைய ஸத்தாஸம்ருத்திகள் இவர் ஸங்கல்பாதின்களாயிருக்கும்படியைப் பற்ற ‘முநி’ என்கிறது.

இப்படிக்களில் ஏற்றக்களையுடைய இவர் ஸ்துதிருபமான இவர் தனியன்தான் (யெடுடி. 1 டி. 1) ஸுரூபெபாநொவெஷாநெநுவுபுதிஷித” என்று கேட்கத்துக்கு“ஜம்”என்னுமாபோலே, தராவிடவெத ததங்கோபாங்கக்களென்ன, ஏதவ்யாகியாநவிஸேஷங்ககளென்ன, ஏததஸாரபூதமான ரதஸ்யங்க களென்ன இவற்றினுடைய ஆத்யந்தங்களிலே அகிலதிவ்யதேஸவிலக்ஷணராலும் அநுஸந்திக்கப்படுமதாயி ருக்கும். இவருடைய ஸகலதிவ்யப்ரபந்தப்ரவர்த்தகத்வம் பண்டு பலவிடங்களிலே கண்டுகொள்வது. அதுக்குமேலே உபயப்ரதாந்ரணவமான உறைகோயிலிலேயேயிறே இவர் உதித்தருளிற்று; இவருக்கு இவ் வைபவம் ஜம்மவித்தம்; இது, ப்ரணவார்த்தமாகிற பிதாபுத்ர ரக்ஷயரக்ஷா ஸேஷஸேஷி ஸம்பத்ததரயமும் இவரிடத்திலே தர்ஸிக்கையாயிருக்கையாலே; “சுகாரஸரிதரூபிபஸ்யுவிஷ்ணு: ப்ரபகஷ்யுதிருகி | உகாரஸரிதரூபிபவாயாஸூரியொவாஸீதயாவிஷு: | சுகாரஸூதாநபொரூபஸூதிபுணவலக்ஷ ணம்” என்கையாலே - அகாரம் பகவத்வாசகமாயும், மகாரம் சேதந வாசகமாயும், உகாரம் உபயஸம்பத்த ப்ரகாஸிகையையும் சொல்லும்; “அவ்வானவர்க்குமவ்வானவரெல்லாமுவ்வானவரடிமையென்றனைத்தார்” என்னக்கடவதிதே; விளக்குப்பொன்போலே நடுகிலத்தீவமிதே; “சிஷுஷீவரொவாம்”, “ஸ்ரீபொவபுக் ஷாவத”, “ஸ்ரீயாவபிகபா” என்றே தத்ஸாபேக்ஷமாயிறே இருப்பது; “ஜமெ.காவி கவிநூநொபெ ஜாமுதஸூஷஸாயிநம் | ஸவதாரெஷுநுதஜிவிஷிஸாஸிஷுவரம்ஜுமிம்”, “சூதாரெஷு ஸவலிஹமவநாநூஸூராவிகாது”, “ஷெவீயுக்ஷீரவலிஷயயாவதுவெதநவது”, “ஸுள ரித்ரெஸவவஹமவாநுஸாஸிஜாஜாத்ரபுநொயி” என்னக்கடவதிதே; இப்படி மும்புரிபூட்டி யிறே இவரவதாரவைபவம் இருப்பது.

இன்னமும் இஸ்ஸலோகத்திலே பதக்கந்தோறும் இவ்வர்த்தம் காணலாயிறே இருப்பது. எக் க்ளென்யென்னில், — ‘ஸ்ரீஸைலேஸ’ என்கையாலே - அகாரவாச்யனான ஸர்வேஸ்வரனைச் சொல்லி, ‘தயாபாத ரம்’ என்கையாலே - பகவதந்யாந்ரஹஸேஷபூதனான சேதநன் அவன்ருபைக்குப் பாத்ரமென்னுமத்தைச் சொல்லுகிறது. அடியில் பதத்தில் - ஆசார்யனை அவன்தானாகச் சொல்லுகிறது, விஸேஷாதிஷ்டாகத் தாலே; தத்ருணஸாரத்வாத் தத்வ்யபதேஸம்போலே; “சுஜாநயூகநொராயாசு” இத்தாதி, “சூவாஸூ ஸஹரிஸாக்ஷாசு” “தீபக்த்யாதிருணர்ணவம்” என்கிறஇப்பதத்தாலும் “தாமரையாங்கேவனொருவனையே நோக்குமுணர்வு” என்றும், “ஆதியாஞ்சோதிகே யாராதகாதல்” என்றும், “உன்னித்துமந்த்ரெருதெய் வந்தொழான்” என்றும். சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநபக்திவைராக்யங்களை ப்ரதிபாதிக்கையாலே அகாரோ தித பகவச்சேஷத்வத்தை பக்தியாலே சொல்லுகிறது; ஸ்வரூபமும் உன்னிணத்தாமரைக்கு அன்புருகி நிற்குமதிதே; அகிஞ்சித்தரஸ்ய ஸேஷத்வாநுபபத்தே. ஜ்ஞாநமாவது - தஜ்ஜ்ஞாநமிதே; பகவதேகாலம்பி யாயிறே ஜ்ஞாநம் இருப்பது. வைராக்யமாவது - தேவதாந்தரத்யாக ப்ரதாநமாயிறே இருப்பது. [யதீந்த்ர ப்ரவணம்] - யதீந்த்ராரகையாவது - ஸ்வஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்துத் தரும்பு சதக்காதிருக்குமவர்களைத்

திருத்தித் திருமகள்கேள்வனுக்கு ஆங்கி அடிமைசெய்விக்கை. தம்மளவிலும் - யதி:ரப்தம் அவியிஷ்ட மாகையாலே, தநித்ரராணையைப்பற்ற பாவனராகினூர்; பகவதநாயார்ஹே:ரஷித்தம் ததியபர்யந்தமிதே. அன்றிக்கே, [யதித்ர்பாவணம்] - அஸாதாரணமான ராமாநுஜ:ரப்தபர்யாயவாசகமாயிடே இத்திருநாமம் இருப்பது; அதுவும் ப்ரணவார்த்தம். ராம:ரப்தத்தாலே - அகாரார்த்தமும், அநு:ரப்தத்தாலே - தச்சந்தா நவர்க்கியாயிருக்கிற ஆக்ம்ஸ்வருபமுமிதே சொல்லுகிறது. «ரோஜாந-ஐயகிவகிவபண்ணோழி ஔயுடா» என்றிடேப்ராவண்யம் இருப்பது. [வந்தேரம்யஜாமாதரம்முநிம்] - இத்தாலும் உக்தார்த்தமே சொல்லுகிறது; ரம்யஜாமாத்ரு:ரப்தத்தாலே - அகாரவாச்யனைச் சொல்லி, முநி:ரப்தத்தாலே - தநநாயார்ஹே:ரஷித்தவ்ஞானத்தையுடைய பரமசேதநனைச் சொல்லுகிறது. ரம்யஜாமாதர்மநகம் கரோதிதி - ரம்யஜாமாத்ருமுநி. ஆக, இவையெல்லாவற்றாலும் - ப்ரணவார்த்தமாக அநஸந்திக்கத் தட்டில்லை.

“சுயொய்யுராயுயராயோயா” என்றும், “வடதிசை மதுரை அயோத்தி” என்றும் அவதாரஸ்தலத்தைச் சொல்லுகிறபடியே, கோயிலுக்கு வடக்காயிருக்கிற வடதிருவேங்கடசாட்டில் ஏரார்பெரும்பூதாரிலே எம்பெருமானார் வடமொழியையும் தென்மொழியையும் வெளியிட அவதரித்தருளினார்; “நாரணனைக்காட்டிய வேதங் களிப்புற்றது தென்குருகைவள்ளல் வாட்டமிலாவண்டமிழ்மறைவாழ்த்தது” என்னக்கடவதிதே. “அரங்ககுகரும் மேவுதிருக்கரியும் வாழ்வந்த மணவாளமாமுனி” என்கிறபடியே தென்னாட்டுத் திலதமான தென்குருகாரிலே பெரியசீயர் தென்மொழியை வெளியிடவே அவதரித்தருளினார்; “விரவுதமிழ்மறைமொழியும் வடமொழியும் வெளியாய்ச்செய்யும்விசிறவ்யாக்யாநரோஷன்” என்னக்கடவதிதே. “சுரோஸ்ரெஸெயநாயாசு” இய்யாதி. இவருக்கும் இரண்டினுடைய ப்ரவர்த்தகத்வம் உண்டேயாகிலும், ஊற்றத்தைப்பற்ற ஒன்றிலே ஒதுகிறது. உடையவருடைய அவதாரவிஸேஷமாகையாலும், மற்றும் ஸர்வநாஸார்யத்தாலும் யதிவரபுகரவதாரமாகையாலே, தீர்க்காரணாகதியை ஈன்ற முதல்தாயினுடைய மாதாபிதாபோலே, போதித்தயமும் பூரணரிலேயும் நடந்துசெல்லுகிறது. இவரும் ஜம்பூமியை விட்டுவந்து காவிரிசெழுபாட்டிலே கருமணியைக்கண்டு தம்மநீயஸ்தராய், வைஷ்ணவபூரீயோடே வாழ்ந்து கொண்டிருந்து, பூரங்க பூரீயையும் ஈருகிஸாகரத்தையும் த்ராவீடவேதஸாகரத்தையும் பெருகப்பண்ணிப் பெருமானை கோக்கிப் போந்தார்; அவர் எல்லாவுயிர்கட்கும்நாத னரங்கனென்னும் பொருள் சுரந்தார், இவர் பல்லுயிர்க்கும் விண்ணின் தலைநின்ற வீடளிப்பான் அனைத்தாலும் வாழப்பிறந்த எதிராசமாமுனிவனென்னும் அர்த்தத்தை அருள்சுரந்தார். சீயர் அவதரித்து வெளியிடாதபோது கண்ணைத்தாசகமாயிதே உடையவர்வைபவம் இருப்பது; இராமாணசமுனி செய்யகுன்றி லேற்றிய தீபமிதே இவர். கரகராயணவதாரம் போலேயிதே இவர்களுடைய அவதாரமும்; “நாராயணம்நரேஷுத்ருநாரெஷுவநரொருது”,” “ஸாக்ஷாநாராயணொஷெவக்ஷுத்ருநாரொருது”,” “பொஷுஷிவாஸூ”,” “தஸூராவஹிஜிமபி” ; இரண்டுக்குமுண்டான தர்மையையமும் அப்படியே; ஸம்பந்தமும் அப்படியே; அவர் நாராயணவைபவப்ரகாஸகர், இவர் ராமாநுஜவைபவப்ரகாஸகர். அவ்வவதாரத்திலும் இவ்வவதாரத்துக்கு ஏற்றமுண்டு: “பிறப்பாயொளிவரு”: நாராயண, ராமாநுஜ என்றிதே சதுரக்ஷிகளின் வாசி இருப்பது. இவர் சதுரரில்தலையாகையாலே சரமசதுரக்ஷரியிலேநிலைநின்றார்; “எத்தியிருப்பாரைவெல்லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார்தவம்,” “அஸாநுஷுக்ஷகூரபாடுஜீநீயாவிஸெஷ”,” “அடியென் சதிர்த்தேனின்றே”,” “நம்புவார்பதி வைகுந்தக்காண்மினே”. ஆழ்வார்க்கு மதுராகவிகளிலும் சரமமான திருவடிகள் ராமாநுஜனுடையோலே, அந்தராமாநுஜனை இவர்க்கும் பூர்வத்தஸாக்காசார்யரிலும் சரமமான சரணங்கள் யதீந்த்ரப்ரவணனிதே; ஆகையால், சரமப்ரவமான சீயர்விஷயமான இத்தனியனும் ஸகலவேதஸாரமான ப்ரபத்திபோலே சிரத்தராதஸந்தேய மாகக்கடவது.

(5)

ஆழ்வான் அருளிச்செய்தது.

உக்தி நாயுஸிநாஜிஹ் நாயுயாஜி-நயிஜிஹ்

சுஸீதாஅரபுவருநாம்பெநமுடாபுரம்புரா||

[லக்ஷ்மீநாதஸுமாரம்பாம் இத்தயாதி]: இத்தனியன்தான், ஸர்வாதம்ஹிதைவத்யாய் ஆபத்தமராய் குருத்தமரான கூரத்தாழ்வான் அனைவர்க்கும் குருபரம்பராநுஸந்தாதலே உஜ்ஜீவநமுண்டாம்படி அருளிச்செய்ததாயிருக்கும்; ஆகையாலே, ஸர்வபரிட்சுடர்களும் இதை அநுகீகரித்து அநுஸந்தித்துக்கொண்டு போருகிறது.

[illegible][illegible]

இந்தக் குருபரம்பரையில் ஆதிமத்யாவஸாநங்களை அருளிச்செய்கிறவராகையாலே நாதயாமுநர்களை மத்யமபதந்தராக அருளிச்செய்கிறார். 'நாதயாமுநமத்யமநம்' என்று. நாதயாமுநர்கள் - நாதமுடிகளும் யாமுந முடிகளும். அவர்கள் தாம் பரமஹம்ஸரிதே; "நாதயாமுநர் போல்வாரை அன்னமென்னும்" என்றிதே ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே அருளிச்செய்தது; அவனும் அன்னமாகியிதே அருமறைகளை அருளிச்செய்தது. ஏவம்வந்தாரன் இவர்தான் மதாநகலிகளினுடைய திவ்யப்பரந்தாரவாதாநஸந்தாரத்தாலே ஆழ்வாருடைய அருள்பெற்ற நாதமுடிகளானார்; அத்தகாத்தமுநியருளாலேயிதே யமுனைத்துறைவர் அவதார்த்த தர்

[illegible]

[illegible]

பொதித்தியு-கவடா-வ-ஜிப-நா-கூறு-லோ-ஹ-தஸு-தி-தா-ரா-ணி-து-ணா-ப-பெ-நெ-
க-ஸு-ந-ரொ-ந-ம-ப-தொ-ஸு-ந-பெ-க-ஸி-நெ-நா-ரா-கோ-ந-ஜி-ஸு-யா-ண-ந-ஸா-ண-ஓ-ப-பெ-நெ-॥

[யோசித்தம்] - இதில் - 11த்திவிரக்திஜ்ஞப்திகுருத்வாநுகம்பாதித்ய குணத்தாலே முக்திபரதத்வ
பாக்தியையுடைய உடையவர் திருவடிக்களை உபாயமாகப் பற்றுகிறார். [யோசித்தம்] - “நிசையனைத்து
மேறுந்குணன்” என்று சொல்லப்படுகிற குணவத்தாப்ரதையையுடையராய், நான்தோறும் ஆஸ்ரிதரை
நமஸுதவின்னிக்கே ரகதித்துக்கொண்டு போருகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய சரணாவந்தியுக்லவ்யாமுத்ததை
யாலே தத்வ்யதிரித்தஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் த்ருணவத்தப்ரதிபத்திபண்ணியிருப்பாராய், அடியேனுக்கு அஜ்
ஞாதஜ்ஞாபநம்பண்ணும் ஆசார்யராய், அதுக்கடியான ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை யுடையருமாய், அசதிகன்விஷயங்
களில் “ஐயோ!” என்று இரங்கும் ஆத்ருபம்ஸ்யத்தை யுடையருமாய், சரஸுபியாய் முன்வந்துநிற்கிற
இந்த ராமாநுசனுடைய சரணங்களை ஸரணமாக அடைகிறே னென்கிறார்.

பொதுத்தனியன்கள்.

[illegible]

இந்த ராமாநுஜப்ரபத்தியிலே நாராயணப்ரபத்யர்த்தமெல்லாம் அநுஸந்தேயம்; கீழ் பக்திவிரக் ஜ்ஞப்தி வ்யுணீதையாகிற இவை - முக்திப்ரதஸக்திஸாதகங்களாயிருக்கும்; இதிதே, புருஷகாரவாஸ்துக்கு அநுணமான ஸ்ரீமத் பதார்த்தமும். இவையும் ஈஸ்வரவபீகரண ஹேதுவான குணமிதே. புருஷகாரந்தரநிரபேக்ஷமாயிதே இவ்விஷயம் இருப்பது. இனி, வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌரபீல்ய ஸௌரயாதிகள் ஸௌகர்யபாதகங்களாயிருக்கும், நாராயணபதத்திற்போலே; “பீதாவிதாஹாநாநிவாஸஸுரணம்ஸுஹுஷுதிநாராயணம்” என்று இஸ்ஸம்பத்தத்தாலே வாத்ஸல்யாதிகள் அநுஸந்தேய அங்கு. “இதத்தா பிராமாநுசன்”, “எந்தையிராமாநுசன்”, “எம்மைய நிராமாநுசன்”, “எவப்புனை தென்னைமார்”, என்னைமார் - ஆணுடன்பிறந்தவர்கள் என்னுமாபோலே இங்கு எல்லாரோடுமுண்டா ஸௌபிராதரம், “கோயிலண்ணநிராமாநுசன்”, “அடியேனுக்கிருப்பீடம்”, “இராமாநுசன்சரண்”, “இராமாநுசன்சரணேகதி” என்கையாலே; தோஷ்டோபாக்யத்வமாகிற வாத்ஸல்யமும், ஸ்வத்தினுடைய லாப லாபம் ஸ்வாமியதாம்படியாய் ஸ்வத்தை நோக்குகிற ஸ்வாமித்வமுமாகிற இவை - ராமாநுஜஸப்தத்தாது அநுஸந்தேயம்; தாழ்ந்தவர்களோடே தன்பேருகக் கலக்கையாகிற ஸௌரபீல்யமும் ஆஸ்ரயிப்பார்க் த்ருஷ்டிகோசரமாய்ப் புரோவர்த்தியாய் நிற்கிற ஸௌரபீல்யம். ஜ்ஞாநாவது - ஆஸ்ரிதர்க்கு த்யாகஸ்வீ. சங்களுக்கு உறுப்பான இஷ்டாநிஷ்டங்களை யறிகைக்கு உடலான அறிவு; ஸக்தியாவது-அநிஷ்டங்களை போக்குகைக்கும் இஷ்டங்களைக்கொடுக்கைக்கு முடலாய், அஸக்தரானவர்களை அக்கரையேற்றவல்லபரக். பூர்த்தியாவது - இவனிட்டதுகொண்டு த்ருப்தகைவேண்டாத பூர்த்தி; ப்ராப்தியாவது-தன்பேருகச்செய்தலைக்கட்டுகைக்கு உடலான ஸம்பந்தம்; காருணிகத்வமாவது - ஸம்பந்தமில்லாவிடினும் குருடன் குயிலேவிழுந்தால் எடுக்கைக்கு ஸம்பந்தம் வேண்டாதபோலே பிறர்கோவுகண்டால் ‘ஐயோ!’ என் வேண்டுமபடியான தயை; “சுநுஷ்வதநுவிஸுஸு-செவமஞ்சுநுசுகவயா” என்னக்கவதுதே ஓளதார்யமாவது - கொள்வாரைத் தேடிக்கொடாவிடில் த்ரியாமற்கொடுக்கும் கொடையுடைமை; இர ஸௌகர்யபாதக குணசதுஷ்டயமும், கார்யபாதககுணஷ்டகமும் இங்கும் அநுஸந்தேயம். அது என்னேயென்னில்;—“இப்படியைத்தொடருமிராமாநுசன்” என்னும்படி அவர்பின்படரும் குணமும், “தீம்பனென்னென்றுநினைத்தென்னையிகழா ரெதிராச, ரன்றிறித் தங்கீகரிக்கையால்” என்கிற வாத்ஸல்யமும், “அன்னலிராமாநுசன்” என்னும்படியுடையவராகையாலே பல்லுயிர்க்கும் வீடளிப்பாராய் விண்ணின்தலைநின்ற மண்ணின் தலத்து உதித்தபடியாலே ஸ்வத்திருந்தவிடத்தேவந்து நோகரும்படியான ஸ்வாமித்வமும், “எ அருவினையின் திறஞ்செற் நிரவும்பகலும் விடா தென்தன்சிறையுள்ளே நிறைந்தொப்பறவிருந்தான் என்னும்படி ஒருநீராகக் கலந்த ஸௌரபீல்யமும், “என்கண்ணுள்ளும்நெஞ்சுள்ளும்நின்ற” என்று செ. லும்படியான ஸௌரபீல்யமும், “மெய்ஞ்ஞானத்திராமாநுசன்”, “கதி ராமாநுசன்”, “உண்மைக ஞானமுரைத்த விராமாநுசன்” என்று அறியாதன அறிவிக்கைக்கும் அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டியவும் தவிர்க்கவேண்டுமதுவும் அறிகைக்கும் ஈடான ஜ்ஞாநமும், நிலத்தைச்செறுத்துண்ணும் நீசக்கலிகளினைப்பரிய பலத்தைச் செறுத்தும் என்பெய்வினை தென்புலத்தில் பொறித்த வப்புத்தகச்சுமே பொறுக்கியும் போருகிற பாபவிமோசகதவஸத்தியும், “சலியாப்பிறவிப்பவந்தருத் தீவினைபற்றித்தா பரந்தாமமென்னும்திவந்தரும்” என்னும்படி வீரோதீநிவ்ருத்தியூர்வக பகவத்ப்ராப்தியை உண்டாக்கிக் கொக்குமதான ஸக்தியும், பகவத்விஷயத்தை அண்டைகொண்ட பூர்த்தியும், “எந்தையிராமாநுசன் வந்தெ. தனனின் மென்னை” என்கிற ப்ராப்தியும், “காரேய்கருணை” என்கிற காருணிகத்வமும், “கொண்டலலை வண்ணம்”, “உன்னுடைய கார்கொண்டவண்ணம்”, “உன்வண்ணமென்பாலென்வளர்ந்ததுவே” என் அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமர்க உபகரிக்கும் ஓளதார்யஸ்வலம் முமாகிற ப்ரபத்த்யபேக்ஷித குணங்களெல்லாம் குக திகழ்கொண்ட விராமாநுசனிடத்திலே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படியாய் இருக்குமிதே.

இப்படி கோடித்வய குணயுக்தரான ராமாநுசனுடைய சரணங்களை உபாயமாக ஸ்வீகரிக்கும், சொல்லுகிறது—“ராமாநுஜன்ய சரணௌஸரணம் ப்ரபத்யே” என்று; குலத்தரும் கலந்தருஞ்சொல்லான நாயணு என்னும் நாலெழுத்துப்போலே ஸகலபுருஷார்த்த ஸாதகமன்றிக்கே, கேவலம்மோகைகவேதுவாயிற்று, இந்தச் சதுரக்ஷரி இருப்பது; “வந்தாரா வந்தாரக்ஷரி” என்றோ இவர்தாமே. “படிபா யணபெகிஜமாடிவந்தாரக்ஷரி”; நாராயண ராமாநுஜ என்றிதே விசல்பிக் கலாயிருப்ப இத்திருநாமத்தான், யுகந்தோறுமுண்டாயிருக்குமாயிற்று; இளையபெருமானிடத்திலும், நம்பியுத்தக. னுக்குத் தம்பியான க்ருஷ்ணனிடத்திலும், இப்போது இளையாழ்வாரான இவ்ரிடத்திலும் பேர்பெற்றும்

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.

பா தாவிதாயுவதயஸுநபாலிஹுதிஸுரூபபெவநியபெநிபெநயநாபு |

சூடியஸுந்குஹவதெ ஸுகுஹாஹிராஃ ஸீதேதஜியுமஹபுணரோலிபெநா ||

[மாதா இத்யாதி] - இந்த ஜ்ஞாநம் அதிக்ருதாதிகாரமாயப் போகாமே ஸர்வாதிகாரமாய்படித் த்ராமிடியான ப்ரஹ்மஸம்ஹிதையை “மயர்வறமதிநலம்” என்கிற பக்தியாலே வாசிகமாக்கி, “மரங்களுமிரங்கும்வகை” என்கிற தம்முடைய ஆதர்ஷகமான ஈரச்சொல்லாலே அருளிச்செய்கையாலும், பெரியமுதல் யார்க்கு இந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு உபாதாநம் ஆழ்வாராகையாலும், அவர்திருவடிகளிலே விழுக்கிறார். “உரல் னேடிணைந்திருந்தேங்கியவெளிவெத்திதம்” என்றும், “நெய்யுண்வார்த்தையுண்ணைகோல்கொள்ள” என்றும், “எல்லாங்கண்ணன்” என்றும் பெரியமுதலியாரையும் ஸ்ரீபராஸரபகவானையும்போலே க்ருஷ்ண வித்தராயிருக்கிறபடியையும் நினைத்து ஆழ்வார்திருவடிகளிலே ஸரணம்புகுகிறார்.

[மாதா] - உத்பத்திக்கு முன்னே வரங்கிடந்து பெறுகைக்கு வருந்தி, பத்துமாஸம் கர்ப்பபதாரணம் பண்ணி, ப்ரஸவவேதனையறுபவித்து, அஸுத்திகளையும் மதியாதே பால்யதஸையில் ஆதரித்து வளர்த்து - பக்வனாஹல் பின்பு பருஷபாஷணம்பண்ணினாலும் அவற்றைப்பொறுத்து, அக்லவிசையாதே இவன் ப்ரியத்தையே வேண்டியிருக்கும் மாதாவைப்போலே உபகாரகராயிருக்கை. [பிதா] - அவள்பாத்ரமாத்ரமென்னும்படி உத்பாதகனும், என்றுமொக்க ஹிதைஹியான பிதா பண்ணும் உபகாரத்தைப் பண்ணுமவரென்கை. “மரீயாநுஸுஹுடிவிதா” [யுவதய:] - இவ்விருவரையும் மறந்து விரும்பும் யுவதிகளைப் போலே நெஞ்சுக்கினியராயிருக்கை. [தநயா:] - அவர்களுடைய யௌவநத்தை அழியமாறிப்பெற்றவராய், பால்யத்தில் ஸுககராய், பக்வதஸையில் ரக்ஷகராய், நியநிஸ்தாரகரான புத்ரர் பண்ணும் உபகாரத்தைப் பண்ணுமவரென்கை. [விபூதி:] - விபவமில்லாதபோது இவையெல்லாம் அஸத்ஸமமாகையாலே, இவையெல்லாவற்றையும் நன்றுக்கும் ஐஸ்வர்யம்போலேஉத்தேஸ்யராயிருக்குமவரென்கை. [ஸர்வம்] - அநுத்தமான ஸர்வைஹிகங்களுமாயிருக்கை. அதாவது - மோக்ஷோபாயமும் முக்தப்ராப்யமும். [யதேவ] - அவநாடணத்தால் “சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய்த்தந்தையு மவரே” என்றிருக்கும் ஆழ்வார் நினைவுக்கே. [நியமேந்] - என்றுமொக்க, அவர்க்கு ப்ரியமென்று போமதொழியப் ப்ராமாதிகமாகவும் புறம்பு போகக்கடவதன்றிக்கே யிருக்கை. [மத்வயாநாம்] - “விடியாஜநூநாவா” என்கிற உபயஸந்தாநஜாதர்க்கு. [ஆத்யஸ்யந:] - வைஷ்ணவஸந்தாநத்துக்கு ப்ரதமாசார்ய ரென்கை. [குலபதே:] - ஸ்த்ரீக்கு பர்த்ருகுலம்போலே கோத்ரருஷியும் அவரே. [வகுலாப்ராமம்] - திருமகிழ்மாவையாலே அலங்க்ருதமாயுள்ளதை. இத்தால் - திருவடிகளில் பரிமளத்தால் வந்த போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான பசுவச்சரணாஸ்தங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. “நல்லடியே லணிகாறுதுழாய்.” [ஸ்ரீமத்] - ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயோடே நித்யஸம்புக்தமாயிருக்கை; “சுணரிஷு மக ஸ்ரீரோநு”, “ஸுதாநாமவாஸ்ரீரோநு” என்று - பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியை ஐஸ்வர்யமாகச் சொல்லக்கடவதிறே. என்னுடைய ஸம்பத்துக்கு ஊற்றான ஐஸ்வர்யத்தையுடையவ ரென்னவுமாம். [ததங்க்ரியுஸம்] - அதவென்னுமத்தனை யொழியப் பேசமுடியவொண்ணாதென்கை. [யுகலம்] - சேர்த்தியால்வந்த அழகையுடைத்தாயிருக்கை. [ப்ரணமாயி மூர்த்நா] - ஆழ்வாருடையபடிகளை நினைத்தவாதே, நம: என்று நிந்தமாட்டாதே அவர் திருவடிகளிலே தலையைச் சேர்க்கிறார்.

ஊதித்வராஸுழிஹாஹயவடநாய ஸீவதிஸாரகாமசெவரயொறிவாஹாந |
ஹகாஹிரெணுவாரகாமயத்நரிஸுராநஸீதிவாரகாமஸிம்ஹிவ்ரணதொஷிதித்யு ||

எழிப்பாட்டிலே நடக்கிற கருபாமாத்ரப்ரஸந்காசார்யர்கள் ஆழ்வானடியாயிருப்பார்கள்; “ஸ்ரீவத்ஸிஹ வவத்” இத்யாதி. “ஆரியர்கள் கூறும்” என்கிற எழுபத்துநாலுமுதல்களுக்கும் உடையவரடியான ஆசார்யத்வம்; அதில் முக்யம் ஆழ்வான் ஸம்பந்தம்; பட்டரடியாகவியே, அஷ்டஸ்ரலோகீமுதேந ரஹஸ்ய த்ரயார்த்தஸம்பந்தம். திருவாய்மொழியும் அடியாயிருக்கும், ஒன்பதினாயிரம் பன்னீராயிரத்திலே பரங் வலித்தது; பெரியபட்டருடைய ப்ரஸீஷ்யரான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலேயியே நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் ஆஸ்ரயித்தது; அவரும் ராமாநுஜநாமாவியே; அஷ்டாக்ஷரதீபிகை அவரடியாயிருக்கும்; நம்பிள்ளை குமாரரும் ராமாநுஜனியே; அவரும் ஸாரஸங்க்ரஹஞ் செய்தருளினார்; தத்வம்ஸ்யநும் கோயிலுடையவர்க் குச் சிறிது கைங்கர்யங்களுஞ் செய்தார்கள். வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை குமாரரான பிள்ளைலோகாசார்ய ரும் வகுளபூஷணஸாஸ்த்ரஸாரமான வசநபூஷணதி ரஹஸ்யப்ரபந்தகர்த்தாவாய், தம்முடைய ப்ரதூந ஸீஷ்யரான எம்பெருமானுக்கு “கூரகலோத்தம்தாஸர்” என்று திருநாமஞ்சாத்தினார்; “என்னுரியர்க்கரச எம்பெருமானுக்காக” என்றியே அக்கோஷ்டியில் பரிமாற்றம் இருப்பது.

[பூதம்ஸரஸ்ய] - பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, நஞ்சியர்புருஷகாமம் பிறக்க, அவர்க்காக ஆழ்வார்களை அருஸந்தித்தாயிருக்கும் இஸ்ரீலோகம். ஆண்டாளே “நீளா” என்று தனித்து ஸரணம்புகிறதாயிருக்கும் அஸ்ரீலோகம். ஆழ்வார்கன்தஞ்செயிலே விஞ்சியிறே அவன்வைபவம் இருப்பது. [பூதம்ஸரஸ்ய இத்யாதி] - கிரவதிகபகவத்ப்ரேமயுக்தரான ஆழ்வார்கன் பதின்மரையும், அவர்களுக்குரேஷபூதரான மதரகவி யதிவார்க ளிருவனரையும் தாம் நித்யஸேவை பண்ணும்படியை அருளிச்செய்கிறார். “மேவிலே னவன்பொன்னடி மெய்ம்மையே” என்னுமவராகையாலே ஆழ்வாரைச் சொன்னபோதே அதிலே அவரும் அந்தர்ப்பூதர்.

[பூதம்] - பூதத்தாராகிரூர் - “மாதவன் பூதம்” என்று நிரூபிக்கும்படியான மஹத்தையையுடைய ராய், மாமல்லையில் மாதவீருமைத்திலே அவதரிக்கையாலே “கடல் லலைப்பூதத்தார்” என்று நிரூபக மானவ ரென்கை. ‘ஸரஸ்ய’ என்று - “மல்லையாய் மதிட்கச்சியூராய்” என்கிறபடியே மல்லைக்கு அநந்தரபாவி யாக எடுப்பதான கச்சிவெல்காவில் பெய்கையிலே, “பூவில்நான் முகனைப்படைத்த” என்கிறபடியே பொற்றாமரைப்பூவிலே அவதரித்த பொய்கையாலே ரென்றபடி. மஹநாஸ்தியாராகிரூர் - “மாடங்கள் சூழ்ந்தழ காய கச்சி” என்னும்படியான அத்தேசுத்துக்கு ஸமமாயிருப்பதான மாடமாமல்லையில் மாவல்லிக்கேணி யில் செவ்வல்லிப்பூவிலே அவதரித்து, “யானுமோர்பேயன்”, “பித்தரென்றே பிறர்கூற” என்று பேசும் படியான பேயார். இவர்கள் மூவரும் பரவிஷயத்தில் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளையுடையராயிறே இருப்பது. அதில் சரமதசையான பரமபக்தியையிறே, இவர் ப்ராப்தானது. பட்டநாதாகிரூர் - “வே தாந்தவிழுப்பொருளின்மேலிருந்த விளக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தனன்” என்கிறபடியே - வித்வத் கோவ்டியிலே சென்று அவர்களை வென்று, பரதத்வநிர்நயமுநேர ‘பட்டர் பிரான்’ என்று பேர்பெற் றவ ரென்கை. இவரும் “சோராதகாதல்பெருஞ்சுழிப்பால் தொல்லைமாலையொன்றும் பாராதவனைப் பல்லாண்டென்றுகாப்பீடு” என்னும்படி நிரவநிகபகவத்ப்ரேமயுக்தராயிறே இருப்பது. பட்டநாத, ஸ்ரீ என்று - பிந்தபதமாய், லக்ஷ்மீ துலையான ஆண்டா னென்னுதல்; அன்றிக்கே, பட்டநாத ஸ்ரீயென்று - பெரியாழ்வார்க்கு ஸ்ரீயான ஆண்டானென்று அநுஸந்திக்கவுமாம். “திருமகன்போல வளர்த் தேன்” என்றாரிறே. மேல் ‘பக்திஸார’ என்கிறது; அன்றிக்கே, பட்டநாதர்க்கநந்தரம் “ஸ்ரீஹதிஸார” என்று சொல்லுகிறது - “பெற்றங்கரிய நின்னபாதபத்தியான பாசனம், பிறர்க்கரியமாயனே எனக்குநல்க வேண்டுமே” என்று ப்ரார்த்தித்து பக்தியைப் பெற்று, ‘பக்திஸார’ என்று நிரூபகமானவ ரென்கையைப் பற்ற வாயிற்று; “பொன்னிருடிகள்கமேய பூவைவண்ண” என்றிறே இவருடைய முடிந்த அவாவுக்கு விஷயம் இருப்பது. குலசேகரராகிரூர் - “அங்கையாழியரங்கனடியினை, தங்குசின்னைத் தனிப்பெரும்பித் தன்” என்னும்படி பெரியபெருமாள் விஷயத்திலே நிரவநிகப்ரேமத்தை யுடையான ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமா னென்கை. மாலடிமுடிமேல் கோலமாந் குலசேகரானிறே. “எம்பெருமான் தன் சரிதை செவி யாற்கண்ணுற்பருகுவோ மின்னமுத மதியோமன்றே” என்றிறே பெருமாள்விஷயத்திலும் இவர் ப்ரேமம் இருப்பது. யோகிவாஹராகிரூர் - முநிவாஹரான பாண்பெருமானென்கை. இவரும் “இலங்கைக்கி னைவன் தலைபத்துதிரவோட்டி யோர்வெங்கனையுய்த்தவ னோதவண்ணன், அரங்கத்தம்மாள்” என்றும், “அணியரங்கனென்னமுதனைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக்காணுவே” என்றும் அவ்விஷயத்தில் அஸ்தமிதாந்யஹாவாயிருக்கும்படி வாயிற்று. இவர்பக்தியும், பக்தாங்கிரேணுவாகிரூர் - “எல்லையிடி மைத்திறத்தினிலென்றுமேவுமனத்தனும்” என்றும், “அடியார்க்கென்னையாட்படுத்தாய்” என்றுஞ் சொல் லுகிறபடியே எல்லையான ததீயசேஷத்தவமே நிலைநின்ற ஸ்வரூப மென்று அறுதியிட்டு, அதுவே நிரூபக மான தொண்டாடிப்பொடியாழ்வா ரென்கை; “துளபத்தொண்டாயதொல்கீர்த்தொண்டாடிப்பொடி” என்றும், “தொடையொத்ததுளவமும் கூடையும் பொலிந்துதோன்றிய தோள் தொண்டாடிப்பொடி” என்றும் தாமேஅருளிச்செய்தாரிறே. இவர்தாம் “தன்பால் ஆதரம்பெருகவைத்த வழகன்” என்று பேசுகை யாலே பகவத்ப்ரஸாதாயத்தபக்தியை யுடையவரென்னுமது தோற்றுகிறது. பரகாலராகிரூர் - “மருவலர் தழுடல் துணிய வாள்வீசும் பரகாலன்” என்கிறபடியே - பகவதத்தவிட்டுக்களான பாஹ்யர்கள் கேளாராகை யாலே அவர்களைத் தோள்வலியாலும் நிரவநித்து அதுக்குமேலே ஸாஸ்த்ரீயமார்க்க ப்ரவர்த்தகராய் வந்த ருத்ருக்களை ஸ்வோக்திரஸ்த்ரங்கனாலும் நிரவநித்து, “ரூஹபுரோ | ணிணீணவவபுரணா கிடிபெவரகாருகவி” என்னும்படி காயிகைக்கர்யங்கனையும், “அரங்கமலைச் சொல்லினென் தொல் லாநாமம்”, “என்னுடைச்சொற்களென்னும் தூயமாமாலையென்கொண்டு சூட்டுவன் தொண்டனென்” என்றும் ஞானிகைக்கர்யங்கனையுஞ் செய்து போந்தவரென்கை. “காம்பினர் திருவேங்கடப்பொருப்ப நின்காதலை யருளெனக்கு” என்று ப்ரார்த்தித்து, “பக்திமைக்கன்புடையேனாவதே பணியாயெந்தாய்” என்னும்படி ஆசைதான் பெரியதாயிற்று; “அரங்கமென்பதிவள்தனக்காசை” என்னக்கடவதிறே. ததீயசேஷத்தவத் தினும் “நிந்திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நானுற்றது முன்னடியார்க்கடிமை” என்றிறே இருப்பது.

யுதீந்தரமீஸ்ரராகிரூர் - “ஸுலெலிதஸுஸ்யிஸுஸுஸு” என்னும்படி யதிகளாலே ஸே விக்கப்படுமே எதித்தலைநாதனை எம்பெருமானு ரென்கை. மிஸ்ரஸுப்தம் - பூஜ்யவாசி; “ராமாநுஜாசார்யர்” என்னுமாபோலே. மிஸ்ரந் என்கிற பஹுவசநம் எல்லாரையுஞ் சொல்லுகிறதாய்; இதிலே அதுத்த

ரான மதுரகவிகளையுங் கூட்டி அநுஸந்திக்கிறதாகவுமாம். “மதுரகவியாழ்வா ரெதிராசரா மிவர்கள்” என் றிறே சேர்த்தி இருப்பது. அன்றிக்கே, மிஸ்ரஸப்தம் - பெரியோரைச் சொல்லுகிறதாம். அத்தாலே சட கோபனைச் சிந்தையுள்ளே பெய்தற்கிசையும் பெரியவரான மதுரகவிகளைச் சொல்லுகிற தென்னுதல்; அன் றிக்கே, இவரும் பொன்னரங்கமென்னில் மயலேபெருகு மிராமாதுசனாய், ரங்கேசனைக்கர்ய துரந்தாரா யிறே இருப்பது; அச்யுதபதாம்புஜ யுக்மருக்மவ்யாமோஹம் இவர்க்கு முண்டிறே [ஸ்ரீமத்பராங்குஸமுந் திம்] - “யதீந்ரீஸூநா” என்று - கீழ்க்கதரானவர்களெல்லாரும் ஒருதட்டிம், ஸ்ரீமத்பராங்குஸமுந்

யென்கையாலே - ஆழ்வாரொருவரும் ஒருதட்டி மென்னுமது தோற்றுகிறது; எல்லாரையும் அவயவபூதரா யுடையராயிறே ஆழ்வார்தாம் இருப்பது. ஸ்ரீமத் என்கையாலே - ஒழிவில்காலத்தில் ப்ரார்த்தித்த கைக்கர்ய ரூப ஸம்பத்தை யுடையவ ரென்கை. பராங்குஸ ரென்கையாலே - “மதாவலிப்தர்க்குஅங்குசமிட்டி” என்னும் படியிருக்கை; “விஷ்ணுபெடாபந்ரீஷ்ணுவிதீயொலிஜநாநுஷி” என்று சொல்லப்படுகிற முக்குறும் பையறுக்கும் அங்குஸமாயிறே இவர் இருப்பது. “ஓதியுணர்ந்தவாழ்முன்னு வென்சவிப்பார்மணிசர்” என் றும், தத்ராஹித்யமுடையவர்களை “முழுதுணர்ந்தமையினர்” என்றும், “கொள்ளென்றுகிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாகக் கொள்ளென்று தமமூடும்” என்றும், “பெருஞ்செல்வமு மவரே” என்றும், “பரமனைப்பயிலுந் திருவுடையார்வவரேலும்” என்றும், “சண்டாளசண்டாளர்களாகிலும் வலந்தாங்குசக் கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்காளென்றுள்கலந்தாரடியார் தம்மடியாரொம்மடிகள்” என்றும் இப்படி ஸ்வஸூ க்த்தயங்குஸப்தாலே அஜ்ஞருடைய மும்மதங்களை அருளென்னுந்தண்டாலே தமிழ்து ஓட்டினபடி. அன் றிக்கே, பராங்குஸரென்று - நிரங்குஸஸ்வதந்த்ராலுன ஈஸ்வரனை ஸ்வஸூக்த்தயங்குஸப்தாலே வஸீகரிக்க வல்ல ரென்னவமாம்; “வலக்கையாழி யிடக்கைச்சங்க மிவையுடை மால்வண்ணனை, மலக்குராவுடையேற்கு” என்று தாமும் அருளிச்செய்தார்; “உக்ருஹவெஸூஹவக்ரு” என்று பின்புள்ளாரும் பேசினார்கள். முநிஸப் தத்தாலே - மநஸரீஸரென்கிறது. எண்ணுகனவெண்ணும் நன்முனிவ ரிறே. பராக்ஷணமேயாயிற்று, இவர் சிந்தாமூலத்திலே சிந்தித்திருப்பது. ஸர்வேஸ்வரனுடையவும் ஸம்ஸாரிகளுடையவும் ஸம்ரக்ஷணத் திலேயாயிற்று, இவர் திருவுள்ளம் ஊற்றிருப்பது. “ஆளுமாளார்”, “தனிமையும் பெரிதுணக்கு”, “அவத் தங்கள்விலையுமென்சொற்கொள்” என்றும், “உலகினதியவ்வே”, “இவையென்னவலகியற்கை” என்றும், இவர்கள் துர்க்கதியைக் கண்டு “மற்றொன்றில்லை சுருங்கச்சொன்னோம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும்” என்று உபதேஸித்தத் திருத்திப்போருமவாரிரே; இவரும், மதிலலம்அருளப்பெற்று ஆராதகாதலையுடையராயிறே இருப்பது. ‘பரகாலயதீர்த்தம்மிஸ்ரார் ஸ்ரீமத்பராங்குஸமுந்’ என்கையாலே - “கலயுக்கெடுந் கண்ணி கொண்மின்” என்று ஆழ்வாராலே இருவரும் ஸகிசிதரென்னுமதுவும், “பராங்குஸபரகாலயதிவராதிகள்” என்கிற ப்ரபந்தஜகூடஸ்தத்தவமும் தோற்றுகிறது. “திரிவிக்கிரமனடியிணைமிசை” என்றும், “எந்நாளேநாம் மண்ணளந்தவிணைத்தாமரை” என்றும்நிர்த்தேஸித்து, “உன்னடிக்கீழ்மார்துபுகுந்தேனே” என்றும், “உலக மளந்தபொன்னடியேயடைந்துயந்தேன்” என்றும், “யொகுகுவிசூநாநுபுரணள ஸரணனெந்நவ்ருஜி விஷொ” என்றமிறே, இவர்கள் ப்ரபத்திபண்ணும் க்ரமம் இருப்பது. இந்தக்ரமம் ஆழ்வார்களெல்லார் க்கும் ஒக்குமிறே. “திவிசூநிசூநிசூநிசூநி”. இவர்கள்தாம் ஸர்வேஸ்வரன்பக்கல் தாங்கள் கற்றத்தை யிறே பேசி யோதச் சொல்லுகிறது. “பேசுமின் திருநாமமெட்டெழுத்தும்”, “மனமுடையீர் மாதவனென் றேதுமின்” என்று. “ஐயநீஸூநாஸூநாநெருஸஹ ஸுநெடிவவகூ” என்று உடையவரும் பெரிய பெருமாளிடத்திலே கேட்டு, உபதேஸித்தும், “பாருலகிலாசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்காண்டும்” என்றுபேசியும் வரம்பறுத்துச் செய்தருளினாரிறே. உடையவர் தாம் த்வயத்தை ஜ்ஞாநாதிகர்க்கு ப்ரீத்யதி ஸயத்தாலே புரஃபுரஃ ப்ரஸாதிக்கையும், அஜ்ஞர்க்கு அவர்களநர்த்ததர்ஸநத்தாலே அருள்விஞ்சி ப்ரஸாதிக் கையுமாகிற ஆகாரத்வயம் உண்டிறே; எட்டு மிரண்டு மறிவித்ததீஎம்பெருமானாரிறே. “யதீந்ரீஸூநா” ஸ்ரீதீவ்ராகுஸாஸூமி” என்கையாலே திருவாய்மொழிமுதலான திவ்யப்ரபந்தங்களிலும் ஸ்ரீபாஷ்

* “தூதீயொலிஜநாநுஷி” என்ற பாடம் லக்ஷணையால் பொருள் கொள்ளத் தகுந்தது.

“ஹெதிதவஸுரஸு” என்று தொடங்கி - ஆழ்வார்களோடு அவர்களையும் (பேசுநிபுரநு)

ஸ்ரீ-பூராஹ்மஸாஸ்திரம்” என்று ஸஹபடித்தது - இவர்கள் ப்ராதாந்யம் தோற்ற. “யொநித்ரு”
“போதா” என்கிற இரண்டு தெனியாலும் - விசேஷித்து ஆசார்யர்கள் அநுஸந்தித்தார்கள், குருபரம்பரை
யிலும் த்வயத்திலும் எம்பெருமானை அநுஸந்திக்குமாபோலே. அதிலும் உடையவர் ப்ராதாந்யத்தாலே
யோநித்யம் முற்பட்டிருக்கும். ஆகையால், யதிவரசமராய அவரோடும் தபமரான தேசிகர்களையும்,
தேசிககுலகூடஸ்தான ஸடரிபுசரணங்களையும் ‘ப்ரணதோஸமிரித்யம்’ என்று நித்யஸேவைப்பண்ணும்படி
சொல்லுகிறது. உபகாரத்துக்காகில் “தடுஷ்டநதி” என்று ஒருகால் அநுஸந்திக்கும்மே உள்ளது,
ப்ராய்ப்யுந்யா ஸதாவிறே. “வாராஹ்மஸாஸ்திரமெழுந்தருளா வாரெழுவுவெழுதி”,”சுத,
வரதுவாவி” என்று அங்கும் அநுவர்த்தமுண்டாகவிறே அருளிச்செய்தது. ‘ப்ரணதோஸமி’
என்று - தநீயவிஷயத்தில் “நிஷுத்ப்ரணத்ப்ரண” என்கிறபடியே த்ரிவிதகரணப்ரவணதை
யாலே ப்ரணமம்பண்ணுகிறே நென்கிறார். இத்தால் - பத்திபாரவஸ்ய ப்ரபந்நரான ஆழ்வார்களும், அவர்
களோடு விகல்பிக்கும்படியான ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும், ஸர்வதாபஜநீய ரென்றதாயிற்று. “ஸாஸிவாக்ஷிஜி
தரொஹதிதவெதாது மொஹாமாஸாதிநு சோநிவஹகாமஸெவாஸ ஹதவெழுணுஹது
ரவளஸ்யாஸகவிஜியொயசிநுதயாநாநஸெஷாநாஸாதிநு ஸ்ரியசிவவஸ்யாஸுநீலாஸு
நெவகாண நாஸாஸ்யெ” என்றிறே ஆழ்வார்களைத் தொடங்கி ஸேவிக்கும் க்ரமம் இருப்பது.

பிள்ளைலோகம்சீயார் திருவழிகளே சரணம்.

திருமலையாழ்வார் அருளிச்செய்தது.

நாய்வகைஜெநகுராயிழநாவாஸுவிராயரநு
 யெந்தீநுஞ்சுருகெசுவநஜையிம்மொவிநுகுநிராயிவள !
 ஹாராநுநிமராதெயாநிஜமகாஅரநுளஸகூஷ்ணபிவள
 வநெநிராயவகைநாஹஸிநெகொடுமெசெவாயிவாநு ||

மணவாளமாமுநிகள் அருளிச்செய்தது.

“நாடும்வெஹெரு” என்கிற தனியனிலும், “திருவருள்மால்” என்கிற திருநாமத்திலும், திருவாய்மொழியின் ஈட்டின் ஸம்பந்தாயத்தை ஆடியேதொடங்கித் திருவாய்மொழிப்பின்னை யளவும் தர்ஸிப்பித்தபடி சொல்லுகிறது. “நடுதோலுடாஅராஅவராவராஅஃ” “வெந் முருவாவராவராஅ” என்கிறபடியே, நாதாதியாக தேவாதிபரளவு முண்டானவர்களை “வந்தே” என்று - குருபங்க்திநமஸ் காரத்தைச் சொல்லுகிறது, “நாதம்” இத்தயாதியால்.

நாதராகிற் — “ஸ்ரீரங்கநாதர்” என்னும் நாமதேயத்தை யுடையராய், “சூக்யாயகூஉநா
யாய” என்னும்படியான ஆழ்வாரை நாதராகவுடையராய், “வெய்யாழிநீர்வாழ்நாதவியம்வடெழு
மகூராகியொமாதுராகாரபிராஜி | ஸ்ரீநாராஜதியாராஹயவெஸை நாயாயதவெஸை
நயெநரொஸு” என்ற “திருமாலால் அருளப்பட்ட சடகோபன் அருள்கொண்டு ஆயிரம் இன்தமிழ்
பாடினான்” என்கிறபடியே அந்த ஆழ்வாருடைய அருள்பெற்ற நாதமுனியென்கை. ஆழ்வாரைத் திருப்புகளி
யடியிலே மயர்வறமதிநலமருளி வீடுசேஷகடாக்ஷம்பண்ணினாற்போலே, அவ்விடத்தன்னிலே ஆழ்வாரும்
வீடுசேஷகடாக்ஷன் செய்தருளினார்; ‘தாம் மயர்வறமதிநலமருளி பஜரத்திலே சேர்க்கிறார்’ என்னக்கடவ
திருே; ஆழ்வாருடைய பக்தியோடு விசல்பிக்கலாம்படியான அகாநபகவத்பக்தியிறே இவரது. இத்தால்
“முநிவரை யிடுக்கியும்” என்னும்படி ஸத்வாரகபகவத்ப்ரஸாதமடியாக நடந்துவந்த ஸாஸ்த்ரங்களிற்
காட்டில், அத்வாரகபகவத்ப்ரஸாதமடியாக ஆழ்வாராலே அவதரித்த ஏற்றத்தையுடைய திருவாய்மொழியை
அவர் ப்ரஸாதத்தாலே பெற்ற ஏற்றத்தைச் சொல்லுகிறது; ஸாஸ்த்ரப்பரவர்த்தநத்துக்கு அடி வ்யாஸ
ப்ரஸாதமாகையாலே ஆர்ஷமூலமாயிருக்குமது; “நாடுநயாரிநவ்யாஸ” என்றதிருே; “ஸூக்ய

ரூபாஹுநவ்யாஸு” என்று - அதுபாஸ்யராக எடுக்கப்பட்டதினே அவர்களை. அதின்தாத்தர்யமான இதுக்கு “திருவருள்மால்சேனைமுதலிசட்கோபன்” என்கையாலே ஸர்வேஸ்வரப்ரஸாத ஸாக்ஷாத் கருதஜ்ஞாநரான ஆழ்வார் அடியாயிருக்கும்; ஆகையாலே, “ஐக்ஷீநாயஸுஜாநஜி ஹு” “திருவருள்மால்” என்று அடியிலே எடுத்தருளிற்று. நாதமுநிகள்தாம் தண்தமிழ்க் கண்ணிநுண்கிறத்தாம்பைப் பண்டையருவால் பன்னீராயிரமுரு உரைசெய்ய, ஒண்தமிழ்மாறன் திருவுள்ளமுகந்து திவ்யஞானம் நாதமுனிக்கு நயந்தருள்புரிந்தாரிதே.

பங்கஜநேத்ரராகிநிர் - “சீருய்யக்கொண்டார்” என்னும்படியான சீர்மையையுடையவர். அவர் தாம் புண்டரீகாக்ஷரிதே; “புண்ணுரீக்ஷுஸெநரீ” என்றயிற்று அருளிச்செய்தது. அவர்குச் சீராவது - ஸரணாகதிக்கும் தீர்க்கசரணாகதிக்கும் ப்ரவர்த்தகரம்படியான பெருமை; “ஸோஹிஸ்ரீ ரஜிதாவதாஸு” என்னக்கடவதிதே; பரமயோகிகளான ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள், குருகைக்காவலப்பனை யோக ரஹஸ்யத்திலே ஊன்றுவித்து இவரை ப்ரபத்திப்ரவர்த்தகத்திலே நியோகித்தருளினாரிதே.

ராமராகிநிர் - ஸ்ரீராமயிஸ்வர். அவர்தாம்; “ஸோபாபாஹுதத்ராஹம்ராவவஸ்யுமிவெஸெந” என்னும்படி, பன்னிரண்டாண்டு ஆசார்யர் திருமாளிகையிலே ஸேவைபண்ணிப் படியாய்க்கிடந்து “மணக்கால்நம்பி” என்னுந் திருநாமத்தை யுடையரானவ ரென்கை.

யமுநாவாஸ்தவ்யராகிநிர் - “தூயபெருநீர்யமுனைத்துறைவர் திருநாமத்தை இங்கே நம்முடைய பேரனை ‘யமுனைத்துறைவர்’ என்று உம்முடையருளால் உகந்துசாத்தும்” என்று நாதமுநிகளாலே நாம நிர்த்தேஸம் பண்ணப்பெற்று, அவரை ஜந்மநாச வித்யயா ச பிதாமஹராகவுடையவ ரென்கை; அவரும் “விதாஜிஹம்நாயஜிஹிவிவொக்யு” என்றார். இப்படி அவராலே சாத்தப்பட்ட திருநாமம், “எதிகட் கிறைவன் யமுனைத்துறைவன்” என்று பின்பும் பேர்பெற்றது. அடியார்க்கின்பமாரியும் நாதமுநி நாமஜிஹதமும் வர்ஷித்தால், “தூயபெருநீர்யமுனைத்துறைவர்” என்னும்படியான யாமுநதீர்த்தம் எல்லார்க்கும் அவகாவிக்கலாமிதே; “யாஜிஹாயுஸாயாஜிஹாயிஜவமாஹு”, “ஞானத்துறைபடிந்தாடி” என்னக்கடவதிதே; இவரும் “நாயாயநாயஜிஹயெசுவாசுவாவிநித்யுயஜீயவரணஸரணஜீயி” என்றும், “சுக்ஷஸுந்குமவதெஹுசுமாலிராஜி ஸ்ரீதஜ்ஜியுமலம் ப்ரணஜாஜிஹு” என்றும் உபகாரஸ்மருத்யதிரயத்தாலே திருவடிதொழுக்கையால் அடியுடையராயிதே இருப்பது. யமுநாவாஸ்தவ்ய ரென்றத்தை “மணக்கால்நம்பிசென்றமாளவந்தார்” என்கிறது.

மணக்கால்நம்பிசென்றமாளவந்தாராவது - வாதத்திலே ஆழ்வான்வாயை அடக்குகையாலே ‘ஆனவந்தார்’ என்று திருநாமத்தையுடையராய், தர்ஸனத்தை ஆள வந்தாரா யிருக்கையாலே இத்தை மணக்கால்நம்பி கேட்டு இவர்பாடு பலகால்நடந்து பச்சையிட்டிதே இவரைப் பச்சைமாலையோல் மேனியிலே மூட்டிற்று; ஆகையாலே, அவர்யத்நவிஸேஷத்தாலே யானவ ரென்றபடி; “பூர்வநடம் இது புருந்து அதுபவியம்” என்று ஆறுபுடைகுழிநகரைக் காட்டினாரிதே. அவரும் “மதிளநகர்வண்புகழ்மேலான்ற தமிழ்மறைகளாயிரமும்” என்னும்படி, திருவாய்மொழி முகலானவற்றையும் திருமாலையாண்டான் முதலானார்க்கு ப்ரஸாதித்தருளினார்; “நடமினே நமர்களுள்ளீர்” என்று அநுபவிக்கும்படியிதே அக்காலத்திலே நடந்துபோந்தது.

மாலாதாராகிநிர் - “குருமாலாதார்” என்னும்படியான திருமாலையாண்டான். ‘குருமாலாதார்’ என்கிற விஸேஷணம் - திருவாய்மொழி ப்ரவர்த்தகத்தாலுண்டான குருத்வத்தைச் சொல்லுகிறது; உடைய வர்க்குத் திருவாய்மொழியினர்த்தத்தை உபதேஸித்தாரிதே இவர்தாம்; இது அறியாக்காலத்திலே அறியலாம். மாலாதாரென்று - நாட்கமழ்முகிழ்மாலையார்வரான ஆழ்வார் திருநாம மாயிற்று; “செந்தொடைக் கதிப்ர” என்றிதே பர்யாயநாமம் இருப்பது; சொல்மாலையின் சொல்லும்படிக்கு மாலையிட்டபடி.

‘யோகீந்த்ரம் குருகேஸ்சந்த்ராஜலதீம்’-அதாவது - துருகைப்பிராந்த அன்பாம் எதிராக ரென்றபடி: திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளை ஆழ்வார்திருநாமஞ்சாத்தகையாலேயும், ‘ஃபுக்ரீக்ஷுதொஹாஷுக்ஷுதாஸ்யயம்’ என்கிறபடியே குமாரராக அநிமாந்த்ருளுகையாலும், ‘யேதி ராஜாஸிவநாரீ’ என்று அவரைக் கண்டபோதெல்லாம் சந்த்ரோதயத்தில் மஹோத்திபோலே ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தையுடைய ராயிறே உடையவர்தாம் இருப்பது. மாறனடிபணிந்துய்ந்தவன் உறபெருஞ்செல்வமும் இய்யாதி, அறிதர நின்ற இராமாநுசுனிமே; வளர்த்த இதத்தாயிராமாநுசனாகையாலே, ஆழ்வார்திருவடிகளில் தமக்குண்டான ஸம்பந்தம் பிள்ளானவரும் வெள்ளமிட்டது. இப்படி திருவாய்மொழியினர்த்தத்தை இவரிடத்திலே தேக்கிபடியையும், அது அப்பால் புறவெள்ளமிட்டபடியையும் “தெள்ளரும்ஞானத் திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளன் எதிராசர்பேராளால்” என்று தொடங்கி, “அன்றுரைத்தது இன்பமிகுமாறாயிரம்” என்று அருளிச்செய்தாரிறே. ஸம்ஸ்க்ருத்தரவிடவேதங்களான உபயவேதாந்தத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகராயிற்று இவர்தாம்; ஆகையாலிறே, ‘ஃகூரூக்ஷுரஹாஷுக்ஷுதா’ என்றது.

கோவிந்த கூராதிபராதிநர் — “கோவிந்தர், கூரோஸ்” என்னும்படி தர்ஸனத்துக்கு த்ருஷ்டி பூதரானவர்களாய், உடையவர்க்கும் அத்தாலே அத்தயந்தம் அபிமதவிஷயமானவர்கள். இவர்களுையாயிற்று ப்ரபத்திஸாஸ்த்ரபவர்த்தகராகக் கம்பித்தருளிற்று; ஸ்ரீபாவ்யவம்ஹாஸநத்துக்கு நடாதூராழ்வானையிறே அதிஷ்டாதாவாக்கியருளிற்று; ஆழ்வான் திவ்யஸூக்திகளெல்லாம், ப்ரபத்தயர்த்தப்ரகாஸகமான ஆழ்வார்கள் திவ்யப்ரபந்தங்களை அடியொற்றியாயிற்று இருப்பது. இங்கு இவ்விருவரையும் இடுக்கிச் சொன்னது - இருவரும் பட்டர்க்கு ஆசார்யர்களாகையாலே; பட்டர்க்குத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வா னோடு உண்டான ஸம்பந்தம், “என்பெருக்கநலத்தி” ஸீட்டிலே கண்டுகொள்வது; எம்பார், பட்டர்க்கு பகவச்சரணவரணுநுஷ்டாந ப்ரகாஸகமான த்வயோபதேஸமுநேக ஆசார்ய ரென்னுமது, ‘ஃஜிஸுஸீஸூயீ’ என்கிற அவர்ஸூக்தியிலே காணலாம்; ‘பட்டர் ஆழ்வான் திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்து, எம்பார்பக்கலிலே ஜ்ஞானோபஜீவநம்பண்ணினார்’ என்றும் ப்ரமேயாத்நத்திலே பேசுற்று; ‘பட்டர்தாம் எம்பார்பாடி ரஹஸ்யம் கேட்டாராயிறே இருப்பது’ என்று தனித்தவயத்திலே அருளிச்செய்தார்; இவர்க்கு அவர்பக்கல் திருவாய் மொழியில் அந்வய முண்டென்னுமதுக்கு “பூவியல் பொழிலும் தடமு மவன்கோயிலும் கண்டு ஆவியுள்குளிர” என்கிறவிடத்துக்கு வ்யாக்யாநஞ் செய்தருளுகையில் சீராமப்பிள்ளை அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது; அதுதோன்ற, ‘ஸுரீவதூலிஹரிஸுஸூயீ’, ‘ஸாரோநுஜபஹுயாயா’ என்று இரண்டு ஸ்லோகத்தையும் ஸஹபடித்தருளிற்று; ‘ஹ்ராஸ்யாயபுபுத்திஹுஜிஸஹயவரஃ ஞாவிவாஜீராயிளயொரூஸுஹாஷுந்நாநவிவயதிவராஹேஸதொநூநுஹஸ்யாநா | யஸுரொக்தொஹேஸிகெநாயதிவரவரணஹயநாரோஸ்யவஸுதொவிநாஸுஸீஸுதூமஹ ராஸீதிதஜாநவெராமுஜீவோ’ என்னக்கடவதிறே.

‘பட்டார்யம்’ — அவராகிறார் - ‘பட்டர்’ என்னும்படியான ‘ஸ்ரீபராஸரபட்டர்’ என்னும் அபிநாதத்தையுடையாய், ‘ஸுரீஸூரூஜகஜிவாபஹுலிதகூம்’ என்னும்படி பெரியபெருமானாக் கும் ஸ்ரீரங்கநாயகியார்க்கும் குமாரராய், அதுக்குமேலே உடையவரும்; “இவனை நம்முடையாரெல்லாரும் நம்மைக்கண்டாற்போலே கண்டுகொருங்கோன்” என்று பெருமாள்ஸந்திதியிலே விசேஷாபிநாமப்பண்ணும் படியான பெருமையையுடையவரென்கை. இவர்தாம் அஜஸ்ரம் ஸஹஸ்ரகீத்யநுஸந்தாநதப்ரராய் பகவத் குணங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு, திருநெடுந்தாண்டகத்திலும் மண்டியிறே இருப்பது; இவருடைய திவ்யஸூக்திகளும் அருளிச்செய்யல அடியொற்றியிறே இருப்பது; அருளிச்செயல் நாலாயிரத்துக்கும் பட்டர்நிர்வாஹமேயிறே அதிஸயித்திருப்பது.

நிகமாந்த்யோகியாதிநர் — வேதாந்திமுநியான வேதாந்திநஞ்சீயரென்கை; ‘ஃநொவெஹாநு வெஹ்யாய’ என்னக்கடவதிறே. பட்டர் நெடுந்தாரம்சென்று தேடித் திருத்தி யெடுத்த விஷயமாயிற்று இவர்தாம்; எவம்விதரான இவர் பட்டர்நல்லருளாலேயாயிற்று ஒன்பதினாயிரமாகத் திருவாய்மொழிக்கு

ஜகதாசார்யாசுதீர் — “துன்னுபுகழ்க்கத்தாடைத்தோழப்பர்” இத்யாதியிப்படியே உண்டான திருநாமத்தி னேற்றத்தையுடையரான இருகண்ணர்க்கன்புடைய நம்பிள்ளை யென்கை. ‘நம்முடைய பிள்ளை திருக்கலிகன்றிதாஸர்’ என்றிறே நஞ்சியராலே இவர் நாமநிர்த்தேபம் பண்ணப்பட்டது; ‘கோரூணு’வருண ஸலிவெவரிஜாஸி” என்னக்கவதிறே. இவர்தோற்றியிறே திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்ரபந்தகளுக்கெல்லாம் வ்யாக்யாந முண்டாயிற்று. “இவர்தாம் ஆழ்வாரவதாரம்’ என்னுமது தோற்ற, கார்த்திகையில் கார்த்திகைத்திருநக்சுத்தரத்தின் நாள் கலியன் திருமங்கையாழ்வார் திருவீதியெழுந்தருளும்போது, திருக்கலிகன்றிதாஸரான இவர்திருமாளிகைவாசலிலே திருக்காவணமிட்டு அவல்கரிக்க, அக்கேயெழுந்தருளித் திருப்பணியாரவகைகளும் அமுதுசெய்தருளி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரஸாதித்து, அவரை அத்யாபி உபலாலித்து அவ்வருகே யெழுந்தருளுவர்” என்று பெரியோர்கள் அரு ளிச்செய்வர்கள்; ஆகையாலிறே, ‘நம்மாழ்வார்’ என்னுமோபாதி, ‘நம்பிள்ளை’ என்று போருகிறது. அவரை ‘ப்ரதமாசார்யர்’ என்னுமோபாதி இவரை; ‘லோகாசார்யர்’ என்றும், அவரை ‘திருநாவுடைய பிரான்’ என்னுமோபாதி இவரை ‘வீறுடையார்’ என்றும் போருகிறது; “ஆழ்வார்தம்முடைய அவதாரம் போலே ஓரவதாரவ்ஸேஷமாய்ப் பெருமாளுக்கு ப்ராணபூதரான நம்பிள்ளையை” என்றிறே ஜ்ஞாநாதிகை யான தோழப்பர்தேவிகளும் அருளிச்செய்தது. ‘வோரூணு’வருண ஸலிவெவரிஜாஸி” என்று தொடங்கி; ‘தடுவெலுநிலை’திகுதிஹாஸு வாய” என்றிறே நம்பிள்ளைவைபவம் இருப்பது.

மாதவ;பத்மநாபர்க ளாகிறார் — இவர் ஈடளித்தற்கேய்ந்த மாதவர் பற்பநாப ரென்கை. இவர் களில் ஸ்ரீமாதவராகிறார் - “சீமாதவனடிக்கன்பு செய்யும் தஞ்சத்தொருவன்” என்றும், “போயவஸிஷ்ட வாகுள” என்றும் சொல்லும்படியான நம்பின்னா, தம்முடைய ஆசார்யரான நஞ்சீயருடைய திரு

நாமம்சாத்தும்படியான பெருமையையுடையராய், அவர்க்கு அத்தந்தம் ப்ரீதிவிஷயமாயிருக்கிற ஈயுண்ணிச் சிறியாழ்வான் அப்பிள்ளை என்று நிரூபகத்தையுடையரான ஸ்ரீமாதவரென்கை. “யேஷுவஸுகூலம் ஸாவம் யத்யா வெவஹிகொவியி | யதூடாகொஜமஹுக்ஷா தவநெஜோயவம்மீழி”, “ஸ்ரீவராஸாஹாஸ்யஸ்யஸ்யநாய ஸ்ரீஜாயவ திஸ்யாயநி” என்னக்கடவதிதே. ஏவம் விதரான இவர்க்கு ஈடு வந்த வரலாற்றை, “சீரார் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை” என்று தொடக்கி அருளிச் செய்தாரிதே; அத்தைப்பற்ற “வரஹாஸ்யபாவாசுஸ்ரீஜாயவமாரம்ஸ்யபெ | கூர்ஸுகாய்ஸ வெஹாநெவெவொநீதிதவெஹி” என்கிற தனியன் உண்டாயிற்று.

பத்மநாபராகிறீர் — “ஆங்கவர்பால்பெற்ற சிறியாழ்வானப்பிள்ளை, தாங்கொடுத்தார் தம்மகனார் தங்கையில்” என்றும், “ஜோயவா தஜவஸு” என்றும் பேசும்படி ஸ்ரீமாதவப்பெருமாள் குமாரரான பத்ம நாபப்பெருமாளென்கை. இப்படி நம்பிள்ளையாலே மஹைஸ்வரயமான திருவாய்மொழியின் ஈட்டை ப்ராப்தரான ஸ்ரீமாதவர், தம்மகாரான பத்மநாபர்க்கு ஈட்டை ப்ராஸாதித்து நம்பிள்ளையமந்தத்தின்படியே ஓராண்வழியாய் உபதேசித்துப்போரும்படி உபதேசிக்க, அவரும் அப்படியே அநுஸந்தித்து ஸ்ரீகோஸத் தைக் கோயிலாழ்வாரிலே திருவாராத்மமாக ஏறியருளப்பண்ணி நிதியைநோக்குமாபோலே நோக்கிக் கொண்டு போந்தாரிதே; பெருமாள்கோயிலில் பட்டர்கள் திருவீதியிலே திருமாளிகையிலே “யெநாவ மாஹுவிசெவொவஸி ஸாரிஸிஸெரொஹாணீ மணாஸ்யவாரிவொயவஸ்யபாவமாயாம் | ஸ்ரீஜீநு கூநுஹரணாஸ்யபாயு வுதாயஸ்ரீவஜ்நாஹமாரவெநகிசுஹாரி” என்றிதே சோலாலாபம் இருப்பது.

‘ஸுமந்கோலேஸதேவாதிபாந்’—கோலேஸராகிறீர் - “கோலவராஹப்பெருமாள்” என்று திரு நாமத்தையுடையரான நாலூர்ப்பிள்ளையென்கை. இவராளானர் திருவடியூன்றியவ ரென்றிதே இவர்க்கு நிரூபகம். அதாவது - பத்மநாபப்பெருமாள் திருவடிகளை யாஸ்ரயித்து, அவரை ப்ராணிபாதநமஸ்கார ப்ரியவாக்குகளாலே குருக்களுக்கு அநுகூலராய் அவரை மிகவும் உகக்கப்பண்ண, இப்படி பலஸாதநஸு ஸ்ரநுஷையையுடையராயிருக்கிற நாலூர்ப்பிள்ளைக்கு, ப்ராணிபாதப்ராஸந்ராயிருக்கிற அவர், ஈட்டை இவ ரொருவருக்கு மீம் ஓராண்வழியாக முன்புநடந்துபோந்தபடியே ப்ராஸாதிப்பதாக இவரைப் பேராளாளப் பெருமாள்திருமுன்பே கொண்டிடுக்கு, ‘ப்ராணாபுரஸ்ஸரமாகச் சூனறவுகொண்டு சொல்லவேணும்’ என்று ஸ்ரீசட்கோபனை அர்ச்சகமுக்கே இவர்திருமுடியிலே ஊன்றுவிக்க, அவர் இத்தை வெளியிடாமெக்கு ஊன்றுவிக்கிற ஆகாரத்தை பாவஜ்ஞரான இவர் அறிந்து பெருமாள்திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்து, தம்திருமுடியிலே வைத்த ஸ்ரீசட்கோபனை “அருளாளர்திருவடியூன்றினவர்” என்னும்படி தம்திருக் கையாலே ஊன்றி ஸம்ஜ்ஞைபண்ண, அது ஸர்வஜ்ஞரான பெருமாள்திருவுள்ளத்திலே யுற்று, ‘இத்தை நீர் எல்லார்க்கும் ப்ரகாசிப்பியும்’ என்று அர்ச்சகமுக்கே திவ்யாஜ்ஞையிட்டருள, அத்தைக்கேட்ட பத்ம நாபரும் எண்ணினவாருகாமையாலே ‘திருவுள்ளமானபடி’ என்று பின்பு உகப்புடனே ப்ராஸாதித்தருளினு ரென்கை; “பாங்குடனே நாலூர்ப்பிள்ளைக்கவர்தாம்” என்னக்கடவதிதே. இவர் ‘இத்தை எல்லார்க்கும் வெளியிடவேணும்’ என்கிற தம்முடைய பரஸம்ருத்யேக ப்ரயோஜநதாரூபமான திருவுள்ளக்கருத்தாலே பேராளாளப்பெருமாளைக்குறித்து ப்ரதக்ஷிணநமஸ்காராதிகளைப் பண்ணியும், அநதிக்க்ரமணஜேதுவான சர ணக்ரஹணத்தைப் பண்ணியு மாயிற்று, இவர் அர்த்தித்தது; அவரும் அர்த்திதார்த்தபரிதாந தீக்ஷிதரம்படி செய்தருளினார். இப்படி வகுளபூஷணவாகம்ருதமாத்ரமன்றிக்கே, வசநபூஷணத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகர் பேராளாளப்பெருமாளிதே. நாலூர்ப்பிள்ளைதான் இப்படி ஈட்டை அர்த்தித்துப் பெற்றபடியாலே, “ஸுஜந்மிகொவெஸ” என்று ஸவீஸேஷணமாக அருளிச்செய்தது. “உதாஸூரொஹுஸூரி ஷுரஜா

வாஜகிஷ்டரம் | ஸுரஹாஹுஸுதீஷ்மிகொஹுயிஷ்மம்ஹஜே”, “ஸ்ரீஷுரஜாநுஜ்ஜாஸவாஹ யம்மீவாஸுஹெ | ஸ்கொவாரூவாணீநாஸூதாதுஸுவிஷ்யெ” என்றிதே இவர்விஷயத் தில் தனியன்கள் இருப்பது. இப்படி “திருவாய்மொழிக்கு ப்ரவர்த்தகரான மாத்ரமன்றிக்கே, பெரியாழ் வார்திருமொழி, பெரியதிருமொழி முதலானவற்றுக்கும் ஸப்தார்த்தவ்யாக்யாநமுத் செய்தருளினார்.

அதிலே ஸ்ரீவசநூலுணவாய்ததையும் ஸமமதியாக எடுத்தருளினா 'யேவெஹ்நாமமாருகஸூர்திநு
நீநஸூலுதிவாஷுயிமயிஸூலுயிவொயம் | தஹ்வராஜமாருவெஹ்நாமமாருகஸூர்திநு
நாமவெஹ்நாமமாருகஸூர்திநுயெய்யு' என்றமிறே இவா ஸமபரதாயகரம இருப்பது

தேவாதிபராகிறீ - தேவபபெருமான அவாதம் - ராமாநுஜாயதாஸஸூரான தேவாராஜரீ
நாலாபயினைதாம் தமமுடையதிருவுளன்கருத்தினபடியே பெருமான தலைகட்டியருளுகையாலே,
பெற்றுப் பேரிமையையான அந்த உபகாரத்துக்கு தமக்குக் குமாரா திருவவதரித்தவுடனே 'தேவப்
பெருமான' என்று திருநாமஞ்சூத்த, இப்படி போபெற்று ஸைலகலாபூணராய வளாநதுபோருகிற குண
பராலியாய நல்லமகளுரான நாலாரச்சானபிள்ளைக்கு 'இதனை வாதப்பித்ததுக்கொண்டு போரும்' என
சுட்டை பரலாதித்தருளினா 'ஸூர்திநுயெய்யு' என்றமிறே இவா ஸமபரதாயகரம இருப்பது
வெஹ்நாமமாருகஸூர்திநுயெய்யு, 'நெஹ்வராஜமாருகஸூர்திநுயெய்யு' என்னுமடியிறே நாலாரச்
சானபிள்ளை ஸைபவம் இருப்பது அனறிக் கே, 'இவருளானா திருவடிபூனியினவா' என்கிறதற்கு
இவருண்டு கீழ் பரலாதித்தரான பதமகாபரைச சொல்லி, அருளானரென்று - அவருடைய அருளி
புடையவ ரென்று நாலாபயிளையையே சொல்லி, திருவடிபூனியின் தேவபபெருமா ஸென்று-சுட்டைபரதா
சிகருமபடி பேர்ருளானபெருமானாலே திருவடிபூனியைப்பட்ட நாலாரச்சானபிளையையே சொல்லி அப
படி திருவடிபூனியின் தேவபபெருமான கைக்கொண்டருளுத திருமலையாழ்வா ரென்று திருவாய்மொழிப
யிளையையே சொல்லுகிறது' என்றும் அருளிசெய்து போருவாகன, இந்த யோஜனையே 'மேலோராக
கிதாசவரமிகு' என்கிறதற்கு மிகவும் சோதனையிருக்கும் 'தேவாதிபர' என்கிற பஹுலசக
தாலே கீழ்க் தரணவாகையெல்லாரு சொல்லுகிறது, 'திருமலையாழ்வாரபதனை மனபென்னுடையோ
தனவே' என்னக்கடவதிறே

'நாமவெஹ்நாமமாருகஸூர்திநுயெய்யு' என்கிற தனியனும், 'திருவருளமால்' என்கிற தமிழ்த்திருநாமத்த
தனியனும்; ஈட்டுதலும் மறம் அருளிசெய்யல் வயாகியாகங்களுக்கும் தனியனாக, முப்பத்தாறாயிரப் பெருக்க
ரான பெரியசொ அநுஸந்தித்ததுப் போருமதாயிருக்கும் 'நாமய்யு' என்று தொடங்கி திருவருளமால்
திருமலையாழ்வாரிலே சாற்றமபடியாயிருக்கும் மஹஸயகனினுடைய வரலாற்றையும், 'நெஹ்வ
ராஜமாருகஸூர்திநுயெய்யு' என்று தொடங்கி, 'நீய்யுயாநாமமாருகஸூர்திநுயெய்யு' என்று தலைக்
கட்டின தனியனாலே அநுஸந்தித்தருளினா 'தேவாதிபர' என்று சொல்லுகிறவிடத்திலே - ஈட்டிலாத
தத்துக்கு உபயுகதமாக வகுத்துவண்ண ஸாஸ்தரஸாரமான் ஸ்ரீவசநூலுணம், 'தவயாரத்தம் தீர்க்குபரண
கதியெனறது ஸாஸ்தகத்திலே' என்னுமடியான ஸாஸ்தகத்திலே முதலானவற்றை அருளிச
செய்த லோகாசாயருவும், திருவாய்மொழி வயாகியாகம் இருப்பதநாலாரசாயிரத்துக்கு பரவாதகாரண
அபயபரதாஜபதாரும், அவாஸிஷயராயத திருவாய்மொழிக்கு உரை பன்னீராயிரமாக அருளிசெய்த
ஸூர்தாஜாமாதருமியும், தராவீடாமநாய ஹருதயதாரியான ஸூர்தாஜாமாதருதேவரும் ஸூரித்தா
ஆகையாலிறே, மேல இவாரு தனியன்களை அநுஸந்திக்கிறது, இவைகளுக்கு மேலாகவாயிற
'நெஹ்வராஜமாருகஸூர்திநுயெய்யு', 'நீய்யுயாநாமமாருகஸூர்திநுயெய்யு' என்று ஈட்டுதலிப்போருவது தேவாதிப

ரான நாலாரச்சானபிளையே மேலோராகு சகையாவது - கீழில் அவாருப்போலே ஓரணவழியாய ஆழ்வா
ரைத் திருப்புக்குழியிலே கைக்கொண்டருளி, அவருளினும் திருநாராயணபுத்திலே யெழுந்தருளி
அவாதொடக்கமாக ஆய பிளையே உளவிட்டாருக்கும் பரலாதித்தருளினபடி யென்கை அத்தைப்பறத
(கொறாயிவாதி-கொறாயிவாதிவெஹ்நாமமாருகஸூர்திநுயெய்யு) 'தேவாதிபர' என்றமிறே இவா ஸமபரதாயகரம இருப்பது
வெஹ்நாமமாருகஸூர்திநுயெய்யு, 'நெஹ்வராஜமாருகஸூர்திநுயெய்யு' என்னுமடியிறே நாலாரச்
சானபிள்ளை ஸைபவம் இருப்பது அனறிக் கே, 'இவருளானா திருவடிபூனியினவா' என்கிறதற்கு
இவருண்டு கீழ் பரலாதித்தரான பதமகாபரைச சொல்லி, அருளானரென்று - அவருடைய அருளி
புடையவ ரென்று நாலாபயிளையையே சொல்லி, திருவடிபூனியின் தேவபபெருமா ஸென்று-சுட்டைபரதா
சிகருமபடி பேர்ருளானபெருமானாலே திருவடிபூனியைப்பட்ட நாலாரச்சானபிளையையே சொல்லி அப
படி திருவடிபூனியின் தேவபபெருமான கைக்கொண்டருளுத திருமலையாழ்வா ரென்று திருவாய்மொழிப
யிளையையே சொல்லுகிறது' என்றும் அருளிசெய்து போருவாகன, இந்த யோஜனையே 'மேலோராக
கிதாசவரமிகு' என்கிறதற்கு மிகவும் சோதனையிருக்கும் 'தேவாதிபர' என்கிற பஹுலசக
தாலே கீழ்க் தரணவாகையெல்லாரு சொல்லுகிறது, 'திருமலையாழ்வாரபதனை மனபென்னுடையோ
தனவே' என்னக்கடவதிறே

[illegible]

இப்படி தேவாநீபராலே அதிகருத பரமாரத்தான ஸ்ரீஸைலாதீசதேயசீகரும், “ஸ்ரீ-பெருமை நாயுடைய அழகு கிடைக்கப் பெற்றான்” எனும்படி ஆழ்வார்கிருவுடிகளிலே அதிபாவனராய், “பூவுலாடி உண்பவரே பூவுடிகொண்டார்” என்று சொல்லுகிறபடியே ஆழ்வார்கிருவுடிகளில் அசோஷ சோஷருந்ததியிலும் அவையித்து, அவருடைய அமுதமென்மொழியான திருவாயமொழியே தமக்கு நாம் காணிக்கொள்ளாமாக அதுபலித்துக்கொண்டு வாழுகதுபோராதிருக, அப்படி அதுபோக்தாவான அந்தத் திருவாயமொழிப்பின்னராதகவால் வாரும் மண்வான மாமுனிவ னென்றும், “ஸ்ரீ-பெருமைபொருளாய் பாசு” என்றும் பேசும்படி பெரியசீயரும் அவார்கிருவுடிகளை யாசரயித்து, “அசரிசிரியடிம் ஊர்வியஸ்ரீபெருமையுடன்” | கூடுமாறா நாயுடைய அழகு கிடைக்கப் பெற்றான்” எனும்படியே திருவாயமொழி முதலான அசோஷ நிவையப்பரந்தராதபாயத்தைவும் அவருபதேயமுததாலே லபித்தருளிஞ்சிறே

[illegible]

‘தாரபட்டநாதமுனி’ யென்று இவர்களில் பரதமோபாததரான பெரியபட்டாபிரான சீயரும், ஸைவ இவயபரபநுவராகியராகசனையும் ஸவாசராயமுடுக லபித்து அதுக்கு தயோதகமாக அதனை ஸவயபரபநுமான அநதிமோபாயரிஷ்டையிலே “பணிமாநமபிழையாமே யமுயேனைப பணிநொண்ட மணிமாயன்” என்கிறவிடத்திலே கிடாமியிரசசான கதையையும், “பொன்னுலகாளீரோ” என்கிற யாழ்.

டின ஈட்டிலே அருளாளப்பெருமா ளெம்பெருமானா கதையையும், 'நாவகாரியம்' என்கிற பாட்டின வ்யாக்யாநத்திலே திருக்குருகைப்பிராணபிள்ளை வகிகநம்பி இவ்ருளிச்செய்த வாராதைகளையும், அழகிய முனைவாளப்பெருமாள் நாயனா அருளிச்செய்த திருப்பாவைவ்யாக்யாநத்திலே நஞ்சியா ஸ்ரீபாதத்தை யகன்றுபோவாடுஞ்ரு வைவண்ணவனவிஷயமாகத் தகஸம்பநதமுடையராயிருப்பாரொரு ஜஞாநா திகரைக் குறித்து ஜஞாநாதிகையான அமமையா அருளிச்செய்த வாராதையையும், 'நமமாழ்வாலா பகவதவதார மாக ஜனவநதா அருளிச்செய்தபோருவா' எனனுமது திருவிருத்த வ்யாக்யாநத்திலே ஸுஸபஷ்டம்' என றும், 'நமபுவாரபதிவைஞ்சுதம்' என்கிறவிடத்தில், 'கூரத்தாழ்வான திருமகனா அவதரித்த பின்பு ஸமஸாதத்துக்கும் பரமபத்ததற்கு மிடைச்சுவாதளளி ஒருவிபூதியாயிற்று' என்று கண்ணிநுண்சிறுத்தநாம்பு வ்யாக்யாநத்திலே திருவருதிவளநாடு தாஸா அருளிச்செய்த வாராதையையும், 'அவாபாசாங்கொண்டு அறுதிபிடக்கடவேம' என்று 'பிள்ளைலோகாசாராயாதாம அவதாரவீரோஷம்' எனனுமத்தை ஸவாசார் யா ஸ்ரீவசுப்பூஷண வ்யாக்யாநப்பரவேரத்திலே பரதிபாதித்தபடியையும், 'வாணநாமிகள் தாஸவருத்தி கள்' என்கிறவிடத்துக்குத் திருநாராயணப்பூரத்தில் ஆயி அருளிச்செய்த ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரப்பகவாதுறை வேறிட்ட கதையையும் மற்றும் சாம ஜிதிஹயமாக அருளிச்செய்யும் அபேரவ்ரஹஸ்யவாக்யககையையும் 'சைலாடிவாடொருகூ' என்று பரகாரபிபித்தருளிஞாரே ஏவமலிதமான அாத்நவீரோஷத்தைகளெல லாவறறையும் தமதிருவடிகளை யாபரயித்தது திருவடிகளெலதொரு தெய்வம் அறியாத மதுரகலிதாஸ ரண்ணை முதலானாகு பரஸாதத்தருளிஞா அவரும், 'உய்யொவாஹீர விவஸளஜிவரூபிந்' என்று

எனனுமபடி வரவரமுதிவாயாபரவாதாரமாய, தநாமபாஜநராய, தமக்கு ஸபகஹமசாரிகளான அழகியமண வாள்ச சீயாகுத்த திருவாய்மொழியொழிந்த அனைத்தாழ்வார்களருளிச்செய்ய ஸ்வாயிரததுக்கு வியாக்யாந மும், ஆசாராயாகள் திவ்யஸூத்திக்ஷணான அபேரவ்ரஹஸ்யவ்யாக்யாநமும் தாமே பரஸாதத்தருளிஞா 'பெரியதிருமொழிக்கு, அண்ணை மேலகாட்டிலே பெருநதருளியிருக்கிற காலத்திலே அவாஸநிதியிலே லாததம் அநுஸந்தித்தருளிஞா' என்று அஸமதாசாரயோகதம்

அகந்தரம், 'வாநமஹாநீரீயோகி' என்று பரஸுத்தரான வானமாமலைச சீயரும் தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்தையாபரயித்த ராமாதுசனபிள்ளைக்கும், கோயில பெரியகந்தாடையண்ணை ஸ்ரீபாதத்தி லாபர யித்த ஸுத்தஸ்தவம் அண்ணனுக்கும் ஈடு முதலான திவ்யபரபந வ்யாக்யாநங்களை பரஸாதத்தருள், அவாகளும் அப்படி தந்தரம் ஸீஷ்யபுத்தாசுருக்கு பரவாதத்தரமபடி பரஸாதிக்க, அததாலே அதபாபி நடத்துசெல்லுகிறது

இனி, திருநாராயணாதருளேகந்தர பாதாபரயராய, வாதுலவமஸ்யவரதாராயான பெரியஅண்ண னும் ஆசாராயியமந்ததினப்படியே ஆசாராயபெனதரான நாயனரை அழவாததித்துத் திருவாய்மொழியின் ஈடு பரஸாதத்தருளிஞா

வேதந்தாசாரயராய, பின்பு ஸ்ரீவைவண்ணவதாஸா' என்று பெரியசீயராலே நிருபகத்தையுடைய ரான பரதிவாதிபயகக அண்ணையும், பட்டாபிரான சீயா ஸ்ரீபாதத்திலவராய, 'அழகியமணவாளப்பெரு மாளநாயனா' என்று திருநாமத்தையுடையரான திருப்பதியிலழகியமணவாளச்சீயா முதலானாகு ஈட்டை யும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தையும் பரஸாதத்தருளி, 'திருவாய்மொழிகரயனா' எனனுமதுவே நிருபகமாமபடி சீயரை விபேரவாபிமாநம் பண்ணியருளிஞா முன்பு திருவாய்மொழியின் ஈடு ஏகமுகமாய, அகந்தரம் தரே நாவாய, பெரியசீயராலே பராகசுத்தாதாவாய, அகந்தரம் ஸஹஸரமுகமாய பரவலிக்கும்படியாயிற்று மற்றுமுண்டான ஆசாராயாகள் ஸம்பரதாயககையும் அவவவஸம்பரதாயஸத் ருபதேஸமூலமாகக் கண்டு கொள்ளுது இப்படி உபதேஸமாலையுத துறையுண்டுவிருகிற இத்தனியன்களிரண்டையும், திருவாய் மொழி முதலிய திவ்யபரபந வ்யாக்யாநாரமப வேளையிலும் அவைசாற்றும் ஸமயத்திலும் அநுஸந்தித் துகசொண்டு போருமபடி அருளிச்செய்தாராயிற்று

இத்தத்தனியனில், 'கிமரோநுயொயிஜிமகாஅவாரு' ளஸக்யூஷ்டயள்' என்று நஞ்சியரையும், நம்பிள்ளையையும், பெரியவாசசானபிள்ளையையும், வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையையும் எடுத்திருக்கச்செய்தே யும், இனிமேல் பரதயேதமரகவும் இவர்கள் தனியன்களை அநுஸந்திக்கிறதற்குக் கருத்து நஞ்சியா ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் அருளிச்செய்கையாலும், கூம்பிள்ளை ஈடு முப்பத்தாறாயிரத்துக்கு பரவாத தகராகையாலும், பெரியவாசசானபிள்ளை இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் அருளிச்செய்கையாலும், வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை இரத்தகாடறிய மாறணமறைப்பொருளை நன்குரைத்தது ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படி யாகையாலும்

அவரவாசிஷ்யாகளால் அநுளிச்செய்யப்பட்டன

யஸ்ஸுவாமஜி தாலாஸு வடுரிசுமுவநகுபம் ||

(வெடிகளவெடி) ராஜ்ய-கவாஸிராஸெ வெடிகாஸுஸாராஜ்ய-கவாஸிராஜ்யம் ।

சுதார்பவந நதிஹம்ப்ரவதெந் காராண_வவா_நபு_நரங்ககி_நவெரி_நதா_நஹம்॥

ஸ்ரீ கருணாநிதியை நமஸ்கரிப்போம்.

* யதார்த்தக் கருத்தாரணம் ஸௌமயீயரஸஜா ||

ஸ்ரீகൃஷ್ணவாடிவாடினெ டுஜாதிஸ்ரிஸாஸாஸா |

யதஸாடிவாமவெந ஸரஸிஜிரஹநி ||

கொகாஹாஸ்யாயமாவெ க்ருஷ்வாஹஸ்யஸூநவெ |

ஸம்ஸாரஹோமிஸந் ஷ ஜீவஜீவாதவெநஃ ||

சூ-த்யுஸாரஜிநகம்ஸ்யுதிவாஸித்வம்வெஜாநுஸ்யமவஹிபுரணவெத்வம் |

ஜாநாயிராஜிவயபுராஜிவகு ஸிஷுமரூம்பரகோஸுணிகஹரீ ||

* யுத்தராக்கண என்று பாடாந்தரம்

சூலியா தீராயவாழியம் மாராபவரூபுராமதம் |

ரஜிஜாரி துடிவெந உபரிதகூஷஸூருநா ||

பின்னிலோகாசாராயா திருத்தமபியாரான அழகியமணவாளப்பெருமானாயினுடைய இரத்த தனியனுக்கு அரத்தம் - வடக்குத்திருவீதிப்பின்னிலோகாரான அழகியமணவாளப்பெருமானாயினுராலே, ஆசார்யபரம்பராபதமான ஆசாரயஹருதயமானது ஸாக்ஷாதகரிப்பிக்கப்பட்டது (அ)

ஸாநாரஜாரி துடிவெந் புவபெடியாரணாபுஜம் |

ஸம்ஸாராராவஸிம ஜநு ஸநாரவொதகம் ||

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளசீயரதான இரத்த தனியனுக்கு அரத்தம் - ஸமஸாரமாகிற ஸமுதரத்திலே அமுதாநிதிகிற சேதனை அக்கரைப்படுத்துகிற ஓடமாய்க்கொண்டிருக்கிற வாதிகேஸரி அழகியமணவாளசீயருடைய திருவடிகளைப் பறமுகிறேன்

“பின்னிலோகாசாராயா, நாயனாசாரானபின்னிலே, அழகியமணவாளப்பெருமான நாயனா, வாதிகேஸரி அழகியமணவாளசீயா இவர்கள் நாலவரும் ஈட்டுஸம்பரதாயத்துக்கு பரவாதக்கராமலிருக்கச் செய்யேபும், பின்னிலோகாசாராயா ஈட்டிலாதத்ததுக்கு உபயுக்தமாக வருணபூஷணஸாஸ்தரஸாரமான ஸ்ரீவசுபூஷணதீவயஸாஸ்தரத்தை அருளிச்செய்கையாலும், நாயனாசாரானபின்னிலே பெரியவாசாரானபின்னிலே அருளிச்செய்த இருபத்துநாலாயிரப்படி வயாநீயாகத்துக்கு பரவாதக்கராகையாலும், அழகியமணவாளப்பெருமானநாயனா-திருவாய்மொழியினுடைய சகதைத்திரட்டான ஆசாரயஹருதயம் அருளிச்செய்கையாலும், வாதிகேஸரி அழகியமணவாளசீயா பன்னீராயிரப்படியுடைய, திருவிருத்தத்துக்கு ஸவாபதேஸமும அருளிச்செய்கையாலும் இவர்களுடைய தனியன்களும் அநுஸந்திக்கிறார்கள் நம் ஆசாரயாகள்’ என்று சிரோபாவீத ஸதவருத்தஸம்பரதாயஸதாகள் அருளிச்செய்வார்கள் (க)

நவிராஸுபெவராரஜாய உகாநாரீகிவாலிதெ |

ராரிநாஜாரி துடிவெந் ஸாநாரபமாணஸாவிதெ ||

காலாசாரானபின்னிலேயதான இரத்த தனியனுக்கு அரத்தம் “ஸ்ரீராமாஹஜதாஸா” என்கிற காலாபின்னிலுடைய குமாரராய, ஸமதமாகிருணகைனாலே வினகாநிதிகிறவராயக்கொண்டிருக்கிற காலாதேவராரஜான்கிற ஆசாரானபின்னிலேயினபொருட்டு நமஸகாரமானது ஆக்ககடவது (க0)

நபிஸூபெவராரஜாய உகாநாரீகிவாலிதெ |

புலாநாஜாரி துடிவெந் ஸாநாரபமாணஸாவிதெ ||

“தொண்டாக்கமுதுணைச சொனமாலகை சொன்னேன்” என்கிறபடியே பூஸாரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு பொதயமாக அவதரித்த திருவாய்மொழியிலே அவகாவித்து, அதிலே ஸபதரஸம் அரத்தரஸம் ஹாவரஸம் இவற்றையதுபவித்ததைத் ததேகநிஷ்டராய, ததவயதிரிகத ஸாஸ்தரகைனா தருண வத்பாநிபத்திபண்ணியிருக்கையாலே திருவாய்மொழியோடடை ஸம்பகத்ததையே தமக்கு நிரூபகமாக வுடைய திருவாய்மொழிப்பின்னிலேயதான இரத்த தனியனுக்கு அரத்தம் - ஆழ்வாரா, மலையாளத்திலே அறுபதுஸம்வதஸம் நம்பெருமான முதலான ஸவாமிகளோடே சேரத் துணக்கவலசையாக எழுந்தருளியிருந்து, துணக்க முடிந்தபோனவாறே திருநகரியைசேரக்கி மீண்டெழுந்தருளுகிறவா, ‘திருக்கணுமபி’ என்கிற கராமத்திலே எழுந்தருளினவாறே, திருநகரி ஊரின்னவிடமென்றும், கோயிலின்னவிடமென்றும் தெரியாதபடி கரடாயப்போனபடியைக் கேட்டருளி, ‘நமகரும் நமஅடியார்க்கும் படைவீமே திருவிருப்பும் சமைத்துத்தருவது’ என்று பின்னாகுத திருமுகம் அணுப்பியருன, பின்னையும் பரிஷயாகளும் தாமுமரக எழுந்தருளி, காலுவெட்டி நாடாக்கி, ஊரிலே குடியேறறி, ஆழ்வாரையும் ஊரிலெழுந்தருளப்பண்ணி கைவலிநனைகரையவளும் பண்ணுகையினுலே மிகவும் வினகாநிதிராய, குநீரகரத்திலே திருவவதரித்தருளினவராய, ‘திருமலையாழ்வாரா’ என்கிற திருநாமத்தைபுடையவருமான திருவாய்மொழிப்பின்னிலேயினபொருட்டு நமஸகாரமானது ஆக்ககடவது (கக)

ஸ்ரீசெவெசுஷ்யாவாசும் யமகூழாதிமண்ணாபவம் |
யசுநவவணம்வெந ரஜிஜாநிதரம்ஜி-மம் ||

“வாழ்ந்திருவாய்மொழிப்பிள்ளை மாதகவால் வாறும் மணவாளமாமுனிவன்” என்று பேசும்படி பெரியசீயரும், “சுஸிஸ்யுய துயஸ்தொஷஸ்தீ செஸவாய்ஸசெஸிகம் | சுஸெஷா நஸ்யுணொஷிவ்யாநு வ்யவெந்நாநுவெந்நுநிஷி” என்கிறபடியே திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளை யாசரயித்து, திருவாய் மொழி முதலான திவ்யபரந்த தாதபாயத்தையும் அவருபதேஸமுகத்தாலே லகித்தருளி, “தாமஅதிகரித்த அாதந்ததை எல்லாருக கேட்டுஉஜ்ஜீவிகுமபடியாக நடத்தவேணும்” என்றுஉத்யோகித்துக்கொண்டிருக்கிற இவரை, நம்பெருமாள் அாசசகமுடேவ அழைத்தருளி, “திருவாய்மொழியின் அாதந்ததை நாமும் நம அடியாரும் கேட்டு வாழுமபடி பெரியதிருமண்டபத்திலே தொடங்கி நடத்தும்” என்று தம்திருவடிகளை ண்ணறுவித்து அருளபாடிட்டு நியமித்தருள், இவரும் அப்படியே நடத்துகிறவளவிலே, பெரியபெருமா ளும், ஈடுதொடங்குகிறவனும் சாற்றுகிறவனும் காம எழுந்தருளி, “உயாவறவுயாநலம்” தொடங்கி “அவாவறசகுழ” என்கிற சாற்றுப்பாட்டளவாக இவர உபநயவிக் கிற உபநயாஸத்தைக் கேட்டருளி மிகவும் உகந்து “முப்பத்தாறுபிற்பெருக்கா” என்று இவருக்குத் திருநாமஞ்சாத்தியருளித் தனியணும் அதுவந தித்து எழுந்தருளிநா இப்படி பெரியபெருமாள் ரிாஜேறுதுகமாகத் தமமை விஷயீகரித்து நியமித்தருளி ண்துகருச சீயா அருளிச்செய்த திருநாமம் “நாமா பெரியதிருமண்டபமா நம்பெருமாள், தாமாகநமமைத் தனிகத்தழைத்து - நீமாறன் செந்தமிழ்வேத்தனை செழுமபொருளை நாளுமின்கே, வந்துணையென்றேவு வதேவாபரது”

இப்படி நம்பெருமான அருளிச்செய்த பெரியசீயர்தான் இந்தத் தனியனுக்கு அாததம் திருவய மொழிப்பின்னையினுடைய சருபைக்கு விஷயபூதராய, ஜனநாபசத்திவராகய மஹோத்தியராய, ஸ்ரீபாஷ்ய காராவிஷயத்தில பராவணயத்தைபுடையராயக்கொண்டிருக்கிற கோயில அழகியமணவாளச்சீயரை ஸேவிகுகிறே னென்றபடி (கஉ)

பிள்ளைலோகம் சீயா திருவடிகளை சரணம்

வயாகயாந ஸஹிதங்களான
திருவாய்மொழித் தனியன்கள்

.....
நாதமுநிகள் அருளிச்செய்தது

ஹதாரீதம்விஸஹநாநுஹோஹநம் ஸாராரூஹஸீஸஹஹவவாஹயம் |
ஸஹஸுஸாஹவாஹிஷதாராமம் நாரீஹம் ஹாவிவஹஹஸாராமம் ||

[பத்தாமருதம்]- ‘பத்தராககஹம்’, ‘தொண்டாக்கமுது’ எனறபடி [விஸஹநாநுஹோதஹம்] ‘பாராபரவினகவி’, ‘அடியாக்கினபமாரி’ எனகிறதைச சொன்னபடி [ஸாவாராதததம்] - “எல்லாப பொருளும் விரிததானை” எனனுமபடி ஸகலாராததபாதமாயிருக்கை “மிக்கவிதைநிலை” தொடங்கி, “மிக்கவேதியாவேதத்தினுட்பொருள் நிறகபபாடி யென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினுள்” எனகிறபடியே, அறிய வேண்டி அரத்தமெல்லாவறறையும் அறிவிப்பிக்கு மெனறபடி [ஹீஸாடகோபவாகமயம்] - “குருகாசசட கோபனசொல்” எனறபடி [ஸஹஸாராரகோபநிஷதஸமரகமம்] - ஸஹஸாராரகை ஸாமவேதமாய, தத ஸாரம் ஸாகதோகயோபநிஷததாய, அதினஸாரம் உதகீதமெனறதாய, அததையாயிறறு இபபடி பாடியருளிறறு எனறபடி வேதவருமபொருள்தாலகளை வணதமிழ்துள் லாக்கினபடி எயதற்கரிய மறைகளை ஆயிர மினதமிழாறசெயதற்கு உலகிலவரும சடகோபனரிதே [சமாமயஹம் தராவிடவேதஸாகரம்] அளவியனற அகதாதி ஆயிரத்தைப பததாபரவுமபடி சொல்லிறறு

கடையும் சடகோபனசொல்லையும் ஸமாநமாகச சொல்லுகிறறு பகதாமருதம், “விண்ணவர முது” எனனுமபடி விண்ணினமீது அமராகடகாய தேவபேரகயமான அமருதத்தையுடைத்தா யிருக்கும் அது; இது “பாலோடமுதன்னவாயிரம்” எனனுமபடி அவனிகதேவரான பூஸாராக்கு போக யமான அமருதமாய, ஆரவமுதத்தையுடைத்தாயிருக்கும் [விஸஹநாநுஹோதஹம்] ஸாவநாமிதபாத மாகையாலும், தாஸரீயமாகையாலும், ஸமுதரம் ஸாவநா ஸக்தோஷவேதத்தை யுடைத்தாயிருக்கும், இதுவும் முதல பத்தா வானவரெனனமான பாராபரவெனனுமபடி ஸேஸவரவிபூதி போகயமாயிருக்கும் [ஹீஸாடகோபவாகமயம்] - அதில அமபஸஸு அகஸத்யவாகமயமாயிருக்கும் இதில கதஸஸு சடகோப வாகமயமாயிருக்கும், திருவாய்மொழியிறே ஸஹஸாராரகோபநிஷதஸமரகமம் அது, ஸாவஸாகாஸாரமான சக்தஸாகாஸமரகமத்தை ஸமீபத்திலேயுடைத்தாயிருக்கும் இது ஸாவவேதஸாகாஸாரமான உப நிஷதத்தினுடைய திரட்சியாயிருக்கும் [சமாமயஹம் தராவிடவேதஸாகரம்] அகதஸாகரம் “சுஞ்ஜிவ்ஹா ஹுஹிஹு-ஹு” எனனுமபடி அஸரண்யனுக்கு ஸரண்யமாயிருக்கும், வணதமிழ்து லகளான இது, சட

பாயமான அரட்சாவதாரமான ஆதிபிரான்தான் திருவழுதித்திருநாட்டையும், “திருக்குருகர்தணுள் கின்ற லாதிபிரான்” என்னும்படி அவன் வாததிக்கிற ஊரையும், ஊருக்குவடக்கான வண்பொருளறறையும், அவகேசினற ஆதிபிரானுடைய நீள்கழலையும் திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்று, இது - மறறை உகந தருளின் நிலைகளில் ஆற்றத்திறமைக்கும் ஊருக்கும் நாட்டுக்கும் உபலக்ஷணம் ‘குட்டாடி’ என்றிறே நாட்டையும் அருளிச்செய்துபோருவது, “தேறுகீர்ப்பம்பைபடைபாலைத் திருவண்ணனாரே” என்றும், “தன் புன்லகுழி திருவரகைத்தன்னாய” என்றும் ஊரையும் ஆற்றையும் அருளிச்செய்தது இப்படியாயிற்று திவ்யதேஸ திவ்யாகர திவ்யநதிகளின் வைபவத்தையும் திருவாய்மொழிமுகே தாழிப்பித்தது ஆக, மூர்த்தியில் பண்ணிய தமிழானபடி திருநாமபாட்டுக்களதோறும் - தமக்குநிருபகமாகவும் ஊரையும் நாட்டையும் ஆற்றையும் பாடுகையாலே - அதுதான் மிக்கவேதியா வேதத்தினுட்பொருளாக அருளிச்செய்கையாலே, அதைப்பற்றி, திருவழுதிநாட்டென்றும் தென்குருகரென்றும் மருவியியவண்பொருளென்றும் அருமறைகளந்தாநியாகச் செய்தான் என்று இதைனே சொல்லுகிறதாகவுமாம் திருவழுதிநாட்டென்றும் சிவதியாய் என்னுதல், திருவழுதிநாட்டென்றும் அருமறைகளந்தாநி செய்தாநென்னுதல் ததியவைப்பவமிதே வேததாதபாயமாய் அறிவது இப்படி வேதத்தை தரவிடமாகச்செய்த தரவிடோபரிஷ்காசாயருடைய அக கீர்புகளதகிறே “தெளிவுறந்சிவையா” “தெளிந்தவென்கிவையா” என்னுமாபோலே, உபாயோபேயம் என்று தெளிகது, மஸஸே! ஸந்ததம் ஸமிதித்துப்போரு என்று ஆழ்வார்திருவடிகளே அதுஸநதேயமாகச் சொல்லிற்று

(உ)

சொட்டைநம்பிகள் அருளிச்செய்தது

மனத்தாலுமவாயாலுமவண்ணகுருகாபேணும்
இனத்தாரையல்லாதிறைஞ்சேன — தனத்தாலும்
ஏதுகருறைவிலேனெனதைசட்கோபன்
பாதங்களையாமுடையபற்று

[மனத்தாலும் வாயாலும்] - இதில் ஆழ்வார்திருவடிகளே பராகமம் பராயமுமாதிபடியை அரவப்புவித்திருக்கின்றாரென்றாலும் தாழிப்பிக்கிறது

[மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகர்பேணும் இனத்தாரையல்லாதிறைஞ்சேன] மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகாபேணுகையாவது “திருக்குருகர்தனை புளங்கொள ஞானத்தி வைமமின்”, “திருக்குருகர்தனைப்பாடியாடிப் பரவிச்செனமின்கன்” என்று ஆழ்வாருபதேஸக கேட்படியே, மஸஸேலே கின்றததம் வாயாலே சொல்லியும் போருகை பேணுகை விரும்புகை “பழிநலாயுயாதி தலுயாவடி” என்னக்கடவதிறே இப்படி ஆழ்வாஸம்பநதமுடைய தேஸத்திலே விருப்பமுடையவா களை அடைய பஜித்தேன் ஆழ்வாஸம்பநதி ஸம்பநதிகளை யொழிய அகயரை ஆதரித்து பஜியேன [வண்குருகாபேணுமின்ததார] - நல்லாரவில்குருகரிதே [இனத்தார] ஸமுஹமாயுளவாகன் அன திகே, “ஸஜாதீய ரென்குருகவுமாம் இததால் குருகாசட்கோபன்பாட்டான திருவாய்மொழியிலே அர வியுமுடைய துணைவகணவ ஸமுஹத்தை யென்றபடி குழாவகொன் தென்குருகரிதே இததால் - திரு வாய்மொழியிலே ஆதிபரவணரானவர்களையொழிய அகயரை ஆதரியே நென்றதாயிற்று, இப்படி அக யரை அராதரிக்கைக்கு அடியுடைமை சொல்லுகிறது ‘தனத்தாலுமேதெருறைவிலேன்’ என்று, “பந்நி யுத்வவாடிவடி” என்நிற்படியே ஆழ்வார்திருவடிகளைப் பற்றின நமக்கு “விஹிதிஸார” என்னும்படி, [தனத்தாலும் ஏதுகருறைவிலேன்] ஒன்றற்குறைபுடையெனலேன [எதைசட்கோபன்] - “அண்ணாய்ய அததஞாய” “போகாவிதா” என்னும்படி, எனக்கு ஜக்கரான ஆழ்வா [பாதகன்] - பராததேஸவியானவாதிருவடிகள [யாமுடையபற்று] - தச்சேஷபூதரான நமமுடைய பற்று “தகையான சரணம் தமாகட்கோபந்து” யாமுடையபற்று அதுவாயிற்று

(ரு)

அநததாமுன அருளிச்செய்தது

ஏயநதபெருங்கீர்த்தியிராமாநசமுனிதன
வாயநதமலாபபாதமவணங்குகின்றேன — ஆயநதபெரு
சீராசடகோபனசேநதமிழவேதந்தரிக்கும்
பேராதவுள்ளமபெற

இனி, “சடகோபனபாதகன” எனறதை விவரியாரின்றுகொண்டு, திருவாயமொழி ஹருத கதாமபடி, ஆழவாக்குப் பரதந்தரான உடையவா திருவடிகளைத் தொழாரிந்றே நென்கிறது, ஏயநத பெருங்கீர்த்தி யிராமாநசமுனிதன வாயநதமலாபபாதமவணங்குகின்றே நெனறு

[ஏயநதபெருங்கீர்த்தியிராமாநசமுனிதன] “ஏறகும்பெருமபுகழ வானவரீசன” எனனு மாபோலே அநகுததைக்கு அநுரூபமாய்ப் பொருசுதியிருக்கிற பெரியபுகழையுடைய எம்பெருமானா தம்முடைய [வாயநதமலாபபாதமவணங்குகின்றேன] ஒன்றுக்கொன்று பொருச்சிறுபபதாய மலா போனற திருவடிகளை பரணகிபணனாரிந்றேன “ராரோநுஜிஸுயாரணஸாரணஸுபுஷ்டி” என்கிறபடியே, பராபபுக்யா வாததமாநமாயச சொலலுகிறது இப்படி வணங்குகிறது ஏதக்காக வெணனில, [ஆயநதபெருஞ்சீரா சடகோபன செநதமிழவேதந்தரிக்கும் பேராதவுள்ளமபெற] ஆயநத பெருஞ்சீராசடகோபன - “ஆயகொண்டசோ” என்றும், “ஆயபெரும்புகழ” என்றுஞ் சொலலுகிறபடியே, ஆயப்படும விலகணமாய் நிரவதிகமான கலயாரணகுணங்கனால பூரணரான ஆழவாருடையதாய அதி ஸுலபமான தராலிடவேதத்தை நரிகுக்கும்படி நிரசலமான மகஸஸைப் பெற அனறிக்கே, ஆயநதபெருஞ் சீராரென்று செநதமிழவேதத்தைக்கு விசேஷணமாகவுமாம், சீரதொடையாயிரியிறே இந்தப்பரபந் தாரணாததமாக ஆயநதமலாபபாதம வணங்குகின்றேன திமணகெடுத்த மருவித்தொழும் மனத்தை ஆசாயன தரவேணுமிதே, ஆகையால், “தனகுமனம் நியெனக்குத தா” எனனுமபடி, பேராக உளனம் பெறவென்று எம்பெருமானாரை பராத்ததிகுகிறது அதாவது - இவாதான, மாறனடிபணிகது உயநதவராய “மாறனபணிததமறையுணாததோன” என்றும், “தெனகுருகைப்பிராணபாடடெனனும் வேதப்பசுநதமிழதனனைத் தனபத்தியெனனும் வீடடினகணவைத்த விராமாநசன” என்றும், பண டருமாறன பசுநதமி ழூனநதமபாயமதமாக வுடையராய, திருவாயமொழியினினைசை மனனுமிடத் தொறு மிருக்குமவராய, உறுபெருஞ்செலவமும் மாறன விளங்கிய சீர ரெறிதரும் செநதமிழென்று அறிதாநிக்குமவராகையாலும், அவாதிருவடிகள ராமாநசனாகையாலும், அவை” அததிகுகிறது “மற ஹையாழவாகள திவயபரபதககளை அநகோபாதகமாகவுடைய இவருடைய தராலிடவேசமான திவய பரபநத் மொழிய ததிதரந்தரநகனில சபலமான மகஸஸு சலியாமல இகொன்றிஹமே மறறு நிலை நிறகவேணும்” என்று அவரை அததிகுகிற தெனனை

(ச)

பட்டா அருளிச்செய்தது

வானதிகமுஞ்சோலைமதிளரங்காவண்புகழமேல்
ஆனறதமிழமறைகளாயிரமும் — ஈனற
முதலதாயசடகோபன மொயம்பாலவளாத
இதத்தாயிராமாநசன்

இனி, இதில திருவாயமொழியினுடைய உதபாதகரையும் வ(ய-6)ராதகரையுஞ் சொலலு கிறது, “வானதிகமுஞ்சோலை” எனறு

வானதிகமும் சோலையாவது வானிலே ஆகாஸத்திலே திகழுகிற பரகாபரீக்கிற சோலை யெனறபடி “வெருகடிவண்ணிதொமாதி”, “வானேனதுசோலை” “சோலையணிதிருவரங்கம்” இதே [மதிளரககா] “திடகொடிமகின்குழ”, “மதிளதிருவரகம்” அதுவும் வானையுநது மதியாயிருக்கை [வானதிகமுஞ்சோலை] உயநத சோலையையும் மதிளையுமுடைய கோயிலே நிருபகமான பெரிந்

ரியபெருமானுடைய ஸலாகியமான கலயாணகுணவிஷயமாய் விஸதருதமாயிற்று, ஆயிராத் திருவாய் மொழியும், “முழிலவண்ண னடிமேற் சொன்ன சொன்மலை யாயிரம்” என்னகடவதிறே அது தான் சோதனையாயிர மென்று - சீர்கலகதசொல்லாயிறே இருப்பது “நலமுடையவன்”, “சுழிலவண் புகழ் காரணன்” என்று உபகரமித்து, “வாழ்புகழ்காரணன்” எனநிறே தலைகட்டியருளினா பெரிய பெருமான்தான் - ஸலகிதகாரணனிறே, “நாராயணவரஃஸுபுஷ்ணம்”, “நாராயணவராவெஷா” என்னகடவதிறே, அததாலே, மதிளரககாவணபுகழ்மேலானதமிழ்மறைகனாயிரமுமென்கிறது இனித தான் திருவாய்மொழி பத்துப்பத்காலும் பரதிபாதிக்கிற “பரபசன்” என்கிற பரதவமும், “சோராத வெப பொருட்குமாதி” என்கிற காரணதவமும், “முழுதுமாயமுழுதியன்றாய்” என்கிற வயாபகதவமும், “மறு கலிலீசன்” என்கிற நியததருதவமும், “ஆவாவென்றருளசெயது” என்கிற காரணிகதவமும், “ஏறுசேவ் சனாக்கெனையுமுள்ள” “வாறகொன்பாதமல்லலாலிலையாவாக்குமவன்சரன்” என்கிற ஸரணயதவமும், “எண்ணிலாபபெருமாயனே” என்கிற ஸக்திமததவமும், “தேவியாராவாதிருமகன்முயி யேவமற்றமராராட் செய்வார” என்கிற ஸதயகாமதவமும், “என்டிசையுமேமேலும் முறவமுண்டபிரான்” என்கிற ஆபதஸகதவமும், “சரிசூழ்நகமலககடகனியாவய்க்கானமேகம்” என்ற ஆததிஹரதவமுமாகிற அதில புகழ் ஆதநமும், பெரியபெருமானை பரதிபாதிக்கிற கவருலும் பகலிலும் கானலாயிருக்கும், “வடிவுடை வானோதலவனே” என்று பரதவமும், “முன்செய்திவவுலகம்” “விண்ணோமுதல்” என்று காரண கன மும், “கடகிலீ” “என்னுடையாவ” என்று வயாபகதவமும், “பாலதுண்பகனினபகன படைத்ததாய” “காலசக்கரதாய”, “சூவுலகாளி” என்னையாலே நியததருதவமும், “இவளதிமததருளாய” என்று காரணிகதவமும், “பதவிலாற்பதறினருளே” என்று ஸரணயதவமும், “அலைகடலகடைநதவாரமுதே” என்று ஸக்திமததவமும், “என்கிருமகன்சோமாரபனே”, “நிலமகன்கேளவனே” “ஆயமகனன்பனே” என்று ஸகதியாலே நியதயாககதபித்த பதநீபரிஜகாதிகனையுடைய ஸதயகாமதவமும், “இவவுலகமுணா மிழாதனதாய” என்று ஆபதஸகதவமும், “முழிலவண்ண னடியையடைந தருளமுடியுநதவன்” என்று ஆததிஹரதவமும் அருளிச்செய்தாரிறே; ஆக, எல்லாவற்றாலும் “மதிளரககா வணபுகழ்மேல ஆனந தமிழ்மறைகனாயிரம்” என்னத தட்டிலையிறே ஆழவார்களில் நமாமழவார அதிகராலுற்போலே, எம் பெருமான்களில் நம்பெருமான் அதிகராயிறே இருப்பது; அததைப்பற்றவுஞ் சொல்லிற்று இப்படி பெரியபெருமான விஷயமாகவே பரதிபாதித்த திருவாய்மொழியை “சுனநமுதலதாயசட்கோபன் மொய்யம் பாலவளாத் தவித்ததாயிராமாதுசன்”, “கெடுகாலமும் கோதறுப்பெற்ற முகநின் மாதா ஆழவார, “வாண் டமிழ்நாறகனோற்றென்” எனருளிறே, வருகதிப்பெற்ற பிள்ளையை வளாததெடுகும் மாதாவைப்போலே திருவாய்மொழியை வளாதத இதததாய - வாத்திப்பித்த மாதா எம்பெருமானாராயிற்று, ஞானகலையான திருவாய்மொழிகு ஞாமுயி - ஆழவார; ததவாத்தகர் - எம்பெருமானா; இப்படியாயிற்று ஐஞானஸந்தாரநப வளாததிறோடே நடத்துசெல்லவது “பெற்றாபெற்றெழிந்தார பின்னும் நிறைடியேனுக்கு உறரு னையவளாதது” என்னுமபோலே மொய்யம்பாலவளாதத இதததாயாவது - சுனநதாய பெற்றுப்போகட் பிப்போனல் வளாகருந்தாய தனமிடுக்காலே கததுகோக்குமாபோலே யாயிற்று இவரும் அததைக்காதது வளாததபடியும் தேவகிபெற்ற உருவுகளியுள்ளிமணிவண்ணை வளாகருந்தாயான யசோதை தனமிடுக்காடுக யெயித்து “ஏதேனுஞ்சொல்லி யசலகததாரேதேனுமபேச கானகேடகமாட்டேன்” என்றும், “தாசனரு சொல்லும் தொழுததைமாரும் தொண்டரும் நிறைவிடததில் நின்ற போதாண்டாய” “தாயசொக கொள்வது தருமகண்டாய” என்று குற்றஞ்சொல்லும்வார்களையும் தனசொல்லாலே வாய்ப்புடைபடைத்து, தனவசமாகி, “தீயுத்திககருசன்” என்று கருததைக் குலைத்து “காப்பாருமில்லை” என்று இரகத “அசோதைவளாக்கினத செய்த்தலை லீலகித்ததச சிறுபுயினை” என்னுமபடி கிறம்பெற்றவளாதது பரமே ஸாரத்தை வளகதிப்பித்தார்போலே, பரமானவாரத்தை வாத்திப்பித்த பகாரமும் அது எவ்வெனையெ னில? இஃகும் ஆழவார அவதரிப்பித்த அவாவறது வீடுபெற்ற எழுந்தருளினிப்பி, பாஹயருத்தருவத கனாலே பாவநகரகமான திருவாய்மொழி அபிபூதமாய வருகிபடியைக் கண்டு, பாவ்யஸங்கதிகளாலே அ தைகிரோதித்து அததை இதுகருதகாவலான வேலியாகக் கற்பித்து, திருவாய்மொழியைத் தமகைவசமாக்கு திருக்குருதைப்பிரானபிள்ளைகென்கென்கென இதின அநதநத்தை வெளியிடுவித்து வர்த்திப்பித்துக்கொண் போதாரிறே “மாறனடிபணிததுயதவன்” என்னுமபடியான அடியாராகையாலே, ஆண்டவனிட பாரை வாத்திப்பிக்கவேணுமிறே அடியானுக்கு

இதுவும் பட்டா அருளிச்செய்தது

மிகக்விற்றைநிலையும் மெய்யாமுயிரினிலையும்
தகக்கெழியும் தடையாகித் — தொக்கியலும்
ஊழலினையும் வாழலினையும் ஓதும்சூருகையாகோன
யாழினிசைவேதத்தியல்

[மிகக்விற்றைநிலை இதயாதி] - “ஸ்ரீவதிஸ்ரீதநஸ்யாஸ்யுஷெததுதெநவஸிஸித் !
ஸநிஷ்டவமாநிஷ்டஸஸ்பாவின்குஸுரூபதெவயு” என்று எகலவேதஸைகரஹமான திருமகதாததில
பததரயத்தாலும் பரதிபாதிக்கப்படுகிற ஆததபஞ்சகததை “திருமாலாலருளப்பட்டசட்கோபன” என
ஹம்படி ஸ்ரியபதியான ஸாவேஸரவரானிலே மயாவறமதிகலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார அருளிச்செய்த திரு
மாலவனகலியான திருவாயமொழிபரபகதம் பரதிபாதித்த பரகாரத்தை இத்தனியனிலே சொல்லித்
தலைக்கட்டுகிறது, ‘மிகக்விற்றைநிலையும் மெய்யாமுயிரினிலையும் தகக்கெழியும் தடையாகித்தொக்கியலுமூழ
லையும் வாழலினையும் சூருகையாகோன யாழினிசைவேதத்தியல் ஓதும்’ என்று

மிகக்விற்றைநிலையாவது “இறைநிலையுணர்வரிது” எனஹம்படியான ஸாவஸமாதபரதவம்
“ததீஸ்ராரணாஂவரூபிஹெஸ்ரூபதநெவதாநாஂவரூபிஹெவததீ” “நாஸாயணவஹொ
ஹொ” என ஹம், “ததீஸ்ராரணாஂ வரூபி” என ஹம், “மனிசாகருத்தேவாபோலத் தேவாகரு
தேவாவோ” என ஹம், “தேவதேவனை” என ஹம், “பரஞ்சோதிநீபரமாய” என ஹம், “மிருஞ்சோதி” என ஹம்,
“முழுதுண்டபரபரண” என ஹம், “வானோகிண” என ஹம், “கழிபெருந்தெய்வம்” என ஹம், “பெருந்தெய
வம்” என ஹம், “பெரியவப்பிணப் பிரமணப்பிண புருத்திரணப்பிண” என ஹம், “திருவுடையடிகள்”
என ஹம், “திருமகனாதனிககேனவன பெருமையுடையபிராணா” என ஹம், “திருமாமகனகேனவாதேவா”
என்றுஞ சொல்லப்படுகிற ஸாவஸமாதபரணையயிறு, மிகக்விற்றை என்கிறது “திருமனைகநிறைநருஞ்ச
தெய்வம்”, “திருமாலையல்லததெய்வமெனதேதேன”, “திருவல்லாததேவரைத்தேனெயின்தேவு”
எனனக்கடவதிறே இதுவாயிறு, பரஸவரூபம் இறைநிலையாவது - ஸௌஸபயத்தகரு அவவருகில
லாதபடி முடிந்ததிலமான ஆஸரிதபராதததாபத்தோடே நிற்கிற அரசசாவதார மெனகை அதையாயிறு
“எளிவரும்” இதயாதியிறு சொன்னது இதிறே ஸரவரஸவரூபயாநாதமயம்

மெய்யாமுயிரினிலையாவது “உருவியாதவிநிலைமை” என ஹம், “எண்பெருக்ககலத்தொண
பொருள்” என ஹம், “உணாவைப்பெறலுநாது” என ஹம், “நின்றவொணை” என ஹம், “உயிரவீண்ட
யான” என ஹம் பரகருதேபரஸ்ய ஐஞாநாகதஸவரூபனய ஐஞாநகருணனய நித்யஸ்ய ஸரவரணு
ஸ்ரீரவதபரததரணப்படியைச் சொல்லுகிறது “மெய்யாமுயிர்” என்கையாலே - “ஷுத்தி” என ஹம்,
“உளளதும்” என ஹம் “மெய்யமையே” என ஹம், “சொல்லுகையாலே பரகருதிஸவாவததிறகாடபில
ஆதம் ஸவரூபநிதயதவஞ சொல்லிறு அனநிககே, “மெய்யாமுயிர்” என்கையாலே, “பஸ்யாதாஸ்பரீஸ்ரம்”
என்கிறபடியே “உளளதவனுரு” என ஹம் ஸரீரஸ்ரீரிஹாவம் சொல்லிறருகவுமாம் உயிரினிலையாவது -
“மெய்யமையேமிகவுணரது” என்கிறபடியே, “தமமடியாரடியாகன” என ஹம், “தெரணடனசட்கோ
பன” என ஹம், “சிறுமாமனிசராயெனனையாண்டா” என ஹம் ததீயபாயாதமான் நிலை இதிறே ஸவ
ஸவரூபயாநாதமயம்

தகக்கெழியாவது அதயாத பரததரஸவரூபத்தகரு அறுபுமான் உபாயம் அல்லாதது
தகாதநெயியாயிறே இருப்பது, “நெறிகாட்டிக்குதியோ” எனனக்கடவதிறே “நியமமாகாடமெகெறி,”
“தணனனலலாலிலைகணநாசரண”, ஸரீரரகணம் ஸரீரிககே பரமிதே, “போஸுஹி” என ஹம்பி
லமுககை நானே போக்கிக்கொன்னேனோ வென்றிறே அவனவாரத்தை “எமமையாநுமபரமா” என ஹம்
ததீயேஸஷத்தவம் ஸவரூபமானால், “நணம்மபெறுத் தெமமைநாஸ்யயக் கொன்கின்ற கம்பா” என ஹமாகனே
உபாயமாகவும் வேணுமிதே; தகக்கெழி ததீயோபாய மாசவுமாம் உபாயயாநாதமயம் இதுவிறே

தடையாகித் தொக்கியலும் ஊழலினையாவது விரோதியாயத் திரண்டு வாதகிக்கிற பராததநாடி
மெனகை “முனசெய்தமுழவினை”, “பாரமாயமுழவினை” எனனக்கடவதிறே ஊழமை பழமை

திருவாய்மொழி.

நஞ்சியா அருளிச்செய்த ஒன்பதினாயிரப்படியின அவதாரிகை

இரதஜகத்தில், சித்சிதீஸ்வரர்களுடைய ஸுபரூபஸ்வரூபங்களொன்றையும் அறியாதே, புருஷாததோபாயங்களொன்றிலும் மூராதே, ஸபதாதிவிஷயங்களிலே மிகவுமமணி, பொறுக்கவும் கடக்கவு மொண்ணாதிருக்கிற ஸம்ஸாரதுடுகலாகரத்திலே அமுநதாநின்ற சேதநருக்கு “தொருமொரூபநுஷொஷெஷொஷெஷிநாங்குணமஹம்” | தஞ்சாவிரும்புமொருவெகண்ணுபியநுஷ” என்கிறபடியே புருஷாததோபயோகியான மதுஷ்யஸரீரம் தூலஸபம் இப்படி தூலஸபமானஸரீரத்தைப் பெற்றாலும் மேலேசேசனை பிறகதை அறிது, மேலேசேசனைபிறந்தாலும் நிரதீஸ்வஸங்குபமாய பகவத்குணாபவகாரிதமான ததனைகையபரபதிரூபமேலேசேசனை ஒருவாகும பிறக்கிறதல்ல பாகவதேஸேஷதகாதிதாஹாவம் சிம்புநாரயாயவியிததம் “கலெஷமஹம்” இதயாதி ஸலோகத்திற்படியாலே மிகவும் கலிகாலத்தில் பகவதருசி ஒருவாகும பிறக்கிறதல்ல இததனைமையை “நுஷொணாஸம்ஷெஷெ” இதயாதி ஸலோகத்தாலே எம்பெருமானதானும் அருளிச்செய்தான இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே “தஞ்சாவிரும்பு” இதயாதி ஸலோகத்திற சொல்லுகிறபடியே ஜகத்தில் அஜஞாநாநிகாரமெல்லாம் நீங்கி ஸலோகமெல்லாம் வாழும்படியாகச் சேதநாபண்ணின பாகவததாலே, ஆழ்வாரதிருநகரியிலே வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி, “ஹவிக்ஷாஷித” இதயாதி ஸலோகத்திற்படியாலே பகவதபரஸாதததாலே ஸாஷாத்தகருதமான பகவதஸவரூபருபகுணவிபூதிகளையுடையராய, “ஜாநீகாஷெஷெஷெ” என்று எம்பெருமான அருளிச்செய்த ஜஞாநிகருக்கு அகரேஸராய, “வாஷுஷிஷெஷெஷெ”, “நவவிக்ஷாஷித” என்று சொல்லுகிறபடியுடைய இனையபெருமானப்போலே ஜநம்பரபருதி எம்பெருமான்னே நாரகாதிக்களாகவுடையராய, அவனைப் பிரியில தரியாத தனமையருமாய, நிரஸதநிகிலஸாமஸாரிக ஸவஹாபருமாய, “நஷெஷெஷெஷெ” இதயாதி ஸலோகத்திற சொல்லுகிறபடியே பகவதவயிதிகத புருஷாததபரஸதாவத்திலே வெருவும் ஸவஹாபருமாய, “விஷெஷெஷெஷெஷெ”, “நதஞ்ஞுஸராயாநு” இதயாதியிற சொல்லுகிற படியுடைய அாஜுந தஸரதாதிக்காப்போலே காலததவமுள்ளதனையும் எம்பெருமானே அதுபவித்தாலும் தருபதி பிறவாதே மேனமேலெனக் கடலப்போலே பெருகுக்கிற தமமுடைய அபிரிவேஸரத்தாலே கபளீருக சித்சிதீஸ்வரத்தவந்தரயத்தைய முடையருமாய, பிராட்டிமாபகலாதல அநதலக்ஷணபரதாதிக்களபகலாகல ஸ்ரீகோபிமாபகலாதல தமமுடைய இப்படிக்கு ஸாவதாஸாமயம் காணவொண்ணாதபடியான பரஹாவகைத்யுடையருமாய, “யுஷாஷுஷாஷுஷாஷுஷாஷுஷாஷுஷாஷுஷா” இதயாதி ஸலோகத்தில் ஸ்ரீபரஹலாதாஷ்வானே ஸாதுகளுக்கெல்லாம் உபமாநபூமியாகச் சொண்ணாப்போலே எல்லாருக்கும் தமமுடைய ஒரோவகைகளாலே உபமாநபூமியாய, “முகெஷெஷெஷெஷெ” என னுமபடியாலே, பகவத்குணங்களுக்கூத தோற்று அடிமைகளாவது

புருவதாம செயது, “சுஹம்-தாவக்” இதயாதி ஸலோகத்திற்படியே பகவதைகாரதபவீமையுமாய, “சுஹம்ஸவ-ஃ-ஃஸிரிஷ்யாதி” எனனுமடியாலே எப்போப்பட்ட அடிமையும் செயதல்லது திரியாதபடியுடையருமாய, தமமுடைய ஸநிதிமாதரத்தாலே எல்லாருடைய அஹங்கார மமகாரநுபமான அவிதயாகபதமஸஸைப போககி ஜஞாநபகதிந்நாப பிறப்பித்தது அவாசன பகவதகைககாயலக்ஷண மோக்ஷத்துக்கு நிலவராகும் ஸவஹ்வதையுடையராயககொண்டு வளாரதருளுகிற காலத்திலே, இவருடைய பகவதகுணத்துபவம் உள்ளடங்கானம் வேதநகாரிலும் வேதோப்பருமஹ்ணமான இதிஹாஸபுராணதிகளிலு முண்டான ஸம்ஸயங்களை அறுககைக கிடான ஸாதகுணயதையுடையதான திருவிருத்தம் திருவாகிரியம் திருவந்தாதி திருவாய் மொழியாகிற பரபரந்நகளாயககொண்டு பரவருத்தமாயிற்று இப்படி “அவாவிலந்தாகிளா விவையாயிரமும்” என்று ஆழ்வார்தாமே அருளிச்செய்தார்

இது இவருக்கில், இப்பரபரந்நகளுக்குப் பாட்டும் ஸங்கையும, பாட்டுக்கள் நாலடியாகையும், அக்ஷரங்கள் ஸம்மாகையும் துடக்கமான இப்பரபரந்நகண்ணங்கள் சேரவிழுந்தபடி எங்ஙனே? என்னிலு;—ஸோகவேகத்தாலே பிறந்த “ஜாமிஷாடி” இதயாதி ஸலோகமானது “ஜேஷ்டாஷ்டவ” என்கிற ஸலோகத்திற்படியே பரஹ்மாவின் பரஸாதத்தாலே ஸாவலக்ஷணோபேத மானாற்போலே, பகவதபரஸாதமடியாகப் பிறந்த இப்பரபரந்நகளுக்கு இவற்றில் கூடாததிலே “இவை என்னகோடியிலே அடைக்கப்பட்ட பரபரந்நகர்? இவை பிறந்தபடி எங்ஙனே? இவற்றுக்கு மூலமென? ஒன்றை மூலமாகச்சொன்னால் அது மூலமென்றறியுமபடி எங்ஙனே? இவை பரமாண்மென்று அறிவது எத்தாலே? இவற்றுக்குப் பரிபாதயா ஆர்? இப்பரபரந்நகள் நற்கைக்கு அதிகாரிகள் யார்? இவற்றுக்குப் போகதாக்கள் யார்? இவை எதுக்காகப் பண்ணப்பட்டன?” என்று அவ்யுதபந்நா கேட்கிலு;—இவை புருஷாததபரகாஸகமான பரபரந்நகளில் பரந்நாமான பரபரந்நகள்; பகவதகுணத்துபவ ஜநித ஹாஷ்டபரகாஷ்டபலாதகாரம் சொல்லுவிக்கப் பிறந்தன; பகவதபரஸாதபதமான திவ்யசக்ஷாபூலமாகப் பிறந்தன வென்னுமிடம் ஸவரவசந வயகதிகளாலே அறியலாம்; வேதாக்கதித்துக்களான ஸாவஸிஷ்டஜநங்களும பரிகரஹிக்கையாலும், ஸம்ஸாரத்திலுத்தேவகம்பிறந்தாருக்கு ஜஞாதவயமான வேதாத்தங்களை இப்பரபரந்நகளிலே காண்கையாலும், இவை உத்கருஷ்டதமமான பரமாணநக ளென்று அறியலாம், எல்லாருக்கும் பரமபரபயபூதனை ஸாரியபதி இப்பரபரந்நகளுக்குப் பரிபாதயன், ஸம்ஸாரத்தில் ருசியற்று எம்பெருமான்திருவடிகளிலே எப்போப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்றிருக்கும்வன் இவை நற்கைக்கு அதிகாரி, முழுகூட்களும் முகத்தரும் நிதயரும் ஸ்ரியபதியான எம்பெருமான்தானும் இவற்றுக்குப் போகதாக்கள்; பகவதகைககாயமாகிற நிரதஸ்ய புருஷாததம் இன்னப்படிப்பட்டிருக்குமென்று அறிவிக்கைக்காகப் பிறந்த பரபரந்நகள் இவை” என்று சிரோபாவலித ஸதவருத்தராயிருப்பார பரிஹரித்தார்கள்

“நிஷித்தபாஷையா யிருக்கையாலும், இப்பரபரந்நகளை ஸதீஸூதராதிகளும் அபயவலிக்கக் காண்கையாலும், இக்களிகாலத்திலே ஜஞாதத்துக்கு அடைவிலலாத சதூதத் வாணத்திலே பிறந்தாரொருவராலே நிரயிதங்களாகையாலும், தேஸாரந்நகளினிந்திகே பராதேஸிகங்களாலையாலும், அவைதிகா கரஹிக்கையாலும், ஸருதிஸம்ருதிகிருத்தமான காமபுருஷாதத்ததைப் பலகால பேசுகையாலும், ஸருதிஸம்ருதிகளில் புருஷாதத்ததயா சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீஸவாய கைவலயங்களைக் காண்கடைகொள்ளுகையாலும், இப்பரபரந்நகள் பரமாணமாகமாட்டா” என்று வைதிககோஷடியில் புககமில்லாதார சில அறிவுகேடா பரதயவஸத்தநாமபண்ண, மாதஸ்யபுராணத்திலே பாஷாந்நதரத்திலே பாடாவினாள்ள கைஸிகாதிகளைத் தன் ருடையின

ஹம் போகவிட்ட ராஜாவைக்குறித்து, “ஹரிசித்ரிஸ்விநெநவாநுஜாஹ்ணெநநரொகூ”
 ஹாஷாமாநம்மா தவ்யம் தவ்யா தூபஸ்யாக்ஷுத்ஸு” என்ற யமனவசந்ததினபடியே பாஷா
 நிஷேதம் பகவதவிஷயமொழிய பாஹயவிஷயங்களிலே யாகையாலும், இங்ஙனனறிககே பாஷா
 மாதராவதியாக விதிவிஷேதங்களை அங்கீகரிக்கில் ஸமஸ்கருத பாஷையான பாஹயஸாஸதரா
 பயாஸங்களைபண்ண பரஸங்கிகையாலும், ஆழ்வார தம்முடைய கருபாதிராயததாலே வேதத்தில்
 அநதிகாரிகளான ஸதீர்ஸுத்தராதிகளும் இழுவாதபடி வேகாததததை தராவிடபாஷையாலே
 அருளிச்செய்கையாலும், “எதிருழல்புகு” எனனுங் கணக்காலே அநேக ஜநமங்கள் எம்பெரு
 மானதானே தொடர்ந்து விஷயீகரிக்கைக்கு ஈடான பாக்யததையுடையராய, நிரந்தர பகவத
 கடாக்கூபாதரமுமாய, ததவஹிதங்களில் நிபுணராய, அவற்றினுடைய உபதேஸுததிலும் பரவருத
 கராய, விதூர ஸாபாபாதிகளில் விஸ்க்ஷணரான ஆழ்வாரபகவதிலே இப்பரபந்தங்கள் பிறக்கை
 யாலும், இப்பாஷை நடைபாடி ஸிஷ்டபரகரமான தேசங்களெங்கும் உண்டாய பாஷாநதரங்
 களிலே பிறந்து விஸ்க்ஷணராயுந் தாரும் இவற்றின் வைஸ்க்ஷணயததைக் கேட்டு “இவற்றை
 அபயவரிககைக்கு ஈடான இப்பாஷை நடையாடுந் தேசத்திலே பிறக்கப்பெற்றறினோமே”
 என்றிருக்கையாலும், இவற்றின் நன்மையைக் கண்ட அபைதிசுனுங் கூடப் பரிசுரஹிககை
 ஸலாகயதாஹேதுவாகையாலும், பேஷந்மென்றும் உபாஸந்மென்றும் உபவிஷததததன்னில்
 சொல்லப்படுகிற பகதியை இவற்றில் காமமாகச் சொல்லுகையாலும், ஸுஸாவயதவலயங்களை
 தூவித்தது-அல்பாஸதிரதவாதி தோஷததாலே யாகையாலும், பரதிபாதபணுன் எம்பெருமா
 னுடையமாஹாதமயததாலும், அவனை ஸுஸபஷ்டமாக பரதிபாதிகையாலும், பததிக்கும் உக
 பாதகங்களாகையாலும், உதபந்நையான பததிக்கு வாததிகங்களாகையாலும், ஸரவணுதிகளில்
 அபபோதே நிரதிஸய பீதி ஜநகங்காராகையாலும், இவற்றிற் சொல்லுகிற பொருளுக்குப் பல
 விடங்களிலும் வேதத்தை ஸாக்ஷியாகச் சொல்லுகையாலும், பரஹ்மகாரணவாதததாலும், பரஹ்ம
 ஜஞானார மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகையாலும், புருஷாததததததயமான பரபந்தங்களெல்லாவற்
 றிலும் இப்பரபந்தங்களை தருடதரபரமானங்களாக உபபாதித்து வைதிககோஷ்டிகளில் அபி
 யுகதரானவர்கள் பரிஹரித்தார்கள்

பகவதபரஸாதததாலே பரிபூரணமாக அவனை அதுபவித்துப் பூரணராயிருந்த ஆழ்
 வானுக்கு எம்பெருமாணப் பிரிகையும், பிரிவாலே நோவுபடுக கூப்படுகையும் கூடினபடி எங்
 னனே? என்னிலு;—ஒரோகுணத்தை அதுபவித்தால் அதுபூதகுணங்களிலுண்டான பீதிபரகா
 ஷம் கூடாதரவிஷயங்களில் வைராகயததைப் பிறப்பித்து குணாதரங்களிலே ஸபருணஹயைப்
 பிறப்பிக்கும்; அக்குணங்களில் கரமபராபதிபற்றாதே யாகொருபோது ஆசை மிக்கது, அப
 போது ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடையாமையாலும், பகவததுபவ விரோதியான பரகருதி ஸம்
 பந்த ஸம்ரணுதிகளாலுமாக பகவதவிஷயத்தில் அதுபவித்த அம்ஸுததையும் இழந்து நோவு
 படாநிற்பா பஹுகுணனுன் எம்பெருமானபகவதிலே நிரதிஸய பததிமானகளாய, ததஸம்
 ஸலேஷ விஸலேஷைக் ஸுக்துபுகராய, அவனையல்லது அநியாதபடியாய, பகவததுபவஸுக்மே
 மிக்கபோது இதரபதாதததங்களுமெல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெருமாணைப்பெற்று ஸுக்
 கிணவாக நினைத்தும், விஸலேஷமென்று ஒருபதாதத முண்டென்று அநியாதே லோக
 யாதரையோடு ஒக்க மறந்தும், விஸலேஷவயஸநம் மிக்கால் ஸம்ஸலேஷாஸமுண்டென்றும் அநி
 யாதே, அநயபரமான இதரபதாதததங்களுமெல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெருமாணைப் பிரிந்து
 நோவுபடுகிணவாகக் கொண்டு அவற்றுகுமாகத் தாம் நோவுபடாநிற்பா இவருக்குப் புரி
 யாபரியங்கள் ஒருகாலும் முடியாதே பாயாயேண உண்டாயிருக்கையாலே சந்தயநதியுடைய
 படி நிதயமாய்ச் சொல்லுமென்று சொல்லுவா

சேதநருக்கு ஸதாயநந பாநாதிகளே யாரகபோஷக ஹோதயங்களாயச செல்லாநிறகு, இவரை பகவத்குண்கயாரகரெனனக கூடுமோ? எனனில, — திருவயோதையயிலும் கோஸலஜந பத்ததிலு முள்ள ஸநாவரஜநகமங்களடைய ராமகுணைகநாரகங்களாயிருக்கும்படியை அநஸந திதது இதுவுங்கூடுமென்று கொளவது இப்படியிருக்கிற இவாகு எம்பெருமானோடு ஸம்பலே ஷமாவுது-பரதயக்ஷஸமாநாகாரமான ஜஞாநஸாக்ஷாதகாரம், விஸுலேஷமாவுது-பாஹ்யஸம்ஸலே ஷாபேகைக்ஷபண்ணி அதுபெறுமையாலே மாநஸாதுபவத்துக்கு வந்த கலக்கம் ஸாவஜ்ஞனாய ஸாவஸுகதனாய ஸாவநியநதாவாய நிரவதிகருபாவானாயிருந்த எம்பெருமான இவருடைய இவ வதுபயத்தை உருவ நடத்தாத விசசேதித்ததுக்கு பரயோஜநமென? எனனில; — திருவயோதைய யிலும் திருக்குரலையிலும் பிரிந்த பிரிவிற்போலே இவாகு அறுபூதகுணங்கள் ஸாதயிக்கைக் கும மேனமேலென தருஷணை பிறக்கைக்கும் எம்பெருமானபக்கல் பிறந்த ஆசை முதலானது நினைத்தபடி பெறுவிட்டவாறே ஸோககமோஹங்கள் பிறக்கும் இப்படியுள்ள கல்வியாலும் பிரி வாலும் ஆழ்வாருக்கு வந்த தஸை அநயாபதேஸப்பேசசைப் பேசவிக்கும் இப்பரபரதங்களில் ஸூகதிகள் பராபயனுன எம்பெருமானுடைய ஸவருப பரதிபாதகங்களாயிருக்கும் சில, பராபதாவான பரதயகாதமஸவருப விஷயமாயிருக்கும் சில; பராபதபுபாயத்தைச் சொல்லா நிற்கும் சில; பலத்தைச் சொல்லாநிற்கும் சில; பராபதி விரோதிகளைச் சொல்லாநிற்கும் சில, அவஸிஷ்டமானவை இவ்வாக்ஷிகைக்கு உபபாதகங்களாயிருக்கும் இவற்றில் உததேஸயம் பும்; ததாததமாக மறமுள்ள நாலாததமும் சொல்லுகிறது

இவற்றில் பரதம் பரபரதமான திருவிருத்தத்தில் தவதுதுபவிரோதியான ஸம்ஸாரஸம் பரதத்தை யறுத்துத் ததநருளேனுமென்று எம்பெருமானை அடத்திக்கறா திருவாசிரியத்தில் நிவருத்தஸம்ஸாராக்கு விஷயமான எம்பெருமானைப் பரிபூரணமாக அதுபவித்து பரிதாரகிறா பெரியதிருவநதாதியில் நிரதிஸயபோகயனுன எம்பெருமானை அதுபவிகையாலே, தததுகுணமாக த்ருஷணை பிறந்து தருஷணைகுணமாக அவனைப் பேசியும் நினைத்தும் தரிககிறா திருவாய் மொழியில் இவருடைய தருஷணைகுணமாக ஸாரியபுபதியாய, ஸம்ஸைகலயாணகுணைதமகனாய, தனக்குத்தகுதியான நிவயதேஹத்தையு முடையனாய, நிவயபூஷணபூஷிதனுமாய, ஸங்கசக ராதி நிவயாயுதனுமாய, பரமலபோமத்தில் ஆநந்தமயமான நிவயாஸநாந ரசநமணடபத்திலே பிராட்டிமாரோடேகூட நிவயலிமஹாஸநத்திலே ஹீறநிருந்தருளி அஸநானேபயஸங்ககளான அயாவறுமமராகளாலே அநவரதபரிசாயமாண சரணநளிரனையககொண்டு அங்கு அங்கனே செல் லாநிறகு, ஸவஸை கல்பாயததஸவருபஸுத்திப் பரவருத்திகமான ஸவேதரஸஸைத்ததையும் ஸரீரதயா ஸேஷமாகவுடையனாய, அநகராதமதயா சேதநாசேதநங்களை அடைய வயாபித்து, ததகத்தேதாஷை ரஸம்ஸபருஷ்டனாய, நாராயணதி நாமங்களைத் தனக்கு வாசகமாகவுடையனாய, ஏவமவிதனாக உபநிஷதபரவலித்தனுமாய, இப்படி விஸஜாதீயனுமா யிருந்துவைத்து ஆஸரிதவாதஸலயத் தாலே தேவமதுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாயவந்து திருவவதாரமபண்ணும் ஸவலாலனுமாய, தன னுடைய திருவவதாரங்களிலும் உதவுகைக்கிடான பாகயமில்லா காராக்கும் இழகவேண்டாத படி ஸாவாபராந ஸஹனாய, பதரபுஷ்பாதிகளாலே ஸவாராதனையககொண்டு ஆஸரிதாக்கு அதயநத பராதிநனாய, அவாகளுடைய இச்சாதுகுணமான போஜநஸயநாதிகளையுடையனாய, ஸம்ஸை கலயாணகுணபரிபூரணனை தானே ஆஸரித் ஸுலபதவாராதமாகக் கோயில்களிலே வந்து நின் றருளியும், இப்படியுள்ள ஸாவேஸவரதவத்துக்கும் ஆஸரிதாதுநரஹத்துக்கும் ஏகாநந்தமான படிக்களால் பரிபூரணனை எம்பெருமான, தனனை நிரஹேதுகமாகக் காட்டியருளக் கண்டு அது பவித்துத் தம்முடைய பரகருதிஸம்பநந்தமாகிற பரதிபந்தமும் அற்று எம்பெருமானைப் பெற்று முடிக்கிறா இனிச்சொல்லவேண்டுமென அவ்வவ திருவாய்மொழிகள்தோறும் சொல்லக் கண்டுகொளவது

முதல திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்றாயிற்று நானாதநபூர்ணமாய் அபரிச்சேதய
மான கடலை முந்துறத் திரளக்கண்டாறப்போலே ஸவருபநபகுணவிபூதிகளால் பரிபூர்ணனாய், எல்
லாப்படியாலும் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு ஸாவேஸ்வரனாய் ஸரியுபதியாக அபௌருஷேயமாய்க
கொண்டு ஸுதருட்பரமானமானஸுருதிகளாலே பரதிபாதிக்கப்பட்ட எம்பெருமானே, பாஹப
குதருஷ்டிகளால் அவிசாலயமாம்படி அவுபரஸாதததாலே ஸாக்ஷாதகரித்து அதுபவித்து,
அதுபவஜ்ஜித பரீதி உள்ளடங்காமை, அதுபவித்தபடியே ஸஹிபூதிகளை எம்பெருமானைப்
பேசி, ஏவமவிந்னைவனதிருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவி யென்று தந்திருவுள்ள ததைக்
குறித்து அருளிச்செய்கிறார் கடலைத் திரளக்கண்டாறெருவன அதில் திரைகளையும் மற்றும்
அங்குண்டான ரதநாதிகளையும் தனித்தனியே காணுமாப்போலே, முதல்திருவாய்மொழியில்
திரள் அதுபவிக் கப்பட்ட எம்பெருமானுடைய ஒரோவகைகளிலே ஒரோ திருவாய்மொழியாய்ச்
செல்லுகிறது, இரண்டாறதிருவாய்மொழி அடங்கி மேலெல்லாம் இப்படிச்செய்தார இவரே
யல்ல, பாரதராமாயணங்களைப்பண்ணின வயாஸாதிகளும் ஸகசேஷபஹிஸ்தரங்களாலே தங்கள்
பரபந்தங்களை பரபந்தீகரித்தார்கள்

அழகியமணவாளச்சீயா அருளிச்செய்த பன்னீராயிரப்படியின் அவதாரிகை

சுவிவநுஸாராயுரோஜாநுபுதகாமதக் |

சுவிவொவநிஷகூஷ்யம் சுருயிஷ்யயாயுசு ||

ஸாக்ஷோபபருமஹண ஸகலவேதவேதாரத ஸாராதத் பரகாஸகமாய், ஸமஸ்த
கலயாணகுணாதமக ஸஹிபூதிக பகவதபுவ பரவருக் பரபகதிவிரிந்து பரீவாஹருபமாய்,
ஸாமஸாரிக ஸகலதாப ஊவாநல் நிரவாபண ஸரஸாமருதபரவாஹ பூரதமகமாய், நித்யபரத
யகர நிரவதிகாதிஸ்ய பரமாதநஸநேதோஹ ஸமவாயகமாய், ஸகலஜ்ஞோஜ்ஜீவநாததமாக
ஸாவேஸ்வரன, கன பரமகாருணிகதவததாலே ஸவஹருதயத்திலே பரவாத குபடிக, ஸாவாநீ
காரியோகயமான தராமிடப்பாஷா ஸந்தாபபததாலே பரதமாசாயரான நமாமழவார அருளிச்
செய்த திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவந்தாதி திருவாய்மொழி யாகிற பரபந்தங்களில், திரு
விருத்தத்திலே ஸமஸாரஸம்பநந் நிவருத்தியை அபேக்ஷித்து, திருவாசிரியத்திலே நிவருத்தஸம்
ஸாராகு அதுபாவயமான ஸௌந்தரயாதிகளை அதுபவித்து, திருவந்தாதியிலே அதுபவ ஜ்ஜித
மான அபிநிவேஸாதிஸ்யத்தைப் பேசி, திருவாய்மொழியிலே அபிநிவேஸாதுருபமாகப் பூர்ண
மான பகவதவிஷயத்தை அதுபவித்து இவா கருதாநாதராகிறார்

இதில் சரமமான திருவாய்மொழியாகிற திவ்யபரபந்தம் “ஸ்ரீவதிஸெகநஸ்யாஸு
ஹெகுகெதுநஸ்யாஸுரி.கம் | சுநிஷ்ட ஹாநிநிஷ்ட ஸுபூஷி ஹ காருகெவ்யபு” என்று
ஸரியுபதியானவன சேதநனுக்கு உபாயதவேர் ஆஸரிதனாகக்கொண்டு அநிஷ்டநிவருத்தியை
யும் இஷ்டமான ஸவபராபதியையும் தானே பண்ணிக்கொடுக்கு மென்று அதுயாயியான மஹா
வாக்யாததத்தை பரதிபாதிக்கிறது

இப்பரபந்தம் ஸாவஸாஸ்தரஸாரோபபருமஹணம் பண்ணுகிறதாய்கையாலே, ஸகல
வேதஸாஸ்தராதபாயமான அர்த்தபஞ்சகமும் இப்பரபந்தத்தினுடைய மஹாவாக்யாததத்திலே
அந்தாபபூதம் “ஸ்ரீபக்தி” என்று பரபயமான பரஹ்மத்தினுடைய ஸவருபமும், “சேத

நஸ்ய” என்று பரத்யகாதம்ஸவரூபமும், “தேஹததவேந” என்று உபாயஸவரூபமும், “அநிஷ்டஹாநிம்” என்று பராபதிவிரோதநிவருத்தியும், “இஷ்டஸவபராபதி” என்று பராபதிலாவாபதியுமான ஆததபஞ்சகமும் ஸலிசுதமாசிற்து

இப்பரபரததததில் முதலிடம் நாலுபததாலே வலிததரூபமான பராபரதம் யாபாதம் யததை பரதிபாதிக்கிறது முடிவீட்டு நாலுபததாலே ஸாத்யரூபமான அநிஷ்டநிவருத்தி பூலக இஷ்டபராபதியை பரதிபாதிக்கிறது நடுவீட்டு இரண்டிபததாலே வலிததஸாத்யரூபமான நிரபாயோபாயவரணத்தை பரதிபாதிக்கிறது, வலிததமான உபாயததினுடைய வரணம் ஸாத்ய மென்று கருத்தது அதில் வலிததரூபமான பராவரதம்யாதாதம்ய பரதிபாதகமான முதல நாலுபததில், முதலபததும் இரண்டாமபததும் - பராபயமான பரஸவரூபத்தை பரதிபாதிக்கிறது முனரூமபததும் நாலாமபததும் பராபதாவான பரத்யகாதம்ஸவரூபத்தை பரதிபாதிக்கிறது அஞ்சாமபததும் ஆரூமபததும்-பராபத்யுபாய ஸவீகாரத்தை பரதிபாதிக்கிறது ஏழாமபததும் எட்டாமபததும் - பராபகிவிரோதநிவருத்தியை பரதிபாதிக்கிறது ஒன்பதாமபததும் பததாமபததும்-பராபதி பலலிததியை பரதிபாதிக்கிறது அதில் முதறபததும் - பராண ஸேஷியினுடைய ரகஷகதவததையும், இரண்டாமபததும் - போகயதாதததையும் சொல்லுகிறது முனரூமபததும் - பகவதேகஸேஷபூதனை ஆதமாவீனுடைய ததேகாநுபவததையும், நாலாமபததும் - ததேகபரியதவததையும் சொல்லுகிறது அஞ்சாமபததும் - நிரபாயமான உபாயவேஷததையும், ஆரூமபததும் - ததவரணபரகாரததையும் சொல்லுகிறது ஏழாமபததும் - அநிஷ்டமான விரோதி பரகாரததையும், எட்டாமபததும் - தநிவருத்தி பரகாரததையுஞ் சொல்லுகிறது ஒன்பதாமபததும் - பலபரகாரததையும், பததாமபததும் - ததவாபதிபரகாரததையுஞ் சொல்லுகிறது ஆக, இவ்வாததபஞ்சகததினுடைய அவாரதாராததீபதததாலே இப்பரபரதததில் பததூபபததூககும் வாகயாததம் சொல்லிறறறறறு அதில் ஸேஷியினுடைய ரகஷகதவபரமான முதறபததில் முதலதிருவாய்மொழி - ரகஷகதவேபயுகதமான ஸாவஸமாநபாதவததையும், இரண்டாமதிருவாய்மொழி - ஸாவஸமாஸரயணீயதவததையும், முனரூந்திருவாய்மொழி ததது குணமான ஸௌலபயததையும், நாலந்திருவாய்மொழி - ஆஸரிதாபராத ஸஹதவததையும், அஞ்சந்திருவாய்மொழி - ஸௌஸீலயாதியயததையும், ஆரூந்திருவாய்மொழி - ஸவாராததையையும், ஏழந்திருவாய்மொழி - ஆஸயரணததில் அதயநத ஸவாரஸயததையும், எட்டந்திருவாய்மொழி - ஆஸரிதவிஷயமான ஆரஜவகுணததையும், ஒன்பதந்திருவாய்மொழி-ஸாதம்ய போகபராதவததையும், பததந்திருவாய்மொழி - நிரஹேதுக மஹோபகாரிதவததையுஞ் சொல்லுகையாலே, பரமஸேஷியினுடைய ரகஷகதவபூததியை பரதிபாதித்தகாயிறறு அதில் பரதவபரகாஸகமான முதலதிருவாய்மொழியில் ததூபபாதகமான விஷ்ணுகுணவிபூதிவிக ரஹயோகததையும், ததாஸரயமான ஸவரூப வலலக்ஷணயததையும், அபரிசசிநமான ஸீலா விபூதிஸம்பநததையும், அநந்தரம் முன்று பாட்டாலே விபூதயநதாககத ஸம்ஸதபதாராததககளினுடைய ஸவரூபஸதிதி பரவருதயாதிகள ஸவாதீநகங் ளென்னுமிடததையும், அதில் முதற பாட்டில் ஸம்ஸதபதாராததககளினுடைய ஸவரூபம் ஸாமாநாதிகரணயததாலே தததீந்மென்னுமிடததையும், ஸாவபரவருத்தி நிவருத்திகளும் ஸாமாநாதிகரணயததாலே தததீநகங்ளென்னுமிடததையும், ததூபபாதமான ஸரீராதம்ஹாவஸம்பநததையும், அநந்யேஸவரதவததையும், அவைதிகரால் அபரகமபயததையும், அகிலவயாபகதவததையும் சொல்லி, அஸேஷஸேஷிதவ ரூபமான பரதவததை ஸதீரீகரித்தருளுகிறா

இருபத்திலா யிரப்படியின ஆவதாரிகை

[illegible]

கையாலும், அவைநிகருங்கூடப் பரிசுரவிகையைலும், ஸருதி ஸமருதி விருத்தமான காமபுருஷாததத்தைப் பலகாலும் பேசுகையாலும், ஸருதிஸமருதிகளில் புருஷாததத்தையா சொல்லப்படுகிற ஸுரவாயகைவலயங்களைக் காற்கடைக கொள்ளுகையாலும், இப்பரபரநகர பரமான மாகமாடா” என்று வைதிககோஷடியில் பழக்கமில்லாதார சிலா அறிவுகேடா பரதயவஸநா நமபண்ண, மா தஸ்யபுராணத்திலே பாஷாநதரத்தாலே பாடாநின்றுள்ள கைபிகாநிகளைத் தண டாட்டிலின்றுமே போகவிட ராஜாவைக்குறித்து, “ஹரிசிந்திவினெநவாநுபூதாஹணெந

நரோக்தி | ஹாஷாமாநம் நமாநவ்யுந்தஸாஹாபஸ்யாக்ருத்ய” என்கிற யமவசந்தின் படியே பாஷாநிஷேதம் பகவதவிஷயமொழிய பாஹயவிஷயங்களிலே யாகையாலும், அவனன நிககே பாஷாமாதராவதியாக விதிநிஷேதங்களை அங்கீகரிக்கில் ஸமஸ்கருதபாஷையான பாஹய ஸாஸதரபயாஸங்கள் பண்ண பரஸங்கிக்கையாலும், ஆழ்வாராதாமும் தமமுடைய கருபாதி ஸயத்தாலே வேதத்தில் அநதிகாரிகாரான ஸதீஸுத்தராதிகளும் இழுவாதபடி வேதாததத்தைத் தராவிடபாஷையாலே அருளிச்செய்கையாலும், “எதிருமுலபுகு” எனனுங் கணக்காலே அநேக ஜநமங்களில் எமபெருமானதானே தொடர்ந்து விஷயீகரிக்கைக்கடியான பாகயவைபவத் தையுடையராய, நிரந்தர பகவதகடாஷு பாதரபூதருமாய, ததவவ்விதங்களில் அதயநதநிபுணரு மாய, அவற்றினுடைய உபதேஸத்திலும் பரவருத்தரான ஸுத தாமவயாத விதாரதிகளில் அத யநத விலக்ஷணரான ஆழ்வாரபகவிலே இப்பரபரநகர பிறக்கையாலும், இப்பாஷை நடையாடி ஸிஷ்டபரசுரமான தேசங்களுங்கூட உண்டாகையாலும், பாஷாநதரங்களிலே பிறந்து விலக்ஷணராயுள்ளாரும் இவற்றின் வைலக்ஷணயத்தைக் கேட்டு “இவற்றை அபயவலிக்கைக்கு ஈடான இந்த பாஷை நடையாடுந் தேசத்திலே பிறக்கப்பெற்றிலோமே” என்று இருக்கையாலும், இவற்றின் நன்மையைக் கண்டு அவைநிகருங்கூடப் பரிசுரவிகையை ஸ்லாக்யதாஹேதுவாகையாலும், வேடிநமென்றும் உபாஸநமென்றும் உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்படுகிற பகதியை இவற்றில் காமமாகச் சொல்லுகையாலும், ஸுரவாயகைவலயங்களை தூவித்தது - அஸ்பாஸதிரதவாதி தோஷத்தாலே யாகையாலும், பரதிபாதயனான எமபெருமானுடைய மாஹாதமயத்தாலும், அவனை ஸுஸபஷ்டமாக பரதிபாதிக்கையாலும், பகதிக்கு உதபாதகங்களாகையாலும், உதபநையான பகதிக்கு வாத்தகங்களாகையாலும், ஸரவணமாதரத்தில் அப்போதே நிரதிஸயபீதிஜந கங்களாகையாலும், இவைதன்னிற சொல்லுகிற பொருள்களுக்குப் பலவிடங்களிலும் வேதத்தை ஸாக்ஷியாக எடுக்கையாலும், பாஹமகாரணவாதத்தாலும், பஹமஜஞாநந மோக்ஷத்தைச் சொல்லுகையாலும், புருஷாததவிஷயங்களான பரபரநகரெல்லாவற்றிலும் இப்பரபரநகரனைத் தருதரபரமானங்களாக உபபாதித்து வைதிககோஷங்களில் அபியுகதராயிருப்பார்கள் பரிஹரித்தார்கள்

பகவதபரஸாதததாலே பரிபூரணமாக அவனை அநுபவீததுப் பூரணராய எழுந்தருளி யிருந்த ஆழ்வாருக்கு எமபெருமானைப் பிரிகையும், பிரிவாலே நோவுபட்டிக் கூப்படுகையும் கூடினபடி எங்ஙனே? எனனிலு— ஓரோருணத்தை அநுபவீததால் அநுபூத குணங்களில் லுண்டான பரிதிபாகாஷம் கூடாதரவிஷயங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பித்து குணாதரங்களிலே ஸபருஹையைப் பிறப்பிக்கும் அநதகு குணங்களில் காமபரபாதி பற்றாதபடி யாதொருபோது ஆசை மிக்கது, அப்போது ஆசைப்பட்ட பொருள் கிடையாமையாலும், பகவததுபவ விரோதி யான பரக்ருதி ஸம்பந்தத்தின் ஸமரணதிகளாலுமாக பகவதவிஷயத்தில் அநுபவீதத அமஸததையும் இழந்து நோவுபடாநிற்பா பஹுஞ்ஞான எமபெருமானபகவிலே நிரதிஸய பகதி மானகளாய, ததஸமஸலேஷ விஸலேஷைக் ஸுகதுடிககராய, அவனையல்லது அறியாதபடி பகவததுபவ ஸுகம் மிக்கபோது இதர பதார்த்தங்களும் எல்லாம் தமமைப்போலே எமபெரு

இனி இவற்றில் பரதமபரதமான திருவிருத்தத்தில் தவததுவவிரோதியான ஸமஸாரஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருளவேண்டுமென்று எம்பெருமான்திருவடிகளிலே ஆராதிக்கிறார் திருவாசிரியத்தில் நிவருத்த ஸமஸாராககு விஷயபூதனை எம்பெருமானைப் பரிபூரணமாக அனுபவித்து பரிதராசுகொட பெரிய திருவந்தாசியில் ரிதிரியபோகயனு எம்பெருமானை அது பனிகையாலே தததுகுணமாக தருஷணை பிறந்து கருஷணைதுகுணமாக அவனைப் பேசியும் நினைத்தும் தரிகுகொட திருவாயமொழியில் இவருடைய தருஷணைதுகுணமாக ஸாரியபுதியாய ஸமஸதகலயானகுணைதமகனுமாயத் தனக்குத்தகுதியான திவ்யமங்கள விகரஹ வைலகஷணயத் தைபு முண்டயனாய திவ்யபூஷணபூஷிதனுமாய ஸங்க சகராதி திவ்யாயுத்தரனுமாய பரமவயோமத்தில் ஆநந்தமயமான திவ்யாஸநிரதநமண்டபத்திலே “வெவகூடுனகூ” என்கிறபடியே பிராட்டிமாரோடேகூட திவ்யவயிமஹாஸநத்திலே வீற்றிருந்தருளி அஸநானே பயஸங்கிகளான ஆயாவறுமமராகளாலே அநவரதபரிசாயமான சரணரணியைக்கொண்டு, அங்கு அங்கனே செல்லாநிற்க, வைஸங்கலபாயத்தஸவருபஸிதிபரவருத்திகமான ஸவேதர ஸமஸத்தத்தையும் தனக்கு ஸாரதயாபோஷமாக வுடையனாய அநதராதமதயா சேதநாசேதநங்கனையடைய வயாபித்து, ததகத்தேதாஷை ரஸமஸபருஷ்டனாய, நாராயணதி நாமங்களைத் தனக்கு வாசகமாகவுடையனாய, ஏவமவிந்நை உபநிஷதபரவநித்தனுமாய, இப்படி ஸாவலிஸஜாதியனாயிருந்துவைத்து அபரா கருதமான தன்னுடைய திவ்யவிகரஹத்தை இதரஸஜாதிய மென்னலாமபடி யாகக்கூஸாரித் வாதஸலயத்தாலே தேவமதுஷயாதி ஸஜாதியனாய வந்து திருவவதாரமபண்ணியருளும் வை

வாவனுமாய், தன்னுடைய திருவவதாரங்களிலும் உதவப்பெற்றது பாக்யவீரருக்கும் இழக்க வேண்டாதபடி ஸாவாபராதீஸ்வரையு, பதரபுஷ்பா திகளாலே ஸவாராதீஸ்வரையுக்கொண்டு ஆஸ்ரிதாக்கு அதயந்தபராதீஸ்வரையு, அவாகளுடைய இச்சாதீஸ்வரான போஜநஸ்யநாதிகளையுடையனுமாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணபரிபூணனுமாயிருக்கிற தானே ஆஸ்ரிதஸூலபதவாராதீஸ்வரையுக்கொண்டிருக்கிற திருமலை தொடக்கமான திவ்யதேசங்களிலே வந்து நின்றருளியும், அவவளவு செல்லமாட்டாத ஸமஸாரிகளும் இழவாதபடி தன்னுடைய நிரவேறுதல்களுடையாலே கராமங்களிலும் கருவங்களிலும் எழுந்தருளியும், விஷயபாததரான இவன் செயதவற்றை ஸாங்கஸமாநாதீஸ்வரையுக்கொண்டருளி ருசியைப்பிறப்பித்து இவனுக்கு இவ்விடத்தன்னிலேயிருக்கச்செய்தே போகமோகூங்களைக் கொடுத்தும், இப்படியுள்ள ஸாவேஸ்வரதவதாக்கும ஆஸ்ரிதாநாதகரவதாக்கும ஏகாதமான படிக்களால் பரிபூணணுன எம்பெருமான தன்னத்தானே நிரவேறுதல்களுடையினுலே காட்டியருளக் கண்டு அதுபவித்தது தாம் முதலிலே அபேகித்தபடியே தம்முடைய பரகருதிஸம்பந்தமாகிற பரதிபந்தத்தை ஸவாஸநமாக அறுத்துக்கொடுக்கையாலே, நிதயவிபூதியிலே நிதயஸூரிகளோடே எம்பெருமானைப் பெற்று கருதாததராகிரூர் இனிச் சொல்லவேண்டுமெனவெல்லாம் அவ்வவதிருவாயமொழிகள்தோறும் சொல்லக் கண்டுகொள்வது

முதல்திருவாயமொழியிற சொல்லிறுயிறு எனி எனனில; — நாராதரபரிபூணமாய் அபரிச்சேதயமான கடலை முந்தமுத திரளக்கண்டாறப்போலே ஸவருபருபகுணவிபூதிகளால் பரிபூணனாய், எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு ஸாவேஸ்வரனாய், ஸரியுபதியாய், அபௌருஷேயமாய்க்கொண்டு ஸூதருட்பரமானமான ஸருதிகளாலே பரதிபாதிக்கப்பட்டெள்ள எம்பெருமானை பாடியுக்குதருஷ்டிகளால் அவிசாலயமாமபடி அவன் பரஸாததாலே ஸாக்ஷாதகரித்து அதுபவித்து அவ்வதுபவஜநித பரீதி உள்ளடங்காமையாலே அதுபவித்தபடியே ஸவிபூதிகளுன எம்பெருமானைப் பேசி ஏவமவிதனுன அவன்திருவடிகளிலே அடிமை செயது உஜ்ஜீவி பென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அதுஸாலிககிரூர் கடலைத் திரளக் கண்டானெருவன் அதிலுள்ள திரளகளையும் மற்றும் அங்குள்ள ஸத்தவங்களையும் ரதநாதிகளையும் தனித்தனியே காணுமாபோலே முதல்திருவாயமொழியில் திரள அதுபவிக்கப்பட்ட எம்பெருமானுடைய ஓரோவகைகளிலே ஓரோ திருவாயமொழியாய்ச் செல்லுகிறது, இரண்டாந்திருவாயமொழி தொடங்கி மேலெல்லாம் இப்படி செய்தார இவரேயல்லா; பாரதராமாயணதிகளைப் பண்ணின வயாஸாதிகளும் ஸங்க்ஷேபவிஸதரங்களாலே தந்தாமுடைய பரபந்தங்களை பரபந்தீகரித்தாராகளிற்றே

முதற்பாட்டுக்குக் கருத்து - அகிலஹேயபரதயரீக கல்யாணகுணாதமகனாய், அகருணங்களுக்கும் நிறங்கொடுக்கவற்றான திவ்யதேஹயுகத்தனாய், ஸரியுபதியாய், இரத்தஸௌந்தரயாதிகளுக்கு போகதாக்களான அயாவறுமமராகளுக்கு அதிபதியாயிருந்துவைத்துத் தன்னுடைய நிரவதிக் கருபையாலே என்னுடைய தோஷாகரதவத்தைப் பாராதே என்னுடைய அஜ்ஞாநமெல்லாம் நீங்குமபடி ஸவவிஷய பகதிருபாபந ஜ்ஞாநத்தை நிரவேறுதல்கமாக ஸாதரனாய்க் கொண்டு தந்தருளினுன, ஆனபின்பு, அவன்திருவடிகளிலே அடிமைசெயது உஜ்ஜீவிப்போமென்று திருவுள்ளத்தோடேகூட எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்கையிலே பரவருத்தராகிரூர் இததால், பரபந்தாரம்பத்திலே வஸ்துநிராததேஸ் நமஸ்காரங்களும் பண்ணப்பட்டனவாய் விழுந்தது

திருவிருத்தத்தில் தேவரீரை அதுபவிகளைக்கு விரோதியான தேஹஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தந்தருளவேணு மென்கிரூர், இப்படி ஸம்ஸாரம் அதயஸ்வரையமென்று கைவிட்ட இவரைக்கொண்டு ஈஸ்வரன நாட்டுக்கு ஒரு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ண நினைத்திருக்கிறு னெருவனாகையாலே, அஸ்பருஷ்டஸமஸாரகந்தாரான நிதயஸூரிகளுக்கு விஷயமான தன்னுடைய ஸவருபாதிகளைத் தானே இவாக்குக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு அதுபவித்து பரீதராகிரூர், திருவாசிரியத்தில்; அவ்விஷயாறுகுணமாக தருஷண்பிறந்து அந்ததருஷணாறுகுணமாகப் பேசியும் நினைத்தும் திரிககிரூர், திருவந்தாதியில்; இவ்விடாய்க்கு அதுகூலமாக ஸரியுபதியாய் நிதயவிபூதியிலே அயாவறுமமராகளுக்கு அழகோலக்கை கொடுத்திக்கொண்டிருக்கிற பெரிய மேனமையையும், இப்பால் லீலாவிபூதிநிரவஹ்நாததமாக வ்யூஹவிபவ அரட்சாவதார அந்தர

யாமிதவ பாயநதமாகத் தன் அதுகரஹததாலே பாததுககொண்டிருக்கிற நனமையையும் அவன் நிரோஹைதுகமாகக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு அதுபவித்து, அதுகருமேலே தமக்குப் பரபகதயாதிகளைப் பிறப்பித்துத் தாம் ஆசைப்பட்டபடியே தம்முடைய பரகருதிஸம்பந்தத் தையும் ஸ்வாஸநமாக அதுதது எம்பெருமான பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டருளி நாயசசி மாறும் தானுமாக வந்து தோற்றி, தன்படிகளொன்றும் குறையாமை வந்து “நயாசி” என்கிற படியே இவரைப் பரமபத்தேறக் கொண்டுபோய், இவா முதலிலே அபேக்ஷிதப்படியே நிதய கைககாயத்திலே அநவயிப்பிக்கப்பெற்று கருதாரததாரகிருா, திருவாய்மொழியில் திருவாய் மொழிக்கெல்லாம் ஸகரஹம் - முதல் திருவாய்மொழி

குணுககரம்பாககம் ராமாநுஜசீயா செயதருளின அருமபதவுரையில ஈட்டின அவதாரிகை

ஸ்ரியுபதியாய அவாபதஸமஸதகாமனாய ஸமஸதகயாணகுணதமகனான ஸாவேஸரவரன “வெகுகுனெனதுவரெவொகெ” இதயாதிப்படியே ஸ்ரீவைருண்டத்திலே ஆநந்தமயமான திவ்யாஸ நாமண்டபத்திலே திவ்யவலிஹாஸநத்திலே ஏழல்கும் தனிககோலசெல்ல லீற்றிருந்தருளி அஸநாகே பயஸுகிகளான அயாவதமமாரகனாலே அநவாதபரிசாயமாண சாணகளினைய நிதயமுகத்தரை ஆநந்திப் பித்துககொண்டு தானும் நிரதிஸயாகத்தியாயப் போராரிதக், அநத நிதயமுகத்தரோபாதி லீலாலிபூதியிலுள னாரும் தன்திருவடிகளை ஆஸரயித்து அடிமைசெய்து வாழலாயிருக்க, அததையிழந்து நோவுபடுகிறபடி யைக் கண்டு வயாருலைய, ஸவசரணகமல்லமாஸரயணத்துக்கு உடலாகக் கரணகளேபாடுகளைக் கொடுத்தும், ஸாஸதரபரதாமபண்ணியும், ராமகருஷ்ணதயவதாரககோப பண்ணி வடிவழகைக்காட்டி யும், தாமஸமஸதாபசம்பண்ணியும் செய்தவிடத்திலும் கராயகரமல்லாமையாலே “விஜாநீயரான நமமால் இவாகளைத் திருத்தவொண்ணது, ஸஜாநீயரைக்கொண்டு திருத்தவேணும்” என்று பாதத்துத் தன்னுடைய நிரோஹைதுக் கருபையாலே ஸஜாநீயபூத்திபண்ணலாம்படியான ஆழவாரைத் திருவவதரிப்பித்தருளினான் இவ்வாழவாராகிருா - ருஷிகளை யும் மறையாழவாரகளை யும் போலே காமாநிலாநீய ஜனாராகிகரனறியே வென்கிகஜனாரும் நடையாடாநிதக் பகவதபரஸாதத்தாலே ஒருகாலவிஸேஷத்திலே பிறதத் தத்தவஜனாரும் குமனறியே திருத்ததாய பரிமளத்தோடே அனருரிக்குமாபோலே பகவந் நிரோஹைதுக் கடாக்ஷ லபந் ஸஹஜஜனாரபக்திவாராகயாதிகளை யுடையாராகையாலும், “சுஹ்ருஷ்யம்குலவகெ” என்று தத்தவ ஜனாரபரவாதத்தத்தில் பரதமாசாயராக விலக்ஷணபரிசுருநீதராகையாலும், ஸரவரனதானே “லோகோஜ் ஜீவகாரததமாக இவாஆவா” என்று அககேரித்து இவரைக்கொண்டு இப்பரபநதகளை பரவாததிப்பிக்கையா லும், அதததவிலக்ஷணராயிருப்பாரொருவராயிற்று இப்படி விலக்ஷணரான ஆழவார பகவதஸவருபருப ருண விபூதயாதிகளை விஸத்தமமாக அதுபவித்து அவவறுபவ பரீவாஹருபேண பேசுகிற பாகரமானது “ரோகிஷாடி” இதயாதிஸலோகமபோலே திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவாதாதி திருவாய்மொழி என கிற நாலுபரபநதமாய பரவருத்தமாயிற்று

இவற்றில் சரம்பரபநதமான திருவாய்மொழிக்குப் பரமகாருணிகரான நம்பினனை வயாகயாநம் பண்ணியருளுவதாகத்திருவுள்ளம்பற்றி இப்பரபநதம் ஸாவாக்கும் பரிசாரஹயமென்கைக்காக் பரபநத் தத் தததரு ததபரதிபாதய வைவலக்ஷணயகளை அருளிச்செய்கிருா மஹாபரவேஸததாலே, அதில் பரதமம் வித்தருவைவலக்ஷணயத்தை அருளிச்செய்கிருா “ஸ்ரியுபதியாய” என்று தொடங்கி, “தொழுதெழென் மன்னையென்கிருா” என்னுமளவாக மேல் “இப்படி பகவதஸவருபருபருணவிபூதிகளை” என்று தொடங்கி “அசயாபதேசப்பேசசைப் பேசலிக்கும்” என்னுமளவாக் பரபநதவைவலக்ஷணயத்தை அருளிச் செய்கிருா அநததரம், “இப்பரபநதககளில் ஸுலக்திகள” என்றுதொடங்கி “பெரியவகிப்புரத்தாகமபி திருவாய்மொழிக்கு வாகயாததமாக் அருளிச்செய்தா” என்னுமளவாக் பரதிபாதயவைவலக்ஷணயத்தை அருளிச்செய்கிருா அநததரம் இரண்டாம் ஸ்ரியுபதியாலே - திருவாய்மொழியினுடைய தவயாதத்தவிவ ரணரூபத்ததை அருளிச்செய்கிருா மூன்றாம் ஸ்ரியுபதியால் இப்பரபநதசதுஷ்டயத்துக்கும் முக்ய தாத் பாயாரத்தததத் புர்வகமாக் இப்பரபநத் சதுஷ்டயத்திலும் இவாக்குண்டான தஸஸயை வித்தருஷ்டாததமாக் அருளிச்செய்கிருா “மஹாபரவேஸதத்துக்கெல்லாம் பரபநதவைவலக்ஷணயமொன்றிலே நோக்கு” என்று சொலவாரு மூண்டு இவ்வவைவலக்ஷணயதரயமும் ஆழவாருக்கு விவக்ஷிதமென்று “மாதவனபாற சடகோ பன்” என்கிற பாட்டில் பூவாசாராயாகனாலே வயாகயாத் மாமிற்றிறே இவ்வவைவலக்ஷணயதரயமும் “வாரொமெயெயெயொ” இதயாதியாலும் “வாழ்நீகெயெயெயெயெ” இதயாதியாலும், “வெஷ் வெஷ் வெஷ்” இதயாதியாலும், ஸ்ரீராமாயணத்திலும் சொல்லிற்றிறே

எடு முப்பத்தாறாயிரப்படியின் அவதாரிகை.

ஸ்ரீயுபதீயாய, அவாபதஸமஸதகாமனாய,

பிராட்டி புருஷகாரமானாலும் சேதநிமிடம் பச்சையை அபேக்ஷித்திருக்கும் அபூணனாகில் நிரோதகக் கடாக்ஷம் கூடாதே என்ன, — அதுகாக்கச் சொல்லுகிறது 'அவாபதஸம்ஸதகாமனா' என்று இப்படி பூணனாலும் இதத்தலையில் தோஷம் கண்டிருக்கச்செய்தே, இவளுக்காக வைந்மாக் கிரப்பந்த ரூபேனக் கடாக்ஷிக்குமோ? என்ன, 'அத உக்தம் ஸம்ஸத இதி' தோஷபோகயதவருப வாநஸவய ஸௌஸ்ரீயாதி கலயாணகுணாதம் நென்றபடி தோஷபோகயதவாதி நேதுபூதஸம்பநதம் சொல்லுகிறது, 'ஸாவேஸ்வரன்' என்று, ஸவாமிதவம்ஸம்பநதம், 'ஔம்ஔஸிதவ்யஸம்ஔபநாசு' என்னக்கடவ திறே யதவா, வயதகிலிஸேஷத்திலே நிரோதககடாக்ஷம் கூடுமோ? என்ன, நிராகுஸவதததரானுகை யாலே கூடுமென்கிறா, 'ஸாவேஸ்வரன்' என்று; இவ்விடத்தில் "பட்டததுக்குடரிய ஆணையும் அரசும் செய்யுமவை ஆராயாது", "நூலுளவுபுரூஷகாரொன்" இதயாதிகம் அநுஸந்தேயம் ஸவாதததாயம் காமாநருணேபேகைகரும நேதுவனறே? என்னுமிடத்தில், அதனைத் தீழ்ப்பததி உதபவ்யாநின மூனக் யாதிருண் விஸிஷ்ட நென்கிறா, 'ஸம்ஸத' இதயாதியாலே இப்படி தயாதிருண் விஸிஷ்டனாலும், அபூணதவேந் சேதநிமிடம் பச்சையை அபேக்ஷிக்குமோ? என்னில், அது வேண்டா, பூணநென்கிறா, 'அவாபத' இதயாதியாலே பூததிக்கு நேது சொல்லுகிறது, 'ஸ்ரியுபதியாய' என்று இப்படி கட்ட கோபயோகிதவததில் ஆரோஹாவரோஹவயாவாதயசோதயகன் கண்டுகொனவது அகந்தரம் 'ஸ்ரியு பதி' இதயாதி விஸேஷணவகன் கடாக்ஷத்தினுடைய பலவயாபதத்வோபயுத்தம்கன் பக்ததிலே, கடாக்ஷம் பலவயாபதமாகைக்கு அடி ஸவேசகாகருதகாயததில் பரவருத்திவிஹிதரவீதநிராகுஸவாதததாய மென்கிறா, 'ஸாவேஸ்வரன்' என்று கேவலம் ஸவாதததாயம் காயகரமாகாதே, பலபாததவெனபயிக ஐஞாந ஸக்தயாதிகளும் வேணுமே என்ன, சொல்லுகிறா 'ஸம்ஸத' இதயாதி ஆனாலும், அபூணனா கில் நிரோதகப்பலபாதாகம் கூடாதே என்ன, — அது வேண்டா; ஸாவபகாரபரிபூணநென்கிறா, 'அவாபத' இதயாதியாலே இத்தப பூததி காதாசிக்கையாகில் ததஸுலபலபாததவரும் காதாசிக்க மாகையாலே, கடாக்ஷபலம் நியதமாகாதே? என்னுமிடத்தில், பூததி கிதயதானேதுபூத வக்யமீவை ஸிஷ்டயம் சொல்லுகிறது, 'ஸ்ரியுபதியாய' என்று அத்வா, ஸ்ரியுபதிதவம் ஸ்வாதீகலகூண் மாகையாலே, ஸாவாதீக கடாக்ஷத்துக்கு பரிஹிதியில்லாமையால் கடாக்ஷம் பலவயாபத மென் கிறா, 'ஸ்ரியுபதியாய' என்று; ஸ்ரியுபதிதவம் ஸாவாதீகதவே பரயோஜகம் என்னுமிடத்தில் பரமானம் — 'ஸ்ரியோபொஹொ ஹேவதூஸூஹே', 'ஹேவ ரெயம்ஹிததேஹே' இதயாதி; ஸா வாதீகத்வேக ததகடாக்ஷம் பலவயாபதமானாலும் தீயமாகபலம் பரிமிதமாயிருக்குமோ? என்னில்,

* “மாறிமாறிப்பலபிறப்புமீறந்து” என்கிறபடியே ஜநமபரமபரைகளிலே தோளமாறி நித்ய ஸமஸாரியாயப்போந்த இவரை “அடியையடைநதுள்ளாதேறி ஈறிலின்பதது இருவேளாளம் யானமுழகினன்” என்று முதலிலே தமதிருவாயாலே சொல்லவல்லராமபடியாக முதலடியிலே விசேஷக் கடாக்கம்பண்ணியருளினான் “வ்யூதாவநஹமவதா க்ருஷ்ணநாக்ஷிஷ்டகூர்ணா | ஸஹமெந

நட்டின் பரமாணத்திரட்டு.

(வ்யூதாவநதித்யாதி) வெவ்வேவெவாநாண வஜ்ஜெதஸெஸ வஜ்ஜெதய்யாபெ
“வ்யூதாவநஹமவதா க்ருஷ்ணநாக்ஷிஷ்டகூர்ணா | ஸஹமெநநிலாய்யாதஹமவா வஜ்ஜி
ஜஹ்வதா || ததஸுத்ரா சிராதிஷ்ணவிவரிக்காவெ திரிஜாத்தரி | ப்ராவுதாவஹவொஹிதஹ
நவஸஸஹம் ஸஜகஹம் ||

கடாக்ஷாதகாஷ்விந்யாததமாத ததபூவாவஸதையில இவருடைய ஆகாரத்தை அருளிச்செய்கிறா, ‘மாறிமாறி’ இதயாதி ‘போந்த இவரை’ என்னுமளவாக இததால், கடாக்ஷத்தினுடைய நிரவேறுததவமும் ஸூசிதம தோளமாறுகையாவது சிவியா ஒருதோளநெர்தால் மறநூரு தோளிலே மாற்றிக்கொள்ளுமாபோலே, ஒரு ஜநமம் போனவுடனே ஜநமாததத்தை அடைகை இவவிடத்தில் ‘சுஹமெநகஜ்ஜெதஸஸாஹவரி’, “வாவாஸாவி ஜீணாநாதி” இதயாதிகம் அதுஸதேயம் ‘நித்யஸமஸாரியாயப்போந்த இவா’ என்கையாலே - நித்யமுததேஸவராகளிலே ஒருவா ஆழவாராக அவதரித்தாரென்பது இவருடைய பரபாவாதிஸய நிபந்தக மென்று கருத்து கடாக்ஷபலத்தை அருளிச்செய்கிறா, ‘அடியையடைந்த’ இதயாதி, ‘சொல்லவல்லராமபடியாக’ என்னுமளவும் “அடியையடைந்து உள்ளாதேறி” என்கையாலே காமாநுஷ்டாந்ததாலே மஸஸஸா நிரமலமாய ஸஸவரண ஸாக்ஷாதகரித்தவாகளில் வயா வருத்தி, இதுகரு தருஷ்டாந்தமாக “ஸோதஹஸாரிஸாஜ்ஜிஸாஸஸதா ஸோகெ நவஸஹாஹஸாரிஸா” மாவா | நிலாமிவாஹுஸாவா தாரா ஸாரிஸாநெனா த்ஷுபணஸுஷுஷு” என்றத்தை அருளிச்செய்வா “உள்ளாதேறி” என்று - ஜநாதததைச சொல்லுகையாலே பரமாணயமும் ‘முழகினன்’ என்று குயிழிசா உண்ணுமபோதில் சபதமபோலே இப்பரபந்தம் என்று ஸூசிதமாகையாலே பகதி வழிந்த சொல்லென்று தோற்றுகையாலே ந்யாதயாதிமுலதவாபாவமும் வரித்திக்கிறது என்று திருவுள்ளம்” என்று பரவகாரம் ஈறிலின்பதது இருவெள்ள மென்று அந்நயம் “அதது” என்று நிராததக அவயயபதம் ஈறு கரகம், இல இலலாமை, ஆக, நித்ய மென்றபடி இததால், ஸவாககாதையஸவாயவயாவருத்தி ‘இரு’ என்ற பெருமையாய, அபரிச்சேதயதா வாசி இத்தால், கைவலயவயாவருத்தி இருவெள்ள மென்கையாலே முழகினனென்கிறது முதலிலே - ஸமஸாரத்திலே, பதயவருததையைசயாகவுமாம் கரமேண, காமம் ஜநாகம் பத்தி பரபகதி பரஜநாகம் பரமபத்தி மூாதயநாடயுதர்மணம் அசாசிராதிக திபராபதி தேசவிசேஷபராபதி பகவதபராபதி கைகாயபராபதி ஏதகநதரம் சொல்லும் வாரததையை, பரதமதவவ விகரஹத்தோடே ஸமஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தேதானே அகிலும் பகதயவருததையிலேதானே அகிலும் பரபநாதி யிலே தானே என்றபடி ‘சொல்லவல்லராமபடி’ என்றது விஸரமபாதிசயம் சொன்னபடி முதலடியிலே முமுசுசொல்ல காயததுகரு முதலடி ஸாததகை நிரவேறுததவே தாதபாயம் இதகே “நாவஸ வஹஸுஷகாரெண” இதயாதிகம் அதுஸதேயம்

‘விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளினான்’—விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணுகை யாவது - “மயாவத மதி நலமருளினன்” என்கிறபடியே பகதிருபாபக ஜநாதததையுடையராமபடி ஸவதலபிகை யதவா, கடாக்ஷமாவது-இதரவிஷய வைராகயபூவகமாந பகவதநுபவைகபரதவருபஸவோஜ்ஜீவமாதர வேறுதவாயிருக்குமதாய, விசேஷகடாக்ஷமாவது பரபகதிநிரமாணமுதகே அகிலோஜ்ஜீவயித்ருதவாபாதகமாயிருக்கும்தென்னவுமாம் இப்படி அவனகடாக்ஷம் பலிததவிடமுண்டோர் என்ன, உண்டென்கைக்கும், கடாக்ஷம்பண்ணினதும்

* திருவாயமொழி உ, சு, அ.

உதவாயுதம் மவாம்புலிவீடா” என்கிறபடியேயுரிபருநதாவந்தை “உதந்நவஸவாஸு” எனனுமபடி கடாக்கித்தாறபோலே தத்தவங்களை விஸ்தமாக அறியவல்லராமபடி கடாக்கித்தான்

இதரதாஸங்களில் தத்தவங்களைப் பதினாறென்பாரா ஆறென்பாராய், பஹுபரகாரங்க ளிலே விபரதிபதிபண்ணுவார்களா.

பர — உதந்நவஸவாஸு ஸக்தமொவாஸுதாஸிவீ | ஸுதீரோ தகீவாலீ துரோ ம க்யூதாஹா !

இன்னதுக்காவென்றும், பின்புஅவாதாம் இன்னபடியானுரென்றும் அருளிச்செய்கிறா ‘பருநதாவநம்’ இத் தயாதி புத்திஸமாநாநாதம் தருஷ்டாகதேசபாயாஸ அயமஸலோக ஸரீவிஷ்ணுபுராணே பஞ்சமாமபேர ஷஷ்டேதீயாயே இந்த ஸலோகத்துக்கு அந்தம் பருநதாவநம்-கெரிஞ்சிறகாடி, பகவதா விசிகரஸம், மானா, அக்விஷ்டகாமனா கலேஸமவிநா பலவதகாம ஸாதகனய, கருஷ்டணை - “க்யூஷிஸு”-விவாதுக ஸுரெயாணஸாஹிஸுதிவாதுக | விஷு-ஸுலாவயொமாதுக்யூஷு-உத்யூஷிய்யெ” என்று சொல் லப்பபட்டிருந்துள்ள குணயோகத்தைபுண்டய கருஷ்டணைலே, ஸு-பேசு—அவயாநமதேந, மநஸா - ஸவகக் பருபஜஞாநேக, த்யாதம் - விஷயீகருதம், கவாமவருதகிம் பஸு-வருதகியை, அபீபஸதா ஆபிமுக்யேந ஆஸைபபிமவ னென்றபடி இத்தால, கோவருதகியை பல மென்தாயிறு ‘உதபந’ இதயாதி - உத்பந் ஸபத கோமலதவாநவருத்திபர ஸவஸபத் அநயதராதருஷ்டதவ பரஸஸந, ஸத்தலாநதீய கோமஸ ஸஷபாநர வைலக்ஷண்யம் வயஞ்ஜயதி இந்த வசநத்தை இங்கேயெக்கையாலே இவருண்டய ஜஞாந துக்கு வயாஸாதி பரமருஷிகளுண்டய ஜஞாநத்திறகாட்டில் வைலக்ஷண்யமும், அநத் ஜஞாநத்துக்கு பகவத ஸாநாதநதிரிதவமும் தோற்றுகிறது ‘ஸஷபாடய’ மென்று ததாததாநுவாதமாதல, பருநதாவந் விஸேஷத் தவ விவக்ஷயாவாதல, ஸபுஸகலிஷக பரயோக ஸுரேஷேதுகதவபரகாஸநாததமாகவும கோவருதகி வஜ்ஜகதரக்ஷணம் ஸுரவாணுக்கு அபிமதமென்கைக்காகவும கோவருதயாததபருநதாவநகடாக்ஷமே தருஷ்ட டாகததலேகோபாத்தம் ‘பருநதாவநகடாக்ஷத்துக்குப்போலே பரமபரயா பரயோஜநம்- தாரஷ்டாகதிகதி துஷ்டி’-என்ன, அருளிச்செய்கிறா ‘தத்தவங்களை விஸ்தமாக’ என்று விஸ்தமாக அறிகையாவது - உதேஷ்டிதேஸரீநுருண்யஸதய புக்தமாமபடி அறிவை இத்தால, ஆழ்வாருக்கு ஜஞாநத்தைபுண்டாக்கி, தர்முகே ஸமஸாரிதனாக்கும் தத்தவஜஞாநத்தை உண்டாக்கி, ததுஜ்ஜிவநரூபஸவபரயோஜ ஸபாநதமரக்ஷ வும், “தென்னவென்றும்” இத்தயாதிபடியே தனக்கு ஆழ்வாராஅருளிச்செய்த பரபந் ஸரவணஜிதா நததாரதநமாகவும, “தொண்டாக்கமுதுண்ண” இத்தயாதிபடியே ததபரபந் தமுகே ஸவாஸரிதாக்களை குந்தாரதநாக்குகைக்கும் கடாக்கித்தானென்றபடி.

“தத்தவங்களை விஸ்தமாக அறியவல்லராம” என்கைக்கு ‘தத்தவங்களில் ஸந்தேஹமுண்டோ’ என தத்தவவிஷயமான விபரதிபதிக்களை அருளிச்செய்துகொண்டு “சமதாஸநத்துக்குத் தத்தவங்க ளு” என்று ஸ்வலீதநரதத்தையும் அருளிச்செய்கிறா, ‘இதர தாஸங்களில்’ இதயாதி ‘பதினாறு, ஆறு’ என்றது வக்ஷ்யமானதத்தவதரயவீருத்தாகாரம் பரமானபரமேயஸமஸய பரயோஜநதருஷ்டாகத் விதநாந் தாய்ய தாகநிரண்யவாதஜலப விதண்டாதேஹதவாபாஸசுல ஜாதிகிரஹஸத்தாகங்களாகிற தத்தவங்களை பதினாறென்பவர்கள் ஸையாயிசர்கள் தரவயருணகாமஸாமாய விஸேஷஸமவாயங்களாகிற தத்தவங்களை மென்கிறவன் வைஸேஷிகள் ‘பஹுபரகாரங்களிலே’ வக்ஷ்யமானதத்தவமதபரகாரங்களிலே இத் தால, இவவிடத்தில் பஞ்சவிமஸதி தத்தவவாதிகளான ஸாககியா, இததோடுஸுரவரணையும் கூட்டி ஷ்டவீஷ் ஸதி தத்தவவாதிகளான யோகிகள், அநத் இருபத்தஞ்சோடே “நியதி காலம் ராகம் விதயை கலை மரைய ஸு-தநவீதயை ஸுரவரண ஸதாஸிவன ஸகதி மீவன” என்கிற பதினாறென்றையும கூட்டிக்கொண்டு முட்ட பத்தாறு தத்தவமென்கிற பாஸு-பதா; “பஞ்சஸகதம், தவாநஸாயதம், அஷ்டாதஸநாதுக்கள், தத்தவம்” என்கிற பெளத்தா, “ஜீவன தாமாநாமங்கள் புக்கலப காலாநாஸகன் தத்தவம்” என்கிற ஜைநா, முத்தலா மதமுண்டான தத்தவஸகதயா விவாதகாகளெல்லாரும் விவக்ஷிதா விபரதிபதி, விருத்தபரதிபதியாதல், விவிதபரதிபதிபாதல இவரு தத்தவவிபரதிபதி சொன்ன இது - உபாயோபேய விஷய விபரதிபதிக்கு உபவக்ஷணம்; மேலுபபரதகாரதாறுணமாக இவரு விபரதிபதி - வாதிவிபரதிபதியைச் சொன்னபடி.

லோகாயுதிகள் சராவாகண் மலன்மத்தநில ஆகாரபததோடேகூட பூதபஞ்சகவாதிதனுமுண்டு, ஆகையாலே, தத்தவசதுஷ்டயபஞ்சகவிஷய க்ரந்தகளுக்கு விரோதமிலலை கூட்டரவு-ஸமுதாயம் இன் வாதிபயோ மதஸூக்திவத கரமுதபல தாமபூததலாதயவயவ ஸமுதாயே ராகோதயவத பூதசதுஷ்டய ஸமுதாயத்தில் ஸைதகயமென்று ஒரு தர்மம் பிறக்கு மென்றபடி.

குப் பரிமாணமாகக்கொண்டிருக்கும்; ஸம்ஸாரம் அநாதி; மலதாரணதிகளாலும் ஆத்மஜ்ஞாநத்தாலும் ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தராய் ஊர்த்வகதியை ப்ராபியாநிற்கை மோகநமாதிநது என்றான். பௌத்தமதங்களில் வைத்துக்கொண்டு, ^{தேவ}வைபாஷிகன் பரமானுஸங்காதமாய் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாயிருக்கும் ஜகத்து; தத்விஷயஜ்ஞாநமும் க்ஷணிகம்; வேரோராத்மாவில்லை; இதில் ஸ்திரத்புத்தி-ஸம்ஸாரம்;

ப்ர.—மலதாரணதிகளாலும்:— சுத்ராபிஸுஷேநஹிம்ஸாவியுரது டிம ஶ்ரக்ய விஷய வெவ்ராமு பாணிவாசுமொஜந கெஸொரூஹுநவாபீயசிநாடியொமுஹுனெ; தயொகூம் ஸவ-ல்விஷாந ஸஜஹெ [பு-2] “புராணிஜாதஹிம்ஸனொ ஶெநாவாகூயகசி-ல்வி” || டிம ஶ்ரக்யுரெனெவ யொமிநொஸுஹவாரிணம் | ஶ்யுரவிசுஹஸூரெஸுதவீராவநா டிகாம் || பாணிவாசுண ஹுஜீநாமுநநகெஸாஸுடுளநிநம் | ஸடாக்ஷபணகாவாரூ க்ருதஜெஹுராவடாம்” || ஐதி. வஸவஶுடுகூடுயாரணாடிகிஃ கசி-ல்விராதஜூநெநவ ரெகக்ஷபூதஹி. தடிவ்யுக்ஷுஸஜெரண [ஸ-லி-ஸம்-பு-2] “முரூவடிஷு ஶாமெ-ண ஜூநகசி-ல்வி-ஹுயாக் || ரெகக்ஷாவநூவிரகஸுஜாயகெஹுவிசுவிசு” ஐதி. ரெகக்ஷாநாசி - ப்ரக்யுதிஸுஷநூநிவூதிபதிவடிகொய்யுடமதிபூவூரெவ.

“பௌத்தமதங்களில் வைத்துக்கொண்டு” இத்யாதி - ஸ்ரீஹரெஷு [2-2-௩] “வார ஶாணுகாரணவாடிநொ வெவெஸெவிகாநிரஸூம்; ஸௌமதாஸு ஜமதஃ வாரஶாணுகார ணது ஶ்ஷுபவமஹீதநனாரம் தநுதெதவி ஜமஹுதூதிதயுவஹாராடிகம் நொவவடித ஐத்யு-ஹுதெ. தெவதாவி-ல்யாம்; கெவிதூயி-ல்வாவுரெ தஜஸவாயவீய வாரஶாணு ஸஹாதரூபவாந ஹிதஹௌதிகாந வொஹூந, விதெவெதூபொம் ஶூஹுஜரூ தய-ல்நா ப்ரக்யுக்ஷாநாநவலிஷாநஹுபயதி. சுநெதூதா வொஹூய-ல்நா ஸவ-ல்நா வ்யூபிஷாநீந விஜூநாநாடுபாநடிதி. சுவரெதூய-ல்ஸூநிநம் விஜூநடுவ வாரூய-ல் ஸக, வொஹூய-ல்நா ஸாஸூய-ல் கூர ஐத்யூஹம். துயொவெதெ ஸூஹுப மதம் வஸூக்ஷணிகரூயக்தெ. உகூஹிதஹௌதிக வித தெவெதூயிரிகூரூதூகாஸா டிகம் ஸூரூபெவெணெவ நாநுஜநுதெ. சுநெதூதா ஸவ-ல்ஸூநிநுதெவ ஸஹூரென. ததுயெ வொஹூய-ல்நாவிதவாடிநம், தெதாவநூரஸுனெ” ஐத்யூரஹு “தெவெவம் ஶநுனெ. ரூபவாஸஸூய-ல் மநு ஸஹாவாம் வாயி-ல்வாம் வாரஶாணவம், ரூபவாஸ ஸூய-ல்ஸஹாவாஸூவாஹம், ரூபவஸூய-ல்ஸ ஹாவாஸூதெஜஸாம், ஸூய-ல்ஸஹாவாஸூவா யவீயாம், வ்யூபிஷுதெஜாவாயாரூபெணஸம்ஹநுனெ; தெஹுஸூயூபிஷுஹிஸூரீ ரெநூபிஷுயாரூபவஸூதா ஹதி; ததுய ஸரீராவ-ல்நீ மூஹகாநிரநாஸூப ஹொ விஜூநஸஹாநவனவாதெநாவதிஷுதெ; ததவனவ ஸவெ-ல் ரெளகிகொ வுவ ஹாரம் ப்ரவத-ல்தெ.” ஐதி வெவஹாஷிகித ஶுபநுஸூ.

இரித்தஆத்மஜ்ஞாநம். “ரெகக்ஷாநாசி - ப்ரக்யுதிஸம்வநூநிவூதிபதிவடிகொய்யுடமதிபூவூரெவ” என்றதைப்பற்ற ‘ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தராய்’ இத்யாதி.

பௌத்தமதங்களில் - நாலவிதமான பௌத்தமதங்களில். ‘பரமானுஸங்காதமாய் - பார்த்திவஆப்யதை ஜஸ வாயவீயபரமானுஸங்காதரூபமாய். ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாய் - க்ஷணிகரூபமாய் இருக்கும் என்று அந்யாஹார்யம்; ‘ஜ்ஞாநமும்’ என்கிறவிடத்தில் சஸபத்தாலே. ‘வேரோர் ஆத்மாவில்லை’ ‘ஜ்ஞாநஸந்தானமே ஆத்மா’ என்

கூணிகபுத்தி - மோகும்என்றான். ஸௌத்ராந்திகனுக்கும் ஸித்தாந்தம் அதுவேயாயிருக்கச் செய்தே அநுமாஸித்தம் ஜகத்து என்றான்; அதுவே அவனுக்கு விசேஷம். யோகாசாரன் ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேயங்கள் ப்ரமம், ஜ்ஞாநமே யுள்ளது; அதுவும் கூணிகமென்றிருக்கை மோகும்

ப்ர.—தயோதூது, “வெவ் தாவடுவெவ்வாவிசு வெளத்ராதிசுயொலாஹ்யாபா ஹிதவாஹிநொஸ்யாபாஸாணாதி டுவிஷணாந்யுதாமி, தத்யுஃக்யு ஸப்யுக்ஷ்யாஸு ஜாநொதூதிசுதொ சுநவஸ்யிததூ நகஸ்யுவிஃபுஸ்யு ஜாநவிஷயத்வம் ஸபிவதீதி, தத்யுஸௌத்ராதிசு ப்ரத்யுவிஷயெத. ந ஜாநகாநொதநவஸ்யாநப்யுஸ்யு ஜாநாவிஷயெதெஹதா; ஜாநொதூதிசுதொதெவெஹி ஜாநவிஷயக்யு, நதெவ தாவதா வக்யு ராநொஜ்ஞாநவிஷயத்வபுஸ்யு. ஸாகாஸஸுரெணந ஜாநதெஹதொரெவ ஜாநவிஷயக்யா ஹுவமஸிசு. ஜாநெஸாகாஸம் ஸப்யு விநவெஷாநப்யுயொபா ஜாநமதெந நீதாஜா காநெஸாநாநப்யுதெ. நய வபிவபுவபிவபுஜாநெநொதூதொதூஜாநாகாஸாவிஃ, நீதஜாநஸகதள வீதஜாநாநொதூதி ப்ரஸுதாசு, சுதொத்யுக்ஷதெவ ஜாநதெவெவி த்யு” [ஸ்ரீஹாநெஷு-௨-௨-௪] உதி ஸௌத்ராதிசு பிதபிவிஹித்யு.

ததெயெவொதூது, “விஜாநொதூதிதவாஹிநொ யொமாவாரா ப்ரத்யுவி ஷுதெ. யஃக்யுயுதெவெவித்யுக்ஷதஜாநதெவெவித்யுதி, தநொவவஃதெ: சுயு வசு ஜாநாநாநெவ ஸாகாஸாணா ஸப்யெவ விவிதூதாசு. தது ஸுரபிவெவெவித்யு வாஸநாவஸாநெவொவஃதெ. வாஸநாவலிவக்ஷண ப்ரத்யு ப்ரவாஹவனவ. யஃக்யு காஸஜாநம் சுவாதாகாஸஜாநெஸ்யுதூதக்யு, தஸ்யுதயாவியெஸ்யுதூதகம் ததூபிவபு வபுஜாநப்யு, தஸ்யுதயாவியெஸ்யுதூதகம் ததூ வபிவபுவபுஜாநப்யு உதெவொரபிவபு ப்ரவாஹவனவ வாஸநெதூயுதெ. சுயம் வஹிஷஸஷுபபிஹீயராநெஸாகாஸ சுஹ ரஸ்யு ஜாநெஸ்யுதூயுதெ. உத்யு, சுயுஸ்யுரவிவஹாரயொமயுத்வம் ஜாநபுக்ஷா ஸாயத்யு: சுந்யுஸுஸவாஸெஷுயொநநதிஸயப்ரஸுதாசு. ப்ரகாஸாநஸ்யு ஜாநஸ்யு ஸாகாஸத்வஸ்யுரஸ்யுணியு, நிராகாஸஸ்யு ப்ரகாஸாயொமாயு. வநக்யுராயாகாஸ உவ்வஸ்யுநொ ஜாநெஸ்யுவ; தஸ்யுதவஹிவபுதவஹாஸொவி ஹுக்ஷத; ஜாநாயு யொ ஸெஹாவதூதிபொது ஜாநாஷுதிரிநெத்யு. சித், வொஹ்யுயு பிஹுவபுஜா ரவி, “வெபுபுபிவிஜாநெஷு ஜாநஸ்யுதத்யுபுஸாயாஸாணம் தத்யுபுஸாயாஸாபிவ பிநெரெணநொவஃதெ” உத்யுஸ்யு ஜாநெ சுயுஸுரபிவபு ரபிவொஸ்யுப்யு. தாவடுதவ ஸவபுவஹாரொவஃதெஸுதூதிரிகூயுக்ஷநா நியூரானிகா. சுதொ விஜாநொதூதெவ தத்யு; ந வொஹ்யுயொபுதஸ்யு.” [ஸ்ரீஹாநெஷு-௨-௨-௪] உதி யொமாவார பிதபிவபுபிவபு. வநததித்யு. “யொமாவாரொ ஜமஃபவத்யுதூஸௌத்ராதிசு ஸப்யெவெவித்யுதூதூநபிவிஃதெவகி வெவஹாவிசுதூபுப்ரத்யுக்ஷததூணிகயதி தெ ரஜ் ராஜத்யொவி ஜாநாநதூதூக்ஷணஹிதூரெத வக்ஷதெ தாநு க்ஷிவா” [ஸ்ரீரம்-ஸு-௨-௨] உதி ஸ்ரீவராஸாஹித்யெ ஸும்தெஹெணாவந்யுஸ்யு.

தபடி. ஸம்ஸாரம்-ஸம்ஸாரஹேதுகூணிகபுத்தி - கூணிகதவபுத்தி. இதில்என்றதை அநுஷங்கிப்பது; இதில்- ஜகத்தில். மோகும்-மோகூஹேது. ஜகத்விஷயககூணிகதவப்ரகாரகபுத்திரமோகூஸாதம் என்றென்ற படி. ‘அநுமாஸித்தம்ஜகத்து’-கடம் ஸ்வாகாரத்தைஜ்ஞாநத்திலே கொடுத்துப்போகையாலே ஜகத்து ஜ்ஞாந வைசித்ரயாநுமேய மென்றபடி. இவ்விடத்திலே, “யொமாவாரொ ஜமஃபவத்யு” இத்தயாத்யுஸந்தேயம்.

ப்ரமம் - ப்ரமவித்தங்கள். மோகும் - மோகூஹேது.

என்றான். மாத்யமிகன் ப்ரமாணமும் ப்ரமேயமும் ப்ரமாதாவும் இவை யுண்டென்று அறிகை ப்ரமம், ஸ-ஞந்யத்தாலே ஸ-ஞந்யமென்று அறிகை மோகமும் என்றான்.

ப்ர.—சுது ஸவபுஸுநிநுவாஜீ ரோயுரிகி ப்ரதூவதிஷ்டெ, “ஸுநிநுவாடிவனவ ஸுமதகைகாஷா; ஸிஷ்யஸுபிபொமுதாநுமாமெணு நாடிபாஸுபமரோதிநா க்ஷணி க்ஷாடிய உதூர். விஜாநம் வாஹ்யாடிபாஸு ஸவெபு ந ஸத்தி, ஸுநிநுவெவததூ, சுலா வாவதிநொவவ ரோக்ஷம். உதேவஸுபிஸுரானிபுராயம்” உதூரஸு, ஸ்ரிஹாஷெ “ஸவபுடிநாவவதேஸு” [ஸா-ஜீ-ஸுநி-உ-உ-நி] உதூஸு வபிவபுக்ஷதயா ரோயுரிகி ரிதது விஸுநொனொவவாதிதூ. தயா, யாடிவபுக்ஷாஸுவிநாவிதாயா த்ஹிவிநா ணாயா “ததுரோயுரிகாநா ரி வெளக்ஷா ரிநுநெ; “நஸஹாஸுஹஸடிஸுஹவாபு நுஹயாதூக்ஷ | உதூஷொபிவிநிபிபுக்ஷம் ததூ ரோயுரிகா விடிபு” - ததுபுக்ஷிதொ துஹ - ஸசு. ந ஷு ருத்ஹி ரோநு - ஸஸசு. உஹயாதூக்ஷ ஸடிஸசு; ஸடிஸசு இக்ஷணாதூக்ஷ ஸபிதிஸுதூபு - சுநுஹயாதூக்ஷ. வந்விஸுதூ ஸிபி ப்ரகாரொவிபிபிபுக்ஷம் ஸவபுடி நிஸுஹாவம் ஸுநிநுவெஸுதூஹிதி வு வ ஹுதம் ததூ. தயாஹி; ஸதூவததூநவதி, உததுநிரபிவணாசு. கிஹெடி வெபுததூ, கிஹாடிஸசு. நதாவததூததூ, வபிவபுக்ஷ ஸத உததிபுபொஜநா ஹாசு. நாவுஸுததூ, உதநுஸுராவுஸதூ ஜநுபுபொஜநாஹாவஸுரோநி. ஸதூ, கடிஸசு ஸடிவதி, நஹிவிதக்ஷணபொஸுடிஸதூதூரோதூம் யுதூ. சுடி வபிவபுஸுதி ரிஸதூ வரிதூ ஸடிவதிதிவெசு, சுஸதவரிதூமெ ஸுரபிவெவ வரிதூக்ஷாதி, நாவசு ஸடிவதி. தஹிந வரிதூதூவு ஸடிவெதிவெசு, தஹி நதஹிஹுஸதூ ஸுதே தசு ஸடிவெசு. கிது, யடிஸதூ வரிதூ ஸதம் ஹஜத; தஹிஸுததூரஸுததூரோநிநுதேவ ததூ. தஸுரவிஸுதஸுபுராமுததேஸுதே ஸதேவ வபிவெபுரொதூரொஷஸுரோநி. ஸடிஸசிதக்ஷணத்திதிவெசு, நதஸு வரி தூஜிஸுதூஸி - நாவிபுராவுஸதூ. கிது தடி ஸடிஸசிதக்ஷணக்ஷுஸுதே ஸதம் நபுராவாசு. நடிஷு ஸுயெவநடிபிதி நஸடிஸசிதக்ஷணஸுஜநுஸுராத த லாபி. ஜாதவிஸடிஸசிதக்ஷணமெசு, தஸுரவிஜநுதேவபுடி. சுவிவ, ஜாய ராநஸுகிஹிசு ஸுஸாஜந? கிஹிதூஸாசு? கிஹொஹாஸுரோ? நதாவசு ஸுஸாசு, வபிவபுக்ஷாஸுரணக்ஷுநபுஸுதிதஸுஜநுதேவபுடி. நாவிவாஸாசு, ஸவபுஸு ஸவபுஸாசுததி ப்ரஸுதாசு. ஸபிநுஸுபமரெடிவிஹிஸபிநுஸுதிஸுசு, ஸவபு ஸுரவிஸுசு. சுவிநுஸுசு, சுவிஸெஷுசுஸுசு. சுதவனவ நொஹாஸுரோபுததி. தஸுரஜநுநாஸாடிபுஹொரொஸுநிபிபி. யெஸுரததிநாஸெளநஸு - தஸுஸுவிஷா ணாடிவதூஸிதி வுஹுதேவஸுசு. வநவரூதது ஸஹவாடிவாஸடிநிரஸுடி, ததவனவ ஸடிஸடி. சுநுஹயாதூக்ஷ ஹாநிபரிதூக்ஷுநாஸுபமததிதி நததூ ஹதி. தஸுராவதூஷொபிவிநிபுக்ஷம் ததூதிபிபிபு” உதிஸுநிநுவாடிவ நு லொ விஸுரோக்ஷதூ.

ஞந்யத்தாலே - ஜ்ஞாநமும் ஞந்யமாகையாலே; ஸுநிந்யத்வ ஸாதக ஹேது ஸத்தாங்கீகாரத்தில் பாத்நலே ஞந்யத்தாலே என்று கருத்து. ஞந்யே ஸாதகே எனற்படி.

நையாயிக வைசேஷிகர்கள் - ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணம் பரமானுக்கள்; ஆறு மாநிகேஸ்வரன் நிமித்தகாரணம்; ஸம்ஸாரம் அநாதி; ஈஸ்வரோபாஸ்தியாலே ஸுகதுக்க ஜ்ஞாநங்கள் நசிக்கை மோகும் என்னார்கள்.

ப்ர.— ‘நெயாயிகவெஸேஷிகர்கள்’ இத்யாதி:—வெஷாஹீதெ[உ-உ-உ] ‘கிம் காணா ஞாநமவமதம் வரஜாணுகாரணவாஹீ ஸஜீவீநயாக்ஷிபிமம், உதமநதிஸம்ஸயம். ஸஜீவீ நயாக்ஷிபிம இதி வபிவபுஷ்ணம். சுவயவஸம்யொமா டிவயவ்யுத்திதஸம்நா டிவய வாலுக்ஷ ப்ராபுந்யாஸ்யா ஸஷம்வஜஹீயாநெவஷிபிமம்நாஜாநவயவாலுக்ஷ காஷாந வஸ்யாஸ்யமமநீந்யெதி வரஜாணுவிஹீ. தெவ காரணாநமமன்னெந வதமவித்யா வரஜாணவம் விவாக்ஷஸாவஹக்ஷெத்ராஜாஷ்ஷஸவிவாஹீ வரஜேஸாராயிஷிதாஹீ ஆணு காஹிசுநெணஜமஹாஸஹெ’ இதி ‘ஜெஹீவம்வயா ஹவ்ய வரிஜேணவாஸ்யா’ [ஸா-ஜீ- உ-உ-உ] இதுஸ்ய ஸபிசுஸ்ய வபிவபுஷ்ண கணமஹுஹீதஜததயா வரஜாணுகாரணவாஹீ ப்ரஹிவாஹிதம். லொடக்ஷவாஹிஸ்ய ஸஜாநம். மிதிதகாரணவபிதவெஸ்ய ஸாரஸ்யாநமஜாநவபிஹீமம், ‘ஜமதஸாவயவகெநகாரணகாஸி, காரணஸ்ய லொவாஹிதா நொவகாரணஸி ஜாநபுயொஜிநாஹிஜகதபுக்ஷா ஜமநிஜிபாணவதாரம் கஜிப வரவஸவரிஜிதஸக்யாஹிசுஸ்யவிவக்ஷண ஸவம்ஜ ஸவம்ஸக்யி ஸவெஸாராநமஜாந வபிஹீ’ இதி ‘ஸாவ்யொபாதிதா’ இதுஸ்ய ஸபிசுஸ்ய வபிவபுஷ்ணதயா ஜீவெ [க-க-ந] சுவிஹித்ய. ஸம்ஸாரஸ்யாநாஹிதம் ஸவெஸாஜிஜித்ய. ஸம்ஸாராவாஸ்யா சுவமம்வபிஹி ரித்யுசுஸக்யாவமந்ய [ஸ-ஹி-ஸம்-பு-ச] ‘திரயாவரஜாணம் ப்ரஹிசுஸி மநமஜாநமஜாவிதி ||கரு|| திரிபிரெதெம் ப்ரஜாநெணவம் ஜமததபாநவமஜிதெ | தஸாதஹிசுஸகிபாணி காயபாதெஸ்யவ துத்யெ ||கரு|| ஹகெஸ்யவாஸ்யாநீந்யாநவள மவவாந வரஜேஸாரம் | தஸாதஹிசுஸக்யாவா துரணொவரஜாதகம் ||கரு|| காரணொ வரஜேஸாதா வரஜாணவஹிஸ்யிதம் | ஹம்வஸாயுஸவொஹிதெஹி ஹம்வொஹிதெஹி ஹெநம் ||கரு|| சுதஸம்ஸாரநிவிபுணொஜிமக்ஷாஜிபுஜிதெஜம்’ இதி. தயொதூரதூ நெயாயிகவெஸேஷாவந்யாவாஸவொஹி ஸம்ஸாராவாஸநா டிவமம்வபிஹிரிதபுத்ய [ஸ-ஹி-ஸம்-பு-ந] ‘வெஹிசுஸகிவிதகஜிப காவீதெஸ்யாநதூபெ ||கரு|| தஸாத ஹிதயொமெந ஜிமக்ஷாஜிபாஷ்யா’ இதுஸ்ய ‘ஹொகெஸ்யாஹிபிவஹிதா வ யொமெநநிவாஸாஹித்ய | சுஷாவஜாநியொமஸ்ய யொயகியிஸ்யா ||உரு|| சூவ நவவநாயாஜி ப்ரஹிஹாரொத்யபாரணா | யுநம்ஸாயிரிதெவம் தஸாதெஹி விஸ

நையாயிக வைசேஷிகர்கள்: இவர்களிருவருக்கும் அர்த்தாந்தரத்தில் விப்ரதிபத்தியுண்டானாலும் இவ்விடத்தில் வக்ஷ்யமாணர்த்தத்தில் விப்ரதிபத்தியில்லாமையாலே இவர்களை ஸமூச்சித்யோபாதாநம் பண்ணுகிறார். உபாதாநகாரணம்-ஸமவாயிகாரணம். பரமானுக்கள்-பார்த்திவாதிசுதவந்தய பரமானுக்கள். ஸம்ஸாரநாதிதவம் ஸர்வலித்தாந்த ஸம்மதம். ஈஸ்வரோபாஸ்தியாலே- ஆறுமாநிகேஸ்வரோபாஸ்தி யாலே. ‘ஸுகதுக்க ஜ்ஞாநங்கள்’ என்று பாடமானபோது, ஸுகமும் துகமும் ஜ்ஞாநமும் நபிக்கை மோகமென்று பொருள். ‘ஸுகதுக்கங்கள் நபிக்கை மோகம்’ என்றது - ‘வெஸ்கலிஸதிபுஷெஹி நஹி-வ்யுபொலொஹி’ என்றத்தபற்ற. ஸுகதுக்கஜ்ஞாநங்கள் நபிக்கையாவது - பாவாண கல்பமென்றபடி.

[illegible]

‘வாஸுவதன்’ இத்தயாதி:—ஸ்ரீ ஹரெஷ் ஶீவ உ ஜமதாவாடாநகாரண
புயாநடுவெதி வாஸுவதஸ்யூலிதததயொக்யூ. புயாநகாரணகூர்ஷுவமம்வ
ஜாதாஜிநிராஸாநநாஸூலிகெ வாஸுவதநிராஸஸ்யூபாடுவெதவி ஸெஸா மதி ரு
ததநிராஸாநநாரம் தததிக்கெவ ஸஸ்யூதஜெவெஷவாஷுகஜீவநாய க்யுத ஹதி
ஸூதபுகாஸிகாகாடுரெம் ‘வெதுாஸஸாஜீஸ்யூசு’ [ஸ்ரீ-உ-உ-எ] ஹதுஸ்யூயி
ணஸ்யூ ஸஜுகிஸூகூ. சுதுவராரணாடுநாடுவெவாடாநகாரணகூம் ததஜிதகடு
நொதுதெ. ஸவரோவாடுயெடு ருமயவியஸ்யூபூதுகூடுதெஜெவெகெஷாதுதாஜி
ஜிஜிதூவிருடொயா நெபி. தயா ‘சுநாடுயெஸ்யூர்ஷுவமடுநஜி புயாதஸ
யிஷாநஜீஸூஸஸ்யூதுதெ’ ஹதி நிஜிதகாரணஹடுதெஸ்யூஸ்யூநாஜிநவியூக
மவதாஹாஷுகாடுரெண ஜீவெ [உ-உ-எ] சுவிஹித்ய; சுதுகூஜிமவியூஸ்யூஸ்யூ
நிஜிதகாரணகூடுதுதெ; சுதுரவிவாடுஸ்யூவெததஷாடுவிஜிஜிதகிவிவா, சுமஜிநாது
ககூஜிநாநஸ்யூர்ஷுவமஜி ததநாதுஹிதஸ்யூமஜிஸ்யூ ருஸ்யூவிஷயெ புராரண
ர்ஷுவமடுநவாஸவஜிஹிதகிதூவிருடொயாதுஷட்யூ. ருஸ்யூஸ்யூசுமஜிமஜிசூபி
ஜிநஸ்யூ ததநாதுககூம்வ ஸூதபுகாஸிகாகாடுரெஸ்யூஸ்யூயொதூயிகாடுமவ
வாடித்ய;—‘சுநாஜிநவாஜிவிஸ்யூஸ்யூமஜிமஜிசூபிஜீக்யூத்ய, சுமஜிநாதுககூ
சுநாஜிநாதுதுதெ’ [க-க-ந] ஹதி. சுமஜிஸ்யூ-ஸ்யூராராதுஷட்யூதெ, மதுராரஸ்
ஸஸ்யூஸ்யூததகூம் ஸ்யூஸ்யூஸ்யூஸ்யூததகூ. சுமஜிஸ்யூஸ்யூஸ்யூநாதுஷட்யூ
ஹாஸநஸ்யூததயூந ஸ்யூராகூஜிஸ்யூவநதததெவதாதுந மதிஸாஸாஸ்யூஸ்யூ
ஸ்யூந ஸ்யூஸ்யூஸ்யூஸ்யூநாஜிக்யூ. தயொகூடு ஸெஸவாமடுஷா — ‘ஜி-ஜி-கூஷட்யூ

பாஸுபதன் - பசுபதிமதரிஷ்டன். இவர்களிலே சிலர் பரமானுக்களே ஜகத்திற்கு உபாத
தாரணமென்கையாலே, ப்ரக்ருதி உபாதாகாரண மென்கிற ப்ருதப்ரகாசிகையோடு விரோதமில்லை.
ப்டியே ஆதமவ்ரித்தேஸ்வரன் நிமித்தகாரணமென்று அவர்களிலே சிலர் சொல்லுகையாலே, ஆத
நிகேஸ்வரன் நிமித்தகாரணமென்கிற வேதாந்தீபத்தோடும் விரோதமில்லை. ஆதமம் - பாசுபதாதமம்.
மாறுஷ்டாந்தாலே-மூத்ரிகாஷ்டகதாரணத்தாலே, “கணிகாராஹகலெவ” இத்தயாதிகண்டெகாண்ட

தஜிம் வரஜிமாவிசாராஜி | ஹமாஸ நஸூலித் தாம் யூகா நிராணபீஹதி | கணிகாரா
வகண்டெவ கண்ணமவ சிவாஜிணி | ஹஸ்யஜோவவீதநு ரிமாஷ்டம் ப்ரவக்ஷத |
சூலிபூஷிதஜெஹஸு நவமிய ஹஜாயதெ | ருமாக்ககணம்ஹம் ஸஜடாஜெகா
வஜிஸகெ | கவாமஹஸநாஸாநாயூரம் ப்ரணவவரிகு | ஜீக்ஷாபுவெஸரித்ருண
ஷ்ரஹ்ணாஹவ திக்ஷணாசி | காவாம ப்ரதஜாஸாய யதிரவதி ரிநவம்'ஹதாஜிநிராம
ஜெகாநாமஜாஜெகாஜெகா ஜீவஸு ரிமயகஸூலிஷிஜெகாஜிதஸூரணஸூரபவஸு
தஜிவஜெகா வஸுவதிஸாரபிஷு ஸஹவஜீதி, வஸுவதிஸாரபிஷுஜாஜெகா
ஜெகாஜி. "ஜெகாஜிஜெகா ஜெகாஜிஜெகாஜி வஜிஜெகாஜி, ரிமாஜாஜெகாஜிஜெகாஜி,
கிஜெகாஜி தஜிஸாஜெகாஜிஜெகாஜி" ஹதாஜிஜெகாஜி.

ஸாங்க்யர் - கபிலாகமநிஷ்டர். ஸேஸ்வரஸாங்க்யனையும் நிரீஸ்வரஸாங்க்யனையும் சொன்ன படி. யோகிகள் - பதஞ்ஜலிமதநிஷ்டராதல், ஹிரண்யகர்ப்ப மதநிஷ்டராதல். “ஸோம்ஷுஸுவதூக்ஷவிஹிப்ரஸிஷி-ஃ வுராதநஃ | ஹிரணுமரோபொமஸுவதூநாநுஃவுராதநஃ” என்னக்கடவதிமே.

ஸாரம்; ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகம் மோகுகம் என்றார்கள். பாட்டப்ராபாகரர்கள் - நித்யராய்

மயஸெதி ப்ரயாநகாரணகலேஜமத். மூணசூயஸாஜோரவம் ப்ரயாநகலேவ ஜமதீ ரூபம்காரணஸு, வஸ்துஜஸெரோய ஸுவஷ்ட்வொஹாதூககூஜமத்; யயா ஜோடி நொவபஸுஜோவெவ காரணஸு. தலேவஹி தஹுதூஜாவுபுபுதிஸுதிஜீ, தயா டுஸ-நாஸு. சுபுதுஸு மூணஸாஜோரவஸு டெஸதக் காகுசுஸாவரிதிதெஸுவு காரணகூம், ஹொநாநா - ஜஹஹஹா தநாசூரீநா வாரிதிக்கூடிவமஜுதெ. ஜஹஹ ழீநிவயடாடிவசு வாரிதிதாமிசுதஜமஹுதூதள நபுஹவதி; சுதஸிமூணஜமசு மூண சூய ஸாஜோரவ ப்ரயாநெதககாரணகலீதி நிஸீபதெ; ஐதி, ரேவநாநுவபதெஸு நானோநம் ப்ரபுதெஸு; ஐதி ஸூதிஸு வூவ-வகசு தயா ப்ரயாநகாரணவாடி ப்ரதிவாடிதம். தெநப்யாநெந சூதநொநாடிஸு ஜீந ஸுஸாரம்; வஸவெவஹுதூஸு ரூபவலிஷயெ வஸுஜோகூவிஷயெவ தெஷாந் ப்ரதிவதிபு, காரொ ஹாஷுகுரெணா ஹயாயி. “வொரூஷஸு நிஷுரிணாஜெந நகஸு விதகூகி, நகஸுவிதிசு கி; ததவஸு நிப-ஜெகெஸுதநுஜாசூவபுமி-தொ நிஷியஸுவ-ம் ப்ரதிஸாரம் விநஸு. நிவிடகாரகூநிஷியகூவ தஸு கதூகூம் ஹொகூகூவ ந ஸுஹவதி. வஸவ ஜெதெவதிதெஜூலாம் ப்ரகூதிபொரூஷஸுநிபாநெசுண வொரூஷஸுதெவதநு ப்ரகூதாவயுஸு ப்ரகூதெஸு கதூகூம் ஸுபிகூரிணாவிவ ஜவாகூஸுஸுரூரூண ஜாம வொரூஷெயுஸு, சுஹகதூஹொகூகிநுநெ. வஸவஜோநாடிஜாம், ததஜா நாலூவவம-” [ஸ்ரீஹாஷெ-2-2-க] ஐதி. (ப்ரகூதி பொரூஷவிவெகொரோகூ ஐதி). சுபுபுபுதிபொரூஷவிவெகொநாஜெ - ப்ரகூதெம் வொரூஷஸுவிவெகூ ப்ரகூதிபொரூஷவிவெகூ; ப்ரகூதிவிநிஜு-கதெதயூடம்.

“ஹாபுபூஹாகரர்கள்” இத்தயதி:— ஹபூதிதாநுஸாரிணம் - ஹாபூ. ப்ரஹா காரிதாநுஸாரிணம் - ப்ரஹாகரார். யடிவூதெஷாஜெஷாந் வ வொஹுவிபுதிவத பஸுதி, தயாபூதூவிஷயெ ஜமஜிஷயெ ஸுஸாரஜோகூதஜெதூஷா ருஸாரஸுஜா வாநஹுபவஜெவ விபுதிவதூஹாவ ஐதுசு தநெணாஜீ. சூதூநாநிசுகூகூம்

ஸாமதகூம் வஹுகூவ தெஸுஹுபவதஜிதி தநககெந ஸஜொரெணாகூம் ஸர வலிஜாஹஸுமூஹெ [ப்ர-சு] “ஹூஜீநியஸுரெஷாவிநு சூதூ விஹுஸூவம் | நாநா ஹூதம் ப்ரதிசுசுதூ ஜெ-ஜாநெஷாஹாஸதெ” ||20|| ஐதி. வஸவஜிதிஹாஸ ஸஜெவயெ ப்ரணூக நாநாடிஸுஹாடி, கஹுவிஜெதாவநூலாவஸுரெ ஹவதா நாநாடிநா தூ “சூதூநொவஹவம் ப்ரகூநிசுதூஸுவ-ம் தாஸுயா | சுநெநூஜி-கிதாநெஸுஷு ததூஹொகூததூரெ” ஐதி. வஸதெஷாஜா தநாஜிநாடிசுஹாஸுவிதாநஹவாஸு

ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகம் - ப்ரக்ருதி விரிமுத்த புருஷவிவேகம். “பாட்டப்ராபாகரர்கள்” இத் யதியாலே குத்ருஷ்டிமதோபந்யாஸம் பண்ணுகிறார். “ஹூஜீநியஸுரெஷாவிநு சூதூவிஹு ஸூவம் | நாநாஹூதம் ப்ரதிசுசுதூ ஜெ-ஜாநெஷாஹாஸதெ” என்றத்தைப்பற்ற ‘நித் யராய் அநேராய்’ இத்தயதி.

[illegible][illegible]

‘ஜகத்து ப்ரவாஹஸ்பேண நித்யம்’ என்கிற இடத்திலே “ஐஹிவீவ ஸுரூது ஜுஷ்டம் நாயிகுவிஷ்டெ”, “நகஜாவிஜநீபுஸம்ஜிமசு” இயாதிகள் கண்டுகொள்வது. ‘கர்மபூர்வம்’ கர்மஜன்யபூர்வம். அவர்கள் மதத்திலே அபூர்வம் இரண்டுவேதம்; நித்யபூர்வம் என்றும், அநித்யபூர்வம் என்றும். நித்யபூர்வமாவது - பலாபிஸந்திரஹிதமாக அநுவஷ்டிதமான நித்யகர்மஜன்யபூர்வம். அநித்யபூர்வமாவது - பலாபிஸந்த்யநுஷ்டிதமான கர்மஜன்யபூர்வம். அவற்றில் நித்யபூர்வம் இவ்விடத்தில் கர்மபூர்வஸப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது. ‘சுஸ்வரஸத்பாவமில்ல யென்றார்கள்’ என்றது - “கஸி-
போகெசு கஸாணாஸ்யஸிஷ்டாஹுநுநுதஸி | நபேவதாஸுநுவிநியொநாஜுதெ
வரா” என்றத்தைப் பற்ற. ‘ஸத்ஸாவம்’ - ஸத்தை.

இப்படி பூர்வபாக குத்ருஷ்டிமாதோபந்யாஸம்பண்ணி மேல் உத்தரபாககுத்ருஷ்டிமாதோபந்யாஸம் பண்ணுகிறார், 'மாயாவாதி' இத்தயாகியாலே. நிர்விசேஷசிங்மாத்ரம் — விசேஷமாவது பேதம். அதாவது - ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகதபேதங்கள். ஸஜாதீயபேதமாவது - ஸ்வபரஹ்மபேதம். விஜாதீயபேதமாவது - அசிங்ரஹ்மபேதம். ஸ்வகதபேதமாவது - ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி தத்ருணங்களுக்கும் உண்டான பேதம். நிர்விசேஷமாவது - இவையின்றிக்கே யிருக்கை. இஹ்மன்ரு பேதமும் இவ்ஸ்யென்ரு, "ஸுஷெவ...வஸகடுவாஜ்ஜிதீப்யு" என்கிற ஸ்ருதியிலே சொல்லுமென்னும் அவன்:சிங்மாத்ரம்

[illegible]

என்கிறவிடத்திலே சிச்சபத்தத்தாலே ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வமும், மாதர்சா - ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வ ரூபதர்மா பாவமும், எக்தேஸேத்பி ஜடத்வராஹிட்டமும் சொல்லப்படுகிறது. இத்தால் கார்த்தவ்யேக ஸ்வயம்ப்ர காஸ மென்றபடி. இப்படிப் ப்ரஹ்மம் நிர்விஸேஷமானால் ஸாஸுவிக்ஷணம்போலே துச்சத்தவம் ப்ரஸங்கி யாதோ? என்கிற சங்கையிலே “அநாதி” என்கிறது. அதுதான் துச்சத்த வ்யாவர்த்தகமிதே. மாயா ஸபளம் - மாயாமிஸ்ரம். மாயை - அவித்தைய. இதுதான் - ஆச்சாதி காவத்தைய என்றும், விஷேபிகா வித்தைய என்றும் தவிவிதம். ஆச்சாதி காவத்தையயாவது - ப்ரஹ்மதிரோதாந்ததைப் பண்ணுமது. விஷே பிசாவத்தையயாவது - திரோஹிதமான ப்ரஹ்மத்தை தேவாதிநாநாருபலாக்காகப் பண்ணுமது. ‘தத்தவ மஸி’ இத்யாதி வாச்யஜ்ஞஞாந்தத்தாலே - தத் - அந்தப் ப்ரஹ்மம், த்வம் - நீ, அஸி - ஆகாநிற்கியும், என்று சொல்லுகிற வாச்யஜ்ஞாந்தத்தாலே என்றபடி. ஆதிஸப்தத்தாலே “ஃஸ்வா ஸஹஸி”, “தக்ஷொந ஹம்ஸொநஸௌயொநஸௌஸொநஹி” இத்யாதி வாச்யங்கள் சொல்லப்படுகிறது.

‘அந்தப் பரஹ்மத்தானே’ என்ற தச்சுபத்தத்தாலே - ப்ரஹ்மஸ்வரூப மாத்ரத்தையே பராமர்ஸிக் கிறது; நிர்விஸேஷத்தவாதிகளைப் பராமர்ஸிக்கிறதுதன்று, ப்ரஹ்மம் ஸகுணமென்று அவன் அங்கீகரிக்கையாலே. உபாநிஸாது - தேஹேந்த்ரியாதிகள். உபாதிக்கு ஸத்யத்வமாவது - பாரமார்த்திகத்வம். ஸ்வமதார்த்தஸாதக ப்ரமாணவித்தீயார்த்தம் பந்தமோக்ஷாதி வ்யவஸ்தா வித்தீயார்த்தஞ்சு உபாதிக்கும் தத்தார்ய பூத ப்ரபஞ்சத்துக்கும் பாரமார்த்திகத்வம் அங்கீகரித்தான் பாஸ்கரீயன். வர்ணஸ்ரமதர்மமாவது - வர்ணஸ்ரமோபிதமான தர்ம மென்றபடி. வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாவது - -‘தத்த்வமஸி’ இத்த்யாதி வாக்யஜந்ய ஜ்ஞாநம். உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநமாவது - -‘ஸூத்ரவ்யாஜிதவ்யாநிஹ்யூவிதவ்யு’ இத்த்யாதி வாக்யவிதநி

ந்தாலே உபாதிநசிக்கை மோகும் என்றான். யாதவப்ரகாஸன்-அந்த ப்ரஹ்மந்தானே ஸத்யமான சிதசிதீஸ்வராத்தமகமாய்க்கொண்டு ப்ரமிக்கிறது; அதுக்கு உண்டான பேதஜ்ஞாநம் ஸம்ஸாரம்;

உபாஸநாதகஜாநம்நாசி - “சூத்ராவாகுரொஷ்டிஷ்யுஸ்தவ்யோ ஜைவ்யோநிஷியூவாஸி தவ்யோ” [ஐ-உ-உ-ச] உத்ராதிவாகுவிஹிதம் ஜீவஸுஹ்மெஷ்டெஹதாஹுதெகாவாயி நிவரகசிவிஹ்ஸுதிஸனாநரூபவம் வெஷநஸுஷவாஷ்யம் ஜாந்ய. வந்ஸுபாஸாரோநிக கெந ஜாநோத்நிவரூகாயொமாசு. ஸ்வரூபுரொவிதகரூநாமுஹ்தி-வாஸ நரூபவம்ஜாநதெவொவாயிநிவரகசித்யூ. தெநஜாநெநொவாயிநாஸவனவ ரொகக் ஊதி வஷதொத்யம்ஹாவ: வடகாசுரூபுவாயுவதெதஷவஹ்ஸுரகாஸஸு ஜஹாகா ஸெநெநகீஹாவசு, தெநெநவஜாநெநொவாயிவிநாஸெஸதி, தஷுவஹிதாஸஸு ஜீவஸுநாவஹிதாஸெந ஸுஹ்மெனகீஹாவ வனவ ரொகக்ஊதி.

‘யாஷவபு.காஸன்’ இத்தயாதி:— ‘அந்த ப்ரஹ்மந்தானே’ இதி. சுத்ர ஸுஹ்ணம் ஸுத்ரதகா துஷவபுயொமம், நதாநிவி-ஸெஷகவவிவக்ஷயா; லிஷிஷீஸ்ராரணாம் ஸநா துஷுஹ்வாரிணாஸிக்ஷாஹ்வமமோசு. துயாணாஸிவி ஸத்யகம் - பாராஸாயி-கக்ஷிஜ்ஞ க்ஷத்ய. வனதெந ராயாஸவெகொவாயிஸிஸுக்ஷமிவந்நாவாராயி-கௌவாயிக ஹெஷௌ வ்யாவதெ-தெ. ததுஹ்ரோநாசி - ஸாஸிஹ்ஷுஹிஹக்ஷவஸுஜி, தவ்யு ஸுஹ்ணஸ்யாவியம் ஹெஷஜாநதெவ ஸம்ஸாரம். ஜாநகி-ஸஸுஹ்யொநாசி தஷுஹ்ய ஸஸுஹ்யம். நக்ஷஜாஹ்வெநஸஸுஹ்யம்; கி-ணாவந்நிவந்நி, ஜாநெநஸுஹ்வாஸி ரிதிஹி தெஷாஸ்புக்ஷயா. சுஷிஹ்யெ-புரோணஸு “விஷ்யாஸாவிஷ்யாஸ” [ஐ-உ-கக] உத்ராதி வந்ய. ததுவதிவ-வணம் ஸாயநதிவ்வரூப, உத்ரவணம் து ஸாயி ஸிவ்வாரிதிஹிதெஷாஹ்வமத்ய: சுநெநகி-ஜாநஸஸுஹ்யெந தெஸுஷவெஷ ஜாநஸுஹ்வமவிவ்வரொகக் ஊதுத கி-ஸாயுபு-திவந்நிவந்நிவதிவ-கம் ஜாந ஸாயுபு-ஹெஷக்ஷவா-ஹெஷவ தவ்யுஹெஷஸுஹ்வமவிவ்வரிஷ்யுதிவந்நிவந்நி. சுதஷ ஸ்வாரிணாஸிவக்ஷாசு ஸாஸஹுதெஷா லிஷிஷிஷிஷு ஸுஸுநாவத-கி-நெஷ ஜாநநிவந்நிவ ரொகக் ஊதுதஹ்வதி. வனவரொயொவாயிவிவ்வாராயிநா சிவிய க்ஷுஷீநாஸித்யூ.

தமாய், ஜீவப்ரஹ்மபேத ஜேது பூதோபாதி நிவர்த்தகமாய், அவிச்சிந்நஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபமாய், வேதநத்யா நாதிர்ப்தவாச்யமான ஜ்ஞாந மென்றபடி. உபாதி நஸிக்கை மோகும் என்றது - உபாஸநத்தாலே அவித் யாத்யுபாதி நஸித்து அதினாலே உபஹிதாம்ஸமான ஜீவதத்தவத்துக்கு அநுபஹிதாம்ஸமான ப்ரஹ்மத் தோடே. ஏகிபாவம் - மோகும் மென்றபடி. உபஹிதாம்ஸமாவது - கடாகாஸம்போலே உபாதிவினாலே அவிச்சிந்நமான அம்ஸம். ‘யாதவப்ரகாஸன்’ இத்தயாதி - அந்தப்ரஹ்மந்தானே யென்ற தச்சப்தம் - பாஸ் கரமத்ததிற்போலே ப்ரஹ்மமாத்ரத்தையே பராமர்சிக்கிறது, நிர்விசேஷத்தைப் பராமர்சிக்கிறதன்று. அதுக்கு அடி, அந்தப்ரஹ்மம் சிதசிதீஸ்வரரூபேன பரிணமிக்கிறதென்று பரிணாமரூப விசேஷம் அவன் அங்கீகரிக்கையாலே. ‘ஸத்யமான சிதசிதீஸ்வராத்தமகம்’ என்கிறது - ஸம்மாத்ரப்ரஹ்மபரிணாமம் ப்ரபஞ்ச மென்று அவனுக்கு அபிமதமாகையாலே. ‘ஸத்யமான’ - பரமார்த்தமான. ப்ரமாவது - ஸ்வஸ்மாதபிந்ந மான சிதசிதீஸ்வர்களிடத்திலே பேதபுத்தி. ‘அதுக்கு உண்டான’ இத்தயாதி-அந்தப்ரஹ்மத்துக்கு உண்டான தாந்ருஸபேதஜ்ஞாநமே ஸம்ஸாரஜேது வென்றபடி. ‘ஜ்ஞாநகர்மஸமுச்சயத்தினாலே’ என்றது -

ஜ்ஞாநகர்மஸமுச்சயத்தினாலே பேதஜ்ஞாநம் போகை மோகும் என்றான். ப்ரஹ்மம் ஜகத் காரணமென்கிற வைதிகஸித்தாந்தத்திற்காட்டில் ஏகாயநன் ப்ரஹ்மத்தை கதிபயஸக்திவிஸிஷ்ட

ப்ர.—‘வனகாயநன்’ இத்யாதி:— (புஷ்டம் ஜமதூரணபித்யாதி.) சுரு ‘யதொ வாஹோமி’ [தெ-ஹ-க] உத்யாதி ஸூதயொ விவகிதாஃ. தியுநஸெஷகாநஸூபம ராக வநந டெகாயந உதி தியுநாயநாவதி. சுயபிவி கஸிதூஷுஷி. கதிபயஸக்தி விஸிஷ்டகூநாதி - சுபதிண-ஸக்திவிஸிஷ்டகூ. புஷ்டனொயாபாஸூதபஸூதி, தாலாஃ ஸவ-லாலாஃ உகீரொவணி புயாநஸூதி. தஸூஸூதிஸூபவாஸூகூ-ஸகூஞ்ஞாநாநிவி நிவ-லாலகூபு. ஸூஷுஷாதிஸவ-காயெ-ஷாசுயிகூதஸூபாஸூதெஸூ வநத துதிதெநா-தூஷ-வகூத உகீதகெஞ் சுவிஸூயூஸூ-ஹிதாயாஸூ ஸூஷுதாஸூவவா தித்ய:—‘ஸக்திவிஸிஷ்டதாதித்யு ஸூஷுஷித்யாதிவிஸிஷ்டா | தாதி-ஸூதஸூதஸூஸூஷுஷி ஸக்திவிஸிஷ்டதா | ஸூதா-ததி-மூணாவிஸிஷ்டாவி ஸூதிஸக்திவி | ததஸூதி-மூணாவிஸிஷ்டா ஸூதாஸூ-ஹிஸக்திவி | நாயிகாஸவ-ஸக்திநாஃ ஸவ-லொகூரெஷுஸூ’, ‘வனகூ-ததூரஜம் புஷ்டஷாஸூஸூவிதி துதிஹி-லாவாஹாவிதிதஸூ ஸக்திநொகூதநவாயிதி | துதி-யஸூரிணி திஷுஷாஜொதவஹிதிதிதெ | தெநவஸகூதாவிநாகூதிஹிதாநவிகாஸூ | நவஸகூ திதாஸக்திவி-நாகூபுததிதெ | தததெஸூவாஸூதித்யு-ததூ வெஷாஹவாஸூதெ | ஜமதெதூ-தயாஷெவா வெகெகூவிவகூதி-தெ’ உதி. வநவம் புஷ்டணஸூவ-லாவா நாமாதிதி ஸூஷுஷாதி ஸவ-ஸக்திநாஃ நாயிகாஸூ உகூஷாஸூஸக்திநாதித்யு புஷ்டண ஸூஷுஷாதிஸக்திவிஸிஷ்டகூராதூதிஹி-கூ-கூ கதிபயஸக்திவிஸிஷ்டதெவ ஹி புஷ்டாதி கூத்யு.

“விஷுஷாஸூவிஷுஷாஸூ” என்றத்தைப்பற்ற. ‘ஸமுச்சயத்தினாலே’ என்கிற இடத்தில்-ஸமுச்சயம் விவ கதிதம்லது அங்காங்கிலாவே ஸமுச்சயமன்று; ‘கூதி-ணாபுதிவநகூதிவூதி-ஜாநெநபுஷு புஷாவி’ என்றிறே அவர்கள் ப்ரக்ரித்ய; ஆகையாலே, விஷிஷ்டம் பலமாகையாலே ஜ்ஞாநமும் கர்மமும் ஸமுச்சயமாகவே ஸாத்நமாகிற தென்று கருத்து. இவ்வந்தத்தில் ப்ரமாணம் - “விஷுஷாஸூவிஷுஷாஸூ யஸூதெஷெஷாஸூவிஸூ | சுவிஷுஷாஸூத்யு-கூ-கூ-விஷுஷாஸூத்யு-தெ” என்கிற ஸ்ருதி. இந்த ஸ்ருதியில் - ஸாத்நவ்விதவபரம் பூர்வகண்டம்; உத்தரகண்டம்—ஸாத்நவ்விதவபரமென்று யாதவப்ர காஸமதம். அதில் பூர்வகண்டோச்யமாந ஜ்ஞாநகர்ம ஸமுச்சயம் அங்காங்கிலாவே வென்று பாஷ்யகார ருக்கும் பாஸ்கரணுக்கும் அபிமதம். அதில் ப்ரயாஜாதிகளைப் போலே நிஷ்பந்நமான ஜ்ஞாநரூப காரணத் துக்குப் ப்ரோத்பாத தஸையிலே அநுக்ரஹகத்வோ கர்மம் அங்க மென்று பாஸ்கரணம்; பலகரணபூத ஜ்ஞாநோத்பாததயா ததங்கமென்று பாஷ்யகாரர் மதம். ‘பேதஜ்ஞாநம் போகை மோகும்’ என்றது கர்மஸாத்ய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தநிவ்ருத்தி பூர்விகையாய் ஜ்ஞாநஸாத்யையான ப்ரஹ்மையோடொருபு ப்ராப்தி யாலே பேதஜ்ஞாநம் போகை மோகூ மென்றபடி. ‘ஏகாயநன்’ இத்யாதி: லக்ஷ்மீவிஸிஷ்ட-ஹிதாநாய ணன் ப்ராப்ய நென்று அங்கேகிரியாமையாலே, ஏகேவ அயநம்-ப்ராப்யம் யஸ்ய ஸ ஏகாயந இதிவ்யுத்பத்த்யா மாத்வமதநிஷ்ட நென்றபடி. மிதூநஸேஷதவம் அங்கேகிரியாமையாலே இவனை ‘ஏகாயநன்’ என்று மிதூநாய நர் சொல்லுவார்கள். ‘அதுவே’ என்றது - பிராட்டியோட்டை ஸம்பந்தம் இல்லை என்னுமதுவே. ‘விஸே ஷக்’ என்றது - நம்முடைய வித்தாந்தத்தைப் பற்ற. ‘கதிபயஸக்தி விஸிஷ்டமாகக் கொண்டான்’ என்

மாகக்கொண்டானத்தனை; அதுவே அவனுக்கு விசேஷம். ஆக, ஸித்தாந்தங்கள் பதினேழும் பாஹ்யங்களும் குத்ருஷ்டிகளுமாகையாலே வ்யர்த்தங்கள்.

நம் தாஸ்ரதத்துக்குத் தத்த்வங்கள் மூன்று; அவையாவன - சித்தம் அசித்தம் ஈஸ்வரனும். ப்ரகார ப்ரகாரிகள் ஐக்யத்தாலே ஒன்றென்னலாய், ஸ்வரூபபேதத்தாலே பலவென்னலாயிருக்கும். அசித்தாகிறது - குணத்ரயாத்மகமாய் நித்யமாய் விபுவாய் ஸததபரிணாமியாய் ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமாயிருக்கும். இப்படியிருக்கிற அசித்திலே போக்யதாபுத்திபண்ணி ஸம்ஸாரத்தை த்ருடமாகிக்கொள்ளவேண்டுமென்றிருக்கும்வனுக்கும் ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கவேண்டும்;

மது - “நாயிகா ஸுரஸக்திநாம் ஸுரவொகஸிஹேஸ்வரீ” என்று ஸக்தி ஸப்தவாச்சையான இவளை யொழிய ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஸக்த்யந்தரவிஸிஷ்டமாக அங்கீகரித்தா னென்றபடி. உதாஹ்ருத மதங்களை பாஷ்யாதிகளிலே தூஷிக்கையாலும் க்ரந்தவிஸ்தரபயத்தாலும் அவற்றில் தூஷணங்களை விட்டுத் தத் தூஷணபலிதார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார், ‘ஆக ஸித்தாந்தங்கள்’ இத்யாதி. ‘பாஹ்யங்களும் குத்ருஷ்டிகளும்’—லோகாயதமதம் தொடங்கி யோகிமதபர்யந்தம் பாஹ்யமதங்கள்; பாட்ட்பர்ப்ருதி ஏகாயதமதபர்யந்தம் குத்ருஷ்டிமதங்கள். ‘வ்யர்த்தங்கள்’—“யாவெஹிஷாஹுரோஸ்ய தயொயாஸுகாஸுகாஹுஹிஷயஃ” ஸுரூபஸாநிஹிதாஃ ப்ரெக்யதொநிஷாஹிதாஃ ஸுரூபாஃ” என்கிற மதுவசநம் இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம். ப்ரேத்யநிஷ்டபலாஃ - பாரலௌகிக ப்ரயோஜந ஸம்ந்யங்கள்.

ஏவம்பரமதம்நிரஸ்ய ஸ்வவித்தாந்தமாஹ-‘நம்தர்ஸநத்துக்கு’ இத்யாதி. ‘நம்தர்ஸநத்துக்கு’-பரமவைதிகத்தேவ பஹ்யகுத்ருஷ்டிமத வ்யாவ்ருத்தமான நம்தர்ஸநத்துக்கு. அவை எவை என்னும் அபேக்ஷயிலே “ஹோகூஹொமொஹிஷாஸிநாஸா” இத்யாதி ஸ்ருதிச்சாரையாலே உத்தேஸிக்கிறார், ‘அவையாவன’ இத்யாதி. “ஸுரூபவஹிஷாஹு” , “வனகொவாஹிஷிபம்” இத்யாதியாலே தத்த்வம் ஒன்றென்று சொல்லாநிற்க, மூன்று என்கிறதென்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - ‘ப்ரகார’ இத்யாதி. ‘ஐக்யம்’ - அப்ருதக்ஷித்தி. ப்ரகாரவாசி ஸப்தம் ப்ரகாரிபர்யந்தம் போகையாலே “ஸுரூபவஹி” என்றும், “வனகொவ” என்றும் சொல்லலாம்; ஆகையாலே, ஜாத்யாதிவிஸிஷ்ட கடம்போலே ப்ரகாரவிஸிஷ்ட ப்ரகாரி யொன்றாகையாலும், ப்ரகாரப்ரகாரிகளுக்கு அவாந்தர பேதம் உண்டாகையாலும், ஒன்றென்றும் மூன்றென்றும் சொல்லலா மென்றபடி. அநந்தரோத்திஷ்ட மாகையாலே புத்திஸ்துமான அசித்தை முந்துற நிரூபிக்கிறார், ‘அசித்தாகிறது’ இத்யாதி. ஈஸ்வரனை ப்ரத்யேகம் நிரூபியாமையாலே, நிரூபணியங்களில் ஸந்திஹிதம் இதுவேயிதே. ‘குணத்ரயாத்மகமாய்’ - குணத்ரயஸ்வஹாவகமாய். ஆத்மஸப்தம் - ஸ்வஹாவபரம். குணத்ரயஸ்வரூப மென்னில், ஸாங்கீயமதப்ரஸங்கம் வரும். “கிருமுண்ணாகு”, “கிருமுண்ணாகு-ஃணாஃகௌகா” இத்யாதி ப்ரமாணம். ‘நித்யமாய்’ என்றது - “சுஜாடுகொ”, “பித்ராஸ ததவிஹிபா” இத்யாதியைப்பற்ற. ‘விபுவாய்’ என்றது - ஸ்வகார்யபூத மஹிதாதி ஸர்வகார்யவாக்க வ்யாப்தியை அவலம்பித்தாதல், விவிதம் ஹவத்யஸ்மாத் கார்யஜாதமென்கிற வ்யுத்தத்தியை அவலம்பித்தாதல். ‘ஸததபரிணாமியாய்’ என்றது, “ஸுததவிஹிபா” என்றத்தைப் பற்ற. “ஜெஹாஹொஹொ” இத்யாதியைப்பற்ற, ‘ஹேயதயாஜ்ஞாதவ்யமாய்’ என்றது. உத்தேஸகர்மான ஸாரேண மேல் ஈஸ்வரஸ்வரூபத்தைலக்ஷியாதொழிந்தது - சித்சித்ஸ்வரூபஜ்ஞாதத்தாலே ததுபயநியந்த்ருத்தேவ அர்த்தாத் ஈஸ்வரஸ்வரூபமும்ஜ்ஞாதமாகையாலே யென்று விவக்ஷித்த அருளிச்செய்கிறார் - ‘இப்படியிருக்கிற அசித்திலே’ இத்யாதியாலும், ‘இப்படியிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய’ இத்யாதியாலும். ‘இப்படியிருக்கிற அசித்திலே’ இத்யாதி வாக்யம் - அசித்தினுடைய தாததீந்யபரம். ‘இப்படியிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய’ இத்யாதி வாக்யம் - சித்தினுடைய தாததீந்யபரம். உத்தார்த்தே ப்ரமாணம் தர்ஸ்யதி - ‘ஸம்ஸார’ இத்யாதி.

இது த்யாஜ்யமென்னும் பரதிபத்தியுண்டாய், இத்தைக்கழித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றிருக்கும்வனுக்கும் ஸர்வேஸ்வரனே ஆஸ்ரயிக்கவேணும்; “ஸம்ஸாரபைநுஷ்டிதிரொக்ஷஹேதஃ” (ஸம்ஸாரபந்தவ்ளிதிமோக்ஷஹேதும்) என்றும், “ஹேஷுவீஹ்யஷா மஹணஸீ” 32ஜாயாடி-ரூபாயா | 31-ஹேஷவ்யைவபுஷ்யெநூஜாயாஹேதாஹாநூதிதே” (தைவீஹ்யேஷா குணமயீ மமமாயாதரத்யயா! மாமேவயேப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந்தரந்திதே) என்றும் சொல்லுகிறபடியே; நான் பிணைத்தபிணை ஒருவரால் அவிழ்க்கப்போகாது; என்னையே கால்கட்டி யவிழ்த்துக்கொள்ளவேணும்’ என்று னிறே. அதுதன்னையே இவரும் “போல்லாவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கலறு, சொல்லா யான் உன்னைச்சார்வதோர் சூழ்ச்சி” என்றுநிறே. “ஒருகுருவி பிணைத்தபிணை ஒருவரால் அவிழ்க்கப் போகிறதில்லை; ஸர்வஸக்தி கர்மாநுகுணமாகப்பிணைத்தபிணையை அவனையே கால்கட்டியவிழ்த்துக்கொள்ளும்பித்தனைகாண்” என்று பிள்ளை திருநறையூரறையார்வார்த்தை. சேதநன் நிய்யாய

பா.— ஸ்ரீதாஸதரோ [சு.சு] ஸவிஸ்குஜிஸ்குஜா-த்யொநி ஜி-ஃகாஅகாஅொ
மாணீஸவடிவிடி. | ப்ரயாநகெசுஜிவதிமாடினெஸ ஸம்ஸாரபந்தவி.திஃரோக
ஹெதஃ. ப்ரயாநகெசுஜிவதிரிதி - வுசுதிவா-ரூஷ்யொ நிடியாஜிசுபிரஜா-த
நொ நியஜுசுபுஜுதெ. (மாணெஸ) ம-ணாநாடி - ஸதாஜஸலீஸா- நியஜா.

[illegible]

“புறநாடுகளுக்கு ஜவகிராணெஸர்ஸுவாராஸநவநிதிஜோகூகெதா” என்று ஸம்ஸார பந்த வயவஸ்திதிக்கும் ஸம்ஸாரபந்தமோகூத்துக்கும் வேறுதெவென்று சொல்லுகிறது; ஸ்திதியாவது-ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்கட்டிக்கொள்ளுகை. ‘தைவீஹ்யேஷா’ இதி: கீதாயாம்ஸப்தமேத்யாயே. தைவீ-கீர்டாப்ரவ்ருத் தேநமயா நிர்யிதா, குணமயீ-ஸத்த்வராஜஸ்தமோகுணப்ரசகா. மமைஷா-மத்ஸம்பந்திநீ. இயம், மாயா-வீசித்ர கார்யகரீ. துரத்யயா-ஸர்ஸைரபிதுஸ்தரா. மரயாதரனோபாயமாஷா-‘மாமேவ’ இத்த்யாதி. தைவீத்த்யாதி ஸ்லோகார்த்தமாஹ-‘நான் பிணைத்த பிணை’ இத்த்யாதி. நான் பிணைத்த பிணை-தைவீமாயா. அவிழ்க்கப்போகாது-துரத்யயா. கால்கட்டி - ப்ரபத்யந்தே. அவிழ்த்துக்கொள்ளவேணும் - தரந்தி. உபாதத்ப்ரமாணாநுணம் அநுஷ்டானோபபத்தி தர்ஸயதி - ‘அதுதன்னைவே இவரும்’ இத்த்யாதி வாக்க்யத்தவநே. ‘பொல்லா’ இத்த்யாதி: பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை - பொல்லாத சரீரத்தின் த்ருபதந்நத்தை. அறுக்கலா - அறுக்க வேணுமென்றால் என்னால் அறுக்கப்போகாது. யான் உன்னைச் சார்வதோர் சூழ்ச்சி சொல்லாய் - இனீ நான் உன்னைக் கிட்வேதோ ருபாயம் நீயே சொல்லா யென்றபடி. குருவி-பகிவீஸேஷம், வைஷம்யாதி கள் வாராமைக்காக ‘கர்மாநுகுணமாக’ என்றது. “நிதொநிதொநா” என்றத்தைப்பற்றி; ‘நீத்யஸ்வ’

அணுவாய் ஜ்ஞாநாந்தலக்ஷணமாய் ஜ்ஞாநகுணகமாய் ஏகரூபமாய் பகவச்சேஷபூதமாயிருக்கும். இப்படியிருக்கிற ஆத்மாவின்னுடைய வைலக்ஷணயத்தை அனுஸந்தித்து “ஜ்ஞாநாரணொக்ஷாய” (ஜ்ஞாமரணமோக்ஷாய) என்கிறபடியே ஆத்மாநுபவம் அமையுமென்றிருக்கும்வனுக்கும் ஸர்வேஸ்வரனை உபாஸிக்கையும் அந்திமஸ்ம்ருதியும் வேணும்; ஆத்மாநுபவத்தை நெகிழ்ந்து ஸர்வேஸ்வரனுடைய குணநுபவம் பண்ணவேணுமென்றிருக்கும்வனுக்கும் அவன்தன்னையே உபாயமாகப் பற்றவேணும் இவற்றில் ஒன்றைஅறியிலும் “ஒண்டாமரையாள்கேள்வனோருவனையே நோக்கு

ப்ர.— சுலோஹ்யூபெ உவரிஷ்டாஃ “ஜ்ஞாநாரணொக்ஷாய ஜோஸித்ருயததூதியெ | தெவ்ரஹதவிஷ்டுத்ருயூதூம் சுஜிவாவியு.” [உக] சுலோஹ்யூபெ ஊஷாகாரொணாவிலிதம். ஜ்ஞாநாரணொக்ஷாய - ப்ரஹ்மதிவிபூதாத்மஸூரபிவ உஸூநாய, ஜோஸித்ருயெ யததெ தெ தகவ்ரஹ விஷ்டு. சுத்ருபஹ்மதிவிபூதாத்மஸூரபிவதெவ்ரஹ்மஸூரபிவநிஷ்டுதெ. சுயூதூம்உகூதூம்விஷ்டு. சுதூமிஸூயூதூநடி - சுயூதூ. தது ஹிதஸூகூதூபாஸநாதிசு. ததுஹயம் ப்ராஹ்மதயா துஜூதயாஉஜோக்ஷாவிஜூபாதவ்யு. (சுஜிவாவியுவிஷ்டு) “வ்ருஜோஜோஹுதாவாவி வ்ருஷவவஸொஹவதி” [ஹா-உ-ந-க] உதிஸூதிவிஷ்டு யொஷிதூரூஷ வஜிநி - சுஜி. தவாவியு - ஸாநுஷதூபெஜஜீயதயா வரிஹுரணியதயாஉ ஜோக்ஷாவிஜூபாதவ்யு உதி.

என்றது. ‘அணுவாய்’ என்றது - “வெஷ்டாணொராதூ”, “ஹூரபிவரிணொராதூ” இயாதியைப் பற்ற. ‘ஜ்ஞாநாந்தலக்ஷணமாய்’ என்றது - “விஜ்ஞாநயி”, “ஜ்ஞாநாநொக்ஷாய” என்றதைப்பற்ற. ஜ்ஞாநஆநந்தலக்ஷணமாய் - ஜ்ஞாநத்வஆநந்தத்வங்களை ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்களாக உடையமாய். ‘ஜ்ஞாநகுணகமாய்’ என்றது - “விஜ்ஞாதாரம்”, “ஜ்ஞாநாநொக்ஷாயவொரூஷ்டு” இயாதியைப் பற்ற. ‘ஏகரூபமாய்’ - அசித்துப்போலே விகரிக்கையின்றிக்கே ஸதைகரூபமாய்; “சுலிகாரொய்யாய்” இயாதி. ‘பகவச்சேஷபூதமாய்’ என்றது - “உாஸஹிதாஸூதஸூரொஹ்யூதூநி”; என்றதைப் பற்ற. பகவதேகநிர்வாஹயத்வரூபஸ்வஹாவந்தரம் அருளிச்செய்கிறார், ‘இப்படியிருக்கிற’ இயாதி. “ஜ்ஞாநாரணொக்ஷாயஜோஸித்ருயததூதியெ | தெவ்ரஹதவிஷ்டுத்ருயூதூம் சுஜிவாவியு” இதி கீதாஸு ஸப்தமேத்யாயே. ஜ்ஞாமரணங்களிரண்டும் ஷட்பாவவிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். ஆக, ‘ஜ்ஞாமரணமோக்ஷாய’ என்றது - ப்ரக்ருதி வியுத்தாத்ம் ஸ்வரூப தர்ஸநாய என்றபடி. “ஆத்ம்ஸ்வரூப தர்ஸநாய மாமாஸித்ய யே யதந்தி தே தத் ப்ரஹ்ம, க்ருத்ஸ்நமத்யாதமஞ்ச, அகிலம் கர்மச விது” என்று அந்வயம். இவ்விடத்தில் ப்ரஹ்மஸப்தம் ப்ரக்ருதிவிநிர்முத்தாத்ம்ஸ்வரூபவாசி. ‘அத்யாத்மம்’ என்றது - ஆத்ம்நிஸம்பத்யமாந மத்யாத்ம் மென்று பூதஸூகூமதத்வாஸநைகளைச் சொல்லுகிறது. கர்ம வென்று த்யுபர்ஜ்யாதி க்ரமேண “வ்ருஜோஜோஹுதாவாவி” இயாதி வித்த யோஷித்யுருஷ ஸம்பந்தஞ் சொல்லுகிறது. ஆக, ப்ரக்ருதிவியுத்தாத்ம் ஸ்வரூபத்தின்பொருட்டொவார் சிலர் என்னை ஆப்ர யித்து யதந்மபண்ணுகிறார்கள், அவர்கள் அந்த ப்ரக்ருதிவியுத்தாத்ம்ஸ்வரூபத்தையும் ஆத்ம்நிஸம்பத் திக்கிருக்கிற பூதஸூகூமதத்வாஸநைகளையும் அகிலமான த்யுபர்ஜ்யாதிக்ரமத்தையும் அறிவார்கள் என்ற படி. இத்தால், ஆத்ம்வைலக்ஷணயத்தையும் தத்ப்ராப்தி விரோதிகளையும் அறிவார்கள் என்றபடி. “ஆத்மா நுபவத்தை நெகிழ்ந்து” இயாதி வாக்கம் - ப்ராஸங்கிகமாதல், த்ருஷ்டாந்தார்த்தமாதல். ஆனால், ஸர்வா ஸ்வரூபத்தை ப்ரத்யேகம் அருளிச்செய்யாதே இப்படி அருளிச்செய்கிறதென் ? என்ன, ‘இவற்றில் ஒன்றை’ இயாதி. இந்த வாக்கம் சித்தித்துக்களினுடைய அப்ருதக்ஷித்த ப்ரகாரத்வ ப்ரதிபாதகபரம். அதாவது - ப்ரகாரவாசிஸப்தம் ப்ரகாரிபர்யந்த ஸ்வார்த்தபிதாநம் பண்ணுகையாலே என்றபடி. ‘ஒண்டாமையான்’

ப்ர. — ஷெஷ்டம்ஸெவதுதெவரவிஷயாழ், “ஸஜ்ஜாயதெதெ நதததவதெஷாஷம்ஸம்
 லம்வரம்நிபுதெகரூபிவழ் | ஸாஹ்யுதெவரவ்யுமித்யுதெவர தஜ்ஜாநஜ்ஜாநதெதாநு
 ஷுதூழ் [அ]”. ஸஸ்யாபுலம்ஸம் தவகாஸிகாரெரரவிணிதம் [வம்ரணவதெ] “ஸவத்
 ஷெஷ்ட - விகாரரூபிவதெஷாஷாணிதழ்; ஸநெந ப்ரகூதிவ்யாவூதி. ஸம்பு - கபி
 வஸ்யகூஷாபுஸம்பிரணிதழ்; ஸநெநகபிவஸ்யாஸம்பவகஜீவவ்யாவூதி. வரூநிபுதெ -
 மிவதெந்யாஹுதெஷாஷாணிதழ்; ஸநெந மிவதெவ்யாவூதி. வகரூபிவ - ஸபிஷ்யிக
 ரணிதழ்; ஸநெநநித்யுவிஷயாவூதி. வவவியம்வ்ஷெயெநா மஜோதஜ்ஜாநெநஜ்ஜாய
 தெ, யெநஸாஹாந்யாரகணெந ஜாநெநஸாஹ்யுதெ, யெநவரமிகூதெஸாவதெ
 ந ஜாநெந ப்ராபுதெ, தகஜ்ஜாநழ் - ததெவஜ்ஜாந ஸஷாநித்யுயழ். ததெதாநுதஜ்ஜாந
 மித்யுயம். “ஸஜ்ஜாயதெ” இதிவாடு ஸயபிபுலம், ஸம் - ஸம்ஸாரம், யெந - ததததஸாவ
 தெநஜ்ஜாநெந ஜாயதெ - ஸாஹ்யுதெ, மிதெ; தகஜ்ஜாநழ் ஸஷெஷாஷம் ஸம்
 வரம் நிபுதெகரூபிவழ், தகஜ்ஜாநழ். ஸதெதாநுதஜ்ஜாநநிதிவாக்யதெஷெநயொஜநீயழ்.
 “ஸதெதெநவவிஸெஷாணி நிராகரதயாயியாழ்” இதிந்யாயாஹ ஜாநஸ்யாஸதெஷாஷ
 கூஷிகம் விஷயவிஸெஷகூதழ் இதி. விஷயம்வ்ஷெயெநெ ப்ரயதெதெஸெவனகோநவி
 ஸெத்யாயெ ப்ரஹ்மாத்யுநிதெ “தததததத வந்யாயஸாவிஷயாவிமிகூதெ| ஸ்யாஸாயா

1-9

இவர்க்கு ஒப்புச்சொல்லலாவார் ஸம்ஸாரிகளிலு மில்லை; நித்யஸ-ஞரிகளிலு மில்லை. தம்படி தாமும் அறியார்; ஸம்ஸாரிகளும் அறியார்கள; ஸர்வேஸ்வரனும் அறியான். ஒருஸாத நத்தை அங்ஷித்து இந்நான்மை நமக்குவருமென்றிருக்க வந்ததல்லாமையாலே தாமும் அறியார்; இவரைப்போலே யிருப்பாரை ஸம்ஸாரத்திற் காணாமையாலே ஸம்ஸாரிகளும் அறியார்கள; தன்குணங்கள் புறம்பு ஒருவ்யக்தியில் இப்படி பலிக்கக் காணாமையாலே ஸர்வேஸ்வரனும் அறியான். ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தரானவோபாதி நித்யஸ-ஞரிகளிலும் வ்யாவ்ருத்தர். “அடியார்நிலாகின்ற வைகுந்தமோ வையமோ நுநிலையிடம்” என்று உபயவிபூதியிலும் அடங்கா திருப்பர். “விண்ணுளாரிலும்சீரியர்” என்னும்படியாயிற்று இவர்நிலை; பகவதநுபவத்துக்குப் பாங்

[illegible]

பரிபுடைய நெய்யைப் பருகி: இதுக்கு அர்த்தம், காதர்ணி வியேத்யயத்ராஹு—‘தத்கர்ம்’ இதி. யாவியுத்தயே, ஸா வித்யா. அந்யா வித்யா - அர்த்தபாஸ்த்ராதிவித்யா சிவ்பகைபுணம்; யந் ந பந்நாய - வித்யாங்கத்தவேந மோக்ஷாய யத், தத்கர்ம்: அபரம் - ப்ருவ்ருத்திருபந்கர்ம், ஆயாஸாய என்றபடி. இவ்விதத்திலே “சூத்ரா பாலுஸநாதி” இத்த்யாதிகம் அநுஸந்தேயம். “விஷ்ணு நூஸரிபுடைய நெய்யைப் பருகி” என்றதற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—‘பகவத்வியத்யை யொழிய’ இத்த்யாதி. ப்ரகாரமாத்ராவாஹி ன்ஞாநம் அந்ஞாநகல்ப மென்றபடி. மேல் வைவக்ஷண்யாத்ரம் அருளிச்செய்வாராக “தத்க்வந்களை விஸ்தமாக அறியவல்லாம் படி” என்று முன்பு சொன்ன ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை நிகமிக்கிறார் — ‘இப்படியிருக்கிற’ இத்த்யாதி. ‘முதலாழ்வார் முதலான ஜ்ஞாநாதிகருமண்டே’ என்ன, ‘இவற்றை’ இத்த்யாதி. “தெய்வியுஷ்ணசூத்ராவியுண—தெய்வ நூலிஷ்டா” என்பாரில் தலைவ ரென்றபடி. பூர்வோத்தர க்ரந்த ப்ரதிபாத்ய ஸர்வப்ரகார பரிபூர்த்தி யால் வந்த அதுபம்த்வரூப் வைவக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் — ‘இவர்க்கு’ இத்த்யாதியால். இவர்க்கு— ‘தத்க்வந்யாதாத்மயஜ்ஞாந பூர்வக பகவதநுபவாநந்த ஸாகரத்தில் முழுகின் இவர்க்கு. இவ்விதத்தில் “மலக்ஞாநாவுடையேற்கு மாறுளதோ இம்மண்ணின் மிசையே”, “யாவாரிக ரகல்வானத்தே” இத்த்யாதி கண்டு கொள்வது. அத்தை உபபாதிக்கிறார்—‘தம்படி’ இத்த்யாதி. யத்வா, துர்ஜ்ஞேயத்வரூப வைபவாந்ரம் ‘தம்படி’ இத்த்யாதி. தாமும்-பகவத்ப்ரஸாதலப்த ஜ்ஞாந விஸேஷத்தைபுடைய தாமும், பரிச்சேதித்தது அறிய மாட்டா’ என்றபடி. உபபாதம் - ‘ஒருஸாதத்தை’ இத்த்யாதி. “வரவாரென்றில்லையால்” இத்த்யாத் யது ஸந்தேயம். நித்யஸூத்ரிகளில் வ்யாவ்ரத்த ரென்றபோதே ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்த ரென்னுமிடம் கிம் புநர்ந்யாயவித்தமாயிருக்க, இப்படி விஸேஷித்தது த்ருஷ்டாந்ரத்தர்த்த மென்கிறார்—‘ஸம்ஸாரிகளில்’ இத் த்யாதி. உத்தார்த்தத்துக்கு அடைவே ப்ரமாணத்வயம் - ‘அடியார்’ இத்த்யாதி. இந்தப்படித்தில் ப்ரமாண த்வயத்தாலே கலவியும் பிரிவும் மாறிமாறி வருகையாலும் மேட்டிநிலத்திலே பகவதநுபவம் பண்ணுகையா லும் என்று நித்யஸூத்ரிகளில் வ்யாவ்ருத்திக்கு ஹேதுத்வயம் பலிதமாகிறது. அதவா, இவர் இவ்விபூதியிலே யிருக்க உபயவிபூதியிலும் அடங்காத தன்மையாராகக் கூடுமோ? என்ன, ‘விண்ணுனார்’ இத்த்யாதி யாதல். அடியார் இத்த்யாதிக்கு - தாஸபூதர் வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டமோ? பூமியோ? உங்களுடைய வாஸந்தாந மென்று பொருள். “பாற்கடல் பாம்பிணமேற் புள்ளிகொண்டருளுஞ் சேனையே தொழுவார் விண்ணு னாரிலுஞ் சேரியர்” என்கிற பாசுரத்துக்கு - திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வானை படுக்கையே

இப்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ஆழ்வார் வந்து அவதீர்ணரான இது சேதநர்பண்ணின ஸுக்ருதபலமாயிற்று. “ததொலியஜமஹ்ஷி ஜொயாயாஅ” “தஹாநாநா” (ததோகில ஜகத்பத்ம் போதாயாச்யுதபாநா) என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரன் வந்து அவதரித்தாற்போலேயா யிற்று; ஆழ்வார் வந்து அவதரித்தபடி. ஆதித்யன் பாஹ்யமான அந்தகாரத்தைப் போக்கும்; இவன் ஆந்தரமான அந்தகாரத்தைப் போக்கிக்கொண்டாயிற்று இருப்பது. அப்படியே இவரும் “ஊருநாடு

[illegible]

“வாய்நூல்தான் திவ்யவியோகம்” (பால்யாத்நர்புதி

ஸஹி யுத்தாத்தமா மாமேவாருத்தமாங்கதம் - ததாயத்தாத்தமதாரணேஹமிதி மங்யே, யஸ்மாந் மயாவநா ஆத்மபூரணஸம்ஹாவநயா மாமேவாருத்தமம் ப்ராப்யம்ஆஸ்திதஃ, அதஃ தேந வநா மமாபிஆத்மபூரணம் நஸம்பவதீத்யதோ மம ஆத்மா ஸ இத்யர்த்தஃ.

இனிமேல் பத்திக்கும் ததேகயாரகத்வத்துக்கும் வைராக்யத்துக்கும் ததேகஸர்வவிதப்பந்துத்துவத்
துக்கும் கைங்கர்யமநோரதத்துக்கும் இவர்க்கு இளையபெருமானோடு உள்ள ஸம்யத்தை அடைவே அருளிச்
செய்கிறார்— ‘பால்யாத்பாப்ருதி’ என்று துடங்கி, ‘எல்லாவடிமைகளுக்கு செய்தல்லது தரியாத தன்மையரா
யிருப்பர்’ என்னுமளவாக. “ஸ்ரூஷ்யௌொக்ஸரூஷ்யஹ்நாதுஸ்ரூஷ்யஸூகிர்திஸம்” இச்சுத்தாரத்
தம். இதம் பாலகாண்டே அஷ்டாதஸே. லக்ஷியவர்த்தநஃ - கைங்கர்யவர்ந்தநஃ. “ஸூஹிழி” இதி பத
ததோபஸர்க்கார்த்தமாஹ-‘பெருமான்’ இத்த்யாதி. “நவமெதநவிநாநிக்ராமஹெதவாஸூஷாதுஸி”
என்று ஏததுபபாதக க்ரந்தத்திலே சொல்லுகிறதிறே. ‘அறியா’ இத்த்யாதி—சேஷத்வ ஜ்ஞானத்துக்கு ஸம்
லாவணையில்லாத காலத்திலே தத்பலமான சேஷ்வருத்தியிலே ஆகரத்தைப் பிறப்பித்து. ‘முலையோ’
இத்த்யாதி - யௌவனஸூசகமான முலையானவை மிகவும் முழுக்கத் தோற்றின வில்லை; ஸ்வாமியானவனு
டைய முலையோ திருவேங்கட மென்று அப்யவிக்கிற பாசரம் இவள்தலையிலே கிடப்பதொன்றே.
ததேகதாரகத்வமஹ — ‘நசஸீதா’ இத்த்யாதி: அயோத்யாகாண்டே த்ரிபஞ்சாஸே. ஸீதாசநேதி -
த்ருஷ்டாந்தத்தவேனோத்தம். த்வீதீயஸ்சகாரோமவதாரணே. அபிஸப்தோ யாதீயர்த்தநஃ. தோராகவ, த்வயா
ஹீதா ஸீதாசந, அஹுமிபனைவ, யதிஜீவாவஃ, முஹுர்த்தத் மித்யந்வயஃ. “ப்ராட்டடியுமில்லை அடியேனு
மில்லை” என்று வாச்யபேதே யோஜனைக்கும் “ஜீவித்தோமோ” என்று அபியினுடைய யத்யர்த்தத்துக்கும்
“க்ஷஹிவிசிஹுத-பிவி” என்கிற நிபாதத்வயாவ்ருத்தி நிமித்தம். நீர்நனை - ஆர்த்ததை. இவர்
ஸ்நேஹத்தாலே ததேகயாரகராயிருக்கிற மாத்ரமன்று, தத்த்வஸ்திதியும் அப்படியே என்கிறார்— ‘அத்தலையிலே’
இத்த்யாதி. “அத்தலையில்கிளைவாலேயிறே” என்கிறவீடத்தில் “வன தவ்யுவாசுக்ஷாஸ்யபூஸாஸுநெம
பிபுஸூஸூயநிஸௌவிய்யுதௌதிஷுதம்” இத்த்யாதி ப்ரமாணப்ரவிர்த்திவிவக்ஷிதம். உத்தார்த்தத்
துக்கு ப்ரமாணம்— ‘ஏத்தேவர்’ இத்த்யாதி. எவ்வகைப்பட்ட தேவதைகளுடைய கர்வமும் அவர்களைக்

தோழியும்” என்கிறபடியே அவன் நினைவில்லாதவன்று இவையும் இல்லையே. அப்படியே இவரும் * “நின்னலாலிலேன்காண்” என்றிருப்பா ரோருவர். “நெடுவெனொகாக்கூணென் நாளிரகை
 3ஹெவெனென் | வெண்பூரூபவாவினொகாநாண் காசியெநகையாவிநா” (நெடுவெனொகாக்காமணம்
 நாமரத்வமலம்வருணை | ஐஸ்வர்யம்வாபிலோகாநாம் காமயேநத்வயாவிநா) † “வானவர்நாடு”
 என்கிற பரமபதம் ஆத்மலாபம் லோகாநாமைஸ்வர்யம் இவையித்தனையும் உமக்குப் புறம்பாய்
 வருமன்று வேண்டே னென்ற இளையபெருமானைப்போலே, இவரும் ‡ “திருவொமேருவியவியற்கை
 மாயாப்பெருவிறவலக மூன்றினோடு நல்வீடுபெறினுங் கொள்வதெண்ணுமோ” என்றும், § “எம்மா
 வீட்டுத்திறமும் செப்பம்” என்றும், ¶ “பாவியேனைப்பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ” என்றும் இதரபுரு
 ஷார்த்த ப்ரஸ்தாவத்திலே வெருவும் ஸ்வஹாவருமா யிருப்பர். “சுஹந்தாவநூலாராஜேவிது
 கூண்டொவொகையெ | ஐராதாஹதபாஹபநூலு விதாஹஜிராவல” (அஹந்தாவந்
 மஹாராஜேபித்ருத்வம்நோபலகையெ | ப்ராதாபர்த்தாசபந்துஸ்ச பிதாசமமராகவ) என்று பெருமா
 னையே எல்லாவுறவுமாகப்பற்றின இளையபெருமானைப்போலே, இவரும் § “சேலேய்கண்ணியரும்
 பெருஞ்சேல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய்தந்தையு மவரே” என்று பகவதைகாந்த்யஸீமை

குறித்துப் பண்ணுகிற ஸாதநாநுஷ்டாநமும் “ஐநுசூமஹுரிவசூமஹு” என்கிற ஆஹ்வானமும்
 இவையெல்லாம் அப்போதே யொழியும், ஸர்வேஸ்வரன் உபேக்ஷிக்குமாகில் என்றபடி. பாட்டி-
 “அகைப்பில் மனிசர்” இத்யாதி. அகைப்பு - ஜ்ஞாநம். உகைக்குமேல் - உபேக்ஷிக்குமாகில். கர்வாதி
 ராஹித்யஞ் சொன்னது ஸத்தாதி ராஹித்யத்துக்கும் உபலக்ஷணமென்னும் அபிப்பிராயத்தாலே அருளிச்
 செய்கிறார்— இவையு மில்லையே” என்று. ‘அப்படியே’—அந்த ப்ரமாணத்தின்படியே. யத்வா, இளைய
 பெருமானைப்போலே. நின்னலாலிலேன்காண்—நிரதிசய போக்யனுள் உன்னை யொழிந்தால் எனக்கு ஸத்
 தையில்லேகாண். வைராக்யாதிசயமாஹ—நதேவ’ இதி. அயோத்யாகாண்டே ஏகத்ரிம்ஸே. “ஹெவாநாண்
 வொருயொய்யா” என்றத்தைப்பற்றி, தேவலோகமென்று - பரமபதத்தைச் சொல்லுகிறது. அமாத்வம்-
 கைவல்யம். ஸ்ரீலோகார்த்தம் - “வானவர்நாடு” இத்யாதி. “உமக்குப் புறம்பாய்” இதி—த்வயாவிநா - த்வச்
 சேஷத்வ ஸஹக்ருதபாரதந்த்ர்யம் விநா. ‘திருவொடு’ இத்யாதி - ஐஸ்வர்யத்தோடேகூடின ஸம்யக்ஸ்வ
 ஹாவம். மாயா - நித்யமாய். பெருவிறல் - ஐஸ்வர்யாத்யபேக்ஷயா மஹத்தாய், ஆத்மாவுக்கு நித்யவிநாஸ
 ரூபமான கைவல்யம். உலகம் மூன்றினோடு - த்ரைலோக்யைஸ்வர்யத்தோடே. ஆக, ஐஹலெனகிக பார
 லெனகியைஸ்வர்ய கைவல்யங்க ளோடே. நல்வீடுபெறினும் - இவற்றிற்காட்டில் விலக்ஷணமான பரம
 பதம் லபித்தாலும். தெள்ளியோர் குறிப்பு - தெளிந்தவர்களாய் ஸாராஸார விவேகஜ்ஞராய் இருக்குமவர்களு
 டைய விசாரபரிசுரமான மஃஸஸு. கொள்வது எண்ணுமோ - ஸ்வீகரிக்க நினைக்குமோ? எம்மாவீட்டுத்
 திறமும் செப்பம் - எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோக்ஷ ப்ரகாரமும் சொல்லக்கடவோமல்லோம். பல-
 பஹுமுகமான சிற்றின்பம்; ஐஸ்வர்ய கைவல்யாதிகள். காட்டி - ப்ரகாசிப்பித்து. நீ - அவற்றைக்கழிக்க
 வல்ல சக்தியுடைய நீ. பாவியேனை - பாபத்தைபண்ணின என்னை. படுப்பாயோ - முடிக்கநினைக்கி
 ருயோ? என்றபடி. வெருவும் - பயப்படும். ததேக பத்துத்வமாஹ—‘அஹந்தாவத்’ இத்யாதி. இதம்
 அயோத்யாகாண்டே அஷ்டபஞ்சாஸேஸ்ருங்கிபேரபுராதாகத் ஸுமந்த்ரேண தஸரதம்ப்ரத்யுகதம்.
 “சுஹந்தாவநூலாராஜேவிது” இத்யபி - தத்தகாண்டவ வராமம் ப்ரதி லக்ஷணம். எல்லாவுறவுமாக - ஸர்வ
 வித பந்துவாக. ‘சேலேய் கண்ணியரும்’ இத்யாதி—மத்ஸ்யம்போன்ற கண்களையுடைய ஸ்த்ரீக
 ளும், அதிசயிதமான ஐஸ்வர்யமும், குணதிகாரன புத்ரர்களும், பரியஹிதங்களால் மேற்பட்ட மாதா
 பிதாக்களும். இனி - அவனை ஆஸ்ரயித்தபின்பு அவரேயாவா ரென்றபடி. ‘பகவதைகாந்த்ய ஸீமையாயிரு
 ப்பர்’—பகவானேகவ ப்ராய்ய இதி அந்த: - நிஸ்ஸயோ யஸ்ய ஸ: - பகவதேகாந்த: தஸ்யபாவ: - †† பகவ

* திருவாய்மொழி - உ, ஈ, எ. † ஷ - ஈ, கூ, கூ. ‡ திருவாய்மொழி - உ. § திருவாய்மொழி -
 உ, கூ, க. ¶ ஷ - ஈ, கூ, கூ. § ஷ - ஈ, க, அ. †† இங்குச்சொல்லிய விவரஹத்துக்கு, பாகவதே
 காந்த்யம் என்று ஆகும்; ஆகவே, இது பலிதார்த்த தகதநம்.

யாயிருப்பர். “சுஹம்ஸுரூக்ரிஷ்ணாபி ஜாதுதஃஸுவதஸுதெ | ஸ்வாஹம் ஸுஹவெவெஷெ ஸ்ரோமிரிஸாநுஷ-ஹம்ஸுதெ” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஃஸபதஸ்சதே | பவாம் ஸ்து ஸஹவைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷ-ஹம்ஸ்யதே) என்று இனாயபெருமான் ஸர்வவிதகைங்கர்யங் களும் செய்தல்லது தரியாதாப்போலே, இவரும் * “ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழ விலாவடிமைசெய்யவேண்டும்” என்று எல்லாவடிமைகளும் செய்தல்லது தரியாத தன்மையரா யிருப்பர்.

“விஹரெணாத்நொயொமம் விஹதிஹஜநாடிந” (விஸ்தரேணத்மநோயோகம் விபூதிஞ்சஜநார்த்தந) என்றும், “நததபடஸஸாராஹம் பஸுரோநொநராயிவ” (நததர்ப்பஸ யாந்தம் பஸ்யமானோநாதிபி) என்றும் சொல்லுகிற அர்ஜுனநததசரதாதிகளைப்போலே காலதத்த்வ முள்ளதனையும் அநுபவியாரின்றாலும் † “அப்பொழுதைக்கப்பொழுதேன்றாவமுதம்” என்னும் படி. மேன்மேலெனப் பெருகிவருகிற ஆராதகாதலை யுடையரா யிருப்பர். ✓

“யஜோதூஸத்யுஸளவாடி மஹாநாரிகாஸுயா | உவரோநஸுஷாணாம் ஸாபதிநாயஸுஷாஹவக்” (தர்மாத்மாஸத்யஸோளசாதி குணநாமாகரஸ்த்தா | உபமாநமஸே ஷாணம் ஸாதூநாம்யஸஸ்தாபவத்) என்று ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்வானை ஸாதுக்களுக்கெல்லாம் உபமாநபூமியாகச் சொல்லுகிறப்போலே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஓரோவகைகளாலே உப மாநபூமியா யிருப்பர்.

“சுஹஸ்யூவரொஹதா மஹெணடிஸ்யு ஸ்வாமதஃ” (அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணீர்த்தாஸ்ய முபாகதஃ) என்று குணங்களுக்குத்தோற்று அடிமைபுக்க இனாயபெரு

தைகார்த்தம்; தஸ்யஸீமேதி யாவத். கைங்கர்யைக மனோரதத்வருப வைஸ்ணவமாமாஹ—அஹம்ஸர்வம்’ இத்யாதி. “ஜாதுத ஃஸுவதஸு” என்று ஸர்வாவஸ்தா ஸம்பவத் கைங்கர்யஞ் சொல்லுகிறது. ஸர்வ ஸப்தத்தால் ஸர்வதேசஸ்ரவகால ஸம்பவத் கைங்கர்யம் சொல்லுகிறது. ‘ஒழிவில்’ இத்யாதி - அஸாதா ரணஸேஷபூதான நாங்கள் ஒழிவில்லாத காலமெல்லாவற்றிலும் ஸர்வதேசத்திலும் உடனாய் ஸர்வா வஸ்த்தையிலும், பிரியரமல்கின்று, ஒன்றும் நழுவவிடாதபடி ஸர்வசேஷ வருத்திகளையும் பண்ணவே ணும். ‘வேண்டும்’ என்கிற்பார்த்தனை ஶ்ரீஆஸாதிரேககார்ய மாகையாலே, கைங்கர்யாலாபத்தில் ஸத் தாதாரண ஸாமர்த்த்யம் பலிதம்.

கண்ணெண்ணே அபூர்வவதநுபவிக்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் ‘விஸ்தரேண’ இத்யாதிநா. இதம் தோ ஸுதஸமே: “ஹிபிக்ஷயத்யுவிஸிஸுணுதொநாவிரெஜிதஸு” இதுபத்தார்த்தம். நததர்ப்ப- இத்யயோத்யாகாண்டே த்ருதித்ய. “வயாஸிதவாஹிபஜநாஹிபஜநாஹிபஜநாஹிபஜநாஹிபஜநாஹி” இதுபத்த ரார்த்தம். ஆத்மநோயோகம் தவஶ் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகல்யாணகுணயோகம். விபூதிநியமஞ்ச, பூய - விஸ்தரேண, கதய; த்வயோச்யமாநம். த்வந்மாஹாத்மயாந்ருதம் ஸ்ருண்வதோ மே த்ருப்திக்ரஸ்திஹித்யர்த்தஃ. அர்ஜுநததசரதாதிகளைப்போலே என்கிறதுக்கு - கீழிரண்டுஸேலோகத்திலும் உத்தரார்த்தத்திலே நோக்கு. விஸ்த்ருதமாக குணயோகாதிகளைக்கேட்டும் த்ருப்தியில்லையென்ற அர்ஜுநனைப்போலவும், “நததஸு” என்று வெய்யிலிலே, * அடிப்பட்டவனுக்கு வர்ஷுகவலாஹகங்களைக் கண்டால் த்ருப்திபிறவாதாப்போலே பெருமானை ஸேவித்தால் அத்ருப்தனயிருக்கும் சக்ரவர்த்தியைப்போலவும் இவரு மென்றபடி. ‘அப் பொழுதைக்கப்பொழுதேன்றாவமுதம்’—அப்போதைக்கப்போது எனக்கு அத்ருப்திகரமான அம்ருதம். மேன்மேலென - உத்தரோத்தரம். ஆராத - அபூர்ணமான. காதல் - ஆசை.

ஸ்ரீரோபமாந பூமித்துத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம்—‘தர்மாத்மா’ இத்யாதி. ஸ்ரீவிஷ்ணுபராணே ப்ரஹ்ம லாதசரிதே. அயமஸுலோகஃ. கீதே. இவருக்கு ஒப்புச்சொல்ல லாவார்’ இத்யாதி வாக்யத்திலே உபமாநரா ஹித்யத்தைச் சொல்லிவைத்து, இங்கே சிலரை உபமாநமாகச் சொல்லுகை வ்யாஹதமன்றோ? என்கிற சங்காபிரிஹாரார்த்தமாக ‘ஓரோவகைகளாலே’ என்றது. ஏகைக குணத்தாலே யென்றபடி.

குணத்ருததாஸ்யத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம்—‘அஹமஸ்ய’ இத்யாதி: கிஷ்கிந்தகாண்டே ஹநுமந்தம் ப்ரதி ஷக்ஷமனோத்தஸஸலோகோதயம். “க்யதஜ்ஜஸ்யஸஹுஜ்ஜஸ்யுக்ஷணொநாதிநாதிதஃ” இதுபத் தரார்த்தம். “சுஹம்ஸுரூக்ரிஷ்ணாபி” இத்யாதிவாக்யத்தில் ஸ்வரூபப்படித்த தாஸ்யம்; இங்கு குணத்ருத

1-10

நிஷித்தபாஷையாகையாலும், இப்ப்ரபந்தங்களை வேதத்தில் அநதிகாரிகள் அப்யஸிக்கக்
கூண்கையாலும், கலிகாலத்திலே ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத சதூர்த்தவாணத்திலே பிறந்தா

விஜயலக்ஷ்மியார் பாராநகரத் துறவிகளிடமிருள்—நித்திரப்பாஷை இத்தயாசியாலே. யத்னா, பாஷா
சூபத்தவாதிகளாலே சில மத்தமதிகளாக விய்வாஸமாந்த்யம் பிறக்கு மென்றெண்ணி அவர்களுக்கு ருசி

நெருடதி | ஊஷா மாநாடு நமாதவ்யம் தஸ்யா தூவக்யபாக்யதஸ்ய' என்ற யமவசந்தத்ன் படியே பாவூரிஷேதம் ஊகவத்வ்யதிரித்தவிஷயங்களிலே யாகையாலும், அங்ஙனன்றியே பாஷா மாத்ராவதியாக விதிரிஷேதங்களை அங்கீகரிக்கில் ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையான பாஹ்யஸாஸ்த்ராதிகள் அப்யஸிக்கவேண்டுகையாலும், ஆழ்வார் தம்முடைய க்ருபாதிசயத்தாலே வேதத்தில் அநதிகாரிகளான ஸ்த்ரீஸ-ஞத்ராதிகளும் இழுவாதபடி வேதார்த்தத்தை த்ராவிடபாஷையாலே அருளிச்செய்கையாலும், எதிர்குழல்புக்கு அநேகஜந்மங்கள் எம்பெருமான் தானே தொடர்ந்து

விஸ்வாஸங்கள் பிறக்கக்கூடாது இப்பிரபந்தங்கள் ஸுத்ருடப்ரமாணங்களென்று இதினுடைய ப்ராமாண யாதிரயத்தை ஆரோப ஸமாதார னுபேண த்ருமகரிக்கிறார் - நிஷித்தபாஷை இத்யாதியாலே என்னவு மாம். 'இவை ப்ரமாணமென்று அறிவது எத்தாலே' என்கிற ப்ரஸ்நோத்தர க்ரந்தத்தோடே இந்த வாச யத்துக்கு ஸங்கதி. "ஹாஷா மாநாந்மீர் கீவ்யு" இத்யாதிர நிஷித்தமாகையாலே நிஷித்தபாஷை யென்னை. வேதத்தில் அநதிகாரிகள் அப்யவரிக்கிறது வேதவிருத்தார்த்தமாகையாலேயன்றே என்ற படி. ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத வென்றது - "வெதாநாஸூவணெ நஹிவ்யூத திஃவ்-பிரபுத்" என்கிற வேதார்த்தபவணஜநித ஜ்ஞாநத்துக்கு யோக்யதையில்லாத என்றபடி. கலிகாலமாகையாலும் வர்ணத்தாலும் ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லையென்று ஸங்காஷ்ருதயம். தேஸாந்தரங்களில் இதி - ப்ர மாணமானால் ஸ்ரீராமாயணதிகளைப்போலே ஸர்வத்ர உண்டாகவேணுமென்று கருத்து. அவைதிகர் - ஸாக்யாதிகள். அவர்களும் விஜயார்த்தமாக "ஆழியெழச்சங்கும்" முதலானவற்றை அப்யவரிப்பர்களிறே என்றபடி. ஸ்ருதீஸ்ம்ருதி விருத்தமானஇதி-ஸோகோஷாஹிஃ, "கோரிநொவரய நீகாரிநீ" இத்யாதி ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி விருத்தமான என்றபடி. காமபுருஷார்த்தத்தை - "அஞ்சிறையமடநாரை" தொடக்க மாகத் தூதுவிகை மடவெடுக்கை முதலான காமபுருஷார்த்தத்தை யென்றபடி. ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிலே இத்யாதி - காமம்போலே ததுபயுத்தமான ஜஸ்வரயம் நிஷித்தமே யாகிலும் தேஹயாத்ராத்யபயுத்தமான ஜஸ்வரயம் "ஷ்ணா நுகரணாஸு" என்றும், "புதிம ஹாதிநாய நரோஜ்யெநீ" என்றும் விவரித் தென்றபடி. "ஹம-கோரொயஜெத", "வித்யா யஜெதவஸுகாரிஃ", "ஜராரிரணொரொ ஸூப", "யெதுக்ஷாபிரொஸ்யு", "யொமிநாஜிஜைஹாநு" இத்யாதிகளுந் கண்டு கொள் வது. பழக்கம் - பரிசயம். அறிவுகேடர் - அஜ்ஞானிகள். ப்ரதமஜேதோரவித்திமாஹ-மாநீஸ்ய இத்யாதி. 'மாநீஸ்யபுராணத்திலே' என்கிறதற்கு 'யமவசத்தின்படியே' இய்யநேநர்வயஃ. ஜேதரோத்தம, ஹரிஜித் திம்விறைவ ப்ராஜ்ஜமணேந ஸம்ஸ்க்ருதவ்யதிரித்த பாஷ்டாகர்நம் நகர்த்தவ்ய மித்யர்த்தஃ. அல்லாதபோது அநிஷ்டப்ரஸங்கக் காட்டுகிறார்-அங்ஙனன்றியே இத்யாதி. பாஹ்ய ஸாஸ்த்ராதீ இத்யாதி - ஐகிஸப் தத்தாலே குத்ருஷ்டிஸாஸ்த்ரங்களைச் சொல்லுகிறது. இரண்டாம் ஆக்ஷேபத்துக்கு உத்தரம் - ஆழ்வார் தம்முடைய இத்யாதி. இழுவாதபடி - நயிராதபடி. "ஸாவயெவது-ரொவராநுபுக்ஷாஸூரஹ்ண சிமு-கி" என்கிறபடியே சதுர்த்தாவராய க்ருபயா ப்ரவ்ருத்தேதிஹாஸுபுராணங்கள் பேரலே இஹம் ப்ரமாணதமங்கள். இத்தால் வேதாநதிகாரிகள் அப்யவரிக்கிறது ப்ரபந்தத்துக்குக் குற்றமன்று, ஹிஜித் மாக்களும் உஜ்ஜீவிக்கக்கூடாது க்ருபாதிரயத்தாலே அப்படி பண்ணுகையாலே யென்றபடி. முனரூப ஆக்ஷேபத்துக்கு உத்தரம் - எதிர் குழல் புகீந இத்யாதி. எதிர் குழல் புகீந் திருவிலத்திது. தானே,

என்கிற அவதாரணத்தாலே ஸங்க்ருதஹதுத்வம் வ்யாவாத்திக்கப்படுகிறது. பாக்யந்தையுடையராய - விதிசூழ்த்தால்” என்று சொல்லப்பட்ட பகவத்க்ருபையை யுடையராய். “எஞ்சும்பக்கம்போக்கறியான்” என்றத்தைப்பற்றி நிரந்தர பகவத்கடாகஷ பாநீர்பூநாமாய் என்றது அது எவ்வெவ்வறிதிகளில் நிபுணராயென்று அத்யாஸரித்துக்கொள்வது. இத்தால், யுகவாணப்ரயுகதத்யுராநமாத்ய ராகை பரிஸ்மானதயா யற்று. இவ்விடத்திலே க்ருபையக்ருபைய மனுஷ்யகுலினுஷ்யகுலதயாமெ | பயஸ்யுஜெயஸ்யுஜெய வின்ன, விதுர|இத்யாதி ஆதிஸந்தேந ஸந்ததர்மவ்யாதாதயோ விவக்ஷிதாம். விதுரானிகளில் விலக்ஷண ரென்றது ச தூர்த்தவர்ணஜர்க்கும் ஜ்ஞானயோக்யதையும் ததுபதேராயோக்யதையும் உண்டு என்கைக்காக. தேசிவ்யுத்ராணிஜாய்தெயொமிநஸுரயொநிஷு | புத்ருக்ஷிதாநுநாடிநாஃ தெநஷாஃ விநுக்ஷுராலிக்யு;“உர விநொவநிஷுஷ்டாஸ்ய யாநாதுஜிஹுத்ருக்ஷுலுஷு கு-தவதாஸா

ஆதிஸந்தேந ஸந்ததர்மவ்யாதாதயோ விவக்ஷிதாம்.

சூரபுத்திர உவ்வலி' இத்தயாதிகம் த்ரஷ்டவ்யம். உப்பலவஃ - உபத்தவஃ, குலாதிதோஷ மென்றபடி. 'தேசாந்நாநகரீலீன்திகே' இத்தயாத்யாகேபத்துக்கு உத்தரம் - இப்பிராணை நடைபாடி இத்தயாதி. பாவாந்நாநகரீலே - பாவாந்நாநகரவத்தேசேஷவஃ; எதத்தபாவாநாநகரவத்தேசங்களிலே யென்றபடி. விலகந்நாநகர - லோகஸாரங்கமுநி ப்ரப்ருதிகன். நன்னமை - சேதநாநச்யநுகுண பலபரத்தவம், அந்யாபதேச ரூபதயா போக்யத்தவம், ஸர்வலக்ஷண ஸம்பந்தவம் முதலானவை. அவைநிகருநிகர இதி - வைதிக பரிக்கரணமின்றிக்கே அவைநிகர் பரிக்கரணத்தாலாயிற்று தோஷமாவது. வைதிகபரிக்கரண முண்டாயிருக்கச்செய்தே அவைநிகரபரிக்கரண முண்டாநால் ஸ்ரீராமாயணத்தினைப்போலே ப்ரத்யுத ஸ்வாக்யதா ஹேது வென்றபடி. 'ஸ்ருதிஸ்மருதி விருத்தமான காமபுருஷார்த்தத்தை' என்றதுக்கு உத்தரம் - வேதநமேன ஸ்ரீ இத்தயாதி. "பஸுஷேஷயதவெஷ" இத்தயாதிகளில் வேதம். "சூடுதூடுதூவொவாலீக", இத்தயாதா வுபாஸநம். பத்தியை காமத்தேவ சோல்லுகிறதற்கு ப்ரயோஜனம் - உத்தமஸ்தர்க்கு உத்தமகாரண விஷயாநுராகம்போலே தமக்கு பகவத்ப்ராவண்யாதிசய ஸூசனார்த்தமாகவும், குடஜிஹவிசாரணாயேச விஷயப்ராவணருக்கு மோக்ஷஸாத்ரத்திலே ருசிபிறக்கக்காகவும். 'ஸ்ருதிஸ்மருதிகளிலே' இத்தயாதிக்கு உத்தரம் - ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களை இத்தயாதி. வேதம் த்ரைகுண்ய விஷயமாகையாலே ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களை விதித்த தென்றபடி. வ்றுகிஷ்டப்ரஸந பரிஹாராந்தரம் ஸ்வபக்ஷஸாதகமாகப் பின்னையும் சிலவைபவாதிசயநதை அநுள்ளிசெய்கிறா - ப்ரதிபாத்தியண இத்தயாதி. 'எம்பெருமானுடைய மாஹாத்மயத்தாலும்; என்நவிடத்திலே 'யஸ்யூபிவிஜீவஹ்விஸூபிஜூடுமே' இத்தயாத்யநுஸந்தேயம். இத்தான், இப்பூபூதத்ததிலே எகசமஸத்திலும் அர்த்தவாதஸங்கையிலே என்று இந்த ஹேதுவுக்கு ஸ்வாவம். எம் பெருமானை ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாத்திக்கையாலும் என்கிறதற்கு - அவின்மேப் ப்ரதிதி ஐசக்தவ மத்தம். பத்திக்கு உத்தபாதகங்களை என்றது - 'இப்பத்தால் பத்தராவர்' என்றதைப்பற்ற. "உருளாநிந்தம்"

ஊகவத்ப்ரஸாதத்தாலே அவனை அநுபவித்துப் பரிபூர்ணராயிருக்கிற இவர்க்கு எம்பெருமானைப் பிரிகையும், பிரிவாலே நோவுபட்டுக்கூப்பினேகையுங் கூடினபடி எங்ஙனேயென்னில்: - ஓரோருணத்தை அநுபவித்தால் அநுபூதகுணங் ஃளிலுண்டான ப்ரியத்வப்ரகர்ஷம் கூடித்தரவிஷயங்களில் வைராக்யத்தைப் பிறப்பித்து குணத்தரங்களிலே ஸ்ப்ருஹையைப் பிறப்பிக்கும், “ஹேரஜாதகியொருகொவிரகொடவரஜாதகீதி” என்றும், ௨: “மாற்பான்மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே; பின்னை அக்குணங்களில் க்ரமப்ராப்தி பற்றது; யாதோருபோது ஆசைமிக்கது, அப்போது ஆனைப்பட்ட பொருள் கிடையாமையாலும், பகவதநுபவவிரோதியான ப்ரக்ருதிஸம்பந்த ஸ்மரணாதிகளாலுமாக ஊகவத்விஷயத்தில் அநுபவித்த அம்சத்தையும் இழந்து 1: “எந்நாள யானுன்னை யினிவந்துகூடேன்” என்றும், 2: “பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ” என்றும், 3: “போரவைத்தாய்புறமே” என்றும், 4: “கூவிக்கொள்ளங்கால மின்

பீராயே' என்றத்தைப்பற்றி. உத்பந்தையான இடயாதி - இந்த வேதத்துவமும் பரம்பரையா புருஷார்த்த பர்யவஸாயித்வபரம். 'ஸ்ரவணாதிகளில்' இதி - ஆதிசப்தேநோச்சாரணாதி ரப்தீயதே. இவ்விடத் திலே ஸ்ரவணாதி வேளையிலேதானே கரதலாமலகவத் ஸ்பஷ்டார்த்தபோதஜநகத்வாரா ப்ரீதிஜநகத்வம் விவக்ஷிதம். இத்தால், ஜடகிபீரமாரஜநகத்வரூப ப்ராமாண்யாதிசயம் சொல்லுகிறது. "கேட்டாரார்," "இன்பம்பயக்கும்" என்றத்தைப்பற்றி, 'நிரதிசயப்ரீதிஜநககன்' என்றது. வேதத்தில் - வேதத்தை. யத்வா இவற்றில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களுக்கு ஸாக்ஷியாக வேதத்தில் பலவிடங்களிலும் சொல்லுகையாலு மித் யந்வயி. அதாவது - "சுடர்மிருசுருதியுன்" "முதுவேதமுதல்வன்" "வேதநீரன்" இத்தாயதியை நினைக் கிறது. 'ப்ரஹ்மகாரணவாதம்' என்றது - "நானோருருவேதனிவித்தாய்", "வேர்முதலாய் வித்தாய்" இத் யாதியை நினைத்து. ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாந் மோக்ஷமென்றது - "சிந்தித்துய்மினோ" "சிந்திப்பேயமையும்" இத் யாதியைப்பற்றி. பூர்வோக்த மஹாவாக்யத்திலே 'ஏதிர்குழல்புக்கு' இத்தாயத்தயம்ஸத்தை அவலம்பித்து ஸங் கிச்சிருர் - 'பகவத்ப்ரஸாதததாலே' இத்தயாதி; விஸுத விஸுததர விஸுததமமாக அநுபவித்துப் பரிபூர்ண ரான இவர்க்கு என்றபடி. இத்தால், இவருக்கு ஸம்ஸ்லேஷமாவது - மாநஸாநுபவமேயிதே. இது கர்ம மடியாக வந்ததன்றிக்கே பகவத்ப்ரஸாதமடியாக வந்ததாகையாலே விச்சேதவ கூடா தென்று ஸங்காதாத் பர்யம். 'ஓரோருணத்தை' இதி - ஸமுதாயேந அநுபவித்தவளவன்றிக்கே தனித்தனியே அநுபவித்தா லென்றபடி. ஸ்ப்ருணஹயை - ஸ்ப்ருணஹயையும். உத்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - 'பரமாத்மநி', 'மாற்பால்' இத் யாதி. 'ஸுரெஸுஷணாவிரிபூக்ஷஸுரெஸுஷுண்டலாகுஸூரூதி" இத்தயுத்தார்த்தம். இதம் பார்ஜஸ பத்ய ஸம்ருதௌ. அபரமாத்மநி - பகவத்வ்யதிரித்த ஸூத்ராவஷ்டயே. 'மாற்பால்' இத்தயாதி: ஸர்வேஸ் வரன் பக்கலிலே ஹ்ருதயம்ப்ரவணமாக ஸந்தீகருடைய தோளிணைகளில் நசையற்று இத்தயர்த்தஃ. சுழிப்ப வென்று - குணந்தர ஸ்ப்ருணாஜநகத்வமும் ஸுசிதம். ஸ்ப்ருணாமாத்ரமொழிய அநுபவமில்லையோ? என்ன, 'பின்னை' இத்தயாதி. 'ப்ரக்ருதிஸம்பந்த ஸ்மரணாதிகளாலும்' இதி: அத்ர ஆதிஸப்தேந ஸம்ஸார ஸ்மரணம் விஷயஸ்மரணம் தொடக்கமானவற்றைச் சொல்லுகிறது. இவ்விடத்திலே "ஊடு தவ்யஹாரா டிபதநுலீக்ஷ்யநக்ஷயெகூஸ்யுதிஜாஸாஸுதி" குவதூடுவெராணிவஸி-ஊவனிவமிஷ-வ்ஸு த்யூாவஹ-ஓலவதி" என்கிறது அநுஸந்தேயம். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த ஸ்மரணத்துக்கும், விஷயஸ் மரணத்துக்கும், ஸம்ஸார ஸ்மரணத்துக்கும் பகவத்வைவக்ஷண்யத்தை ஸ்மரித்து அதுகிடையாமையால் வந்த ஆர்த்திக்கும் அடைவே நாலுசந்தை 'ஏக்கான்' இத்தயாதி. 'நான் உன்னை இனிவந்து கிழிவிடது ஏக் நான்? பலவிஷயங்களை நீ காட்டி முடிக்கப் பார்க்கிறாயோ? உனக்குப் புறம்பான விஷயப்ரகா ஸம் ஸாரத்திலே போரவிட்டுவைத்தாய். என்னை யழைத்துக்கொள்ளுகாலம் இன்னம் ஸம்பியாதோ' இத்

னங்குறுகாதோ” என்றும் கூப்பிடாநிற்பர் அவனை அநுபவிக்கப்படுக்கால். “அடியேனடைந்தேன் முதன்முன்னமே” என்றும், “பருகிக்களித்தேன்” என்றும், “உண்கெளித்தேற்கும்பரென்குறை” என்றும். “தோண்டிரெல்லீரும்வாரீர் தோழுதுதோழுதுநின்றாத்தம்” என்றும், “எமகீழ்மேலேழ்முழிப்புமாசுதிரிதுபெற்றுநம்முடைய வாழ்வவாய்க்கின்றவா” என்றும் தாமும் தம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுமாய்க் கூடக் களிப்பர். இப்படி பஹுபகுணனை எம்பெருமான்பக்க லிலே நிரதிரயாஹத்திமான்களாய், தத்ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷைகஸூசகதுக்கராய், அவனை யல்லது அறியாதபடியாய் பகவதநுபவஸூசகம் மிக்கபோது இதரபதார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப் போல எம்பெருமானைப் பெற்று ஸூகிக்கிறனவாகவும், விஸ்லேஷமென்று ஒருவகையுண்டென் றும் அறியாதே லோகயாத்ரையோடொக்க மறந்து, விஸ்லேஷவ்யஸநம் மிக்கால் ஸம்ஸ்லேஷ ரஸ முண்டென்றும் அறியாதே இதரபதார்த்தங்களுமெல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு “நீயுந்திருமாலானெஞ்சங்கோட்பட்டாயே” இத்தயாதியாலே அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபடாநிற்பர். இவர்க்குப் பிரியாப்ரியங்கள் ஒருகாலும் முடியாதே பர்யாயண உண்டாயிருக்கையாலே இவர்க்கு சிந்தயந்திப்படி நித்யமாய்ச் செல்லுகையாலே இவரை தீர்க்கசிந்தயந்தி யென்றாயிற்று நம்முதலிகள் அருளிச்செய்வது. ஆனால், சேதநர்க்கு ஸ்திரியந்பாநாதிகளே யாரகபோஷகபோக்யங்களாய்ச் செல்லாநிற்க, இவரை பகவத்குணகடார கரென்னக்கூடுமோ? என்னில்; - திருவயோத்யையிலும் கோஸலஜபதத்திவமுள்ள ஸ்தாவரா ஜங்கமங்களாடைய ராமகுணகதாரகங்களாயிருக்கும்படியை அநுஸந்தித்து இதுவும் கூடுமென்று யர்த்தம். விஸ்லேஷ ப்ரஸங்கா துபஸ்திதம் ஸம்ஸ்லேஷமாஹ - ‘அவனை யநுபவிக்க’ இத்தயாதி. அடியே னித்தயாதிக்கு - ரேஷபூதணை நான் முதல்முன்னமே - ப்ரப்ரதமமே யடைந்தேன். பருக - ஈ ம்பபுஷ த்து. களித்தேன் - நிரதிரயாநந்தத்தைப் பெற்றேன். உண்கெளித்தேற்கு - நித்யாநுபவம்பண்ணும் ஆநந் தித்த எனக்கு. உம்பர் - மேலொருதேசவியேஷத்திலே போய்ப் பண்ணும் அநுபவத்தில். என்னுடைய குணகிடந்த தேது? தொண்டர் - பகவத்பாகவத விஷயத்தில் சபலரானவர்களே! எல்லீரும் வாரீர் - இப்போகத்தை இழவாதே எல்லாரும் வாருங்கோள். தொழுது தொழுது நின்று - ப்ரிதிபரவசாய்ச் கொண்டு நிரந்தர பகவதநுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணுகின்ற. ஆர்த்தம் - ஸஹர்ஷகோலாஹஸம் பண் ணுவோம். எமர் இத்தயாதி - கீழேழு, மேலேழு, அர்த்தாத் மத்யேயேழு: ஆக, இருபத்தொருநூற்றம்பத ளிலும், எமர் - மதியரானவர்கள், கேசவன் தமரானார்கள்: இது, மாசுதிரி பெற்று - நிர்வேறுதுக் பகவத்யம் காரமாகிற இந்த மஹாதிரயத்தைப் பெற்று. நம்முடையவாழ்வு - நம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயானது, வாய்க்கின்றவா - வளருகிறபடி என்று பொருள். உத்தஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்க்ளினுடைய சாமாவ தியை அருளிச்செய்துகொண்டு நிகமிக்கிறார் - ‘இப்படி’ இத்தயாதி. ‘பக்திமான்களாய்’ என்ற அநந்தம் “அந வ” என்று அத்தயாஹார்யம். ‘அவனை யல்லதறியாத படியாய்’ என்ற அநந்தம் ‘இருக்கிறஇவர்’ என்று அத்தயாஹார்யம். விஸ்லேஷதரையில் ‘நீயுந் திருமாலால் நெஞ்சங்கோட்பட்டாயே’ என்றிருக்கையாலே ஸம்ஸ்லேஷ தரையிலும் ‘தம்மைப்போலே எம்பெருமானைப்பெற்று ஸூகிக்கிறனவாக’ என்று அர்த்தாஹ வரித்தமாதல்; யத்வா, “மாயக்கூத்தனில்” - “நன்னாடி” என்றதுக்கு ‘எம்பெருமானை யநுபவிக்கிற நாடுகாண்; இல்லையாகில் கூப்பிடார்களோ?’ என்ற பள்ளான்றிர்வாஹத்தைப் பற்ற முக்யமாகவுமாய். ‘ஸூகிக்கிறனவாகவும்’ என்ற அநந்தம் ‘நினைத்தும்’ என்று அத்தயாஹாரம். ‘நீயுந் திருமாலால்’ இதி: கீயும் ஸ்ரியபுதியாலே நெஞ்சுபறித்துக்கொள்ளப்பட்டாயோ? என்றபடி. சிந்தயந்தியில் வ்யாவ்ருத்தி - இவர்க்கு இத்தயாதி. ‘தத்ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷைக ஸூசகதுக்கராய் அவனை யல்லது அறியாதபடியிருந் தி’ என்று பகவத்குணகதாரகத்வஞ் சொல்லிற்று, “சுமொய்யுமெஹவியுய்யஸகதோலெ” என் கிறுப்போலே லோகத்ருஷ்டாகார விருத்தமாக பகவத்குணகதாரக ரென்னக்கூடுமோ? என்னிற் அப்ப ராயத்தானே ஸங்கிக்கிறார் - ‘ஆனால்’ இத்தயாதி. “நஹிஹ்நெஷ்டநாவபஹந்தா” இத்தபப்ராயணை பரிஹரதி - ‘திருவயோத்யையிலும்’ இதி: ஸ்தாவராஜகமங்களிலே இந்த ஆகாரம் கண்டால் ஆழ்வார்க்கு கிமுத என்று கருத்து. ‘ராமகுணகதாரகங்கள்’ என்கிறவிடத்திலே ‘சுவிஷ்ணுநாடவந்தாநா’

இப்பரபந்தங்களில் ஸ-ஒக்திகள் ப்ராப்யனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபப்ரதிபாதக பரமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்தாவான ப்ரத்யகாத்மவிஷயமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சொல்லும் சில; பலத்தைச் சொல்லும் சில; ப்ராப்த்விரோதியைச் சொல்லும் சில; அவஸிஷ்ட

இனிமேல் இப்பிரபந்தங்கள் அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறன வென்ற ப்ரதிபாத்ய வை
லக்ஷணயங்களை யருளிச்செய்கிறார் - ‘இப்பிரபந்தங்களில்’ இத்யாதி. “சில, சில” என்றது - ‘உயர் திண்
அணையென்று” இத்யாத்யாசார்யஹ்ருத்யோக்தியிலே விஸதம். அதாவது - உயர்வற திண்ணன் வீடு
அணைவது ஒன்றுந்தேவும் ஆகிற நாலுதிருவாய்மொழிகளும் - ப்ராப்ய பகவத்ஸ்வரூபப்ரதிபாதபரம்;
பயிலுஞ்சுடர் ஏறாளும் கண்கள் கருமாணிக்கம் ஆகிற நாலும் - ப்ரத்யகாத்மவிஷயம்; நோற்றநோன்பு
ஆராவமுது மானேய்நோக்கு பிறந்தவாறுகளாகிற நாலும்-உபாயபரம்; எம்மாவீடு ஒழிவில்லாமல் நெடு
மால் வேய்மரு என்கிற நாலும் - பலப்ரதிபாதகம்; வீடுமீன் சொன்னால் ஒருநாயகம் கொண்டபெண்டிர்
என்கிற நாலும் - விநோதி ஸ்வரூப பர மென்றபடி; மற்ற என்பது திருவாய்மொழியும் இவ்வர்த்தபஞ்சக

மானவை இவற்றுக்கு உபபாதகங்களாயிருக்கும். இவற்றில் உத்தேசம் - பலம்; ததர்த்தமாக மற்றுள்ள நாலர்த்தமும் சொல்லுகிறது.

இவற்றில் ப்ரதம்ப்ரபந்தமான திருவிருத்தத்தில் - த்வதநுபவவிரோதியான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தந்தருளவேண்டுமென்று எம்பெருமான யர்த்திக்கிரார்; திருவாய்மொழியில் - நிவ்ருத்தஸம்ஸாரக்கு ஷோக்யமான தன்னுடையவடிவழகைக் கலம்பகன்மாலையைப் பணியாக எடுத்துக்காட்டுமாபோலே காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு அநுபலித்தார் பூர்ணமாக; பெரியதிருவந்தாழ்வியல் - நிரதியயே ஷோக்யமான எம்பெருமா அநுபலிக்கையாலே ததநுபவமாக த்ருஷ்ணா பிறந்து த்ருஷ்ணாநுபவமாகப் பேசியும் நினைத்தும் தரிக்கிரார்; திருவாய்மொழியில் - இவருடைய த்ருஷ்ணாநுபவமாக ஸ்ரீயப்பதியாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தகையத் தனக்குத்ததியான திவ்யதேஹத்தை யுடையனுமாய் திவ்யபூஷணபூஷிதனுமாய் ஸங்கசக்ராதீத்வயாயுத்தரனுமாய்ப் பரமவ்யோமத்திலே ஆநந்தமயமான திவ்யாஸ்தாநரத்நமண்டபத்திலே பெரியபிராட்டியாரும் தானும் பிராட்டிமாருங் கூட திவ்யஸிம்ஹாஸநத்தலே ஏழலகுந் தனிக்கோல் செல்ல வற்றிருந்தருளி அஸ்தாநே பயஸங்கிகளான அயர்வறுமமரர்களாலே அநவரதபரிசர்யமான சரணங்கள் நனயக்கொண்டு, அங்கு அங்ஙனே செல்லாநிற்க ஸ்வஸங்கல்பாயத்த ஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்த நிவ்ருத்திகமான ஸ்வேதரஸமஸ்த்தத்தையும் தனக்குஸ்ரீரதயா ஸேஷமாகவுடையனாய் அந்தராத்ம

த்தினுடைய விஸ்தரமாகையாலே 'அவசிஷ்டமானவை இவற்றுக்கு உபபாதகங்கள்' என்கிரார். புருஷார்த்த ப்ரதிபாதகம் என்று கீழே சொல்லிவைத்து இங்கே அர்த்தபஞ்சக ப்ரதிபாதகமென்றால் வ்யாஹிதமன்றோ? என்ன, 'இவற்றில் உத்தேசம்' இத்தியதி. உத்தேசம் - ஆகாங்குலிதம். 'ததர்த்தமாக' இதிகைக்கர்யத்துக்கு ஆஸ்யபூத ப்ரத்யகாத்ம் ஸ்வரூபம் சொல்லவேணும்; கைக்கர்ய விஷயதயா ப்ரவ்ருபம் சொல்லவேணும்; கைக்கர்யாவாப்தௌ ததநுருபோபாயஸ்வரூபம் சொல்லவேணும்; எதாருசகைக்கர்யத்தின் விஸ்தாஸஸ்வரூபம் சொல்லவேணும்; ஆகையாலே, மற்ற நாலர்த்தமும் எதபுபுத்தகயா வந்தென்றபடி.

இப்ப்ரந்தங்களுக்கு ப்ரத்யேகம் ப்ரதிபாத்யார்த்தம் ஏது? என்ன, 'இவற்றில் ப்ரதம்ப்ரபந்தமான' இத்தியதி. 'உபபாதோவஸம்ஹாராவலூரஸொதவொருதாமஸ்ய | சுருவாபொவஸத்தீவலிம்மநா துரூபநிரூபெ' என்கிறபடியே "இனியாமுறமை" "அருந்தார்" என்று உபக்ரமோபஸம் ஹாராகளிரண்டிலும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே இதுவே திருவிருத்தத்துக்குப் ப்ரத்யேகாத்யாயம். 'த்வதநுபவ விரோதியான' என்றது - கைகல்யவ்யாவ்ருத்த்யர்த்தமாக. 'வடிவழகை' என்கிற விடத்தில் - அவயவ ஸௌந்தர்யமும் ஆபரண ஸௌந்தர்யமும் சொல்லுகிறது. "செக்கர்மாழாஸிஷுடுத்து" இத்தியதியைப்பற்ற. கலம்பகன்மலை - நாகாவர்ணங்களான புஷ்பங்களைத் தொடுத்த மலை. பணியாக - வகுப்பாக; போக்யமாக வென்றபடி. "நற்பூவைப்பூவீன்றவண்ணன்" இத்தியதியைப்பற்ற. 'நிரதிரய போக்யனான' என்றது. எம்பெருமானையநுபலிக்கையாலே, அநுபலித்துப் பிரிகையாலே என்றபடி. 'த்ருஷ்ணாபிறந்து' என்றது - "அன்பேபெருகமிகும்" என்றத்தைப்பற்ற. "நாவீன்தொடை கிளவியுட்பொதிவோம் இயற்றுவா யெம்மொடுகடி" "எத்தமுயல்" "நீகதியாய் கொஞ்சேரினை" இத்தியதியைப்பற்ற - 'பேசியும் நினைத்தும்' என்றது. 'திருவாய்மொழியில்' இதி: 'இவருடைய த்ருஷ்ணாநுபவமாக' என்றதுக்கு - 'நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டியருளக் கண்டு' என்கிறத்தோடு அந்வயம். 'ஸ்ரீயப்பதியாய்' என்றது - "உளன்சுடர் மிகுசுருதியுள்" என்றத்தைப் பற்ற. "ஸ்ரீஸுதெவகஜீஸுவதெவ்யு" இத்தியாத்யுத்தமான ஸ்ரீயப்பதித்வத்தை நினைத்து, 'உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்' என்றது என்றாரோ ஆறாயிரத்திலே பிள்ளான். "நலமுடையவன்" என்றத்தைப்பற்ற, 'ஸமஸ்த கல்யாணகுணத்தகைய' என்றது. "சுடாடி" என்றத்தைப் பற்ற, 'திவ்யதேஹத்தை யுடையனாய்' என்றது. "சுடாடி" என்ற விக்ரஹயோகத்திலே திவ்ய பூஷணயுத்தங்கள் அந்தரப்பூதங்கள். யத்வா, "அந்தாமத்தன்பு" இத்தியதியைப்பற்ற, 'திவ்யபூஷண' இதி. "சங்குவிவ்வாஸ்தன்செக்கரக்கையற்ற" "ஒன்சங்கை" இத்தியதியைப்பற்ற, 'சங்கசக்ர' இதி ஆதல். பரமவ்யோம நிலயத்வமும் திவ்யமஹிஷி விசிஷ்டத்வமும் "அயர்வறுமமரர்கள்" என்றத்திலே வரித்தம். தனிக்கோல்-கொடுஞ்ஞா. "அமரர்களாலே" என்றது - 'மற்றமரராத்செய்வாள்' இத்தியதியைப் பற்ற. ஸ்வஸங்கல்பாயத்த இதி: ஸ்வரூபாதிகளினுடைய ஸங்கல்பாயத்தத்வம் நாலாம்பாட்டுத் தொடங்கி மூன்று பாட்டிலே கண்டுகொள்வது. 'ஸ்ரீரதயாஸேஷம்' என்

தயா சேதநாசேதநங்களை வ்யாபித்துத் தக்கததோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய் நாராயணதிநாமங்களைத் தனக்கு வாசகமாகவுடையனாய்; ஏவம்விதஞை “உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்” என்கிறபடியே உபநிஷத்ஸித்தனுமாய் இப்படி விஸஜாதீயனுமா யிருந்துவந்து ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்பத்தாலே தேவமநுஷ்யாதீ ஸஜாதீயனுய்வந்து தன்னுடைய பரமக்ருபையாலே திருவவதாரம்பண்ணும் ஸ்வஹவனுமாய்த் தன்னுடைய அவதாரங்களிலும் உதவப்பெறாத மர்ஹநீர்ஹாக்யர்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி ஸர்வாபராதஸஹனாய் பத்ரபுஷ்பாதிக்களாலே ஸ்வாராதனய்க்கோண்டு ஆஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்தபரதந்த்ரனாய் அவர்களுடைய இச்சாங்குணமான போஜநஸுபநாதிகளையுடையனாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணபரிபூர்ணனான தானே ஆஸ்ரிதஸூலபத்வார்த்தமாகக் கோயில்களிலே வந்து நின்றருளியும், இப்படியுள்ள ஸர்வேஸ்வாத்வத்துக்கும் ஆஸ்ரிதாங்குரஹத்துக்கும் ஏகாந்தமான படிகளால் பரிபூர்ணனான எம்பெருமான் தன்னை நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டியருளக் கண்டு அநுபவித்துத் தம்முடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமாகிற் ப்ரதிபந்தகமற்று எம்பெருமானைப்பெற்று முடிக்கிறார். இனிச் சொல்லவேண்டுமையெல்லாம் அவ்வவதிருவாய்மொழிகள் தோறும் சொல்லக் கண்டுகொள்வது.

முதல் திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்றுவது - நாராதந்பரிபூர்ணமாய் அபரிச்சேத்யமான கடலை முந்துறத் திரளக் கண்டாற்போலே ஸவருபருபகுணவிபூதிகளாலே பரிபூர்ணனாய் எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு ஸர்வேஸ்வரனாய் ஸ்ரீயுபதியாக அபௌருஷேய

மது “உடன்மிசையுயிரொன” என்றத்தைப்பற்ற. வ்யாப்தியும் தோஷாஸம்ஸ்ப்ருமும் - “புலகுடுபுலனவன்” என்றத்தைப்பற்ற. நாராயணதிநாமவாச்யத்வம் - “வண்புகழ் நாரணன்” என்றத்தைப்பற்ற. “ஏவம்விதன்” என்றது, கீழேயும் மேலேயும் கடாகூழித்து. சுடர்மிகு சுருதியு ளுள்ள - காந்திமிக்க ஸ்ருதியிலே உளனாவ நென்றபடி. “அளிபொறையாய் நின்ற பரன்” என்றத்தைப்பற்ற - “இப்படி விஸஜாதீயனுமாய்” என்றது. கீழ்ப் பரத்வத்தைச்சொல்லி மேல் விபவத்தைச் சொல்லுகிறது: “ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலேயும் தன்னுடைய பரமக்ருபையாலேயும் தேவமநுஷ்யாதீஸஜாதீயனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணும் ஸ்வஹவனுமாய்” இத்யந்த்யம். “பத்துடையடியவரில்” பாமேயம் - “திருவவதாரம்பண்ணும் ஸ்வஹவனுமாய்” என்றது. இனி “அஞ்சிறையமடநாரை” தொடக்கமான திருவாய்மொழிகளின் அர்த்தஞ் சொல்லிக்கொண்டுபோகச்செய்தே அர்ச்சாவதாரத்தையுஞ் சொல்லுகிறது, “தன்னுடைய அவதாரங்களிலும்” என்று தொடங்கி. “கர்ப்பநிர்ப்பாக்யர்” என்றது-“கருவிலேதிருவிலாதீர்” என்கிறபடியே கர்ப்பப்ரபுருதிரிப்பாக்ய ரென்னுதல், அவதார காலத்திலே கர்ப்பஸ்ததையாகிற பாக்யயில்லாதவர்க ளென்னுதல். “இழக்கவேண்டாதபடி” என்றதுக்கு - “வந்து நின்றருளியும்” என்றத்தோடு அர்வயம். அபராதஸஹதை “அஞ்சிறையமட நாரையிலும்” ஸ்வாராததை, “பரிவதிலீசனிலும்”, அத்யந்த பாரதந்த்ரயம்- “ஓடும்புள்ளிலும்”, அவசிஷ்டங்கள் “பொருமாரீள்படை”யில் “நம்பியைத் தென்குறுக்குருநின்ற” என்றதிலுந் கண்டுகொள்வது. ஆக, ஆயிரத்துக்கும் ஸங்க்ரஹமான முதற்பத்தில் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்து “அவாவற்றுவிடு பெற்ற” என்றத்தோடேசேர்ந்து நிகமிக்கிறார், “இப்படியுள்ள” இத்யாதி. “ஸ்ரீயுபதியாய்” என்று தொடங்கி “இப்படி விஸஜாதீயனாயிருந்துவைத்து” என்னுமளவும் ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கு - ஏகாந்தமான படிகள் சொல்லிற்று. “ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே” என்று தொடங்கி “கோயில்களிலே வந்து நின்றருளியும்” என்னுமளவும் - ஆஸ்ரிதாங்குரஹத்துக்கு ஏகாந்தமான படிகள் சொல்லிற்று. “வரவாரென்றில்லையால்” “வெறிநேயருள்செய்வார்”, “என்னவாவறச்சூழ்ந்தாய்” இத்த்யாதியைப் பற்ற, “நிர்ஹேதுகமாக” இத்த்யாதி. “முடிக்கிறார்” - தலைக்கட்டுகிறார். முதற்பத்தில் ப்ரமேயகதநம் போருமோ? மற்ற திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் எது? என்ன, “இனிச்சொல்ல” இத்யாதி.

முதல்திருவாய்மொழி எல்லாத்துக்கும் ஸங்க்ரஹமென்று விவகூழித்து, தத்துருணமாக த்ருஷ்டாந்தமும் தார்ஷ்டாந்திகமும் அருளிச்செய்கிறார்- “முதல் திருவாய்மொழியில்” இத்யாதி. திரள-ஸமுதாயா காரேண. முதற்பாட்டில் ப்ரமேயம்-“ஸ்வருபருபகுண இத்யாதி. “யவன்” என்று ஸ்வருபமும், “சுடரடி” என்றருபமும், “உயர்வற” இத்யாதியாலே குணங்களும்; “அயர்வறுமமரர்களதிபதி” என்றுவிபூதியும் சொல்லுகிறது. “மிகுநரையிலன்” என்றத்தைப்பற்ற, “எல்லாப்படியாலும் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு” என்கிறது. மூன்றாம்பாட்டுத்தொடங்கி நாலுபாட்டிலும்ஸகலவஸ்துக்களினுடையவும் ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள் பகவதீந

மான ஸுத்தருட்பரமாணஸ்ருதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள எம்பெருமானை வாழ்வயகுத்தருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி அவன்பரஸாதத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்து, அவ்வநுபவஃஜரித ப்ரீதி உள்ளடங்காமை அநுபவித்தபடியே ஸவிபூதிகளுன எம்பெருமானைப் பேசி ஏவம் விதனுனவந்திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியென்று தந்திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்; கடலைத் தீரளக்கண்டானொருவன் அத்வுண்டான முத்துமாணிக்காதிக்களையும் தனித்தனியே காணுமாபோலே முதல் திருவாய்மொழியிலே தீரள அநுபவிக்கப்பட்ட எம்பெருமானுடைய குணங்களை ஓரோவகைகளிலே ஓரோதிருவாய்மொழியாய்ச் செல்லுகிறது இரண்டாந்திருவாய்மொழி தோடங்கி மேலெல்லாம் இப்படிசெய்தார் இவரேயல்லர்; பாரதராமாயணதிகளைப் பண்ணின வ்யாஸாதிகளும் ஸங்க்ஷேபவிஸ்தரங்களாலே தங்கள்ப்ரபந்தங்களைப் ப்ரபந்தீகரித்தார்கள்.

பரஸ்வரூபம் அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தாலும் கல்யாணைகதாநத்வத்தாலும் ஸ்வேதாஸமஸ்தவஸ்துவலிசுக்ஷணமாய், விபுத்வாத் தேசாதேபரிச்சேதரஹிதமாய் நித்யத்வாத் காலத

மென்கையாலே 'ஸாவேஸ்வரஹம்' என்கிறது, 'உளன்சுடர்மிகுசுகுதியுள்' என்கையாலே 'ஸ்ரிபுபநியாக' இத்தாதி. 'சுரரதிவருநிலை' "உளனெனிலுளன்" என்கிற இரூபொட்டையும் பற்ற, 'பாற்றயகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி' என்றது. வ்யாப்திலெளகர்ய ப்ரதிபாத்தமான பத்ரதாம்பாட்டில் ப்ரமேயமும் 'ஸாவேஸ்வரஹம்' என்றத்திலே ஸுசிதம். "அளிபொதையாய் நின்றபரன்" என்றத்தைப்பற்ற, 'ஸவிபூதிகளுன' இத்தாய். 'ஏவம்விதனுனவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவியென்று தந்திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்' என்கையாலே, 'பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் முத்தர்பாட்டில் கர்ணையோடே அந்வயமென்று தோற்றுகிறது' என்று அருளிச்செய்வார். ஸ்வரூப ரூபாதிகளை முதல் திருவாய்மொழியிலே தானேசொன்னால் குறைத்திருவாய்மொழிகளுக்கு விஷயமேது? என்ன, 'கடலை' இத்தாதி. 'ஓரோவகைகளிலே' என்றது - பரத்வம், பஜந்யதை, ஸௌஸ்ப்ய மென்கிற வகைகளிலே யென்றபடி. இப்படி ஸங்க்ரஹ விஸ்தர ரூபேண சொல்லுவா நென்" என்ன, 'இப்படி செய்தார்' இத்தாதி. இது சிஷ்டாசார வித்தமென்று கருத்து. 'ப்ரபந்தீகரித்தார்கள்' - பண்ணினார்கள். ஸங்க்ரஹவிஸ்தர ரூபேண ப்ரபந்தீகரணம் ஸ்ரோத்ரு புத்தி ஸமாதாநார்த்தம்; இவ்விடத்தில் 'விவீரெஸ்ய தநுஷ்டீ' நபுவிவிஸுக்ஷிப்யவாஸுவிஸு | உஷுஹிவிஷுஷாஹொகெஸுவிஸுஷாஸுயாஸுஹொ

என்கிறது அநுஸந்தேயம். முன்பு 'ஸங்க்ரஹேண சொன்ன தத்வநாயத்தையும் புரஸ்ச விவரிக்கக்கோல், முன்பு பரஸ்வரூபத்தை விஸ்தமாக அருளிச்செய்யாமையால் அத்வேத முந்துற அருளிச்செய்கிறார், 'பரஸ்வரூபம்' இத்தாதி. கத்யத்திலே 'சுஷிவஹெயபவ்யுநீக' இத்தாதி குரணையை ஸ்ருதீகரித்து அருளிச்செய்கிறார் - 'ஜ்ஞாநாநதமயமாய்' என்னுளவும். அகிலரென்று - தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களைச் சொல்லி. அவர்கள் ஹேயங்களுக்கு ப்ரத்யநீகன் - நிராஸகனென்று, பாத்யபாத்த ஹாவலக்ஷணவிரோதஞ் சொல்லுதல்; அகிலமான ஹேயமென்று, தரிவிதாசேதகத ஸ்வரூப விகாரம். தரிவிதசேதகத ஜ்ஞாநஸங்கோசஸுகித்வதுக்வித்வங்கள், சேறதோய்ந்து கமுவின ஆகாரம், அணுத்வபாரதத்தீர்யங்களாகிற இவற்றைச் சொல்லி, ஏதத்ப்ரத்யநீகனென்று ஸஹாநவஸ்த்தாநலக்ஷண விரோதத்தைச் சொல்லுதல். பாரதத்தீர்யம் ஆத்மாலங்காரமாகிலும் ஸ்ததீர்க்கும் புருஷனுக்கும் ஸம்ஸ்ருஸ்தநோத்பேதங்களைப்போலே ஸ்வதந்த்ரேஸ்வராபேஷயா ஹேயமாகலாமிதே. கல்யாணைகதாநத்வமாவது - கல்யாணகுணநாம் ஏகாஸ்பதத்வமென்னுதல்; யத்வா, ஹாவப்ரதாந நிர்தேஸமாய், கல்யாணத்வஸ்ய - ஆநந்தத்வஸ்யையகாஸரய மென்னுதல்; கல்யாணஸ்பத்தத்தாலே - கல்யாணப்ரதத்வத்தை விலக்ஷித்து, 'ஆஸ்ரரிதர்சுக் கல்யாணப்ரதத்வத்தில் ஜாகருகனென்னுதல்; 'ஆஸ்ரரிதாநாம் கல்யாணப்ரதத்வே ஜாகருக' இதி கத்ய வ்யாக்யாநத்தில் ஸ்ருதப்ரகாஸிகா காரர் அருளிச்செய்தார். ஜாகருக - ஏகாக்ர. "வன்கதாநொட நநுஷுதிருகாஹெமுகாந நாவவி" இத்தமர. "மிதுஹிஹுஹஸுமதம்" என்கிற ஸ்ருதிப்ரக்ரீயையாலே ஆநந்தசப்தார்த்தமான தரிவிதபரிச்சேதரஹிதப்த்தை - அருளிச்செய்கிறார், 'விபுத்வாத்' இத்தாதி. வஸ்து பரிச்சேதரஹித்யமாவது - ஸத்ருபவஸ்த்வத்வரஹித்யமும் ஸர்வவஸ்து ஸாமாநாதிகரணயாஹத்வமு மாகையாலே உபயத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார், 'ஸர்வமும்' இத்தாதி. ஜ்ஞாநாநதமயத்வமாவது - ஆநந்தரூபஜ்ஞாந

பரிச்சேத ரஹிதமாய் ஸர்வமும் தனக்குப் ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய்த் தனக்கு ஒரு ப்ரகார் யந்தரமில்லாமையாலே வஸ்துபரிச்சேதரஹிதமாய் ஜ்ஞானநந்தமயமாய் ஜ்ஞானபலீஸ்வரிய ஸீலாத்மநந்த கல்யாணகுணகணமஜோத்தியாய் ஸ்ரீயுபதீயாய் ஸ்வேதரஸமஸ்தத்தையும் வ்யா பிக்குமிடத்தில் அப்ராக்ருதமாய் ஸூத்தஸத்வமயமாய் ஸ்வாஸாதாரணமாய் புஷ்பஹாஸஸு- குமாரமாய் புண்பகந்தவாஸிதாநந்ததிகந்த்ராளமாய் ஸர்வாபாஸ்ரமாய் பிருத்வுள்ள தில்யவிக்ர ஹம்போலே வ்யாபித்து தரித்து நியமித்து, இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ரகடிகமாயக்கொண்டு சேஷியாயிருக்கும்; ப்ரக்ருதிஸ்வரூபம் மஹாதாதிவிகாரங்களை யுடைத்தாய் நித்யமாய் த்ரிசு ணாத்திமையாய் ஸூக்லக்ருஷ்ணரக்தவர்க்ணையாய் அநேகப்ரணைகளுக்குப் ப்ரஜநபூதையாய் எம் பெருமானுக்கு ஸரீரதயா சேஷமாய் சேதநர் கர்மாநுகுணமாக ஆச்சிக்க இந்த இச்சாநுகுணமாக ஸகலத்வங்கலபத்தாலே சதுர்விம்ஸதி தத்வமாய்க்கொண்டு விகரிக்கக்கடவதாய் இப்படி எம் பெருமானுக்கு இஷ்டவிநியோகாஹ்மா யிருக்கும்; ஆத்மஸ்வரூபம் அணுபரிமாணமாய்த்

ஸ்வரூபத்வம்; அநந்யாதீக ப்ரகாஸத்வாஹ்லாதகரத்வரூபப்ஞாநத்வத்தையே ஸ்வரூபமாக வுடைத்தானவ னென்றபடி. கீழ் 'கல்யாணைகதாந்' என்றது - ஹாவப்ரதாநநிந்தேஸமானபோது ஜ்ஞானநந்தமயமா யென் றது; தத்விவரணமாதல்; ஸ்வபராபேஷ்யா அநுகூலத்வபரமாக விஷயவிபாகம் பண்ணுதல். கல்யாண குணபரமானபோது ஜ்ஞானபல இந்தியாதி நக்விவரணம். கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரம் காட்டிலெறித்த நிலா வாகாமைக்காக தத்வோத்தரணியச் சொல்லுகிறது, ஸ்ரீயுபதீயாய் இதி. அப்ராக்ருதமாய் - அத எவ ஸூத்தஸநீத்யமயமாய் என்றபடி. "முகஸ்யுபாஹுதாபி" இமயாதீக ப்ரமானாநித்ரஷ்டவ்யாநி. ஸ்வாஸாதாரணமாய் - ஏதாந்ருஸவிக்ரஹம் ஒருவாக்குமிடிலே யென்றபடி. புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமாய்: புஷ்பஹாஸமாவது - புஷ்பத்தினுடைய விகாஸம். அது புஷ்பத்திற்காட்டில் ஸுகுமாரகரம்; ஆக, புஷ்ப த்தினுடைய விகாஸம்போலே ஸுகுமாரமாயென்னுதல். யத்வா - புஷ்பஹாஸஸப்தம் விகாஸாஸ்யத்வ த்தாலே புஷ்பத்தினுடைய பர்யந்தந்தி லுண்டான அவயவபரமாய், அவைகள்போலே ஸுகுமார மென் றபடி. இவ்விடத்தில் "ராமஹாஸாவிவொஹ்நவரூபா" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். "ஸுஹமநீ" இத்யாதியைப் பற்ற, புண்யகந்த இத்யாதி. ஸ்வாபாஸ்ரமாய் என்றது - "வொஸ்யுகாடிஸரெபரூ டிராநகூபிணஸ்வாஸூபிராஸூபிராநீ" இத்யாதியைப் பற்றவாதல்; அஸ்த்ரபூஷணதிமுகேநவாதல். விக்ரஹம்போலே - விக்ரஹத்தைப்போலே யென்றபடி. "யொவொகூப்யபாவிஸூ" இத்யாதி ப்ரகா ரேணஹ - 'வ்யாபித்து தரித்து நியமித்து' இதி. சேஷியாயிருக்கும் - இப்படி ஸரீரத்வேக சேஷியாயி ருக்கு மென்றபடி. அநந்தரம் ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரக்ருதி - இதி; ஆதி ஸப்தத் தாலே அஹவகார தர்மாத்தராதிகள் விவகிதங்கள். "ஸஜா" இத்யாதியைப்பற்ற, நித்யமாய் இத்யாதி. அத எவ, ஸூக்லக்ருஷ்ணரக்தவர்க்ணமாய். விவரணம் - "ஸூக்லக்ருஷ்ண" இத்யாதி ஆதல் - "வெஹீவ்யு ஜாஜிநயநீ" இத்யாதியைப் பற்ற அநேக ப்ரணைகளுக்கு இதி. மஹாதாதிவிகாரங்களை யுடைத்தாய் இதி ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி; அநேக ப்ரணைகளுக்கு இத்யாதிகா வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி. "யஸ்யுபாஹுதாபிஸரீரஸ்யஸூபி க்யுஸரீரஸு" இத்யாதியைப்பற்ற, "ஸரீரதயாசேஷமாய்" என்றது. சேதநர்கர்மாநுகுணமாக இதி - சேதந ருடைய கர்மாநுகுணமாகப் புருஷார்ந்தோபயோகி கரணகளேபராதிக ஞண்டாயிருக்கவென்று, ஈஸ்வரன் ஸ்வயம் இச்சியாநின்றகொண்டு, தாந்ருஸேச்சாநுகுணமாக ஸ்வயமேவ "வெஹுஸூபா" என்று ஸங்கல் பிக்க, அந்த ஸங்கலபத்தாலே சதுர்விம்ஸதி தத்வமாய்க்கொண்டு விகரிக்கக்கடவதாயிருக்கு மென்றபடி. "யுபாநகேகூஜ்வதி" "ஜெஹூஸூபிராநீ" இத்யாதியைப்பற்ற, இஷ்டவிநியோகாஹ்மா யிருக்கும் என்றது. அநந்தரமாத்மஸ்வரூபமாஹ - ஆத்ம இதி. 'அணுபரிமாணமாய்' இதி: முன்புத்தை யில் ஸ்ரீநணவாக்யத்திலே 'அணுவாய்' என்றுவைத்து, இங்கே 'அணுபரிமாணமாய்' என்றது - "ஸுஸ ரெபாநாநாஹு" என்கிற ஸூத்ரவித்தமான "வொஷொணாஸாநா" என்கிற ஸ்வஸப்தமும், உத்த்ருத்யமாகம் - உந்மாநமென்றாய் "வொஹுஸூபாஹு" "ஸூபாஹுபாஹு" இத்யாத்யுக் தமான உந்மாநமுமாகிற அணுவஸாதக ஜேதுத்வயத்தைப் பற்ற. வாலாக்ரம் - வால்நெல்வின்றுனி.

தேஜோத்ரவ்யமாய் ஜ்ஞாதாவாய் ஜ்ஞாநாநந்தகுணகமாய் நித்யமாகையாலே காலபரிச்சேதரஹிதமாய் ஜ்ஞாநத்ரவ்யமாகையாலே வஸ்துபரிச்சேதரஹிதமாய் அப்ருதக்ஸித்யர்ஹ ப்ருதங்நிர்தேஸாந்ஹ அநந்யார்ஹஸேஷமுமாய் பரஸேஷதைகரஸமுமாய் அத்யந்தபரதந்த்ரமுமாயிருக்கும் எம் பெருமானுக்கு; இத்தை உள்ளபடியறிவாரில் தலைவராயிற்று இவர்.

இவ்வாழ்வார் திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்தால் செய்ததாயற்ற அர்த்தம் ஏதேன்னில்;- முதல் திருவாய்மொழியிலே “உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்” என்று தொடங்கி “உணாமுழுநலம் மிதநரையிலன்”; “நிலனிடைவிசம்பிபடையுருவினனருவினன்”; “ஆமவையாயவையாய்நின்றவவார்” என்று சொல்லிக்கொண்டு போந்து “கரவிசம்பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசைவரனலில்திற்பவலியளிபொறையாய் நின்ற பரன்” என்று தலைக்கட்டுகையாலே நாராயணனே பரதத்தவமென்கைக்காக நாராயணஸப்தார்த்தத்தை அருளிச் செய்தார்; ஸர்வாதிகத்வமும் ஸமஸ்தகல்யாணகுணம்மகத்வமும் உபயவிபூதிநாதத்வமுமிறே நாராயணஸப்தார்த்தம்; இதினுடைய டேஷமிதே

ஆகாரம் - ஆபுதாரம். தேஜோத்ரவ்யமாய் என்று ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்வம் சொன்னபடி. “உணாமுழுநலம் மிதநரையிலன்” என்று ஜ்ஞாநகுணகமாய் - “விபூதிநாதாரிபெருகெவ்நவிஜாநீயாகு” இத்யாதி. ஜ்ஞாதாவாய் - ஜ்ஞாநகுணகமாய்; “விபூதிநாதாரிபெருகெவ்நவிஜாநீயாகு” இத்யாதி. ஜ்ஞாநாநந்த குணகமாய் - கீழ் “ஜ்ஞாதாவாய்” என்று ஜ்ஞாந குணகத்வமாய் ரஹைச் சொல்லுகையாலே ஆநந்தகுணகத்வமும் சொல்லுகைக்குத் திரியட்டும் அதுவாழ்க்கிற ரென்றபடி; ஆகையாலே, புநருத்தியில்லை. “ஜ்ஞாநத்ரவ்யமாகையாலே” ஜடவஸ்துக்களில் வ்யாவ்ருத்த மென்றபடி. இத்தால், சித்தென்றபடி. திருமந்த்ரத்தில் பரத்ரயார்த்தத்தையும் வ்யுத்தம்மாக அருளிச்செய்திருர் - அப்ருதக்ஸித்யர்ஹ இத்யாதி. அநந்யார்ஹ ஸேஷமுமாய் என்று - ப்ரணவார்த்தம். பரஸேஷதைகரஸமுமாய் என்று - சரமபதார்த்தம், அத்யந்தப்ரதந்த்ரமுமாய் என்று நமஸஸப்தார்த்தம். அப்ருதக்ஸித்யம்மாத்ரவ்யபிரிக்கைக்கு யோக்யமன்றியிலே யிருக்கை. அப்ருதங்நிர்தேஸாந்ஹமாகையாவது - பரியச்சொல்லுகைக்கு யோக்யமன்றியிலேயிருக்கை. ஸேஷதைகரஸத்வம் - கைககர்யபோகத்வம், ஸேஷதா - கைககர்யம். தத்வப்ரஸங்காத் தத் விஷயஜ்ஞாநாதிக்யரூப வக்த்ருவைகக்ஷண்யத்தை, ஸ்மரிப்பிக்கிறார் - இத்தை உபயஸபடி. இத்யாதி. இத்தை - தத்வத்ரயத்தை.

“வஸ்க்ஷிபுஸ்யுவவிஸாரொ விஸாரஸ்யுவஸஹஸம்” என்கிற ந்யாயத்தாலே கீழ் எவ்வகா ஹேணைக்தமான அர்த்தபஞ்சகத்தை விஸ்தரிக்கிறார் - இவ்வாழ்வார் இத்யாதிகா. செய்ததாயற்ற அர்த்தம் - ப்ரதிபாதிதமாய்த் தீர்ந்த பொருள். அதில் முதல் பரஸ்வரூபத்தைநிரூபிக்கக்கோலி அந்தப்பரானிறுன் நாராயணனென்கைக்காக நாராயணஸப்தார்த்தத்தை முதல்திருவாய்மொழியாலே அருளிச்செய்தாரென்றகார்டிகிறார் - முதல்திருவாய்மொழியிலே என்று தொடங்கி, “உயர் திண் அணை” இத்யாதியாலே ஆசார்யஸ்ருத்யம். திலே வகையிட்டு அருளிச்செய்ததாக்கும் அடி இதுவாயிற்று. உணர்முழுநலம் - முழுவுணர்வும் முழுநலமுமான. மிதநரையிலன் - மிக்காரையுடையனல்லன்; நிலனிடை - பூமிமிலும், விசம்பிடை - கரத்தவலோகத்திலுமுண்டான, உருவினன் அருவினன் - ரூபவத்தான அசித்தையும் ரூபரஹிதமான சித்தையுமுடையவன். ஆமவையாயவையாய்நின்றவவார் - ஆகாமிகளாயும் அதீதமாயுமுள்ள வஸ்துக்களுந் தாமேயாய்நின்றவார். கரவிசம்பு இத்யாதி - ஸுஹம்மாகையாலே கரத்தலையுடைய ஆகாரம் அக்நி வாயு ஜலம் பூமி இவற்றின்மேலையுண்டாய் இவற்றுக்கு ஸ்வஹாவமான ஸ்ரேஷ்டஸப்தம், தாஹகத்வ மரத்தி பலம் குளிர்ச்சி தாரகத்வம் இத்தர்மங்களோடு தர்மிகளோடு வாசியறத் தனக்கு ப்ரகாரமாய்படி நின்ற ஸர்வஸ்மாத்தப்ரனென்று பொருள். இவை நாராயணஸப்தார்த்தமானபடி என்? என்ன, ஸர்வாதிகத்வம் இத்யாதி. “மிதநரையிலன்” இத்யாதியாலே ஸர்வாதிகத்வமும், “உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்” இத்யாதியாலே ஸமஸ்தகல்யாண குணம்மகத்வமும், “ஆமவையாயவையாய்” இத்யாதியாலும் “கரவிசம்பெரிவளி” இத்யாதியாலும் “அயர்வற மம்ரர்களகிபதி” என்கிறத்தாலும், உபயவிபூதி நாதத்வமுந் சொல்லிற்றிறே. “திண்ணன் வீட்டிலும் ஒன்றுந்தேவிலும் பரத்வஞ்சொல்லுகிறதே” என்ன, இதினுடைய இத்யாதி. “திண்ணன்வீடு” என்

“ஒன்றுந்தேவும்”, “திண்ணன்வீடும்”. அந்தரத்திருவாய்மொழியிலே இவ்வர்த்தத்துக்குவாசகமான திருநாமத்தன்னை * “வண்புகழ்நாரணன்” என்று அருளிச்செய்தார்; வ்யாபகாந்தரங்களிலும் இவ்வர்த்தத்தை அறியலாயிருக்குமே; அங்ஙனன்றிக்கே, இதுவே வாசகமென்று தந்திருவுள்ளத்திலே அறுதியிட்ட ஆகாரம் தோற்ற, † “செல்வநாரணன்”, ‡ “திருநாரணன்”, § “நாரணன் முழுவேழலகுக்கும்நாதன்”, ¶ “காராயினகாளநன்மேனியன் நாராயணன்”, § “திண்ணம்நாரணன்” என்று ஆதரித்துக்கொண்டு போந்து* “வாழ்புகழ்நாரணன்” என்று வழிப்போக்கில் வார்த்தையும் இதுவேயாய்த் தலைக்கட்டுகையாலே இதுவே வாசகமென்கிற நிர்ப்பந்தத்தை அருளிச்செய்தார்; இனி, †† “மலர்மகள்விரும்பும்நமரும்பெறலடிகள்” என்று தொடங்கி ‡ “திருவடையடிகள்” என்றும், § “மையகண்ணைமலர்மேலுறைவாருறைமார்பின்” என்றும், ¶ “நமக்கும்பூவினம்மீசைநங்கைக்குமின்பன்” என்றும், § “கோலத்திருமாமகனோனெனக்கூடாதே” என்றும் சொல்லிக்கொண்டு போந்து, * “திருவாணை” என்றும், †† “கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய வென்னன்பே” என்றும் தலைக்கட்டுகையாலே ஸ்ரீமானான நாராயணனை பரதத்தவமென்றும் சொல்லிற்று. இத்தால், நம் ஆசார்யர்கள் ரஹஸ்யத்திற் பதவ்யத்தாலும் அருளிச்செய்துகொண்டுபோரும் அர்த்தத்துக்கு அடி இவ்வாழ்வாராயிருக்கு மென்றதாயிற்று; ஆஸ்ரயணவேளையிலே “மலர்மகள்விரும்பும்நமரும்பெறலடிகள்” என்று தொடங்கி, ஹோமவேளையிலே ‡ “கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகியவென்னன்பே” என்று சொல்லுகையாலே, ஆஸ்ரயணவேளையோடு ஹோமவேளையோடு வாசியற ஒருமிதுநமே உத்தேசிய

மறு ‘அணைவ தரவணை’ க்கும் உபலக்ஷணம். இவ்வர்த்தத்துக்கு - ஸர்வாதிகத்வாத்யர்த்தத்துக்கு. வண்புகழ் நாரணன் - அழகிய குணங்களை யுடைய நாரணன். அர்த்தகதம் போராத்தோ? வாசகஸப்தமும் சொல்லவேணுமோ? என்ன, வ்யாபகாந்தரங்களிலும் இத்தாதி. வ்யாபகாந்தரங்களை - வாஸுதேவ விஷ்ணு நாமங்கள். இதுவே யென்கிற அவதாரணம் - ப்ராநாந்யபரம். அஸக்ருதுக்நி ஆதரகார்யமென்று தோற்று கைக்காகப் பலசந்தைகளையும் எடுக்கிறார், செல்ல நாரணன் இத்தாதி. செல்ல நாரணன், திருநாரணன் - ஸ்ரீமானான நாராயணன். நாரணன் முழுவேழலகுக்கு நாதன் - நாராயணஸப்தவாச்யன் ஸமஸ்தமான ஏழலகுக்கும் நாதனானவன். காராயின இத்தாதி - காளமேகம்போலே ஸ்யாமலமாய் அப்ராக்ருதமான திவ்யவிக்கரஹத்தை யுடையனான நாராயணன். திண்ணம் நாரணன் - நிப்சிதமாகத் திருநாமமான நாராயணஸப்தமே எண்ணுங்கோள். வாழ் இதி - ஆந்தராவஹமான குணங்களை யுடைய நாராயணன். வழி - அர்ச்சிராதிமார்க்கம். நலங்கட்டுகையாலே என்கிறதுக்கு - “உபக்ரோவஸஹாரா” இத்தாதியிலே நோக்கு. இனி-இதுக்குமேலே. வஸ்துவுக்குப் பரத்தவம் சொல்லுமளவில் ஸ்ரீயப்பதித்வமும் அதுக்கு உடலாகச் சொல்லவேண்டுகையாலே அத்தை அருளிச்செய்கிறார், மலர்மகள் இத்தாதி. இப்பாசரங்களுக்கு அர்த்தம் - தாமரைப்பூவிற்பிறந்த பிராட்டி விரும்பும்படியான பெறுதற்கரிய நம் ஸ்வாமியானவன். திருவுடையடிகள் - ஸ்ரீமானான ஸ்வாமியினுடைய. மைய இத்தாதி - மையணிந்த கண்ணையுடையவளாய்த் தாமரைப்பூவில் வலிக்குமவளான பிராட்டி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற மார்பையுடையவன். நமக்கும் இத்தாதி - நித்யஸம்ஸாரியான நமக்கும், பத்மவாவிநியான பிராட்டிக்கும் ஆந்தரஜநகனானவன். கோல இத்தாதி - அழகிய பிராட்டியோடே கூடியிருக்கிற உன்னைக் கிட்டாதே. திருவாணை - பிராட்டியுடைய ஆணை. கோலமலர் இத்தாதி - அழகிய பத்மவாவிநியான பிராட்டிக்கு அன்புறம்; அத்தாலே என்பக்கலிலும் அன்பையுடையவனே. இத்தால் நம் ஆசார்யர்கள் இத்தாதி- ரஹஸ்யத்திலே-தவ்யததில். பதவ்யத்தாலும் - பூர்வோத்தரகண்டாதியில் ‘ஸ்ரீமத், ஸ்ரீமதே’ என்கிற பதவ்யத்தாலு மென்றபடி. அருளிச்செய்து கொண்டு போரும் அர்த்தம் - புருஷகாரத்வ ப்ராப்யத்வங்கள். உத்தவிவரணம் - ஆஸ்ரயணவேளையிலே இத்தாதி. ஸ்ரோத்தருபுத்தி ஸமாதாநார்த்தமாகவும், ஸங்கதி ஸ்ப்புரணார்த்தமாகவும் வ்ருத்தத்தை நிகமியா

* திருவாய்மொழி க-உ-க௦. † ஷை க-க௦-அ. ‡ ஷை ச-க-க. § ஷை உ-எ-உ.
¶ ஷை கூ-ந-க. § ஷை க௦-ரு-க. ** ஷை க௦-க-எ. †† ஷை க-ந-க.
‡‡ ஷை க-ந-க. §§ ஷை ச-ரு-உ. ¶¶ ஷை ச-ரு-அ. §§§ ஷை ச-ந-க.
*** ஷை க௦-க௦-உ. ††† ஷை க௦-க௦-எ. ‡‡‡ ஷை க-க-எ.

நின்றதுகொண்டு, வர்த்திஷ்யமாணாகங்கையை உத்க்ஷேபிக்கிறார் - இப்படிப் பரஸ்வநுபம் இந்தியாதி வாக்க்ய த்வயத்தாலே. ‘ஸ்வஸ்வநுபம்ருக்கும்படி என்னென்னில் என்றது - ஸ்வஸ்வநுபமிருக்கும்படியைச் சொன்னபடி எங்கனே யென்னி லென்றபடி. உடல்மீசை இந்தியாதி - ஸரீரத்தில் ஆத்மா வ்யாபிக்கு மாபோலே மறைந்து எங்கும் வ்யாப்தமும். முதல்திருவாய்மொழி ஸ்வாநுபவநுப மாகையாலே, நாம்அஹ ஸந்தீதீது என்றது. உம்முயிர் இந்தியாதி - உங்களுடைய ஆத்மாவை வீடாகவுடையவன். தனக்கே இத் யாதி - எனக்கும் தனக்கும் பொதுவாகை யன்றிக்கே தனக்கே பரதந்த்ராமம்படி என்னை அக்கீகார்குமிது வே. அடியேன் இந்தியாதி - சேஷத்தைவக நிரூபணீயமான என்ஆத்மாவிடத்திலும் அந்தராத்மாவாய் நில் லானின்றான்; ஹேயமான ஸரீரத்தினுடைய ஹ்ருதயாம்ஸத்திலேயும் வர்த்தியானின்றான். அடியார் இத் யாதி - நித்ய தாஸ்யைக நிரூபணீயரான ஸூரிசுகளுடைய ஸங்காதங்களை ஒருநீராம்படி உடன்கூடுவ தெ ன்றோ? அடியரோ டிருந்தமை - நித்யஸூரிகளோடு கூடியிருந்த ப்ரகாரத்தை. மேல் புருஷார்த்தம் ஸ்வ ரூபமாஹ - ஸ்வநுபாநுப இதி. புருஷார்த்தம் இருக்கும்படி என்னென்னில் - புருஷார்த்தம் இருக்கும் படியை அருளிச்செய்தபடி எங்கனேயென்னி லென்றபடி. பணிமானம் இந்தியாதி - அடிமையில் ஒரளவுந் தப்பாதபடி அடியேனை அடிமைகொண்டு. முகப்பே இந்தியாதி - திருமுன்பே அடைத்து அடிமைகொண் டருளவேணும். ஸாஸ்த்ரவிஹிதமென்ற விடத்திலே-“யொரொஹாஉயுவாடவஸ்யூஷக்யூதாநெவதூ ருதம் | ஹஜ்ஜெஸயாதிநாகாஹூகரௌஷ்டிஜாயதெ” என்றது அதுஸந்தேயம். ப்ராப்ய மான - போக்யமான. கவையன் இந்தியாதி - ரவிகுண லட்சணீபதியானவன். நூய இந்தியாதி - பர் சத்தமான அம்ருதமானவனை, நிரந்தரமாக அதுபவித்து. ஆராவழநானாய் - த்ருப்திபிதவாத அம்ருதமா

• ** - 607 கல கல-6.

முதானாயே' என்றும் இந்த ஹோமத்தினுடைய ரித்யாபூர்வதையைச் சொல்லி, * “உகந்துபணி செய்துனபாதம்பெற்றேன்” என்று குணநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்னுமிடத்தைச் சொல்லி, இதுதான் யாவதாத்தமாவியான புருஷார்த்த மென்கைக்காக † “அதேயின்னம்வேண்வேதேந்தாய்” என்றுதலைக்கட்டுகையாலே ஊகவத்துணுநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்று அருளிச்செய்தார்; இப்புருஷார்த்தத்துக்கு இடைச்சுவரான விரோதிவேஷத்தை இரண்டாந்திருவாய்மொழியிலே “விமேன்முற்றவும்” என்று கட்டடங்கச் சொல்லி அதுதன்னையே மேல் மூன்று திருவாய்மொழியாலே விஸ்தரித்து அருளிச்செய்தார்; அவை எவையென்னில்;—அஸேவ்யஸேவை த்யாஜ்ய மென்றார், “சோன்னாஸ் விரோத”த்திலே; ஐஸ்வர்யகைவல்யங்கள் த்யாஜ்ய மென்றார், “ஒருநாயகத்”திலே; ஸரீரஸம்பந்தநிபந்தநமாக வரும் பரிக்ரஹங்கள் த்யாஜ்யமென்றார், “கொண்டபெண்டி”ரிலே; அங்ஙனே சொல்லலாமோ? ஸாஸ்த்ரஸித்தமான ஐஸ்வர்யகைவல்யங்கள் புருஷார்த்தமாகத் தட்டென்? என்னில்; - பரம புருஷார்த்த லக்ஷணமோக்ஷத்திலே அதிகரித்தவனுக்கு ஐங்கருவிகண்ட வின்ப மாகையாலும், தெரிவரிதாய் அளவிறந்து இருந்ததேயாகிலும் ஊமவதநுபவத்தைப் பறற்ச் சிற்றின்பமாகையாலும், முழுக்ஷயவுக்கு இவை த்யாஜ்யமென்றார்; ஆக த்யாஜ்யவேஷத்தை அருளிச்செய்தார். த்யாகப்ரகாரமிருக்கும்படியென்? என்னில்,—த்யாஜ்யமென்றால் விமேத்தனையன்றே; த்யாகப்ரகாரமிருக்கும்படி அறியவேணுமோ? என்னில், - வேணும்; விஷயங்களினின்றும் தான் கடக்க வர்த்திக்கவோ? அன்றியே, விஷயங்களை நஸிப்பித்து வர்த்திக்கவோ? என்றால்,— இரண்டும் ஒண்ணது; கடக்க வர்த்திக்கவேன்று நினைத்தால் லீலாவிபூதிக்கு அவ்வருகே போகவேணும்; நஸிப்பித்து வர்த்திக்கவோவேன்றால் ஊகவத்விபூதியை அழிக்கையாய்விடும்; இரண்டுமொழிய விஷயஸந்தியினின்றும் நிர்மாணஷமான காட்டிலே வர்த்தித்தாலோ? என்றால்,— ஸர்வத்தையும் விட்டுக் காட்டிலேயிருந்த ஆதிபரதனுக்கு மானின்பக்கலிலே ஸங்கமுண்டாய் ஜ்ஞாநப்ரம்ஸம் பிறந்தது; ஸௌபரி நீருக்குள்ளே முழுகிக்கிடக்கச்செய்தே அங்கே சிலமதஸ்யஸஞ்சாரத்தைக் கண்டு விஷயப்ரவண னான; ஆகையாலே, த்யாகப்ரகாரம் இவையல்ல; ஆனால் ஏதாவதென்னில், - ‡ “நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல்மாய்த்திறைசேர்மின்” என்று தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தியையும், தேஹாநுபந்திகளான பதார்த்தங்களில் மமதாபுத்தியையுந் தவிருகை த்யாகப்ரகாரமென்று பிறர்க்கு உபதேசித்தார்;§ “யானேயென்னையறியகிலாதே யானேயென்தனதேயென்றிருந்தேன்” என்று தாழும் அநுஸந்

னம். உகந்து இத்யாதி - ப்ரீதிப்ரேரிதனய்க்கொண்டு அடிமைசெய்து உன் திருவடி பெற்றேன். † அதே இத்யாதி - இவ்வடிமையே இவ்வாழ்மாவுள்ளதனையும் அபேக்ஷிதம், எனக்கு நிருபாதிசு பந்துவானவனே. விரோதி ஸ்வரூபமான - இப்புருஷார்த்தத்துக்கு இத்யாதி. இடைச்சுவர் - மத்யகுட்யம்; ப்ரதிபந்தக மென்றபடி. கட்டடங்க - ஸாகல்யேந. ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களைக் க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் - ஐங்கருவி இத்யாதி. ஐங்கருவி பஞ்சேந்த்ரியம். அளவிறந்தது - அபரிச்சிந்தம். ஐங்கருவிகண்ட வின்பம் என்றது - பஞ்சேந்த்ரியங்களாலே அநுபவிக்கப்பட்ட ஜ்ஞானிக ஸுக மென்றபடி. ஜ்ஞாநாஸாப்ரம்ஸம் - த்யாகப்ரகாரம்த்யாதி. தடஸ்த்த ப்ரம்ஸம் - த்யாஜ்யமென்றால் இத்யாதி. விவரணம் - விஷயங்களில்நின்றும் இத்யாதி. ஜ்ஞாநப்ரம்ஸம் பிறந்த தென்றவிடத்திலே—“யம்யாவாவிஸூரநாவம் துஜிது நுகடுவாரம் | தந்தடுவெதிடுகொடுநுய ஸடா தஜ்ஜாவஹாவித” என்றது அநுஸந்தேயம். விஷயப்ரவண னான என்றது - “நிரௌஷ்டுகாநொதஷ்மி நரொநுகநுநாஸுய ஹடுஷோஷணயம்வினாஜீ” என்றத்தைப்பற்ற. நீர்நுமது இத்யாதி - நீங்கள் உங்களது என்கிற அஹங்காரமகாரங்களாகிற இவற்றை வேரோடே முதலறத்து. யானே இத்யாதி - நான்தானே என்னுடைய யாதாத்தயத்தை அறியமாட்

பாதே "நான்" 'என்னது' என்று அஹங்காரமகாரங்களைப் பண்ணி அநர்த்தாவஹமாம்படி யிருத்தேன். நிவ்ருத்தாஹங்கார மகாரனுக்கு வஸ்தவ்யதேஸநியமாவாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நிவ்ருத்தராக ஸ்ய இத்யாதி. இதிஹாஸஸமுச்சயே த்ரயோதஸாத்யாயே இதம்வசநம். "உருநவிஷொஷா ஆஹ வநிராமிணாம் மூஹெஷுபெஷுநியநிமுஹஸுவ" | சுகூதிசுக்ருணி யுஷுபுருதௌ

இது பூர்வாம்ஸம். ஸ்ரீஜநகராஜன் பக்கலிலும் என்கிற விடத்திலே “பிபிதாபாங் பூபிவாயாநுநெ கிவிதபூஷுதெ” என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. ஸ்ரீதுலபேகரப்பெருமாள் பக்கலிலும் என்றது- “ஊனேறு செல்வத்துடம்பிறவி” இத்தாதினைப் பற்ற. அகிஞ்சநாதீகாரமான பிரபந்தியும் - இவ்விடத் திலே “பூயதவாணிஸூரணஹம்புவபெஷு”, “பூஷுக்ஷுவிஸூரணபூஷு” ஆகியவற்றால் தோன்றி- தயம் | ஸூரணவபூஷுரநூயாதாரபிஷு” இத்தாத்ததுஸந்தேயம். - பாயதவாணி - உபாயாந்தரஸ்பர்ஸராஹித்தயாத் விஸூத்தவஸ்த இத்தயர்க்கம். இரண்டிலே என்றவிடத்திலே - “ஹேஷுர வரஜயாவாவிபுவதூரவாஹாஜாநெ | பூரவெரஹநூநூயாபூரவெரஹஜெஷுரவி ஷுவி” இத்தாத்ததுஸந்தேயம். வேதாந்தஸந்தமான என்றது - “கிபியூரவிதகயம்” “சூ-தூரந டேவொககூபவாலீ” “ஹேஷுரஹெரூரணஹம்புவபெஷு” இத்தாதியைப்பற்ற. அதில் ப்ரபத்தியே உபாய மென்று தமக்கு வித்தாந்தமென்கையாலே பக்தி உபாயமன் றென்றபடி. பிரபந்தி - ஈர்வார். “நூரவஸ்திஸூஷு” என்று இருக்கையாலே. நோற்ற இத்தாதி - பலவியாப்தமாம்படி. அநுஷ்டித கர்மயோகமுடையேனல்லே னென்றபடி. ஆறென்கு இத்தாதி - எனக்கு உபாயம் தருமிடத்தில் உன் திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்துவிட்டாய். உழலே இத்தாதி - உழலேத்தடிக்கோத்தாற்போலே யிருக் கிற எலும்புகளே யுடைய பேய்ச்சிமுலையின் அகவாயில் அவன் ப்ராணன்னை யுண்ட க்ருஷ்ணனுடைய அந்தத்திருவடிகளையே உபாயமாகப் புத்திபண்ணிக்கொண்ட. நாமங்கள் இத்தாதி - நாமஸஹஸ்ரத்தை யு முடைய நம்முடைய ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளின்மேலே உபாயமாகத் தவபுத்திருபவ்ய வஸாயத்தை யு முடையராய், அழகிய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். நாகணை இத்தாதி - திருவ நந்தாமூவானுகிற படுக்கையின்மேலே கண்வளர்ந்தருளின நம்முடைய ஸ்வாமியுடைய திருவடிகளே உபா யம் நமக்கு. ஆவிக்கோர் இத்தாதி - என்னுதமாவுக்கு அபாயம்மாயிருப்பதொரு உபக்தம் உன்னையொ ழிய் நான் அறியேன். தாம் சதூர்த்தவர்ணத்திலே அவதரிக்கையாலே பக்தியில் அதிகாரமில்லாமல் ப்ரபந்தி ரிஷ்ட்டரானால், அத்தாலே பக்தி உபாயமன்று, ப்ரபத்தியே உபாயமென்று தோன்றுமோ? என்ன, இத்தைப்

↑ செய். நு-எ-க0.

§ 60-60-12.

‡ ஷே நு-அ-கக.

\$ 629 ௩-௯-௯௯.

§ 60-60-12.

சிக்கிறவிடத்திலும் * “திருநாரணன் தான் காலம்பெறச்சிந்துத்துய்ம்மினோ” என்றார். “ஆறெனக்கு நிற்பாதமே” என்றும், “கழல்களவையே” என்றும், “சரணேசரணமக்கு” என்றும் அவயபிக்கையாலே உபாயபூர்த்தியை அருளிச்செய்தார். இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரிகளாவார் ஆர்? என்னில்; - “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்ற விடத்தில் எனக்கருளினனென்கைக்குத் தம்மைக்காணுமையாலே ஆகிஞ்சந்யத்தையே புரஸ்கரித்து, உபாயநிர்ணயவேளையிலே “நோற்றநோன்பிலேனுண்ணறிவிலேன்” என்று த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான உபாயாந்தரங்களில் அந்நவ்யமுகத்தாலே ஆகிஞ்சந்யத்தைப் பேசி, ஆஸ்ரயணவேளையிலே † “புகலொன்றில்லாவடியேன்” என்றுசொல்லி ஹோமவேளையில் தமக்கு உண்டானது அடங்க ஊகவத்ப்ரஸாதலப்த மென்கைக்காக ‡ “நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்” என்று கருந்தரையைப் பேசி, § “ஒப்பிலாத் தீவினையேனையுய்யக்கொண்டு” என்று ஸாபராதஜந்துக்களுக்கும் புதுலாமென்று தோற்றுக்கையாலே ஸர்வாதிகார மென்றதாயிற்று. அதிகாரியைப்பெற்றாலும்; உபாயம் ஸித்தமானாலும், ஸ்வீகாரமில்லாதபோது ஜீவிக்கையாகாமையாலே அந்தஸ்வீகாரவேஷத்தை § “கழல்களவையேசரணுக்கொண்ட” என்றும்; இதினுடைய ஸாங்காநுஷ்டாநவேளையிலே * “அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேன்” என்றும் அருளிச்செய்தார்; இந்த ஸ்வீகாரஸித்திதானும் அவனாலே யென்னுமிடத்தை * “நிற்பாதமேசரணுக்கத் தந்தோழிந்தாய்” என்றும், (§) “அதுவுமவனதின்னருளே” என்றும் அருளிச்செய்தார்; இந்த ஸ்வீகர்த்தாவினுடைய அத்யவஸாயவேஷத்தை (||) “களைவாய்துன்பங் களையாதோழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்” என்றும், ‡ “நாடொறு மெகசிந்தையறைய” என்றும் அருளிச்செய்தார். இவ்வுபாயத்தைப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற விடத்திலே § “சிற்றவேண்டாசிந்திப்பேயமையும்” என்று உபாயஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்து, இதுதன்னை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்கிறவிடத்திலே “இது பக்த்யங்கமன்று; ஸ்வ

பிறர்க்கு இத்தயாதி. திருநாரணன் இத்தயாதி-ஸ்ரீமானுன நாராயணனுடைய திருவடிகளைக் காலவிளம்பம் பிறவாமல் சடக்கென அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவியுங்கோன். அவயபிக்கையாலே-அவயபாரணமாக அருளிச்செய்கையாலே. உபாயபூர்த்தி யென்றது - ஏகஸுப்தார்த்தத்தைக் கடைக்கித்து. உபாயபூதனுன ஸர்வரணுடைய ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹத்வரூப பூர்த்தியை யென்றபடி. கீழே ‘அகிஞ்சநாதிகாரமான ப்ரபத்தியும்’ என்கையாலே இங்கே இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரிகளாவார் ஆர்? என்னில்? என்கிற ஸங்கைக்கு உத்திதியில் லையென்னில்; - அங்கு ஸாஸ்த்ராந்தத்தை அவலம்பித்து நத்ஸ்வரூபகதநம் பண்ணினபடி; இந்தஸங்கை திருவாய்மொழியை அவலம்பித்து உண்டானது; ஆகையாலே, ஸங்கிககலாம். புகுந்தீயம்மாவது-உபாயாந்தர ஸூத்ரியத்தையும் மத்யந்தரஸூத்ரியத்தையும் மென்று விவகரித்து உலயத்தையும் க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் - உபாயநிர்ணயவேளையிலே இத்தயாதி. புகலொன்றில்லாவடியேன் - மத்யந்தரமொன்றுமில்லாத தாஸபூதனுன நான். நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன் - அத்யந்தநீசனுன நான் குணபூர்த்தியொன்று மில்லாதவன். கருந்தரை - பாழ்நிலம்; ஸூத்ரியத்தை யென்றபடி. ஒப்பிலா இத்தயாதி - ஒப்பற்றிருக்கிற க்ரூரபாபத்தையுடைய என்னை உஜ்ஜீவிற்கும்படி கைக்கொண்டு. இது ஸர்வாதிகாரமாயிருக்க, உபாயம் வித்தோபாயமாயிருக்க, ஸர்வர்க்கும் முக்தி வரவேண்டாவோ? என்ன, அதிகாரியை இத்தயாதி. ஸ்வீகார மில்லாதபோது என்ற விடத்திலே - “வாரஜோவிஹிவஸரெஸஸுடாகாராணிகொவிஸந் | வஸஸாராதுவாஹிக்ஷாஹிக்ஷாவெக்ஷாஹிக்ஷாத” என்றது அநுஸந்தேயம். ஜீவிக்கையார்நாமையாலே-ஜீவந்நேதுவாகாமையாலே. அமர்ந்து-அந்யப்ரயோஜனயம் பொருந்தி. இப்படியானால் நிற்ஹேதுகதவபங்கம் வாராதோ? என்ன, இந்தஸ்வீகாரஸித்தி இத்தயாதி. அதுவும் அவனதின்னருளே - அந்த இச்சைதானும் அவனுடைய நிற்ஹேதுகக்ருபையடியாக உண்டானதே. களைவாய் இத்தயாதி - துக்கத்தைப் போக்குவாய், போக்காதொழிவாய், கத்யந்தரம் வேறில்லாதவனு யிருந்தேன். நாடொறும் ஏகசிந்தையறைய - நான்தோறும் ஏக ப்ரகாரமான சிந்தையுடையறைய. சிற்றவேண்டா இத்தயாதி - பரக்க ஆயாவிக்கவேண்டா; சிந்தாமாத்ரமே அமையும். ஸப்ரகாரமாக - “அடைந்தார்க்கெல்லாம்” என்று ஸர்

* திருவாய்மொழி சு-க-க. † ஷே சு-க-உ. ‡ ஷே சு-க-க-௦. § ஷே சு-க-௩.

¶ ஷே எ-க-௩. § ஷே இ-அ-க-௧. ** ஷே இ-எ-க-௦. (§) ஷே அ-அ-௩. (||) ஷே இ-அ-அ.

‡ ஷே இ-க-௦-க-௧-௧. § ஷே சு-க-௩.

தந்த்ரோபாயம் என்கைக்காக “சரணமாகும்” என்று தொடங்கி “மரணமானால் வைகுந்தங் கொடுக்கும்பிரான்” என்று ப்ராப்தியந் தமாக முடியுநடத்துமென்று அருளிச்செய்தார். இவ்வுபாயாத்யவஸாயம் பண்ணியிருக்குமவனுக்குக் காலகேஷபப்ரகாரம் இருக்கும்படி யென்? என்னில், - † “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலேகன் சொன்னேன்” என்று திருவாய்மொழிதானே காலகேஷபப்ரகார மென்று அருளிச்செய்தார். இப்படி உபாயத்தை ஸ்வீகரித்து இதுவே போதுபோகக் காகத்திரியும் அதிகாரிக்கு பலவேஷமிருக்கும்படியென்? என்னில், - ஜிதேந்த்ரியத்வம் ப்ரதமமாய் கைங்கர்யஸித்தி சரமமாயிருக்கு மித்தனையும் உபாயபலமென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்தார். ப்ரதமத்திலே இழியும்போது ஜிதேந்த்ரியஞய்க்கொண்டு இழியவேணும் உபாஸகனுக்கு; ஜிதேந்த்ரியத்வமும் உபாயபலம் இவ்வதிகாரிக்கு. எங்ஙனேயென்னில், - ‡ “என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்” ‡ “மருவித்தொழும்மனமேதந்தாய்” என்று ஜிதேந்த்ரியத்வம் அவனாலேயென்னுமிடத்தைச் சொல்லி ஜிதேந்த்ரியனானவாறே ஹமவதநுபவத்துக்கு உபகரணமான ஹக்த்யாதிபாதிக்கள் தனக்குத்தானே உண்டாகிறதோ? என்னில், - ‘மயர்வறமதிநலமருளினன்’ என்று ஹக்திருபாபந்ஜ்ஞாநத்தை யுந் தானே தந்தா னென்கையாலே ஹக்த்யுத்தபத்தியும் அவனாலே யென்னுமிடமும் சொல்லிநின்றது. ஆனால், உத்பந்நையான பக்திக்கு வர்த்தகர்ஆர்? என்னில், - ¶ “காதல்கடல்புரையவினா வித்தகாரமர்மேனிநங்கண்ணன்” என்று அவனே வர்த்தக னென்னுமிடஞ் சொல்லி, வருத்திக்கு எல்லை ஏதென்னில், § “அதனிற் பெரியவேன்னவா” என்று தத்த்வத்ரயங்களையும் விளாக்

வாதிகாரத்வப்ரகார ஸஹிதமாக. சரணமாகும் இத்தயாதி - தன் திருவடிகளே அடைந்தவர்க்கெல்லாம் உபாயமாம்; அவர்களுக்கு மரணமானால் பரமபதத்தைக் கொடுக்கும். இவ்வுபாயாத்யவஸாயம் இதி - கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றும், அதுக்கு உபாயம் அவன் திருவடிகளே யென்றும் அருளிச்செய்தாராகையாலே இத்திருவாய்மொழி எதுக்காக வென்று இப்ஸங்காவாக்யத்துக்குத் தாத்தப்யம். காலகேஷபப்ரகாரம் - காலகேஷபஸாதம். தொண்டர்க்கு இத்தயாதி - அவனடியார்க்கு உகந்து அநுபவிக்கலாம்படி ஸப்தஸந்தர்ப்பரூபமானவற்றைச் சொன்னேன். உபாயத்தை - வித்தஸாதத்தை. இதுவே - இத்திருவாய்மொழியே. போதுபோக்காக - காலகேஷபஸாதமாக. ‘ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்’ என்று கீழே அருளிச்செய்து ‘பலவேஷமிருக்கும்படி என்னென்னில்’ என்றால் வ்யாஹதமன்றோ” என்னில்;—பலத்தினுடைய ப்ரதமசரமாவதியை தர்சிப்பிக்கிரார் - பலவேஷம் இத்தயாதி. அவரந்தர ப்ரதமம் பலவேஷமிருக்கும்படி யென்? என்னி லென்றபடி. யத்வா, கீழே பலஸ்வரூபம் சொல்லியிருக்க மீளவும் பலப்ரஸ்ரம் உபாஸகரிற்காட்டில் ப்ரபந்நனுக்கு வாசிகொல்லுகைக்காக. அத்தை ஸங்காபூர்வமாக அருளிச்செய்கிரார், பலவேஷம் இத்தயாதி என்னவுமாம். ஜிதேந்த்ரியத்வம் - ப்ரதமாவதி, கைங்கர்யம் - சரமாவதி. இவனுக்கு விசேஷம் எது? என்ன, ஜிதேந்த்ரியத்வம் இத்தயாதி. ஜிதேந்த்ரியத்வம் உபாயபலமென்றத்தைக்காட்டுவாராக ஜிஜ்ஞாஸுப்ரஸ்ரத்தை உத்ப்ரேகதிக்கிரார், எங்ஙனே இத்தயாதி. எங்ஙனே-எங்ஙனே அருளிச்செய்தா ரென்றபடி. என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய் - என்னுடைய துஷ்டமான மநஸைப் போக்கினாய். மருவி இத்தயாதி - அந்நய ப்ரயோஜனமாய்ப் பொருந்தி அடிமை செய்யும் கொஞ்சைத் தந்தாய். காதல் இத்தயாதி- அபிநிவேசத்தைக் கடல்போலே ஸம்ருத்தமாய் வினையும்படி பண்ணின வர்ஷுக்வலாஹகஸ்வஹாவத்தை யுடைய திருமேனியை யுடைய நம்முடைய க்ருஷ்ணன். அதனிற் பெரிய

* திருவாய்மொழி ௩-௧-௩.

† ஷே ௧-௪-௧.

‡ ஷே ௨-௭-௮.

§ ஷே ௨-௭-௭.

¶ ஷே ௩-௩-௪.

§ ஷே ௧-௧-௧-௧-௧.

குலகோளும்படி பெருகினபடி சொல்லி, “என்னவாவறச் சூழ்ந்தாய்” என்று தம்திருவாயாலே அருளிச்செய்கையாலே ஸரீரஸம்பந்தத்தை யறுத்து தேசுவிசேஷத்திலே கொண்டோய் ஸம்ஸ்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினு னென்றதாயிற்று. ஆக, இவ்வைந்தர்த்தமுமே திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கிறது; அல்லாதவை ஆறுஷங்கிக்ஸித்தமாய் வந்தது இத்தனை; எங்ஙனேயென்னில், - பரதத்த்வம் ஸ்ரீமந்நாராயணனென்றும், அந்நயார்ஹசேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்றும்; குணரூபவஜ்ஜித ப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றும், அஹங்கார மமகாரங்கள் தத்விரோதியென்றும், தந்நிவ்ருத்திக்கும் கைங்கர்யஸித்திக்கும் ஸர்வஸூலபஞான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளே உபாய மென்றும், ஜிதேந்த்ரியத்வம் தொடக்கமாகக் கைங்கர்யபர்யந்தமாக உபாய பலமென்றும் சொல்லிநின்றது. “ப்ராவுஸ்யஸூஷ்ணெணாருவஃப்ராஹுஸூபுசுமாநாந் || ப்ராஹுஸூபாயம் மஹம் ப்ராஹெஸ்யா ப்ராஹிவிரொயிவ || வஷ்ணி ஸகரா வெஷா ஸ்வேதிஹாஸபுராணகாஃ | ஸுநயஸுஹோதூநா வெஷவெஷாரூவெஷிந்” (ப்ராப்யஸ்யப்ரஹ்மணோரூபம் ப்ராப்துஸ்சப்ரத்யகாந்மநஃ | ப்ராப்த்யுபாயம்பலம்ப்ராப்தேஸ்ததாப்ராப்திவிரோதிச | வதந்திஸகலாவேதாஸ்ஸேதிஹாஸபுராணகாஃ | முநயஸ்சமஹாந்மாத்நோ வேதவேதார்த்தவேதிநஃ) என்று ஸகல வேததாத்தர்யம் இவ்வர்த்தபஞ்சகமென்னுமிடத்தைப் பெரியவங்கிப்புரத்துநம்பி திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்தமாக அருளிச்செய்தார்.

என்னவா, அவா - அஹிநிவேசம். அதிற்காட்டில் பெரிய என்அபிநிவேசம். வினாக் குலகோளாகை தன்னிலே அந்தர்ப்பவிக்கும்படி பண்ணுகை. உத்தார்த்த நிகமநம் - ஆக இத்யாதி. “யஷிஹாஸித ஹநுசூயநெஹாஸிநதகூலிந்” இதிப்ரகாரேண பரமதிராஸாஹேர்ப்யந்ர தர்ஸநாத் இதரநிவேசத்வம் எப்படி பண்ணுகிறது? என்ன, அல்லாதவை இத்யாதி. ஆறுஷங்கிக் ஸித்தமாய் - அறுஷங்கவித்தமாய். புத்திஸௌகர்யார்த்தம் விஸ்த்ருதம் ஸங்க்ருஹணாதி - எங்ஙனேயென்னில் இத்யாதி. அர்த்த பஞ்சகஸ்வரூப மிருக்கும்படி யெங்ஙனே? என்னி லென்றபடி. உத்தார்த்தத்துக்கு வங்கிப்புரத்துநம்பி யோஜனையை ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்கிறார், ப்ராவுஸ்ய இத்யாதி. “இந்த ப்ரமாணம் வங்கிப்புரத்துநம்பி அருளிச்செய்தது” என்று அரும்பத்திலே யிருக்கிறது. “ஹாஸீத ஸஹிதாயாந் துஹாயாந் ஜாஜிவிஸஃவாஷெ ஜாஜிவிஃப்ரதிஸகூநூ” இதி ப்ரமாணத் திரட்டி யிருக்கிறது. ஸகலவேத தாத்தர்யம்-இவ்வர்த்தபஞ்சக மென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வழியாலே பெரியவங்கிப்புரத்துநம்பி திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்தமாக அருளிச்செய்தா ரென்று கரமேண அவ்யமாகவுமாம்; ஸகலவேததாத்தர்யம் இவ்வர்த்த பஞ்சகமென்னு மிடத்தையும், இவ்வர்த்த பஞ்சகமே திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்தமாகவும் வங்கிப்புரத்துநம்பி அருளிச்செய்தாரென்று யோஜிக்கவுமாம்.

௩௫ - மஹாப்ரவேஸம் - இரண்டாம்ச்ரியுபதி.

ச்ரியுபதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான ஸர்வேஸ்வரன், *“மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்து” என்கிறபடியே ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறித்திரிகிற இவரை இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தையும் விசுத்தமமாக அறியவல்லராம்படி முதலடியிலே நிர்ஹேதுகமாக விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணியருளினான். நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்தாலே த்வயவிவரணம் பண்ணுகிறார். இதில் முதலிட்டு மூன்றுபத்தாலே உத்தரார்த்தத்தை விவரிக்கிறார்; மேலிட்டு மூன்றுபத்தாலே பூர்வார்த்தத்தை விவரிக்கிறார்; மேலிட்டு மூன்றுபத்தாலே உபாயோபயோகியான குணங்களையும், ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடியையும், அவனோடு தமக்கு உண்டான நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தையும் அருளிச்செய்தார்; மேற்பத்தாலே தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே பெற்றபடியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

இதில் முதற்பத்தாலே “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் - அயர்வறுமமரர்களதிபதியவனவன் - துயரறுசுடரடிதோழுதேழேன்மனனே” என்று ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய், ஸ-ஞரிஹோக்யனானவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்று நிர்ணயித்து, உக்தமான அர்த்தத்துக்கும் வக்ஷ்யமானமான அர்த்தத்துக்கும் ப்ரமாணம் “உளன்சுடர்மிகுசுருதியுள்” என்று நிர்ந்தோஷமான ஸ்ருதியே ப்ரமாணமென்றும், ஏவம்விதனானவன் ஆர்? என்ன, “வண்புகழ்நாரணன்” என்றும், “திருவுடையடிகள்” என்றும், “செல்வநாரணன்”

இப்படி திருமந்த்ரவிவரணத்வாநுகுணமஹாவாக்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார் கீழ்; மேல் த்வயவிவரணரூபத்வாநுகுணமஹாவாக்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்வாராக தாற்ருஸப்ரபந்த நிர்மாணஸாமர்த்த்ய ஹேதுத்வேந வக்தாவினுடைய ஜ்ஞாநாதிக்கத்தை மீளவும் அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்ரியுபதியாய் இத்த்யாதி. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ஸ்ரீராமாயண ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரசாஸ்த்ரப்ரக்ரியயா க்ரமேணார்த்தபஞ்சகப்ரபத்தி பக்தி ப்ரயோஜந்ந்யாயிப்ரயேண ஸ்ரியுபதித்நயமென்றும் சொல்லுவார்கள்; அதவா, ஸ்ரியுபதித்த்யாதி வாக்யத்நயம் அருளிச்செய்தது-மத்யேமத்தே வந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்காகவாதல், மஹாபாஷ்யத்தில் பூர்வதில ஸோபந்யஸ்தாநுவாத பூர்வகமாக திவஸத்நயம் உபந்யஸிக்கையாகிற ஆஹ்நிக த்நயப்ரக்ரியையாலே யாதல். திருவிருத்தம் திருவாகிரியம் திருவந்தாகியாகிற மூன்றும் திருமந்த்ரத்தினுடையவும் சுரமஸ்லோகத்தினுடையவும் அர்த்த மென்னுமத்தை ஹ்ருதீகரித்துக்கொண்டு, திருவாய்மொழி த்வயத்தினுடைய அர்த்தமாயிருக்கிறதென்கிறார் - நம்மாழ்வார் இத்த்யாதி. யத்வா, கீழ் அர்த்தபஞ்சக யோஜ்ஞையை அருளிச்செய்து த்வயயோஜ்ஞையும் அருளிச்செய்கிறார் - நம்மாழ்வார் இத்த்யாதி என்னவுமாம். முதலிட்டி-த்வயார்த்தத்தை க்ரமத்திலே அருளிச் செய்யாதே உத்தரவாக்யார்த்தம் முன்னாக அருளிச் செய்தது - அநுஷ்டாநதசையில்போலே உபாயம் முற்பட்டு, பலம் பிற்படுகையன்றிக்கே வ்யுத்பத்தி தசையில் “வ்யுபொஜநந-ஹிஸ்யநநொவிவ்வாநதெ” இதந்யாயேந பலம் முற்பட்டு உபாயம் பிற்படவேண்டுகையாலே; “வ்யுசுக்ஷாநொஜ்ஞாதிஷ்டாநநயஜெத” என்னக் கடவதிறே. “கடல்ஞாலங்காக்கின்ற, மின்னு நேமியினாய்” என்றதைப்பற்ற, உபாயோபயோகியான குணங்களை என்றது. “உங்கனோடெங்களிடையிலே” என்றதைப்பற்ற, ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடி என்றது. “நாராயணன் நங்கள்பிரானவன்” என்றதைப்பற்ற, அவனோடு தமக்கு உண்டான இதி. தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே இத்த்யாதி - “தொழுதெழு” என்று ப்ரார்த்தித்தபடியே, “அவாவற்றவீடுபெற்ற” என்று பெற்றபடியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிற ரென்றபடி.

உக்தவிவரணம் - இதில் முதற்பத்தாலே இத்த்யாதி. அயர்ப்பிலன் இத்த்யாதி - அந்யப்ரயோஜநாய்ப் பொருத்தி மறப்பில்லாதவனாய் அக்ரமமாக குணங்களைச் சொல்லுவன், ஸம்ஸ்லேஷிப்பன், தலையாலே வணங்குவன்; இப்படி கரணத்நயத்தாலும் அநுபலிப்பன். முதற்பத்தாலே பகவத்கைங்கர்யமே புருஷார்த்த மென்று அறுதியிட்டா ரென்றது - “உபசுக்ஷாநொவஸம்ஹாராவஹ்யாஸொடவொருதா

என்றும் விசேஷித்து, “தொழுதெழுன்மனனே” என்று உபக்ரமித்து * “அயர்ப்பிலனலற்று வன் தழுவவன், வணங்குவனமர்ந்தே” என்று த்ரிவிதகரணங்களாலும் அடிமைசெய்து தலைக் கட்டுகையாலே பகவத்கைங்கர்யமே புருஷார்த்த மென்று அறுதியிட்டார். இரண்டாம்பத்தால் இந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையுங் கழித்து, † “ஒளிக்கோண்ட சோதியமாய் இக்கைங்கர்யத்துக்கு தேஸிகரான அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவது என்கொலோ?” என்று தாமும் ப்ரார்த்தித்து, ‡ “நலமந்தமில்லதோர்நாடுபுருவீர்” என்று பிறர்க்கும் உபதேசிக்கையாலே ‘இவர்க்குப் பரமபதத்திலே நோக்காயிருந்தது’ என்று ஈஸ்வரன் பரமபதத்தைக் கொடுக்கப் புக, § “எம்மாவீட்டுத்திறமும்செப்பம்” என்று - எனக்கு அதில் ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை; ¶ “தனக்கேயாகவேனைக்கொள்ளுமீதே” என்று - உனக்கேயாயிருக்கும் இருப் பே எனக்கு வேண்வேது’ என்று இப்புருஷார்த்தத்தை ஓடவைத்தார். மூன்றாம்பத்தால் இவர்க்குக் கைங்கர்யத்திலுண்டான ருசியையும் த்வரையையும் கண்ட ஈஸ்வரன் கைங்கர் யத்துக்கு ஏகாந்தமான திருமலையில்நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு § “வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுமீநாம்” என்று பாரித்து, பாரித்தபடியே ஹாவதஸேஷத்வபர்யந்தமாக வாசிகமாக அடிமைசெய்து தலைக்கட்டுகிறார். நாலாம்பத்தால் இப்புருஷார்த்தத்துக்கு உபாயம் திருநாரணன் தாளென்றும், விரோதி ** “குடிமன்னுமின்சுவர்க்கம்”, “எல்லாம் விட்டலிவகலிறப்பு” என்று ஐஸ் வர்யகைவல்யங்களே விரோதி யென்றும் பிறர்க்கு உபதேசித்து, †† “ஐங்கருவிகண்டவின்பம் தெரி வரியவளவில்லாச்சிற்றின்பம்” என்று தாமும் அங்ஸந்தித்தார். அஞ்சாம்பத்தால் இந்த இஷ்ட ப்ராப்திக்கும் அரிஷ்டநிலிருத்திக்கும் ‡‡ “ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணுகத்தந்தொழிந்தாய்” என்று தந்திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்தா னென்றார். அவன்தந்த உபாயத்தை வடகரை முன்

வமம் | கருவாபொவவதீவலிஔந்தாதுமிருயெ” என்கிறபடியே “தொழுதெழு” என்று உபக்ரமித்து “சொல்பணிசெயாயிரம்” என்று உபஸம்ஹரிக்கையாலும், “அயர்ப்பிலன்” இத்யாத்யப்யாஸத்தாலும், இந்தஅர்த்தம் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணப்ராப்தத்வேந அபூர்வமாகையாலும், “தொழுதெழு” என்கிற இத்தால் பலார்த்தவாதங்கள் வித்திக்கையாலும், “தொழுதெழு” என்கிற இந்தவியேயார்த்தத்திலே “உயர்வற வுயர்நலம்” இத்யாதிகள் ஹேதுகர்ப்பவிசேஷண மாகையாலே உபபத்தி யுண்டாகையாலும், முதற்பத்து பகவத்கைங்கர்யமே புருஷார்த்த மென்னு மிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறத்திலே தத்ப்ர மென்றபடி. இரண்டாம்பத்தால் இதி - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையுங் கழித்து என்றது - “களிப்புங்கவர்வுமற்ற” இத் யாதியைப்பற்ற. ஒளிக்கோண்ட சோதியமாய் - தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தை யுடையோமாய். நல மந்தமீ இத்யாதி-நன்மைக்கு முடிவின் நிக்கே யிருக்கிற நாட்டிலே புகவேண்டியிருப்பீர். ஓடவைத்தார் - நிஷ்கர்ஷித்தார். மூன்றாம்பத்தால் இதி - “ஈதேயானுனைக்கொள்வது” என்றத்தைப்பற்ற ருசி. “ஒல்லி” என்று த்வரை. நாலாம்பத்தால் இதி - குடிமன்னும் இத்யாதி - குடியிருப்புடைய ஸுகோத்தர மான ஸ்வர்க்கம். எல்லாம் இதி - ஆத்மவ்யதிரித்தங்களையெல்லாம் விட்டவறய் ஆத்மமாத்ரத்திலே பர்யவலித்த மோக்ஷம். இறுகல் - ஸங்கோசம். இறப்பு - மோக்ஷம். ஐங்கருவி இத்யாதி - ஐந்து இந்த ரியங்களும் பரிச்சேசித்தருபவித்த ஐஸ்வர்யஸுகமும், இந்த இந்த்ரியங்களுக்கு க்ரஹித்து அறுபவிக்க அரிதாய் இந்த ஐஸ்வர்யஸுகத்திற்காட்டில் நித்யத்வாதிகளாலே அபரிச்சிந்நமாய் பகவதருபவாபேக்ஷயா அத்யல்பஜான ஆத்மாருபவஸுகமும். வடகரைமுன்னிட்டு என்றது - “வைகல்” “பொன்னுலகளிர்”

* திருவாய்மொழி ௧-௩-௧௦.

† ஷே ௨-௩-௧௦.

‡ ஷே ௨-௮-௪.

§ ஷே ௨-௧-௧.

¶ ஷே ௨-௧-௪.

§ ஷே ௩-௩-௧.

** ஷே ௪-௧-௧.

†† ஷே ௪-௧-௧௦.

‡‡ ஷே ௩-௭-௧௦.

னிட்டுப் பெரியபிராட்டியார் புதுவுகாரமாக *“அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா! உன்னடிக்கீழ்மர்ந்துபுருந்தேன்” என்று ஸ்வீகரித்தார் ஆறும்பத்தால். ஏழாம்பத்தால் இப்படி ஸித்தோபாயஸ்வீகாரம் பண்ணியிருக்கச்செய்தேயும் சடக்கேனப் பலியாமையாலே விஷண்ணராய் +“கடல்நூலங்காக்கின்றமின்னுநேமியினும்” என்றுதொடங்கி உபாயோபயோகியான குணங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிட †“கூராராழி வெண்சங்கேந்திவாராய்” என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே வெள்ளைச்சரிசங்கொடாழியேந்தி வந்ததிது மாநலாநுபவமாத்தரமாய் பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷம் கிடையாமையாலே விஸ்லேஷித்தபடியை அருளிச்செய்தார் ‡எட்டாம்பத்தால் கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ஸ்லேஷம் பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷயோக்யமில்லாமையாலே §“உமருகந்துகந்தவுருவரின்னுருவமாகி உன்றனக்கன்பராளுரவருகந்தமர்ந்தசெய்கையுன்மாயை” என்று - இப்படி ஆஸிரதாய்ஸ் ஸ்வரூபஸ்த்தித்த்யாதிகளையுடையவன் நமக்குத் தன்னைக்காட்டி மறைக்கைக்கு அடி ஆத்மாத்மீயங்களில் ஏதேனும் நசையுண்டாகவேண்டுமென்று அதிசங்கைபண்ணி, அவற்றில் நசையற்றபடியை அருளிச்செய்தார்; ஒன்பதாம்பத்தால் “நீரேன்றியஅதிசங்கைபண்ணிப்புகிநீர்இப்படி” என்று தன்னுடைய நிகுபாதிக்கந்தத்தையுங் காட்டி, “நான் நாராயணன்: ஸர்வஸக்தியுத்தன்: உம்முடைய ஸர்வாபேகுகிதங்களையும் செய்து தலைக்கட்டுகிறோம்” என்று அருளிச்செய்ய, ¶“சீலமெல்லையிலான்” என்று அவனுடைய சீலகுணங்களிலே ஆழங்கால்பட்டார். பத்தாம்பத்தால் ஆழ்வாருடைய ஆற்றாமை யைக் கண்டு திருமோகூரிலே தங்குவேட்டையாக வந்துதங்கி, இவருக்கு அர்ச்சிராதி கதியையுங் காட்டிக்கொடுத்து, இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே “என்னவாவறச்சுழ்ந்தாயே” என்று இவர் திருவாயாலே அருளிச்செய்யும்படி பேற்றைப்பண்ணிக்கொடுத்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

களில் துதப்பேரஷணமுகேக ஆசார்யர்களை முன்னிட்டு என்றபடி. விஷண்ணராய் என்றது - “உண்ணிலாவி”யில் ப்ரமேயம். கடல் இத்யாதி - கடல்குழந்த பூமியை ரக்ஷித்த உஜ்ஜ்வலமான திருவாழியையுடையவாய். கூரார் இத்யாதி - கூர்மைமிக்க திருவாழியையும் வெளுத்த சங்கத்தையும் ஏந்திக்கொண்டவராய். வெள்ளை இத்யாதி - வெளுத்த நிறத்தையும் சரியையுமுடைய சங்கோடே திருவாழியையும் தரித்து விஸ்லேஷித்தபடி என்றது-“பாமருமூவுலகு” “எழையராவி”களைப் பற்ற. கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ஸ்லேஷமென்றது - “ஆழியெழச் சங்கு” “கற்பாரிராமபிரான்”களைப் பற்ற. உமருகந்து இத்யாதி - உனக்கு பேரஷணபூதரானவர்கள் எப்போதும் உகந்த ரூபமே உனக்கு ரூபமாய் உன்னளவிலே அன்பையுடையரானவர்கள் ஆக ரித்து அந்நய ப்ரயோஜனமாக அடிமை செய்கைக்கு ஈடாயிருக்கிற உன்னுடைய சேஷடிதங்களை. அவற்றில் நசையற்றபடியை என்றது - “உன்களோடென்களிடையிலே” என்றத்தைப் பற்ற. ஒன்பதாம்பத்தாக்கு, ஓராயிரத்திலே நோக்கு. என்றிய - எதுக்காக. திருமோகூர் இத்யாதிக்கு - தானதாமரைவிலே நோக்கு. அர்ச்சிராதி இத்யாதிக்கு - குழ்விசம்பிலே நோக்கு. என்னவாவறச்சுழ்ந்தாய் - என் அபிதிவே ஸங்கெடுப்படி ஸம்ஸ்லேஷித்தாய்.

ஆக, முதற்பத்தாலே உத்தரவாக்யகத ப்ரதம த்விதீயபதார்த்தம் சொல்லப்படுகிறது; இரண்டாம் பத்தால் ஸம்ஸ்பத்தார்த்தம்; மூன்றாம்பத்தால் இந்தக் கைங்கர்யம் பாகவதசேஷத்துபர்யந்த மென்று நிஷ்கர்ஷித்து நீஷ்க்ருஷ்டார்த்தாநுருணமாக ஸ்வாநுஷ்டாரம் சொல்லுகிறது; ஆக, கீழ் மூன்றாம்பத்தும் உத்தரகண்டார்த்தம். நாலாம்பத்தால் பூர்வகண்டஸ்த்த பதத்வயார்த்தமும், ஐந்தாம்பத்தால் க்ரியாபதார்த்தமும், ஆறாம்பத்தால் உபாயத்தினுடைய ணங்கல்வாநுஷ்டாரமும் சொல்லுகையாலே, மேல் மூன்றாம்பத்தாலும் பூர்வகண்டார்த்தம்; மேல் நானாம்பத்தாம் இதுக்கு பேரஷண மென்றபடி.

* திருவாய்மொழி சு-க-க-0. † ஷே ஏ-க-உ. ‡ ஷே சு-க-க. § ஷே அ-க-ச. ¶ ஷே க-ந-க-க.

ஈடு—மஹாப்ரவேஸம் - மூன்றாம் ஸ்ரீயுபதி.

ஸ்ரீயுபதியாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான ஸர்வேஸ்வரன், “மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்து” என்கிறபடியே ஐந்மபரம்பரைகளிலே தோள்மாறி நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த இவரை * “அடியையடைந்துள்ளந்தேறி யீறிலின்பத்திருவேள்ளம்யான் முழுகின்” என்று தம்திருவாயாலே அருளிச்செய்யலாம்படி முதலடியிலே விசேஷகடாக்ஷத் தைப்பண்ணியருளினான். முதல்தன்னிலே சித்ஸ்வரூபமாதல் அசித்ஸ்வரூபமாதல் ஈஸ்வரஸ்வ ரூபமாதல் அறியாதே யிருக்கிற இவர்க்கு அசிதம்ஸம் த்யாஜ்யமென்னுமிடத்தையும், சேதநன் உபாதேயனென்னுமிடத்தையும், தான் உபாதேயதம நென்னுமிடத்தையும் அவன்தானே காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு, அவனோட்டை யறுபவத்துக்கு இத்தேஹஸம்பந்தம் விரோதியாயிருக்கையாலே, த்வதநுபவவிரோதியான இத்தேஹஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தந்தருளவேணு மென்று அர்த்தத்தார் திருவிருத்தத்தில்; ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்று ஒருதேஹவிசேஷத்திலே போனால் அநுபவிக்கக்கடவ தன்னுடைய மேன்மையையும் நீர்மையையும் வடிவழகையும் பரப்பற ஏழு பாட்டாலே அநுபவிக்கலாம்படி இங்கேயிருக்கச்செய்தே ஒருதஸாவைஸத்யத்தைப் பண்ணிக் கொடுக்க அவ்வழகை யநுபவித்தார் திருவாசிரியத்தில்; இப்படி அநுபவித்த விஷயத்திலே விஷயாநுபமான ஆசை கரைபுரண்டபடியைச் சொன்னார் திருவந்தாதியில்; ஆமத்தையறுத்துப் பசியைமிகுத்துச் சோறிவாரைப்போலே தமக்கு ருசியைப்பிறப்பித்த படியையும், அந்த ருசி தான் பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாய்க்கொண்டு பக்வமான படியையும், பின்பு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமும் அற்றுப் பேற்றோடே தலைக்கட்டின படியையும் சொல்லுகிறார் திருவாய்மொழியில். கைங்கர்யமநோரதம்பண்ணிக்கொண்டு வரக் கொள்ளக் கைகேயி “ராஜந்” “ராஜந்” என்ற சொற்கேட்டு ஸ்ரீபரதாழ்வான் பட்டபாடுபோலே யிருக்கிறதாயிற்று, திருவிருத்தத்தில் நிலை; அவன் திருச்சித்திரகூடத்திலே பெருமாள் எழுந்தருளியிருந்தா ரென்று கேட்டு “வணலிஸூலவீரெவ ஸாரூ” (ஏபிஸ்சஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்) என்கிறபடியே என்னொருவன்கண்ணில் கண்ணீர் பொறுக்கமாட்டாதவர் இத்தனைபேர்ஆற்றாமைகண்டால் மீளாதொழிவரோ? “ஸிரஸாயாவி தெயாயா” (ஸிரஸாயாசிதோமயா)-என் அபிமதம் தந்தலையாலே யிரந்துசெய்யக்கடவஅவர், நான்

ஸ்ரீபரதாழ்வானைத் தருஷ்டாந்திகரிக்கைக்காகப் புரஸ்ச ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்துக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்யவாராத மீளவும் வக்தருவைவக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் - “ஸ்ரீயுபதியாய்” இத்தயாதி. யத்வா, இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்திலும் இவர்க்கு உண்டான தசைக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய தசையைத் தருஷ்டாந்திகரிக்கிற முகேர திருவாய்மொழியினுடைய பக்தியோக ப்ரதிபாதநபரத்வத்தை அருளிச்செய் வாராகத் தாத்த்ருஸ ப்ரபந்தநிர்மான ஸாமர்த்ய ஹேதுத்வேந மீளவும் வக்தாவினுடைய ஜ்ஞாநாதிக்யரூப வைவக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் - “ஸ்ரீயுபதியாய்” இத்தயாதி என்னுதல். சேதானுக்கு உபாதேயத்வம் - ‘அடியேன்’ என்றத்தைப் பற்ற. தன்னுடையமேன்மை இத்தயாதிக்கு - முதற்பாட்டிலே நோக்கு. பரப்பற - ஸங்க்ரஹமாக. “ஆமத்தையறுத்து” என்றுதொடங்கிச் சொன்ன த்ருஷ்டாந்தத்ர யத்துக்கும் அடைவே தார்ஷ்டாந்திக த்ரயத்தைக் காட்டுகிறார், நமக்கீது ருசியை என்று தொடங்கி. ஆமத்தையறுத்து என்றதுக்கு - தார்ஷ்டாந்திகம் மயர்வறமதிரலமருளுகை யென்று கண்டுகொள்வது. இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்திலும் இவர்க்கு உண்டான அவஸ்த்தைகள் ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய அவஸ்த்தைகள்போலே யென்கிறார், கைங்கர்ய மநோரதம் இத்தயாதி. “ராஜந்” என்ற சொற்கேட்டு -

என்தலையாலே இரந்த கார்யத்தை மறுப்பரோ? “ஐராத” (ப்ராது) - நான் தம்பின்பிறந்தவனல்லேனோ? “ஸிஷ்யஸ்ய” - (சிஷ்யஸ்ய) பின்பிறந்தவனென்று கூறுகோள்ள இருக்கிறேனோ? மந்த்ரஸம்பந்தமும் தம்மோடேயன்றோ? “ஐரஸ்ய” (தாஸ்ய) - ஸிஷ்யனாய் க்ரயவிக்ரயார்ஹனன்றிக்கே இருக்கிறேனோ? “புரஸாதம் கர்த்துமர்ஹதி” (ப்ரஸாதம் கர்த்துமர்ஹதி) - ஆனபின். என்பக்கல் ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணியருளாரோ? என்று மனோரதித்துக்கொண்டு போகிறபோதை தரிப்புப்போலே, திருவாசிரியத்தில்நிலை; ஸ்ரீநந்திக்ராமத்திலே “ஸாரிமதிநகாஜ்யா” (ராமாகமநகாங்குயா) என்கிறபடியே பதினாண்டும் ஆசைவளர்த்துக்கொண்டிருந்தாற்போலே யிருக்கிறது; திருவந்தாதியில்; மீண்டெழுந்தருளித் திருவபிஷேகம் பண்ணியருளி, அவனும் ஸ்வருபாங்குபமான பேறு பெற்றாற்போலேயிருக்கிறது; இவர்க்குத் திருவாய்மொழியில் பேறு.

திருவாய்மொழிக்காக ஸங்க்ரஹம் முதல்திருவாய்மொழி; முதல்திருவாய்மொழியனுடைய ஸங்க்ரஹம் - முதல் மூன்றுபாட்டு; முதல்மூன்றுபாட்டினுடைய ஸங்க்ரஹம் - முதற்பாட்டு; முதற்பாட்டினுடைய ஸங்க்ரஹம் - முதலடி; என்போலென்னில்; - “ஐரஸ்ய” (தாஸ்ய) ஸாரிமதி ததெவாயுணாநிவ | ஸ்ரீநந்திக்ராமத்திலே “ஸாரிமதிநகாஜ்யா” (ராமாகமநகாங்குயா) என்கிறபடியே ஸகலவேதஸங்க்ரஹம் திருமந்த்ரமாய். அதினுடைய ஸங்க்ரஹம் ப்ரணவமாய். அதினுடைய ஸங்க்ரஹம் அகாரமானாற்போலே. மற்றும் பாரதராமாயணதிகளையும் ஸங்க்ஷேப விஸ்தரங்களாலே செய்தார்களிறே.

“உதிஷ்டா திஷ்டிஸ்செவாஜநாநுசுரீஹாயஸம் | தஜியாநஹிஸொவதிஸநஸு அலிஸநாஸி” என்கிற சொல்லைக் கேட்டு. அயம் ஸ்ரீலோகோத்யோத்யாகாண்டே மாதலகுலாதாகதம் பாகம்ப்ரதி கைகேய்யுத்தி. மறுப்பரோ - திரஸ்கரிப்பரோ. கூறு - பாகம். மந்த்ரஸம்பந்தமும் தம்மோடேயன்றே இதி-அத்ர வலிஷ்ட்டர் பெருமாளுக்கு மந்த்ரங்களை உபதேஸித்தார், பெருமாள் கரிஷ்ட்டர்களுக்கு உபதேஸித்தார் என்று கண்டுகொள்வது. ஏநிஸ்நேத்யாநி - அயம் ஸ்ரீலோகோத்யோத்யாகாண்டே. இது பெருமாள் ஸமக்ஷத்திலே விண்ணப்பம் செய்ததே யாகிலும் வழியிலும் நினைவு இது ஆகையாலே மனோரதபாமாக வ்யாக்யானம் உபபந்தம். “ஸகாஸிநவாரொவெவரொவாஜாஹாயஸு” (நந்திமுரொதேக ரொஜாஜொரொமதிநகாஜ்யா” இதி ஸங்க்ஷேபே. அவனும் - ஸ்ரீபரதாமுவானம்.

முதற்பாட்டுக்கு முதலடி ஸங்க்ரஹமாய்போது விக்ரஹவியூதிகள் எங்கே சொல்லுகிறது? என்ன விக்ரஹவியூதிகள் ஆந்தாவஹங்களாகையாலே ‘நலம்’ என்று ஆந்தம் சொன்னபோதே விக்ரஹவியூதிகளும் அர்த்தாத்வித்தங்கள்.

திருவாய்மொழியின் ஓரோதஸகார்த்த ஸங்க்ரஹமாகப் பெருமாள்கோயில்
அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த
த்ரவிடோபநிஷத் ஸங்கதியின் உபோத்தாதம்.

யஸகார ஸகயாப-ஸ்வஜிதாம் வுஜ்ஜீம் சூரிவவெஹஸூதிஸு |
தம் ஸிகீயஸங்கொவநிஹம் தெஸாஸிஸுநாநவராஹயஜிமிஸு ||
சூவாயெபூஜி சவஸூதா சூரிவாநாயஸூதிஸு |
சுஸியாஸெஸிவிஸெஷெஜெ ராஜராஜபூஜிதாஸிஹ ||
ஸீராதநுணாபி-யிரவாப ஸஜஸகாஸி தெஸாஸிஸுநாநி உநாஜநுபரிஸூதிஸு |
சூகஸிசெகஸணவஸாதிநிதூஜிதூம் வுநாநுணீகாஸணஸகி யாஸகார ||
சூஜெவபஸூவிததொநுஹவநு-ராஸிஸூதிஸுநாநவரஸிகஸூஜிதூநீநு ||
சூஸூய தெஸாநிவயீரூய மொகயுதூஜெஷாஸாஸிதிவாஹிதவாநிநாமி ||
யெ ராவவெ ஹதகஸணஜாநகீநாம் யெ வெஸாஷஜிஸூஸாஸிதி நநுஸூதிஸுநாநி |
ஹவா ரெஸெகவபுஷம் பூயிதாஸுநாஸிஸூநெவவாதகயிகாநுததகூமெஹ ||
வூஹாநாநாஜிவபூஹவா ஹகி தெஸாஹஸூயா உஸாஸாஜி-நவாநுபொது ||
ஸவெ-ஹதெ ஸஜிதம் பூஸாஸெஷ வரஸூதிநாநநுநெஷ வஜிஷாஸிதிஸூதிஸுநாநி ||
ஹதூஹரெநாநுஹவாஜி தவாரிஸாஸிஸூதிஸுநாநி தெஸாஸிதிஸூதிஸுநாநி |
ஸூதிஸுநாநி-வாரிஸூதிஸுநாநி ஸூதாஸாம் ஜமதி ஸூதிஸூதிஸுநாநி வநஸஸாஸாநாநாமி ||
ஸூதாஸிதிஸூதிஸுநாநி வதகஸாஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி |
வெஸூதிஸுநாநி-யாஸிதிஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி ||
ஸூதிஸுநாநி-யாஸிதிஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி |
வாஸூதிஸுநாநி-யாஸிதிஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி ||
பூஸூதிஸுநாநி-யாஸிதிஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி |
பூஸூதிஸுநாநி-யாஸிதிஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி ||
யாஸூதிஸுநாநி-யாஸிதிஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி |
ஹகிஸூதிஸுநாநி-யாஸிதிஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி ||
யெஸூதிஸுநாநி-யாஸிதிஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி |
விஸூதிஸுநாநி-யாஸிதிஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி ||
தூஸூதிஸுநாநி-யாஸிதிஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி |
தூஸூதிஸுநாநி-யாஸிதிஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி ||
கெஸூதிஸுநாநி-யாஸிதிஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி |
ஸூதிஸுநாநி-யாஸிதிஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி வகாஸாஸூதிஸுநாநி ||

வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த

தரவிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவலியின் உபோத்காதம்.

ஸாரஸாரஸ தாநாம் ஸாரிஸுஹணிதி ஸ்ரோத்ரிஸுஹாஹவீரோ திரயபிபாதிந்ஹி
ஸமணவிததின்னவபுநயதீந்யயதீ | வாரஜாரபீர்தொ ஹவஜயிஹவந்ஜிநாநம்ஐநா
நாம் ப்ரதிக்ஷித்யெஹ் ப்ரதிநியதாரஸந்நியாநம் நியாநம் ||

புஜாவுக்கு நெடுவரைப் பாயிதமணாளினி நெருயந ஸந்தியம் தத்துஸ்த
புவனெதுநாவயி விஷயெயொயித்தொ வெஹ்டெஸ் ! தஹ் கஹ்வானெந் முன்னி
உவகிஷ்குமலிநம் விஜயந் முழாதி வாகுமாயாவஹரிசுஸகீர்த்தம் நகு
ஜாத்யு ||

வாஜ்ஜயீ மாத்ருசொஹஸ்தஹுதஹுத்யவயடுவமதுவொலாவநீதூ வக்ருவாபநீதூ
ஸஹாயெ ப்ருணயிநி ஹஜிதம் ப்ருயஸ்வாராதஹுத்ய | ஹத்யஸுதாராவதூ பரிணயிநி
தெநஹவவநுபுயிநா யொமாதூ மகூஹவஸிதிரிஹ விரஹொபெரிசாகாஸுதூத்ய
தாந் ||

ஊஷாபீதிப்பூஸூ ஹவதி வயநாபூஜிவஜ்வைவயாராக் ஸாறுமஸூபூ
ஸூதாதிதி வரிஜமுஹை ஹபிகாஹையொழா | யதூதூதூம் முகூதூநாம் தேநி
மணவிஹிதெ ஸைதிஹாஹைஃபுராஹைஹைநூவள ஸதூவீரோம்மய...நதேமெவம்
ஹிதாஸாரஹை ||

சூரன் ஸாரீரகாயுத சூரேரிஹ விஸுஷம் விம்ஸதிவக்ருதிஸாமுதா ஸண்டக்ஷெவொதஸஸா. விஹாமம் ப்ரூயயதிவக்ருதிவாம் தூராவாஹொவபத்யு | ஸஜிதீதாநுஸபஜம் ஸகருத்நுமதம் ஸாஜீஸாவாஸஹஸ்யம் ஸண்டக்ஷம் ஸாஹியெபெய்யஜுரவி ஜஸகெகஹகாந்யுயகாநா ரஹெஸஸா ||

பொருளெவ்வாறு நமது மனத்திலிருந்து விலகிவிடுதலுக்கு உதவுமா என்பதை அறிய
வரும் விஷயம் இது. நமது மனத்தில் இருக்கும் பழக்கங்களை மாற்றி அதைத் தூண்டிவிட்டு
அந்த மனத்தில் இருக்கும் பழக்கங்களை மாற்றி அதைத் தூண்டிவிட்டு அந்த மனத்தில் இருக்கும்

டெவஸ்ரீராவ்வலிஹெஃ காரணரிதிவடி நெகையெஃ ஸஹஸ்ரெ ஸைவ்யகாஜிந்ரபா
 ய-நாநு வ்யயமிஹ சதகெவத்திததாவநாயநாநு | வெணகெகெசராதாசகாஜிஷு
 டிசகமாணெஷாய தனெதயாதெ தததாநாயமாணாநாநிநாவிடியத் தததயத் வதி
 ஸஹஸ்ரம் ||

ஸெவ்யக்ஷாஜோமயஹாவ்ரஹுஹதநு விஹவாஸஸ-ம் ஹோமயாபிக்ஷாஜெயஸஜெ
தாநாநாசு ஸ்ரீ-தவிவஸ-தயா ஸாஸ்ரீ-தாநிஷ-ஹு-தாசு ! ஹக்ஷநாநாவதெதிபுரப
பிக்ஷாஹுஜாவதஸ-ததவ்யாஹ-ஸாஹாய்யாஹ-ஸவரிஜெஸபரிஹக்ஷாண-ம் ஸ்ரீயாஹ-பு-த
வாஹி ||

ஹு-தெமாயாஸஹஸ்ய-ம் ஹு-தெமாயாஸஹஸ்ய-ம் ஹு-தெமாயாஸஹஸ்ய-ம் ஹு-தெமாயாஸஹஸ்ய-ம்
தாநாநாசு ஸ்ரீ-தவிவஸ-தயா ஸாஸ்ரீ-தாநிஷ-ஹு-தாசு ! ஹக்ஷநாநாவதெதிபுரப
பிக்ஷாஹுஜாவதஸ-ததவ்யாஹ-ஸாஹாய்யாஹ-ஸவரிஜெஸபரிஹக்ஷாண-ம் ஸ்ரீயாஹ-பு-த
வாஹி ||

ஹு-தெமாயாஸஹஸ்ய-ம் ஹு-தெமாயாஸஹஸ்ய-ம் ஹு-தெமாயாஸஹஸ்ய-ம் ஹு-தெமாயாஸஹஸ்ய-ம்
தாநாநாசு ஸ்ரீ-தவிவஸ-தயா ஸாஸ்ரீ-தாநிஷ-ஹு-தாசு ! ஹக்ஷநாநாவதெதிபுரப
பிக்ஷாஹுஜாவதஸ-ததவ்யாஹ-ஸாஹாய்யாஹ-ஸவரிஜெஸபரிஹக்ஷாண-ம் ஸ்ரீயாஹ-பு-த
வாஹி ||

பூநீமங் மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதிவின் தனியாக வர்.

அல்லும்பகலும் அனுபவிப்பார் தங்ருங்குச்
சொல்லும்பொருளும் தொகுத்துரைத்தான் — 36.
மணவாளமாமுனிவன் மாறன்மறைந்ருத்
தணவா நூற்றந்தாதிதான்.

மன்னுபுகழ்சேர் மணவாளமாமுனிவன்
தன்னருளால் உட்பொருள்தம்முடனே — சொன்ன
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதிபாடித்தேன்
ஒருவாதருந்து நெஞ்சே ! உற்ற.

திருவாய்மொழி.

முதற்பத்து.

முதல்திருவாய்மொழி—உயர்வற.

முதற்பாட்டு.

உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் யவனவன்
மயர்வறமதிநலமருளினன் யவனவன்
அயர்வறுமமரர்களதிபதி யவனவன்
துயரறுகடரடி தொழுதேழேன்மன்னே.

ஆறாயிரப்படி.

(உயர்வறவுயர்நலம்.) அப்ராக்குதஸ்வாஸாதாரண திவ்யருபபூஷணயுத மஹிஷிபரி.
ஜந ஸ்தாந விஸிஷ்டனாய், நிகிலஜகதுதயவிபவாதிலீலனாயிருந்த பரமபுருஷனை உள்ளபடியே ஆழ்
வார் தாம் தம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே அதுபவித்து அவ்வதுபவஜநிதமான நிரவதிகப்பீதி
யாலே அவனை அதுபவித்தபடியே பேசுகிறார்.

அஸோஷதோஷப்ரத்யநீகமாய், “தேயேஸாதம்” இதுயதுக்ரமத்தினாலே நிரதிஸயடிஸாபிரஸ்க
மான அப்யஸ்யமாநமாயிருந்த ஆநந்தாத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுண மஹோததியாய், இந்த ஆநந்
தாதி கல்யாணகுணங்களுடையனான தான் மேலே பொன்னுமாய் நாறினாற்போலே நிர்ஹே
துகமாக எனக்குத் தன்திறத்தில் அஜ்ஞாநகந்தமில்லாத தொருபடி தன்னை உள்ளபடி. அறி
வித்துத் தன்திருவடிகளிலே நிரவதிகபக்தியையுண்டாக்கின இம்மஹாகுணத்தை யுடையனாய்,
இந்தக்கல்யாணகுணங்களையுடையனான தன்னை ஸ்வலாவதஏவ நிரஸ்த ஸமஸ்த தோஷராய்
அஸ்கலிதஜ்ஞாநராயிருந்துள்ள ஸோஷ ஸோஷாஸந வைநதேய ப்ரப்ருத்யஸங்க்யேய திவ்யபுரு
ஷர்களுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற பரமௌதார்யத்தை யுடையனாயிருந்த எம்பெருமா
னுடைய ஆஸ்ரிதஜநஸமஸ்ததுக்ராபநோதந ஸ்வலாவமான திருவடிமலர்களிலே ஸர்வதேஸ ஸர்வ
கால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வஸோஷவ்ருத்தியையும் பண்ணி உஜ்ஜீவியென்று தம்முடைய திரு
வுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

முதற்பாட்டுக்குக் கருத்து - அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணகுணனாய், குணங்களுக்கு
நிறங்கொடுக்க வற்றான திவ்யதேஹயுக்தனாய், ஸ்ரியஸ்பதியாய், ஸௌந்தர்யாதிகளுக்கு போக்தாக்
களான அயர்வறு மமரர்க ளதிபதியா யிருந்துவைத்துத் தன்னுடைய நிரவதிகக்ருபையாலே
என்னுடைய தோஷாகரதையைப் பாராதே என்னுடைய அஜ்ஞாநமெல்லாம் நீங்கும்படி ஸ்வவிஷய

பக்திருபஜ்ஞாநத்தை நிர்ஹேதுகமாக ஸாதரனாய்க்கொண்டு தந்தருளிணன்; ஆனபின்பு, அவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போ மென்று திருவுள்ளத்தோடே கூட எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார். இத்தால், ப்ரபந்தாரம்பத்திலே வஸ்துநிர்த்தேஸ நமஸ்காரங்களும் பண்ணப்பட்டனவாய் விழுந்தது.

[உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்] - ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிறபடியாலே ஓரோ குணத்தின் ஸந்ரிதியிலே வ்யதிரித்த ஸகலார்த்தமதமான எல்லாப்படியாலுமுள்ள எல்லாவுயர்த்தியும் ஆதித்ய ஸந்ரிதியில் நகூத்ராதிகளைப்போலே யுண்டாய், அவற்றை இல்லையென்னலாம்படியாய், அவைவதனக்கு அவதியுண்டாயிருக்கை யன்றியே காலதத்க்வமுள்ளதனையும் அ. ம. ஸந்ரித்யாகின் ருலும் மேன்மேலென உயர்ந்து காட்டாநிற்பனவான கல்யாணகுணங்களை யுடையான். நல மென்றவிடத்தில், ஏகவசநம் - குணஜாதிபரம். நலமாவது - குண விபூத்யாதிகளை அ. ம. பவிக்கை யாலே வந்த ஆநந்தகுணமாகவுமாம்; ஆநந்தமென்று ஆநந்தஸ்ருதிகளில் ப்ராவசித்தம். குணபிர பேகூழமாகத் தானே விலகூணமாய், தன்னைப்பற்றிக் குணங்கள் நிறம்பெறும்படியான திப்பாத்தம் ஸ்வரூபத்தினுடைய உபநிஷத்ப்ரவலித்தியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [அவன்]-முன்பு சொன்ன நன்மைகளிற்காட்டில் மேற்பட்டதொரு நன்மை சொல்லுதக்காக அ. ம. என்னுந் நிர்த்தேஸிக் கிறது. இப்படியே மேல் யவனவன்களுக்கும் பொருள். 'அவன்' என்று பலநால் சொல்லு கிறதுக்குக் கருத்து - இப்பாட்டில் ப்ரதிபாதிக்கிற குணங்கள் தனித்தனி சுய்வரத்வஸாதகங்க ளென்று தோற்றுகைக்காக. [மயர்வற]-ஸ்வவிஷயத்திலே எனக்கு அநாதியாபஸ்ருகிற அஜ்ஞாந மெல்லாம் போம்படி. [மதிநலம்] - பக்திருபாபந்ஜ்ஞாநம். [அருளிணன்] - இத்தகிலே நன்மை திமைபாராதே நிர்ஹேதுகமாகத் தன்க்ருபையாலே தந்தருளிணன். எனக்குத் தந்தருளிண னென்னு தொழிவானென்? என்னில்;— 'சுஸஹேவஸஹவதி' என்று சொல்லுகிற குணக்காலே பகவத்விஷயீகாரத்துக்குமுன்பு தம்மை அஸத்கல்பராக நினைத்திருக்கையாலே. [அயர்வற மமரர்களதிபதி] - பகவத்ஜ்ஞாநத்துக்கு விச்சேதமில்லாமை ஸ்வஹாவமாய், அப்வ. ம. பவத் துக்கு ஒருநாளும் விச்சேதமின்றிக்கே யிருக்கிற நித்யஸ-பிரிகருந்ரு ஸ்வாமி. 'அமரர்கள்' என்கிற பஹுவசநத்துக்கு முக்யார்த்தத்தவம் ப்ராப்தமாகையால் அவர்கள் தங்களுக்கு எண்ணி ல்லை யென்கிறது. [துயரறுசுடரடி] - துயரறும் ஸ்வஹாவமாய், அப்ராக்ருத தேஜோரூபமான திருவடிகளை. திருவடிகளுக்குத் துயருண்டோ? என்னில்;— ஆஸ்ரிதருடையதுபர் திருவடி களுக்குத் துயர். அவனைத் தொழுதெழுன்னதே திருவடிகளைத் தொழுதெழு என்பானென்? என்னில்;— ஸ்தநந்யயப்ரஜை முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே அடியனானவனுக்குத் திருவடி களிலே தலைமடுக்கை முறைமையாகையாலே. [தொழுதெழு] - அடிமையாலல்லது செல்லாத தன்மையா யிருக்கச்செய்தே அநாதிகாலம் அடிமையிழந்து உறவி இல்லாதார்கணக்காயிருக்கிற நீயே எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவி. எம்பெருமானோடு ப்ரத்யா ஸந்ரமான திருவுள்ளத்தோடே தமக்கு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்பட்டு, 'என்மனனே' என்கிறார்.

'ஸந்மாத்ரமே வஸ்து' என்கிற வாடிமும், 'ஜீவபார்களுடைய ஜேதம் ஒளபாதிகம்; மோகூ தசையில் எல்லாம் ஒன்று' என்கிற வாடிமும் இவர்க்கு வலித்தாந்த மன்றென்னுமிடம் வ்யக்தம் இப்பாட்டில்; பராமவர்களுக்கு விருத்தமாகையால். இப்பாட்டில் 'அவன், அவன்' என்கிற மூன்று ப்ரயாயத்திலும் 'துயரறுசுடரடி தொழுதெழுன்னமனனே' என்று வாக்யபேதம்பண்ண் யோஜிப்பர். "நமோநமஃ" இத்தாதி ஸ்லோகவத் ப்ரதிவிசேஷணம் சுடுபடுகையாலே.

ப ன் னீ ரா யி ர ப் ப டி.

இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹமான முதற்பாட்டில் பரத்வப்ரதானோபபாதகமான நிரவதிக கல்யாணகுணயோகத்தையும் நிர்ஹேதுக உபகாரகத்வத்தையும் நித்யஸூரிநிர்வாஹகத்வத்தையும் நித்யமங்கள் விக்ரஹயோகத்தையு முடைய ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே நிரந்தர ஸேஷவ்ருத்தியைப் பண்ணென்று தம்நெஞ்சை நியோகிக்கிறார்.

(ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிற கணக்கிலே), உயர்வு - அல்லாத உயர்த்திகள், அற - அஸத்த்கல்பமாம்படி, உயர் - அவாஹ்மநஸகோசரமாய் உயர்ந்த, நலம் - ஆநந்தத்தை, உடையவன் - உடையனாக, யவன் அவன் - ப்ரமாணப்ரவித்தனுவன் யாவனெருவன்,—மயர்வு - (ஸம்ஸயவிபர்யயாதி ரூபமான) அஜ்ஞாநம், அற - நசிக்கும்படி, மதிநலம் - ஸ்வாஹாவிஜ்ஞாநப்ரேமங்களை, அருளினன் - (தன்அருளாலே) தந்தருளினவனாக, யவன் அவன்—‘புஜா உதஸ்யா தஸ்ய தா வு ராணி’ என்கிற ப்ரவித்தியை யுடையவன் யாவனெருவன்,—அயர்வு - விஸ்மரணப்ரஸங்கம், அறும் - இல்லாத, அமரர்கள் - (நிரந்தராநுவயுக்தரான) நித்யஸூரிகளுக்கு, அதிபதி - நிரவதிகஸேஷியானவன், யவன் - யாவனெருவன்,—அவன் - அவனுடைய, துயரறு - ஸமாஸ்ரிததுகிகரிவர்த்தகமாய், சுடர் - நிரந்தரௌஜ்வல்யவிஸீஷ்டமான, அடி - திருவடிகளைக் குறித்து, தொழுது - (‘வேடாஜ்ஜுவீஹுடா’ என்கிறபடியே) ஸேஷத்வாதுரூபவ்ருத்தியைப் பண்ணி, என்மனனே - என்மனஸஸே! எழு - நித்யோச்ச்ராய ரூபமான உஜ்ஜீவநத்தைப் பெறு (என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அதுஸாவித்தருளினராயிற்று.)

இதில் முதலடியில் - ‘நலம்’ என்று ஆநந்தகுணத்தையாதல், ஆநந்தஹேதுவாக உபநிஷத் திற்சொன்ன யுவத்வாதிகுண விபூதிகளையாதல் சொல்லுகிறது. இரண்டாமடியில் - ‘நலம்’ என்று ஹக்திரூபஸ்நேஹத்தைச் சொல்லுகிறது. இப்பாட்டில் மூன்றடியிலும் ‘யவன்’ என்கிற ஸப்தத்தோடே ‘அவன்’ என்று தொடங்கி, நாலாமடியைத் தனித்தனியே அந்வயித்து, மூன்று வாக்யமாகவும் சொல்லுவர்; முதலடியில் யவனோடே ‘அவன்’ என்று தொடங்கி இரண்டாமடியைக் கூட்டி வாக்யமாக்கி, அவ்விரண்டாமடிதன்னை ஆவர்த்தித்து யச்சப்தத்தாலே நிர்ந்தேசித்து அதனை ‘அவன்’ என்று தொடங்கி மூன்றாமடியோடே கூட்டி, அதுதன்னையும் ஆவர்த்தித்து ‘யவன்’ என்று நிர்ந்தேசித்து அத்ந்தோடே ‘அவன்’ என்று தொடங்கி நாலாமடியிலே வினைமுடித்து வாக்யைகவாக்யமாகவும் சொல்லுவர்; அங்ஙனன்றியே, ‘ஸ்யஸூராயஹ்வெஷ யஸூராலாவாஹிதே ஸவனக்’ என்கிற கணக்கிலே ‘யவனவன்’ என்று யச்சப்தார்த்தமாய் ப்ரஸித்தியைக் காட்டி, அதனை ‘அவன்’ என்று தொடங்கி நாலாம்பாதத்தாலே பராமர்ஸித்து முடிக்கையாலே ஏகவாக்யமாகவும் சொல்லுவர். இப்பாட்டு ஸர்வஸாஸ்த்ரோபப்ரும்ஹணமான இப்ப்ரபந்தஸங்க்ரஹமாகையாலே ஸகலஸாஸ்த்ரஸங்க்ரஹரூபமான மந்த்ரரஹஸ்யார்த்ததாத் பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. எங்ஙனெயென்னில்,—‘உயர்நலமுடையவன்’ என்கிற ஸர்வாதிக ஸேஷித்வத்தாலே ப்ரதமபதார்த்தமான அநந்யார்ஹஸேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும், ‘மதிநலமருளினன்’ என்று க்ருபாகார்யமாகச் சொன்ன உபகாரகத்வத்தாலே மத்யமபதார்த்தமான உபாயஹாவத்தையும், ‘அமரர்களதிபதி’ என்று நித்யஸூரிஸேவ்யத்வத்தாலே சரமபதார்த்தமான ப்ராப்யத்வத்தையும், ‘தொழுதெழு’ என்கையாலே சதுர்த்தயர்த்தமான கைங்கர்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

இருபத்திருவாயிரப்படி.

முதற்பாட்டு. ஸ்ரியுபதியாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தகளுய் அக்குணங்களுக்கு ப்ரகாஸ கமான திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையுய் அவற்றையதுபவிக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனு யிருக்கிற இருப்பைத் தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையினுலே அதுஹவயோக்யமாம்படி நமக்கு ஹக்திருபாபந்ஜ்ஞாநத்தைத் தந்தருளினுன்; அவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவித் தப்பா ரென்று தம்திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அதுஸாவிக்கிறார்.

[உயர்வு] - உயர்த்தி; அதாவது-தன்னையொழிந்த ஸகலபதார்த்தங்களிலும் எல்லாப் படியாலுமுண்டான எல்லாவுயர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறது. [அற]-ஆதித்யஸந்நிதியிலே நகஷத் ராதிகளைப்போலே யுண்டாய், அவற்றை இல்லையென்னலாம்படி யிருக்கை; “ஜோஜ்ஜோஷ்ஜோஷி த்யவசு” இத்யாதி. [உயர்] - உயராரிற்கை. காலதத்தவமுள்ளதனையும் அதுபவியாரின்றாலும் அவ்வருகாய்க்கொண்டு வாஹ்மஸங்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதிருக்கை. அதுபூதாமஸம் அல்பமாய் அதுஹவ்யாமஸமே விஞ்சியிருக்கை. [நலம்] - குணவிபூதபாதிகளை அதுபவிக்கை யால் வந்த ஆநந்தகுணம்; ஏகவசநம் - ஜாத்யபிப்ராயமாய் குணஜாதிபரமாகவுமாம்; ஆநந்தாவஹ மான குணவிபூத்யாதி பரமாசவுமாம். நலமென்கையாலே - கட்டடங்க நன்மையையாயிருக்கை. [உடையவன்] - ஆமந்துகமன் நிக்கே ஸ்வரூபாதுபந்தியாயிருக்கை. இதுக்கு ஆனவந்தார் “ஹோஹாவிகாநவயிகாதிஸ்யாஸுஹ்யேய சுஜாணமணமண” என்று அருளிச்செய்வார். ‘குத்ருஷ்டிகளுடைய மிடற்றைப் பிடித்தாற்போலே நலமுடையவன் என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்தபடி கண்டாயே’ என்று பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்தான். [யவன்] - இக்குணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தினுடைய ஸ்ருதி ப்ரவரித்தியைச் சொல்லு கிறது. இந்தக்குணங்கள்தானும் நிறம்பெறும்படியான ஸ்வரூபவைலக்ஷணயத்தைச் சொல்லிற் றுகவுமாம். [அவன்] - முன்பு சொன்ன நன்மைகளிற்காட்டில் மேற்பட்டதொரு நன்மை சொல்லுகைக்காக ‘அவன்’ என்று உத்தேசரிக்கிறது. [மயர்வு] - அஜ்ஞாநம்; இத் தால், ஜ்ஞாநாதுதய அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந ரூபமான அஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லு கிறது. [அற] - ஸவாஸநமாகப் போகும்படி. [மதிநலம்] - மதியென்று - ஜ்ஞாநம், நல மென்று - பக்தி; பக்திருபாபந்ஜ்ஞாந மென்றபடி [அருளினன்] - இத்தலையில் நன்மை தீமை பாராதே, நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே தந்தருளினுன்; முலைக்கடுப்பாலே தரையிலே பிச்சுமா போலே. எனக்குத் தந்தருளினு னென்னதொழிந்தது - பகவத்விஷயீகாரத்துக்குமுன்பு தம்மை அஸத்தகல்பராக நினைத்திருக்கையாலே. [யவன்] - இப்படி. உபகாரகதை ஸ்ருதிப்ர வரித்தணவன். [அவன்]-அதுக்குமேலே ஒருநன்மை சொல்லுகைக்காக அவனென்று உத்தேசித் தது. [அயர்வறம்] - பகவத்ஜ்ஞாநத்துக்கு விஸ்மருதியில்லாமை ஸ்வஹவமாயிருக்கை. [அமரர்கள்] - மரணமின்றிக்கே யிருப்பவர்கள். அவர்களுக்கு மரணமாவது - பகவததுபவ விச் சேதம்; அதின்றிக்கே யிருக்கை. அமரர்களென்கிற பஹுவசநத்தாலே - அவர்களுக்கு வண் ணில்லை யென்கிறது. [அதிபதி] - அதிகனை பதி. அஸங்க்யாதரான நித்யஸூரிகன் நித்யாது பவம் பண்ணாநின்றாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடையவன். [யவன்] - நித்ய விபூதியோகத்தாலே வந்த ஸ்ருதிப்ரவரித்தி. [அவன்]-அதுக்குமேலே விக்ரஹத்தால் வந்த வைல க்ஷணயம் சொல்லுகைக்காக உத்தேசரிக்கிறது. [துயரறு] - துயரற்ற என்றபடி. இவர் மயர் வறு, அவன் துயரற்றபடி. [சுடரடி] - நிரவதிகதேஜோரூபமான திவ்யவிக்ரஹம். [அடி] - ஸேஷபூதர் அதுபவிக்க இழியுந் துறை. [தொழுது] - ஸேஷியைக்கண்டால் பிறக்கும் வருத்தி விசேஷம். [எழு] - உஜ்ஜீவி. தொழப்பெறாத போது “சுஸஹவ” என்னும்படியாயிறே இருப்பது. [என்மனனே] - பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே தமக்குத் திருவுள்ளத்தோடே ஒரு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்படுகிறார்.

தனித்தனியே ‘அவன்’ என்கிறது - ஒரோவொன்றே ஈஸ்வரத்வ ஸாதகங்களென்று தோற்றுகைக்காக. மூன்றுபர்யாயத்திலும் ‘துயரறுசுடரடிதொழுதெழென்மனனே’ என்று ஸாக்யபேதம்பண்ணி யோஜிக்கவுமாம்; “நவோநவோ வாக்ஸுநவலாதிஹூயெ” என்னுமா

௩௫ முப்பத்தாறாயிரப்படி.

சீயர் அரும்பதம்.

இப்படி அவதாரப்பித்த ப்ரபந்தத்தில் பாட்டுக்களை அடைவே விவரிப்பதாக உபக்ரமிக்கிறார் - 'முதற்பாட்டு' இதி; முதற்பாட்டு - வ்யாக்யாயதே என்றபடி. இப்படி எங்குங் கண்டுகொள்வது. வாக்கியை வாக்யயோஜநாநுகுணமாக அவதாரிகை- 'தான் ஸமஸ்த' இத்யாதி. 'தொழுதெழு' என்ற கைங்கர்யம் ப்ரீதிகாரிதமாக வேண்டுகையாலே ப்ரீதிஹேதுத்வேநோபகாரபரம்பரைகளை அருளிச்செய்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது. 'அருளினன்' என்றத்தை ப்ரதிவாக்யம் அர்வயித்து 'உபகரித்தான் உபகரித்தான்' என்கிறாராதல்; இப்ப்ரபந்தம் அநுபவப்ரீவாஹரூபமாகையாலே உபகரித்தமை அர்த்தாத்வித்தமாதல். தான் ஸமஸ்தேத்யாதிக்கு - 'நலம்' என்றதிலே நோக்கு. அக்குணங்களும் 'தன்னின்பற்றி' என்கிறவிடத்திலே - 'குணயத்தம்' இத்யாதி ஸ்லோகஸ்ச, ஹேமாரவிர்தபரிமளந்யாயஸ்ச அநுஸந்தேயம். மங்ளபதம் - மங்களபதப்யோகம். ஸாபீபூயம் - ஸாபத்வம். ஸ்ருதிவஸாத் என்றது - "ஜெஹிதிஷ்டாஹிஜெஹிதிஷ்டாஹி" என்றத்தைப் பற்ற. 'அக்குணங்களும்' இத்யாதிக்கு - 'யவன்' என்ற விசேஷ்யம் ஸத்திலே நோக்கு. 'இப்பேற்றுக்கு' இத்யாதி - 'அருளினன்' என்றத்தைப் பற்ற. 'ஸ்வஸ்வரூபாபந்ராய' இத்யாதி - 'அயர்வறுமமரர்களதிபதி' என்றத்தைப் பற்ற. 'ஸ்வஸ்வரூபாபந்ராய' - தங்களுடைய அபஹதபாபம்மத்வாத்யஸாதாரணகாரத்தை அடைந்தவர்களாய். 'துயரறுசுடரடி' என்றத்தைப் பற்ற, 'தன்னுடைய திவ்ய விக்ரஹ' இத்யாதி. கூட்டுகை - உபதேசிக்கை. உபகாரத்துக்குத் தோற்றால், "ஹிப்யெநிநி" என்றும்போலே தாம் தொழாதே நெஞ்சக்குச் சொல்லுகிறது - ப்ரீத்யதிசயத்தாலே உசாவவேண்டி, அதுக்கு இவ்விபூதியில் ஆளில்லாமல், முந்துற்ற நெஞ்சாகையாலே - 'திருவுள்ளத்தோடேகூடுகிறார்' என்று பாடமானால், 'என்மனை' என்று உறவுகொண்டாடுகிறு ரென்றபடி. இந்தப் பாடத்தில் 'உஜ்ஜீவிக்க வாராய்' என்றது, நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வாரா யென்றபடி. வாக்யபேதயோஜனைக்குச் சேர அவதாரிகாந்தரம் - 'ஆறுகண்ணகம்' இத்யாதி. இதுக்கு 'உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்' என்கிற பதத்திலே நோக்கு. யத்வா, 'தான் ஸமஸ்த' இத்யாதி வாக்யத்திலே உபகாரங்களை அநுஸந்திக்கில் அவஸ்யம் தொழவேணு மென்கிறாராய், 'இதில் நேரே நாம் தொழாதொழியிலும் குணேதேரகம் தொழுவித்துக்கொள்ளு மென்றார்' என்று யோஜிக்கவுமாம். கண்ணகம் - ப்ரவாஹம். நேர் - எதிர். 'நீர்வஞ்சி' இதி; அத்ர "சுதூவஸாநகதிதவ்ஸிஹிஷ்டாஹிதிஷ்டாஹி" என்றது அநுஸந்தேயம். எடுப்பு-அதிசயம்; ஒளத்தத்யம்வா. குணங்களையெ எடுப்பு என்கிற விடத்திலே - "ஹிஷ்டாஹிஷ்டாஹி" இத்யாத் யநுஸந்தேயம். கண்டோழுக்கு - கண்ட நமக்கு. உத்தார்த்தஸ்ய ஸப்தாகாஹ்நாயாமாஹ - 'உயர்வற' இத்யாதி. குணக்குத

வன் துயரறுசுடரடிதொழுதேழப்பாரா யென்கிறார்; ‘சுஹஸ்யாவரோஹா தா மஹெனரோஸ்ய ஸ்வா மஹ’ (அஹமஸ்யாவரோப்ராதா குணீர்தாஸ்யமுபாகதஃ) என்னுமாபோலே: ‘இனைய பெருமானே ‘நீர் இவர்க்கு என்னாவீர்?’ என்ன, ‘பெருமானும் ஒருபடி நினைத்திருப்பார், நானும் ஒரு படிநினைத்திருப்பேன்’ என்றார்; ‘அவர்’ நினைத்திருக்கும்படி யென்? நீர் நினைத்திருக்கும்படியென்?’ என்ன; ‘அவர் தம்பின்பிறந்தவனென்றிருப்பார்; நான் அவர் குணங்களுக்குத் தோற்று அடியேனாயிருப்பேன்’ என்றாரிறே; அப்படியே இவரும் ‘உயர்வறவுயர்நல முடையவன் துயரறுசுடரடி தொழுதேழப்பாராய் நெஞ்சே’ என்கிறார். இவர்தாம் முற்படக் குணங்களிலே யிழிவானென்? என்னில்;—தாம் அகப்பட்டதுறை அதுவாகையாலே. இவரைக் குணத்தையிட்டாயிற்று வணங்குவித்தது.

[உயர்வு இத்யாதி] - பகவதாநந்தத்தைப் பேசப்புக்க வேதங்கள் மறுஷ்யாநந்தம் தொடங்கி ப்ரஹ்மாநந்தத்தளவும் சென்று பின்னையும் அவ்வருகே உத்ப்ரேக்ஷித்துக்கொண்டு சென்று பின்னையும் பரிச்சேதிக்கமாட்டாதே ‘யதொவாவொகிவருநே’ (யதோவாசோநிவர்தந்தே) என்று மீண்டனவிறே; இது ஆநந்தகுணமொன்றிலுமிறே; குணங்களெல்லாம் இப்படியே

தாஸ்யஸ்யந்ருஷ்டாநதஃ - ‘அஹமஸ்ய’ இத்யாதி. உபபாஷகம் - ‘இனையபெருமான்’ இத்யாதி. ‘நீர் இவர்க்கு என்னாவீ’ ரென்ன’ என்றதுக்கு - ‘ரோஜாஷ்டொஷ்டாவநவஹுஸ்யாஸ்யாஸ்யிஹாமஹ’ | ஹாஸ்யாஸ்யிஹாமஹதெஜாஸ்யிஹாமஹதொவஸீ’ என்கிறபடியே பித்ருவசநத்தாலே அவர் வந்தார், பார்வையாகையாலே பிராட்டி வந்தாள்; இரண்டுமிடத்தமு மின்றிக்கேயிருக்க ‘ஸ்யாஸ்யாஸ்ய’ என்று நீர் வந்த இதுக்கு நிமித்தபூத ஸம்பந்தமேது? என்று தாத்தர்யம். ப்ராந்ருத்வமாவது-தோள்தீண்டியான ஆகாரம். தாஸத்வமாவது-க்ரயவிக்ரயாஹத்வம். ஒருவனுக்கு ஏகவிஷயத்தைக்குறித்து இந்தஉத்கர்ஷாபகர்ஷரூப ப்ராந்ருத்வ தாஸத்வபுத்திகள் வ்ருத்தங்களாகையாலே பிந்ரபுத்யதீநங்களாக அருளிச்செய்கிறார் - ‘பெருமானும்’ இத்யாதி. ஏதந்நியாமகம் - ‘யதிலீ-திருஹாராஜியடிநாமாஹு-தாஸியி’ என்றது; ப்ரீதி - ப்ராந்ருத்வ நிபந்தனை. அதுக்ராஹ்யதை - தாஸத்வநிபந்தனை. ‘சுஹஸ்யாவரோஹா தாசுஹஸ்யாவரோஸ்ய ஸ்வா மஹ’ என்று ‘ஸுப்தநிர்வாஹம்’ என்று பின்னே அருளிச்செய்வார். ப்ரக்ருதத்திலே ஏதென்ன, ‘அப்படியே இவரும்’ இத்யாதி. கத்யத்தில் ‘சுவிஹெஹய’ இத்யாதிப்படியே ஸ்வரூபம் முன்னாகச் சொல்லாதே குணத்திலிழிவான் என்? என்றபடி. முற்பட - ஸ்வரூபாபேக்ஷ்யா என்றபடி. த்வித்யாவ தாரிகைக்குச்சேர ஹாவர்தரம்-‘இவரை’ இத்யாதி. சாடுவுக்குக்குணம்-கயிறு. குணத்தையிட்டிறே துதுஸ்யை வணங்குவிப்ப தென்றபடி.

ஸ்ருதியாலும் அபரிச்சேத்யமான ஆநந்தத்தை ‘உயர்வற’ இத்யாதியாலே வர்ணித்து நிலமாகப் பேசுகையால் வந்த ஜ்ஞாநாதிக்யத்திலே வ்யாக்யாதா நபெடுகிறார். ‘பகவதாநந்தத்தை’ இத்யாதி; ‘நிலமாய்ப்பேசுகிறாரிறே இவர்’ என்னுமளவாக. அதாவது - வேதத்தைப்போலே பரிச்சேதிக்கவென்று இழிந்து நிலமல்லாமை மீளுகையன்றிக்கே முதலிலே அபரிச்சிந்நமென்று சொல்ல இழிகையாலே நிலமாய்ப்பேசத் தட்டில்லையென்றபடி; அதவா, ஆநந்தகுண பரிச்சேத்யதைக்கு ப்ரமாணம்-‘பகவத்’ இத்யாதி. ‘யாவாஸ்யா தாயாயாவாய்யாபகஸ்வனகொரோ நுஷசுநந்’ என்றுகொடங்கி ‘ஸ்வனகஃ ஸ்ரஜாவதொநந்’ என்னுமளவும் கடக்கித்து ‘மறுஷ்யாநந்தம்தொடங்கி ப்ரஹ்மாநந்தத்தளவும் சென்று’ என்கிறார் பின்னையும் அவ்வருகே உத்ப்ரேக்ஷித்து என்ற விடத்திலே - ‘உவரோவரோஸ்ய ஹவொவியொவொஷாஸ்ய’, ‘ஸ்யோ தாயாவிரிஸூவயிகுஹாரிவொதெக்ஷிஸ்யோஸ்யோ நா’ இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ‘யாவாஸ்யாத்’ இத்யாதி ஸ்ருதியிலே அவ்வருகே உத்ப்ரேக்ஷித்தமை இல்லாவிட்டாலும் ஹஹர்யாயவரித்தம். அதாவது - ‘யாவாஸ்யாத்’ இத்யாதியாலே மறுஷ்யாத்ய ஸம்பாவித ஆகாரத்தைச் சொன்னபோதே ப்ரஹ்மாவையும் மறுஷ்யஸ்தானே கல்பிக்கை ஸ்ருதிக்கு விவக்ஷித மென்றபடி: ஆநந்தகுணமொன்றிலுமிறே; ‘மற்றகுணங்களின் அபரிச்சேத்யதை சொல்லவில்லையே யென்னில்’ என்று சங்கையைப் பூரிப்பது. ‘குணங்களெல்லாம் இப்படியேயிறே’ என்றது - ஆநந்தாபரிச்சேத்யதா

யிறே இருப்பது; இக்குணங்களெல்லாம் தமக்கு நிலமாய்ப் பேசுகிறாரிறே இவர். உயர்வு - வருத்தம். எல்லாருக்கும் உயர்த்தியுண்டாம்போது வருத்த முண்டு; அப்படி வருத்தவேண்டுமோ? என்றால், உயர்வறவுயராநிற்கும்; இத்தைப்பற்றவிறே ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த சந்தை. பகவத் வ்யாதிரித்தஸமஸ்தவஸ்துகதமானஸர்வப்ரகாரத்தாலுமுண்டான உச்சராயத்தை 'உயர்வு' என்கிறது; அற - இன்றியிலே ஒழிய. இத்தால். அத்யந்தாலாவத்தைச் சொல்லுகிறதன்று; பின்னை என்

ஹேது குணவிபூத்யபரிச்சேத்யதையாகையாலே, ஆரந்தம் அபரிச்சிந்தமென்றபோதே கடிபரிச்சிந்தவ ஹேதுவான குணந்தராபரிச்சேத்யதையும் அர்த்தவித்த மென்றபடி. இது 'யுவாஸ்யாக்' இத்யாதி ஸ்ருதிவ்யாக்யாநத்திலே வ்யக்தம். ஆனால், இவர் பரிச்சேதித்துப்பேசும்படி என்? என்னில்,—'இக் குணங்களெல்லாம்' இத்யாதி என்று இங்கனே யோஜிக்கவ்யாம்.

தெத்திரீயகெ யுவாஸ்யாக் யுவாஸ்யாக் சூஸிஷ்டா ஸூஸிஷ்டா வலிஷ்டம் | தஸ்யயம் ப்யயிவீ ஸவ-பாவிதஸ்ய வசிண-பாஸ்யாக், ஸவனகொ ரிநாநுஷ சூநந், தெயெஸத்யு" இத்யாதி — யுவா - வஜ்ஜிவிஸ்திவாஷி-கம், ஸ்யாயம் - ஸூஸவ ண-பாஷிஸ்யஸாஸித்யு. யுவாஸ்யாக் - ஸூஸவியஸூஸாநா ஸவெஷாஸ்யாக்; தடி யிகஜ்ஜாந உத்யு-கம். சூஸிஷ்டம் - சுஸநகூபி: சுஸொமஉத்யு-கம். ஸூஸிஷ்டம் - காயஸவ வாந. வலிஷ்டம் - ரிநாவஸவாந. விதஸ்யவசிண-பா - விதெநவசிண-பா. ஸவனகொ ரிநாநுஷசூநந் - வனவ-முணஸஸிஷ்டாயம் விவசிதிவளஷ்ஷு-ஸொகூஸ ஸவனகொ ரிநாநுஷசூநந் உதி ததூ-ஷாயம் சூநநுஸஸெந ஸிஷி-ஸூ தஸ்யாநநுஷு கிரதி ஸயதூபு-திவாடிநாசு ஸவ-முணாநா-விவசிதெஸாநவயிகாதிஸயகூபு பூ-திவா ஷித-ஸவதி. நவ ஜ்ஜாநஸிஸஸ்யமுணவிவசித்யா-ஷெ: கயரீநநகூபிதிஸகூபு, சுநு கூபிககூபிஷ்டாநநகூபு. தது ஸூதவஸவெஷகூபு. தது மு-ணவிவசிதெஸாநவயி ஸஸி வதி. ஸூ-த்யா ஸூஸஸதஸ்யெஸவாநநகூபு உகூபு. சுநுகூபிகஜ்ஜாநகூபிவஹி - சூநநகூபிதி மு-ணவிவசிதி விஷயஜ்ஜாநஸ்ய சூநநகூபிவி தஸ்ய, நநுஷு கிரவயி காநீஸயகொகூபு மு-ணவிவசிதெஸாநவயிகாதிஸயகூபு ஸூ-பாஷு-கூபு-ஸவதி, தடி நநுஷு மு-ணவிவசித்யாநநுஷு கிரதிஸகூபு, வனவ "ஸவனகொ ரிநாநுஷசூநந்" உத்யாநஸு "ஸவனகூபு பூஜிவதெஸாநந்" உத்யுஷெந கெஷுஜ்ஜாநநாதிஸய உகூபு. "ஸவனகொஷ்ஷுணசூநந்" உதி ஸமவடிநநு உவூத உதி "யுவாஸ்யாக்" உதி ஸூ தெயு-பாஷுநந்.

உயர்வென்று - வருத்தமாதல்; உச்சராயமாதல். அதில் ப்ரதமத்தை அருளிச்செய்கிறார், 'உயர்வு வருத்தம்' என்று. வருத்தத்துக்கு ப்ரஸக்தியேது? என்ன, 'எல்லாருக்கும்' இத்யாதி. 'யுமகொபிஸஹ ஸூஸாணிவிஷ்ணுரிநாநுஷவஜ்ஜிவி: | வுநஸெஸுஸொகூபுயாதூகூபு-பூவாநிதிஸு ஸூஸி:'. 'ஸூஸாஷெவஸூஸாஷெயெஷாநாஸூஸாநாஷெவெஷெவாஸவசிவ" இத்யாதிப் படியே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு வருத்தமுண்டு என்றபடி. உயர்வறவுயராநிற்கும் - வருத்தமற்று உயராநிற்கும். இந்த அர்த்தத்தில் 'அற' என்று அத்யந்தாலாவத்தைச் சொல்லி, வருத்தமற்ற மென்றபடி. வருத்தமற்றிருக்கு மென்கையாலே-ஸ்வாபாவிக மென்றபடி. இந்த அர்த்தத்துக்கு ஆளவந்தார் ஸூஸூக்தியை அருளிச்செய்கிறார், 'இத்தைப்பற்ற' இத்யாதி. வருத்தமறவுயராநிற்கும் என்கிற இவ்வர்த்தத்தைப் பற்றவிறே யென்றபடி. ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும் சந்தையாவது - "ஸூஸாஸாவி" இத்யாதி சந்தை யென்றபடி. இது மேலே சொல்லுகிறதிறே. உயர்வென்று-உச்சராயமாக அர்த்தாந்தரம்-பகவத்வ்யாதிரித்த' இத்யாதி. இவ்வர்த்தத் துக்கு 'அற' என்று அல்பதையிலே தாத்பர்யம். பூர்வயோஜனையில் வ்யாவ்ருத்தி - 'இத்தால்' இத்யாதி.

சோல்லுகிறது? என்னில்—தன்னுடைய உச்சராயத்தையும் இவற்றையும் பார்த்தால் ஆதித்ய ஸந்தியில் நகுகுத்ராதிகளைப்போலவும், மேருசிகரத்திலே நின்றவனுக்குக் கீழுள்ள ஸர்ஷபாதிகள் இருக்குமாபோலவும், உண்டாயிருக்கச்செய்தே இல்லையென்னலாம்படி யிருக்கை. இப்படி அல் லாதவற்றை இல்லையென்னலாம்படி பண்ணினால் தனக்கு ஒரேல்லை யுண்டாயிருக்குமோ? என் னில்,— [உயர்] - காலதத்தவமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும் அவ்வருகாய்க்கொண்டு வாங் மநஸ்ஸுக்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதபடி உயராரிற்கும் ஆனால், “ஸுரோக்ஷயா நூநி உயாஃ வதநாநூஸுஃ உயாஃ | ஸம்பொமாவியபுயொமாநூ ராணாநுஃ ஹீவிதம்” (ஸ்ரவேக்ஷயாந்

தாநிசயாஃ பதநாந்தாஸஸமுச்சரயாஃ | ஸம்யோகாவிப்ரயோகாந்தாமரணந்தஞ்சஜீவிதம்.) என்கிற படியே இருக்கிறதோ? என்னில்—அன்று; *இயத்தாராஹித்யத்தைச் சொன்னபடி. இப்படி கரைகட்டாக் காவேரிபோலே பரந்திருந்தால் இப்பரப்பெல்லாம் ப்ரயோஜனமாயிராதே காடு பட்டுக் கிடக்குமோ? என்னில்,— [நலம்] - கண்டிடமெங்கும் பயிர்ப்பட்டிருக்கும் நிலம்போலே எங்குமொக்க உபாதேயமாயிருக்கும். நலமென்று - ஆந்தகுணமொன்றையும் சோல்லுகிற தேன் னுதல்; குணஸமுஹத்தைச் சோல்லுகிற தேன்னுதல்; ஆந்தாவஹமான விபூதியைப்பற்றச் சோல்லுகிறதேன்னுதல். [உடையவன்] - இக்குணங்கள் தன்னை அஸ்தியென்று விமேளவன் றிக்கே இவற்றையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டுமடியாயிருக்கும். அதாவது - ஆமந்துகமன்றிக்கே ஸ்வ ரூபாநுபந்தியாயிருக்கு மென்றபடி. ஆழ்வான் பிள்ளைப்பிள்ளைமைப்பார்த்து “நிர்க்குணமென்பார் மிடற்றைப்பிடித்தாற்போலே ஆழ்வார் ‘நலமுடையவன்’ என்றபடி கண்டாயே” என்று பணித்

இவ்விடத்திலே “வாணஸமுஹிதூவிஷுஃ ஸாதுகிணுஹாயஸாஃ | ஜோஜீஷ்யாஹிதூவ ஸா ஜநீகூஸாஹிஷுஹாஹிஸுஹிதூ” என்றது அநுஸந்தேயம். ‘உயர்’ என்கிற வர்த்தமானார்த்தம் - ‘கால தத்தவம்’ இத்யாதி. மந்தஸங்கை - ‘ஆனால்’ இத்யாதி. இதம்வசநம்-அயோத்யாகாண்டே பரதம்ப்ரதி ராமஃ. ஆனால் - அத்யுச்சராயமாநு லென்றபடி. - ‘அத்யுச்சராயபதநேஹேது’ என்று விவக்ஷிதம். நலபதத்தைப் பாராமல் ஸங்கித்து அதுக்கு நலபதத்தைக் கடாக்ஷித்துப்பரிஹாரம் - ‘அன்று இயத்தா’ இத்யாதி-இதுக்கு த்ரவ்யகதோச்சராயம் பதநேஹேது, குணகதோச்சராயம் பதநேஹேது வன்மென்று பரிஹாரம். குணஸமுஹ விவக்ஷாபக்ஷத்திலே குணமுடையவனென்றால் வரும் ஸங்கையை அநுவதித்துத் தப்பரிஹாரார்த்தமாக நலமென்கிற பதத்தை அவதரிப்பிக்கிறார். ‘இப்படி கரைகட்டா’ இத்யாதி. குணங்கள் அந்தங்களுகையாலே ஸமூஹைகதேஸமான ஓரோருணங்களிலே அபோக்யதையும் ப்ரஸங்கிக்குமிதே யென்று சங்கா தாத்தர்யம். உயர்குணமென்றதே ‘உயர்நலம்’ என்றதுக்கு வாஸநை - ‘கண்டிடம்’ இத்யாதி. உபாதேயமா யிருக்கு மென்றது - ‘நலம்’ என்ற ஸப்தத்தினுடைய மூன்றுபொருளுக்கும் ஸமுகாயம். ஸமூஹவாசித்வ பக்ஷத்தில் “ஹெகொஹீஹி” இதிவத் ‘நலம்’ என்று - ஜாத்யேகவசநம்; “நலந்தானென்றமிலேன்” என்னக்கடவதிதே. த்ருதீயார்த்தத்துக்கு “சூயாஹெஹீ” என்றற்போலே கார்யவாசிஸப்தத்தாலே காரணமான விபூதியை நினைக்கிறது. ஆந்தகுண மொன்றையுஞ் சொன்னபோது, மற்ற குணங்களுக் கும் உபேக்ஷணம். பற்ற - பற்றி, விவக்ஷித்து என்றபடி. “ஹெஹிநூவாஸஸாஸாஹிதூயொ மெததிஸாயநெ | ஸம்பெஹீதூவிவக்ஷாயாஃ ஹவதிதூஸாஸாஹிதூ” என்கிறவற்றில் வைத்துக் கொண்டு அஸ்திவிவக்ஷயா வன்றிக்கே நித்யயோகமேதுப்பு என்கிறார் - ‘இக்குணங்கள் தன்னை’ இத்யாதி. இத்தால் ‘உடையவன்’ என்கிற மதுப்பு நித்யயோகத்தைச் சோல்லுகிற தென்று கருத்து. குணங்கள் ஸ்வரூபாநுபந்திகளா யிருக்கு மென்கையாலே குணமில்லை யென்கிறவர்கள் பக்ஷம் நிரஸ்தமாயிற் மென் கைக்கு ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியை அருளிச்செய்கிறார் - ‘ஆழ்வான்’ இத்யாதி. யத்வா, நலஸப்தஸ்ய குண பரத்வேஸம்மதிமாஹ - ‘ஆழ்வான்’ இத்யாதி ஆதல். ‘நலம்’ என்று குணஸமூஹத்தைச் சோல்லுகிறவதுக்கு

* இவ்வளவென்று சொல்லத்தக்க அளவு கடந்திருக்கை.

[illegible]

* 1-2

[illegible]

தையபி வர்ஷயுகைத்வத்வம்ஸரக்யா இத்யந்வயம். 'தாதுநாம்' என்கிறதற்குமுன்னே 'ஜ்ஞாநவ்யிஜ்ஞாந ஸம்பந்நோ நிதேஸேநிதரத்யித்வ' என்கிறவிடத்தில் ஜ்ஞாநவ்யிஜ்ஞாநஸப்தங்கள் அலெனகிக லெனகிக ஜ்ஞாந பரங்கள்; 'ஓரோக்ஷயிராநநிநுசுவிஜாநஸிபுஸாஸுபொ' இத்யமரகோஸூ. 'நவமுடையவன்' என்விடத்தில் ஸாமாந்யேந தர்மிஸ்வரூபம் ப்ரதிபந்நமாயிருக்கச்செய்தே திரியவம் ப்ரவித்தீபர யச்சப்த ப்ரயோகஹாவம் அருளிச்செய்கிருர் - 'இப்படி குணங்கள்' இத்யாதி. ஸ்வரூபம் குணநிர பேக்ஷமாய் போக்யமா யிருக்குமென்கைக்கு ஸ்ருதியை தர்ஸிப்பிக்கிருர். - 'யயூ' இத்யாதி. யத்வா; 'யவன்' என்ற யச்சபத்ததாலே எந்தப் ப்ரவித்தீயைச் சொல்லுகிறது என்ன, 'யயூ' இத் யாதி என்னுதல். இயம் ஸ்ருதிப்ருஹதாரண்யகே மைத்ரேயீப்ராஹ்மணே - 'யயூ' லெஸுந்வயபொநா டநநுரோடவாஹுக்ஷுதொரஸவநவனவ்வனவ்வாசுரெயயிராதுடநநுரோடவாஹு'க்ஷுத்வ ப்ரஜாந்வநவனவ", 'விஜாந்வநவனவ', 'சுநநுர' இதிகந்தரங்கவ்யதிரித்த தர்மபூதஜ்ஞாநம் தார்ஷ்ட டாநதிகே உச்சயதே. 'அபாஹ்ய' - பஹிரங்கவ்யதிரித்த. அந்தரங்க ஆத்மோச்சயதே. ஆக, அந்தரோ டபாஹ்யம் என்று - தர்மதர்மிகளைச் சொல்லுகிறது. க்ருத்ஸஸப்தம் இவ்விரண்டிக்கும் ஏகதேஸஜுடத்வ ஸங்கல்பயுதாஸார்த்தம். இத்தால் தர்மதர்மிகளெல்லாம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமா யிருக்குமென்றபடி. இந்த ஸ்ருதி 'ஹுதெஹுஸுஜித்யா' இத்யாதி மேலில் பதஸாமர்த்த்யத்தாலே ஜீவபரமேயாகிலும், ப்ரகாச வாசி ஸப்தம் ப்ரகாரி பர்யந்தாப்தாநம் பண்ணுமென்னுமத்தைப்பற்ற, பரமாத்மபரமாகக் கண்டுள்ள வது. இத்தால் - 'யவன்' என்கிற இத்தால். குணநிரபேக்ஷ ஸ்வரூபப்ரவித்தி பரமானபோது 'யவன்'

* திருவாய்மொழி—சு, ஏ, க.

ஹேதுகமாக அருளிக்கொண்டு நிற்கக் கண்ட இத்தனை. 'இத்தலையில் நினைவின்றிக்கேயிருக்க வந்தருளினவன் தன்னருள்கொள்வாரில்லாதா னெருவனோ? என்னில், — [அயர்வறுமமரர்களதிபதி] - தான் அருளாதஅன்று ஸத்தையின்றிக்கே யிருப்பாரை ஒருநாடாகவுடையவன். அயர்வாகிறது - விஸ்மருதி. அதின்றிக்கே யிருப்பவர்கள். ப்ராமஹாவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது, ப்ரத்வம்ஸாஹாவமுண்டிறே முக்தர்க்கு. [அமரர்கள்] - பகவதநுபவ விச்சேதத்தில் தாங்கள் உளரன்றிக்கேயிருக்குமவர்கள், 'நவஹீதா துயாஹீநா நவாஹிவிராவ ' (நசஸீதாத்வயாஹீநா நசாஹமபிராகவ) என்கிறபடியே. [அமரர்கள்] - த்ரிபாத்விபூதியோகத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. பரமஸாம்யாபந்நா யிருக்கையாலே ஓலக்க மிருந்தாலாயிற்று, அவர்களுக்கும் அவனுக்கும் வாசியறியலாவது; பிராட்டிமாராலேயாதல், ஸ்ரீகௌஸ்துபாதிகளாலேயாதல் ஸேஷியென்றுஅறியுமத்தனை. ஆனால், இப்படியிருக்கிற இவர்கள் பலராய்த் தான் ஒருவனானால், இவர்களை அநுவர்த்

ஸவபுஸெஷிணஸு. சுநெநஸிஞ்ஞணஜமதாரணஹிதவஸு ஸவபுஸுரவிக்ஷம், ஸவபுரதூக்ஷம், ஸவபுநியஞ்ஞக்ஷம், நாராயணக்ஷம், ததஸாஹாபெவதஜ்ஜாநாடிக்ஷ ஐதி ஸுதிவாழிதஸு" ஐதி நாராயணஹீநெருஹி ஸுதிவாழிதஸு.

'யவன்' என்ற யச்சப்தம் 'புஜாஹதஸுராத்ஸுதாபுராணீ" என்கிற ஸ்ருதிப்ரவித்திபரம். 'யச்சப்தம் 'யாதுஹிஸாஹாநுஹிபாநஸு' 'இத்யாதி ப்ரமாண ப்ரவித்திபரம்' என்று இருபத்துநாலாயிரத்திலே நிர்வாஹம். எனக்கருளினன் என்னுமையாலே - பக்தவ்யாவ்ருத்தியும், ப்ரபந்நவ்யாவ்ருத்தியும், அந்யயோக வ்யவச்சேதமும், பக்திக்கு அயோகவ்யவச்சேதமுமாகிற நாலர்த்தமும் வரித்தம். அவதாரிகை - 'இத்தலையில் நினைவின்றிக்கே' இத்யாதி. அயர்வறுகையாலே அமரர் என்று விவக்ஷித்து ஹாவம் - 'தானருளாத' இத்யாதி. அதாவது - அருளாதவன்று அமரர்களன்றென்றபடி. பஹுவசநாத் பர்யம். 'ஒரு நாடாக' என்று. ப்ரஸக்தஸ்யஹி பாதிஷேதம் அன்றோ? அவர்களுக்கு விஸ்மருதிப்ரஸக்திதானுண்டோ? என்ன, 'ப்ராகபாவத்தை' இத்யாதி. 'ஈஸ்வரன் நித்யநிர்த்தோஷனாயிருக்கச்செய்தேயும்' 'சுபஹதவாஹா" இத்யாதியாலே ஹேயங்களைக் கழித்தாற்போலே இங்கும் ப்ராகப்யஹாவம் - ப்ராகஹாவம் என்றும், அத்யந்தபாவத்தைச் சொல்லுகிறது' என்று ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணா நிர்வாஹம். 'ப்ராகஹாவத்தைப்பற்ற' என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன, 'ப்ரத்வம்ஸ' இத்யாதி. அயர்வுண்டாய்க் கழிந்த தென்றபடி. அயர்வறுகையாலே அமரர்கள் என்று விவக்ஷித்து அந்வயமுகத்தாலே அருளிச்செய்தார் கீழ்; அயர்வுண்டானால் அமரரன்றென்று வ்யதிரோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் - 'பகவதநுபவ' இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - 'நசஸீதா' இத்யாதி. பஹுவசநார்த்தம் - 'த்ரிபாத்விபூதி' இத்யாதி அமரஸப்தத்தாலே 'சுபிராநிஜ-ப்ராபெஹாட்" என்று அமரஸப்தபர்யாயமான தேவஸப்தத்தை விவக்ஷித்து, 'புஸுதிஹஸாஹாபெவம்", 'ஸாஹுஸுதிபெவம்" என்கையாலே உபயர்க்கும் தேவஸப்தம் த்யோதமாந்த்வாதி குணஸாம்யத்தைப் பற்ற வென்று ஸாம்யாபத்தி தோன்றுகையாலே, இப்படி ஸாம்யாபந்நரானவர்களுக்கும் அவனுக்கும் வாசியறியும்படி எவ்வனே யென்ன, 'பரமஸாம்யாபந்நராய்' இத்யாதி என்று ராமாநுஜம்பிள்ளை; 'ஹநஸாரஸநு-ஸஹீ" என்று இருக்க 'ஸஸிவிஹீ" என்று சக்த்ரஸப்தபர்யாய ஸஸிஸப்தத்தாலே கர்ப்பூரத்தை நிர்த்தேஸித்ததும், 'கமூக்காண்க்கண்ணுள்' என்று உலக்கை வேங்கை புலி புண்டரீகம் தாமரை என்று இவ்வளவு பர்யாயம் தமிழர் சொன்னதும்; இதுக்கு உதாஹரணம். 'அதிபதி' என்று - அதிகுபதி; என்று விசேஷிக்கையாலே, ஸாம்யம் ப்ரஸக்தமாகையைப் பற்ற, 'பரமஸாம்ய'இத்யாதி என்று அப்பிரிர்வாஹம். "ஸ்வஸ்வருபாபந்நராயிருக்குமவர்களுக்கும் அவ்வருகாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி உபகரித்தான்' என்று அவதாரிகையிற் சொன்ன உபகாரம் ஏற்றமாம்படியைக்காட்டுகிறார் - 'பரமஸாம்ய' இத்யாதி வாக்யத்தவ்யத்தாலே" என்று அழகப்பங்காநிர்நிர்வாஹம். ஓலக்கம் இராதபோது அறியும்படியென்? என்ன, 'பிராட்டிமார்' இத்யாதி. 'அதி' என்கிற உபஸர்க்கார்த்தம் - 'ஆனால்' இத்யாதி. ஆனால், என்கிறதின் விவரணம் - 'இப்படி' இத்யாதி. யத்வா, 'அமரர்கள்' என்ற

தித்துக்கொண்டு தன்னுடைய சேஷிதவமாமபடியிருக்குமோ? என்னில்,—[அதிபதி] - அவா களுக்கும் தொடக்குகொள தொடக்குகொள என்ன வேண்டமபடி ஆனைக்குக் குதிரைவைத்து அவ வருகாயிருக்கு மென்னுதல்; ஸவாமிவாசக மென்னுதல்

இதுக்கு அவவருகே விகரஹவைலக்ஷ ணயமசொல்ல ஒருபட்டகே சீழ்நின்ற நிலையைக் குலுக்கி 'அவன்' என்று அவவருகே போகிறா, [துயரறு] - 'துயரறுக்கும்' என்று முன்புள்ள முக் லிகள் அருளிச்செய்யும்படி, ஸமஸ்த்து காபநோதநஸவனாவமான திருவடிகள், ஸகலாதமாக களுடையவும் துக்கத்தைப் போக்குகையே ஸவனாவமான திருவடிகள் 'துயரறுசுடரடி' என்று எம்பெருமானா அருளிச்செய்யும்படி - 'வ்யஸநேஷு மதுஷ்யாணுமபருஸமபவதிதுக்ஷிதம்' (வயஸநேஷு மதுஷ்யாணுமபருஸமபவதிதுக்ஷிதம்) என்றால் துக்ஷிவிருத்தியும் அவனதாயிருக்கு மிறே, இவா துயரறத் தான துயாதீநதானுயிருக்கை இததால், இவா மயாவற அவன் துயரற றபடி [சுடரடி] - நிரவதிகதேஜோருபமான திவ்யமங்களவிகரஹத்தைச் சொல்லுகிறது [சுடா] - பஞ்சஸக்திமயமான புகரைச் சொல்லுகிறது [அடி] - சேஷபூதன சேஷிபககல கணி சிப்பது திருவடிகளையிறே ஸநநதயபரணை முலையிலே வாயவைக்குமாபோலே, இவரும் 'உன தேனேமலருந் திருப்பாதம்' எனகிற திருவடிகளிலே வாயவைக்கிறா [தொழுது] - நிகயஸம ஸாரியாயப் போநத இழுவெல்லாம தீருமபடி ஸவருபாருபமான வருத்தியிலே அநாயி நகு [எழு] - 'சுஸநெஷு வஸவதி' (அஸநநேவஸபவதி) என்னும் நிலைகழிந்து, 'ஸநநெஷு வஸவதி' (ஸநநேவஸபவதி) எனகிறவார்களோடியிலே எண்ணலாமபடியாக உறுஜீவிர

பஹுவசநத்தையும் அதிபதி' என்ற எகவசநத்தையும், ஹருநீகரித்து மனங்கிகிறா ஆனால் இதயாதி என்னுதல் அதிபதி யென்றது - அதிகுபதி என்றதாய அபரிச்சேத்யதுஷிருக்குமென்னுதல், ஸவாமி யென்னுதல் இரண்டாதத்தையும் கரமேன அருளிச்செய்கிறா - 'அவாகளுக்கும்' இதயாதி ஆனைக் குக்குதிரைவைத் தென்றது பிடிக்கொடுக்குமாபோலே யிருந்து பிடிக்கொடாமையைப் பற்ற ஆனைக்குக் குதிரைவைக்கையாவது - ஆனையினுடைய வேகபரிஷ்ராதத்தமாகக் குதிரையை முன்னடக்கி ஆனையைப் பின்னடத்துவாகன, ஆனையும் துதிகையாலே குதிரையைக் கொடுமபடி கிடக்கிடச் சென்று மனங் யுந் தொடயாடாதொழியும்; அப்படியே பரமஸாமயாபகநா யிருக்குமவாக்குக்கும் அவ்வருகாயிருக்கு மென்றபடி இதுக்கு தரிபாதவியூதியோக்கதுக்கு ஒருபட்டி உத்யோகித்து சீழ்நின்ற நிலையை - நிதவியூதிபோகாறுபவத்தை குலுக்கி - விகரஹவைலக்ஷணயாறுபவத்துக்கும் இடமுண்டாமபடி பண்ணி துயரறுக்கும் ஆஸரிதருடைய துயரறுக்கும் எம்பெருமானா நிரவாஹக்கில், துயரறு - தான துயரறு மென்றபடி அதாவது ஆஸரிதருடைய துயரடியாகத் தனக்குத் துயருண்டாயாலே அவர்கள் துயா தீர்தால் தனக்கு துக்கநிவருத்தியுண்டாயையும் குணமாயித்தனை யென்று எம்பெருமானா நிரவாஹம் துக்ஷிவிருத்தி ஆஸரிதராயிருக்கத் தன்னதானபடியென? என்ன, 'வயஸநேஷு' இதயாதி 'உத்யோகி வஸவஸநெஷு விகெவபாரிதாஷுதி' இதயுத்தராததம் இதம் அடோநீயாகாண்டே தவி தியே தஸரதம் பரதி ராஜாக பெனராஜபகாஸச பஸ்தம் 'இவாதுயரறு' இதயாதி எதகவிவரணம் இததால் இதயாதி 'அடி' என்றுவிகரஹத்தைலக்ஷிக்கிறதென்கிறா 'நிரவதிக' இதயாதி தேஜோருபத்தவே றேதுமாஹ பஞ்சஸக்தி' இதி பகவசசாஸதரே 'வாரடுஷீவாஸாரிவிஸு, நிவ்யுதஸவ-வஸவ வதி | வொடுஷீவாஸுதய' 'வொடுஷீவாஸுதய' வாரஸுதயாரிதாஷுதி' இதயுத்த பஞ்சோபநிஷத பஞ்சஸக்திஸப தாரத்த விகரஹத்தைச் சொல்லுகிறதாவில் திருமேனி என்னுதே 'அடி' என்கிறதென? என்ன 'சேஷ பூதன்' இதயாதி இததால், பராபதியாலும் போகயதையாலும் திருவடிகளில் வாயவைக்கிறு ரென்ற படி கணிசிப்பது - ஆசைப்படுமது அப்படி இங்கே ரஸாஸவாதத்துக்கு வித்யமுண்டோ? என்ன, 'இவரும்' இதயாதி 'உனதேனே' இதயாதி உன்னுடைய மதுஸநதியாய விகரவியான திருவடி களை 'தொழுதெழு' என்கிற பதச்சோதனியாலே பஸித்த தாத்பாயத்தை அருளிச்செய்கிறா - 'அஸந

கப பாா அடியிலே தொழாமையால வந்த ஸங்கோசம் தீருமபடி அடியிலே தொழுது உஜ்ஜீவி யென்கிறா [எனமனனே] இப்போதாயிற்று தம்மைக் கண்டது, 'அருளினன' என்று நின்ற வித்தனையிறே முன்பு இருவா கூடப் பள்ளியோதியிருந்தால், அவர்களிலே ஒருவனுக்கு உதகாஷ் முண்டாளுல்,மற்றையவன் தனக்கு அவனோடே ஒருஸம்பந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு கிடமோ போலே "சீகவ்லாஸிநுஸுஷ்ராணாஃகாஸுணஸ்பூருஜோக்ஷபொஃ" (மநவமங்ஷபாஹம் காரணம் பந்தமோக்ஷபோஃ) என்கிறபடியே நெடுநாள பந்தஹேதுவாயப்போந்தது இப்போது முந்தற்ற நெடு சாய முற்பட்டு நிற்கிறபடியாலே அதனோடே தம்க்கு ஒரு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்பட்டு 'என மனனே' என்கிறா

பாட்டை முடியச்சொல்லி 'அவன் என்ன அமையாதோ? அடிதோறுஞ் சொல்லுகிற இதுகூகுக் கருத்தென்? என்னில, -இவாதாம், இததீருவாயமொழிதன்னில ஈஸ்வரதவமாயிறு பரதி பாதிக்கிறது; அநத ஈஸ்வரதவத்துக்கு ஓரோருணங்களை நிரபேக்ஷமாகப் போந்திருக்கையாலே சொல்வகிறா உபாவறுஷ்யாநலமுடையவனயவன், அவனமயாவறமதிநலமருளினை என்று இஙங்ணே வாகயைகவாகயவாவததாலே யோஜிக்கவுமாம், அன்றிககே உயாவறுஷ்யாநலமுடையவனயவன், அவனதுயரறுசுடரமுதோமுதேழெனமனனே என்று வாகயபேதமபண்ணி யோஜிக்கவுமாம், "நஜீ' வுரஸூரஹ்' (நமசிபுரஸதாததபருஷ்டதஸதே) என்னுமாபோலே ஆனால், உயாவறு ஷ்யாநலமுடையவன் அயாவறு மமராக ளதிபதி மபாவறமதிநலமருளினை என்னவேண்டியிருக்க, 'உயாவறு உயாநலமுடையவன்" என்ற அநநதரம் "அபாவறுமமராகளதிபதி" என்று அவ்வளவும போகமாட்டாமை உபகாரசமருதியாலே "மயாவறமதிநலமருளினை" எனகிறா குணமில்லை விகரஹமில்லை விபூதியில்லை என்று சொல்லுகிறவாகளெல்லாரும் நிரஸ்தா இப

சேவ' இதயாகி ரீஸைகதி 'அடியிலே' இதயாகி அடியிலே கொழாமை யென்றது சாமி அடியிலே - பூவாகலகதிலே கீழ் எனக்கருளின னெனனாகவா இப்போது எனமன்னே' எனபாடுனன? எனன, இப்போதாயிறறு' இதயாகி இப்போதாயிறறு அருளினபின்பாயிறறு

“ஐயுக் கூடா ஸை-ஹிமவெஸ்து-க்யூ-பி” என்று மமகாரம் நிவிதமனனே” என்ன ‘இருவாகூட்ட’ இது யாதி இததால் பகவதபரவண்ணவிக்ஷய மமகாரம் உத்தேசயமென்று கருத்து இவ்விடங்களிலே கரோண கருபதகதையை நினைப்பது பள்ளியோதி அக்ஷராரபயாஸமபண்ணி ‘மகஎவ’ இதி ‘‘ஹெநாபயவிஷயா ஸாவிபு-பெக்ஷா-கிபிரிஷா-பி-நி” இகயுச்சாராதகம் இதமவசநம் - ஸ்ரீவிஷ்ணுபூரணேஷ்ஷடேமஸேஸபதமே நாண்டிகயமபாதி கேபீகலஜோகதம் அடிதோறும் ‘யவனவன’ என்றதற்கு ‘தான ஸமஸத கலயாணகுணதமகனய’ இதயாதி யவநாரிகாவாகயத்திலே ஓரோ உபகாரமே தொழுக்கைக்குப்பாயாபத மென்று விதிக்கையாலே இங்கே தாதபாயாநதரம் - ‘பாட்டை’ இதயாதி கருதியபாதாத தச்சபதமே போருமே; கக்பூரவ தச்சபதகவயமகிமாதத்திதி ஸககாபிபராயம் ‘இவாதாம்’ இதயாதி தத்ததபாதோக தாகாந வித்தேசவரதவபர மென்றும், இரண்டாம் பாதததால் பலிதமான மோஷபரததவம் ஸரவரா ஸாதாரண மென்றுக கருத்து வாககபக வாகயயோஜனையை அருளிச்செய்கிறா - ‘உயாஹ’ இதயாதி, ‘யோஜிக்கவுமாம்’ என்னுமனவும் வாகயபேதயோஜனைக்குத் தாதபாயாநதரம் அருளிச்செய்வாராக அந்த யோஜனையும் அருளிச்செய்கிறா ‘அனநிகே’ இதயாதி இப்படி பலகாலும் தொழுகைக்கு அடியென? என்ன, ‘நம் புரஸதாத’ இதயாதி ஆதரானியததாலே யென்றபடி கீதாஸவேகாதஸே நுரோநநி லெஸஸை-ஸைஹிமஸு-க்யூக்யூ-ஹ-நஸு-ஹி-பொரவி நுரோநநிஷ்வே | நஸி-ஹ-நஸு-ஹ-புஷ்-தலெஸ-நுரோஸு-ஹ-தலெஸ-ஹ-தலெஸ-ஹ-ஹ-” ஸககாதரததை உதபலிப்பித்துப் பரிஹரிக்கிறா- ‘ஆனல்’ இதயாதி முதற்பாதமபோலே தருதியபாதமும் பகவதபரமாகையாலே முதற்பாதாதநதரம், தவி தியபாதாதபூரவம், கருதியபாதம் சொல்லவேண்டி யிருக்கச்செய்தேயு மென்றபடி இது யோஜனாதவயத திலும் கூடும் இப்பாட்டால் பரஹமததற்கு குணதிகளிலிலே யென்கிறவர்கள் நிரஸதரென்கிறா - ‘ருண

பாஹ்யேநதரியஜநய ஜஞாநவிஷயமான அசேதநத்திறகாடடி யாதொருபடி விலக்ஷணையிருக்கும், அப்படியே யோகாபயாஸ பரிஸ்ாத்தாநதக்ரண ஜநய ஜஞாநைகவிஷயமான பரிஸ்ாத்தாதமஸவருபத்திறகாடடிலும் விஸஜாதீயனாயக காலதரயத்திலும் ஒருபடியாலும் ஒப்பிலலாதானுய, ஸமாபயதிகரஹிதனாய, பரிபூரணஜஞாநாநகஸவருபனய எனக்கு நாரக்ஷுமாயிருந்த எமபெருமானுடைய துயாறுசுடாடியைத் தொழுதெழு எனமன்னே! என்கிறா

ஒ — இரண்டாமபாடடில், அகிலேஹய பரதயநீகதையாலும் கலயாணைகதாநதை யாலும் சேதநாசேதநங்களிறகாடடில் அதயநத விலக்ஷணமாய, ஜஞாநாநதங்களே தனக்கு வடிவாய, முதற்பாடடில் அதுபவித்த குணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாயிருந்துள்ள நிஷ்கருஷ்டமான திபயாதமஸவருபத்தை ஸோபாநகரமத்தாலே அதுபவிக்ஷு

[மன்னகம் என்று தொடங்கி] - யோகாபயாஸதகாலே பநஸலிலுண்டான அவிதயாதி தோஷங்களெல்லாம் போககாடடில் விகலிசமாய மேனமேலெனச கிளரானின்றுள்ள மாநஸஜஞாநமயமான ஆதமாவின்படி யல்லாதான [பொறியுணாவவையிலன்] - இந்தரியங்களால் அறியப்படும் பராகருதபதாரதங்ககரின படி யலாதான சேதநிறகாடடில் விலக்ஷணென்னற போதே அசேதநஸைலக்ஷணயம் சொல்லிறகுதோ? எனினில், — அவனோடு ஒவ்வாமைக்கு அசேதநததோடு சேதநததோடு ஒருபாசியிலே எனனுமிடம் சொல்லுதகமாக கருஷ்டாநததயா சொல்லிற்று சேதநாசேதநங்களிறகாடடில் விலக்ஷணமென்ன அமையாதோ? அவற்றைககாணும் பரமானங்களாலும் காணமுடியாதா? என்னபானென? எனினில், — ஏகபரமானகமயதவ ஸாமயமும இலலை யெனுகொண்டு அகயநத ஸைலக்ஷணயம் தோற்றுகைககாக 'இன்ன' என்கிறது - இப்படிப்பட்டானென்ற மேற்சொல்லககடப படியைச் சொல்லுகிறது [உணா முமுநலம்] - கட்டடங் ஜஞாநமும் ஆநநதமுமாயிருக்கும், [எதிர நிகழ ருதிவினும் இன்னிலன்] - பூதபளிஷயதவாததமார காலதரயத்திலும் ஒதகாரையிலலாதான சேதநாசேதந வைலக்ஷணயம் முதலிலே சொல்லிறறிதே, மீளவும் தன்னோடொத்தாரிலலாதா என்னபானென? எனினில்; — 'திரள் ஒப்பிலலையே யாகிலும் ஒருவகையாலும் ஒத்தாரை யிலலாதா' என்கிறது' என்குகள சிலா அதுவும் சேதநாசேதந ஸைலக்ஷணயம் சொன்னபோதே சொல்லிறகு; ஆனபின்டி, அவனோடு ஒவ்வாதென்று சொல்லுதகக்கு ஸதஸ்ரஸமாயிருப்பதொரு பதாரதத்தையுடையனல்ல என்னகிறது [மிருநரைஇலன்] - மிருநரை இல்லாதான ஒதகாரையிலலாத நிலத்திலே மிககாரையிலலானென்கிறது - மிககா ஸமபவியாதாப்போலே ஒததாரும் ஸமபவியாதென்று தோற்றுகைககாக [என்னுயிர] - இங்ஙனையிருக்கிற இவ்வு எனக்கு நாரகன

ப — அநநதரம், 'யவன்' என்று சொன்ன ஸவருபத்தினுடைய ஸவேதாஸமஸதவைலக்ஷணயத்தை அருளிச்செய்து

மன்னகம் - மநஸலினிடத்து, மலம் - மலமான காமகரோதாதிகா, அற-கழிய, மலாமிசை எழுதரும் - அததால் மலாநது மேலே வளாநதுவரககடவதான, மன்ன உணாவு - மாநஸஜஞாநமாகிற யோகஜஞாநததாலே, அளவு இலன் - (அளவிடப்படும் ஆதமாவின்படியன்றியே) அளவிறநதிருபானுய, பொறியுணாவவையிலன் - பாஹ்யேநதரிய ஜநிதமான ஜஞாநங்கள தனபககல தட்டாதபடியாலே இந்தரியசோசரமான அசித்தில வயாவருத்தனாய, இன்ன - இப்படி. சேதநாசேதந விலக்ஷணணைவனாய, உணாமுமுநலம் - முமுஷுணாவும் முமுநலமுமான ஜஞாநாநத நிருபணீயனாய, எதிர-எதிரான பவிஷயதகாலத்திலும், நிகழ - நிகழ்வான வாததமார காலத்திலும், கழிவினும் - கழிவான பூதகாலத்திலும், இன்னிலன் மிருநரையிலன் - இனகதிருபபாரையும் மிருததிருபபாரையு முடையனல்லனெனவன், என்ன உயிர - எனக்கு நாரகன

அவன் துயரறுசுடரடி தொழுதெழு என்று சீழிற பாடில் ஸீனை யோடே அந்நியம் இப்படிப் பத்துப்பாட்டிலும் அநவயமாகக்கடவது இத்தாலே ஸேராயகமாந ஸதயஜஞாநாத வாகயத்திலே ஸதயஸபதாரததமாந சேதநாசேதந வைவக்ஷணயத்தையும், ஜஞாநஸபகாராத் மாந அஸவகுசுத ஜஞாநாநந்தருபதவத உகயும், அநந்தஸபதாரததசதில் காலாபரிசசேத ருட மாந நிதயஸமாயதிக ராஹிதயத்தையும் சொல்கிறறையிறறு முகல 'இன்ன' என்றது—இப் படிப்பட்டவ னென்றபடி அநந்தரம் 'இன்னிலன்' என்றது - ஓகதாரிலலாதா னென்றபடி

இ—இரண்டாமபாட்டில், சீழ் 'யவன்' என்று பாஸதுகமான கிவயாகுமஸஸு பதகை அகிலஜேறயபரதயநீகதயாலும் கலயாணைகதாரகதயாலும் சேதநாசேதந விவக்ஷண மாய ஜஞாநாநந்தமே ஸவருபமாயிருக்குமென்று ஸேரபாநசரமததாலே அப்பளிக்கிறா

[மன்ன] - மன மென்றபடி [மன்னகம்]-மன்னில; மனஸஸி லென்றபடி, மிரஸயபமா யிருக்கிற இதுக்கு உளவாய புறவா யிஸாமையாலே அங்ஙனனறிகே, இமமநஸஸு பரா காததவிஷயமாயும் பரதயகாதத விஷயமாயும் பொருளுகையாலே பரதயகாததவிஷயமானாதத 'அகம்' என்று சொல்லிறறாகவுமாம் [மலமற] - யோகாபயாஸததாலே மனஸஸி லுண்டான அவிதயாதி தோஷங்க ளுநியகசுநிய [மலாமிசையெழுதரும்] - லிகலிக்குமாயகொண்டு மெனமேலெனக் கிளராவிறுள்ள [மன்னுணாவளவிலன்] - மாநஸஜஞாந மயவஸு அகமாவின் படி யலாதான [பொறியுணாவளவிலன்] - இரவரியங்குளவியப்படும பராசுருகபதாரக தங்களிர் படி யல்லாதான சேதநாஸலக்ஷாயம சொன்னபோதே அநேதநஸஸலக்ஷணயம கிம்புநாயயவியத்த மன்றோ? எனினில், - அயனோடு ஓவராமையு இருவா யும் ஒருவா யிலை யென்னுமிடம் தோற்றுக்ககாக கருஷ்டாநந்தயா சொல்லிறறு ஆனால் 'சேதநாசேதந விவக்ஷண' என்ன அகமயாதோ? அவற்றை நானும் பரமானவகால காரணமுடியாதென்பா னெனினானினில், - ஏகபரமானகமயதவ ஸாமயமு மிலலையென்று கொண்டு அதயாதஸஸலக்ஷண யம் தோற்றுக்ககாக 'மேலஸாதாஸஸு' என்று ஸுததமான மனஸஸஸிலே ஸுரவாந கராலுயென்கிறவிடம் - ஜஞாநவிஷய மென்கைக்காக; இங்கு அளவில னென்கிறது - பரிசசே திககவொண்ணதென்று [இன்ன] இப்படிப்பட்டான இது சீழாகும் மேலுக்கும பொது [உணா முழுநலம்] கட்டடங்க ஜஞாநமும் ஆநகமுமாயிருக்கும்; ஆநகருபஜஞாந மென்றபடி [எதிர லிசுழ கழிவினும் இன்னிலன்] - காலகயகதிலும் ஓகதாரிலலாதான இன்ன - ஓவாபன்; இன் மென்றபடி சேதநாசேதந வைவக்ஷணயம் சொன்னபோதே இதுவும் உததமனலே வென்னில, - அயனோடு இது ஓவராதென்கைக்கு ஸதருஸமாயிருப்ப தொரு பதாரக மிலலையென்று வைதாமய தருஷ்டாநந்ததாலே சொல்லுகிறது [மிகுநரைஇலனே] - மிககார யிலலாதான ஓகதாரிலலாத லிலத்திலே மிககாரிலலை யென்கிறது - மிககாரிலலாகாபபோலே ஓததாருமிலலை யென்று தோற்றுக்ககாக [என்னுயிர] - எனக்கு தாரகன மன்னகமலமற மலாமிசை யெழு தரும் மன்னுணாவளவிலன், பொறியுணாவளவிலன், எதிரலிசுழகழிவினும் மினிலன் மிகுநரை யிலன், உணாமுழுநலம்; இன்ன, என்னுயிர என்னுயிர இன்ன அவனதுயரறுசுடரடி தொழு தெழுமெனனே என்றுகொண்டு சீழோடே கலைகட்டவுமாம்

ஈடு—இரண்டாம் பாட்டு 'யதோவா உஜாதி' (யதோவா இமாநி) இதயாதி ஸுருதி பர கரியையாலே காயாகாரமான ஜகததைப் பிடித்து ஜகதகாரணவஸது உபாஸ்ய மென்னுதல,

இரண்டாமபாட்டு 'மன்னகம்' இதயாதி புத்தயாரோஹண காமத்தைப்பற்ற, 'யதோவா' இத் யாதி அதாவது, இமாநி யென்று - பரிதருஸ்யமான ஜகததைப் பிடித்து, இதுக்குக் காரணபூதமான ஸவ ருபத்தைச் சொல்லுகை புத்தயாரோஹணகாமம் 'ஸத்யயதி-ஹிணியதி-பாஸிணுதெ' என்று ஸவரு

அன்றிகே, ஸவருபத்தை முற்படச்சொல்லிப் பின்னை விபூதியிலே போருதல செய்யாதே முற்படக் குணங்களிலே இழிவானேனின்னில, -ஸாவேஸ்வரன தமமை வச்சரித்தது குணங்களைக் காட்டி யாகையாலே தாம் அகப்பட்ட துறையிலே முற்பட இழிந்து பேசினா, அக்குணங்கள் தான் ஸவருபத்தைப் பற்றியல்லது இராமையாலே அவறறுக்கு ஆஸ்ரயமான ஸ்வருபத்தை 'அவன்' எனமு பரஸங்கித்தார முதற்பாட்டில், அங்கு பரஸுததமான திவயாதமஸவருபம் ஹேய பரதயரீகதையாலும் கலயாணகுணைகதானதையாலும் சேதநாசேதந விலக்ஷணமாயிருக்கு மென்று அநதஸவருபத்தை அறுபவிககிருா இப்பாட்டில்

[மன்னகம் இதயாதி] - ஜீவாதமஸ்வருபத்தில் பசவத்ஸவருபம் விலக்ஷணமெனகிருா ஆனால், 'மன்னகம்' எனமு தோடங்கிச சொல்லுகிற இதுக்குக் கருத்து என்'என்னில, -ஸ்வருபவைவக்ஷண்பத்தை அறுபவிககிற இவருடைய பரதிபத்திகரமம் இருக்கிறபடி மன்னென்றது - மன மென்றபடி [அகம்] - நிரவயவமா யிருக்கிற மநஸ்ஸுக்கு ஓர் உள்ளும் புறம்பு மில்லாமையாலே, மன்னக மென்றது - மநஸஸிலே என்றபடி அன்றியே, பராகாதத் விஷயமாயும் பரதயகாதத் விஷயமாயும் போருகையாலே பராகாதத்தைத் தவிரநது பரதயகாதத் விஷயமானத்தை அகமெனகிற தாகவுமாம் [மலமற] - மன்னகத்திலுண்டான மலமுண்டு - அவிதயாதிகள், + (அவையற அவையாவன்-கோரீக்ரெயஸமொஹஸுஹரீநரீஷா மண்ணா | விஷாஹஸுஹரீக்ரெயஸமொஹஸுஹரீநரீஷா மண்ணா | (காமகரோதஸசலோபஸச ஹராஷ்மநம் தாகுண்டு | விஷாதஸசாஷ்டமஸிரோகத் இதயேதேமநஸோமலா?)) ஆதமஸவருபமும் நிதயமாய்,

பாதி பரதிபாதக் ஸாஸதரகரமத்தைப் பற்ற 'அருளிச்செய்கிருா 'அன்றிகே, ஸவருபத்தை' இதயாதி ஸவருபத்தை முற்படச்சொல்லுகைக்கு பரமானம் 'ஸுஷு' இதயாதி, 'ஸுஷு' இதயாதி ஆக, பருகுவல்லியில் விபூதியைச் சொல்லி ஸவருபத்தைச்சொல்லிப் பின்பிறே 'சூந்நூயிரா தூந்' என்று குணத்தைச் சொல்லிற்று, ஸருகயநரத்தில 'ஸுஷு ஹஸிஷாஹஸி' என்று ஸவருபத்தைச் சொல்லி 'சூந்நூயிரா தூந்' என்று விபூதியைச்சொல்லி 'ஸுஷு' என்று குணத்தைச்சொல்லிற்று; இப்படியன்றிகே, இங்கு குணத்தை முற்படச்சொல்லுவா னென்' என னிலென்றபடி குணங்கள் தமமை வச்சரித்தபடியாலே முறதுறக் குணத்தைச் சொல்லிற்றென்றபடி இஃ ஸருகை உதிககைக்கு அமையேது'என்னில, -இரண்டாமபாட்டிலே ஸவருபத்தைச்சொல்லி, மூன்றாமபாட்டித் தொடங்கி விபூதியைச் சொல்லுகையாலே ஸருகிசராயையாலே குணங்களை அநதரரு சொல்லவேண்டாவோ? என்று இரண்டா பாட்டிலே ஸருகை உதிககுயிறே குணங்களைக்காட்டி' என்கையாலே ஸவருபத்தால் திருநதின் யோகியாவருத்தி 'ஹேயபரதயரீகதையாலும்' என்றது 'முமுநலம்' என்று கலயாணைகதாநதவம் சொன்னபோதே விகதம் 'மன்னுணாவளவிலன்' எனனுமளவுக்குத் தாதபாயமாய், பதாவதாரிகை - 'ஜீவாதம்' இதயாதி 'ஆனால்' இதயாதி ஜீவாதமஸவருபத்தை 'மன்னகம்' என்று தொடங்கி இதனை வாண்கசவேணுமோ? என்றபடி ஸவருபவைவக்ஷண்பத்தை பரஸவருபவைவக்ஷண்பத்தை பரதிபத்திகரமம் இருக்கிறபடி - பரிஸுததமநோக்ரஹயமாயிருக்கும் ஜீவஸவருபம் என்று ஜீவஸவருபவைவக்ஷண்பது சொல்லி, இதோபயகிகவிலக்ஷணம் பரஸவருபமென்றால் புதயாரோஹகரமம் விகத்திக்கு மென்றபடி, பரதிபத்திகரமம் - அதுபவ பரகரம யதாநுபவம் சொன்னு ரென்றபடி 'மன மென்றபடி' என்றது 'மனக்கருமுறிவரும்' என்றத்தைப்பற்ற உழறுகை மாறடுகை ஆனால், கீழே 'எனமன்னே' என்றவிடத்தில் இப்படி பரிசுதியாகொழிந்தது சேதநஸமாதியாக உபதேஸிககையாலே, இங்கு ஸவருபத்தமாயையாலே சொல்லுகிருா நிரவயவமென்றது ஸௌக்ஷமயத்தைப் பற்றுவாதல், தாக்கிகமநாநுஸாரேண வாதல் அகமென்றது ஸபதமயாததவாசக மென்றதுக்கு 'கண்காலபுறமகம்' இதயாதி தொலகாப்பியத்திலே கண்டுகொளவது அகமனமென்று அநவதித்து அநமாதகநரஹ்ணைக்ம்கு மான மநஸ்ஸிலே ஸுன்று அநதநாநதாம் - 'அன்றியே' இதயாதி அவிதயாதி ஆதிஸபத்ததாலே காம வாஸநாருகிகன் சொல்லப்படுகிறது அவிதயாதிகள் ஆதமகத்தைகளாதல், ஐஞாநகதற்களாதலானுலோ? எனன், 'ஆதமஸவருபமும்' இதயாதி ஸவருபத்தமுமல்ல ஐஞாநகதமுமல்ல வென்றது ஸநதித்தம்;

ரும் - கொழும்பு நகரத்திலுள்ள மேனமேலேனக கிளராரினுள்ள மன்னுணாவு உண்டு - மாநல ஐஞாநம்; இப்படி விகசிதமாய்க் கொழும்பு நகரத்திலுள்ள மேனமேலேனக கிளராரினுள்ள மாநல ஐஞாநகமயமாயிருக்கும் ஆதமா, அளவிலன் - அதிள்ளவல்ல ஈசுவரன் மாநலஐஞாநகமயமாயிருக்கும் ஜீவாத்மஸவரூபம், பகவதஸவரூபம் அங்குநிராது என்றதுகுக கருதது என? என னில்; — ஏகேநதரியகராஹயதவழம் இல்லையெனகை பொன்னுகுக கரிக்கும் அதயநதம வைஷ்ணவமுண்டாயிருக்கச் செய்தே கரஹிககைக்கு ஸாமகரி ஒன்றாயிருக்குமீற, அப்படி ஏக பரமாணகமயதவஸாமயு மில்லை பெனகை ஆனால், 'பேதஸாத-விசு-பெத' (மநஸது

[illegible]

“சேநஸாதுவிஸாஸெந” — விவெகாநிஸாஸநஸவகாநமுஹித வஸரோ
தொவாஸநநிபீஷுதெந சேநஸா முரஹி ஐதுமேஃ

தினூடைய உத்தரோத்தரப்பரிபாகவிசேஷம் சொல்லுகிறது மன்னுணர்வென்று - ஜோரகமயாதம்பாயாதம் விவாகிதம் அளவு பரகாரம், ஏகேந்தரியகராஹயதவமும் ஒருபரகாரமிதே 'மாநஸ' இத்யாதி - ஜீவேஸ்வராகளுக்கு அநேகாகாரங்களாலே அக்யாத வைஷ்ணவம் உண்டாயிருக்க, அவ்வாகாரங்களாலே வைஷ்ணவம் சொல்லாதே மாநஸஜ்ஞா கோசரத்த ரூபவைஷ்ணவம் சொல்லவேணுமோ? என்று ஸககாபி பராயம் லோகத்திலே அக்யாத வைஷ்ணவம் உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் சிவபதாரத்தங்களுக்கு ஏக பரமாணகமயகவஸாமயம் உண்டாகக் காண்கையாலே அவ்வாகாரத்தாலேயும் ஸாமயமில்லை யென்னும் ஆதத்தமும் சொல்லவேண்டுகையாலே அக்யாத அருளிச்செய்கிறா 'ஏகேந்தரியகராஹயதவமுமில்லை யென்கை' என்று ஏகேந்தரியகராஹயதவம் ஏகபரமாணகமயதவம் இத்தால் ஜீவநிறகாட்டில் அத யாதவிஷக்ஷணம் ஈஸ்வரஸவரூப மென்றதாயிற்று, உகருஷ்ட நிகருஷ்ட வஸதுக்களுக்கு ஏகபரமாணகம யதவ பரஸத்தி யுண்டோ? என்க, 'பொன்னுக்கும்' இத்யாதி ஸாமகரி - சகலபரிநதரியம் விஸுத்த மநோகராஹயதவம் உண்டே யென்று ஸந்தித்துப் பரிஹரிக்கிறா - 'ஆனால் மநஸாதி' இதி "நயக்ஷு-ஷாமாஹு" தெநாவிவாஹா", "உநஸா-தாவிஸு-பெநு" இதி ஸருதி: இங்கே ஜீவாதமாணப

பண்ணுமபடி என்? என்னில, — [இன்ன] - ஏவமலிதனென்னு மித்தனை உகத்ததைச சோலல
வுமாம; வக்ஷயமாணத்தைச சோலலவுமாம எப்படிப்பட்டவனென்னில், [உணாமுமுநலம்] -
உணரேன்று - ஐஞாநம் நலமென்று - ஆநநதம் முழுவென்று இரண்டிடத்திலும் அநவயிக்
றது கட்டடங்க ஐஞாநமுமாயக கட்டடங்க ஆநநதமுமாயிருக்கும் இத்தால ஸவநபத்தில் அபரகா
ஸமாயாதல, அநங்குலமாயாதல இருக்கு மிடமிலலை யெனகை அனறிககே, ஆநநதமாகிறதும்
ஐஞாநவிசேஷமாகையாலே ஆநநதத்தைச சோனனபோதே ஐஞாநத்தைபுரு சோலலிறறய வரு
மிறே; ஆகையாலே, [இன்னுணாமுமுநலம்] - நோகோடு நோ தனனை அறியப்போகாமையாலே
என்றமொகக இன்னாலே-உபமாநததாலே அறியப்பவேதான முமுநலமாயிருக்கும் “யயாடுவெ
நுவவந்” (யதாஸைநதவகந்) என்கிறபடியே நிரதியயாநநதமாயிருக்கும்; “ஆநநதோஷஹ”
(ஆநநதோபரஹம்) என்றும் “ஆநநதய” (ஆநநதம்) என்றிரு சோல்லககடவதிறே,* கடிசோ
நாற்றததுள்ளாலை—கடியும், நாற்றமும், இரண்மே-பரிமளம் ஆலையெனபது - மது ஸாவரஸததுக
கும் உபலக்ஷணம் ஸாவநநதததுக்கும் உபலக்ஷணம் நாற்றம் “கடிசோ நாற்றததுள்ளாலை
யினபததுனபகழிநோமை பொடியாலினபபெருமையோன” என்று பூவில கநத்ததையும்;
மதுவில ரஸததையும் பிடிதது, அவைதனனிலும் அலபாஸதிரதவாதி தோஷங்களைக கழிதது,
ஸதிரமாகிகிச சோததுப பாததால சீறிதோபா மென்னுமபோலே ஒருபமாநததாலே அறியில
அறியலாமததனை; தனனையே இழிநது அறியப்போகா தென்றபடி [உணாமுமுநலம்] - முமுஷணாவு
மாய, முமுநலமுமாயிருக்கும் கட்டடங்க ஐஞாநமுமாயக கட்டடங்கஆநநதமுமாயிருக்கும் அங்குல
ஐஞாநமேயாகிலும் அநநதமாகிறது பிரிதது வயவஹரிககககடவதா யிருக்குமிறே + [எதிர நிகழ கழி
வினும் இன்னிலன்] - காலதரயத்திலும், இன்னுண்டு ஒப்பு அதில்லாதான சித்சிதீஸுவர தத்தவ

‘ஏவமவிதன்’ என்றது எதனைப்பற்றி? என்ன, ‘உகதகதை’ இதயாதி உகதவர ட்யமாணகை
 ளிரரணடையுரு சொல்லவாமென்று கூட்டிக்கொள்வது கோகொடுநா ராகூரத் தவியாததே,
 இன்ன உபமாநம் அத்தாலே உணர் உணரப்படும, முழுநலமென்று அறியப்படு மென்கை உபமா
 நகூராலே அறியுமவகை எப்படி? என்ன, யதாஸைநவ’ இதயாதி இயம் ஸருநிடு ஸாதநா பூவ
 மேவ லிகிதா ஆநதநுபதைக்கு பரமாணகை - ‘ஆநதோபரஹம்’ இதயாதி தைகநிரீயகே ‘சூநநொ
 வு’ ‘உலூநி’ ‘பிரநாசு’ ஏகபூவாநவாகே ‘சூநொநாசூநாநநுபிய’ உபமாநவேதய
 கைக்கு பரமாணாதரம் ‘கடிசோ’ இதயாதி சபதாரததகதை அருளிசெய்து பின்னையும் அநவயாநுருண
 காநபாயம் காட்டுவதாகப் பாசரததை எடுக்கிறா - ‘கடிசோ’ இதயாதி கடிநாற்றத்தாலையுள் துண்பவ
 கழிந்த இனபநோம்சே ரொடியாலினப்ப பெருமையோ னென்று அநவயம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச
 செய்கிறா - ‘பூவில’ இதயாதி மதுகதவகளைச் சொல்லுகையாலே ஆசரயதலே புஷ்பம் வந்ததிக்கும
 பிடித்து எடுகது கோமைசோ ஸூகிம்மாஸததோடொத்த ஆக, ஸகலலோககைளிலுமுண்டான
 ஸகலகதகைளையும் ஸகலரஸகைளையும் திரட்டி அதில அல்பாஸதிரதவாதி தோஷகளைக் கழித்து ஸதீர
 மாக்கி இப்படி நிதயமாய நிரதிஸயமான கந்தரஸங்களை அநுபலிக்கையால் வந்த ஆநதம் சிறிது ஒப்பா
 மென்னுமாபோலே யிருக்கிற நிதயமாய நிரதிஸயமான ஆநதததையுடையவ னென்றபடி உபமாநத்
 தாலே அறியவேண்டுமென்றதுக்குக் கருத்து எது? என்ன, ‘தன்னையே’ இதயாதி முநதின அாததமே முகய
 மென்கைக்காக அததை விவரிகிறா - ‘முழுவுணர்வுமாய’ இதயாதி விஷ்ணம் - ‘கட டடகை’ இதயாதி
 ஜஞாநமே ஆநத மாகையாலே பூவயோஜனை கூடினபடி எவனனே? என்ன, ‘அநுகூல’ இதயாதி கேவல
 பரகாஸததையும் ஆநுகூலயததையும்பற்ற, பேதவயவஹார மென்றபடி வயவஹரிசகச்சடவநாயிருக்கு
 மிதே ஸாஸதரங்கனிலே இதி பேசுகை காலேதி காலதரயத்திலும் அதிலலாதா னென்று அநவயம்

* திருவாய்மொழி அ, அ, உ.

தரயமேயாயிறறு நமதாஸந்ததுககு உள்ளது, அதில சிதசிதவிலக்ஷண னென்னுமிடம் முன்பே சொல்லிற்று, இங்குச்சொல்லிறற்கிற தேனி? என்னில, —‘திரளஒப்பிலையாகில ஒருவகையாலே தான ஒப்புண்டோ? என்னில, அதுவுமில்லை யென்கிறது’ என்று நிராவஹிப்பாரு முண்டு; அநாவ னனறிககே, பட்டா ‘ஸாதாமய தருஷ்டாந்த மிலையெனறது முன்பு; வைதாமயதருஷ்டாந்த மிலையென்கிறது இங்கு” என்று வைதாமயதருஷ்டாந்தத்ததுககு உதாஹரணம் - “நவபெரஷு உ ஷெளஜஸஸுரூபவகுவ-கூதிஸிஸு-வாஹவ” (நபரேஷ-பமஹேஜஸஸசலாதபகுாவந்திமலிமலு சாஇவ) ‘[என்னுயிர்] - இப்படி யிருக்கிறவன எனக்கு தாரகன ‘யஸ்யூ தாஸரீரம்’ (யஸ்யா

பா — ‘என்னுயிர்’ இகபாதி — ஸுஹிதாரணுக்கு (க-எ) ‘யஸ்யூதிசிஷ்டஹாது கொந்நெரொயபிரதாந வெஷ யஸ்யூதாஸரீரம் ய ஸூதா நநெரொயபிரதாநகூதாந்ந ரூபிபீதம்’ ஸஸ்யூய-ஸூ-தஸ்யூகாஸிகாகாரொவி-ஸுரொணாஹிஹித: ‘யஸ்யூதி” உதி வாரூபெண - வாரிஸூகாதுகொ ஹவஹூரீரஸுபிஷ்டுதே, நகூதாஹூதாஹிஷ்டுதே நூமி-தஸ்ஸுஷ்டெதநவிரெஷாணாம் வாரூதாஸரீரஸுஷ்டுயமகூகாசு, ‘யஸு வெஷு-ஹிதெதஷ-கிஷ்டு” உதூந-கூநா ஸி-தஸ்ஸுஷ்டிவாநாம் வாரஸரீரஸு ஸுஷ்டுயமகூகாது “ஸூதூதிசிஷ்டு” உதூநெஷ்டெஷ்டுபிஷ்டிஷ்டி, திஷ்டெதஷ்டிஷ்டி-கீதிவசு ஸஹிரவஹிஷ்டிவிவாயாரணுஸ்யூஹிதி கடுஷ்டிஷ்டுய-கீஹ (கூ-தூநெஷ்டுஹ உதி) யிரதாநவெஷ்டு உயதூயாவெஷ்டுநிஷ்டுயம், ஹவதஸாஷ்டுந விநா கதிஷ்டு மஸ்யூ

‘இன்னுணாமுமுநலமின்னிலன்’ என்கிற இதுக்கு “ஃரூபாபஸாஹாஹிஷ்டுஸாயஸாஹாஹிஷ்டு ஸாயஸாஹாவிஷ்டுஸாயஸாஹாஹிஷ்டுஸாயஸாஹாஹிஷ்டுஸாயஸாஹாஹிஷ்டு” என்கிற ஸருகிபரசரியையிலே தாது பாயம் இந்த ஸருகிக்கு அத்தம், ‘ஸதருஸாயஸவாஹா’ ‘யஸாடுஷ்டுயவயநம்’ என்று சொல்லி இப்படிப்பட்டவனென்று நிரூபிக்கவேண்டுமென ‘கீதருஸாயஸவாஹா நேரே உபமாநயிலலாமையாலே கீதருஸனென்னுமித்தனை, ஒன்றினபடியுமல்ல நென்றபடி ‘தாதுருஸாயஸவாஹா’ ‘ஸூகாஸவ-தவ-மகஸூதி” என்றுறபோலே பின்னை யோராகாரத்துக்குப் பின்னை ஒன்றைச் சொல்லி இப்படிப்பட்டவ நென்று நிரூபிக்கவேண்டுமென, விஸதருஸாயஸவாஹா’ உபமாஸுருநய நென்றபடி ஸுஸகரு ஸாயஸவாஹா’ வைதாமய தருஷ்டாந்த ஸுருநய நென்றபடி, ஸௌஸாதருஸயம் வைதாமயா ஹவநியதமிதே ஆக, ஸதருஸாயதாதுருஸாயவென்று - ஓராகாரத்தைப்பற்ற உபமாநகதாலே நிரூ பிக்கப்படுமெனென்று சொல்லி, கீதருஸாயவென்று உபமாநாஹிதயத்தைச் சொல்லி, திரள வும் உபமாநயிலையேயாகிலும் ஓரோராகாரத்தாலே யாகிலும் உபமாந முண்டாகலாமிதே அது வுமில்லையென்கிறது விஸதருஸாயவென்று, “விஸதருஸாய” என்ற அநந்தம், ‘ஸுஸதருஸாய’ என்றது வயாஹதமலலாமைக்காக இதுக்கு வைதாமயதருஷ்டாந்தாஹவததிலே நோக்கு என்பா ன் ‘வைதாமய தருஷ்டாந்தமிலை’ என்கிறது—ஸாதாமய தருஷ்டாந்தமாவது அதுபோலிருக்கும் இது வென்கிறது அதுபோலல்ல இது என்கிறது வைதாமய தருஷ்டாந்தம் வைதாமயதருஷ்டாந்தமு மிலையாவது சில ஆகாரங்களாலே ஸாதாமய முண்டானாலிதே வைதாமய தருஷ்டாந்தம் சொல்ல பர ஸகமுள்ளது பரஸுஸஸயஹிபாதிஷ்டுத: சண்டானிஸப்போலல்ல வலிஷ்டுநென்றுதான் சொல்லப் போமோ? ஆகையால், அதயநதவிலக்ஷணமாகையாலே ஈஸவர ஸவருபம் இவற்றினபடியுமல்ல வென்று எதெதுக்கழிக்கவும் யோகயதை யிலை யென்றபடி ‘நபரேஷிதி’ ‘புஷிதிஷ்டுயநாயபிரபவா நஹிசாகாரயிதம்-ஸிஷ்டுதா’ இதி பூவாராதம் இதம் மாககாவயே (கசு) துஷ்டுசோராகரு ஐஸவா யம் உண்டானால் எப்படி பரஹிமஸை பண்ணுவார்களோ, அப்படி மஹாதேஜஸலிகளுக்கு பலமுண்டானால் பரஹிமஸை பண்ணுவ ரென்று “நவபெரஷு” இதயாதிக்குப் பொருள் என்னுயிர் எனக்கு தாரக னென்னுதல்; ஸதஸாதமாககளுக்கும் உபலக்ஷணமாகலென்று இரண்டு அத்தம் ஸவருபவைலக்ஷணயகந பரகரணத்திலே “என்னுயிர்” என்பானென்’ என, ‘இதை’ இதயாதி மிருநரை - மிக்கார பரஸக

தமாஸீரம்) என்கிறபடியே இததைத் தனக்கு சரீரமாகக்கொண்டு தானசரீரியாய் தார்கனயிருக்கு
மென்னும் அரத்தமும் சொல்லவேணவேதொன்றிறே [மிதுநரையிலனே] மிக்காரையுடையனல்
லன் தான் ஜீவாத்மாவை சரீரமாகக்கொண்டு தார்கனய் ரியாமகனயிருக்கிறுப்போலே தனனை
யும் ரியமிக்கக்கடவதொரு வஸ்தவநதரமுண்டோ? எனனில்,-தனக்கு மேற்பட்டாரையுடையனல்
லன், “நகதஸீராஸ்யுகஸுஷுஸிதே” (நத்தஸம்ஸாபயதிகஸசதருஸ்யதே) எனனுமாபோ
லே மன்னகமலமற் மலாமிசையேழுதரும் மன்னுணாவவனிலன், பொறியுணாவவையிலன்,
எதிராகிகழிவினுமின்னிலன், மிதுநரையிலன் உணா முழுகலம், இன்னஎன்னுயிரா என்ற அந
வயம் அனறிகதே, எனனுயிரானவன் துயரறுகடரடி தொழுதேழு எனமனனே என்று கீழ்ப
பாட்டோடே அநவயம் (உ)

மூ ன் று ம் பா ட் டி.

இலனதுவுடையனதிதேனநீனவரியவன
நிலனிடைவிசுமபிடை உருவினன அருவினன
புலனொடுபுலனலன ஒழிவிலனபரநதஅந
நலனுடையொருவன நணுகினமநாமே

ஆ — (இலனது) இப்படி ஸ்வேதரஸமஸதஸது ஸிலக்ஷண ஸாருபகுணங்கிது சனா எம்பெருமானுடைய ஜகதஸராயம சொல்லுகிறது பருதியபரநதரிக்காதி ஸகலலோக வாததியான சேதநாசேதநாகுமர ஸமஸதவஸதுககளுக்கும் மேலியாய, ஸாவஜகாதமபூகனாய, ததகதேகாஷாஸமஸபருஷ்டனாய, ஸவஸரீரபூத ஜகந்ரியமநருபைபராயாததயுடையனாய, ஸ்வேதரஸமஸதக்ஷஜாதியனுமாயிருந்த எம்பெருமானை நாம பெற்றோம; அவன அயாறுசுட சடி தொழுதெழு என மனனே' என்கிறா

ஒ — மூன்றாமாட்டில், முதற்பாட்டிற் சொன்ன நிதயங்கிது யுகதனான எம்பெருமானுக்கு ஸீலாததமான ஜகதங்கியோகததைச் சொல்லுகிறது

[இலனனதுதொடங்கி] - ஓன்றைச்சுட்டி அந் ததயுடையனாய் நென்னில, ஐயாவாயதில் சிறிதுகுறைந்துதோற்றமும், ஒன் நதச்சுட்டி இது ததயுடையனென்னில, இக்கொழிய அயலாததெல்லாம் இவனதல்லாமையாலே அசயலபங்கிதுகனும், இவனிரண்டுபடியாலும் சருக முடியாதான பினை எனதுனை சொல்லுப தெனனில, கீழில் லோகங்களிலும் மேலில் லோகங்களிலும் முண்டான சேதநாசேதநங்கியு மெல்லாமுடையான நிலமும் விசுமபு மெனது - கீழாமேலும் முண்டானலோகங்களெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம் உருவின அருவினை மெனறால் - சேதநாசேதநங்கியுடையனெனதும பொருளுக்கு வாசகமாமோ? எனனில;—“காராயின சாரான மேனியினன” எனமுறப்போயே இதுவும் வாசகமாம் [புலனொடுபுலனலனதுதொடங்கி] - பரமானைக் காசரமான பதாரததங்கனோடே அந்நாதமதயா கலந்து நின்றுனையாகிலும், அந்நினைவோட்கவன தனபகல தட்டாதபடியாய இப்படி எல்லாபதாரததங்களிலும் வயாபிதந்ருபத்து செய்து இந்ந ஸீலாங்கியோகே முதற்பாட்டிற் சொன்ன அதயந்நிலக்ஷணதமமாய அந்நதநத மமாயிருந்துள்ள நிதயங்கியுடையனாய அகங்கியனவனை அநாதகாலம் ஸமஸரகதிலே மங்கி பகவதபகதமயரஹிதரான நாம பரிபூரணமாக அருபவிசகபெற்றோம் என்று திருவுள்ளத்தோடேகூட “சிநெநுபூவாஹ்-தம்ஹேஸி” என்ற பாதாமூவானைப்போலே பரிதாராய விஸமிதராகிறா

ப — அந்நதரம், வஸதுபரிசசேத ராஹிதயத்துக்கும் தேதரபரிசசேதராஹிதயத்துக்கும் உபபாதகமான ஸீலாங்கியோகததை அருவிச்செய்கிறா

‘இலனது - (விபாகருஷ்டமாகையாலே அஸந்நிஹிதமான வஸதுவை) உடையனலன, உடையனது (அஸந்நதையாலே ஸந்நிஹிதமான) வஸதுவையுடையவன,’ என - என்று சிலவஸதுவாலே பரிசசேதிதது, நினைவுஅரியவன - நினைவுஅரியவனாய, நிலனிடை பூமிபிதும், விசுமபிடை - ஊதாலோகத்திலும், உருவினன அருவினன - ஓரப்போகயமான அசுததையும ரூபாஹிதமான சிதைதயும் மாகாரமாக உடையவனாய, புலனொடு - (இப்படி பரமான பரலயிததயா) புலப்படும பதாரததங்கனோடேகலந்து நிதகசெயதே, புலன அலன-அவநினைவு வமாம

மான திவயாதமஸவருபம் சித்சிதிலிஸுணமுமாய உபமாநரவறிதமுமாயிருக்கு மென்று இரண்டாமபாட்டாலே அருளிச்செய்து நின்றா, அவற்றோடே சேர ஒருக்காவை யாயத் தோற்றமிதே ததீயதவாகாரத்தாலே லீலாவிபூதியும் இவாகுது, “நொவஜநம்ஸுரதிடிஸுரீரம்” (நொபஜநம்ஸுரநிதம்ஸுரீரம்) எனனநிறகசசெயதே ததீயதவாகாரத்தாலே லீலாவிபூதியும் உததேஸயமாகாநின்றதிதே முகதனுக்கு, இவாகுதம் காமநிபநதநமான ஆகாரமும் கிடககசசெயதே மயாவறமதிநலம் அருளப்பெற்றவராகையாலே ததீயதவாகாரமும் தோற்றி அநுபவிகிறா ராஜாக்களுக்கு நாடேங்கும் சேலலாநிறகசசெயதே மஹிஷிசுளம் தாநசுளமாகச சில பூநதோட்டங்களைக் குடநீராவாதது ஆகுவது அழிப்பதாய லீலாரஸம் அநுபவிகுதுமா போலே ‘திருவிண்ணகாசோநதபிரான பெயதகாவுகண்டா பெருநதேவுடை மூவுரு’ என்கிற படியே ஸாவேஸுவரனும் பெரிப்பிராட்டியாருமாகக் கடாங்கித்தபோது உண்டாய இலலையா கில இலலையாய அவாகளுக்கு லீலாரஸவிஷயமாயிருக்கிற லீலாவிபூதியை அநுபவிகிறா

[இலனதுவுடையனிடேனநினைவரியவன்] - அதுஇலன்; இதுஉடையன் என நினைவரியவன் அநுபூதமாயிருப்பதோன்றைச் சொல்லி அதிலன்னன்றவாறே அதோழிநதததையுடையவ னென்று தோற்றம், ஒன்றைக்காட்டி இத்தையுடையவனென்றவாறே இதோழிநததில லையாயத் தோற்றம்; இலனது என்றால் பரிசுசிறந விபூதிசுளம், உடையனிடது என்றால் இதோழிநததிஸுலாமையாலே அலபவிபூதிசுளம், இரணவேழியாலுமாக ஐஸ்வரியம் குறைந்து தோற்றம் என - இப்படியிருக்கு மென [நினைவரியவன்] - அநுபநநங்களைச் சோத்து நினைக்க லாமிறே ஓாண்சி நிறகிறதாகவும் அதின்மேலே கலசம் இருக்கிறதாகவும், அதின்மேலே சால இருக்கிறதாகவும், அதின்மேலே மஹாமேரு இருக்கிறதாகவும், இப்படி அநுபநநங்களைச் சோத்து நினைக்கலாமிறே, அப்படியேதான் மனோரத்ததுக்கு விஷயமா யிருக்குமோர் என னில், - மனோரதஸமயத்திலும் பரிசுசேதிககவரியுரு யிருக்கும் ஆனால், இவனைஸ்வாவாகைப்

தோகயே “ஸௌஉதூஜிவஸுரவடிஸு ததூவருதிஜகூகூபருபிராணவீகிவ - நாராயணமெவபூதா ஜாகிவிவபூநொவஜநம்ஸுரதிடிஸுரீரம்” அஸயாகத, ஸ - பர யோநிஸ் ஸபகவாசய ஸஸ் வர, உததமபுருஷ ஸ - ஜீவ - ஜ - உத “ஜகூகூகூகூகூ” இது தாது, ஸமருக்கபோகாநபுருகாநஸ ஸ ஸதரீபி கரீட யாணைநாஜனாதிபாவாஸமாணஸஸ, உபஜநம் ஜஸஸமீபே மத்தியகம் ஸுரீரம், கஸமரஸ, ததர ஸஸ்வரே பாயேதி இதுவகதஸஸஞ்சாதி ஸமாநநிதேதம் காமநிபநதவா காரேணவாதல் “யகூ நாரூதூபுதி” இயாதிபமயே அநுபாவவிஷய மோகயதாதிஸயபகாலே யாதல் உபநநம் உததேஸயமாகாநின்றதிதே - “ஸௌவ-ஹமவஸுர வஸுதி” என்று உததே ஸயமா காரினத்திதே என்றபடி ஆனால் இவா முக்கோ? என்ன, இவாகுதம் இயாதி இக்கால லீலாவிபூதி ஸவருபேன தேயமாணலும் கதீயவாகாரேண போகய மென்றதாயிற்று இதுக்கு எவ்வாகா பதாலே ததீயதவம்? என்ன, ராஜாக்களுக்கு இயாதி யதவா, ததீயமான இதுக்கு விரியோகமேது? என்ன, ‘ராஜாக்களுக்கு’ இதயாதி யாதல் ‘திருவிண்ணகா’ இயாதி திருவிண்ணகரிலே சோநத ஸாவேஸுவரன வைகத வீரேதயாநகரிகுரோன பரஹமாகயுகருஷ்ட தேவாகுதியுடைதகான கரைலோக்யமும

விவரணம் ‘அநுபூதமாய’ இதயாதி இத்தால் பலித்த தேது? “என்ன, இலனதுவென றால்’ இதயாதி என்னவியவ னென்னதே ‘நினைவரியவன்’ என்றதுக்கு ஹாவம் ‘அநுபநநங் களை’ இதயாதி ததேவ விவருணேதி ‘ஓாண்சி’ இதயாதி சால வடவிஸேஷம் பாகருதே கிமாயாதியதராஹ ‘அப்படியே’ இதயாதி இத்தால் ஸுசயாநியிலே அப்படி ஆரோபம் கூடும், அந யதராபூதகதகரு அநயதாரோபம் ஸகயமாநயாலே, இவவிடத்திலேயோ என்றால், பரஹமம் ஸமாய மாணமாகிறபோது காமிக்ரஹகபமாணகதாலே அபரிசுநிநவியூகிகமாகவே ஸமாயமாணமாகையாலே அபரஹமாதமக் வஸதுவிலலாமையாலே பரஹமவியூதயநதகாகத வஸதவாரோபம் ஸக்யமன மென்றபடி

பேசுமபடியென? என்னில, [நிலன இதயாதி]—‘வகிவிஸ்ஸய’ [பதிமலிஸ்ஸய] என்னுமித்தனை
 ‘நிலனிடை’ என்கிறிது பாதாளத்தளவும் நினைக்கிறது, ‘விசுமபிடை’ என்கிறிது பரமபத்ததுக்கு
 இவ்வருளுளத்தையெல்லாம் நினைக்கிறது [உருவினை] உருக்களைபுடையான [அருவினை] -
 அருக்களைபுடையான ‘இனை’ என்ன உடையவனென்று காட்டுமோ? என்னில, * “காராயின
 காளாநன மீனியின” என்றால், மேனியையுடையவனென்று காட்டுமாபோலே ஆக, கீழ்மே
 லுண்டான சேதநாசேதநங்களை யுடையா னென்றபடி இததால், பராத்தேசிகமான ஐஸ்வராய
 முடையவாகளதன்று லீலாவிபூதி, ஸாவாதின தென்கை இப்படி ஸாவதையுமுடையவ
 னுயத தான போகத்திலே அநயபரனாக கோயிறசாநதுபூசி நிதயவிபூதியிலே யிருக்குமோ? என
 னில, - [புலனோடு] - இவை பட்டத்தைத் தானும் பட்டு உடனகேடனயினின்று நோக்கு மென
 கிறது புலன் என்கிறது - புலப்பமே பதாரத்தங்களை “ஆஸ்ரதேசுரூபிபதேவிவா” (தருஸ்
 யதே ஸ்ருயதேயிவா) என்கிறபடியே பரமானகோசரங்களுளான பதாரத்தங்களை [ஒடு] -
 “ததஸுருஷ்டவா” (ததஸுருஷ்டவா) என்கிறபடியே இவற்றை யுண்டாககி, ஜீவதவாரா அநுபரவே

பா — ‘நிலனிடை’ இதயாதி — நாராயணா நுவாடுக (சச) “வகிவிஸ்ஸயாடுதது
 ஸாஸு ஸாஸு துஸிவஜயு தது” — “வகிவிஸ்ஸயாடுததுவா” | மது, வோ - ரகூணை” இசி யா
 தொவு — “ததஸுருஷ்டவா” துதிஸ்ஸொபாஸகூகவா” உ, நதஸுருஷ்டவா” கிவாவு; ஸெஷிணிஸூபி
 ஸகூக; கூநுயா மதுகீகிமாரிகிவு தது மொஸ்ஸயு சிநுஷுரூபி வாககூக
 வுஸுரு, மகிதஸுருஷ்டவா வுயொமாமாவாசு, சிஷுதுவிமவிவ்யொமாமா தது
 ரூபிஸூபிஸூபி து கிவிசு, வஸவம் சி விதஸுருஷ்டவா” வு விதஸுருஷ்டவா
 ஸுஷுப்யொமாமாவாசு, மதுஸூபிஸூபிஸூபிஸூபி வகிவிஸ்ஸயாடுதது
 வகிவிஸ்ஸயாடுதது, கூதொ யொகூகவவ - ஸுஷுப்யு, உ ரு ததுகூபிஸூபி
 ஸெஸுருஷ்டவா உது (கிஜாலாயிகுரணது)

நிலனிடையவன் - நினைக்கவரியவன் வாகயதாபாயம் - பதிம இதயாதி பரபராதம் ‘நிலனிடை’
 இதயாதி நிலனிடை நிலகிலே விசுமபிடை விசுமபிடு ஸ்ரீஜஞாஸுபரமம் ‘இனனென்ன’
 இதயாதி பாயோகாரத்தாலே பரிஹாரம் ‘காராயின’ இதயாதி காடுமெனமேபோலே ஸயாமளமாய
 விலகூனமான விகரணகையுடையவன் பவிதம் - ஆக இதயாதி வயநிசீகரணய பாயோகம் பண்
 னினதுக்கு பாயோஜனம் அருளிச்செய்கிறா இததால் இதயாதி வாகயதவயத்தாலே இததால் ஸமஸத்
 கலயான குணதமகனய ஸூபிஸேவாநு யிருக்குமனை சேதநாசேதந ஸவாமி யென்கையா லென்றபடி
 ‘பராத்தேசிகான ஐஸ்வராயம்’ - சுகதபரதேசமாதாநிபதயாகத் ஸபரவஸூவ மென்றபடி கோயிற
 சாந்து அநாக்கமான சாதநம் இது போகேபகரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் / புலனென்றதுக்கு முக்
 யாககம் இநதரியகை புலப்பமே பதாரத்தங்கள் லக்ஷணயா சொல்லப்படுகிறன வாகயாரத்தம்
 ‘இனை’ இதயாதி இவை பட்டத்தைத் தானும் பட்டு இதயதா - “ஆஸ்ரதேசுரூபிபதேவிவா”
 இதயாதுஸுருஷ்டயம் உடனகேடன கூடகேடகேடக்குமனை ஸமதுகஸூபி இதுக்கு பரமானம்
 ‘தருஸ்யதே’ இதயாதி தருஸ்யதே ஸ்ருயதே யென்றது பரத்யா, கமயாசிகுதையும் ஸாஸ்தரகமயாதமா
 வைபுமா தல், கேவமதுஷ்யாகையாதல் “கூடுநகேவிவா” இதயாதி விகூயா, ஜீவதவாரா அநுபர
 வேபிதது என்றது அனறிககே “ததஸுருஷ்டவா” என்றது அநுவாதமனறிககே, “இவையுமவை

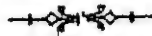
நின்று விளங்குகாநிற்கும் [ஒழிவிலன் பரந்த]- *ஒருவன் துக்ககொழியாமே இப்படி வயாபித்திருக்கு
மென்னவுமாம்; அன்றியே, காலபரமாகசி, எல்லாகதாலத்திலும் எல்லாவஸ்துக்களிலும் வயா
பித்திருக்கு மென்னவுமாம் [அந்நலனுடையொருவனை] - கீழிரணபோட்டாலும் சொன்ன குண
விசேஷமடஸ்வரூபத்தை நினைத்து 'அந்நலனுடையொருவனை' என்கிறா [நணுகினம்] - "மயா
வறமதிநலமருளினன்" என்கிற ஐஞாநமாதாமன்றிககே கிடப்பபெற்றோம் [நாமே] - இது
பொய்யோ? "கிதூஸ்யாதிதகோஹாயம்" (கிந்நஸயாச்சித்தமோஹோயம்) - இது ஏதேனும்
பரமஸ்வபநாதிகளோ? என்றறபோலே இவா ஈஸ்வரோஹமென்றால் அவனுக்கும் குடிவாங்க
வேண்மேபடியாயிற்றே இருபத்து; அஹமென்றால் அவனளவிலே பாயவஸிக்க வேண்மேபடியா
யிருக்க; தேஹத்தளவிலையாமபடியாகவிறே முன்பு போந்தது; (உதேஹபுராஜாஸ்ததேஹம்
ஹாஸ்தாஹாயஜைஷ்வீகம்) (மநயேபராபதாஸஸமதநதேஹம் பரதவாஜோயம்பரவீத) கைகேயி: "ரா
ஜம்" (ராஜம்) என்று ஸம்போதிகுமபடி பிறந்து ஸ்ரீபரதவாஜபகவான் (அவளமக்ஞயக கீழவழிற்
றுக குழலையறுக்க வருகிறாரோ) என்று "கௌதிநகூஹெஷ்வரவ்யாஜஸி" (கச்சிந்நதுஷ்டோவரஜஸி)-

[illegible]

* ஒருவஸ்துகளெனொழியாமே வஸ்துகளிலொன்றும் ஒழியாமே யெனற்படி

† பூநீராமாபணம அயோத்யா - எஉ, உச ‡ வினாவேகாரமாய எனறிருக்கலாம்

என்னுமபடியான நான் அவன் சொன்ன ஆசிரமத்திலே புருஷனே? என்று ஸங்கியாரினரே
 னென்னுனீரே ‘வாநராணா நராணா கயோவீ திராமம்’ (வாநராணாமநராணாருசகத
 மாஸீதஸமாகம்)-காட்டிலே வரத்திக்கக்கடவ குரங்குகளுக்கும் நாகரீகரான சகரவாததிபிளை
 களுக்கும் ஒருசோத்தியுண்டானபடி எங்ஙனே? எனன், ‘ராஸஸுத்ரவயொரெசுயுடெயெயு
 வம்ஸஜியத’ (ராமஸுக்ரவயொரைகயமதேவயேவமஸமஜாயத) - பெருமாட்டும் மஹாராஜ
 ரும் சோந்த சோத்தி, பின்னே பிறந்த இளம்பெருமாள் நிறக அடியேன அத புரகாயத்துக்கு
 வருமபடியாகவீரே, நானும் இங்ஙனே கூடிககொண்டு நிறகக கண்டே னித்தனை [நாமே]-இவ
 வநுபவத்துக்குப் புறம்பான நாம பசுவத கயாமநபரவிறான நாம [நாமே] - இது
 பொய்யோ? (௩)

நா ன் கா ம் பா ட் டு.

நாமவனிவனுவன் அவளிவளுவளெவள்
 தாமவரிவருவா அதுவிதுவுதுவெது
 வீமவையிவையுவை அவைநலநதீங்கவை
 ஆமவையாயவை ஆயநின்றஅவரே

யாலே அப்படி அருளிச்செய்யக் குறையிலலை “கூட்டுதரோடு ஸஸஸுக்ரவயொரெசுயுடெயெயு வம்ஸஜியத” |
 வாநராணா நராணா கயோவீ திராமம்” இது ஸுநதரகாண்டே பஞ்சதரீமே ஸுநாநதமபரதி
 ஸீதா எத்துபரிஷ்டாதபரஸநோததரே “ததொநிஹக்யுசுரஸாராரொவாவிந்ரீஹவெ | ஸஸ
 கூட்டமரிஸெந்யுநாஸுத்ரவயொரெசுயுடெயெயு வம்ஸஜியத” (கயோவீ திராமம்) இதயதர கதமஸபத பரகாரபரே ஸுதபரஸசேதிஹருதிகருகவா
 ஏவம் ஸபதஸயஹாவதவயமாஹ - ‘பெருமானும்’ இதயாதி வாகயகவயே (‘நாராணா’) இது பஹுவச
 நம், கௌரவிகம், யதவா, இவாகளோட்டைச்சேதத்தியே ரதவம்ஸபதிலுள்ளா, திருவயோதயையிலுள
 னா இததினேபேரோமே சோந்த சோத்தியாகையாலே நராண மெனகிறதாதல கதமஸபதஸய அதத
 தவயப-தவம்’ என்கனே? இது பதேர ஸுநிதம் ஏவகனே - கிபரகாரம், ஏவவளவு ஸநேஹ மெனற
 படி, என்னதேது? என்றபடி திருவடிவாகயம் ‘ராமஸுக்ரவயொ’ இகயாதி கிமபகாரமெனறதுக்கு உத
 தரம் ‘இளம்பெருமாள்’ இகயாதி என்ன தேதுவெனறதுக்கு உத்தரம் - ‘நானும் இந்நனே’ இந்
 யாதி இச்சோத்திக்கு தேது அமிர்தில நெனறபடி இந்ந அரத்தம் ‘ஸஜியத’ என்கிற புகாரத்த
 பரதயததாலே தோற்றுகிறதென்று ஹவம் ஏவம் ‘ததொநிஹக்யு’ இதயாரபய ‘ஸுத்ரவ
 யொரெசுயுடெயெயு’ இதயாத்திகபரகாரேன என்றபடி ‘வ்ணவம்’ என்றது - பரஞ்ருதபராமாஸியன்று,
 புத்திவததபர மென்கிறா ‘நானும்’ இந்நனே இதயாதி ‘வ்ணவம்ஸஜியத’ என்கையாலே திருவடி
 ஸககித்தமை தோற்றுகிறது ‘வாநராணாமநராணாருச’ - என்கிற ஸலோகம் ராமஸுக்ரவயொரைகய
 மெனறதுக்கு உபோதகாதமாக வந்த தித்தனை, ‘ராமஸுக்ரவயொரைகயம் தேவயேவமஸமஜாயத’ என்ற
 இதுவே இவவிடத்துக்கு வேணவேது ‘இவா ஸுநாரோஹம்’ இதயாதி வாகயதவயவீவரணம் - ‘இவ
 வநுபவத்துக்கு’ இதயாதி வாகயதவயததாலே, யதவா, ‘நாம’ என்றதுக்குத் தாதபாயம் - ‘இவவநுபவத
 துக்கு’ இதயாதி எத்தவீவரணம் - ‘பசுவதகத்’ இதயாதி ‘நாமே’ என்கிற ஸவரததுக்குத் தாதபாயம் -
 ‘இதுபொய்யோ’ என்று இப்பாட்டில் முறகூற்றலே வஸதுபரிச்சேதராஹிதயம் சொல்லி, மேல
 வ்யாப்தியாலே தேஸ்பரிச்சேதராஹிதயம் சொல்லிற்றுயிறு ஆக, இப்பாட்டால் ஸீலாவிபூதியாகம்
 சொல்லுகிறது ஆக, இவவீரணபாட்டாலும் ‘ஸுத்ரவயொரெசுயுடெயெயு வம்ஸஜியத’ என்கிற ஸவருபேஸாதக
 வரக்யாரத்தம் சொல்லப்பட்டது ‘இலனது’ என்று தொடங்கி ‘நாமேநன்கினம்’ இதயநவய (௩)

ஆ — (நாமவன) இனி இததிருவாயமொழிகுறையும் இப்பாடடை விஸ்தரிக கிறது விவிதிரா கதேசங்களாலே நாததிசயமான ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடைய ஸவரூபம் பக வததீநமென்று சொல்லுகிறது

ஒ — இததிருவாயமொழியில், ரேஷிதத பாட்டுக்காரால் இமமூன்றாமாடடில் பொருளே விஸ்தரிகப்படுகிறது நாலாமாட்டு நானாவிதமான சொற்களாலே சொல்லப் படுகிற எல்லாப்பதார்த்தங்களினுடைய ஸவரூபஸ்வலாவம் பகவததீநமென்று ஸாமாநாதிகரண யததாலே சொல்லுகிறது

‘நாமவனிவனுவன என்கிறது’ - தநதாமையும் தூரஸ்தனையும் ஸநநிஹிதனையும் அதூரவிபரகருஷ்டனையும் சொல்லுகிறது ‘அவனிவளுவளெவள என்கிறது’ - தூரஸ்தையா யும் ஸநநிஹிதையாயும் அதூரவிபரகருஷ்டையாயும் வினவப்படுமவளுமான ஸதீலீங்க பதார்த தங்களைச் சொல்லுகிறது [தாமவநிபருபா] பூஜயராயுள்ளாரில் தூரஸ்தராயும் ஸநநிஹிதராயும் அதூரவிபரகருஷ்டராயு முள்ளாரைச் சொல்லுகிறது ‘அதுவிதுவுதுவது’ என்றது தூரஸ்தமாயும் ஸநநிஹிதமாயும் அதூரவிபரகருஷ்டமாயும் வினவப்படுவதுமான நபுமஸக பதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது [விமவையிவையுனை] - நமவரமான பதார்த்தங்களில் ஸந நிஹிதமாயும் அதூரவிபரகருஷ்டமாயும் தூரஸ்தமாயுமுள்ள பதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறது [அபாநுநிதகவை] - அவற்றில் நல்லனவும் தீயனவும் [ஆமவையாயவையாயினற அவரே] - ஆகக்கடவனவும், பண்டையானவையும் ஆயினற பதார்த்தங்கள் அவரே இப்பாட்டிற் சொன்ன பரயோஜகங்கள் ஒரிடத்திலுண்டாய் ஒரிடத்திலினறிககே ஒழிநகவை இல்லாதவிடத் தில் யோகயமானவை கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது

ப — அநநதாம, மூன்றுபாட்டாலே விபூதயநதாக்கத ஸமஸ்த வஸ்துக்களினுடைய ஸவரூபஸ்திபரவருதக யாதிகள் பகவததீநங்கள் என்கிறா அதில் முதற்பாட்டில் ஸமஸ்த பதார்த்தங்களினு டைய ஸவரூபமும் தததீநமென்று ஸாமாநாதிகரணயததாலே அருளிச் செப்கிறா

நாம - (மேல் சொல்லுகிற தூரதவாதயுபாதிகளுக்கு தருவமான) தாமும், அவன - அதுக்கு தூரஸ்தனும், இவன் - அநநிதஸ்தனும், உவன் - அதூரவிபரகருஷ்டனும் என்று புல விநாஸபத நாததிஷ்ட பதார்த்தமும், அவன் - (ஸதீலீங்கஸபத நாததிஷ்டையான) தூரஸ்த தையும், இவன் - ஸநநிஹிதையும், உவன் - அதூரவிபரகருஷ்டையும், எவன் - வினவப்படுமவ ளும், தாம - கௌரவயதயா பூஜயரும், அவா - அவர்களின் விபரகருஷ்டரும், இவா - அநநித ஸ்தரும், உவா - அநநிதூரவாததிகளும், அது இது உது - நபுமஸகலீங்கஸபத நாததிஷ்ட மான தூரஅநநிதஅநிதூரஸ்தமும், எது - வினவப்படும வஸ்துவும், வீமவை - நமவரமாய் அபரகருஷ்டங்களான, இவை உவை அவை - ஆஸநஅநநிதூரவிபரகருஷ்ட வஸ்துக்களும், நலமதிங்கவை - உதகாஷ்டஅபகாஷ்டப தாமங்களும், ஆமவை ஆயவை - ஆகாமிகளாயும் அநிதங்க ளாயுமுள்ள ஏவமனிதவஸ்துக்களும், ஆயினற அவா - தாமேயாய் நினற அவா, இதாநிதநக ளான இவவஸ்துக்களு மாண ரென்றதாயிற்று ‘எவன் எவா’ என்று இல்லாதவிடங்களுக்கு அழைத்துச் சொல்லிக்கொள்வது இததால், காலதரயவாதகி ஸகலபதார்த்தங்களும் தததீந மென்று கருத்து

இ — இனி இததிருவாயமொழியில் குறையும் இநதலீலாவிபூதியை விஸ்தரோண பேசுகிறா நாலாமாட்டில், இதினுடைய ஸவரூபம் தததீநமென்று ஸாமாநாதிகரணயததாலே சொல்லுகிறா

[நாமவனிவனுவன்] - தருதாமும், தூரஸ்ததனும், ஸநநிவ்விதனும், அதுரஸிபரகருஷ்டனும் [அவனிவருவளெவா] - தூரஸ்ததையும், ஸநநிவ்விதையும் அதுரஸிபரகருஷ்டையும, வினவபபமெவரும [தாமவரிவருவா] - பூஜயராயுளாளில் தூரஸ்ததரும், ஸநநிவ்விதரும், அதுரஸிபரகருஷ்டரும் [அதுவிதுபுதுவெது] - தூரஸ்ததமாயும், ஸநநிவ்விதமாயும், அதுரஸிபரகருஷ்டமாயுமுள்ளவையும், வினவபபமெதாயுமுள்ளவையும் [விமவையிவையுனை] - நஸ்வரபதாராததங்களில் ஸநநிவ்விதமாயும், தூரஸ்ததமாயும், அதுரஸிபரகருஷ்டமாயுமுள்ள பதாராததங்களைச் சொல்லுகிறது [அவைநலநீககனை] - அவற்றில் நலனவும் தீயனவும்; நன்மையும், தீமையு மென்னவுமாம் [ஆமவையாயவை] - ஆகக்கடவனவும், பண்டேயானவையும [ஆயநின்ற அவரே] - ஆகாரின்ற அவரே இவையெல்லாம் ஆகாரின்றார பரகருதானவா ஸரல பதாராததங்களிலும் அநதாராததயா ஸத்தாஹேதுவாய நிறகையாலே ஸாமாநாதிகரணயததாலே சொல்லுகிறது இப்பாட்டிற் சொன்ன பரயோஜகங்களை ஒரிடத்திலே உண்டாய ஒரிடத்திலின்றிகதே யொழிந்தவற்றை இல்லாதவிடத்திலே யோக்யமானவற்றைக் கூட்டிக் கொள்ளக்கடவது ஸதீபுநரபுமஸக பேதததாலும், பூஜயபதாராததங்கள் நஸ்வரபதாராததங்களெனகிற பேதததாலும், விஸக்ஷணைவிஸக்ஷணை பேதததாலும், பூதபலிஷ்யதவாததமாநசால பேதததாலும் வந்த விஸேஷங்களாலே ஸகலசேதநாசேதநங்களையும் ஸககரவ்விதது அவற்றினுடைய ஸவருபம் பகவத்தீந மென்றதாயவிட்டது

ரூ - நாலாம பாட்டு கீழிற்பாட்டிலே ததீயதவாகாரததாலே அவனை குணங்களோ பாதி உத்தேசயமாயத தோற்றுகையாலே லீலாவிபூதி யோகததை அநுபவித்ததார, இனி மேலிற்பாட்டுக்களெல்லாம் லீலாவிபூதிவிஷயமாயிருக்கிறது ந்தயவிபூதியிலவநதால் அவவிபூதி லாவஜஞமாய அவனுடையசந்தததைப் பின்செல்லுமதாயிருக்கும்; + “ஒண்டொடியாள திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப” எனனுமபடியாயிறே இருப்பது, காமநிபந்தநமான அசித்தம்ஸாககததோடே கூடி ஈஸ்வரஸங்கலபததைப் பின்செல்லுமதாயிருக்கும் இந்த விபூதி அநத விபூதியில் வநதால் அவலிருப்புகண்டு உக்கதும்துக்கு அவவருகு ஒன்றுமில்லை, அந்யஸேஷத்வ ஸவஸ்வாதநதாயங்கள் நடையாடுகிறது இவ்விபூதியிலேயாகையாலே இரணடையுமதவிர்த்து பகவததீநமென்று சொல்ல வேண்டுவது இங்கேயாயிருந்தது இனி ஒரு மூன்றுபாட்டாலே இதின்னுடைய ஸ்வரூபஸத்திதி

நாலாம பாட்டு - ‘நாமவன்’ இதயாதி லீலாவிபூதி விஷயமாயிருக்கிற தெனறது - ஸவருபஸ்தததயாதி பரங்களாகையாலே ந்தயவிபூதியை ஒருபாட்டிலும், லீலாவிபூதியைப் பலபாட்டுக்களிலும் அது பவிப்பானென? எனன், ‘ந்தயவிபூதியில்’ இதயாதி சொல்லவேண்டுவது இவகேயா யிருந்ததென்னுமன் வும் விபூதியெனறது விபூதிஸ்தரைச் சந்தததை - அபிபராயத்தை அவ்விபூதி சந்தததவாததி யென்னுமதுக்கு பரமானம் - ‘ஒண்டொடியாள’ இதயாதி விஸக்ஷணமான முனகைச்சரியையுடைய பிராட்டியும் நீயுமே ஒருபடிப்பட்டு வாத்திக்கக் கடவதாக நீ பாத்ததுவதத நல்ல விரகைக் கண்டு இவ்விபூதி யிருக்கும்படி யென? எனன், ‘காமநிபந்தந’ இதயாதி ஈஸ்வரஸங்கலபததை - காமாறுகுணமான ஈஸ்வர ஸங்கலபததை பின்செல்லுமெனற விடத்திலே + “சுஜோஜ நூரபிஸோயம்” இதயாத்வறுஸத்தேயம் இஸரஸிலோகத்தில் “ஸ்ரஹம்” எனகிறது - நரகம், ஆகையாலே, ‘அநதவிபூதியில்’ என்று கூட்டிக்கொள்வது அவ்வரு சொன்னுமில்லை - பரிக்கிக்கவேண்டும்திலுலை சொல்லவேண்டுவது - உபதேசிக்க வேண்டுமது ‘சொல்லவேண்டுமது’ என்றது - இவாகருப பரோபதேஸகரபவ ஸவாநுபவ மென்றும், ஸ்வாநுபவகரப பரோபதேஸமென்றும் ஆகாரதவய முண்டு அதில இத்திருவாய்மொழி கேவுலாநுபவமனறிக் கே பரோபதேஸகரபமாதசயாலே பரகச்ச சொல்லவேண்டு மென்றபடி புத்திலெனகையார்த்தமாக மேலிற பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் ஸங்கசேஷெண தாதபர்யம் அருளிச்செய்கிறா ‘இனியொரு மூன்று’ என்று தொடங்கி அதாகிறபடி - ஸவருபம் அவனதீநமாகிறபடி வஸ்துத்வ மென்றது - ரூபமாய, - ரூபநாமந

பரவருத்தி நிவருத்திகள பகவதநீமாயிருக்கு மென்று, ஜகததுக்கும் ஈசுவர்னுக்கும் ஸம்பநதம் ஸாரீராதமஊவமென்று சூத்ருஷ்டிகளை நிரஸித்தது, ஸ-ஞநயவாதியை நிரஸித்தது, வயாபதிஸௌகர யததைச சொல்லி, பலததைச சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறா அதில ஸவருபம் அவனதீந மெனகி ருா இப்பாடடில அதாகிறபடி எஙஙனே? எனனில, — ஸருஷ்டிகாலத்திலே வநதவாரே இவற்றையுண்டாககி ஜீவத்வாரா அஹபரவேஸித்தது, வஸதுதவதநாமபாகதவங்கடும் உண்டாம் படி பண்ணியும், இது அடங்கலும் அழிந்தவன்று ஸகத்யவஸ்தத பரபைபோலே தன்பககலிலே ஸ-ஞக்ஷுமருபேண கிடகதுமபடிஎறிட்டுக்கோண்டு தரித்தும், காரணதசையோடு காரயதசையோடு வாசியறத தனனைப்பறறிஸவருபஸததிதயாதிகளாமபடி இருக்கையாலே ஸ்வருபம்அவனதீநமென கிறது அதில, லோகத்தில் ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் தனித்தனியே சொல்லி, 'இதினுடைய ஸவரு பம் அவனலே, இதினுடைய ஸவருபம் அவனலே' எனனில, பணிப்படுமிறே ஜீவாநநயததா லே, இனி பரயோஜகத்திலே சொல்லிவிடு மென்று, பரதிபத்திக்கு விஷயமாகாது, ஆகையாலே, தேவாதிபதார்த்தங்களை நாலுமுன்று வகையாலே சோதது அவற்றினுடைய ஸவருபம் அவனதீந மெனகிறா

[நாம அவன இதயாதி] - நானென்றும், நாமென்றும், யானென்றும், யாமென்றும் தநதாமைச சொல்லக்கடவது ஸநநிஷிதமெனன, தூரஸததமெனன, அதுரவிபரகருஷ்ட மெனன, வினவபடுகிறதெனன, [அவளஇவளஉவளஎவள] - ஸதீரீலிங்க ரிாததிஷ்டவஸ்துக களைச சொல்லுகிறது [தாம்] - பஹ-பமந்தவயரை [அது] - ஈபுமஸகலிங்க ரிாததிஷ்டவஸ்துக களைச சொல்லுகிறது [வீமவை] - ஈஸவரபதார்த்தங்கள் [ஈலமதீங்கு] - ஈனமை தீமை என னுதல, ஈனமுனைவை தீதானவை எனனுதல [ஆமவையாயவை] - கழிந்தவற்றிலும் வருமவற் றிலும் அடைப்புண்ணுமிறே வாததமாநம் [ஆயநின்ற] - ஆயநின்ற பதார்த்தங்கள் இவற்றைப

களுண்டாமபடிபண்ணி யெனறயடி ஸகத்யவஸ்ததபரபை, விகாஸவஸ்ததபரபை என்று தலிவிதம் ஸகத்யவஸ்தத பரபையாவது - பொடிமுடி தனல பணிப்படும - யந்தகௌரவமாம, பரயாஸமா மென ர்படி பரயோஜகம் - ஸகேஷபம் நாலுமுன்றுவகை - ஏழுவகை அதாவது - ஸதீரீபுநபுமஸகம் மூன்று, பூஜ்யபதார்த்தமஒன்று, ஈஸவரபதார்த்தம் ஒன்று, ஈனமைதீமையொன்று, காலபேதமொன்று, ஆக, ஏழு நாலுமுன்றுமென்று - சாடு

'அவனிலவன்' என்றால் நானென்னுதே 'நாம எனகிறதென? என்ன, 'நாமென்றும்' இதயாதி தூரஸதததவ அநதிகஸதததவ அதுரவிபரகருஷ்டதவங்களை ஸவாபேஷ்யா வாகையாலே 'நாம' என்றுதம்மை முநதுதச சொல்லுகிறது அவன தூரஸதன இவன்-ஸநநிஷிதன உவன்-அதுரவிபரகருஷ்டன வவன்- வினவபடுமவன் இப்படி. மேலுள்ளவற்றுக்குக் கண்டுக்கொளவது 'எவன்' என்றும் 'எது' என்றும் இருக்கையாலே வாககாரதரகனிலும் எவன், எவா, எவை என்றும் கூட்டுவது பஹ-பமந்த வயா-பூஜ்யா 'தாம்' எனகிறதற்குள் விவாழும் 'அவா' இதயாதி 'வீமவை' எனகிற இதுக்குள் விவாழும் 'அவை' இதயாதி 'ஈலமதீங்கு', முநதினது - தாமபரம், இரண்டாவது தம்மிபரம் பதார்த்தபரகரண ஸவாரஸயததைப பறறு இப்பக்கதவயம் ஆமவை - ஆகக்கடவவை ஆயவை பண்டேயானவை வாத்தமாநரு சொல்லாதொழிவாரெனன? என்ன, 'கழிந்த' இதயாதி அடைப்புண்ணும் அநதாபூத மாம் பவிஷ்யதகாலாபேஷ்யா பூதார்த்ததர பவநதி, பூதகாலாபேஷ்யா பவிஷ்யதாததர பவநதி என்றபடி. 'ஆயநின்ற' என்றது - ஆயநின்ற பதார்த்தங்களைச சொல்லி, இவற்றுக்கு அநதாயாமியான ஈஸவரயாயநரு சொல்லி, ஆயநின்ற பதார்த்தங்களுக்கு அநதாயாமியாயநின்றவ ரென்னுதல, அன்றிக்கே அவா ஆமவை ஆயவையான பதார்த்தங்களெல்லாமாய நின்ற ரென்னுதல அநதார்தமதயா ஸதீரீநேந்தவாயநின்ற ரென்றபடி முநதின அநததததிலே ஆயநின்றபதார்த்தங்களுக்கு அநதாயாமியாயநிந்திவ ரென்று ஈஸ் வரயாயநரு சொல்லுகிறதென? பதார்த்தமாதாரு சொன்னாலோ? என்ன, 'இவற்றை' இதயாதி

தாலே ஐகயம் சொல்லுகிறது ஆக, ஸதரீபுநபுமஸக பேதத்தாலும், பூஜயபதார்த்தங்கள் நமவா பதார்த்தங்க ளென்கிற பேதத்தாலும், விலக்ஷணவிலக்ஷண பேதத்தாலும், பூத பவிஷ்யத வர்த தமாந காலபேதத்தால வநத விசேஷங்களாவும், ஸகல சேதநாசேதநங்களாயும் ஸங்கரஹிதது அவற்றினுடைய ஸ்வரூபம் பகவதீந மென்றதாயவிட்டது (ச)

இந்தரம் பாட்டு.

அவரவாதமதம தறிவறிவகைவகை
அவரவரிறையவரேன அடியடைவாகள்
அவரவரிறையவா குறைவிலரிறையவா
அவரவாவிதிவழி அடையநினனரே

இ—காமங்களுக்கு ஆராத்யஸ்வரூபம் பகவதநீர மென்று சொல்லுகிறது (அவ
சுவா) ஸ்வாககாரதிஸாதரூப இயோதிஷ்டோமாதிகாமநிஷ்டரான அவவப்புருஷர்கள் தந்தா

[illegible]

னென்றதாயிற்று 'நாலுமூன்றுவகையாலே' என்றத்தை மூதலிகிறார் - 'ஆக' இதயாதி 'அவா' இதயாகியும் 'அவை' இதயாகியும் - 'அவன்' இதயாதியோமெ, 'அது' இதயாதியோகிம, புருத்தமன்றே? எனனில, 'அவர்' இதயாதி கௌவயாவாகதரவிஷ்டாமம்; 'அவை' இதயாதி நரவராவாகதர விஷ்டாமென்று தாத்தாயம் (ச)

முடைய ஜனாராதுஞ்ஞமாக அவ்வவ இரத்தராதிகளைத் தந்தாமுடைய காமங்களுக்கு ஆராதயரா கவும் ஸ்வாபிஷித பலபரதராகவும் அதுஸந்திததுகொண்டு அந்தக் காமங்களாலே ஆஸ்ரயிப பாகள், ஆஸ்ரயிக்கப்பட்ட அவ்வவ இரதராதி தேவதைகளும் கதஸமாராதகாபிஷிதபல பராதரத்திலே குறையுடையருமல்லா எத்தாலே யென்னிலை, ஸாஸ்தரோகத மாகக்கதகாலே அந்தந்தப் புருஷர்கள் இரதராதினை ஆஸ்ரயிதது ஸ்வாபிஷித புகழ்களைப் பெறுமபடி பரம்புரு ஷன் தானே அந்த இரதராதி தேவதைகளுக்கு அந்தராகமதயா நின்று ஸகலகாமபலபரதயை ஸாவகாமஸமாராதயது யிருக்கையாலே இவ்வாதத்தில பரமானம் எனென்னிலை; “ஐஷ்டா ப்ரொஸ்பைஹுயாஜா தஜாயிராநம் விஸ்ஸாவிஹரிஹுவநஸ்யநாஹி”, “உதம்ஸுராதா ரொயஞ்ஸபீஹுமஹிஷெஹெவ்”, “யொயொயாயாபாந்தநம் ஹகஸூயாபாபிநாபிஹி”, “ஹம்ஹிஸ்யாஜாநாஹொகூயப்ரஹுரவஹ”, “ஹொகூரஹுரவஹ”, “யெய ஐஹிவிஹுரெஹாநீ” என்று தொடக்கமாயுள்ள ஸருதி ஸபருதயாதிகள் ஆக, இப்பாட டாலே சொல்லிறையிறு ஏது? எனனிலை—எமபெருமான ஸர்வதேவதாரதராதமதயா ஸாவ காமஸமாராதயது ஸகலபல பரதது யிருக்கையாலே ஜகதரக்ஷணமும் தத்திரும் என்கிறது

ஓ — அஞ்சாழ்மபாட்டில், ஸகலபதாரதகங்களுடைய ஸத்தியும் எமபெருமானாலே என்கிறது

[அவரென்று தொடங்கி] - தந்தம் பரகருதயதுகுணமாக விவிதபலாபிஸந்தியை யுடைய அதிகாரிகள் தந்தாமறிந்த மாகக்கபேதங்களாலே தந்தாளுடைய அபேக்ஷித பலபரதாந ஸகதரான அவ்வவதேவதைகளை இவர்களே நமக்கு அஸாதாரணஸவாமிக ளென்று ஆஸ்ரயிப பாகள் [அவரவரென்று தொடங்கி] - ஆஸ்ரயணீயர் ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களுடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்குக் குறையுடையரல்லா; ஆஸ்ரயிக்கிறவர்கள் ஆஸ்ரயணீயரை விததயுகதபரகாரமே ஆஸ்ரயிக்கவும், அவர்கள் அவர்களுக்கு பலபரதாநஸகதராகவும், ஸாவேஸவரன அந்தராதமத யா நின்றன

ப — அந்தராம, ரக்ஷணரூபையான ஸத்தி, தத்திரையென்று வையதிகரணயத் தாலே அருளிச்செய்கிறா

(அவ்வோபுருஷாததங்களுக்காக), அவா அவா - அதிகாரிகள், தமதமது - தந்தா முடைய அறிவு அறி வகை வகை-அறிவினறிவினவகையாலே, அவா அவா - ருசிக்கு ஈடான தேவதைகளை, இறையவா என - பலந்தரும் சேஷிகளாக, அடி அடைவர்கள் - ஆஸ்ரயிப்பா ர்கள், அவா அவா - அவ்வவதேவதைகள், இறையவா - பலவகொடுத்து ஸவாமிகளாக, குறையிலா - குறையிலலை, இறையவா - ஸாவஸவாமியான அவர், அவரவா - அவ்வோஅதி காரிகள், விதிவழி - விதிமாகக்கதாலே, அடைய - படித்தை அடையுமபடி, நின்றனா - (அத் தேவதைகளுக்கு அந்தராதமாவாய) நின்றா அன்றியே, ‘அவரவாவிதிவழியடைய’ என்று அவ வோதேவதைகள் தந்தாமுடைய பலபரததவரதிபதவரிததயாததமாக விததயுகதமாகக்கதாலே ஆஸ்ரயிக்குமபடி இறையவா ஆஸ்ரயணீயராயினா ரென்றுமாம்

இ — ஸத்தியும் பகவததிரையென்று வையதிகரணயத்தாலே சொல்லுகிறது

[அவரவா]-ஸதவாதிருணபேதத்தாலவந்த பரகருதிபேதத்தைச் சொல்லுகிறது [தம தம்]-குணபேதத்தால் வந்த பல்பேதத்தைச் சொல்லுகிறது [அறிவறி] - அதுககு அடியான ஜனாரபேதத்தைச் சொல்லுகிறது [வகை வகை] - நாகக்கபேதங்களாலே [அவரவா] - அவ்வோபுருஷாதரததுக்கு ஸக்தராக ஸவீகரித்த தேவதைகளை [இறையவரென] - அவரவா களை தந்தாமுக்கு ஸவாமிகளென்று [அடியடைவர்கள்] - ஆஸ்ரயிப்பார்கள் அடியடைவா

வாங்கிப் பூண்டு, பின்னையும் அவ்வாபரணத்தை வாங்கிச் செப்புகளுள்ளே யிட்டு வைக்கும்மா போலே ஆதீயநதபீஜமாயிருக்கிறது யாதோனறு “அவஸ்யபுக்ஷுதிநீநஸ்ய” (தஸ்யபரகருதிலீ நஸ்ய) - அது தன்னுடைய பரகருதியிலே லீநமாயிருக்கிறதாகிறது - அகாரம் அது ராஜிகளைக் காட்டுவதோன்றிறே “பரீபாஸஸ்டிஹேஸா” (யஸ்பரஸஸமவேஸவரஸ) - அதுக்கு வாசயதயா பரஸ்யிருக்கிறுன யாவனோருவன, அவன ஸாவேஸவர னென்றதிறே | அவரவா | - தம்முடைய அநாதரமும், அவாகளுடைய வைலிதயமும் தோற்றுகிறது [தமதமது] - குணபேதத்தால் வநக பலபேதத்தைச் சொல்லுகிறது [அறிவறி] - அதுக்குஅடியான ஜஞாநபேதத்தைச் சொல்லுகிறது [வகைவகை] - மாகக்கபேதங்களாலே [தமதமதறிவறிவகைவகை] - சேதநபேதக்கோபாதிபும் போருமாயிற்று ருசிபேதங்களும் தநதாமுடைய குணங்குணமாகப் புறம்பே ஆஸாயிப்பாரும் ஆஸாயணியராயிருப்பாரும் யிருக்குமிறே ரஜோதணபரகராயிருப்பாரும் தமோகுணபரகராயிருப்பாரும் அளாவன ஸதவதையுடையராயிருப்பாரும்பிறே இருப்பது, அப்படியே குணங்குணமாகப்பிறந்த ஜஞாநமும் அறிந்தவறிந்த வகைகளாலே | அவரவா இறையவரேன | - அவரவா ஆஸாயணியரேனறு [அடியடைவாகள்] - அவவவதேவதைகள் தான் துராராதேவதைகளாய, ‘பரஜைபயயறுததுததா, ஆட்டையறுததுததா’ என்கிறக்கசெய்யேயும், ஆஸாயணியராவது - அவற்றினகாலிலே குணியும் அதுக்கு அவவருகிலிலே யெனறிருக்கிறாஜ்வா, ஸவகோபாபரஸித்தியாலே, ஓரஞ்சலிஸாத்யவஸதுவோடேயிறே தமக்கு வாஸனை, “அஞ்சலிஸாத்யவஸதுவோடேயிறே” (அஞ்சலிஸாத்யவஸதுவோடேயிறே) (அஞ்சலிஸாத்யவஸதுவோடேயிறே) “அஞ்சலிஸாத்யவஸதுவோடேயிறே”

னையும் பரணவததை உச்சரிக்கக்கடவதிறே, அதில பரதமோச்சாரணத்தாலே அதேயே புயமாண வேகாரத்தகனெல்லாம் இதுகளுள்ளே யிருக்கிற தென்று ஸூசிப்பித்தது, அக்க அதகன்களை வேதமுக்ககாலே அதுஸங்கித்தது, அபிதாதத்தமெல்லாம் இதுகளுள்ளே யென்று தவிர்த்தியோச்சாரணத்தாலே ஸூசிப்பிக்கையாலே செயிலபரணவமாதிறோன்றுகிற தென்றபடி ஆத்யகமீஜம் - ஆத்யகமீஜோச்சாரணமாய்நீதும் பரகருதீநீநஸ்ய நஸ்ய - பரணவததுக்குக் காரணமான அகாரத்திலே லீநமான பரணவமாவது அகாரமென்றபடி ஸவர - பரணவ யசசபகஸச சாதவ அவர் இதயாதி அதுபிதாபரண - பலபேதத்துக்கு அடியான ராஜஸராயும், தாமஸராயும், ஸாதகவிகராயுமுள்ள அவ்வோசேதன் தநதாமுடைய பலபேதங்களுக்கு அடியான ருசிபேதங்களுக்கு அதுகுணமான ஸாதகபேதங்களாலே என்று பரததாமுடைய ஜந, குணங்குணமான ருசிகளும், ருசயதுகுணமான பலங்களும் பலங்களுக்குடான ஸாதகபேதங்களுக்கு மென்று அநாதகரமம் அவரவர் அடியுடையவாகனென்று அகவயம் கீழ்ச்சொன்ன ஜஞாநம் ருசிரூபமென்றம் ‘அறிவறி’ என்கிற வீபஸையால் பலித்த அதகதையும் அருளிச்செய்கிறா - ரேதாபித இயயாதி இந்த ருசிபேதத்துக்கு அடியேது? என்ன, நந்தாமுடைய இதயாதி ஏதகவிலரணம் - ரஜோதண இயயாதி அளாவன - யிராமான ருசிபேதவேதவைச் சொல்லுகிற வழியாலே அகிகாரிபேதமும் வலிக்ககையாலே அததை ருசிபேதத்துக்கு தருஷ்டாதாமக அருளிச்செய்கிறா - அபாபியே இயயாதி ‘அறிவறி வகைவகை’ என்றதுக்கு அதகாததம் - அறிந்தவறிந்த வகைகளாலே என்று அவ்வோ அகிகாரிகள தநதாமுடைய பலவிஷயமாக அறிந்தவறிந்த மாக்கபேதங்களாலே யென்றபடி ஏதபலவிஷயமாகவும் அநேக ஸாதகக னுண்டாகையாலே, அறிந்தவறிந்த என்கிறது அபபோதைக்கு, உபாயவிஷயமான ஜஞாந மென்றபடி முநகின அநாதத்திலே, பலவிஷயமான ஜஞாநமென்று கண்டுகொள்வது ‘அதுக்கு அடியான ஜஞாநபேதத்தைச் சொல்லுகிறது’ என்ற - பலத்துக்கு அடியாகவும் கீழே அருளிச்செய்கையாலே ஆராதிப்பாக்கனென்றதே ‘அடியடைவாகள்’ என்கிறதென்? என்ன, அவ்வவதேவதைகள இதயாதி ஸவகோஷம் - பரணவதிக பரணவதிகோஷம் பரிஹாராததம் - ஓரஞ்சலி இதயாதி தாமுடைய வரஸையாலே அருளிச்செய்கிற ரென்றபடி யதவா, ஸவகோஷடியில் பரணிக்ககை வேது? என்ன, ஓரஞ்சலி இதயாதி அஞ்சலிஸாத்யவஸதுவுக்கு பரமாணகவயம், அஞ்சலி இதயாதி இதம் பரதவாஜஸமவதிகராயம் கீருதாபராதஸ்ய இதயாதி - கிஷகிதகாணடே தவாதரிமேர ஸுக்ரீவய பரதி தமதமதவசம் “யலீஷஸாதி, அலீஷஸாதி” என்கையாலே “அலீஷஸாதி” என்கிற

விதெநாநுதபுராஜமஃக்ஷம் | சுகரொணானுவிஃஷ்டாநுக்ஷணவ்யபுலாந
 -நாநு” (கருதாபராதஸயஸிதேநாநயதபஸயாமயஹமக்ஷமம்) அநதரேணஞசலிமபதவா லக்ஷிம
 ணஸயபரஸாதநாத்) இகாயபெருமாளுடைய ஜயாகோஷத்தைக் கேட்டு மஹாராஜா கழத்தில்
 மாலையையறுத்துப்போகட்டுக் காபேயமாயச சிலவயாபாரங்களைப் பண்ணி, அரகே நின்ற திருவடி
 யைப் பார்த்து ‘இவ்வளவில் நமக்குச் செய்யவடுபதேன?’ என்ன, ‘அபராதகாலத்திலே அநுதாபம்
 பிறந்து மீண்டோமாய எளியனசிவ செய்கிறோமல்லோம், தீரகதழியஅபராதம்பண்ணினின்பு இனி
 ஓரஞ்சலி நேராமற்போகாது’ என்றானிறே இப்படி குணதிகலைய பராபதனயிருக்கிறவனோடடை
 வாஸனையாலே ‘அடியடைவாசுள்’ என்கிறா மாமலாநீசுடா தூபங்கோண்டு தொழுதெழுது
 மென்னுமிது மிகையாயிறே இவாபற்றின் விஷயம் இருப்பது [அவரவா இறையவா குறைவிலா] -
 ஆசுராயிகிறவாசுளுடைய இறையவ ரென்னுதல், அவ்வவ ஆசுரயணியரானவாக ளென்னுதல்
 அவாசுருக்கு ஆசுரயணியரானவாசுள் அவாசுருக்கு பலபரதாநசுகதராகைக்குக் குறையுடைய
 ரஸலா அதுக்கு அடியென? எனினி, —[இறையவா] பொதுவிலே ‘இறையவா’ என்கிறா,
 அவாசுருளோடு, அவாசுராயிகிற தேவதகளோடு, தம்மோடு வாசியற எல்லாசுகு மொக்க
 இறையவராசையாலே, “வதிஃவிஸுவஸி” (பதிமலிசுவஸய) என்கிறபடியே எல்லாசுகுமொக்க
 ஸவாமியானவா [அவரவா விதிவழி யடைய நின்றனரே] அவ்வவ ஆசுரயணியா தநதாமுடைய
 ஆகமாதிகளிலே விதித்துவைத்த பரகாரங்களிலே அடையுமபடியாக நம் இறையவா அநதராதமா
 வாய நின்றா அனிககே, ஸாவேஸ்வரன காமநாதிகாரத்தில் அருளிச்செய்தபடியே அவர்களடை

பர —(காமநாதிகாரத்தில் அருளிச்செய்தபடியே)—ஹவதீதாஸுஸவதெ, ‘காடுசெ
 செஸெஸெஹஃபுதஜோநாஃபுஷ்டுதெநு செவதாஃ தனநிநிசிராஸாயபுகுதூநிய
 தாஃ ஸயாஃஉஃ பொயொயாஃயாஃதநஃஹத ஸுயாஃஅஃதாஃஅஃஅஃ அஸுஃஅஸு
 வயாஃபு லாஃதாஃஅஃஅஃ விஷயாஃஅஃஅஃ ஸகயாஃபு லயாஃயாஃ ஸுஸுராயநரீஹதெ |
 ஹதெவதஃகாசிரா நுதெயவ விவிதாநிதாநுஃஉஃ சுகவதஃ ஹதெஷாஃஅஃஅ
 துஃஅஃஅஃஅஃ —ஸவஃ வனவஃஅஃ அளகிகாஃ வுரூஷாஃ ஸயா புகுதூ வாலையா
 மஃணியவாவவிஷயா நியதாஃ, தெ ஸவாஸநாஃஅஃஅஃ மஃணியெயெவ காடுசெ

ஸ்லோகம், ஈஸ்வரன அஞ்சலிஸாதயனாயிருக்கு மெனதுக்கு பரமணம் கருதாவராயஸுதெ சுகநி
 ஸயா அக்ஷணஸு புலாநாசு சுகரொண எனது அகவயம் “கருதாவராயஸு” என்றதுக்கு
 அததம் இளையபெருமாள் இதயாதி “கருதாவராயஸு” என்ற பூதநிததேஸததுக்கு ஹவம்- தீர்க்குநிய
 இதயாதி தீர்க்குநிய - அததநாதிகமக நோமல் - பண்ணுமல் (பாகாநெளறிறே - திருவடி சகாவாதநி
 பிளீளகளுடைய ஹவஜுளுகையாலே யெனறபடி நோமற் போகாது என்று - ஸுக்ரமண அஞ்சலியை
 துஷ்கரமாகச் சொன்ன இது ‘நீ கனக்க நோபுகுகியு’ என்று உபாலம்பதாதபாயத்தாலே உகதாரத்திகமகம் -
 இப்படி இதயாதி அஞ்சலிஸாதபன வனவனறிககே அஞ்சலிதான் மிகையாயிருக்கு மென்கிறா - மாமலர்
 இதயாதி ஸலாகயமான புஷ்பங்கலையும் அரீபாதிஜலததையும் தீபதூபங்கலையும் ஸவீசரித்துக்கொண்டு தொழு
 கைக்காக உதயோகிபோ மென்னுமிது உன் ஸீலாதிஸயத்தாலே மிகையா யிருத்தலா லெனறபடி தொழு
 தெழுது மென்று அகவயத்தா இன்னுருக்கு என்னுதே ‘இறையவா’ என்றதுக்கு ஹவம் - பொதுவிலே
 இதயாதி விவகிதாததத்தை ஸபாமாணமாக அருளிச்செய்கிறா வதிது இதயாதி விதிநறுவைநத் -
 ‘சிரிஸுவாஸு’ போலே விதித்துவைத்த அடையுமபடியாக - ஆசுரயிதது பலமடையுமபடியாக அததந
 தாம் - அனிககே இதயாதி காமநாதிகாரத்தில் அருளிச்செய்தபடியே - ஸாவேஸ்வரன காமநாதிகாரத்தில்

யுமபடியாக வென்னுதல ஸாவேசுவரன இராமடமுட்டுவாரைப்போலே முகந்தோற்றமுதே அந்
ராதமாவாய் நின்று நடத்ததுதகையாவே அவாகளும் ஆசரயித்ததாகளாய், இவாகளும் பலபரதாநஸக
ராகிறாக ளீதத்தனை, அவனையொழிந்தவனறு இவாகள ஆசரயித்தகவும மாட்டாகள, அவாக
பலபரதாநம் பண்ணவும் மாட்டாக ளெனகிறா “அயயனபாழியி ஆனை போசகு உரிநதாம்”
அன்றியிறு அவவோதேவதாமாதரங்களுக்கு பலபரதாநஸகதி யுளளது (டு)

ஆறும் பாட்டு.

நின்றனா இருந்தனர் கிடந்தனர் திரிந்தனர்
நின்றிலர் இருந்திலா கிடந்திலர் திரிந்திலர்
என்றுமோரியலனினர் எனநீனவரியலா
என்றுமோரியலனொடு நின்றவெந்திடரே

உவாவிஷயவகுத்தெழுந்த சிவஸூருவவிஷயஜ்ஞாநா ஸுதாரீரீக்யுயுட்பு கார்த்திகே
தாஃ சிவசூரிசூர கெவ்வெழுந்தாதிஷெவதாஃ, தன்னியசிவாஸூராய் துஷெவசாவிசெவ
சூருவீணநாலாயாரண கியசிவாஸூராய், புவசூருதே தாணவாஸூரிதே சபாபுயமெ
தாசுவீ ஷெவதா சிவியாஸூநவஃ “யசிவசூருநவெஷ யஸூராதிகுஸூரீரீ” (புஷு-உ. ௫
௭) உதாரி சூருகிஷி பூகிவாதிதா சிவியாஸூநவ உதாரிநவநி, யொ யொ யாயா
உதாரிசூரகாநமும், ஸகீஃ சூருகியா உதிதூதிஷி, தஸூதஸூ கஜாநடுநாவி, சிவ
விஷயெவசூருசெதூநுஸூராய் தாடுவெ, சுவதாஃ கிவிஷுஷாம், விஷயாஜ்ஞாநம் ஸூய
கிவிஷுஷாய் சூருகியா யுஷி ஸூய உதாரிஷெ ராராயகம் பூகி, ராரகெதெ மெஷு
ததஃ, சிவநுஷுதெதூரதிஷெவதாராயநாதாடுவெ ஷி ஸாவிலவிதாநு காரிஷு
சிவெவ விஷிதாநு உஷெத யசூராராயககாடுவெ உதாரிஷெ சிவியாஸூநவஃ, தத
ஸவ ததவடநுஷி சிவாராயகிஷி ந ஜாநாதி, தயாவி வஸூடுதா சிவாராய நகா
சாராயகாவிஷிதசிவெஷெ விஷயாதி

விதிதபடியே அதாவது கீதாயம் ஸபதமே ‘யொயொயாயா’ ஓநநுஷுஷுய யாருதிதாதிஷி |

தஸூதஸூரவதாஸூருதாடுவெவிஷயாஜ்ஞாநம் || ஸூயாஸூருயாயுஷிஸூராராயநீ
ஷெத | உஷெதவததககாரிஷுசெதெவவிஷிதாநிதாநு” இதயாதி ‘அவாவா விஷிஷி யஸூ
நின்றனா’ என்றதகு - அந்தஅந்த ஆசரயணியதேவதைகளை தந்தாமுடைய ஆசரமுகளிடே ‘சிவியாஸூ
போலே விதிதத பரகாரவகளிலே தவகளை யாசரயித்து பம்முடையபடியாகவும், ஆசரயணியா அவாஸூரு
பலபரதாந ஸகதராகவும், ஆசரயணியாகவும் ஆசரிதாகவும் அந்தாயமிபாய் நின்றனா என்று பரதாயோஜனை
கும், அந்தஅந்த அதிகாரிகள் காமநாதிகாரமான ‘யொயொயாயா’ இதயாதியிலே ஸூயவாந விதிதத ப
காரத்திலே தததததேவதைகளை ஆசரயிக்கும்படி உபயாகும் அந்தராதனவாய் நின்றா என்று தவிக்யயோஜ
னைக்கும் விஷகருஷ்டமான பொருள் முநகின் அதததததில் தேவதாநதாயமிதவமு, இரண்டாமாதததத
சேதநாதாயமிதவமு சொல்லுகிறதென்னுமது, பாட்டு யோஜனையோடு விசேஷிக்கும் இந்த அததததயத
தாலம் பவிதம் - ஸூவேஸுவாந் இதயாதி இராமடமுட்டுவாரைப்போலே - விஷயபரவணரான பிரானைக்
வாதஸயததாலே ராதரியில் வாதரவகளிலே தவகளை அவாகள கணபடாமல் புஜிப்பிக்கும் மாதாநிஷோபபோலே
என்றபடி மாட்டாக ளெனகிறதென? ‘வாயவ்யுடுவூதாரிஷெத’ இதயாதிசூரிலே அவவவதேவதை
என்றே பலபரதாநம் பண்ணுகிறதாகச சொல்லுகிறது என்ன, உயியாந் இதயாதி வாயாந் சாஸதா பாரி
தஸதாநம் காமேண அநவயி (டு)

ஆ -- (நினைநா) சேதநாசேதநாதமக ஸமஸத வஸதுக்களினுடைய ஸமஸத பாவருகதி நிவருததிகளும் பரமபுருஷ ஸவஸபாதீநமெனது சொல்லுகிறது

ஒ -- ஆறும்பாடபடி, சேதநாசேதநாதமக ஸமஸத வஸதுக்களுடைய ஸமஸதபா வருகதி நிவருததிகளும் பகவதஸங்கலபாதீந மெனுகிறது

'நினைநா இருநதநா' என்று தொடங்கி [எனதுமொரியலவினா என்று தொடங்கி] அநேக பாகாபாபிநுசகையாலே ஒரு பாகாபாதகை சொல்லி இதுவே படி யென்று ஒருநாளும் பரிசேசேதிக அரியபாப அபரிசேசேதயகைசஸவருபபாப இப்படி ஸுதருடபரமாண விததை யுள்ளவா 'எம்' என்று ஸவலபாதகை சொல்லுகிறது நாலாமபாடபி ஸவருபதாதீநயம் விசராமகையால் இப்பாடபி பாவருகதி நிவருததயமஸகாதீநயததிலே காதபாயமாயிற்று, "சுருண்பா விஜாகு ஸொரெண்டினா" என்கிறதிலே ஆருணயாதிகளே விதேய மாணபோலே

ப -- அநநரம், ஸாவபாவருகதிகளும் ததீநைகொன்று ஸாமாநாதிகரணயதநாலே அருளிசெய்கிறா

நினைநா இருநதநா கிடநதநா நிநதநா நிறமலும் இருநததலும் கிடததலும் திரி ரலுமாகிற பாவருகதிகு ஆஸாயமான பதாநதங்களும, நினைநிலா இருநதிலா கிடநதிலா திரிந திலா - நிவருகதிகு ஆஸாயமான பதாநதங்களுமாய, (இதநாலே), எனமம் எனதுமொகக, லா இயலவினா ஒருஸவலபாதகை யுடையவா, என எனது, நினைவு அரியவா - நினைககைக்கு அரியமாயிருப்பா, எனமம் எனதுமொகக, லிரியலவொடு நினை ஸவேதாஸமஸத வயாவருகத மான, எம் கிடா நமமுடைய கருடபரமாணவிததா

பாவருகதி நிவருததிகளான தாமங்குளினுடைய தகதீநதவம் சொல்லாநிறத தாமி பாயநதமாகச சொல்லிற்று - இததாமங்குள ஆஸாயகதை யொழிய பாகிபததிபணைவொண்ணை மையாலும், கீழே தாமி ஸவருபம் ததீநமெனது சொல்லுகையாலும், தாமிபாயநத ஸபதமே யாகிலும் தாமததிலே காதபாயமாககதவது இவவிடதிலே 'பாவருகதி ஸாவராநீநையானலும் ஏறிட்ட சட்டி விழுமகசுரு பசோகா வேண்டாதாப்போலே நிவருததிகு கதபேசைகயுண்டோ' எனினில, தரிசங்கு நிவருகதிகு பாகிபததம் காணகையாலே நிவருததிகும ஸாவராபேசை யுண்டு இப்படி பாகிபததிலே பாவருததருடைய நிவருததிகும ஸாவராபேசை யுண்டாகையாலே ஸாவபாவருததிநிவருததிகளுசும ஸாவராபேசை யுண்டு

இ -- ஆறும்பாடபடி, பாவருகதிநிவருததிகள பகவதஸங்கலபாதீநைக ளென்று ஸாமாநாதிகரணயதநாலே சொல்லுகிறது

[நினைநா இதயாதி] ஸகல சேதநாசேதநாதங்களுடைய ஸகல பாவருகதி நிவருததிக ளும் விதேயபாயபதாநதநாம பண்ணிறத, இவங்குளே சொல்லுமென ? எனினில, -- "நாம வன" என்கிறபாடபி ஸவருபருசொல்லுகையாலே இப்பாடபி பாவருகதிநிவருததி மாத ரததையே நினைகிறது, அருணாதிகரணததிலே ஆருணயாதிகளே விதேயமாணபோலே [நினைநா இதயாதி] ஸகலபாவருததிநிவருததிகளும் ததீநைக ளென்கிறது நிவருததி ததீநை யாவதென ? ஏறிட்ட சட்டி விழுமபோது ஒருநியாமகா வேணுமோ ? எனினில, -- வேணும், ஸவாகசததினினமும் விழுகிற தரிசங்குவுக்குத் தனலை முடிய விழ்வொண்ணுமையாலே [எனது மொரியலவினாநினைநினைவரியவா] அநேக பாகாபாபையாலே ஒருபாகாபாததையே சொல்லி இது இப்படி யென்று ஒருநாளும் பரிசேசேதிக அரியவா [எனதுமொரியலவொடுநினைநா] எனதுமொகக

இப்படி அபரிசுசேதயதைகஸவமாவாயிருக்கை [எம்திடரே] இப்படி ஸுநருட பரமாண வ தா 'எம' என்று தமக்கு இவவாததம் பாகாஸிகையாலே ஸவலாப நகைச சொல்லுகிறது

நாடு — ஆறும்பாட்டு லீலாவியுதியினுடைய ஸத்தியும் பகவதஸங்கலபாதீநமென கீழ், அதினுடைய பரவருத்தி நிவருத்தியும் பகவதஸங்கலபாதீந மெனகிறா இதில்

[நின்றனா இதயாதி] நிறமல இருத்தல கிடத்தல திரிதல எனமம், நிலலாமை இரா கிடவாமை திரியாமை எனமம் சோலலக கிடவதிறே பரவருத்தி நிவருத்திகளை பகவதஸங்கலபாதீந ஸமஸதவஸதுகளுடையவும் பரவருத்திநிவருத்திகளைச் சோலலுகிறது இப்பனமயால ஆக வாசகஸபதம் வயகதியிலே பாயவஸித்து நிறகுமாபோலே பரவருத்தி நிவருத்திகளுக்கு வாசகம் ஸபதமும், அபாயவஸநவருத்தயா அவனளவிலே சேனமலஸது நிலலாது “**சுரணயாவி க்ஷுரெவாஜ்ஜீணாதி**” (அருணயாநிகாசக்ஷயாலோமங்கரீணதி) எனகிறவிடத்திலே ச

விஸிஷ்டவஸது தோற்றுநிறகசசேயதேயும் ஆருணயாமஸத்திலேதாதபாயமாகிருப்போலே, பரவரு நிவருத்திகளுக்கு ஆசரயமான வஸதுககளினுடைய ஸவகுபம் அவனதீநமெனம் முன்னே சோ கையாலே பரவருத்தி நிவருத்தியமஸத்திலே நோக்கென்று சோலலுவாரு முன்னே, அப்போது ஸ நாதிகரணயம் ஸித்தியாது, ஆக, பரவருத்திநிவருத்திகளுக்கு வாசகமான இஸஸபதம் அவறம் ஆசரயமான சேதானக காட்டி, அவனதனைக்கு ஈஸ்வரனையொழிய பருதகஸத்தியாதல உடல மாதல இலலாமையாலே அவனளவுங் காட்டுகிறது, ஆக, விஸிஷ்டவஸதுஸவயே காட்டுகி

பர — வாயகதியிலே பாயவஸித்துநிறகுமாபோலே, — ஆகருதிவாஸஸபதம், லாபெஷு [சு க] மளரெஸாஜிநுஷு உத்யாதி புகாரஸமம் மாக்ஷிவாநிமஸஸஸாபு ரிணிவிண்ணு சவயபுவஸ்யுஷ், விண்ணுராவி வெதக ஸரீரகெவய க்ஷபுகாரக வின் ஸரீரகெவதகஸுராவி பரஸாத் புகாரகவாது பரஸாத் புகாரக வயபுவஸ்யுஷ் ஸவெஷு ஸஸாநா பரஸாத் புகாரகவாது உதி பரஸாத் வாயிஸவெஷு ஸாஸாநா ரணுஷுபெஷு

ஆறும்பாட்டு நின்றனா இதயாதி உகதாநுவாத பூவகமாக இப்பாட்டில் பூவாரததததை கட்டாக்ஷி அவதாரிகை லீலாவியுதியினுடைய இதயாதி வாகயதவயத்தாலே

மூலத்தில் விஸேஷ்ய பாயநதமா யிருக்கசசேயதேயும் நாலாமாட்டில் ஸவருபதாததீநம உக கையாலே பரவருத்தி நிவருத்திமாதாததிலே தாதபாயமெனகிறா நிறமல் இதயாதி யத்வா, பரவருத்தி ருத்திகள இவருத் தோற்றுநிறதோ? எனன, நிறமல் இதயாதி எனனுதல பவ வசநதாதபாயம் - பகவத திரிக் இதயாதி பரவருத்திநிவருத்தி தாததீநயம் சொல்லுகிறதானில் தாயிபாயநதஞ்சோலலுவானெனா என ஆகிருத் இதயாதி ஆகிருத் ஜாதி அபாயவஸந வருத்தி - பாயவஸநரஜித போதஸகந்தி அரு கரணத்தில் பாவ்யகாரவிதநாத பரகீரியையாலே அருளிச செயது பூவபக்ஷமதாநுஸாரேண சொலத பக்ஷதை அறுவதிககிறா அருணயா இதயாதி “**மூனெஜ்ஜுவூவெகெஷு**” மூவெஷும, காஜ் க்ஷிணி” என்று நஷ்டாஸவதகநுநயாயேந பரஸபரஸாகக்ஷதையாலே விஸிஷ்டதாயிஸவருபா தீதமத்தனை “**உவாசீணாதி**” என்று கோஸவருபம் முன்னே பாதிபநநமாகையாலே அருணுதிஸபத ஆருணயாதி தாமாதாவாசகங்களென்று பூவபக்ஷயிபராயம் குணமெனம் - விசேஷணம், தாவயமென விசேஷ்யம் ஸாமாநாதிகரணயம் ஸித்தியாது “**எந்திடா**” எனற பதத்தோடே ஸாயாநா கிகரணயம் ஸித்திய “ஆகருதி” இதயாதி வாகயோசத ஸவாநிதநாதமஹ-ஆக இதயாதி பாயிருத்தி நிவருத்திகளுக்கு வாசகம் பரவருத்தி நிவருத்தியமஸத்திலே தாதபாயமான உபலம்பம் - தோற்றமவு பக்ஷநதா நிராகரணத்தை உட ஹரிககிறா ஆக விஸிஷ்ட எனம், விஸேஷணமஸத்திலே ஊறறமானாலும் விஸிஷ்டததுககே வ மெனறபடி நிரவயாபரதாருபிவருத்திகளும் அவன வேணுமோ? எனகிற ஸங்கையை அபியுகதோகதிய

‘பரவருத்தி அவனநீனையாகிறது வேணுமாகிவ நிவருத்திக்கு அவன வேணுமோ?’ எனறு எம்பா
ரைக கேட்க, ‘ஸவாககத்தினினறும் விழுகிற தரிசங்குவை சகதிமான நிறகச சோலல நிறகவேண
டிற்றமக கண்டாயே, அப்படியே நிவருத்திக்கும் அவன வேணுங்காண’ எனறு அருளிச்செய்தா
[எனறுமொரியலவினரென நினைவரியவா] இப்படி அநேக பரகாரா யிருந்தகயாலே காலத்ததவ
முள்ளதனையும் ஆராயாநின்றாலும் இன்னப்படிப்பட்ட ஸவலாவததை யுடையவ னென்று நினைக்க
வுங்கூட அரியவா [எனறு மொரியலவோடு நின்ற] வருஷலவிவாஹமநதரம்போலே எனறும
ஓரியலவோடு நின்றவராவது என? எனனில, —எனறும ஒருபடிப்பட்ட ஸவலாவததை யுடைய
வ ரென்று நினைக்க அரிதான நிலை எனறும ஒருபடிப்பட்டிருக்குமென்கை [எமதிடா] - அப்பெள
ருஷேயமான வேதபரிதிபாதய னாகையால வந்த தாடயத்தைச சோலலுகிறது இப்படி ஸப்தருட
பரமான ஸித்தரான நிலை தம்முடைய லாபமாயத் தோற்றுகையாலே, ‘எந்திடா’ என்கிறா நின்ற
னா இருந்தனா கிடந்தனா திரிந்தனா நின்றிலா இருந்திலா கிடந்திலா திரிந்திலான இவையெல்லாம்,
எனறு மொரியலவினரென நினைவரியவராய எனறும ஓரியலவோடு நின்ற எந்திடரானவா (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

திடவிசுமபெரிவளி நீர்நிலமிவையிசைப
படாபொருள்முழுதமாய அவையபைதோறும்
உடலமிசையுயிரெனக் கருதெங்குமபரந்துள்ள
சுடாமிதகருதியுள் இவையுண்டகரனே

ஆ — (திடவிசுமபு) சீழ் முன்றுபாட்டாலும் ஐரத்தினுடைய ஸபருபஸ்திதி பரவ
ருத்திகுள் பகவதநீர்மெனனு மிடத்தை ஸாமாநிகரணயததாலே சொல்லிற்று, இனி இாத
ஸாமாநிகரணயமானது ஐகதிஸவாயோஸஸரீராதமதவநிபந்தந மென்று சொல்லுகிறது

இரதஸாரகதை இவ்வாதமா நியந்தருதயா வயாபித்திருந்தாற்போலே எம்பெரு
மானும் அபாதித பரமான ஸித்தமான பருதிவயாதி பூகபருசுகங்கனையும் சதாரபதங்களான
ஸமஸகவஸதுக்கனையும் நியந்தருதயா வயாபித்திருந்தும் இப்படி காயகாரணோபயாவஸதா
சிதவஸதுவிறாட்டிலும் பதந் முகா நிகய ஸித்த கரிளித் தேதநிறகாட்டிலும் வில
க்ஷணஜஞாநாநதாமலஸவருபயை, ஹேயபரத்யபீகசலயாணைகதாநாபரிமித் குணவிபூதிகுணய,
அகிலபுவநிரிமாண தராண ஸமஹரணதி வீலாவிநோதனயை, ஸாவஜகதாதமாவாய, ஸாவ

பரிஹரிசுகிறா பாவருத்தி இதயாதி ஸவாககத்தினினறும் விழுகையாகிற பாவருத்திக்கு விழாமை நிவ
ருத்தியிறே அது ஸவாபீஷ்டமானாலும் தன்னால் முடியாதே, சகதிமத்திராகவேணடிற்றென்னுதல் பதந்மே
நிவருத்தியாய அதுதானும் சகதிமதபரிருத்தமாயிற் றென்னுதல் அநேகபரகாராயிருக்கையாலே—‘நின்றனா’
இதயாதயநேகபரகாராயிருக்கையாலே ‘எனறுமொரியலவினரென நினைவரியவா’ எனறத்தை “முடிச்சோதி”
யிலே வடிவழகு விஷயமாக எடுக்கையாலே இது ஸாவபரகாரா பரிச்சேதயதைக்கும் உபலக்ஷணம் கீழே
‘நினைவரியவா’ எனறுவைத்து “வ்யஷ்டலவிவாஹநதரம்போலே” எனறு கூட்டுவது வருஷலவிவாஹ
நதாமாவது - ‘அசாணியைத் தொட்டுத் தொட்டிலேன, பாயநகிட்டுப் பாயநகிலேன, சொல்லிட்டுச் சொல்
லிலேன’ தருடதவமாவது என? எனன், அப்பெளந்ஷெயமான இதயாதி ‘எம்’ எனறுதகருத் தாதபாயம் -
இப்படி இதயாதி ஸரோதருபத்திஸமாநாநாதம் அநவயம் - நின்றனா இதயாதி இவையெல்லாம் - ஸங்கா
தாதமகமான இவையெல்லாம் இவையெல்லா மெனறு - அநவிதமாகைக்காக் (சு)

[illegible]

[திடீர்சம்பு என்று கொட்டங்கி] ஸவகாராயமான பூதரதுஷ்டயங்களுண்டாவதற்கு முன்பே உண்டாய அலை நஸிர்தாலும் தான் சிலநாள நிற்கும் கான் ஆகாசம் முதலான பூதங்க ளாவதற்கையும் உபாகாநமஸ்கக கொண்டு காராயமாய விஸதருதமாகாகின்றுள்ள தேவாதிபதாரத்தவ கலையெல்லாம் உண்டாகுகி இங்கு ஆகாசத்துக்குச் சொன்ன காராயம் லோகாயதாதிமதிராஸ பரம், எரியாவது தேஜஸஸு, வரியாவது காற்று [அவையவை யென்று கொட்டங்கி] - அவ வவபதாரத்தவஸளகோறுமஸாரீரத்தில ஆதமாவைப்போலே தாரகனுமாய நியந்தாவுமாயக கொண்டு வயாபயபதாரநதீங்களுக்குத் தெரியாமே வயாபிதது, அவவளவனநிகசே அபபதாரத்தங்க ளுடைய புறமபும் வயாபிதது, காலத்திலே இவற்றை ஸமஹரிப்பதனு செய்த ஸாலேபவரன, முதற்பாட்டுக கொட்டங்கிச் சொன்னபடியே,பொளருஷேயதவ நிபந்தநமான விபரலம்பாதி தேஷ்ட ரஹிதமுமாய, அவ்யாபிதபரமானமுமாகையாலே மிகசுதேஜஸஸை யுடைத்தாய, ஒருவரால் பண ணப்பட்டகனநிககே என்றுமகேடேவருசையாலே ஸருநியென்று சொல்லப்படுகிற வேதத் திலே பரதிபாதயத்யககொண்டு உள்ள கரம் அறுஸநிதக அரகதததுக்கு ஸருநியை ஸாஸி

யாகச் சொல்லுகையாலே ஸ்ருதியிற்சொல்லுகிற ஸ்ரியப்பதிதவமும் நாராயணபரமகவாசயரவ
மும் அதுஸந்திதாராகவேணும் இவ்வாதத்தில நிரந்தரேஷஸ்ருதியே பரமார்பாகப் பிடிசை
யாலே வேதவிருத்தரான பாஹ்யமும், ஜஸ்திஸவராகஞ்சகு அந்யதாஸம்பநதஞ் சொல்லும் குத
ருஷ்டிகளும் அததாத பாகிஸ்திபதாராண்கள்

ப — அநந்தரம், இந்த ஸாமாந்திகரணயம் ஸ்ரீராமகமலாவஸம்பநத நிபாகநம் என
கிறார்

திடம் (பூதநகரங்கனிறகாட்டிற் சிலசாலம் நிறகையாகிற) சிகதனவையுடைதகான
விசமபு ஆசாசமும், எரி அகநியும், வளி வாயுமும், நீர் ஜலமும், நிலம் - பூமியும், இவை
மிசை இவை ஆஸாயமாகக்கொண்டு, பாட பரநத, பொருளமுழுவதும் பெளதிகபதாத பா
கருமெல்லாம், ஆய (தானுமபடி அவறறுக்கு) உபாநாமாய, அவைஅவைநொறும் - அவ்வோ
பதாநதங்கன்கோறும், உடலமிசை சரீரத்தில, உயிர் என - ஆதமா வயாபிகுமார் போலே
கரந்து கரந்து வயாபிதது, எங்கும் பரநது இப்படி ஸகலபகாததங்கனிலும் வயாபிகுமாய
சடா ஸவகிபராமாண்டெளஜ்யாயதகாலும், மிகு மிககிருப்பகாய, ஸ்ருதியுள் (நொடியா
வருவிககப்படுவதான) ஸ்ருதியினுடைய, உளன உள்ளானபொருளாயக்கொண்டு நொறறுமவன
இவைபுண்ட - (இப்பகாததங்கன்கை ஸமஹருதிகாலத்திலே “கதூ வராவராயு ஹணாக்” எந்
தன்னுள்ளே) விழுமவன, சுரன - தேவஸபதவாசயன

“தஜேபரெஷெவவக்ஷிவதி” என்ககடவதிநே விசமபுகு அநந்தரம் வளியை
எடாதே எரியை எடுத்தது தைகதிரியோபநிஷத்திலே “சுதூநுசூகாஸஸுஜிமுக” என்கிற
ஆகாஸபாதமயமும், சாந்கோகயத்தில “தகெதஜோஸுஜக” என்கிற தேஜோபாதமயமும்
தோறறுகைககாக இதகால, ஸ்ருஷ்டி ஸமஹாரங்கனும் அதுபரவேஸநிபநநநமாந அந்நா
மதவமும் தத்தீந மெனநதாயிற்று

இ — ஏழாமபாட்டில், கீழ் முனறுபாட்டிலே சேதநாசேகநங்களுடைய ஸ்வரு
ஸதிதி பரவருத்தி நிவருத்திகள ஹகவதீநைக னென்று ஸாமாந்திகரணயதகாலும் வையகிரமன
யதகாலும் சொலவிறும், அநத ஸாமாந்திகரணயததககு நிபநகநம் ஜஸ்திஸவராகருடைய ஸ்ரீ
ராத்மஹாவ ஸம்பநத மென்கிறது ஜகததினுடைய ஸவருபாகிகள் ஹகவதீநயராகையாலே
இந்த ஜககது அவனுக்கு ஸ்ரீர மென்று சொலவிறுக்கவுமாம்

[திடவிசமபு] தருடமான விசமபு ஸவகாயமான பூசுதுஷ்டயககுகு முனடே
புண்டாய அவை நலிதகாலும் சில நாள நிறககடவதாகையாலே ஸதீரமான ஆசா
மென்கிறது, இது முதலான பூதபஞ்சகங்கனென [இவைமிசை பாட பொருள்] - இவறறு
காயமாய விஸதருதமாகாடுனுள்ள தேவாதி பதாததங்கனென [முழுவதும்மாய] இந்த
ஸகலபதாததங்கனையும் உண்டாககி ஆகாசத்துக்குச சொன்ன தாடயம் லோகாயதாதிம
நிராஸ பரம் வளி காறு [அவையவைதொறும்] அவவவபதாநகங்கன்கோறும் [உட
மிசை உயிரென] ஸ்ரீரத்தில ஆதமாவைப்போலே பூரகனுமாய, நியநதாவுமாய, சேஷி
மாய, “ஹுதெதி யாஹ்ஹாணவாஸுஷாஷுஹிபஜமக் | ஸவனவஸவஹுதாதாதுவ
ஸ்ரூடுவொயதெவாயு” [கரந்து] வயாபய பதாததங்கன்குகு, நெரியாடே [எங்கு
பரநது] உளளும் புறமபும் வயாபிகது [இவையுடைசுரன] பரளயதஸையிலே இவறறு
ஸமஹரித ஸாவேஸவரன [உளன சடா மிகு ஸ்ருதியுள்] - முதற்பாட்டுத் தொடங்கிசொன்ன
அததங்கனெல்லாவறறுக்கும் பரமானம் நிரததேஷஸ்ருதி யென்கிறது சடாமிகுசையாவது

ராடு - ஏழாம்பாட்டு [திடீர்சுமப்பு இதயாதி] - கீழ் ஸாமாநாதிகரணயம்
சோனன இது - * லாலிபரதிஸந்தாந நயாயததாலேபாய, அததாஸ பலிதத ஸம்பநதம்
ஸாரீராதம் லாலம் எனகிறுராதல், அன்றியே, கீழே ஸாமாநாதிகரணயததாலும் வையதி
கரணயததாலும் சோனனா அபபடி சோனன ஐகயததுக்கு நிபநதம் ஸாரீராதம் லாலம்
எனகிறுராதல் “**சுமெநதஜீவெநாஆநாசு பூவிஸா நாகரூபெவநாகரவாணி**”
(அநேநஜீவெநாதம்நாநுபரவிஸபநாமருபே வயாகரவாணி) எனகிறபடியே தரிவுருதகருதமான அசித்தி

* ஸ்ரீராமகிருஷ்ணதாசநயாயம - 'உரைநீது, மேலாறல்' என்னும் உக்தி

ஒ — எட்டாம்பாட்டு இப்பாட்டில் இப்படி பாடுகிறீர், நான் ஸார் வைப்பாடுகிறீர். பாடுவதில்லை. ஹாரகாத்தாக்களாகப் பரவித்தான் பாடுமாறுதான் இருக்கிறீர். சொல்லுகிற குதாவுக்கா நிரலிச்சப்படுகிறாள்.

[சுரரென்று தொடங்கி] பரஹ்மாநிகர அப்யாஸிவாணாஸாஸநிநிநிபாபுடசகா
யிருந்த பரகருநி தொடக்கமாக மேலுள்ள பராசுரப நாராததமர நொலவாநி மரகும வரிஷ்டட
மான காரணமாய விண் எனது பரகருநிராயமான ஆகாஸவாசிரபதகை ப நாராயணன்
பரகருநியிலே பரயோகிகருரா [அவைமுழுதுண்ட] ஸர்வாநுலாந, அவன் காட்டின வாயியை
யுடைய பரஹ்மாவாலும் ஸருஷ்டமான பதாராதகமகளில் நுதரானு ஸமஹாராயமாவ துள்ளே ஸர்வம்,
ஸமஹாததாவான நுதரனதனனையும், அவனுக்கு நிலமனநிசசே யிருந்ததுவா மஹாநிசயேயும்
அகப்பட ஸமஹரிததவன் [பரபரன்] அவன் காட்டின வழியாளில் எசுரே ஸர்வருஷ்டி யையும
ஏகதேஸஸமஹாரததையும பண்ணுகையாளே அஸமகாநிசசேசாட்டில் பரமாயிருக்கிற பரஹ்
ருதராகருக்கு நிலமல்லாத ஸருஷ்டி ஸமஹாரங்களைப் பண்ணுகையாளே அவாகருசகும் பர
னென்றவாறு [புரமோரு மூனறெரிதது என்று தொடங்கி] ருதரந ரிபுர ஹ்மபாஸணிலு
னென்றும், பரஹ்மா வைதிகஜ்ஞாநத்தை தேவாசளுக்கு உபதேசித்த நானென்றும் அவாசருசகு
பரஸித்தியைக் கொடுத்தது, அநந்தராதமதயா நினது கானே அவவப்பகாரங்களை லோசக மரகுப
பண்ணினாற்போலே ஸமஸதஸருஷ்டி ஸமஹாரங்களைபும காசின ரெயநருருசையாளில் லேவீதிராய
சிலா ஸருஷ்டி ஸமஹாரங்களைப் பண்ணுவா ருண்டென்று சொல்ல முடியாது

பு -- அநந்தமம், வயபஷ்டி, ஸருஷ்டி, ஸமஹாத் ராசுகளான பரஹ்மருத்ராத்ருதம் க கதிநா
என்கிறா

சுரா தேவர்களான பரஹ்மாதிகளுக்கும், அறிவு அரும அறியவொண்ணாக, நிலை நிலையாயுடைத்தான, விண்முதல ஆகாசமமுதலாயுள்ள, முழுவதும் ஸமஷ்டிருப ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும், வரனமுதலாய வரிஷபமான காரணமாய, அலை அவறறை, முழுது உண்ட நிரஸேஷமாக உபஸமஹரிபபதூமமசெய்கையாலே, பரபரன (வெஷ்ட ஸருஷ்டி ஸம ஹரகாததாக்களாயக்கொண்டு) பரரான பரஹ்மருகராதிரசுளுக்கும் பரணாவன, அரன ரு, ரணம், அயன பரஹ்மாவும், என எனது பரஸித்தகமாமபடி, புரமொருமுனது அரணிதீயமான புரதரயத்தை, எரித்து தஹித்தும், அமராகரு தேவாகளுகரு, அறிவு இயந்தும் ஐநூ நத்தை உபதேசித்தும், உலகு அணடாரதாவாததிலோகங்களை, அழித்து ஸமஹரித்தும், அமைத்து அவறறை ஸருஷ்டித்தும், உளன (அவாகளுக்குள்ளே) ஆதமாவாயிற்றும்வன

விண்ணு என்று “கூலிஹ்வஜாகாஸஹ்வபுராதஸ” என்று கராக்கிவிதையிலே சொல்லுகிற கணக்கிலே மூலபாகருகி யாகவுமாம் இபததல கொடுக்கல் இதனால், பாஹம ருக்ராகிசளபகவிலே பாதவஸவசைபண்ணுகிற குதருஷ்டிகளை வயாவாகிக்கிறது

இ -- எட்டாமபாட்டி, இப்படி ஸருதிபாஸிததன ஸாவேஸவரனாகுற ஸருஷ்ட யாகிகளிலே பரஸிதசரான பாஹமருதாநிசரிலே ஒருவனுனலே? என்கிற குதருஷ்டிகளை நிர்ஸிக்கிறா

[சுரா அறிவரு நிலை விண்ணு] பாஹமாகிளால அறிவ அரிதான ஸித்தியைபுடைய முகல பாகருகி கராக்கிவிதையிலே “கூலிஹ்வஜாகாஸ ஹ்வபுராதஸ” என்று ஆகாஸ ஸபகததாலே முதல பாகருகியைச் சொல்லுகையாலே, இங்கும் ஆகாஸஸபதததாலே மூலபாகருகியை அருளிச்செய்கிறா [விண்ணு முதல முழுதும் வரனமுகலாய] மூலபாகருகி தொடக்கமான மேலுள்ள பதாதநாசனொல்லாவறறுகதும் வரிஷ்டமான காரணமாய வரன வரம [அவை முழுதுண்ட] ஸஸவரனாலும் அவனடியாக பாஹமாவாலும் ஸருஷ்டமான பதாதநகவகளில் ருக்ரானுல ஸமஹாஸமாவது ஏகதேஸம, ஸமஹாககாவான ருதாநையும், அவனுக்கு நிலமல்லாக மஹாநாகிகளையும் அகப்பட ஸமஹரிக்கவன [பரபர] ஸஸவரனடியாக வசதேஸ ஸருஷ்ட ஸமஹாநாசனப பண்ணுகிற பாஹமாகிள அஸமகாக்கிகளில் பரா, அநச பாஹமாகி களுக்கும் பரனாகையாலே பராதபரன [புரமொருமுனறு எரிந்து என்று தொடங்கி] ருக்ரானுக்கு அநதாயாமியாயக கொண்டு தரிபுரதஹநம பண்ணி, பாஹமாவுக்கு அநதாயாமியாயகின்று வைக்கிறாராததை தேவாக்களுக்கு உபதிகிதது இயநது - ஈநது, அறிவையிந்து [அரன அயனென] சரிபுரதஹநமபண்ணினு ருக்ரனெனறும், வைக்கிறார பரவாகதகன பாஹமா வென்றும் அவாசளுக்கு பரஸிதகியைக கொடுத்தாரதேபாலே [உலகழிதது அமைததுள்ளே] பாஹமாவுக்கு அநகாயாமியாயகின்று அண்டாநநாவாதிகளை ஸருஷ்டிததும், அவனுக்கு நிலமல்லாத பராசருச ஸருஷ்டியை ஸவேநருபேண பண்ணியும், ருரானுக்கு அநதாயாமியாயகின்று அவனுலே ஸமஹாஸமமான அமஸநதை ஸமஹரிததும், அவனுக்கு நிலமல்லாக பராசருச ஸமஹாநாததை ஸவேநருபேண பண்ணினு ஸாவேஸவரனே “வனதள அளவிவ்யபெருஷ்ட” இப்படி ஸமஸதஸருஷ்ட ஸமஹாநகவையும் தானேசெய்கையாலே வேறேயும் சிலா ஸருஷ்ட ஸமஹாநகவளுக்குக் கடவாருனெனறு சொல்ல முடியாது சுரரறிவருநிலை விண்ணு முதல முழு வறுக்கும் வரனமுதலாய அவை முழுதுண்ட பரபரன அரனெனப புரமொருமுனறெறிந்து, உலகழிந்து அயனென அமராகு அறிவியநது உலசமைந்துமுன “விஷ்ணுராஜமவத”

ரூ -- எட்டாமபாட்டி [சுரா இதயாதி] ஸருதிஸிததன அவனேயென்றும், ஸாவ ஸரீரியாயநிற்சிறுன அவனே யென்றும் சொல்லாரினறீர், அல்லாதாரும் ஒரோ காயாகளிலே அதிகரித்து அவையும் நடத்தியனறே போருகிறது? பாஹமா ஸருஷ்டிகக்குக் கடவனாய, ருதான ஸமஹாநதததததக் கடவனாயனறே போருகிறது, இவற்றை ஒரு வயகதியிலே ஏறிட்டால் நீர் பக்ஷபாதததாலே சோனனீராகீரோ? எனன, - ‘ஒரு வயகதியில் பக்ஷபாததததாலே சொல்லுகிறே னலலேன, பரமாணகதிககா யாராயநதால அவை அவாகளபககலில் கிடவாமையாலே சொல்லுகிறேன’ என்கிறா

எட்டாமபாட்டி - சுரர் இதயாதி ‘வரனமுதலாயவைமுழுதுண்டபரபரன’ என்கிற பதங்களையும் ‘அரனயனெனவுலகழிததமைததுள்ள’ என்கிற பதங்களையும் கடக்கித்து பாஸநோததாரூபேண ஸககதி ஸ்ருதிஸிததநீர் அவனே இதயாதி ஸ்ருதிஸிததநீர் அவனே யென்றும் எனறது-‘சுருதியுள்ளன’ எனறத்தைய பற்ற ஸரீரஸரீரியாய இதயாதியாலே - ஸரீரபூதபாஹமாகிளுக்கு ஸவதநந்தயா காதருந்வமியிலேயென்று பவிதம் ததா ஸககதே - அல்லாதாரும் இதயாதி விவரணம் - பாஹமா இதயாதி

[illegible]

கோப பண்ணுகிறான் ஸாவேசுவரனாகையாலே சொன்னேனத்தனை, ஒரு வயகதியில் பக்கபாதத் தாலே சொன்னேனலேன என்று குதருஷ்டிகளை நிரஸிக்கிறா (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

உள்ளேனில்உள்ள அவனுருவமஇவவுருவுகள்
உள்ளெனேனில் அவனருவமஇவருவுகள்
உள்ளேன இலனேன இவைகுணமுடைமையில்
உள்ளிருதகைமையோடு ஒழிவிலன்பரந்தே

ஆ — (உள்ளேனிலுள்ள) இப்படி வேகாவலம்பி குதருஷ்டிகளை நிராகரித்து, 'பரமாணுமில்லை, பரமேயமுமில்லை, ஸாவமும ஸூந்யம், ஆகையாலே, வேதமும வேதவேத்ய னு ஸாவானும், அவனுடைய ஸாவாயமான ஜகதும் இல்லை' என்கிற ஸூந்யவாதியை நிராகரிகிறது

ஸூந்யவாதியான உன்னைக் கேட்போம், ஸாவானுடைய இல்லாமையை ஸாதிகுகிற நீ ஸாவான உள்ளென்றே இல்லென்றே பரதிஜை பண்ணுவது? இவை இரண்டுபரகாரத் தாலும் நீ நினைக்கிற இல்லாமை ஸம்பவியாதா எகதாலேயென்னில், லோகத்தில் ஹாவாஹாவப தஸாநும் ஹாவாஹாவ பரதிஜைகளும் வித்யமாநவஸ்துவினுடைய அவஸ்ததாவிஸேஷ கோசரமாகக் கானாகையாலே ஆதலால், ஸாவான உள்ளென்னில், அஸ்திதவதாமவிரிஷ்டனாயிருக்கு மென்று சொல்லிறறைய வரும், ஸாவான உள்ளென்னில், நாஸ்திதவதாமவிரிஷ்டனாயிருக்கு மென்று சொல்லிறறைய வரும் இப்படி ஸாவாவயதிரிகத் பகாரததங்களைபும் உள்வென்னில், இவையும் அஸ்திதவதாமவிரிஷ்டங்களாய்கொண்டு உள்வென்று சொல்லிறறைய வரும், ததவயதிரிகத் பதாரததங்களை இல்லையென்னிலும், அவை நாஸ்திதவதாமவிரிஷ்டங்க னென்று சொல்லிறறைய வரும், அந்த அஸ்தி நாஸ்தி ரூப பதாரததங்களும் அவனுக்கு ரூபமாயிருக்கும், கீழ்ச்சொன்ன பரமாணங்களாலே இப்படி அஸ்திதவ நாஸ்திதவங்களாகிற குணங்களைபுடையென்னு சொல்லு கையாலே, அஸ்தியென்னிலும் உள்ள, நாஸ்தியென்னிலும் உள்ள, உள்ளுமிடத்து ஸாவாநத் தாத்மாவாய்கொண்டு உள்ள என்கிறா இப்படி ஸூந்யவாதியை நிரஸித்தது

ஒ — ஒன்பதாமபாட்டில், இப்படி பரமாணுமும் பரமேயமும ஒருபடி உள்வாகக்கொண்டு ஸாவாஸவரூபத்திலும் ஸாவாவிசேஷணத்திலும் விபரதிபத்தி பண்ணின் வாதிக்கையெல்லாம் நிராகரித்து, 'பரமாணுமில்லை, பரமேயமுமில்லை, ஸாவமும ஸூந்யம், ஆதலால், வேதமுமில்லை, வேதபரமேயமாயுள்ள ஸாவானும் அவனுடைய விபூதியாயுள்ள ஜகதும் இல்லை' என்கிற ஸூந்ய வாதியை நிராகரிகிறது

எவ்வளவென்னில், — ஸூந்யவாதியான உன்னைக் கேட்போம் ஸாவான இல்லா மையை ஸாதிகுக நினைக்கிற நீ நினைத்த பொருளை ஒருவாகயத்தாலே பரதிஜைபண்ணி, பினை றேறுவாலே அததை ஸாதிகுகவேணுமிதே, அவ்விடத்தில் நீ றேறு சொல்லுவதற்கு முன்பே உன் பரதிஜைஞயைக்கொண்டு ஸாவானுள் னென்னுமிடமே ஸாதிப்பன், அதுக்காக ஸாவா

யாதல் 'சுராவியருநிலை' இதயாதி வாக்யத்தில் அவயம் அருளிச்செய்கையாலே அந்தவாக்யத்திலே பாடிகு அாவயங்கண்டுள்ளவது 'உள்ள' பரஹ்மருத்ராகளுக்குள்ளே அந்தாத்மாவாய நிற்குமவ னென்றபடி (அ)

னுடைய இனமையை பரதிஜைஞ பண்ணுவது உடனென்ற சொல்லாலேயோ? இன்னென்ற சொல்லாலேயோ? எனன, இப்படிக்கேட்கைக்குக் கருததென? எனனில்,—உன்னென்ற சொல்லா இனமையைக் காட்டவொண்ணாதாப்போலே இல்லென்ற சொல்லால் நீ கிறற நினைக்க இனமை காட்டவொண்ணாதென்றவாறு அது எங்குனெனினில்,—உன்னென்ற சொல்லாலும் இல்லையென்ற சொல்லாலும் லோகத்தில் யாதொருபொருள் வினையச கண்டோம், அப்பொருளே உடனென்ற சொற்களுக்கும் பொருளாக வேணுமிறே, கண்டறியாசொரு பொருளை இப்படியாக நவசன காட்ட மாட்டாதிதே, லோகத்தில், குடமுண்டென்றால், குடமென்று சொல்லப்படுகிற பொருள் உன்னையென்பதொரு தாமதத்தை யுடைத்தென்று தோற்றுகின்றது, அவ்விடத்தில் குடமாவது மண்ணிலே பண்ணிறொன்று அகிணுடைய உணமையாவது மண்ணும் உருளையும்புனரியே இரண்டிக்கும் நடுவில் அவஸ்தையாய வயிறும் வாயும் உடைத்தான, மண்ணுரிருகரை இப்படியால் ஈரவாணுளென்னனில் உளைய வரும், இச்சொல்லால் அவனுடைய இனமை காட்டவொண்ணாது இப்படி ஈரவாணுள் என்னனவே, ஈரவாய்கதைப்பொழிய ஈரவாண உளையக் கூடாமையால் அவனுடைய விபூதியான ஜகதும் உண்டாம், ஆமிடத்திலும் அவனுக்கு ஈரிதாயே உளதாம் இப்பொருள் “அவனுருவமிவருவுகள்” என்றவிடத்தாலே சொல்லப்பட்டது இனி, ஈரவாண இல்லென்ற சொல்லாலே அவனுடைய இனமை காட்ட நினைத்தாயாகில், இல்லையென்ற பொருளிலும் லோகத்திற்கண்டபடி பொருளொளளவேணும் லோகத்தில் குடமில்லையென்றால், இரண்டிலையென்னுதல், இப்போதில்குடமில்லையென்னுதல், மண்ணுருளையா யிருந்தது குடமாய்ப் பிறந்ததில்குடமில்லையென்னுதல், தளர்தது ஒடுகளாய்க் கிடந்ததென்னுதல், இவ்வனைக இல்லான்று பொருளாகக் கண்டோம், இப்படியினறியே, வெறுமனே குடமில்லையென்னில், என்றும் எங்கும் எப்படியும் குடமில்லையென்று சொல்லிறற்கு வேணும், அப்படியாகில், எப்படியும் குடமென நென்று அறிய உபாயமில்குட யாகையால் குடமென்று சொல்லவருகாது, நினைக்கவருகாது, ஆகலால், ஒன்றில்குடமில்லையென்னுதல் ஒருபடியாயினறியே மறப்படியாலுண்டாக இசையவேணும், ஆகலால், இவ்விடத்தில் யென்றது அப்பாலே யுண்டு என்றவாறு இப்போதில்குடமில்லையென்று மறநெருநோது உண்டு என்றவாறு குடமில்லையென்றது மண்ணுருளையாதல், ஒடுகளாயாதல் இருந்த தென்றவாறு இப்படியால் இனமையாவது மறநெருநடியா லுணமையாய்க் சேற்றிறந்து இப்படியால் ஈரவாணில்குடமில்லையென்னுதல் அவனருள்குடமில்லையென்னுதல் அவனைப்பொருளாகக் கொண்டு, அப்படியால் உணமையில்குடமில்லையென்ற சொல்லாலே சொன்னானாகவேணும், ஆகலால், உன்னென்ற சொல்லால் அவனும் அவனைப்பொருளாகக் கொண்டு இல்லென்ற சொல்லாலும் அவன் தன்னுடைய உணமையும் அவனைப்பொருளாகக் கொண்டு உணமையும் வித்கமாய் வந்தது இப்பொருள் - உன்னென்னில் அவனருவம் இவ்விடத்தில் என்றகால் சொல்லப்பட்டது அவனருவமென்றது அவ்வருவம் சொல்லாலே சொல்லப்பட்டதான உளதாயிருந்தது என்றவாறு இப்படியால் உணமையும் இனமையுமாகின்ற உள வஸ்துவாகவே இரண்டு குணமாய் முடிந்தன ஆகலால், ஈரவாணுளென்னுதல், இல்லென்னுதல், இரண்டுபடியாலுமுள்ள இவ்வழியாலே வேத முண்டாயிற்று, அதிற் சொன்னபடியே அவனதான் எங்கும் பரந்துள்ளான இப்பொருள் இப்பாட்டில் மேலிரண்டடியாலுஞ் சொல்லுகிறது இப்பாட்டில் ஆழ்வான யோஜித்தபடி

ப —அநந்தம், ஈரவாதகதவத்தை இசையாகே வேகபாறையில் பாதம் உணயராய் ஸாவஸ்தவராய்களான மாத்யமிக பெளத்தரை நிராசரிசுகுறா

உன்னென்னில் (ஸவமகததாலே) உன்னென்னிலும், உன்னென்னென்னில் (பரமகததாலே) உன்னென்னென்னிலும், உன்ன - (ஸதவாவஸ்தாவ தாமங்களுக்கு ஆபாய விதூர ஸத்தியிலல்லா

மையாலே பாதிரிஞாஸேனையிலும்) உளனென்றாய் ஸதவாவதிகொள்ளவேணும், (ஆனபின்பு), உளனென இலனென இவை உளனென்றும் இலனென யுஞ் சொல்லுகிற இவற்றை, குணமுடைமையில் - குணமாகவுடையனாகையாலே, இவ்வுருவுகள் இவ்வருவுகள் ரூபவத்தாயும் அரூபவத்தாயுமுள்ள இஜ்ஜகத்தில வஸதுக்கா, அவ்னுருவம் அவ்னருவம் தனக்கு பரகாஸரூபமாயும் அபரகாஸரூபமாயுமுள்ள பரகாஸமாயிருக்கிற, இருதகைமையொடு இரண்டுஸவ்வாவதீதாடும், உளன உளனாய், பரந்து - அவற்றை வயாபிதது, ஒழிவிலன் - ஒழிவின்றியே நிற்குமவன்

இ—ஒன்பதாமபாட்டு ஒருபடியாலே பரமாணபரமேயங்களைக்கொண்டு ஈஸ்வரஸவ ரூபாதிகிலும் ஈஸ்வரவிசேஷணத்திலும் விபாதிபத்தி பண்ணினவாகளை நிராகரித்தது, சீழ், இப்பாட்டில் பரமாணபரமேயங்ஸளிரண்டு மில்லை யென்ற ஸூந்யவாதியை நிராகரிக்஑ிறது, ஸூந்யவாதியை ஹேது சொல்லுவதுசுருமுனபே பாதிரிஞாமாத்ரகதிலே ஸவிபூதிகளுன ஸாவேஸவரனுடைய உணாமையை ஸாதிக்஑ிறா

[உளனெனில்] உளனென்று பாதிரிஞாஸயாகில் [உளன்] - அஸ்தித்வ விசிக்ஷடனாய்க் கொண்டு உளனும், ஈஸ்வரன் உளனும்போது ஐஸ்வரியத்தையொழிய உளஞ்சுக்கடாமையாலே விபூதிகயான ஜகத்கும் உண்டாம் [அவ்னுருவம் இவ்வுருவுகள்] உண்டாமிடத்தில், பரமாணம்காட்டுகிறபடியே ஸரீரமாய்க் கொண்டு உளவாம் 'இல்லாமையை ஸாதிக்஑ிற நான் அஸ்திஸபத்தகாலே பாதிரிஞாஸபண்ணுவனோ' எனினில், —'உளன்' என்கிற ஸபதம் இல்லாமையைக் காட்டமாட்டாதோபாதி, 'இல்லை' என்கிற ஸபதமும் நீ நினைக்கிற அத்யந்தாவாவத்தைக் காட்டமாட்டா தென்கை [உளனெனெனில்] - நான்ஸ்திஸபத்தகாலே அவ்னுடைய இல்லாமையை பாதிரிஞாஸ பண்ணில், லோகத்தில நான்ஸ்தி ஸபதாத்ரகமே உனக்கும அதத்த மாகவேணும், கடோ நான்ஸ்தி யென்றால், இவ்வுருவையென்னுதல், இப்போதிலலை யென்னுதல், மருதபிண்டமாய் உத்தபத்தயவாவநகாலே இல்லையென்னுதல், சுபாலாவஸததமா யிலலை யென்னுதல், இவற்றிலே ஒன்று நான்ஸ்தி ஸபதாத்ரகதமாகக் கண்டோம், ஆகையாலே, ஒருபடியாலே இல்லையானது பரகாஸநதாத்ரகாலே உண்டாயிருக்கையால், ஈஸ்வரனும் நான்ஸ்தித்வ விசிக்ஷடனாய்க் கொண்டு உளனும் [அவ்னருவம் இவ்வருவுகள்] - அவ்னுடைய விபூதியும் ஒருபரகாஸதகாலே இல்லையானவை பரகாஸநதாத்ரகாலே உண்டாகையாலே அஹவஸிஸிஷ்டமாய்ச் கொண்டு உளவாம் [உளனென இலனென இவைகுணமுடைமையில்] அஸ்தித்வ நான்ஸ்தித்வங்கள் உள்ள வஸதுவுக்கு இரண்டுந குணமாய் முடிகையாலே [உளனிருதகைமையொடு] ஈஸ்வரன் உளனென்றாதல், இலனென்றாதல், இரண்டுபடியாலு முள்ள [ஒழிவிலன்பரந்தே] இவ்வழியாலே விபூதிகையும வயாபிததுக் கொண்டே யொழிவின

ராடு—ஒன்பதாமபாட்டு ஸாவஸூந்யவாதியை நிரஸிக்஑ிறா நிரஸிக்஑ிறபடிதான் என? எனனி?,—பாஷ்யத்திலே ஸூந்யவாதியை நிரஸித்த கரமத்திலே இவ்வாழ்வாரதாம் அடியாக பாஷ்யகாராக்கு அவனை நிரஸிக்஑ிலாம், இவாதாம் அவனை நிரஸிக்஑ைக்கு அடியென? என

ஒன்பதாமபாட்டு உளனெனில் இதயாதி பாடியத்திலே ஸூந்யவாதியை நிரஸித்தகரமத்திலே யென்றது - 'ஸவ்யுடாநஸவ்யுடெநஸ' எனத் ஸூத்ரத்தை விவக்஑ித்து 'பாஷ்யகாரா இதுகொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்கள் ஒருங்கலிவொ' என்றிருக்க, பாஷ்யத்தில் நிரஸநகரமத்தை தருஷ்டாநதீக்ரிப்பா னென? என்ன, பாஷ்யகாராருக்கு அநந்தநாகாஸீநரான வயாக்யாதாவுக்கு தருஷ்டாநதீக்ரிக்஑லாமென்று பரிஹாமாதல், கரணபமாத்ரகத்திலே தாதபாயமாதல் ஸங்காநதரம் - இவ்வாழ்வாரீக்ரமடியாக இதயாதி ஆழ்வாரீக்ரமபக்஑ிலேயுண்டு என்றது - மயாவத் மநிநலமுநாபெற்றவராகையாலே நிர்விக்஑ அறியலா மென்றபடி. நிர்விக்஑ும் பரகாமேது? என்ன, ிருமபே இதயாதி யதவா, இவரீதாம் அவனை நிரஸிக்஑ைக்஑ி அடி யென?

[உள்ளெனில்] சமவரஸ்தனாவம் முதலிலே இவ்வே யெனகிற நீ அவனுண்மைக்கு இசையாயிதே, நான் உள்ளெனக்கிறப்போலே சொல்லித் தானே உளன் [அவனுருவம் இவ்வுருவுகள்] சஸ்திவயநிரபேகுகமாகவன்றிதே சமவரன் உளனாவது, அபன் உளனுமிடத்திற் “யஸ்யா தூ ஸரீரம்” (யஸ்யாத்மாஸரீரம்) “யஸ்ய வ்யூஷிவீஸரீரம்” (யஸ்யபருதிவீஸரீரம்) எனகிற படியே ஐகதது அவனுக்கு ஸரீரத்யா சேஷமா யுண்டாம் உள்ளலெனப்பாயோ? அப்போது

[illegible]

வஸது இக்கேயுண்டு, இப்போது உண்டு, இன்னபரகாரத்தாலே உண்டென்கிறது - ஹாவம், இக்கிலை, இப்போதிலை, இன்னபரகாரத்தாலே யிலை யென்கிறது - அஹாவம் இப்படிக்கொள்ளில் ஹாவாவாவங்களிற் றாலும் உண்மை விரிதற்கையாலே நீ நினைக்கிற அர்த்தம் உன்னால் ஸாதிகப்போகா தென்றபடி அநீகரண கொள்ளாயாசில் இதயாகி- ஹாவாவாவங்களுக்கு இப்படி அர்த்தக்கொள்ளாதே வெறுமனே இலையென்ற போது நீ சொல்லுகிறது உலோகமாகையாலே வாதநன்னில உனக்கு அதிகார விலை யென்றபடி இக்கே “ஸவதுஹாவஹாவாயாநாம் வாகுரீமஃ ப்ருவதுஹே । சுயிகாரொஹாவாயஸா ஹாவ ஹே ஸாஹவாஹிநஃ” என்கிற ஹாட்டவசம் அநுஸந்தேயம்

‘எனில்’ என்கிற யதிரூபத்ததுக்குத் தாத்பாயம் - ஈஸராயஸ் ஸ்வாவஹ இத்தயாதி ஸாவருகிக ஸத யதையை யிட்டு அவனுக்கு முன்னென்று சொல்லலாமிறே, அதை வயாவாதிககிரா - நானுளான் இதயாதி ஸவவருதி - ஜஞாஸம் சொல்லலதானேயென்று - முமுசுசொல்லாய, சொல்லி லெனநபடி அவனுருவம் - அவனவவடி உரு - ஸததூரூபம் வஸது அரு - காமரூப விபாகரஹிதம் ஸூக்ஷ்மரூபம் வஸது இவவருவுகள் அவனுருவமாய்க் கொண்டே உளவென்று, உளவென்றத்தை அதயாஹரித்து அநவயம் அவனுளஞ் சிவ இவையும உளவாகவேனுமோ? என்ன, ஈஸரிநவய இத்தயாதி இவவருவுகள் னென்று - சேதநாசேதநாதமகமான ஜகத்தைச் சொல்லுகிறது ஸரிநயா வென்றது - உருரூபதாததம் ஸோஷமாயென்றது - ‘அவன்’ என்கிற உஷ்டபதயாததம் உளால னென்பாயோ? என்கிற இடத்தில் - ஏவம் விகல்போபிபரோத? ஸோபா திகநிகேதமே பண்ணுகிறதோ? நிருபாதிகநிகேதமோ? ஸோபாதிகநிகேத பக்ஷத்திலும், ஸூகாரொவாயி நிக்ஷெயஃ கிராமிகே? உத ஷெஸொவாயிநிக்ஷெயஃ? கூவொவாயிநிக்ஷெயொ வா? இதி தரோயவிகல்பதீ, ததவிகல்பதாயஸ்யாபி நிருபாதிகநிகேதபக்ஷஸ்யாபிகாமேண ஸூக்ஷ்மமாஹ அபேபாது அலாவ தாமியாயத் தோறமுமிதயாதிகா அபாவநாமியாயி அலாவருபதாமஸிபிஷ்டமாய இவவருவுகள் அவனருவமுன-நாஸதிரூபதவாச்யமாய ஸூக்ஷ்மரூபமான சித்திநாதமக பரபஞ்சமான இவை அவனுக்கு அவஸத்தாதநரஹிர்க்காய

அலாவதாமியாயத தோற்றம் [அவனருவம் இவவருவுகள்] அப்போது நாஸ்திஸபதவாசய்ய அவஸ்தாநதர பாககாயககொண்டு இவற்றின் உணமை தோற்றம் 'வடோஸதி' என்றால் வா வயிறுமான ஆகாரந தோற்றம், 'வடோநாஸதி' என்றால் நாஸ்திதவதாமலிஸிஷ்டமாயக தோற்ற இவரு இலலை யென்றதாகி, வேறேரிடத்திலே யுண்டாம், இப்போது இலலையென்றதாக வேறேரு காலவிஸேஷத்திலே யுண்டாம்,எங்கும் எப்போதும் ஒரு பரகாரத்தாலும் வடமிலலை யெனக்கூடாமையால், நிருபாதிநிஷேத மிலலையே [உள்ளென இலனென இவைகுணமுதல் யில்] உள்ளென்கிற இததையும் இலனென்கிற இததையும் இவையிரண்டையுங் குணம வுடையனாகையாலே இவையிரண்டும் இரண்டு தாம் மாயிற்று [உள்ளிருந்ததையையோடு உள்ளென்கிற சொல்லாலும் இலனென்கிற சொல்லாலுஞ் சொன்ன இரண்டு ஸ்வலாவததாடி உள்ளானை [ஒழிவிப்பாரந்தே] நான் உள்ளென்கிற சொல்லாலே உணமைமைய ஸாதித்ததே நீ இலனென்கிற சொல்லாலே உணமைமைய ஸாதித்ததாய், ஆக, இருவருமாக உணமைமைய ஸா தோம், இனி அவன உள்ளானை உள்ளுமாபோலே, ஸலிபூதிசனையே உள்ளாக அமைப்பாதே என்கிறார்

பத்தாம் பாட்டு.

பரந்ததணபரையுள் நீர்தோற்றுமபரநதுள்ள
பரந்தவண்டமிதேன நிலவிசுமபோடிறைறக
கரந்தசிலிடந்தோற்று இடந்திகழ்பொருள்தோற்றும
கரந்தேங்குமபரநதுள்ள இலையுண்டகரனே

அபரகாஸருபமாயக்கொண்டு சேஷமாயத்தோற்று மென்றபடி அவனுருவம் இவவருவுகள் உள் - அஸ்திஸ வாசயமாய ஸத்தாலுபமாயச சேதகாசேதகாத்தமகமான இவவஸதுக்கள் அவஸுசுரு ஸாரீரதயாசேஷமாய பரக ருபமாயக்கொண்டு தோற்று மென்றபடி இப்படி ஸபதாத்தன கண்டுக்கொளவது மரபு [பாதி - அலாவதா வேச அவனுடைய ஸத்தாவந தோற்றம்போது உணமைதோற்றம் பரகாரத்தை அருளிச்செய்கிற வடோஸதியேற்றல் இதயாகி நாஸ்திதவதாமலிஸிஷ்டமாய - சுபலாவஸத்தமாய பரதவாமலஸ ததைப்பற்ற நாஸ்தியென்னப்போகா தென்றா கீழ் தேஸாகியாலுண்டான ஸவஸககாலாவதகா நாஸ்தியென்னக்கூடா தென்கிறார், இங்கிலலை இதயாகியால் துண்டாகவுடைய உதயமாலே - ஆனகயா யென்கிறது - இல ஸபதாத்தம் 'குணமுடைமை' என்று சொல்லலாமோ? என்ன, இரண்டும் இரண்டு மாய விரித்திக்கிற பரகாரம் உபபாதிதமாகையாலே சொல்லலா மென்கிறார் - இவையே நீயும் என்று உள்ள தகைமையோடு இதயாகி உள்ளென்கிற இததாலே - ஒருகுணமும், இலனென்கிற இததாலே - ஒருகுண விரித்திக்கையால், நான் அவனுன்னென்று சொல்லுகையாலே விபூதிவஸபரிஷ்டய ரூபஸவபாவமும் நீ 'இ' என்னையாலே, ஸலிசுமவஸத்தவஸதுவஸபரிஷ்டயரூபஸவபாவமும் விரித்தித்தது, ஜகையால், இலனென ஸலிசுமவஸது விரிஷ்டனென்று சொல்லாதே, உள்ளென்று - ஸதாலஸ விக்ஷம் ஸவஸத்தவஸது வயாபிய கொண்டு ஸலிபூதிசனையிருக்கமென்ன வமையாதோ? என்று வாகபாத்தம் தகைமை - ஸவபாவம் ஒழி யாகக்கொண்டு பரந்தேயுன்னென்று அகவயந திருவள்ளுமபற்றி அருளிச்செய்கிறார் - [நாறுநாடுகளில்] பச லாலே இதயாகி இனி என்கிறது - ஹேதுபரம் அவன உள்ளுறில் உள்ளுமாபோலே - நாறுநாடுகளை உள்ளுமாபோலே யென்றபடி ஸலிபூதிசனையே உள்ளாக வாகமையாதோ - நீ இப்படி அங்கிருக்க அ யாதோ வென்றபடி யதவா, அவனுள்ளுறில் இதயாகி-ஸ யதா பவதி ததா விபூதிபி ஸயாத அதாவது-அ அஸ்திதவதாமலிஸிஷ்டனான ஸலிபூதியும் அஸ்திதவதாமலிஸிஷ்டையாகக்கூடவது, அவன நாஸ்திதவ வலிஸிஷ்டனான ஸலிபூதியும் நாஸ்திதவ தாமலிஸிஷ்டையாகக்கூடவது என்றபடி உள்ளென்கிற உள்ள, இவ வுக்கள் அவனுருவமாயுள், உள்ளலென்னில உள்ள, இவவருவுகள் அவனருவமுள்ள, உள்ளென இலனென இ குணமுடைமையில இருந்தகையோடுஉள்ள, ஒழிவின பரந்தே யுன் இதயவயடி

ஆ —(பரதத) ஸமுதரஜலபரமாணுககளிலும் பருதிவயநகரிஷ்டாதி லோகாரதாவாத கியாய அகிஸுஷ்டமமா யிருநத அகிதவஸதுககளிலும் வ்யாபிதது அவறநிணுளளே பரகாஸரிச கிற சிதவஸதுககளிலும் ஸதூலமான அண்டதில வ்யாபிததாறபோலே அநாயாஸததாலே அஸ வகுசிகுதய அநயைர நருஷ்டனயசுகொண்டு ஜகதஸமஹாககாவுமாய ஸுதருட பரமாணஸிதத னுமாயிருநத எமபெருமாணுடைய துயரமுசுடரடி தொழுதெழு எனமனனே! எனகிறா

ஒ —பததாமபாட்டில, கீழ்ச்சொன்ன ஹவதவ்யாபதியினுடைய ஸௌக்யத்தை அருளிச்செய்கிறா

[பரதத எனறு தொடங்கி] பரதது குளிர்நதிருநத சடலில ஜலபரமாணுதோறும் அஸவகுசிகுதமான அண்டாவகாஸகதிற போலே வ்யாபிததிருக்கும் [நிலவிசுமபு] எனறு தொடங்கி இப்படி எல்லா பூதங்களிலும் பௌதிகமான ஷுதரஸரீரங்களிலும் ததநகாவாததி களாய ஸவ்யமபரகாஸமாபுள்ள ஆகமாககளதோறும் அநயைரநருஷ்டனயசுகொண்டு ஸமஸத வஸதுககளிலும் வ்யாபிததிருக்கும் இவறறை யெல்லாவறறையும் தனதிருவயிறறிலே வைதது ஸமஹரிததவஸ கிவா பரமாணுககளிலும் வ்யாபிததுநிறகிறா நெனறு கருதது

ப —அநதரம, கீழ்ச்சொன்ன வ்யாபதியினுடைய ஸௌக்யத்தை அருளிச் செய்கிறா

பரதத (எங்குமொக்கப) பரதத, தண (பூதநதரதராயமான விகாரமில்லாமை யாலே ஸவதாமமான) ஸைத்யததையுடைததான, பரவையுள் - (காரணஜலநுபமான) ஏகாரணவ த்தின, ரீரதோறும் (அகிஸுஷ்டமமான) ஜலபரமாணுககளதோறும், பரதத அண்டம் இடுதன - மஹாவகாஸமான இவண்ணுடததி லிருக்குமாபோலே, பரததுள்ள அஸவகுசிகுதமாக இருக்கு மவறைய, (இப்படி), நிலம் பூமியிலும், விசுமபு - ஊதவலோகங்களிலும், ஒழிவற - ஒன ரெழியாமே, கரநா அகிஸுஷ்டமமாய, சிலஇடநதோறும் அலபமான ஸததலங்களதோறும், இடம் அநதஸத கலங்களிலே, திகழ - ஸவ்யமபரகாஸதயா உஜ்ஜவலமான, பொருளதோறும் ஆதமவஸதுககாதோறும், கரநது - (வ்யாபயவஸதுககளும் அறியாதபடி) மறறது, எங்கும் எங்குமொக்க, பரததுள்ள - வ்யாபதனயிருக்கும், இவைபுண்ட கரன இவவஸதுககளை ஸம ஹார தஸையிலும் தனககுராளே அடக்கித தான ஸததிரைய நினறவன

இததால, காரணதஸையோடு காரயதஸையோடு வாசியற அகிஸுஷ்டமமான சேத நாசேகநங்களிலும் அஸவகுசிகுதமாக வ்யாபிசுதிருக்கு மெனறதாயிறறு

இ —பததாமபாட்டில, கீழ்ச்சொன்ன ஹவதவ்யாபதியினுடைய ஸௌக்யத்தைச் சொல்லுகிறது

[பரதத தண பரவையுள் ரீரதோறும் பரததுள்ள பரதத அண்டமிடுதன] - பரதது குளிர்நத கடலில ஜலபரமாணுககளதோறும், சதூததஸபுவராகமகமான அண்டாவகாஸததிலே லா ஏகாகி வாததிகுமாபோலே அஸவகுசிகுதமாக வ்யாபிததிருக்கும் இகர பூதங்களிலும் வ்யாபதி இப்படியே யெனகிறது [நிலவிசுமபு] - முதலான பூமியையும், முடிவான ஆகாஸததை யுரு சொன்னபடி இது அதுககமான பூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் [ஒழிவற] ஒனரெழி யாமே வ்யாபிததிருக்கும் பூதகராயங்களில அகிஷுதரமான ஸரீர ஸரீரிகளிலு முண்டான வ்யாபதி சொல்லுகிறது [கரநதசிலிடநதோறும்] அகிஷுதர ஸரீரங்களிலும் [இடநதிகழ பொருளதோறும்] ததநகாவாததிகளாய ஸவ்யமபரகாஸமான ஆதமாககளதோறும் [கரநது] அநயைரநருஷ்டனயிருக்கை [எங்கும்பரததுள்ள] இப்படி ஸமஸதவஸதுககளிலும் வ்யாபித

திருக்கும் [இவையுண்ட] இவற்றை நெல்லாவற்றையும் ௧௪ திருவயிறத்திலே வைத்து உபகரி
வன [கரன்] இப்படி தருடப்பமாண விதனை இப்படி எல்லாவற்றையும் 1௪ திருவயிறத்தி
வைத்து உபகரித்தவனாகிய, பரமான்னுக்கார்தோடும் வயாபி ௧ திருநாடு ௧௪ ரா யு திருநாடு

ராடு —பத்தாம்பாட்டு [பரந்த இதயாதி] ஐகதந்த ஸார்தயா ஸேஷமாக்கவு
யனா ஸங்கும வயாபித்து யாரகனா நியாமகனா ஸோடியாபிடுககுமெனா கீழே சொன
இப்படி வயாபித்துநின்றல அசிதஸமஸாககத்தாலே சேதநனுக்கு ஒரு ஸங்கோசம பிறவாநி
தினே, அப்படியே அவனாகும இவறறேட்டை ஸமஸாககத்தாலே ஸங்கோசம பிறககுமோ?
னில்?—அது சேயயாது, அஸங்குசிதமாக வயாபித்துநிற்குமெனா வயாபதிஸௌகாயத்தை அரு
சேயகிரா

[பரந்ததனபரவை இதயாதி] பரந்து குளிர்ந்திருந்துள்ள கடலில ஐலபரமாணுக
தோறும் வயாபித்திருக்கும் நீர்ச்சேறிவாலே திரண்டுதோறமாகிற இகதனையிறே, பரமாணுஸங
மிறே “ஐயாபரமாணுகா” (ஐயாபரமாணுகா) என்கிற வஸ்து, ஐலபரமாணுகஸங
வயாபியாரினரால் அலபாவகாஸமாய நெருக்குபபடிருக்குமோ? எனினில, [பரந்தவ ணடமிதே
அந்த ஐலபரமாணுகஸங்தான பரந்த அணடமிதேனவாயிறு வயாபித்திருப்பது ஓரணடசன
சமைத்து, அதிலே ஓரேகாகியை வைத்தாறபோலே யிருக்கும் இப்படி ஐலபரமாணுகஸங்கிலே
பித்துவிடுமிததனையோ வெனினில, [நிலவிகமபொழிவற] பூமயநகரிபுறங்களிலும அப்படி
இவைபுணறும் அஞ்சுக்கும் உபலக்ஷணமாய, அஞ்சாலும் ஆரபதமான அணடருதளவும ரினை
மேல் காரயமான பதாததநங்களில வயாபித்திருக்கும்படி சோலலுகிறது [கரநகரிலிடாதோறும்
இமையோடு இமை பொருநதும்போதைக காற்றிலே முடியும்படியான ஸுருஷமமான அபாபா
கள் தோறும் [இடநகர்பொருளதோறும்] அவவவஸாரீரங்களிலே ஐலபரமாணுகாபுணறும்
கொண்டு மிளிருகிற ஆதமாகளதோறும் [கரந்து] வயாபயபதாததா ரஞ்சுக்கு கெரியாத
அந்யைரதருஷ்டராய [எங்கும்பரந்துள்ள] சேதநன ஸாரீரத்திலே வயாபிக்கும்போது அதில
தேசத்திலேநினு ஐலபரமாணுகாலே எங்கும் வயாபிக்கும் கடவனாயிருக்கும், இவன, அநங்னனிக
ஸவஸுபத்தாலே, எங்கும் வயாபித்திருக்கும் விபதவத்தை அவனுக்குச் சோலலி, அ

பததாமபாட்டு - பாந்தநன் இதயாதி கீழேவோய்றார் எனறது - ஏழாமபாட்டிலே சொ
 ரெனறபடி சேதநனுக்கு ஒரு ஸங்கோசம் - ஜஞாஸங்கோசம் சேதஜஞாஸங்கோசம், சுஸவாஸவஞா
 ளோசத்துக்கு தருஷ்டாநதம் ஸங்கோசம் பிறுக்கீமோ - விபுலானசுஸவாஸவருபத வாகுந ளாயுருபஸங்
 சம் பிறகுமோ ? ஸங்கீதத்தினாரு பயாபிநுநிறதும் - விபுலான ஸவருபம் அணுவகுளாபோ வபாபிததாஸ
 வான ஆகாரத்துக்கு ஸங்கோசம் வாரா தெனறபடி.

‘காந்தசில்’ என்று மேலே கராயத்தைச் சொல்லுகையாலே, ‘பாவை’ என்றது - காரணமான எகாவதத்தைச் சொல்லுகிறது. ஜுஸமுதாயமொழியுப பாராணுககருணையோ? என்ன, நீர்சீசேரிவு இத்தீசேரிவு நிபித்தை சாந்தோகயே ஸாண்டிலயவியதயாயாம ‘வனஷ்சி சூகாபுதயுபுயெஜ்யாயாபிஷ்யாஜ்யாயாநனூரிக்காஜ்யாயாநிவொ ஜ்யாயாநெந்ஷ்யா நெநெக்யூ’ உதி செ ஹுபுபுயெவவநு வனஷ சூகாபுபிஷ்யாநிவொஜ்யாயாநுஇதயநவய: விவாணா நூண்டகத்தை யாதி ஒழிவற - ஒழியாதே நிலவிகம்பொழிவற - பூமியிலும் அநதரிகூததிலும் ஒன்றொழியாதே ஸபதாரதத: இவைமுன்றிலுமோ வயபாபியுனன தெனன, இவைவரீஸ்ராம இதயாதி ஆகாஸம ஸாவயகையாலே பரமாணுவகதாதாமகமா யிருக்கும் காந்தவென்றும் - ஸலக்ஷமமாய, சில என்றும் ஸலக்ஷம இடமென்று ஸரீரமாய, அதயலபஸரீரந்தோறு மென்றபடி இகின் சரமாவதி இலாநீயாதி இவம இதய இமை - பகப மீளிருகை - பாசாபிககை என்கும் பாசதுளன்னென்று - பவிராவயபதியுரு சொல்லுகி. ‘பித்யுலிமம்’ ‘வெவெஷா’ ‘நனூரூகா’ இதயாநியைப பற்ற ‘விபுதவதையும் அநுதவதனை

தவததை இவனுக்குச் சொல்லி, இதுகளுள்ளே அவன குறைவு வயாபித்திருக்குமென்றால், அதுகூடுமோ? எனனில்,—[இவையுண்டகரனே] சிவவடிவைக்கோண்டு பெரியவற்றையெல்லாந் தனவயிறறிவே வைத்தால் * “தயிருண்டபொனவயிறு இவவேழுக்குமுண்டு மிடமுடைத்தால்” என்கிறபடியே பின்னையும் அவ்வயிறே இடமுடைத்தாமபடி யிருக்கவஸு ஸாவஸகதி, சிறியவற்றிலே குறைவற இருக்கமாட்டானே? என்கிறா [கரன] இப்படி ஸுந்தருட்பரமான ஸித்தன இவையுண்ட கரன பரந்ததனபரவையுள் நீதோறும் பரந்தவ னடமிதேனப பரந்துன, நில விசுமபொழிவறப பரந்துன, கரந்தசிலிடநதோறுமிடநதிகழபொருளதோறும் எங்குநகரந்து பரந்துள்ள எனறு அநவயம்

(க௦)

பதினொராம் பாட்டு.

கரவிசுமபெரிவளி நீநிலமிவைமிசை
ரைனவிலதிறலவலி யளிபொறையாயநினற
பரனடிமேல குநகூசசடகோபனசொல
நிரன்றையாயிரதது இவைபததுமவீடே

ஆ —(கரவிசுமபு) ஸீலோபகரணகோபகரணோபயவித விபூதி விஸிஷ்டனான எம்பெருமானை பரதிபாதிக்கிறது இததிருவாயமொழி யென்கிற இப்பொருளை ஓர்சுதயத்தாலே அவன திருவடிகளை பரதிபாதிக்கிறது என்கிறா, இததிருவாயமொழியின் சொற்களின்முகையும், ஸந்தாபகதினமுகையும், பொருளின் சோமையையும், இசையிற்முகையும், இச்சோததிகளினுடைய நிரதிஸ்யபரமகாபதவததையும், இவை பொய்யிலபாடலா யிருக்கிறபடியையம் பார்க்குது, இப்படியாலே தமிழா இசைகாரா பததா பரவுமபடி நிரதிஸ்ய கலயாணமா யிருப்பன எம்பெருமானாகு இப்பாயநதமாக வேணு மென்று தம்முடைய அபிரிவேஸுத்தாலே ஆயிரமென்று அருளிச்செய்கிறா

ஓ —நிசுமத்தில, ஸமஸதசலயாண குணகரைய, நிரவதிசகருபாமபோதியாய, தனக்கு ஸதருஸமான திவ்யகேதுததையு முடையனாய, ஹேயபரதயநீகதவ கலயாணைகதாரதவங்க ளாலே சேதநாசேகநங்கறிமகாட்டில அதயநக விலகண்ண ஜஞாநாநநத ஸவருபனுமாய, ஸவாநீநமான அஸேஷ சிகதிதஸவருபஸத்திதி சேஷடைகளைபு முடையனாய, ஸமஸதஜகததையும் ஸரீரதயா ஸேஷமாக வுடையனாய, அபரதிபஷமாம்படி வேதபரதிபாதயனாய, வேதங்களில் பரராகசுசொலனுக்கிற ருகராதிகளுநரும் பானாய, ‘பரமானமு மிலலை பரமேயமு மிலலை’ என்கிற ஸூநயவாதிகளால் அவிசாலயமான கனமையை புடையனாய, பரமானுகள தோறும் புகரு அணுகரனாய வயாபிகசவல்லனாய, ஸரியிபதியாய, நாராயணான ஸாலேஸவரனை ததபரஸாத லபதையான ஜஞாந தருஷடியாலே ஸாஷ்நாககரித்து, தததுபலஜநித் ஹாஷ்பரகாஷத்தாலே தனக்குதகானே பிறந்து இவனுடைய ஏவமவித பரதவ பரதிபாதகமாய, ஸபதச்சோதனியையும்

சொல்லி’ எனறது இவை - பரதயகூமானவை ‘இவையுண்ட’ என்கிற மாத்ரத்துக்கு மாவம் - சிவவடிவை இதயாதி நயிர் இதயாதி தயிரையுண்ட ஸபருஹணீயமான வயிறுனது இந்தஸபதலோகங்களுக்கும் புஜித்தம் பின்னையும் அவ்காஸமுடைத்தாயிருக்கும், ஆல ஆஸாயம் கரன வான த்ருடன, தருடபரமானவரித்த நெனறபடி பாட்டுக்கு அநவயம் - இவையுண்ட இதயாதி

(க௦)

அரத்தபொளவுகலயத்தையு முடைத கா யிருநதுள்ள இப்பத்தம் எம்பெருமான திருவடி களிலே பரிசாயாருபமாகப் பிறந்தன என்கிறா

[கரவிசுமபென்று நொடங்கி] ஸவ்வலாவமான பூதபஞ்சகங்கலையும், ததுபலக்ஷி மான காரயவாககந்தியவிபூதயாதிகளையு முடையனாகையாலே ஸாவலமாதபரான ஸாதேவபவர திருவடிகளிலே கரவிசுமபென்னுமிடத்துக்கு அலுவாத பூதங்களிறாட்டில் அச்சகயா க திருக்கை யென்றுஞ் சொல்லுவா, திணைமை சொல்லிறாசவுமாம் நிரனிதை யென்கிற இடத் துக்கு அரத்தபொளவுகலயமும் ஸபத பெளவுகலயமும் 'வாடிபென்கோ/கூர்வலிலே ஸாதேவ' உயரே' எனறறப்போலே சொல்லும் பொருளும் இசையுந் தாழ்மும் அநகாதிபும் அடைநே நிழத்தப்படுகை யென்றுஞ் சொல்லுவா பரனடிமேறசொன்ன இவ்வாயிரத்தது இப்பத்தது மோஷ்பரத மென்றுஞ் சொல்லுவாகன

ப -- அநந்தரம், கீழுபபாதித்த பரதவத்தை நிகழியாரின்றுகொண்டு இதற்குள்ளு மொழிக்கு பலம் மோஷ்பமாக அருளிச்செய்கிறா

கரம் (ஸூக்ஷ்மமாசையாலே) கரகந்தலையுடைய, விசுமபு ஆகாஸம், எளி - அசு வளி வாயு, நீர ஜலம், நிலம் பூமி, இவைமிகை இவற்றை ஆராயமாகவுடைக காய இவ் வுக்கு ஸவ்வலாவகலாபுள்ள, வரன் - ஸரோஷ்டடமான, நளில் ஸபதம், திறு தாஹசாவ வலி பலம், அளி தண்ணளியான குளிரத்தி, பொறை யாகதவம், ஆய நின்ற இதநாட் னோடு தாமங்கனோடு வாசியறத் தனக்கு பரகாரமாய்ப்பு நின்ற, பரன் ஸாவலமாதபரனுடைய அடிமேல் துயரறுசுடாடிவியுமாய, குருகூர சடகோபன் திருக்கரியைப் பிறப்பிடமா வுடையராய ஸடாரன் பாஹயகுதருஷ்டிகளை வெல்லும் ஸவ்வலாவான ஆழ்வார, சொல் அ ளிச செயத்தாய, நிரனிதையாயிரத்தது (சொல்லும் பொருளும் இயலும் இசையும் காளமு அபிரவமும் ஒன்றுக்கொன்று சேருகையாலே) நிரந்த நிற்றநக ஆயிரத்தது, இவைபத்தம் உ த்வபரதிபாதகமான இவைபத்தம், வீடே (பரனடிமேல்) விடப்பட்டன, ஸமாபடிகை பட்டன வென்றபடி

இவைபத்தம் வீடான மோஷ்பத்தைக் கொடுக்கையாலே 'வீடு' என்று காரணத் தலே காரியோபசாரமாகவுமாம் 'வாழ்க்கிவழிவாழ்வு' என்று அநவககாலும் ஜனாராதின் விவததாலும் அவனுக்குப் பூததிசொன்னறப்போலே 'குருகூரசடகோபன்' என்று பரபா காத்தாவான ஆழ்வாருடைய ஆபதி சொல்லுகிறது 'நிரனிதை' என்று அடைவேநிறைந்த வெ றுமாம் 'ஆயிரம்' என்கிற ஸங்கயாநிரத்தேஸத்தாலே காததாவான இவருடைய ஸாவலநதீர வம் ஸூகிதமாகிறது இதற்குள்ளுமொழி நாதிராய அவடி. நான்கும் ஒத்திருக்கையா டு கவிவிருத்த மென்பது

இ -- நிகழ்த்தல், இப்படி உபயவிபூதிநாதகவமான பரதவத்தை பரதிபாதித் து இப்பத்தம் எம்பெருமான திருவடிகளிலே பரிசாயாருபமாகப் பிறந்தன என்கிறது

[கரவிசுமபு] தருடமான விசுமபு ஸூக்ஷ்மமான ஆகாஸம் [எளிவளிநீரில்லம் இரத்த பூதங்களைந்தம் ந்தியவிபூதிக்கும் ஸவ்வலாவமான அண்டாதிசுருசுக்கும் உபலக்ஷண [இவைமிகை வரன்னில திறல்வலியளிப்பொறை] இரத்த பூதங்களின் ஸவ்வலாவமான, [வரன்னில இவ்வாகாஸ குணமாய வரிஷ்டடமான ஸபதம் [திறல்] அசநியினுடைய ஸவ்வலாவமான டா; கதவஸகதி [வலி] வாயுவினுடைய ஸவ்வலாவமான பலம் [அளி] ஜலத்தினுடையஸபததாடு வந்த தண்ணளி [பொறை] - பூமியினுடைய ஸவ்வலாவமான க்ஷமை [ஆயநின்றபரன்] - இ

உபயவிபூதியையும் ஸரீரவதபரகாரமாக வுடையனுகையாலே ஸாவஸமாதபரன [அடிமேற குருகாசசடகோபனசொல்] - திருவடிகளிலே பரிசாயாருபமாக அருளிச்செய்தது “வாழ்கி ஊழ்வாநுவி” எனனுமாபோலே தமமுடைய ஆபதியைத் தாமே அருளிச்செய்கிறா [நிர னிறை] ஸபதபொஷகலயமும ஆரததபௌஷகலயமும சொல்லும பொருளும் இசையுந் தான் மும அநதாதியும் அடைவே நிறகப பாடுகை யென்னவுமாம் [இப்பதனும் பரனடிமேலவிடு] - ஸாவேஸவரன திருவடிகளிலே ஸமாபபிக்கப்பட்டது [இப்பதனும் வீடு] மோஷ்பரத மென்ன வுமாம் ‘இச்செய்யயடைய நெல்’ எனனுமாபோலே மோஷ்பமென்றது - மோஷ்பரத மென்றபடி

நாடு — நிகமத்தில, முதற்பாட்டிலே கலயாணகுணயோகத்தையும் நிதயவிபூதி யோகத்தையும் விகரஹ வைலக்ஷணயத்தையும் சொல்லி, இரண்டாமபாட்டிலே இவ் வறுககு ஆஸ்ரயமான திவ்யாதம் ஸவநுபம் சேதநாசேதநவிலக்ஷண மென்றும், மூன்றாமபாட் டிலே நிதயவிபூதியோபாதி ததீயதவாகாரததாலே அவனுக்கு அநதரங்கமாயத தோற்றுகிற லீலாவிபூதி யோகத்தை அநுபவித்ததா, நாலாமபாட்டிலே அநத லீலாவிபூதியினுடைய ஸவநுபம் அவனதீந் மென்றா, அஞ்சாமபாட்டிலே அதிநுடைய ஸத்திதீபம் அவனதீநை யென்றா, ஆறாமபாட்டிலே பர வருத்தி நிவருத்திபும் ஹகவததீந் மென்றா, ஏழாமபாட்டிலே ஸரீரஸரீரிகளுக்கு உண்டான லக்ஷ ணம் ஜகததுகதும் ஈஸ்வரனுக்கும் உண்டாகையாலே இதுகதும் அவனுக்குச் சொன்ன ஹகயத் துக்கு நிபந்தநம் ஸரீராத்மஹாவ மென்றா, எட்டாமபாட்டிலே குதநுஷ்டிகளை நிரஸித்ததா, ஒன்ப தாமபாட்டிலே ஸூநயவாதியை நிரஸித்ததா, பத்தாமபாட்டிலே வ்யாபதி ஸௌகாயத்தை அருளிச் செய்ததா, இப்படிகளாலே அவனுடைய பரதவத்தை நிஷ்காஷித்ததாராய் நின்றா கீழ், இததிருவாய மொழியில் அநவயித்தவாகளுக்குத் தாம் பெற்ற பேறே பேறென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறா

[கரவிசுமபு] - கரமான விசுமபு, தநுடமான விசும பேன்றபடி அனறியே, [கரவிசுமபு] - கநத விசுமபு, அசசமான விசுமபென்னுதல் “சுசு-மூபு-ஃபத-தி” எனும் நிருபிககவேண் மேபடியாயிருக்கும்மே [எரி] தேஜஸததவம் [வளி] காமம் [நீர்] ஜலம் [நிலம்] பூமி [இவை மிசை] இவற்றினமேலேயுண்டான [வரன்] வரனான, ஸரேஷ்டமான [நலி] வரிஷ்ட மான ஸபதம், அகரியினுடைய தாஹகதவஸுகதி, காற்றினுடைய மிகேகு, ஜலத்தினுடைய தண் ணளி, பூமியினுடைய பொறை இப்படி ஸஸவஹாவமான பூதபஞ்சகங்கையுஞ் சொல்லி, இத் தாலே லீலாவிபூதியைச் சொல்லிற்றாய், ரஜஸ்தமஸஸுக்களைக் கழித்து நிஷ்கருஷ்ட ஸத்தவமேயா யிருக்கும்மே நிதயவிபூதி, அதுகதும் இதுதானே உபஸுக்ஷணமாய், ஆக, உபயவிபூதி யுத்தனாயிருக்கிற ஸாவஸமாதபரன திருவடிகளிலே [இவைபதனும் பரனடிமேலவிடு] அவனதிருவடிகளிலே விடப் பட்டன, ஸமாபபிக்கப்பட்டன [குருகாசசடகோபன] “வாழ்கி ஊழ்வாநுவி” (வால மீகாபபகவாநுஷி) என்னுமா போலே ஆபதிக்கு உடலாக அருளிச்செய்கிறா நிரலநிறை என

நிகமத்தில - கரவிசுமபு இதயாதி ஸரோதநுபத்தி ஸந்தாநாததமாகப் பாட்டுக்களில் ஆரததங்களை ஸங்கரஹேண அருளிச்செய்கிறா - முதற்பாட்டிலே இதயாதி தாமபெற்றபேறே பேறென்றது ‘அவாவறறு வீடுபெற்ற’ என்று தாம் பெற்ற பேறென்றபடி, “தொழுதெழெனமனனே” என்று உபகரயித்தது ‘நன்னுதினம் நாமே’ என்றதாதல்

‘தநுடமான’ என்ற தாடயம் - சிரகால வாததிதவமாதல் பரமானதாடயமாதல் அசசமானபடி யென? என்ன, சுசு-மூபு-ஃபத-தி இதயாதி இவற்றினமேலேயுண்டான-இவற்றிலுடைய குணங்களான வென்றபடி ‘ரஜஸ்தமஸஸுக்களைக்கழித்து’ இதயாகியாலே விசேஷித்தது-பரகருகிமண்டலத்துக்குள்ளே நிகயவிபூதியென்கிற யாதவபாசுஸா திமதவயாவருத திககாக “தலீஸஸு-வாரொ”, “தலீஸு-வாரஸா” எனக்கடவதிறே ஸவபாஸமலை பண்ணலாமோ? என்ன, வாழ்கி: இதயாதி பாலகாண்டே சதாததே “பூ-பூராஜ்யஸுராஜ்யவாழ்கிஊழ்வாநுவி: வகாரவாரி-தக்ஷ-தவிதி-வடி-தே

னுதல், நிரனநிறையென்னுதல், *நிரலநிறை என்றபோது ஸபதங்களும் நிறைந்து, அாததங்களு புஷ்கலமாயிருக்கை நிரனநிறை என்றபோது நேரே நிறுத்தப்படுதே “பூரோடுணைவிலி லிதழ்” (பரமானுஸதரிபிரகவிதம்) “வாடிவெலாக்காரவடிவனீயுயவலி நிதழ்” (பாது தோக்காரஸமஸதநீலயஸமநவதி) என்கிறபடியே லக்ஷணங்களிற் குறையாமே, எழுத்தும் சோ லும்பொருளும் அநதாதிபு கரமத்திலே நிறுத்தப்படுதே [ஆயிரம்] “காவயுராராயணாக்ஷ வதீகூடுசெருகாரவாணஹம்” (சாவயமராமாயணமகருதஸந்மருதஸகரவாணபஹு எனனுமாபோலே மயாவறுமதிஸமருளபபெற்றவ ராகையாலே மேலுள்ளதடையத தோற்றநிறை வாங்கு சூலவரீகாசு, அடைவேசோலவமததீனயாதகயாலே ‘ஆயிரம்’ என்கிறது அன்றிகே ஆயிரமுஞ்சோலலியலவது நிற்கவொண்ணாத விஷயஸவயாவததாலே சோலவகிருராதல [இத பததும் வீடே] இவைபததும் பரணடிமேல விடப்பட்டன வென்னுதல், அன்றிகே, ‘இசமே யடைய நேல்’ என்றால் நேலலைவினாக்குமதேனறு காடமோபோலே, இவைபததும் வீடேனற வீட்டை வினாக்குமென்றபடியாய், மோக்ஷபரத மெனகிருராதல ஹகவதபரஸாதததாலே தமக

பர — (நிரனநிறை) வொலகாரணெ ஹதமயுடவமெது “வாடுடுமெயெயயியுர ஸூரோடுணைவிலிவரூதிதழ்ஜாதிவிஸவ்விவடூகனீயுயவலிநிதழ் || அ ||” உய்யாயயெது வாடுணாசி ஸூயீகஸம்ஜிஃ கெவலஸுரமெவொலாரணவிலெஸஷ்ட, தயாஹ ஹர “ஷயலுலார ஸயுடகம் கலாகாவஸிநிதழ் | யதுடுதெநாடகாடா தபூடுகிலிய தெ” ஹி மெயு மாநழ “ஸயுடபூசுடகம் வாடு தாலிகுலியியதெ | மெ தாலாவிஸயுடக யெதுவகிவிவடூக” ஹி தயொ : வாடுமெயெயயியுர (பூரோடுணைவிலிவரூதிதழ்) பூரோணாதி மாநயூகி வரிவெலகாதி துஸு ஹதாரஸுரி ஸம்ஜுகாதி, சூதயெலிவகிதாதி வா னதெதெலிவி பூரோடுணை ரூதிதழ் (ஜா விஸவ்விவடூக) ஸூயீகஸுதஸநீணடாஸுஷ்டாசுஜாதிஷு ஷாஜுபூஸுதிவி : யாநமமுகாதி ஸவ்வி ஜூகிவி வடூக ஸூஸாணியு : “ஸவயூகி ஸரோயாடு ஜாகிரிதூலியியதெ | ஷாஜுமெவயாடுமெஷாஜு மெவதீவாணீதயா | ஷாஜுமெ வமாஸார ஸவ்விஷாஷ்டூகிதா” ஹி (தனீயுயவலிநிதழ்) தனூறாமெயெநவ வ லிதழ் தனீ விவணீ யு : தாலு, மெயடூகியூநா துடுமெயுணஸஹ விரா தாலும ஸிநிதழ், மருஸநுஹஸகஸகாடுமெயுணதனூ ராரோவாஸுவாடியிதம் மெ ணுவாடிவிஸு ஸஹமாதம் யொழிதி யாவக

வாறு” “ததெது வொ வரிஷாசு “வாடுடுமெயெயயியுரபூரோடுணைவிலிவரூதித ஜாதிவிஸவ்விவடூகம் தனீயுயவலிநிதழ்” ததெது வலிதீயெ “வாடிவெலாக்காரவலி னீயுயவலிநிதழ் | ஸொகாதபூஸுபூவெதுகாரெஸூராகொஹதமநாநயா” இதி முநதி அாதததில், நீரல், நிறை என்று இரணமெ பெளஷ்கலயபரம், இரணடாமாதததில் நீரல் என்று - நேரா நிறை என்று - நிறுத்தப்படுதே நேரே - கரமத்திலே விவரண - பூரோடுணைவிலிவி இதயாதி வொ காரணெ லிதீயெயெமெது “கஸுஷுலிரியம்ஜாதாவாஜீகெஹடூலிதாதுநம் | காவயுரார யணாக்ஷதீகூடுசெருகாரவாணஹம்” அபபடி தோற்றநிலை ஒருகாலே சொல்லலாகாதோ வென வாங்கு சூலவ்விதாசு இதயாதி பாதமநிவாஹவிவரணம் - அன்றிகே இதயாதி ‘இவைபததமலி என்றதக்கு “சூயுடுவெயுயுதழ்” என்றத்தை கண்டுகொளவது முதற்பாட்டில் அாததத்தோடே

* ஸரியானபாடம் கோஸாநதரங்களிலே கண்டுகொளவது

ஓ —இரண்டாநதிருவாய்மொழியில், இப்படி எம்பெருமானுடைய பரதவத்தை அநுஸந்தித்த ஆழ்வாரா, அவ்வநுபவஜ்ஜித ஹாஷ்பரகாஷத்தாலே ‘‘வெய்யாயனுவரஸுரடி’’ எனனும் படியாலே சிலரோடே உசாவியலலது யுரிசுகமாட்டாத கஸர வருகையாலும், அதுகடோனரைக் காணுமையாலும், எல்லாரையும் தமக்குப் பாங்காம்படி திருத்கியாகிலும் அவர்களோடே கூட எம்பெருமானை அநுபவிகக நினைத்து, அவர்களைத் திருத்குறும் விரகு எவ்வனே? என்று பார்த்தருளி, ‘‘சேகநமாகிருா பொல்லாதது கண்டால் கைவிடவும், நல்லது கண்டால் கைக்கொள்ளவும்

ப — இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், இப்படி ஸாவஸமாத்தபரனானவனே ஆஸராயக்
யனாகையாலே ஆஸராயனரூபமான ஹவதபஜநத்துக்கு உபயுக்தமான தந்திர ஸகலதயாகதனையும், பஜநபரகாரகதையும், அஸநதாயததையும், கயாகபரகாரகதையும், தயாகதூரவகமாக ஆஸராயணீயனுடைய ஸவரூபவலக்ஷணயததையும், அகிஸ்ரயித புருஷாததீதவததையும், ஸாவஸமகததையும், விலக்ஷணஸவரூபமான ஆஸராயணபரகாரகதையும், ததபஸமாந அநிஷ்ட நிவருதயையும், ஆஸராயணீயனுடைய அபிமதபலரூபநவ பூகஜிபையும் சொல்லிக்கொண்டு ஆஸராயக்ரூப பஜநததைப் பரோபதேஸமுதததாலே அருளிச்செய்கிறார்

இ—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி எம்பெருமானுடைய பரகவத்தை அநுபவித்தவா அதுவவ்விதிகுறாவுத் பரகாவுத்தகாலே “வெபாய்யஹ் வராவ்ரம்” பண்ணியல்ல தரிககமாட்டாத் தகஸ் வருகையாலும், “வணகூலாஹ்-ஹ் ஹ்-ஹ்” என்கிறபடியே கனிதே அநுபவிகளும் விஷயமல்லாமையாலும், இவாதாம் தனியே அநுபவிகக சத்தமல்லாமையாலும் துணைதேடி அதுககிடாணை ஸமஸாதததில் காணுமையாலே ‘எல்லாரையுந் திருத்தி யாகிது அவாசனோடே அநுபவிப்போம்’ என்று நினைத்தது, ‘திருத்தும் விரகு எவ்வனே’ என்று பார்த்துளி, ‘சேதநராகிருா பொல்லாதது கண்டால் கைவிடுகையும், நல்லது கண்டால் சைகரொளவுங் கடவாகளாயிருப்பார்கள, ஆனபின்பு, ஸமஸாதத்தின் தன்மையை காட்டியும், ஹ்வகவிஷயத்தின் நன்மைபுக காட்டியும், திருத்துவோம்’ என்று பார்த்துளி, இவாகளுககு ஸமஸாதத்தி டைய அலபாஸத்திரதவாதி தோஷங்கலையும், ஸாவராலும் ஸபருஹணியுன எம்பெருமாய்ப்புனையும் உபகேகத்தித்தருளி, அவனை பஜியுங்கோ ளென்று ஹகதியோககதை அருளிச்செய்கிரு

ஈடு —(வீடு வினமுற்றும்) தத்தவபரமாயும் உபாஸநபரமாயுயிறே மோக்ஷஸாஸ்தரங்
 னிருப்பது, அதிபு தத்தவபரமாகச் சொல்வேண்டுமென்பதால் சொல்லிற்று, கீழில திருவாய்மொ
 யிலே, உபாஸநபரமாகச் சொல்வேண்டுமென்றுகேடலாம் ஸங்கரஹமாயிருக்கிறது, இத்திருவா
 மொழி இத்திருவாய்மொழிதனை ஆளவந்தா அருளிச்செய்தாராகத் திருமாயைண்டான உ
 பத்திவிஷயமாகி நிரவஹித்துக்கொண்டு போந்து, எம்பெருமானார் அப்படியே அருளிச்செய
 கொண்டு போந்து, பாஷ்யம் தலைகட்டினபின்பு லகதிவிஷயமாக அருளிச்செய்துகொண்டுபோருவ
 பின்பு எம்பாரும் அப்படியே அருளிச்செய்தார் இவருடைய லகதிப்பத்திகள்தான் விகலப்பிக்க

வீடுமினமுற்றவும் பாவேஸே-கீழில்திருவாய்மொழியோடு இத்திருவாய்மொழிக்கு இரண்டு விதம் ஸங்கதி அகில வேதாந்தஸாதாரங்கரியா ஸங்கேதேபண முறதின ஸங்கதி - நந்தநவபாமாயும் என தொடங்கிப் பிறர்கீத உபதேஸிக் கிராகவனமையும் எனலுமளவும் கீழ்தாம் அருபவித்தரா, இதில் பரோ தேஸம் பண்ணுகிறாரென்று விஸதரேண இரண்டாம் ஸங்கதி கீழில் திருவாய்மொழியிலே என்று தொடங் மோக்யஸாத்ரமான வேதாந்தஸூத்ரம் காலதயாய மாகையாலே அதுக்குப் பூவதவிக்மென்றும் உத்தரதவிக்மென்றும் இரண்டுவுகையான பிரிவுண்டென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவற்றிற்சொல்லுகிற பாரேபங்களை அ

யிறே யிருப்பது, “மயாவற்றமநிலமருளினன்” எனறு இவா தாம பெற்றது ஹகதிருப்பாந்நனாருமா யிருந்தது தாமபெற்ற தோனறும், பிறாகு உபதேஸிபப தோனறும்மாக வொண்ணுதே, அப்போது

எரிசெய்கிறா - துநதவபாமாயும் இதயாதி ததவபரமாயும் உபாஸநபரமாயுமிதே யெனறது - ‘ஸுஸெஷ ஷாஸெஷாஸெஷாமிருவயிக மிஷபாயிமிவிரா மவாநாஷா தாயுமவகிமிவசாராசுகிதே! ப்ரியம் ததயுயீயீம் ததபவஸகந் துாஸஸகீகீகிஷா கிஷா துாமிதயகிசுரபாசுநகிப கிஷ’ எனறு சதுஸஸலோகீ வயாகயாநோபக்ரமததில் பிள்ளை அருளிசெய்தபடியே ஸமவபஅவிரோத ஸாத ப்ருபபாத்தபாதிபாதச அதயாய சதுஷ்டயாதமகமான வேதாநதஸாஸதாரதான பூவதவிகத்தாலே ததவபாதி பாதகமாயும், உததாதவிகத்தாலே உபாஸநபரிபாதகமாயு மிறே இருபப தெனறபடி உபாஸநபரம் - உபாய பரம் பூவதவிகத்தில் பரிபாதிதத பரமேயங்கா - ஸாவவேதாநத வாகயங்களும பரஹமததினிடத்திலே நனருகசேசுரு மெனறும்துவும், அபபடி நிரணயிதத வஸதுவுக்கு பாஹயகுதருஷ்டகனால ஒருபாதை யிலலாமை யும், இரண்டதயாயததுக்கும் ஸமநவயமெனறும் அவிரோதமெனறும் போ அகில் முதலேழுபாட்டாலே ஸமவயாதயாயததில் அததஞ்சொல்லப்பட்டது, “காரறி”, “உளனெனில்” எனகிற இரண்டபாட்டாலும் பாஹய குதருஷ்டகனால வரும் பாதையிலலாமை சொல்லப்பட்டது இது அவிரோதாதயாயாதத உததாதவிகத துக்கு, ஸாதநாதயாயமெனறும், பலாதயாயமெனறும் போ ஸமநவயாவிரோதபரிபாதகமான பூவதவிகம ததவபரம், உபாயபலபரிபாதகமான உததாதவிகம உபாயபர மெனறபடி டலபரதையு உபாயபரமென றது - பலம் உபாயஸாத்யமாகையாலே “நாநாஸஸாஷி ஷெஷாசு ப்ருவபந்நவஜநெ ஸாமிகிதெ ஸாமிசுக்ஷாஸெஷ” எனறு வேதாநதவிகதோபாயம் தவிவிதமாகையாலே எநத உபாயததை இததிருவாய மொழி சொல்லுகிறதெனன, இததிருவாயியொழிந்நினை இதயாதி இததால பரபத்யுபாயததைச சொல்லு கிற தெனறபடி நல்கீகட்டின்பிள்ளை இதயாதி பரபததி, வேதகுஹமமான ஷெஸயோபாய மாகையாலே உபகரமததிலே வெளியிட வொண்ணு தெனறு பரபததயபரபாயாமான ஸாதயபகதியாலே மறைத்த அருளிச செயதுகொண்டு போதா ரெனறபடி பக்நி ஸாதயபகதி அதாவது - பரபததி ‘ஸாயுஷகிஷா ஸா ஹகி’ எனனக்கடவதிறே “நின்கழலசோ” எனறது - பரபததிபாதைக்கு ஸாசகம், “புலகுபற றறறே” எனறது - பகதிபாதைக்கு ஸாசகம் யதவா, ‘பாவஷந தல்கட்டின்பின்பு’ இதயாதிக்கு - பாவஷந திலே விவேகாதிஸாதஸபதகஸமதமாதயங்ககத்வம் உபாஸநததுககே யெனறு ‘சுருஷாஸாஸாஸாஸா ஸா ஸாஸாஸா’ “சுருதநெஷ்வாநாநம் பெஸெஷ” இதயாதி வாகயங்களை யிட்டு நிரணயிக்கையாலே, பரபதகி குத ததவகதவம் திருவுள்ளமல்லவிறே, ஆகையாலே, “வீடுசெயது வீடுசெயமின” எனகிற வாகயததாலே ‘ஸுலாஸாஸாஸாஸா’ எனனுமபோலே அனகாநகிஷாஸா தோறறுகையாலும், “ஆறெனக்கு நினபாதமே சாணக”, “அடிக்கீழமானதுபுருததேன” எனகையாலே பரபந்நன கூடஸததாரக அதயவலிதாரன இவா பரபந னரோ? பகதரோ? எனறு ஸமஸயிக்குமபடி விஷயாநதாவைத்ருஷ்டணய பரிஷ்டருதையான பகதியை “மயாவற மநிலமருளினன்” எனகையாலே அவனகருபையாலே உடைபராயிருக்கையாலும் இவருடைய பரபததி வைராகயஸஹசரிதையாகையாலும், இவருடைய உததயதுஷ்டாநங்கனாலே ஸமதமாதயங்ககையா யிருக்குமெனறு ஸங்ககிச வருமெனறு திருவுள்ளமபறறி, பரபாயபகதி பரமாக நிரவலிததருளின ரெனறபடி பிததோபஹத ணுக்கு நாககில் தீற்றிப பிதததைபபோககிப பாநமபண்ணுலிக்கிலிறே கந்திரம் ரவரிபபது, ஆகையாலே, “வீடு செயதுவீடுசெயமின” எனகிறதெனறும், இவருடைய வைராகயம் விஷயதோஷதாஸநததால வந்ததிததனை யெனறும் கருததெனறு திருவுள்ளம் ஒன்றில் பகதிபரமாகவேனும், இவ்வாவிட்டால் பரபததி பரமாகவேனும் மொழிய, யினைததபடி நிரவலிக்கக்கடமோ? எனன, இவருடைய இதயாதி அதாவது - ஆழவாருடைய பர பததி பகதிபரவஸயததாலே வந்ததாக்கையாலே காரயகாரணங்களை அபேதே வயவஹரிக்கலாமெனறு கருதது இவாகு பகதியுண்டோ? எனன, மயாவற இதயாதி அனறியே, ஸாதநபகதியை உபதேசிக்கிறானாலோ? எனன, மயாவற இதயாதி எனனவுமாம் தாமபெற்றது ஸாதயபகதியானாலும் பிறாகு ஸாதநபகதியை உப

[illegible]

தேசிக்கிறானாலோ? என்ன விபரலம்பக இத்தயாதி. கர்மஜ்ஞாநங்க ளடியாகவன்றோ பத்தியுண்டார்; இவர்க் பத்தி வந்தபடியென்? என்ன, உபயபிக்ரிமீத இத்தயாதி. ஆத்மவித்தென யாமுநாசார்ய வசநர் - “உபயபி க்ரிமீத தவலாநுபெவ்யுகாணிகாதுகிகலக்தியொமெகசுலு” இதி. அஸ்யார்த்தே - கர்மஜ்ஞாநங்க ளிரண்டாலும் அலங்க்ருதமான ஸ்வாந்தரகணத்தையுடையவனுக்கு ஒரு விஷயத்திலே நியதாமயிருத்தாய் நித்யமாயிருக்கிற பத்தியோக மொன்றாலும் லப்ய நென்றபடி. அநந்தரம் - அநந்தரகூண வவ அநந்த வியைந்ததாகையாலே ஸாத்யபத்தி யென்றபடி. விபர்மயே அநிஷ்டங்காட்டுகிறார் - இதுநான் இப்பாதி. இதுநான் - இவருடைய பத்திதான். “சார்வேதவநெரி” ப்ரவேஸத்திந்தபடியே. ந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும் - ந்யா விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும். “சுவஸூரிஜ” இத்தயாதி வாக்யத்தை முந்துற அநஸங்கித்து, விதுராதிக்ரே போலே இவருடைய ப்ரஹ்வத்தாலே உபதேஸிக்கக் கூடாதோ? என்ன, ஸர்வேஸ்வரனான இத்தயாதி என் கண்டுகொள்வது. அபஸூத்ராதி காரணமாவது - “ஸாமஸூதரநாஜாஸுவணாதுஜாஜுவணாது ஸூதெஹி” என்கிற அதிகரணத்திலே, ஜாஸ்யருதியென்கிற ராஜா பஹ்வந்ந்ரதனுமாய் பஹுவித்தபரத மாயிருக்க, ஸல்ல ஸல்லாகூரென்கிற இரண்டு ரூபிகள் இந்தராஜாவினிடத்தில் அநுகரணத்தாலே “ஸாம தர்மங்கொண்டு கார்யமில்ல, ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமுண்டாபவேணும்” என்றெண்ணி இரண்டு ஹம்ஸருபிகளாய் அ ராஜாவினமேலே பறந்துகொண்டு டோகிதவிடத்திலே ஸல்லாகூனை ஸல்லனென்கிறவன் ‘ஜாஸ்யருதியே நிழல்படாதபடி பேணிக்கொண்டுபோம்’ என்ன, பல்லாகூனை என்கிறவன் ‘நிழல்பட்டால் வந்ததேது? ரை கைப்புக்குறிலே?’ என்று அநாதரம்பண்ணிக்கொண்டு போக, அத்தைக்கேட்டு ஜாஸ்யருதி ஸூகிதனும், வைணத்தேடி, சிரங்குஞ் சொறிந்துகொண்டு கார்ப்பண்யத்தோடே ப்ரச்சந்த்ராவஸ்யிருக்கிற அவனைக் கண்ட அநுவர்த்தித்து ‘ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேஸிக்கவேணும்’ என்ன, ‘ஸாமஸூதரநாஜாஸுவணாதுஜாஜுவணாது’ என்ன, ‘ப்ரஜாகூணதத்பரணா எனக்கு ஸாமஸூதரவைக்கு அவகாஸங் காணேன்’ என்ன, ஆதரபரிக்ஷார்த்தமா ‘ஆனால், பஹுத்ரவ்யங் கொண்டுவா’ என்ன, அப்படியே ஸர்வஸ்வத்தையும் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பிக்க, அ ராஜாவினுடைய ஆதரங் கண்டு ரைக்வன் “சூஜஹாரொரோஸூரிஜாநெ நெவஸிவெநா வா யிஷ்யயா” என்றதுக்கு பாஷ்யம்பண்ணுகிற பாஷ்யகாரர் உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரமுடையவனுக்கொழி ப்ரஹ்மவித்யோபதேஸத்துக்கு யோக்யதையில்லை; பின்னை ஸூத்ரனென்றதுக்குக் கருத்தேது? என்று ஸ கித்து “ஸோஹநாஸூரிஜ” என்று ஸோகமுடையவனாகையாலே ஸூத்ரனென்கிறதென்று நிர்ஸயித்தா அந்தஸோகமாவது-பல்லாகூருடைய அநாதரத்தாலும் ப்ரஹ்மவித்யாராஹித்யத்தாலு முண்டான ஸோகம். ஆ அந்த அதிகரணத்திலே ஸூத்ரனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யாயோக்யதையில்லையென்று நிஷ்கர்ஷிக்கையாலே அர் விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கு மென்றபடி. “ந்யாயமும்” என்கிறவிடத்தில் ச ஸப்தம் - ‘ஏற்றம்போம்’ என்றத்தோடே ஸமுச்சயிக்கிறது. ஆக, ஸாதநபக்தியென்றால் பாதகத்தவயம் வருகையாலே ஸாத்யபக்தியே யென்று கருத்து

களுக்காகவன்று, “**புலுயாசு**” (பரபஞ்சாத்) எனும் ஒருவித்பரதந்தராயன் ஆனால், இது பின்னை எத்தாலேயாவ தென்னில, —ஸவாறுபவபரகாஷம் இருக்கிறபடி. து அங்குவித்த விஷயம் தனியே அங்குவிக்கும்தனிற்கே யிருந்தது, இனி நமக்கு போதயந் பரஸபரதங்கு ஆளாவாராரேனம் ஸமஸாரிகள் பக்கலிலே கணவைத்தார, தாரம் பகர விஷயத்திலே பரவணராயிருக்கிறுபோலே அவர்கள் சபதாதிவிஷயங்களிலே பரவணராயிருந்த கள், இவர்களாந்தம் பரிஹரித்தலது நிறகவொண்ணாதா யிருந்தது, ‘ஒருவனுக்கு வைஷ்ணவதவமுண்டு, இலகை என்னுமிடம் தனக்கே தெரியுங்காண்’ எனும் சீயா பலகாலும் அருள் செய்வா, பிறநாததங் கண்டால் ஐயோ! எனறிருந்தானாகில ‘நமக்கு பகவதஸம்பந்தமுண்டு எனறிருக்க அகேகும், இதத்தனையும் பட்டிவொணுககெனறிருந்தானாகில, ‘நமக்கு பகவதஸம்பந்தம் மிலகை யெனறிருக்க அகேகும் மெனம் இவாகளை இவா மீட்கப் பாககிற வழிதானேன? எனனி. இவர்கள் சேதநரா யிருந்தார்களா, சபதாதிவிஷயங்களில் வாசியறிந்து, தீயவை கழித்து, நல்லவை பற்றிப் போருகிறதோன யுண்டாயிருந்தது, அவற்றினுடைய ஹேமபதையையும், ஸாவேசுவரனுடை உபாதேயதையையும் இவர்களுக்கு அறிவித்தால் அவற்றைவிட்டு இவனைப் பற்ற அகேகும் மென பார்த்து, ஸாவேசுவரனுடைய நன்மையையும், இவர்கள் பற்றின விஷயங்கள் அலபாஸதிரதவா தோஷத்துஷ்டங்களுன்னு மிடத்தைபும், பற்றுமிடத்தில வரும் அநதராயபரிஹாரத்தைபும், பற்று மிடத்தில இனம் புதிதாகச் செய்யவேண்டுமெனறினிலகை பழையஸம்பந்தத்தை உணர் அரை மென்னுமிடத்தைபும், பற்றுவார்க்கு அங்குநிற்கப்படும மந்தர மின்னத்தென்னு மிடத்தைபும், அ

பர — (புதுபுது யாசு என்று) கிண்கொவந்திஷ்டி [15-12-1965] “தென்
ஸவிதாநம்பலனாய ஸரீக் பூசாஹிதாயஸாதிதாய | தென்காசாரம் பாராநா
தென்காசாரம் தென்காசாரம் ததென்காசாரம்” இது “தென்காசாரம் - புதுபுது
யாதிதாய” இது காசாரம் காசாரம் காசாரம்

யாலே “புஷ்பாபிசா” என்று ஒருவித பாததராயஸு’ வென்றபடி பாரத்யாத் என்றது “பொவா
காந்திகொப்பு ஹமலிசா” என்கிற முண்டோபரிஷ்சருதியில் ‘பொவாவாய்’ என்கிறதற்கு அ
ததவே சொன்ன வேதாத்தஸங்கராஹவாக்யத்தையாதல், “நாஸுவத்ரவாலிபென்புஷ்பாபிசா” எ
றத்தையாதல் விவரணம் தாம் அனுபவித்த விஷயம் இதயாதி “ஜிப்தாஜித்பூர்ணாவொய்வனா
பூரூபி சுயயஞ்ஜாமினிசுந்தாஷ்விதிராஜினிவ” இதி கீதாஸுதஸ்மே ஸத்திதம் வசநம் அவலம
போதயததீரஸபரததுக்கு” என்றது ஆனால் அவர்கள் உசாததுண்யாவாகளோ’ என்ன, நாம பகவதஸ
யந்திலே இதயாதி ஆனால் அவர்களுக்கு உபதேஸிப்பாடுனன? என்ன, நீர்முடைய தயாமிரயத்தாலே யெ
கிருா - இவர்களிடீந்தம் இதயாதி பிறாகாதம் பரிஹரிக்கவேண்டுமோ’ என்ன, ஒருவருக்கு இதயா
அதாவது- “ஸுஹ்ருதஸுவபுஷ்பாபிசாநா” என்றவன் இருந்தால் ‘யயி’ லுஸாஜிதயி’ லொடாஸு
என்று இவனுக்கு இருக்கவேணுமிதே பென்று கருத்து அருகீதம் - பராபதம் இறுதியையும் படடிரு
ணுகீத - இவ்வளவு அநாதரமும் படக்கடவன் பகவதவைவக்ஷணபஜ்ஜாந கததில்லாததவாகோ’ எவ்வழியா
ஸபதாதிவீடியககளினின்றும் மீடகப் பார்க்கிற ரொன்கிற ஸங்கையை அதுவதிககிருா - இவர்களை இ
மீடக இதயாதி ஸபதாதிவீடியககளில் ரவிகீதவஜ்ஜாந மடியாக மீடகப்பார்க்கிற ரொன்று ஸங்கைக்கு உத்த
அருளிச்செய்கிருா இவர்கள் சேதநாயி இதயாதி “எலீயிலெநலம்” என்றதைப்பற்ற, லீரீஸேஸ
ண்டைய நன்னமையையும் என்றது “மின்னினிஸீயில” என்றதைப்பற்ற, அல்பாஸ்திநாநி(தீநா) நி
டம் என்றது “அதுசெற்று” என்றதைப்பற்ற, அநீநாயபிஹாரம் என்றது “அடங்குகவுள்ளே” என்ற
தைப்பற்ற, ஸம்பந்தத்தை யுணர்வமையும் என்றது “வண்புகழாராண” என்றதைப்பற்ற, மந்திரமி

ஹுடைய பஜ்ரியதையையும் அருளிச்செய்யாரினற்கொண்டு, இதரவிஷய வைராகயபூவகமாக பக வதபகதியைப் பண்ணி ஆஸ்ரமிடங்கோ ளென்று பரோபதேஸ்பரவருந்தராகிரா

முதற் பாட்டு.

வீடுமினமுற்றவும், வீடுசெயது உமமுயிர்
வீடுடையானிடை, வீடுசெயமமினே

ஆ —பகவதவயதிரிகத ஸாவவிஷய ஸங்கததையும் விட்டு இவ்வாதமாவை சேஷத வேந ஸமாபடியுங்கோள், ஸமாபடிக்கு மிடத்தில் இதை உடையவனபககனிலே ஸமாபடியுங் கோள், ஸமாபபணமாவது இவ்வாதமா அவனுக்கு சேஷமென்று ஸமவதிகை யென்கிறா

ஒ —முதற்பாட்டில், பகவதவயதிரிகதமான ஸாவவிஷயங்களையும் அறவிட்டு, ஸாவ சேஷியான எம்பெருமான திருவடிகளிலே ஆதமாவை ஸமாபடியுங்கோள் என்கிறா

[வீடுமின] பறமிரின்ற நிலத்தினுடைய கயாஜயதாதியாயம் தோற்றுக்கைக்காக முத லிலே விடுங்கோ ளென்கிறா [முற்றவும்] - பண்புறமின விஷயங்களில் சில ஹேபமும, சில உபாதேயங்களுமா மிருக்கிறனவல்ல, எல்லாம் தயாஜயமே 'வீடுசெயது' என்று அதுபாஷிக கிறது பறமினவற்றை விடுகையே பரயோஜநம் போந்திருக்கச்செய்தே அதுக்குமேலே ஒரு நன்மை உபதேசிக்கைக்காக வென்னுமிடந் தெரிகைக்கு [உமமுயிர் என்று கொடங்க] உம உயிசை விடுமிடத்தில் உறவில்லா நிலத்திலினமிக்கே உடையவனபககனிலே விட இசையுங்கோள்

ப —இதில், முதற்பாட்டில் ஸகலேதரபரி கயாக பூவகமாக ஹவதவிஷயமான ஆதமஸமாபபணத்தை விசிகிறா

முற்றவும் - பஜ்நவிரோதியான ஸாத்யஸாதநங்களெல்லாவற்றையும், வீடுமின ஸவா ஸநமாக விடுங்கோள், (அவ்வாவில் நிலலாதே), வீடுசெயது அவற்றை விட்டு, உம உயிர் உருகளுடைய ஆதமாவை, வீடுடையானிடை - மோகநிராவாஹுகளுன் ஸவாமிபககனிலே, வீடு செயமமின விடுகலேபபணனுங்கோள் வீடிசையினே யென்றுஞ் சொல்லுவா

இ —முதற்பாட்டில், ஹவதவயதிரிகதமான ஸாவவிஷயங்களையும் விட்டு ஸாவசே ஷியான எம்பெருமான திருவடிகளிலே ஆதமாவை ஸமாபடியுங்கோ ளென்கிறா

[வீடுமின] விடுமி நென்றபடி இனத்தை விடுங்கோ ளென்னுதொழிவா நென்னி எனினில், —சிறுபரஜை ஸாபபததைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தால், விட்டுக்கொள்ளென்று பிள்ளையிறே ஸாபபமென்பது அதுபோலே விடுகிறவற்றினுடைய தயாஜயதாதியுபந் தோற்றுக்கைக்காக முதலிலே விடுங்கோ ளென்கிறா உபதேசமும் அஷ்டகாணமாயிருக்க பஹுவசந்ததாலே சொல் றிறது - சிலா ஈநந்தராய அாததிககச சொல்லுகிறாலல்லாமையாலும், அநாததம் ஸாவஸாதாரண மாகையாலும், எல்லாரையும்குறித்துச் சொல்லுகிறா எததைவிடுவதென்னும் அபேசை யிலே "முற்றவும்" என்கிறா, "கஹஸுஷிவஸூர" சண்டாலா குடியிருப்பை பராஹ்ம

னது என்கிறது "இறைசோயன்" என்றதைப்பற்ற, பஜ்ரியதையையும் என்றது 'வீடுமினமுற்றவும்' என்றதைப்பற்ற, இதரவிஷயவைவாக்கியபூர்வகமாக என்றது "அநஸம்புகு" என்றதைப்பற்ற, பகி யையப்பண்ணி என்றது

ணனுக்கு ஆகும்போது சண்டால்ஸபாஸமுள்ள பராதசமடைய பாஜாபாஹாநா போ அஹாகாரகாபபமாக ஸவீகரித கவறழில் நயாஜயமல்லா நன விலலை யெனரை இனி, “உமமு வீடுடையானிடை” எனன அமைதிருகர, “வீடுசெய்து” எனறு அதுபாவிக்கிறது வீடு தானே பாயோஜநம் போந்திருக்கை ராஜபுரன சிறையிலே கிடந ரால் முடிபுநடுபிடும சி வீடுகைதானே பாயோஜநமாயிருக்குமிதே [உமமுயிரவீடுடையானிடை] உயரவாகா யும் ஸரீரததையும் உடையவனபசகனிலே, உங்களுர சமாணைத ரனாகு சரிமாமகவுடைய வனப விலே யெனனுதல் உங்களுரதமாணை விடுமிட நதில் உடையவனபசகனிலே யெனறு ரு, போ பரகனபசகனிலே யெனனுதல் [வீடு] விடுசெய்து, ஸமாபரிசுதையை [இசைமிதே] இசையுங்கோள அவனகினைவி நித்யமாயிருக்க நீங்கலா இசையாமையிலேயே இழந்தோபாந த “யெடுவெவ்வெதொராஜாயவ்வெவ்வெழி விதே | வெடுவெடு விவா, வெடுவெடு ரிகுராகுநமே”

எடு — முதற்பாட்டு இதரவிஷயங்களை விட்டு, உங்களுக்கு வகுந்தவிடு யகதைப்படி பாருங்கோள என்கிறா

[வீடுமின்] “வீடுமின்” எனறு ஒரு சொல்லாய்க் கிடக்கவுமாம், வீடுமின் என்றத நீட்டி ‘வீடுமின்’ எனறு கிடக்கிறதாகவுமாம் முதலிலே ‘வீடுமின்’ எனபாணை? என்னில சிறுபாணைகையிலே ஸாபபத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடந்தால், போநட்டுக்கொடு நிறதசசொர பினை ‘ஸாபபம்’ எனபாரைப்போலேயும், ஒருவன் குருவததுசுள்ளே கிடந்து உறங்காநி நெருப்புப்பற்றிப் புறம்பே எரியாநின்றால் ‘புறப்பட்டுக்கொள்கிடாய’ எனறு பின்பு ‘நெருப்பு’ பாரைப்போலேயும், முநது விடுங்கோ ளென்கிறா ஜநமமரணங்களுக்கு நடுவேயே இவைத நோவுபடுகிறது “தூஷாபு தூஷாபுராபு” (தயகதவாபுதராமஸ்சதாராமஸ்ச) என “வரித்து தூஷாபுராபு” (பரிதயகதாமயாலங்கா) எனறும விடுகை முனளுகவிதே மு பற்றினவாகளும் பற்றிற்று “வீடுமின்” என்கிற பனமையாற் சொல்லுகிறதென? என்னில,— வன் தாநதைய வந்துநிற்க அவனுக்கு உபதேஸிக்கிற ரனதே, ஸமஸாரவெக்காயம் எல்லா மொத்திருக்கையாலே ஒருவரல்லாவொருவருக்காகிலும் ருசி பிறக்குமோ? எனறு எல்லாருக்கும்

முதற்பாட்டு வீடுமின் இதயாதி ‘வீடுமின் உமமுயிர வீடுடையானிடைவீடுசெய்யமினே’ எடு மனவுக் கட்டாகித்தது அவதாரிகை - இது விஷயங்களை இதயாதி வகுந்த விஷயத்தை யெனறது - ‘உ யான்’ என்றத்தைப் பற்ற

ஒரு சொல்லாய் “வீடுமின்” எனறு ஒருஸபதமுண்டாய் விடுமினென்றத்தை யெனறது - “நீடுவழி நீட்டல் குறுக்குவழி குறுக்கல்” எனற தயிழாமாயாதையப் பற்ற, இா வும் பலிதாத்த மொன்று முதலிலே - தயாஜயத்தைச் சொல்லாதே முதலிலே எனறு கூட்டுவது பரிஹ சிறுபாணை இதயாதி தயாஜயவஸ்துக்களினுடைய கரொளாயாதிஸயந தேரற்றுகைக்காக வென்றபடி களுக்கு அநாத்தமேது? எனன, ஜந்மமான் இதயாதி தயாக கதந பூவகமாக தயாஜயத்தைச் சொன்ன முண்டோ? எனன, தயகதவாஇதயாதி “வெலாஹம்பரவதிதவெலா ஹாவவவாவரிதிதே | தூ வு தூஷாபுராபுராவவம்பரணதே” உகியுபகா வெணவெடிபெலிவ்ஷணவது “வரித்து தூஷாபுராபுரி தூணியபநாநிய | உவவதுகெடுராஜுஹ ஜீவிதஹ்வஸுவா உகி தடுகு வெவெகொநவிஸெ வவ்ஷணவதுநடு உபதேஸம் அஷ்டகாணமாக வேண்டிய பஹுவசந்ததாலே சொலவிறறு - சிலா தநதராய அநதிககச சொல்லாமையாலும், அநாததம் ஸவஸ்தா மாகையாலும், எல்லாராயு குறித்துச் சொல்லுகிற ரெனனுமத்தை ஸங்காபரிஹாரமுக்கே அருள்கி ருா வீடுமினென்கிற இதயாதி பன்மை பஹுவசநம் வேக்காயம் - ஒவ்வெனயம் முற்றவும்

தேசிககிருா எததை விடுதென்னிஸ்,-- [முற்றவும்] சண்டாலரிருப்பிடத்தை பராஹ்ணாக காகுமபோது சிலகட்டிச் சிலகழிததனே சோளருவது, அபபடியே அவ்ங்காரம்காரங்காளே தூஷிதமானவற்றிலே சிலகட்டி சகோளளவொண்ணதே, ஆகையாலே, கட்டடங்க விடுகோ ளென்கிருா [வீடுசெயது] “வீடுநினைமுற்றவும்” எனறாசில திரிய “வீடுசெயது” என்கிற இதுத குக் கருத்தென? எனனிஸ்,-- மேலொருபெறு பெறுவதிலும் இவற்றைவிட்டு நிறுதம் நிலைதானே பேருகப் போருதகயாலே விடுதகயாகிற பேரறைப் பெற்று என்கிறபடி, ராஜபுதரன் அழகுசிறை யிலே கிடந்தால், முடிசூடி ராஜ்யம்பண்ணுவதிலும் சிறைவிடுகைதானே பரயோஜநமாயிருக்குமிறே [உமமுயிர்வீடுடையானிடை] இதுசுதப் பபடியாக அருளிச்செய்யா “யஸ்யுப்யுயிவீஸ்ரீரம், யஸ்யுப்யுயிவீஸ்ரீரம்” (யஸ்யபாதமாஸ்ரீரம், யஸ்யபருதிவீஸ்ரீரம்) என்கிறபடியே, உம உயிரை யும் அதிணுடைய வீட்டையும் உடையவ னென்னுதல், உமமுயிரை வீடாகவுடையவ னென்னு தல், உமமுயிரை விடுமிடத்தில் ஸமாப்பிகுமிடத்தில், உடையானபகலிலே யென்னுதல், [வீடுடையான] பரமபதரியனபகலிலே யென்னுதல் [உம உயிர்] அநியமான ஸ்ரீரத்துக்கு நனமைபாக்கச சோலலுகிறேனே? நித்யமான ஆதமவஸ்துவுக்கனறே நான நனமைபாக்கச சோலலுகிறது, அதுதானும் என்னுயிரதகோ? உமமுயிரதகனறே? [உடையானிடை] பொதுவிலே யுடையவ னென்கிருா, ருசிபிறந்து ‘அவனஆ?’ என்றஸ், “வணபுகழநாரணன்” எனபாராக அவன் உடையவனாய் உங்கள் ஸ்ததைதைய நோக்கிக்கொண்டு போராநிறக, நீங்களும ‘நான் என்னது’ எனறு அகலப்பாராதே உங்களை அவனபகலிலே ஸமாப்பிகுப் பாருங்கோள அவனஉடையவனான பின்பு அவனோடு அவிவாதமே உங்களுக்கு வேண்டுவுது, “யம” (யம) பராதேசிகமான நியம

டங்க ஸாகலயேந இப்படி ஸகலபரிதயாகத்தில் அடியேதென்ன, சண்டாலர் இதயாதி இங்கே ‘சுஹரிடுரி அிவணாலு’ “சுஹ லாஸுலுணாலு” இதயாதிவிவகிதம் இததா பகவத்யயினிகத ஸாதயாததரஸாத நாத்ரத்யாகத்தைச் சொன்னபடி மேல் டுருபெறு இதயாதி - விடுகைதானே பலமெனகைக்காக ‘வீடுசெயது’ என்று அநுவகிக்கிற தென்னபடி விடுகைதானே பரயோஜநமாமே? என்ன இதுதான் பரயோஜநமாயிருக்கு மென்னுமததை லெளகிகதருஷ்டாநதததாலே தாஸ்ப்பிக்கிறா - ராஜாநான் இதயாதி “நகசிபுணாநபு ஜயாயநெந” இதயாதி அருதசிறை அமுஞயேபோமபடியான சிறை பஸ்படியாக - நூலிவதமாச அருரிச்செயவா - நஞ்சியிரி ரேஷடி பருதிவிளாயமலி ஸ்ரீரமென்னும் அபிபராயததாலே செ லலிற்று - “யஸ்யுப்யுயிவீஸ்ரீரம்” என்று அதிபுடையவீட்டையு மெனறபடி முநகின் ஆததததிலே உடைய வனென்று - ஸ்ரீரமாக வுடையவ னெனறபடி துரியயோஜநயில், உம உயிர் - வீடுசெயமமினென்று அநவ யம் ‘உயிர்’ என்றதுக்குத் தாதபாயம் - மிராயமான இதயாதி ‘உம’ என்றதுக்கு ஸ்வாமை - அதுநூலும் இதயாதி நாராயணனென்னுதே பொதுவிலே ‘உடையான’ என்றது - ருசினைய பிறப்பிக்கைக்காக இவ லிடத்திலே “ஜநமேஜயனை வைஸமபாயநா ‘ஸாகலயேந பாரதகதையைச் சொலலுகிறேன், கேள்’ என்ன, ‘அவ காஸமிலி’ என்ன, ‘ஓரதயாயநதான் கேள்’ என்ன, ‘அதுக்கும அவகாஸமிலி’ என்ன, ‘ஒருஸ்ஸோகநதான் சொலலுகிறேன்’ என்ன, ‘ஆறா சொலலும்’ என்ன, ‘உாவிளபுரஸுஷாஸி-புலாஷு-புரூயநடி ஸாநநா! மொ ஹம்வநஹஹ ஐயுப்யுயுப்யுப்யுப்யுப்யு” என்று ஸாகாங்குமாகச் சொல், அதிலே ருசிபிறந்து ‘கோகாஹணம் ஏது? வர்பங்கம் ஏது? என்ன “ருசிபிறந்தபின்பு அடிதொடங்கி பாரத மெல்லாரு சொன்னாற்போலே ருசிபிறக்கைக்காக” எனபாக்கள் பொதுவிலே - திருநகரத்தைச்சொல்லாமல் முநகின் ஆததததையும் இரண்டாமாததததததத திருவுள்ளமபற்றி ‘வீடுசெயமமின்’ என்றதுக்கு ஆததம் - அவன்உடையவனாய் இதயாதி உங்களை ஸநீதையை நோக்கிக்கொண்டுஎனறது-உயிரைவீடாகவுடையவனென கிறதைப்பற்ற ஸமாப்பணமாவதென? என்ன, அவன்உடையயான பின்பு இதயாதி உததததுக்கு பாணமம்- யம் இதி “யடுரோடுவெவலுதொராஜாயலுடுவெவலுஹுயிவிலி” து | தெநவெவிலிவாடுவெலி மடாந்திராசுர-புட” இதி மாநவே தம்ஸாஸ்தரே யமயதி - யம: நிருபாதிகம் நியமம் யஸமிந ஸ்ரீ யம: என்று விவகிதமெனனும் அபிபராயேனும் - பாரதேசிக இதி பாபவதி “சுஹரிடுரவராரி

நத்தைப்புடையவனையன்று சொல்லுகிறது, “**புலவதிவஸ்யமெநெகாவிவிஷ்டம்**” (பரபவதி
ஸமயமநேமமாபிவிஷ்டம்) என்று அவனதனையும் நியமிக்கும்வழியற்ற, இவன “**வெவ
வவகம்**” (வைவஸ்வதம்) விவஸவானுடைய குலத்திலே பிறந்தவனென்னுதல், ஆதிதயாநத
ரவஸத்தித நென்னுதல் “**ராஜா**” (ராஜா) - அவனைப்போலே “**ஹவ்வ**” என்கை
யன்றிககே எல்லார்க்கும் இனியனாயிருக்கும்வழியற்ற, இவன “**யம்**” (யம்) அநதர்யாபிராஹ்ம
ணதிகளில் பரஸித்தி “**தவெவஷஹுஷிவ்விதம்**” (தவைஷஹுருதிஸத்திதம்) - அவன எங்குந்ரு
னென்ன, கண்டிலையோ? உன்னுடைய ஹருதயத்திலே புந்து “**ஆட்சியிடு தொடாசசி நனம்**” என
றிருக்கிறான் ஆனால், செய்யவேண்டுமென? என்னில, “**தெததவெஷிவாஷிவெ**” (தேந
சேதவிவாதஸதே) உடையவனாயிருக்கிறவனோடே உனக்கு அவிவாத முண்டாகில இததால்
பேறென என்பாயோ? “**காமஜாமகாமாருநிதம்**” (மாகங்காமமாகுநகம்) ஒருதீததந்
தேடிப்போதல், புண்யகேசுதந் தேடிப்போதல் செய்யவேண்டா, அஹங்காரமகாரங்ககள் கிடக்க
பராயஸசித்தமபண்ணுகையாவது நிஷித்ததரவயததை உள்ளேவைத்து * **மெழுகூட்டின** வோபாதி
யிறே உடையவனுக்கும் உடைமைக்குந் தக்கபடியிறே பராயஸசித்தமும், உடையவன் ஸா
வேஸ்வரன தரவயங்களில் பரதாநமான ஆதமதரவயததையிறே அபஹ்ரித்தது அபஹ்ரித்த
தரவயததைப் போகட்டு பராயஸசித்தமபண்ணவேண்டுமே போகுகிற தரவயம் தானாகையாலே
பராயஸசித்தமபண்ணுகைக்கு வேறு அதிகாரியு மில்லையே ஆகையாலே, நீங்களும உடையவன
பக்கலிலே வீடுசெய்யமினே வீடு ஸமாப்பிக்கை அதாகிறது இசைகை (க)

தெநயா தூஸரிஉதிவொகவிறாஹிதெ நியுஷ்டம் | **ஹரிமாஸாமொலிநஸகன** |
புலவதிவஸ்யமெநெகாவிவிஷ்டம்” இது ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே நகுதிமேயஸே யமகிங்கரஸவாதே வை
வஸ்வதம் என்றதுக்கு கோதாபதயத்தில் அணபரதயயமாதல், ஸம்பநதாததே அணபரதயயமாதலென்று இரண
பாத்தமுங் கண்டு கொள்வ தென்கிறா - நிவஸ்வானுடைய இத்தாதி ரஞ்சயதி ராஜேதயபிராயேணஹ -
அவனைப்போலே இதயாதி “**வஸ்வதம்**” என்றதுக்கு அர்த்தம் - கண்டிலையோ என்றது **ஆட்சியாவது**-

ஸேஷதவஜ்ஞாந பூவகமான அஹ்மையகொளநகை நோடீச்சியாவது-ஹருதயாநதரவஸிதி “**ஸவிவாஷ
ஸெநாநிதம்**” என்கையாலே, விவாதிக்கில் கங்காதிக்கமநமும் அகிஞ்சிதகரமெனலுமத்தை ஸதருஷ்டாநதமாக
அருளிச்செய்கிறா அஹங்காரிதயாதி, சேச்சித்தஸிதிதயாயாததம் அதா “**கெஷு துஜிவெஸு ஸாரஜாநா
விஸாஸிடுபராரிதா**”, “**பெய்விஷ்ணுவிஷ்ணா தாமநஸுரவிகிவகெஸவ்யம்** | **நதெஷ்டா வுண்ண
தீயெஷ்டமகிஸம்ஸரிணாஸிவி**” இதயநஸநதேயம் “**மெழுகூட்டின**” என்று பாடாநால், மொ

ததை - பூசகை இதயாததம் இது பாபவிமோசகமானதாமனறிககே வேறு இதுக்கு ஸதருஸபராயஸசித்தமு
மில்லையென்கிறா - உடையவனுக்கு இத்தாதி பராயஸசித்தமுண்டாநாலும் அதிகாரியிலே யென்கிறா -
அபஹ்ரித்த இதயாதி “**தரவயங்களில் பரதாநம்**” என்கிறவிதத்தில் - “**ஸனிவாஸவஸாரொஸிதி**” ஹ

ஷெராவிஜீவம்” இதயாத யநஸநதேயம் “**த்யுண்காஷ்டாவஹரணெயொஷெஷ்வரிசீரிதம்** |
ஸுண்புரதாவஹாரெவிதாவாமெவவெத்யம் | **ஸுவாகுஷ்டவஹரணெ**” இத்தயாதயநஸந
தேயம் போகுகிற தரவயம் இதயாதிக்கு-போகுகிற தரவயம் தானாகையாலே உடையவனாயிருக்கிற ஸுஸ்வரன
பக்கலிலே போகுகையாவது அவனதெனறிசைகையான படியால், பின்னை யிசைகதால் தான் அவனதிறையாத
தானென்று ஒரு ஸவததர னிலலாதபடியாலே பராயஸசித்ததாதிக்காரியிலே யென்றபடி ஆகையாலே யென
றதுக்கு - “**அவனுடையவனுபின்பு**” என்ற பூவதநவாகயத்தோடே ஸவகதி அர்த்தததவம் இதுவானபின்பு
நீங்களும இப்படியே செய்யுககோ னென்னும் ஆஸயததாலே அருளிச்செய்கிறா - நீங்களும இதயாதி நீங்களு
மெனற ஸமுசயம் - ஸவதவேகாநஸநித்தி ஸுஸ்வரனோடே “**வீடுஇசையின்**” என்று இருபததுநாலாயிரத
தில் பாடம், “**வீடுசெய்யமின**” என்று இவ்விதத்தில் பாடம் இததிருவாய்மொழியில் பரமேயம் - பகவதாஸ்ய
னம், இப்பாடகக்கு பரமேயம் - ஸகலேதரபரிதயாக பூவகமாக பகவதவிஷயத்திடு ஆதமஸமாபணம் முற்ற
வும் வீடுமின, வீடுசெய்யதயாரய கரமேன அசவயம் (க)

* ‘மெழுகூட்டினால்’ என்று ஒரு பாடமுண்டு என்பது, அருமபத்தா லேறபமெ

இரண்டாம் பாட்டு.

மின்னினநிலையில், மன்னுயிராகக்கைகள்
என்னுமிடத்திறை, யுன்னுமினநீரே

ஆ - (மின்னினநிலை) சிரகாலவாஸிதமான விஷயங்களை விட முடியுமோ? எனனில், இவ்வாதமஸம்பந்தியான ஸரீராகி பராகருத விஷயங்களினுடைய அஸ்திவரதவாதி தோஷங்களை நீங்களை ஆராயந்து உணருங்கோள், உணர்வே எளிதாக விடலாம் என்கிறா

ஒ — இரண்டாம் பாட்டில், நெடுங்காலம் பழகின விஷயங்களை விடவொண்ணுமோ? எனனில், அஸ்திவரதவாதி தோஷங்களை அநுஸந்திக்கவே விடுகை எளிது என்கிறா

[மின்னினநிலையில்] மின்னுகளுள்ள நிலையு மிலலை பென்கிறது, அஸ்திவரதவாதிருகதே ஸ்திரம்களபோலே சிலநாள செலவாகிவரு செலவு மென்றவாறு [மன்னுயிராகக்கைகள்] ஆதமா தான தனக்கு உபாதேயமாகக் கொண்டு விடே நென்று பற்றிக்கிடக்கிற கேஹங்கள் 'உயிர்' என்கிற ஏகவசநத்துக்கும் 'ஆக்கைகள்' என்கிற பஹுவசநத்துக்கும் கருத்து ஒராதமாவே காமாறுகுணமாக அநேக கேஹங்களிலே நலிவுபடு மென்று கேஹங்கைக்காக [என்னுமிடத்து என்று தொடங்கி] என்னும் இஸதலக்தில தோஷப்பரப்பெல்லாம் அநுஸந்திக்கவேண்டு வதிலலை, தோஷத்தினுடைய ஏகதேவாநுஸந்தாரததாலே விஷயங்களில் வைராக்யம் பிறக்கும் [நீரே] தோஷாநுஸந்தாரதத்துக்கு பரமாணுபேகையிலலை, உங்களுக்கு அநுஸந்திக்கலாம்

ப — அநநகரம், தயாகபுத்தி ஸௌக்யத்தாக்காக தயாஜயங்களுடைய நிலையாமையை அருளிச்செய்கிறா

உயிர் ஆதமா, மன (தனக்கு அபிமதமாகச்) செறிந்த, ஆக்கைகள் பந்தகஸரீராக கா, மின்னின் மின்னிலுங்காட்டில், நிலை இல் தோன்றியே மாயக்கடவதான நிலையையும் உடையவல்லவா யிருக்கும், என்னுமிடத்து என்று சொல்லுமபடியாதலில், நீரே நீங்கள், இறை ஸ்வாமிதய, உன்னுமின் மநம்பண்ணுங்கோள் "மன்னுயிராகக்கைகள்" என்று ஆத மாவுக்கு மாறிமாறிவரு மாசகைக ளென்றுமாம் "இறைபுன்னுமினீரே" என்று "நீரே நிலை யாமையைச் சிறிது நிரூபிப்புகோள்" என்று சொல்லுவா, இது பூர்வோதகரமான இரண்டுபாட் டிலுஞ் சொல்லுகிற பகவதாஸாயண பாயநகதைக்குச் சேராது

இ — இரண்டாம் பாட்டில், நெடுங்காலம் பழகின விஷயங்களை விடவொண்ணுமோ? எனனில், அஸ்திவரதவாதி தோஷங்களை அநுஸந்திக்கவே விடலா மென்கிறா

[மின்னினநிலையில்] மின்னுகளுள்ள நிலையு மிலலை, "ஸரீரே உலுபலுபலாஸாஃ யளவ ன்கு-ஸ-ஹோவஸ்ய | தபிதுஹுவிஹாஸா கஸ்ய ஸ்யாஜாநகெய்ய-கி" அது தோற்றி நசிக்கும், இது காபத்திலே நசிக்கும், தோற்றின்போகே மாயக்கடவதா யிருப்பதொரு வய வஸதை உண்டு அதுக்கு, இது சிலநாளிருக்கிலும் இருக்கும் அஸ்திவரமென்று ஹிதத்தில பரவாததிகவொட்டாது ஸ்திரமென்று விஸுவஸிக்கப்பண்ணி நசிக்கும் [மன்னுயிராகக்கைகள்] - உயிர் மன்னி விடேனென்று பற்றிக்கிடக்கிற ஸரீரங்கள், நிதயான ஆதமாவின்னுடைய ஸரீரங்க ளென்னவுமாம் 'உயிர்' என்கிற ஏகவசநத்துக்கும், 'ஆக்கைகள்' என்கிற பஹுவசநத்துக்கும் கருத்து ஒராதமாவே காமாறுகுணமாக அநேக ஸரீரங்களிலே நலிவுபட்டுப்போருகிற நென்று தோற்றுகைக்காக, "மகிழலகொன்றேபோல்", "வாலாஹிஜீண-பூகி" அன்றிக்கே, ஜாதயேக

வசநமாகவுமாம் [என்னுமிடத்து] என்னும் ஸதஸ்தனில், என்னும் இவ்வாறு எதிரில் பெயர் வுமாம், ஆனபின்னரே என்னுமாம் [இறையனுமின்] இன்னுடைய தோஷம் எல்லா அறியவேண்டா, ஏகதேவாநுஸநகாரதநாலே விரகத்தி பிறக்கும் [நீரே] 'நீ தோஷாநுஸநகாரக துக்கு ஸாஸ்தரம் வேண்டா, தோஷம் பரதயகூழ்மாதையாலே உங்களுக்கு தெரியும்

ரூ — இரண்டாமபாட்டு ஸகவதவயதிகத விஷயங்களை விட்டு ஸாவேஸவரான எம்பெருமானபகலிலே ஆதம்ஸமாபபணம் பண்ணப் பாருங்கோ னென்றா முதற்பாட்டில், 'பகவத வயதிகத விஷயங்களை விடச் சொல்லாநின்றீர், அளதிகாலம் வாஸநபண்ணிப் போந்தவற்றை இப்போதாக விடப்போமோ?' எனன, — அவற்றினுடைய தோஷதாஸநம் பண்ணவே விடலா மெனகிறார், இதில்

[மின்னின் நிலையில்] மின்னோபாதியும் நிலையுடைததலு அபமாய் அஸதிரமாயிருக்கும்பிறே அது, இதுவும் அஸதிரமாயிருக்கசெய்தேயும் ஸதிரபுத்தியைப் பிறப்பித்து, அநாததத தோடே தலைக்கடலேத்துவிடும் சநநபரநாதியாலே நாரற்றம் குளித்தி மெனமைக்கைக்கொண்டு ஸர்பததின்மேலே கையை வைத்துக்கொண்டு கிடந்து உறங்காநின்றால், ஒருதாமிகன 'இது ஸாப பங்கிடாய்' என்று அறிவித்தால், பின்னை அதினின்றும் கைவாங்கியலவது நிறக்கொண்ணுதிதே, அப்படியே இதரவிஷயங்களிலே போகயதாபுத்திபண்ணிப்போருகிற இவனுக்கு 'இது அபம, அஸதிரம்' என்று இதினுடைய தோஷதாஸநத்தைப் பண்ணுவிக்கவே விடலாயிருக்கும்பிறே [மின்னியிராக்கைகள்] உயிர்மன்னுகிற ஆகக்கை னென்னுதலு, நிதயமான ஆதம்வஸது பரிசுரவிககிற தேவநங்க னென்னுதல் திறநதுகிடந்த வாசல்கள்தோறும் நுழைந்துதியும் பதாநததம்போலேயிறே இவன திரிவது, மகிழல்கொண்டேபோல மாறும் பலயாக்கையிறே, ஓரலகுதானே காணிஸதாநத்திலே நிற்பது கோடிஸ்தாநத்திலே நிற்பதாயிறே அப்படியே ஓராதமாதானே காமபேதத்தாலே தேவாதி தேவநபேதங்களைப் பரிசுரவிகக்கும்பிறே அன்றியே, 'உயிர்' எனகிற ஏகவசநம் ஜீவாநந்தயத்துக்கு

இரண்டாமபாட்டு - மின்னின் இதயாதி கீழே தயாஜயததையடங்க விடுங்கோ னென்று சொல்லி, அநதரம் அலபாஸதிரதவாதிதோஷங்களைச் சொல்லுகிறதற்கு பரயோஜநம் ஸம்ஸாரிகளுக்குப்பிறந்த ஸங்கையப் பரிஹரிககை யெனகிறார் - பகவதவயதிகத இதயாதி

"எல்லையேதுவமைக்கம்" என்று தமிழாசொன்னபடியே பஞ்சமிகு அனேகாதத முண்டாக்கையாலே இவ்விடத்தில் உபமாத்தே பஞ்சமி பெயர்கிறார் - மின்னோபாதியும் இதயாதி நிலை - ஸவ்வாவம் நிலையுடைத தல்லாமை எப்படி? எனன அல்பமாய் இதயாதி யதவா, மின்னிற்காட்டிலென்று அநதநாததராதல "மெலெபுவிய்யதெஹுருபொ ஜாயிராநொஸுரெகிது" இதயாதி மின் தோற்றி மறையும், அதுவு மிலை இதுக்கென்று வயாகயாந்ததில் அநதம் போகயதாலபதை - அலபதையாவது யதவா, அல்பமாய் இதயாதிக்கு - அபாஸதிரதவாதி தோஷமுண்டா யிருக்கசெய்தேயும், ததபரகாஸகதவருணமுண்டிறே மின் னுக்கு இதுக்கும் அநதத தோஷமுண்டாயிருக்கவும் ததபரகாஸகதவருபகுணமுமிலை யென்றபடி தோஷதா ஸகம்பண்ணினால் விடலாமோ? எனன, சந்நந இதயாதி அளதிகாலவாஸநமான வஸதுக்களினுடைய தோஷங் களை தாஸித்தால் ஸுஸகமாக விடலா மென்றபடி இதுக்கு அவதாரிகையோடே சோத்தி உயிர்மன்னுகிற ஆக்கைகள் - ஆதமாவைப்பற்றி விட - நென்றிருக்கிற ஸரீரங்கள் தலிதியாநதத்துக்கு, மலீநாநக - காலத தோடே பொருந்துதலு, நிதயமான வென்றபடி 'உயிர்' என்று ஏகவசநமாயிருக்க 'ஆக்கைகள்' எனகிற பஹு வசநம் சேருமபடி யென? எனன, திறந்துகிடந்த இதயாதி நுழைந்து பரவேஸித்த திரியுமபநாநிதநம் - ஸவா ஓராதமாவே அநேஸரீர பரிசுரவம் பண்ணுமெனனுமதுக்கு பரமாணம் மகிழலது இதயாதி மகிழலது - மகிழலவிரை உகதாநதத்தை உபாநத பரமாணுடமக்கி அருளிசெய்கிறார் - ஓரலகுதானே இதயாதி அதாவது ஜ்யோதிராவித்துக்கள் மகிழலவிரையை அலகாக வைத்து எண்ணக் கடவாக்களிறே, அவாக்களமுநதூற காணிஸதாநத்திலே வைத்து, பின்னை பததுஸதாநத்திலே வைத்து நுறுஸதாநத்திலே வைத்து, கோடி ஸ்தாநத்திலே வைத்து இப்படி வாக்கிடவதிதே, அதனைச் சொன்னபடி அதர் "பெட்டொடுக்கவாராபிடுக

உபலக்ஷணமாய், ஆதமாக்கள பரிசுரவிககிற ஸாரங்க ளென்னவுமாம் [என்னுமிடத்து] ஓக வதகுணங்களைப் பரிசுசேதிககிலும் பரிசுசேதிககப் போகாதாயிற்று தோஷப்பரப்பு, இவலிடையாட்டத்து என்றபடி [இறையுன்னுமின்] இதிலே அவததை ஆராயுங்கோள் [நீரே] இது தனக்கு ஒரு பரமானுபேசைகியு மிலலை, ஸதாசாயோபதேசமும வேண்டா (உ)

—

மூன்றாம் பாட்டு.

நீர் நுமதெனறிவை, லோமுதலமாயத்து இறை
சோமினுயிரககதன, நோநிறையிலவே

ஆ — (நீர்) ஆகமநாசகாமான அஹங்கார மமகாரங்களை ஸவாஸநமாகவிட்டு ஸா
வேசுவரனை ஆசாரியியுங்கோள், இவ்வா கமாவுக்கு அததோடொத்த சிரியது ஒன்று மிலலை யொ
கறா

ஒ — மூன்றம்பாட்டில், கயாஜயத்தைச் சுருங்க உபதேசிக்கிறா

[நீர் நுமதெனறு] அநாககசாமான அஹங்கார மமகாரங்களைச் சொல்லுகிறது
[இவை லோமுதல மாயத்து] அஹங்கார மமகாரங்கள் கான செல்லாநின்றனவேயாகிலும்,
ஆசாராயே ஸவாபராகாயத்தாலும், ஸாஸகராபபாலத்தின் மிகுதியாலுமாக இவை அபுருஷாதத்
மென்று அதயவஸிககை இவற்றினுடைய லோமுதல மாயககையாவது ஸவாஸநமாக இவற்றை
விட்டு எமபெருமானை ஆசாரியிககை துஷகர மாகையால இதுவே பொருளாகை உசிதம் [இறை
என்று தொடங்கி] - ஸாவேசுவரனை ஆசாரியியுங்கோள், ஆதமாவுக்கு அததோடொக்கும் சிரி
யது இலலை சிரியதாவது - ஹிதமும, பரியமும

ப — அநந்தரம், தயாகபரகாரத்தை ஸங்கரஹேண அருளிச்செய்கிறா

நீர் நுமதெனறிவை (ஆகமாதியங்களி லுண்டான) அஹங்காரமும மமகாரமுமாகிற
இவற்றை, லோமுதலமாயத்து ருசிவாஸநைகளாகிற பககவேரோடே முதலயத்து, இறை-
ஸவாமியை, சோமின சேருங்கோள், உயிரக்கு ஆதமாவுக்கு, அதனநோ அததோடொத்த,
நிறை இலலை நிரப்பமிலலை

இ — மூன்றம்பாட்டில், அநாதிகாலம் பற்றியபேபாந்த விஷயங்களை விடுமபோது பற்
றின் காலமெல்லாம் வேண்டாவோ தனிககனியே விடுகைக்கு? எனினில், — அது வேண்டா, எளி
காக விடலாமென்று கயாஜயத்தை இரண்டாசாரத்தாலே சுருங்க உபதேசிக்கிறா

வகலோவா ஸுயெயாஃகாசுணிகாஸுவணபுகொட்டொர்” இதயாதயதுஸந்தேபம் ‘தேஹபேதங்களைப்
பரிசுரவிககுமிதே’ - அதா ‘வாஸாவ்ஸீணடாமி’ இதயாதி தாஷ்டவயா இதே இதி ஸருதிஸருதி
பரவித்தி. விவகிதா மகிழலகுதருஷ்டாநதே தத்தஸததார பரவேஸஸ அநயாதீதவம் ஸஞ்சயதே
‘அனறியே’ என்கிற யோஜனையும் ‘உயாமனனுகிறவாககைகள்’ என்கிற பாதமியாஜநாஸேஷம் யோஜநா
யஸய மூலம் வணகவலமஸாரஸு ஹஸாநாடயஸ அித்யபயொஜநாபாந்தித்யுக்வாசெக்
வ்யுபொஜநம் ஷெஷாத்தவிகைக் என்னுமிடத்து - என்னும் இவ்வாதத்திலே ‘என்னுமிடம்’ என்னு
பேபதே தோஷபாஹுஸயம் ஸஞ்சிதம் என்னுமிடத்தினையுன்னுமின்’ என்றதால் பலிதம் - பகவத்குணங்
களை இதயாதி இவலிடையாட்டத்து - அஸமிந்விஷயே, இதிலே லல்பருகை யிதி - தாவநாதரோண விடலா
மென்றபடி ‘நீரே’ என்கிற வகாராததம் இதுதனக்கு இதயாதி தோஷம் பாத்யகூமாயாலே யென்று
சுருத்து உயாமனனாககைகள் மின்னினிலையில், என்னுமிடத்து நீரே இறையுன்னுமின் இத்யவயம் (உ)

ராடு - மூன்றாமபாட்டு 'தோஷதாசநம்பண்ணவே விடலா மென்றா, காலம அநாதி, மேல அநாதமாயிராநினந்து, பற்றின காலமெல்லாம் வேணுமிதே விடுகைக்கும்' எனன, தயாஜயாம் சாததை சுருங்க அருளிச்செய்கிறா, ஸமஸாந்ஜம் இன்னதெனறும், அதுக்கு போஷஜம் இன்ன தெனறும் அருளிச்செய்கிறா

[நீர் ஈமது] அநாததகரமான அஹங்காரமமகாரங்கள் நான் என்னது என்னுமததைப் பிறாகது உபதேஸிகதும்போது “நீர் ஈமது” எனறிதே சொல்லுவது, நான் என்னது என்ற தமவாக காலே சொல்லமாட்டாரே, நாகது வேமென்று ‘என்னுடைமை’ என்னுமது, வேணுமாகில் தவிரு கிறான், “நான்” என்னுமது தவிருமபடி என்? என்னில்,—இவன் அஹமென்றால் ராவணதிகள்

மூன்றாப்பாட்டு - நீர்நுமது அஹங்காரமகார நிவருத்தியையும் பகவதஸமாஸ்ரயணத்தையுஞ் சொல்லுகிறதற்கு பரயோஜனத்தை ஸங்காபரிஹாரமுக்கே தாஸ்யபிக்கிறா - தோஷநிஸந்நம் இதயாதி காலம் அநாதி அநாகிகாலாஜிதமானதை விடகூடாதிதே யென்று ஸங்கை, அநாகிகாலமாக ஆஜிதத்தாகையாலே விடுகைக்கு அத்தனைகாலம் வேண்டு மென்கிறீரோ? ஆகில, அநந்தகாலமுண்டேயெனன், அத்தையநுவகித்து, உண்டென்கிறது மெய்யே, அதிற் குறையிலலை, அது விடுகைக்கே போருமத்தனை, ஆஸரயணத்திற்குக் கால பெருகையென்று ஸங்கித்துப் பரிஹரிகிறா - மேல் அநந்தமாய் இதயாதி சுருநிங் ஸங்கரஹமாக சுருங்க அருளிச்செய்தபடியைக் காட்டுகிறா - ஸம்ஸாரபீஜம் இதயாதி 'நீர்நுமது' என்கையாலே ஸம்ஸாரபீஜம் 'வோமுதஸமாயததி' என்கையாலே - பேஷஜம் உதுகீத - ஸம்ஸாரத்துக்கு

நான், "என்னது என்றனரே அஹங்கார மமகாரங்கள் இருப்பது" என்ன, நான் என்னது இத்யாதி பரிஹாராதம-நானேனனநென்று இத்யாதி வேம தகதாம இது கரணாயாபிராயம் பாகருகி பாகருத வியபய மமகாரம் விலடலம்,கானென்னுமது ஸவரூபாநுபந்தியான்கயாலே அஹங்காரத்தை விவிடபடி. யென்?என்று ஸங்கதிகிறா, என்னுடைமை இத்யாதி தவிரும்படியென்னென்னிலை-கானென்னுமது அஹ்மாததாநுபந்தியா ன்கயாலே தவிரும்படி யென்? எனனி லெனற்படி பரிஹாரம் இவன் அஹ்மென்றுல் இத்யாதி நானென்று

பேரலே-ஸவததரோஹ மென்றதரோலே பிறநுபய சய்வரணுணய “உதேவா-ரா-ஷஸுநு”
 “பிராணபொருள்” என்னக்கவதிறே ஆக, இததல ‘சூத்யுஷநபொஷாய ஸபொஹதிகி
 பொலிஜி | சுநாதத்யுதவிஜுதாஸஸபொவா லாதிமுகுணு” எனகிறபடியே தேஹாதமாபிமாந
 ஸவாதததாயாபிமாநருப தவிதாஹவகாரிவருத்தி வேணு மென்றபடி இவை ஸோமுதல்மாயிதது-இவற்றை
 ருசிபரகருதினாகிற ஊசிவேரோடும் பக்கவேரோடும் மாய்த்து ‘வோ, முதல’ எனகிற இரட்டிப்பாலே ஸவாஸந
 நிவருத்தியைச் சொல்லுகிறது பரதிபத்திமாதரம போருமோ? என்ன, இரணுவேரு கட்டும் இதயாநி தராஷ்டாநதி
 கத்தில் அஹங்காரமகாரவகன் ஒருவருக்கும், ஆத்மா ஒருவருக்கு மென்று கண்டுகொளவது அவதாரிகைகருசு
 சேர பரமானந்தவயம் அநாத்மநி இதயாநி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே ஷஷ்டடேமஸே காண்டிக்யமபரதி கேரீதவ
 ஜோகத்தபிதம் ‘சுநாததிகி ஷெஹெயா சூத்யுஷ-ப-ஜிரவலி, கலெஸுலி-திபாஜி-ரவலி, திபாலுலி-த
 தெக்கிசுவிஷ்யுதார-ஸஸ-ப-கிஸீஜு சுவிஷ்யுலிஷ்யுதா-நுமானகாமம் காமமாகிற வருகத்தினுடைய
 உதபத்திககு விதையாயிருக்கு மென்றபடி “நவ்யாவயதீத்யுஷ-ப-த” என்றதைப்பற்ற, ரஷ்கனா
 என்றது “தவாலி” என்றதைப்பற்ற, விலக்காமை என்றது “நீரமுது” இதயாரபய ‘சோமின’ இதயந
 தஸய ஹாவமாஹ - அபாபத இதயாநி பற்றுமின எனனாதே ‘சோமின’ என்றதுக்கு ஹாவம் - சேரீமீர்
 என்கிறி இதயாநி கெடுமரககலம் - கெடுமரககலத்தினுள்ளா கரைசோநதாரபோலே யென்றபடி, இததல,
 மரககலத்தை ஆலமபமாக்க கொண்டனரே, வாயுஸுரத கரைசேருகிறது, அப்படி விஷ்ணுபோதமான சுய
 வரண கருபாவராயககொண்டு கடத்து மென்றபடி மாக்கலம்-ஓடம் இததோடொத்த இதயாநி கெரென்று-
 ஓப்பாய, நிறையென்றத்தாலே சீர்மையாய, விலக்கணமான ஆதமவஸதுவுக்கு இததோடொத்த சீரியகிலை
 யென்றபடி அதததவயபலிதம் - பாதமநதில் இதயாநி இததல “விஷயெநி யஸஸ்யொமாஷ்யுத
 தெயுதொவபிஷி பாரிணாஜெவிஷிவதத-ப-ஸாராஜஸஸ்யுத” எனகிற விஷயங்களை வயா
 வாததிகிறது உதரீகத்தில் உததரகாலத்திலே முககின அததததிலே நோக்காக ‘உயிராகு’ என்ற
 பத்ததுக்கு வாஸகை - நிதயமாய் இதயாநி விடஹாவலோகநயாயகை, “மரக்கலமகரைசோநதாரபோலே

* குண்டுவீதகாததம் - சில ஸ்ரீகோசங்களில் இலகில்

சா" (ஸ்மஸாராணவம்கநாநாம) இதயாதி "விஷ்ணுவெவாத்" (விஷ்ணுபோதம்) இககரையும் அககரையும் ஒன்றாய்நின்ற அவ்வருத்ர கடத்தும் ஓடம் (ங)

நான்காம் பர்ட்டி.

இல்லதுமுள்ளதும், அல்லதெனினுந்
எல்லையிலாநலம், * புலகுபற்றற்றே

ஆ. — (இலத்தம்) கயாஜியமாகச் சொல்லப்படுகிற பராகருத் விஷயமாகின்ற காட்டில் ஸமாஸாயனியமாகச் சொல்லப்படுகிற விஷயம் என்று யிருக்கின்றனோ இதன்கண்விட்டு அருகைப் பற்றுவாவ தென்னில,--ஹேயபாசயசீதயா சலயானைகநாத் கயா இந்தச் சேரநாடு தருமசுனிற காட்டில் அத்யந்த் விலக்கண ஸவருபனய, பிரவதிக் கலயாணருகா விஸிஷ்டஸு நகயாநீஸ் நிர வதிக் ஹோகய பூதருயாபிறறு இவ் இருபபது, ஆகலால், இரந் ஹேயமாந விஷயங்களில் ஸங்கததைவிட்டு அவனைப் புலகு என்கிறா

ஒ — நாலாம்பாட்டில், பற்றையடுகிற விஷயத்தின் நான்காம் சொல்லாகுறா

[illegible]

பி - அந்நேரம், இப்படி தயாகபூவாகமாக பஜரீயமான வஸ்துவின்னுடைய ஸ்ரீரூப வைலக்ஷணியத்தை அருளிச்செய்கிறார்

இல்லதும் உள்ளதும் (ஸவரூப பரிணாமத்தாலே ஒருபடிப்பட்ட அஸ்திவா மில்லாமையாலே அஸ்திய ரூபத வாக்சயமாயும் ஏகரூபதவத்தாலே ஒருபடிப்பட்ட அஸ்திவாததை யுடைய தாகையாலே ஸத்யரூபத வாக்சயமாயுமுள்ள) அசித்தினுடையவும் சித்தினுடையவுமபடி, அல்லது அனநியே, அவனஉரு - அவனுடைய ஸவரூபமானது, எல்லேஇல் அபரிச்சிந்நமான, அந்நலம் கீழ்ச்சொன்ன ஆநத்ததை வடிவாக உடைத்தாயிருக்கும், பற்றற்றறுப புலனு (அதனை, இது விஷயங்களில்) பற்றற்றறு ஸநேஹயுக்தமாகக் கெயி

புல்லுதலாவது ஸஸ்கேஹ்மான செறிவாகையாலே பஜநத்தினுடைய அந்யாதத பரியதவஞ் சொல்லுகிறது 'புலகு' எனயுஞ் சொல்லுவா கீழ் முனடி பாட்டிலும் பனமையாலே உபதேசரித்து இப்பாட்டுத் தொடங்கி ஒருமையாலே உபதேசரிகிறது தயாஜயங்குள பரஸ்பர விருத்தங்களாய்க்கொண்டு பலவாதலாலும், ஸத்தவாதி குண பேதத்தாலே ருசயாதி விஸிஷ்டரான அதிகாரிகள் ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாத புத்திபேதத்தை யுடைய ராகையாலும், இதர தயாகத்தில் பனமையாலே உபதேசரிகலேணும், லகவதபஜநத்தில் புத்தையையத்தாலும், புருஷராதைக்கயத்தாலும், அதிகாரையையமுண்டாகையாலே ஒருமையாலே உபதேசரிகலாம்

பிருதகை' எனும்பதிகு பாமரணம் ஸம்ஸார இப்பாதி "வஸ்ஸாராண ஸம்ஸாரம் விஷயா குர
புதெய்லாழி ! விஷயுபொதவிநாநாநு^{க்}இநிடிவிபராயணம்" இதி ப்ரீவிஷ்ணுதாமே
"விஷயுபுதன்" எனகி தாதவாத்ம - இக்கரையும் இப்பாதி காமேண அநவயி (ர)

* புலனுள்ளு பன்னிராசிரபபடிக்கு முதற்பாடம்

இ—நாலாம்பாட்டில், பற்றுகிற விஷயத்தின் நன்மை சொல்லுகிறா

[இலலது முள்ளது மல்ல லாலது] நல்லவமான அசேதந்ததின் ஸ்வரூபமும், வகுருபணை சேதந்தபடியு மண்பிககே மிருககும அவாஸவருபம், இலலமென்றது - துசசதவமிதயாதவங்களைச் சொல்லுகிறதன்று நல்லவரதையைச் சொல்லுகிறது உள்ளதென்று அஸ்திதவமாதாததைச் சொல்லுகிறதன்று, நிதயதையைச் சொல்லுகிறது [எல்லையிலநல்லம்] - அவன ஸ்வருப மிருககுமபடிதா நென? எனனில், அஸ்ததயேய கலயான குறையகையுடையதாயிருக்கும் எல்லையிலாத அநநலத்தை யுடையதெனதுதல, எல்லையிலாத அநநல மெனதுதல [புலகு] - ஆஸாபி அபிமத விஷயத்தை அணைத்தாறபோலே ஆஸாபயநாதா இனிதா யிருக்கையாலே 'புலகு' எனகிறா [பற்றற்றே] பரகருதிபராகருதங்களில் ஸ்வசத்தை விட்டு

ராமு—நாலாம்பாட்டு விகேற்றவபோலே அபோகயமுமாய, ஸதோஷமுமா யிராதேனம் பற்றப்படுகிற விஷயத்தினுடைய போகயதையை அருளிச்செய்கிறா

[இலலதும்] பரமாமையோதய மல்லாமையால் வரும் துசசதவத்தைப் பற்றவாதல, பரதீதிமாதரமாய வாயுபோகயமான மிதயாதவத்தைப்பற்றவாதல "இலலது" எனகிறதன்று, விநாஸிதவத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது [உள்ளதும்] இல்லாதான வஸ்துவில் வயாவருத்தியைப் பற்ற "உள்ளது" எனகிறது, "யடிவியலாஸி" (யதஸ்தியநாஸதி) எனமும், "வததுகாருதது" (ஸதயஞ்சாருதஞ்ச) எனமஞ சொல்லக்கடவதிதே சித்தித்துக்களை

பர—மெததீயிகெ [கூ-கூ] "வததுகாருதது ஸததுலவசு" -கூகாவிவஸுமி நாலுருதஸுலவசு கததுகாருதியுலவசு ப்ரயுசுதள, கூவிதா விநாஸிவசுலவசு கததுகாருதி ப்ரோணஸி ஸாமகமபுசுலவசு வாயொவி யதெஸகாஸாஸி ஸிதயா யதலீததுவஸு கஸு கதெஸகாஸாஸி ஸிதயா நாலுருததுவஸு: கததுகாருதருதநுலுதஸு காமாருதரு வரிணாஸிதா நாலுருததுவஸு: கஸுகாமதெரு விரொயாலாவசு கதொருதியுலவசு லாஷுசாருதருஸுயாருதாருவித:

நாலாம்பாட்டு - இல்லது இதயாதி விடுதிறை சித்தித்துகளை அபோகயதவ ஸதோஷதவவகளை அசிதவ ரதுயிலே, ஸதோஷதவமாதம் சிதவஸதுயிலே, ஜுளாருத லக்ஷணதேவந போகயதவாததஸய ஸதோஷதவம் - நாகாவஸுதவாதி

ஸ்ரஸவிஷாணமெனகிற ஸுதிரவவாதியையும் ஸுசுகிகாரஜதமெனகிற மயாவாதியையும் போலே இலலயெனகிற தல்ல வெனகிறா - பரமாமையோகியம் இதயாதி "ப்ரோணஸி ஸாமகமபுசுலவசு" ப்ரதிகெஸவசு வாயொருததுகா - ரியுலவசு ரிசிகுஷணவசு ரிசுவிவகாதிதது" இல்லாதான வஸ்துவில் - அநிதயமான வஸ்துவில் வயாவருத்தியைப்பற்ற அவிநாஸிதவத்தைப்பற்றது அஸ்திதவமாதா மவலமபய என்றபடி அபபடி அசிததை அஸதயஸுபதவாசயமாகவும், சிததை ஸத்யஸுபதவாசயமாகவுஞ் சொன்னவிட முண்டோ? எனன, யதஸ்தி இதயாதி "ஜெஜா.கூவிவிஷுமபுலவநாமிவிஷுமபுலவநாமிவிஷுமிடாருயாஸுஸா. மபுலஸிமபுலஸுலவவஸுபுலவியலாஸிவவிபுலவா" உதி ஸ்ரீவிஷுமபுலாருணை அிசீயெஸுதைத்திரியகே "வததுகாருதது ஸததுலவசு"-அஸதிஸுபதவாசயமான ஆதமவாககம் யாதொன்று உண்டு, ஸாஸுதிஸுபதவாசயமான அசித்ததவம் யாதொன்று உண்டு, ஸாவமுதததீந மெனறபடி புவகாநி யெனற விடம்-காரயாவஸுதை ஸதயஞ்ச இதயாதி-

அன்றியே, ஆதமாவுக்கு இருபிடமான ஸாரத்திபாடியும் அததை இருபிடமாக விடைய ஆதம வினாடியு மால் வேனாமிமம் [அலகு அவனுரு] நஸவரமா யிருக்கிற அசித்திபாடியுமனற அசிதஸமஸாகத்தாபே “சுஹம்ஸுஹீ, சுஹம்ஸுஹீ” எனகிற சேதநபாடியுமனற, அவை ஸவருபம் ஆனா, எங்ஙனையிருக்கும்? எனனில,—[எல்லையிலநலம்] “சு.ம.உ.ய.ஃ” (ஆந, மய) எனறும், “உணாமுமுநம்” எனறும், “ஒடியாவினப்பபெருமையோன” எனறும், “சுட ஞானவினபம்” எனறும், “வசுஸுசுணாண மண்ணா துகொடவன” (ஸமஸத் கலயான குணாதமகோ ஸௌ) எனறும் சொல்லலாமபடி யிருக்கும் [புலகு] அங்கநாபரிஷ்வங்கம்போடே போகருபமா யிருக்குமிறே, குணஜஞாநமுடையவனுக்கு குணதிகவிஷயாநுபவம் [பற்றறறே] அதுசெய்யுமிடத்திற் இருக்கறயனாகையன்றிகே, புறம்புள்ள பற்று அற்றே புலகு பற்றிலாபற் றினறானிறே அவன, ஆகையாலே, பற்றறற புல்கவேணும் (ச

ஐந்தாம் பாட்டு.

அற்றதுபற்றேனில, உற்றதுவீயோ
சேற்றதுமன்னுறில, அற்றிறைபற்றே

ஆ—(அற்றது) விஷயத்தின ஸங்கசகை விடுமனவில பாகருதிவிநிாமுக நமா ஸுகருபமாயிருந்த ஆதமா தோனறும், அதிலுக்கபடாடே பகாசசேஷதைகரஸமான உ னுடைய ஸவருபத்தைப் பெற்று நிலைநிற்க வேண்டியிருக்கில, முகலிலே விஷய ஸங்க நன விடுமபோதே எம்பெருமானைப் பற்றி விடுவது என்கிறா

ஸத்யஸபதவாசயமான ஆதமவாகமும், அநருதஸபதவாசயமான அசித்தமும், ஸத்யஸபதவாசயனான ஸஸவர யிறு தவீதியாதத்ததுக்கு இல்லானது முன்னானது மென்றபடி இல்லே—சுருஹம் உளானது—ஆதமா இவை இரண்டையும்பற்ற பகவதஸவருபம் வயாவருததமாயிருக்கும் பாகாரத்தை விஸ்தமாக அருரிசசெய்கிறா நஸ்வாமாயிருக்கிற இதயாதி பூவயோஜனையிநஸவாமாயென்கிறது ஸபதஸாமாததயலபயம் அசிதஸமஸரி கத்தாலே யென்கிற இது அாததஸாமாததயலபயம் தவீதியோஜனையில மாறாடியிருக்கும் அதாவது ஸார துக்கு ஸஸவரதவம் அாதத ஸாமாததயலபயம், ஆதமாவுக்கு அசிதஸஸங்கம ஸபதஸாமாததயலபய மென்றபடி உவறுரு - அவனுடைய ஸவருபம் எல்லையிலநலம் - அபரிசசினமாகக் கீழ்சசொன்ன ஆநந்தத்தை வடிவா வுடைத்தாயிருக்குமென்று ஸபதாததம் ஒடியா இதயாதி ஸரியாத ஆநந்தம் மிக்கிருக்கிறவன் சடர் இ யாதி - கல்யாணகுணஜனவலமான ஜஞாநாநதலக்ஷணஸவருபத்தை யுடையவனே ஸஸதகல்யாணதவ குணம் - ஸவபாவோயஸ்ய வென்கிற ஹவபாதாந நிாததேஸபரமான அாததம் இவ்விடத்துக்கு விவகிதா பற்றெனனறே ‘புலகு’ என்றதுக்கு ஹவம் - அங்கநா இதயாதி புலகுநலாவது - ஸநேஹயுகதஸமஸரே ஷம் ‘குணதிகவிஷயாநுபவம்’ என்கையாலே நலமென்று - குணங்களையுடைத் தென்னவுமாம் கீழமுன பாட்டிலும் தருதியாதயாதத்தில ஸமஸாரதேவாஷ பாகிபாதக பாதமபாதாததம் சொல்லிற்று, இப்பாட்டி கல்யாணகுண விஸிஷ்ட பாதமபாகிபாதக தவீதியாதருதிய பாதாததஞ் சொல்லுகிறது, ‘நஸாநுகொவ வரஸு’ இதயாதய நுஸதேயம் ‘பற்றறறே’ என்கிற வகாரத்துக்கு அாததம் - அதுசெய்யுமிடத்தி் இதயாதி உபாயாதநா ஸமஸங்கமற்று என்று அாதநாதநா விவக்ஷயா பரமானம் - பற்றிலாரி இதயாதி லதுமுள்ள துமஸ்தவனுரு, எல்லையிலநலம், பற்றறறே புலகு இதயநவயி சித்தித்தின்படியனறியே அவு டைய ஸவருபமானது அபரிசசினமாகக் கீழ்சசொன்ன ஆநந்தத்தை வடிவாக வுடைத்தாயிருக்கும், அதன இதரவிஷயங்களிற் பற்றற்று ஆஸரியுக்கோ எந்தயாததர தைத்திரியகே ‘சுடெநாஹாரு குதாநாநுரிய’ ‘வஸிஸுசுணாண மண்ண’ இதயாதி பூவமேவ லிகிதம்

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், பகவத் ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு அந்தராய பரிஹாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[அற்றது என்று தொடங்கி] - ப்ராக்ருதவிஷய ஸங்கம் அறுங்காட்டில் ஆத்மா மோக்ஷத்தை, உற்றது - கையுற்றது. [செற்றது என்று தொடங்கி] - அந்தப் புருஷார்த்தத்தைத் தவிர்த்து நிராக்ரய புருஷார்த்தமான ஹகவத் கைங்கர்யத்தைப் பெற்று நிலைநிற்க வேண்டியிருந்தாயாகில் ஆஸ்ராயிக்கும்போது உன்னை எம்பெருமானுக்கே சேஷமாக அப்யவஸித்து ஸ்வாமிபானவனை ஆஸ்ரயிப்பது.

ப.—அந்தரம், பஜரியனுடைய அதிசயிதபுருஷார்த்தத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

பற்று - (புறம்புள்ள) பற்று, அற்றதெனில் - அற்றதென்றபோதே, உயிர் - உயிரானது, வீடு - மோக்ஷத்தை, உற்றது - உற்றதாம்; அது - அந்த ஆத்மப்பாப்திமோக்ஷத்தை, செற்று - செறுத்து, மன்னுறில் - நிலைநிற்கும்படி (ஹகவத்விஷயத்தைக் கிட்டப்) பார்க்கில், அற்று - இதர ஸங்கத்தையறுத்து, இறை - ஈஸ்வரனை, பற்று - ஆஸ்ரயி.

பற்றற்றதென்னில் உயிர் வீட்டையுற்ற தென்று ஸாமான்யத்தாலே சொல்லி அந்தப் பற்றைச் செற்று நித்யபுருஷார்த்தத்தைக் கிட்டில் அறுதியுடையையாய் இறையை ஆஸ்ரயி என்றுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஹகவத் ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு அந்தராயபரிஹாரஞ் சொல்லுகிறது.

[அற்றதுபற்றெனில்] - பற்று அற்றதென்னில்; இதர விஷயங்களில் பற்றற்றமாத்ரத்திலே ஆத்மா மோக்ஷத்தை, உற்றது - கையுற்றது. அநித்யமாய் ஜடமான அசித்ஸம்ஸர்க்கம் அற்றவாரே நித்யமாய் ஜ்ஞானாகந்த லக்ஷணமான ஆத்மா தன்பக்கவிலே காலதாமதப்பண்ணும்; நிர்ஸிதம். [செற்றது] - அந்தை ஜயித்து, அந்தை முகம்சிறுநீர் புடைத்து. [மன்னுறில்] - நிராக்ரயமான ஹகவத் கைங்கர்யத்தைப் பெற்று நிலைநிற்க வேண்டியிருந்தாயாகில். [அற்றிறை பற்றே] - இதர விஷயங்களில் தொற்றற்று ஸர்வேஸ்வரனைப் பற்று என்னுதல்; ஆஸ்ரயிக்கும் போதே உன்னை ஹகவச்சேஷமாக அப்யவஸித்து ஸ்வாமிபானவனை ஆஸ்ரயி யென்னவுமாம். அன்றிக்கே, விபக்தியை மாறாடி, இறையைப்பற்றி அத்தை அறுங்கோ ளென்னவுமாம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. பற்றுமிடத்தில் வரும் அந்தராய பரிஹாரத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்; “இந்தரபதத்தைக் கோலுமவன் இவ்வருகுண்டான ஐஸ்வர்யத்தைக் கோலான்; ப்ரஹ்மபதத்தை ஆசைப்படுமவன் இவ்வருகுண்டான இந்தரபதத்திற் கண்வையான்; ஆத்மாநுபவத்தை ஆசைப்படுமவன் ஐஸ்வர்யாதிகளிற் கண்வையான்; ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தமகனாய் நித்யமங்கள் விக்ரஹ

அஞ்சாம்பாட்டு - அற்றது இத்தாதி. ‘செற்றதுமன்னுறில்’ என்றத்தைக் கடாஷித்து ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் - பற்றுமிடத்தில் இத்தாதி. நித்ய புருஷார்த்தமான ஆத்மாநுபவத்தை அந்தராய மென்கிறதென்? என்ன, பகவத்ப்ராப்திருப அதிசயிதபுருஷார்த்தாபேக்ஷயா ந்யூநமாகையாலே அந்தராயத்வங் கூடுமென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார் - இந்தரபதத்தை இத்தாதி. உத்தரோத்தர புருஷார்த்தங்களை இச்சிக்கிறவன் பூர்வபூர்வ புருஷார்த்தங்களை அபேக்ஷியாலாகையாலே நீயும் கைவல்யத்தை இச்சியாதேகொள் என்றபடி. அந்தை அபேக்ஷியாமலிருக்கையே பரிஹார மென்று கருத்து. பற்றுமவன் - பராப்யதயா பற்றினவன். இவையித்தனையிலும் கண்வையா னென்ற விடத்திலே - “மொறாஹெவிபிஸிவாஹிவஹ” இத்தாதியும், “வாஸாஹெவெ தேநா யஸு ஜபெஹாரோஹபுநாஹிஷு” உவ்யாநாராயொ

யுத்தனையிருக்கும்வனப பற்றுமவன இவையிதந்நியுங் சண்வையான, ஆக, இங்ஙனவருப அநதராயபரிஹாரத்தை அருளிச்செய்கிறா

[அறத்துப்பறநெளிவு] பரகருதிபராகருதங்கரீயு ன் டான பற்று அறத்தென்னுமளவிலே [உறத்து வீடையி] ஆதமா மோக்ஷத்தை பராபித்தது விலக்ஷணஜ்ஞாநத்தையும் ஸவரூபத்தைட முடைய வஸ்துவகருத திரோயாநத்தைப் பண்ணுகிறது அசிதஸம்ஸாககமிறே, யோகாபயாஸத்தாலே கழிந்தவாறே ஸ்வரூபம் பரகாஸிகதும், அது நிதயமாய ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமா யிருக்கையாலே 'இதுதன்னையே அநுபவிகக அம்மயாதோ?' எனறு தன்பககலிலே கால தாழ்பபண்ணும் [சேறத்து] அததைச்சேறறு, அததை முகமசித்தப புடடத்து [மனனுறில்] மனனவுறில் தன்னையப்பறறிலை 'இன்னமும் அதுகது அவவருகே ஒரு அநுபவ முண்டு' எனறு இருக்கவேண்ட டாதபடியான நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தைப் பற்றப் பராககில [அற்றிற்றபற்றே] ஆசாரயண காலத்திலே அவனுககென்று அதயவஸித்து, சேஷியான அவனைப் பற்றப்பாருங் கொள அன்றியே, விபகதிதயமாறாடி, இறையைப்பற்றி இத்தை யறப்பா ரென்னுதல் * "மாறபால மனஞ்சுழிப மங்கையாதோளகைவிட்டு' என்னுமாபோலே

(ரு)

ஆறும் பாட்டு.

பற்றிலனீசனும், முற்றவுமநின்றனன
பற்றிலயாயஅவன, முற்றிலடங்கே

ஒருகெய செவ்வெழு தூழிகும்மலும்" இத்தயாதி ச அநுஸந்தேயம் இரீங்ஙனவாயி - 7வாம்பர காரண வரும் அந்நாயம் - சைவவயம்

பற்று அறத்தெனில் உயிர் வீடுறத்து இதயநவய? ஸபதாத்தம் - உந்நா இத்தயாதி லோகத்தினை பராபித்தது - பராபித்த ஒருபபடும், இச்சிக்குமென்றபடி இங்ஙனனறிககே, பராபித்ததென்று அத்ததமாறால் அததை முகஞ்சித்தற்புடைக்கை கூடாதிறே 'அத்தைச்செறறு' என்கைக்கு - தன்பககலிலே துவக்க வல்ல வைவக்ஷணயம் ஆதமாவுக்கு உண்டோ? எனன விலக்ஷணஜ்ஞாநாநந்த இத்தயாதி கழிந்த வாறே - திரோதாநம் கழிந்தவாறே ஸ்வரூபம் பரகாஸிகதும் - ஸ்வரூபம் போகயமாக பரகாஸிகதும் ஏவமபூதமான ஆதமாநுபவம் பகவதநுபவத்துக்கு அநதராயமாம் பரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறா - அநுபித யமாய் இதயாதி கால் தாழ்பபண்ணும் - தன்பககலிலே அகப்படுத்திக்கொள்ளும் 'சைவவயம் அநிதயம்' என்கிற பக்ஷவயாவருத்தயாததமாக, மன்னுறில் என்றதுக்கு - நிதயபுருஷார்த்தத்தைப் பராபிகக வேண்டி லென்னுதே, பொருத்தவுறில் என்று அத்தம் அருளிச்செய்கிறா - சாந்நப்பபுறறில் இதயாதி மனையில் - பொருத்தவுறில், நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தைப் பற்றப்பாருங் கொள அன்றியே இத்தயாதி மேயமைபுமென்றிருக்கிற கேவலனுக்கும் வேறேயொன்றிலே அபேகைப் பிறககுமோ? எனன, ஸாவேஸ வரணுக்கு அடிமைசெய்து அநுஞ்ஞாளாகன இருக்கிறபடியைக் கேட்டு இவனுக்கும் அபேகைப் பிறகரும், பிறததாலும் தக்கரதுவயாததாலே ஸாவரண அததையே அநுபவிப்பிக்கு மென்றபடி நிலைநின்ற - அபரிச சிஷ்யாணையாலே மேனமேலென்ப புருஷார்த்தங்களில் ருசி பிறவாதபடி நிலைநின்ற இறை - சேஷியானவனை முந்தின அத்தத்தில, அற்று அதுதிராது, தலிதியாத்தத்தில, இறையைப்பற்றி அறு என்றபடியாய, அறப்பா ரென்றபடி விபகதியை மாறாடி - 'அறறு' என்கிற லயப்பை 'பற்று' என்கிறதிலேயும், 'பற்று' என்றதில் விருதியை 'அறறு' என்கிறதிலேயும் மாறாடி ஆக, பற்றியறு என்றபடி புறறி பராபயதயாபற்றி இத்தை - கைவலயத்தை பகவத்விஷயபரிதியால் இதர விஷயபரிதி நிவருத்திக்கு தருஷ்டாநதம் - மாந் பரீஸ் இதயாதி ஸாவேஸவரணபககலிலே மஸஸு பாவணமாக ஸதீகன தோனோடு அணைகையில் ஆசை யைவிட்டு மனையாதோள கைவிடுகையாவது - ஸவஸா நிவருத்தி யென்றும் ஒருயோஜனை யுண்டென்று திருவுள்ளம் பற்றற்ற தெனில் உயிர் வீடுறத்து அது செறறு மன்னுறில், அற்றிறையைப்பற்று இதிவா,

(ரு)

* முன்னுத்திருவந்தாதி - கச

ஆ — (பற்றிலன்) எம்பெருமானே நாம் பற்றிலன் அவர் நமமை விஷயீகரிக்குமோ? அவன் ஸாவேசுவரனல்லனோ? எனினில், — ஸாவேசுவரனே யாகிலும் ஆஸரிதரெல்லாபகங்களிலும் ஒக்க ஸநேஹ ஸாவாவனையிருக்கும், ஆதலால், நீயும் அவன்பகங்களிலே ஸநேஹஸவாவனைய அவனுடைய ஸாவஸேஷ வருத்தியிலும் புரு என்கிறா

ஓ — ஆறும்பாட்டில், விலக்கணரான நித்யாஸரிதரையுடைய ஸாவரன் அவிலக்கணராய இனதுவந்த அபூஷிகாக்களை அங்கீகரிக்கிறோ? எனினில், —

நித்யாஸரிதராகவ அவன் ஸங்கததைத் தவிரந்து இன்று ஆஸரியிதவாகளையே யாசகாதிகாராகக் கொண்டிருப்பா னெருவன் ஆனபின்பு, நீயும் அப்படியே புறம்புள்ள ஸங்கததையறறு அவனையே யாசகபோஷகாதிகளெல்லாமாகக் கொண்டு பறறு நித்யேஷனுன் ஸாவரன் ஸுதரரான நமமை அங்கீகரிக்குமோ? எனினில், — அங்கனையிருந்தானேயாகிலும் ஸங்கஸவாவனைய ஆஸரிதரெல்லாபகங்களிலும் ஒக்க ஸங்கதிருக்கும், நீயும் ஸநேஸவாவனைய, அவனுடைய ஸாவஸேஷ வருத்தியிலும் அங்கீகரி யெனதுமாம்

ப — அநந்தம், ஹ்நீயனுடைய ஸாவஸமதவகளை அருளிச்செய்கிறா

சசனும் ஸாவேசுவரனா யிருக்கச்செய்கேயும், பற்றிலன் (பூவாஸரிதரான மஹிஷி பரிஜநாதிகளில்) ஸங்கமறறு, முறறவும் (அபூவாஸரிதரான நமபகங்களிலே) யாசகதவ போஷகதவ ஸோகயதவாதிக ளெல்லாமாச, நினறன்ன நிலை நின்றான், பற்றிலையாய (நீயும்) ஸாமஸாரிச ஸங்கததையிட்டு, அவன் முறறில் - அவனுடைய (யாசகதவாதி) ஸமஸதஸவாவகங்களிலும், அடங்கு அநகாபபஷ்சகப்பா அனறியே, ஸாவேசுவரனையிருக்கச்செய்கேயும் நமபக்கல் ஸங்கதங்களிலே உளறைய “ஸநேஹம் ஸவபூஷிதெஷ” என்று ஆஸரயணியதவததில் தாசதமயமறறு நின்றான், நீயும் அவன்பகங்களில் ஸங்கததிலே நிலையுடையைய அவனுடைய ஸவருபருபருண விபூதயாதி ஸமஸத பரகாராதுபவததிலே அநதாபபவி எனனவுமாம்

இ — ஆறும்பாட்டில், நாம் புறம்புள்ளவற்றை விட்டு அவனைப் பற்றிலன் அவன் ஸாவேசுவரன்னனோ? நமக்கு முகந்தருமோ? எனினில், — ஸாவரதவம் வந்தேறி யெனனுமபடி ஸங்கதவவாவனகா னென்கிறா

[பற்றிலன்] பறறு உண்டு ஸங்கம், அததை வாஸஸதாரமாக வுடையவன் [பற்றிலன்] பற்றிலன், பற்றிலையுள்ளா னென் எவுமாம், ஸங்கஸவவாவ னென்றபடி [சசனும்] - ஸாவரனும் ஸாவரதவததைத் தவிரக்கவொண்ணாமையாலே கிடக்கும்ததனை, இஸஸங்கம் குணமாகைக்காகக் கிடக்கிறது, பயப்படுகைக்கு உடலன்று, “பூலாஷபரணநாயன்” [முறறவும் நின்றான்] “ஸநேஹம் ஸவபூஷிதெஷ” என்கிறபடியே ஆஸரயணியதவே ஸாவஸமாநனையிருக்கை [பற்றிலையாய] நீயும் அவன்பகங்களிலே ஸங்கஸவவாவனைய [அவன் முறறிலடங்கே] அவனுடைய எல்லாமுறறிலும் அடங்கு, எல்லா ஸேஷவருத்தியிலும் அநவயி ஆதவா, நித்யஸூரிகளுக்கு நிவாஹகணவன் நித்யஸமஸாரிகளான நமமை அங்கீகரிக்கிறோ? எனினில், இன்று ஆஸரியிதநாம ஒருதலையானால் நித்யாஸரிதராகவ ஸங்கததையிட்டு நமமையே யாசகாதிகளாக நினைத்திருப்பாநெருவ னென்கிறது [சசனும்பற்றிலன்] நித்யாஸரிதரையுடைய னையிருந்தானேயாகிலும் இன்று ஆஸரியிதந நாம் ஒருதலையானால், அவாக்களபகவ ஸங்கததையுடையனல்லன், “ஸயிசிவநித்யோபநெ” இதயாதி [முறறவும் நின்றான்] - நாமே தனக்கு யாசகாதிகளெல்லாமாச நினைத்திருக்கும் [பற்றிலையாய] நீயும் புறம்புள்ள ஸங்கததைத் தவிரந்து, நாயகரமான நித்யஸமஸாரததில் ஸங்கததையிட்டு என்கிறது, அவன் தனக்கு நித்யஸோகயமான

சிதப்பிபூதியிலே ஸங்கததையன்றே விடுகிறது [அவன் முற்றிலடங்கே] அவனாகிற எல்லா பற நிலும் அடங்கு அபனே யாராசாதிசுளும் ஸாவவிதபந்துவும் எல்லாமாகப் பற்று, “சோதாவிதா ஹாதா”, “வாவாஹெவஸவஹ” “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீ”, “சேலையகண்ணியா” “வனகெசுக்கவமலாஹாய” இது பட்டா நிரவாஹம்

நாடு—ஆறம்பாட்டு பற்றுமிடத்தில் வரும் அந்தராயபரிஹாரஞ் சோனனா கீழ், நீ பரிஹாரஞ் சோலவகைக்கு அவாபத ஸமஸதகாமரூய சோஷியா யிருக்கிற அவன்தான் நமக்குக் கைப்படுகநானோ? எனன், அவனபகல திருத்தவேண்டும்தோன்றிலை, அவன் ஸங்கஸவஹாவ னெனகிறா

[பற்றிலன்] பற்று உண்டு ஸங்கம் அததை வாஸஸததாநமாகபுடையவன் பற நிலானென்னுமததை ‘பற்றிலன்’ எனும் குறைததுக்கிடக்கிறது ‘இன்னுன் இங்கு உண்டோ?’ என்றால், ‘இங்கிலை அவன், அகத்திலான்’ என்னக்கடவதிறே [சசனும்] ஈஸ்வரதவம் கழற்ற வொண்ணுமையாலே கிடக்குமித்தனை இஸ்ஸங்கம் குணமாணககாகக் கிடக்கிறது பயப படுகைக்கு உடனும் பெரியவ னெளிமையிறே குணமாவது, “புலாஹபரணா” (பரஸாதபரமௌநாதே) - தண்ணளியே இவர்களுக்கு விஞ்சியிருப்பது, மேனமை கழற்ற வொண்ணுமையாலே கிடந்தவீதத்தை இரண்டும் அவ்வாஸாயகதமா யிருக்க, தண்ணளியே யுள்ளதென றறிந்தபடியென்? எனனில், “சிமெஹமஹிவா” (மெகேஹமுபாகதோ) சோஷிகளாயிருப்பாக்கு சோஷபூதர அழததுக சாயங்கொள்ளலா யிருக்க, நெருதேருவே போகிறவர்கள் நான் இருந்த முகைக்குத்தேருத தேடி வந்தபோதே பரஸாதமே விஞ்சியிருக்குமென்னு

ஆறம்பாட்டு - பற்றிலன் இதயாதி ‘சசனும்’ என்றததைக் கடாக்கித்து அவாபத இதயாதி கைப்படுத்துநானோ - கைப்படுகும்படி நின்றானோ? நீ பரிஹாரஞ்சொல்லி, நாமதரும் ஆஸ்ராயகைக்கு அவன் இப்போது கைப்படுகும்படி நின்றானோ? என்றபடி

பற்றென்று ஸங்கமாய், இல்லென்று - வாஸஸததாநமாய், ஸங்கஸவஹாவ னென்னுதல், பற்றிலா னென்றததைப் பற்றிலன்னென்று குறைததுக்கிடக்கிறதாய், அகத்திலான் என்னுமபோலே முழுச்சொல்லாய், பற்றிலேயானவன் பற்றிலான் என்றாய், ஸங்கததையுடையவ னென்னுதல் இரண்டாததததையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறா - பற்றுண்டு இதயாதி வாக்யதவயததாலே அதததவயதததகும், பற்று ஸங்கம் பற்றி லான் என்று லோகத்தில் பாயோகமுண்டோ? எனன், இன்னுன் இதயாதி ஈஸ்வரனன்றே அவன்? என கிற ஸங்கையிலே உததம் சசனும் என்று ‘சசனும்’ என்ற ஸபதம் - ஸமுச்சயானவாசயேதரேதரயோக ஸமாஹாரங்களில் அநவாசயததைச் சொல்லுகிறது ஸங்கம் பரதமோபாத்தமாய்கையாலே ஈஸ்வரதவம் ததபஸா ங்க மென்று கருத்து சசனும் ஈஸ்வரமாதிரன் கழற்றவொண்ணுதே கிடந்தாலும் பயிஹேதுவோ? எனன், இஸ்ஸங்கம் இதயாதி குணஹேதுதவம் எப்படி? எனன், பெரியவன் இதயாதி ஸங்கமே ஸவஹாவம், ஈஸ்வரதவம் அது குணமாணககாக வந்த தெனலுமதுக்கு பரமணம், பாஸாத இதயாதி “புலாஹபரணா” (பரஸாதபரமௌநாதே) - தண்ணளியே இவர்களுக்கு விஞ்சியிருப்பது என்றது - பரமஸபதாத்தம் இரண்டும் - பரதவ ஸொஸபயககன் நானிருந்த முகை குத்தேருத தேடி - ‘சுமதன், உவாமதன், மெஹமஹிவாமதன், சிமெஹமஹிவாமதன்’ என்று பிரித்து, பூவைகுண்டத்திலிருந்தும் இருந்தருளினாலத்திலே எழுந்தருளினபடியையும், ஸத்தருபயிததமான் மதுரையிலே எழுந்தருளினபடியையும், அதிலும் விதியிலே போகையன்றிககே கூதா கருஹத்திலே எழுந்தருளின படியையும் அதுவந்தித்து, அதிலும் ராஜவீதியிலே யிருக்கிற கருஹத்திலே யன்றிககே கூதாரான் மதுஷபாககும் அருவருக்கும்படியான என் அகத்திலே வரும்படியே! என்று சுடுபடுகிற அதததவகையெல்லாம் ஹருதிக்கித்து - நானிருந்த முகைக்குத்தேருததேடி எனகிறா உவாமாதென் - ஸப்பாக

மிடந தெரிந்ததிலையோ? “யநெநூஹம்” (தநயோஹம்) எனறு மோகக ஸஞ்சரிககிற வழி யிலே நிதியெடுப்பாரைப் போலே “சுவபுயிஷ்டாதி” (அசசயிஷ்யாயி) என்னுடைய ஸவருபாங் குப்பான வருத்தியிலே அநவயித்து அழித்துக்கேடுது ஜீவிசகப் பாராநின்றேன “ஐதூஹ” (இதயாஹ) - சூடநேனமாலேகள் தூயனவேந்திரிந்பா சோலலககடவ பாசுரத்தை இவன சோல லவதே! எனறு ருஷி கோண்டாடுகிறுன “வாநெநூவஜீவதஃ” (மாவயோபஜீவந்) - பூவிலகண்ணைவத்துத தோடுககில சாபலம் பிறகுமென்று கண்ணை மாறுவத்துத தோடுது, பூவிறறு ஜீவிகுமத்தனை புல்லியன சோல்ஹம் வாராததையே ஈது! எனகிறுன [முற்றவும் நின்ற னன்] “வநெநூஹம் வவபுஹமிகெஷு” (ஸமோஹம் ஸாவபுதேஷு) எனகிறபடியே ஆசாரயனியதவே ஸமனயநின்றான இததலையிருநதபடி யிருக்கத தான ஸல்லாருக்கு மோத திருக்கை [பற்றிலையாய] நீயும் பற்றிலையாய நீயும் பற்றையுடையையாய ஸங்கத்தை யுடையையாய [அவன முறிலடங்கே] “சுஹம்வவபுந்நரிஷ்டாதி” (அஹம்ஸாவந கரிஷ்யாயி) எனகிறபடியே அவனுடைய ஸல்லாக கைங்காயத்திலும் அநவயி அதவா, பட்டா அரு ளிசசெய்யுமபடி - [பற்றிலன்சினும] “வாவூஷெவொவொவொவொவொ” (வாவூதே வொஸிபூணா) எனகிறபடியே ஸமஸதகலயானகுணதமகருய ஜஞாநாநநாமலஸவருபருயத திரைமாரின் கடலபோலே ஈஸிதவயரான நிதயஸூலிரிகுளையுடையருய பரமபதத்திலே எழுநதருளி

தென மஹாநிதி ஸமீபாகமந மென்று தாதபாயம் துநயோஹம் - தநவான ‘என்றுமோகக’ எனகிற வாக் யத்துக்குத தாத்பாயம் - என்னுடைய ஸவருபம் அநாதியாயிருக்க, இழந்த நான இப்போது நிரவேதுகமகக காணப்பெற்றேனென்று நிதியெடுப்பாரைப்போலே - “யநமணம்ஹ்வா” எனகிற ஸந்தரத்திலே இரு வுள்ளம் “யநம்ஹ்வா - யநஃ, மணம்ஹ்வா மணஃ” என்றிறே ததவருத்தி “யநஃ” எனகிற விடத்தில் ஈஸவரனை துநதவேந சொல்லுகையாலே தநஸமாநியாலேசொல்லுகிறா, அழித்துஇதயாதி அழிக்கை- சரயவிகரயம் பண்ணுகை கேடுக்கை - அவசைதநதராபத்தி இததால் - யதேஷ்ட விரியோகத்தைச சொன்னபடி பராபயதவேந பராபகதவேந ச இகயாததஃ ததத்துக்கு ஆபாணதிறுபேண பராபயதவம், அபீஷ்டவஸதுகாய ஸாததவேந பராபகதவம் அழித்து - ஸவபோகயம் அழியாதே ஸாததமாககி கேடுந் தேன்று - ஆபரணமாககிப் பூணகை அததால் பராபயதவநு சொல்லுகிறது சூடநேனமாலேகள் இதயாதி- சூடடுக்கைக்குத தருதியான ஸல்லமாலேகைப் பரிஸுத்தமானவற்றை நரித்துக்கொண்டு நிற்கிற நித்யஸூலிரிகள் பூவிறு - பூ விகரயம்பண்ணி புல்லியன் கூஸ்தான முற்றவும் - ஸல்லாவறறுக்கும் நின்றனன் - ஆசா யனியதவேந ஸமனய நின்றான “வநெநூஹம்வவபுஹமிகெஷுநெநெவொவொவொவொவொ” (வாவூதே வொஸிபூணா) எனகிறபடியே இயி தெ தெஷு-வாவூஹம்” ஐதி மீதாவூ நவதெ இயிகெ தெஷு-வாவூஹம்” அவாகன என்னிடத்திலே நிரதிரயபராவணயத்தை யுடையராயிருக்கிறுப்போலே நாணம் அவாகனிடத்திலே நிரதிரய ஸ்நேஹயுத்தது யிருப்ப நென்றபடி ‘வநெநூஹம்வவபுஹமிகெ ஷு’” என்றதுக்கு அததம் இததிலே இதயாதி இததிலே இருநதபடி யிருக்க - ஐநவருந்ததஜஞாந ஸாததபராபதயவேஷேண இருநதபடியிருக்க முற்றில் - ஸகலத்திலென்றாய, ஸல்லாககைங்காயத்திலும் அநவயி யென்றபடி “சுஹம்வவபு” இதயாதி, பூவமேவ விசிதம் நித்யஸூலிரிகளுக்கு நிர்வாஹச ஞானவன நித்ய ஸமஸாரியான நமமை அங்குகிரிகுமோ? என்னில, இன்று ஆசாரயிததாரும் ஒருதலையானால் நிதயாஸரிதாபகல ஸகைத்தைவிட்டு நமமையே நூரகாநிகளாக நினைத்திருப்பாடுருவ நென்று தவிசியநிரவா ஹஸய ஸககிஃ ஈசனும் பற்றிலென்னு அநவயம் விவகித்து அருளிசசெய்கிறா வாவூதேவொஸி இதயாதி ‘வ-ஹம்’” என்று - குணதஃ உண்டான பூத்தி ‘ஈசன’ என்றததைக கடா கித்தி - ஜஞாநாநந் இதயாதி திரைமாரின் கடலென்றது - “நிஸாரம்மாணபூவொவொ” என்றததைப்பற்றி கடலபோலே எழுநதருளியிருக்கிற விதயவயஃ பற்றிலன் - பற்றையுடையவனஸலன ஸககமில்லாதவ

யிருக்கிறவனும் அவாகளபகல பற்றுடையவனல்லவன் அவாகளபகல பற்றுடையவனன்றிகே யிருந்தால் குறைபட்டாரானோ? எனனில், [முற்றும் நின்றனன்] அவாகளெல்லாராவும் வரும் ஏறமும் இன்று ஆசாயிக்கிற இவளுலையாமபடி நின்றான், “சுயிகிணியுதிராவென்கி னாயபுடும் வீதயாபி” (தலையிடுகிறதன்மையானேகிமகாயமஸீதயாமம்) எனனுமாபோலே இன்று ஆச ரயித்ததொரு தியாகத்தகு ஒரு வாட்டம் வரிப நியாசரித்தயான பிராட்டியாலும் காயமிலலை, அன்று ஈன்ற கன்றின்பகல வாழ்ஸலயத்தாலே முன்னனைக்கனறையும் கோட்பிலே கோளஞ்மா போலே [பற்றிலையாய்] விடவொண்ணுதாரை நீ ஒருதலையாக விட்டான் அவன், அவன் ஒரு தலையானால் விடலாமவற்றை விடத் தட்டென உனக்கு? [அவன் முற்றிலடங்கே] அவனையே எல்லாமாகப் பற்றப்பாரா, “வாஸுபெய்வாயு” (வாஸு தேவஸ்ஸாவம்) என்கிறபடியே, “உதாவிதா ஹதாநிவாஸஸுரணம் ஸுஹஸ்திதாநாராயண” (மாதாபிதா

னென்றபடி அவர்களபக்கல் நியஸவிரிகாபகல முற்றும் முற்றவாக, ரீதபேஷதபாசங்க ளெல்லாமாக நின்றனன் - நின்றான் ஏறமும் - அதிசயம் அப்படிநின்ற விடமுண்டோ? எனன், ரவரி கஞ்சித் இதயாதி “ஐதாநிஷாசுபாஸீர வனவம்வியலிவிதிதம் | சுயிகிணியுதிராவென்கி னாயபுடும்வீதயாபி || ஹதெந கிஹாவாஹிதா உகூணெந யவீயலா | ஸுஹஸ்திதாநாராய ஸுஹஸ்தி ஸுஸாரீரெண வாபுந” ஐதி யுபகாணெ வனகயகாரிஸெஸ ஸமெய் ராவணகெபுடும்ஹஸ்திதா நாமம் ஸுஹீ வம் ஸுஹீ ராரி: ஸலோகாததம் - இன்று ஆசாயித் தது இதயாதி “இன்று ஆசாயித்ததொரு தியாகத்தகு ஒரு வாட்டமவரில் பிராட்டியாலும் காயமிலலை” என்ற துக்குப் பிராட்டி நிமித்தமாகவீதே உமக்குக் கிஞ்சித் அவமதிப்படவேண்டுமெது, இதுக்கு நிமித்தபுத்தையான அவனையும் வேண்டேன், அவனிலும் பரியதமரான இலையபெருமானநிமித்தமாக உமக்கு ஒருவாட்டம் வரில் அவரையும் வேண்டேன், அவனிலும் பரியதமரான பாதன் நிமித்தமாக உமக்கு வாட்டமவரில் அவனையும் வேண்டேன், அவனிலும் பரியதமரான பாதன் நிமித்தமாக உமக்கு வாட்டமவரில் அவனையும் வேண்டேன், இவ்வளவுமல்ல, இவர்களித்தனைபோலிநிமித்தமாகவுப் ஒரு வாட்டமவரில் இவர்களித்தனைபோலையும் வேண்டேன், இவர்களுக்கெல்லாம் ஜீவநயிதே திருமேனி, அதனையும் வேண்டேன், ஆனபின்பு, உமக்கு ஒரு வாட்டம் வராமலிருக்குமித்தனையே உமக்கு வேண்டுவ தென்று கருத்து ஸ்வஸாரீரேண - ஸ்வேஷ்டாஸாரீரேண, ஸ்வஸாரீரேண பிராட்டி முதலான இதனைப்பேருக்கும் ஜீவநமான தமமுடைய திருமேனியா வென்றபடி ஸ்வ ஸபதம் - பிராட்டி முதலானாரச சொல்லுகிறது தமனாச சொல்லுகிறதல்ல, தமமுடைய திருமேனியென கிற ஆததம் ஸாரீரமென்றபோதே வித்தயிதே உகதாததத்தை வெளிக்கதருஷ்டாநதததாலும் ஸாததிக்கிரா- அன்றிந்ந இதயாதி பற்றிலையாய் பற்றிலலாதவனாய், ஸங்க மிலலாதவனாய் விடவொண்ணுதாரை இதயாதி - நீ ஒருதலையும் நியஸவிரிகள ஒருதலையுமானால் நியஸவிரிகள தலையவிட்டு உன் தலையைப் பற்றி னான் அவன் இப்படி மாணிக்கத்தை விட்டுக் கரிசுப்பபற்றினுற்போலே நியஸவிரிகளையிட்டு உன்னையபற்றி னால் நீயும் விடலான பரக்குதிபாருதநகனான கரியைவிட்டுப் பாம்பராயமான மாணிக்கத்தைப் பற்றத் தட்டு என உனக் கென்றபடி அவன் ஒருதலையானால் இதயாதி-‘பகவான் ஸவீகாத்தவயனோ? விஷயங்கனோ? என்று கோடிதவைய ஸதி ததா பகவானேக் கோடியானு லென்றபடி அவன்முற்றிலடங்கு - அவனாகிறமுற்றி லடங்கு அவனையே எல்லாமாகப் பற்றப்பாரா - தாரகபோஷகபோகயதவேநவும், ஸாவலித் பந்துதவேநவும் பற்றப்பா ரென்றபடி அவன் அப்படி எல்லாமாக இருக்குமோ? எனன், வாஸுதேவ இதயாதி “ஐஹிநாநா ஜநநாநிஷெ ஜநநவாநாநா ஹபஷுதெ | வாஸுபெய்வாயுதிதி ஸகிஹாநா ஸுஹ ஸுஹ” ஐதி மீதாஸு ஸவகே மாதாபிதா இதயாதி - ஸுபாலோபகிஷதி ஸ்வலாபாய -

பராதாரிவாஸஸாரணம் ஸுஹருதகதிராநாயனா), “ வனகெககமலுலாலாய வவபுலா
லாயகெசுவ” (ஏகைகபலுபாய ஸாவலாபாயகேசுவ) (க)

ஏழாம் பாட்டு.

அடங்கெழில்சம்பத்து, அடங்கககண்டு ரசன
அடங்கெழில்ஃதேனறு, அடங்குகவுள்ளே

ஆ --- (அடங்கெழில்) ஸநேஹஸவஹானுயிருந்தானையாகிலும் இந்த ஸீலோபக
ரணமான ஜகதவிபூதியையும், ஹோகோபரணமான அபராசருத மஹாவிபூதியையும் முடையன
யிருக்கிற இருபபைக கண்டால் சென்று அணுகலாயிருக்குமோ? என நில, — அந்நம்பத்தெல
லாம என ஸவாமியுடைய ஸம்பநதென்று அநுஸந்திரகவே கூசாதே சென்று அணுகலாம், அப
படி அநுஸந்தித்துக்கொண்டு கூசாதே போய அடிமைசெய்யுங்கோள என்கிறா

ஓ — ஏழாமபாட்டில், ஸங்கஸவஹானையாகிலும் அபரிசுசேதயோபயமஹாவிபூதி
விபூதியா யிருக்கையாலே நமபோலவாருக்குக் கொள்ளவொண்ணாது, ஆனபின்பு, ஆஸராயிகக
கூடா நென்னில, — எம்பெருமானேடு உள்ள ஸம்பநதத்தை அநுஸந்திக்கவே கனகியுமையால்
வெருவாதே யிரித்து ஆஸராயிககலா மென்கிறா

[அடங்கெழில் என்று தொடங்கி] அடங்க எழிலான ஸம்பதது எல்லாவற்றையும்
கண்டு [சசனென்று தொடங்கி] அநத விலகத்தனமான ஸம்பததெல்லாம் எனஸவாமியது
என்று அநுஸந்தித்து தானும் அவன் விபூதபந்தாபூதனாக அநுஸந்திப்பது

ப — அநந்தரம், அவன் விபூதிமஹத்தையைக் கண்டு இறையாதே அவனுக்கு அத
தோடு உண்டான ஸம்பநதத்தை அநுஸந்தித்து அகிலுள்ளே சொருகப்பா ரென்கிறா

அடங்கெழில் கட்டடங்க அழகிதான், சம்பத்து - ஸம்பத்தை, அடங்க ஒன்றெழி
யாமல், கண்டு - அநுஸந்தித்து, ‘சசன ஸஸவரனுக்கு, அஃது அது, அடங்கெழில் அடங்
கெழிலாய அநிஸயகரமான போஷமாயிருக்கும்,’ என்று என்று ஸம்பநதத்தையறிந்து, உாளே
அகிலுள்ளே, அடங்கு (விபூதயேகா தஸமாக்க) சொருகு ஸம்பநதஜ்ஞாநமுண்டானால் உள்ளே
யடங்கலாமிதே

இ — ஏழாமபாட்டில், ஸங்கஸவஹானையாகிலும் அபரிசுசேதயோபயமஹாவிபூதி
கனுயிருக்கையாலே நமமால் முகங்கொள்ளவொண்ணுமோ? எனனில, — அவனோடு உள்ள ஸம்பந
தத்தை உண்டாவே கிட்டலா மென்கிறது

ஸாவலித போக்யதவமும் விவகிதம் ‘விதிதூதபுலுதஹாதூதாரபிதூதாயொலிவா
வனகெககமலு’ இதயாதி சசனயிருக்கச்செய்தேயும் நம்பக்கல ஸங்கத்தையுடையனாய் எல்
லாவற்றுக்கும் ஆஸ்ரணீயதவே ஸமனாய நின்றன நீயும் அவன்பக்கல் ஸங்கத்தையுடையனாய், அவனுடைய
எல்லாக் கைங்காயத்திலும் அநதாபபலி யென்று பரதமார்த்த, பட்டாயோஜனையில், ஸாவேஸவாறாயிருக்க
செய்தேயும் ஸூரிகளபக்கல் ஸங்கமில்லாதவனாய் இன்று ஆஸ்ரயித்தவன்பக்கலிலே தாரகதவாதி கெல்லாமாக
நிலநின்றன, நீயும் ஸாஸவாரிக ஸங்கத்தை விட்டனாய் அவனுடைய தாரகதவாதி ஸாஸதஹாவத்திலும் அநதாப
பலிக்கப் பாரென்று அர்த்தம். இதுவே அநவ்யம் (க)

[அடங்கெழில் சம்பதநடங்கககண்டு] அடங்க எழிலான ஸம்பதனை ஒன்றொ யாமே கண்டு புறம்பு ஓராசராயகிற சாணந இயம்பபனை ஒரிடகிற நோக கண அவர் விபூதியாகி கட்டடங்க உபாதேயமாயிறே இருப்பது, முகரணுகும் கழிப நவாகாரே ஸீலாவிபூதி அதுவாயமாயிறே யிருப்பது [சசனடங்கெழில்லிந்தனு] - எனநாயசனுடை ஐயவாயம் நடுத்தனு அதுவந்தித்து [அடங்குச உளளே] அநநயம்பநதஜஞநாமியாச தானும் அவர்விபூதியிலே ஒருவனென்று அநவாயிகரலாம், ஸமுநரம் அபரிசசிரநமரானது அகிலுள்ள வதவங்களுக்கு வேண்டினபடி புகலாமிறே, அதுபோலே ஸம்பந நஜஞநமுண்ட கலே கிடலாம் ஸம்பந நஜஞந மிலலாக கருணாததையிறே கடல ககாரிலே ஏறந களஞவது ஸம்பந நஜஞநததைப் பிறப்பிக்கையிறே வடககருதயம் இவசே பட்டா பிநாடி கராகரிருவாரு பட்டுவாடின ககையை அருளிச்செய்வா

ராமு — ஏழாமபாட்டு ஸங்கஸவலாவனென்றா கீழ், அவன் ஸங்கஸ்வலாவனென்று அபரிசசிரநோபயவித மஹாவிபூதியையுடையருநதான் அவன், இவன் அதிசய பதாரதய கஷி ரோபகரணையிருநதான், ஆனபின், அவனை இவனாலே கிடலாயிருநததோ? கடலிலேபுக துபானது இரணதேலையிலும் நினைவினறிகையிருக்கத திரமேலதிரையாகத தளஞண்டுபோந்து கையிலே சேருகிறதிலையோ? அப்படியே அவனுடைய ஐயவாயதரங்கமானது இவனைத் தள்ளாதே எனினில், — இநத ஐயவாயமெல்லாம் நமக்கு வகுத்த சேஷியானவனுடைய ஐயவாயமென்று ஸந்திக்கவே, தானும் அதுவாய அநவாயிகரலாமிறே, ஆனபின், ஸம்பந நஜஞநமே வேண்டு எனகிறா ஒருவயாபாரி, ஸ்தரீ காபிணியான ஸமயத்திலே அநதநாஜநமபண்ணவேண்டுமென போவது, அவரும் பிள்ளை பற்றி, அவனும் பகவரதயத் தனக்கும் தம்பபருநுடைய வயாபாரியாத்ரையாய், அவனும் போய இருவரும் சரகதபிடித்துகொண்டு வந்து ஒருபநதலிலே தங்குவது இருவருக்கும் இடம் போராமையாலே அம்பறுத்தெயயவேண்டுமபடி விவாதம் பரஸதுதமா ஸமயத்திலே, இருவரையும் அறிவானெருவன் வந்து 'இவன் உனபிதா, நீ அவனபுதரன்' என அறிவித்தால், கீழிழநத நானாககு சோகித்து, இருவாசாக்கும் ஒன்றாய், அவன் ரஷிகரதய, இவ

7மாமபாட்டு - அடங்கெழில் இதயாதி ஸதருஷ்டாநதவிவாணம் - கடலிலே இதயாதி இவ் நலையிலும் எனந்து - கடலுக்கும் இததைத் தளளவேணுமெனகிற நினைவிலே, துருமபுகருத் தளளப்போடு தெனகிற நினைவிலே யென்றபடி ஐயவாயநாங்கம் இவனைத் தளளரதயாவது அவன் எவவிதத்தானய ஆ? என்று அயோகயதாதுஸநதாததலே பிறகாலிகை தானும் அதுவாயி - அவலிபூதிக்குள்ளே ஒருவரு ஸம்பநநதஜஞநம் - ஸவஸவாமிவாவ ஸம்பந நஜஞநம் ஸம்பந நஜஞநமுண்டானால் கிடலாமே? என தருஷ்டாநததவயம் ஒருவயாபாரி இதயாதி அம்பறுத்தெயயவேண்டுமபடி - அம்பைத் தூணியிற்றும் வாங்கி எயயவேண்டுமபடி தாரஷ்டாநதிகத்திலே ஜீவபராகள ஸாரமகிற வருஷத்திலே ஸவகதராயிருக்க செயதே "கூடுகிற" என்றால் "கூடிவருகிற" என்று ஸவாதநதாயாபிமாநம் பண்ணிப்போநத வாஸனையா அவனோடே ஸபாபிக்க, அவனும் இவன் செயத் அபாரதமடியாக "கூடிவாழி" கூடிவாழி" என்று ஸபாபி இவனை பிணங்குகிற ஸமயத்திலே இருவருடையவும் சேஷசேஷிவாவஸம்பகததை அறியும் ஆசாய வந்து 'நீ இவனுக்குசேஷபூதன், நீ இவனுக்குசேஷி' என்று ஸம்பநதத்தை யுணர்த்தி, தன் உபாதேயததா இவன் அபிமாநமோமபடி கிருத்தி, 'தேவாக்கு சேஷபூதமான ஆதமவஸதவை அபாரதமடியாகத் தளளடு ண்ணது' என்று அவன் திருவடிகளிலே ஸாணம்புகு, இவவழியாலே இரண்டுதலையுநதருநததடியாக உவருந் கூடினால், 'இப்படி ஸம்பமாணவியததை அகாதிகாலம் இழந்து அநாததப்பட்டுமே' என்று இவ சோகிக்க 'நமக்கு அவாஜநீயஸம்பநதமுண்டாயிருக்க, காமத்தை வயாஜீகரித்து அகாதிகாலத் தளளரிவிட்டே மே' என்று அவன்சோகிக்க, இப்படி இருவரும் கீழிழநத நானாககு சோகித்து இருவரும் ரஷயரஷககமாடு சேருகை தாரஷ்டாநதிகத்திலே, பதலாவது-ஸாரம் எனனுமத்தை ஸபாமாணமாக அருளிச்செய்யாதி

ரக்ஷயமாய அநவயிததுவிமேரே, “ஸரோமவ்யக்ஷம்வாஸிஷ்டுஜாதே” (ஸமாநமவருக்ஷம் பரிஷஸவஜாதே) ஜீவாதமாஸம் பரமாதமாஸம் தேஹமாகிர வருக்ஷத்தைப் பற்றியிருந்தால், ஒரு வன் காமபலங்களை புஜியாநிற்கும், ஒருவன் புஜிப்பித்து விளங்காநிற்கும் அவன் நியாமகன், நாம நியாமய மென்னும் முற்ற யறியவே பொருநதலாமிறே ராஜபுதரன் ஒரு உதயாநத்தைக் கண்டு புக அஞ்சினால், ‘உனதம்பனதுகாண்’ என்னவே நினைத்தபடிபுகுப பரிமாறலாமிறே, ஆனினிபு, ததீபமென்னும் பரதிபத்தியே லேணேபது, தானும் அதுகதுளே ஒருவனைய அநவயிகலா மெனகிறா

[அடங்கெழிலசம்பத்து அடங்கக் கண்டு] ஹோமபூமியாயிருக்கும் நிதயவிபூதி, காமரிபந தநமாக அவனாலே நியாமமாயிருக்கும் இவவிபூதி, அதில ததீயமெனறு அநுஸந்திக்கபுககவாறே காமரிபநதநமான ஆகாரம் தோற்றுதே ததீயதவாகாரமேயிறே தோற்றுவது [அடங்கெழில இத யாதி] கட்டடங்க நன்றான ஸம்பதத்தையுலாங் கண்டு, நமகது வகுத்த ஸவாமியானவனுடைய ஸம்பதது இதேலா மெனறு அநுஸந்தித்து, அவவிபூதிகதுளளே தானும் ஒருவனைய அநவயிககப் பாப்பது, அப்போது சேஷிகது அதிசயத்தை விளைத்தானாகலாமிறே, சேஷபூதனுடைய ஸவகுப

பர — (சேஷபூதனுடைய ஸவகுபஸித்தி இதயாதி) — ஹமவாநு ஹாஷுக்ராஃ “ஸெஷஃ வராயுக்ஷாஃ” [பு - ௧] உ.அ. ஸெஷஸெஷிஹாவக்ஷணவரம் ஜெஜிநீ யம் ஸ-உ-சு-ம் வஜெராயயாவூஷா-கம் சிக்ஷா ததூயுவூத்ய-ய-ம் தஸு ஸ-உ-சு-வூ- ய-ம் யயாவ ஸு-ய-ய-தி “வரமதா-கிசயாயா-தெ-ய-பா உவாஷெயக்ஷ-தெ-ய-ய-ஸு வூ-ர-உ- வம் - ஸ ஸெஷஃ, வரஃ - ஸெஷீ” [வெ-ஸம்] உ.அ. சுஷூ-ய-ம் - சுநூ-ஸு-பு- யொஜ-ந-தெ-ய-ய-ஸு வர-பி-பு-யொஜ-நம் - ஸஸெஷஃ, சுநூ-ஸெஷீ-தி, சு-சு-வர-ஸ-தெ-ய-பா- சுநூ-ய-ய-ய-ம் வர-ஸ-ஸா-கி-ஸ-ய-ஸ-ஸ-தெ-ய-பா சு-பி-ய-ர-ய-ஸ-ஸ-ய-வூ-ஷ-த்ய-ய-ப-ய-ம-த- ஸ-ஸ-ஃ, தெ-த-ஸ-ம-தா-கி-ஸ-ய-ய-ய-கெ-ஸெ-ஷி-ண-ஸி-வூ-ஷி-வூ-ஷ-ஃ சு-அ-ஸ-ய-ம் -

கொண்டு எடுத்த பாமாணத்துக்கு அத்தம் அருளிச்செய்கிறா ஸரோமம் வுக்ஷம் இதயாதி இதமபூர்வம் விநிதம் பந்தஸநாதத்திலே, வருக்ஷமெனகிற தேஹம் ஒருவன் | ஜிபிபிந்து விளங்காநிற்கும் என்றது - “ஃ-த-ம்-வி-வ-ஹ-” எனகிற ஸ்ருதியைப் பற்ற “வி-வ-ஸ-பா-ய-ய-ஸ- வி-வ-ஹ-” இகிஹி தத வ்யாக்யா ‘ஸம்பந்தஜஞாகமே வேணலெது’ என்றவிடத்திலே ஸவஸவாமியாவஸம்பந்தத்தை அருளிச்செய்தா, இதில நியநத்ருரியாயலாவஸம்பந்தத்தை அருளிச்செய்கிறா-அவன் நியாமகன் இதயாதி இததால், “ச-அ- வாக்ஸீ-தி” என்றததால் பவித்த நியநதருநியாமயலாவஸம்பந்தமும் இப்பாட்டுக்கு விவக்ஷித மிதி த்ரஷ்டவ யம் தருஷ்டாநதாததம் ராஜபுதரன் இதயாதி ராஜபுதரனிதயாதி வாசயத்திலே - ஸாவேஸவரணே ராஜா வாகவும், ஆதமாவைப் புத்ரனாகவும், உதயாநம் பெய்தகாவாகவும், ஜஞாபகன் ஆசாயனாகவும் த்ரஷ்டவயம் உத்தராததநிகமம்-ஆனபிஸா இதயாதி

கட்டடங்க நன்றான ஸம்பதத்தென்னலாமோ? லீலாவிபூதி ஹேயமனறே? என்ன, ஹோமபூமீ யாய் இதயாதி ஹோமேதயாதி - தருஷ்டாநதாததம் இவனுக்கு அநுகூலமானபடியை அருளிச்செய்கி ரா - அதில் நதீயம் இதயாதி ததீயதவாகாரமே தோற்றுவது - ததீயதவாகாரமே உத்தேஸயதாபாயோ ஜகமகை ஸபதா-ததத்துக்காக மீளவும் பரதிகோபாதாம - அடங்கெழில் இதயாதி இதி கட்டடங்க - ஸாகஸ யேந, உபயவிபூதியு மெனறபடி அஃதடங்க ஸஸவரனுடைய ஸம்பதத்தென்று உள்ளேயடங்குகு என்று அர வயம் அடங்குகை - அநதாபபலிக்கை அநவயித்தால் பலமேது? என்ன, அபி-பா-து இதயாதி அபி-பா-து - தானும் அவவிபூதிகதுளளே ஒருவனைய அநதாபபலித்தபோது சேஷிகது அதிசயத்தைவிளைக்கை - கைக காயமபண்ணுகை சேஷிகது அதிசயத்தை விளைத்தால் சேஷபூதனுக்கு பலம் எது? என்ன, சேஷபூத னுடைய இதயாதி ஸவகுபஸித்தியே பல மெனறபடி “வரமதா-கி-ஸ-ய-ய-ய-தெ-ய-பா-உ-வா-ஷெ-ய-ப-ய-ம-த- ஸ-ஸ-ஃ”

ஸித்தி, சேஷிபககல கிஞ்சிதகாரததாலேயா யிருக்குமே [அடங்குகவுள்ளே] - ஸவஸவாமி ஸமபந்தஜ்ஞாநமடியாகத் தானும் அவனவிபூதியிலே ஒருவனாய் அநவயிககலாமிறே, ஸமுதர அபரிசசிந்நமானாலும் அதினுள்ளில ஸத்தவங்களுக்கு வேண்டினபடி புகலாமிறே, அதுபோலே ஸ பந்தஜ்ஞாநமடியாகக் கிட்டலாம், ஸமபந்தஜ்ஞாநமில்லாத தருணத்தையிறே கடல் கறையிலே யேறத் தள்ளுவது ஸமபந்தஜ்ஞாநம் பிறப்பிக்கையிறே வடக்கருதயம்

விசெஷம், கிண்பிதாரஹிசியாவது “நாகிண்பிதாவது தஸ்ஸெஷக்ஷு” உதி ஹி ஜீர ஸகாதாம் ப்ரஹிஜி: சுநெநாஹிசியஸெஷந ஸுராத்வாநநாகுதிவநாஸாஜாபாயா காதாம் செஷக்ஷஸஜாவூஷாஸம், மஹிநாஸுஸு ஹி சுஜீ: ஸுமதவிநாஸாய யகமமம் ப்ரஹி ந செஷிசம் சூயாநஸெஷநாஹிசியம் ப்ரஹிநயிகரணதயா தெசம் விவக்ஷிதம், சுநெந வரமதகிசியம் ஸ்லிநாபாடியிதம் திப்யொபா யஸு செஷிண செஷக்ஷஸஜாநிவ்யதி: (உய்யெதி) வரமதாஹிசியஸு உலாவிஷ தயா ப்ரஹிநக்ஷிவமஜிதெ உலாஸஸஸு நிரூபவக்ஷா தாக்ஷாஷெவ்யாவி யக்ஷிவிப்ரஹி, ஸாக்ஷாஷிவாவிஷயஸ வரபிப்யொஜநம், தது, “வராயக்ஷாச உத்யுதஸெஷெநாக்ஷ, சுயுத உதி ஹி சுயு: உஷுத உதிசியாவது நிரூ பவக்ஷாஸுயுஸஸ: ஸுத வரபிப்யொஜநவர: சுநெந ஸாஹிசியாயாயகெ உ த்ராஜ உக்ஷணாவூஷாஸஜாவூஷாஸம் ஹுதேஜாஹி ஸாஹிசியாஷிசுவி ஸாஜி ஸாயய மவதி ஹி வுக்ஷா ஸாஹிசியாயதெ, சுநெந ஹுதேந ஸாஹிசியாயாநவ வராஹிசிய: வரபிப்யொஜந திதி நாவூஷி: உவாஷெயகம் ஸீகாயக்ஷு உ ஸீகாரா யயாப்யொமம் ஸஜி வத: செஷசெஷிணாரஸுமயொரவி வெதநகெஷ உலாஸீகாரா கததளஸம், யயா ராஜஹுத்யெ: சுநுதரஸு வெதநகெஷ சுநுத டெஸுவ உலாஸீகாரா, யயா ராஜஹவநயொ: உவயொரவெதநகெஷதது ரிஷ்வெதநமதா விவாஸீகாரா யயாப்யொமம் ஸஜி வத: யயா ப்ரஹிப்ரஹிவதி உவாஷெயக்ஷு - உவாஷாதாஸிஷக்ஷு, தெநாகிண்பிதாரபஸாயா ஜிவாஷிவரிச ர: ஸஸகாரெண கஜாவிதரஸிஷவஹிசியாயாயகஸு செஷிண: வரம் ப்ர செஷக்ஷவூஷாஸம் (ஸுராத்வதி) ஸுராத்வாஹிசியாஸாநாஸாஜாபாயிநிரா வ ஸுராத்வப்யுசுதம், ந து மணாடியிசு ப்ரயுசுததித்யு: வராஹிசியவ வரபிப்யொஜநம் யஸு ஸ வரம் ப்ரஹி செஷ உதி உக்ஷண ருக்ஷு

கூ செஷ யஸு ஸுராத்வம் ஸசெஷம், வரம் - செஷ” எனற பாவ்யகாரூடைய ஸ்ரீஸூ அநுஸதேயம் “வராஹிசியவநவரபி ப்ரஹிப்யொஜநம், யஸு - ஸ வரபிப்யொஹி செஷ என்று சேஷதவலக்ஷணம் அனறே ஸஸவரவிபூதிக்குள்ளேயனறே இருக்கிறத இன்று அடங்குகைய தென? எனன, ஸவஸவாமிவாவ இதயாதி அடங்குகை - ஸஸுதஜிமூதிசெஷநாஸாநாஸாநா அவதாரிணையில் ‘கடலிலே புகத் துருமபி’ இதயாதி ஸங்கவாகயததை பரிஹரிசுரூ - ஸிந்தாந இதயா ஸத்தவகனும் ரக்ஷயாக்ஷமாவ ஸமபந்ததாலேயிறே ஸமுதரத்ததை கிடகெற தெனறபடி தருஷ்பாகத்த பிதாபுதரஸமபந்ததை யுணாததினறபோலே தாக்ஷாநதிகத்தில் சேஷசேஷிமாவஸமபந்தஜ்ஞா னுரணை, ஸமபந்த இதயாதி அனறிககே, ஸமபந்தஜ்ஞாநமுண்டாம் படி யென? எனன, ஸமபந்தஜ்ஞா இதயாதி எனற கீழ்வாகயததோடே ஸங்கதியாதல அடங்கெழிலென்று தொடங்கி, அஃதடங்க சசெஷ லென்று உள்ளேயடங்குக எனற அநவயம்

எட்டாம் பாட்டு.

உள்ளமுரைசெயல், உள்ளவிமமுனறையும்

உள்ளிககேதேதுஇறை, உள்ளிலோடுங்கே

ஆ — (உள்ளம்) எனன உபகரணங்களைக்கொண்டு அடிமைசெயவெனினில், — ஸம் பாதிகவேண்டாதே பண்டே ஸம்பநமாயிருந்த வாங்கமன்காயங்கள் மூனறையும் ஸகவதபரிசா யாகரணாதகமாகப் பரிகலபித மென்னுமிடத்தை அநுஸந்தித்து நகவயதிரிகதவிஷயங்களி னினும் நிவாததிபதி நது ஸகவதவிஷயமாகருவ தென்கிறா

ஒ — எட்டாம்பாட்டில், பஜநபரகாரத்தைச் சொல்லுகிறா

[உள்ளம் என்று தொடங்கி] மனோவாக்யங்கள் கேடவேண்டாதே ஸம்பநமாய விதேயமான மூனறையும் எனன பரயோஜநங்கொள்கைக்கு இவைபுனடாகிறது? என்று ஆராயந்து அவற்றைக்கு உண்டான அபராபதமான பாஹயவிஷய பராவணயத்தைத் தவிர்த்து அவனபககலிலே நிவேசி யென்கிறா

ப — அநந்தரம், பஜநபரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறா

உள்ளம் = (மநநாதிகரணமான) மநஸஸும், உரை (ஸதுதயாதிகரணமான) வாகமும், செயல் (பாணுமாதிகரணமான) காயமும், உள்ள - (நமககெனன) அடியிலேயுண்டாப், இமமூனறையும் = ஸநநிஹிதமான இமமூனறையும், உள்ளி (இவற்றினுடைய ஸருஷ்டி பரயோஜநத்தை) நிரூபித்து, கெடுகது (இதரவிஷயாரவயத்தைத்) தவிர்த்து, இறையுள்ளில் ஸவாமியான பராபத விஷயத்திலே, ஒடுங்கு பாதநதரணய ஒதுங்கு 'உரை, செயல்' என்று வருத்திகளையிட்டு தத்ததகமணங்களை லக்ஷிக்கிறது 'உள்ளிககெடுகது' என்று இவற்றினுடைய பூர்வவருத்தத்தை ஆராயந்து, அநயபரகையைத் தவிர்த்து எனனுமாம்

இ — எட்டாம்பாட்டில், பஜநபரகாரம் சொல்லுகிறது

[உள்ளமுரைசெயல்] மனோவாக்யங்கள் உரை செய லென்று ததாரஸ்யமான கரணங்களை நினைக்கிறது [உள்ள] இன்று கேடவேண்டாதே ஸம்பநமாயிருக்கை [இம மூனறையும்] ஸநநிஹிதங்களும் விதேயங்களும்மான இமமூனறையும் இவற்றுக்கு அவவருகே ஒன்று கேடவேண்டா, இவையே அமையும் [உள்ளி] - இன்னபரயோஜந கொள்ளுகைக்கு இவற்றையுண்டாக்கிறது என்று ஆராயந்து “^வஸாஸ்யநிவெஷித-ஓ” என்று நிரூபித்தால் ஸகவதவிஷயத்திலே ஸமாபதிகைக்காகவா யிருக்குமிதே [கெடுகது] - அவற்றுக்கு உண்டான பாஹயவிஷய பராவணயத்தைத் தவிர்த்து [இறையுள்ளிலொடுங்கே] வகுத்தவிஷயத்திலே இவற்றையுற கொண்டு புக்கு அடிமைசெய்யப் பரா அனறிககே, ஒடுக்கென்று மெல்லொற்றை வல்லொற்றுக்கி அவன திருவடிகளிலே ஸமாபதி யெனனுமாம் இப்பாட்டில் பஜிகைக்குப் புறம்பொரு உபகரணம் ஸம்பாதிககவேண்டா, முன்னமே யுண்டானவற்றின் வயபரிசாரத்தைத் தவிர்த்து வகுத்தவிஷயத்திலே ஸமாபதியுங்கோ ளென்கிறா

ராடு — எட்டாமபாட்டு அவனுக்கு விபூதியாய் அநவயிததால் பின்னை தானும் தன கேனை சிலகரணங்களும் என்று உண்டாய் பஜிததானுகை அரிதாயிருந்ததே! எனன், பஜநபரச ரத்தை அருளிச்செய்கிறார்

[உள்ளம் உரை செயல்] பாஹுபலிஷ்யங்களிலே பரவணமாகிற மநஸஸை பரதய காககினவாறே ஹிவதநஸநதாநததுக்கு உடலாமே, அவவநஸநதாநம் வழிந்து “பொருங்கெழுபுகழக வாயவாய” என்கிறபடியே சொல்லாய்ப் புறப்படுகைக்கு உடலாமிறே வாகது, “முகெணடி-வ ஸூசுவாமத” (குணாதாஸயமுபாகத) என்கிறபடியே திருவடிகளிலே விழந்து ஸகல கை காயங்களும் பண்ணுகைக்கு உடலாயிருக்குமிறே உடம்பு [உள்ள இம்முனறையும்] இதை தான இனறாக ஸம்பாதிக்கவேண்டாதே சேஷியான தான இவற்றை யுண்டாக்கிவைத்தானே இவையும் வேறே சிலவுந தேடவேண்டாவே, இங்கே “தாமுாரே”† “நாவாயிணடே” இதயா களை யோஜிததுக்கொளவது உள்ள இம்முனறையும் உள்ளுவது, ‘இவைதான் எதுக்காகக் கண்டது? இவைதான் இப்போது இருக்கிறபடியேன?’ என்று ஆராய்ந்துபார்த்தால் அபராபதவிஷயா களிலே பரவணமாயிருக்கும் [கேதேது] கேடுபபது அவற்றினின்றுமீட்டபது [இறையுள்ள லொடுங்கே] பாழிலே மேட்டிலே பாய்கிற நீரைப் பள்ளத்திலே பயிரிலே பாய்ச்சுவாரைப் போலே பராபதவிஷயத்திலே யாககப் பாப்பது ஒடுகெனனுதல், ஒடுகெனனுதல், மெல்லினமான நர ரத்தை வல்லொற்றுகி ஒடுகெனனு கிடக்கிறதாதல்

எட்டாமபாட்டு - உள்ளம் இதயாதி ஸம்பந்தஜ்ஞாநபூரவகமாக அவன் விபூதிகளுள்ளே ஒருவனாக அநவயிததென்ற அநந்தரம் காணதாயததையும் அபராபதவிஷயங்களிலே பரவணமாகாதே பகவதவிஷயத் திலே பரவணமாகருவ தென்று சொன்னதுக்கு பாயோஜநத்தை ஸங்கடபரிஹார கதநமுடேந் அரு ரிச்செய கிறார் - அவனுக்கு இதயாதி பஜநபரகாரத்தை யென்றது, ‘இறையுள்ளிலொடுங்கே’ என நத்தைப் பற்ற பஜந பரகாரம் - அவன் தனக்காகத் தந்த காணங்களை அவனுக்கு உறுப்பாக்குகை

‘உள்ளமுரைசெயல்’ என்ற இது பாதிகோபாதாந மன்று பாட்டுக்கெல்லாம் உபாதாநம், மேல மஹ வாக்யதாதபாயம் இததால், ஏவாவிதமான பஜநம் ஸுகாமென்று தயோதித தரிவித காணங்களையும் இறை உள்ளே யொடுக்குமபடியைக் காட்டுகிறார் - பாஹ்யவிஷயங்களிலே இதயாதி பாதயங்காக்கினவாறே அநதாமுகமாகினவாறே வழிந்து ஸாவிதது பொங்கெழ் இதயாதி வாதநிததுக்கின புகிற குணங்களா னவை வாகவிஷயங்களாக உரையும்செயலும்-ஸவகாரணமான வாக்கையும் காயததையும் லக்ஷிக்கிறது உள்ள வென்றதுக்கு ஹாவம் - இவைதான் இதயாதி பிரித்து முனறையும் நிரததேரீத்திருக்க, புநடி ‘இம்முனறையும்’ என்றதுக்கு ஹாவம் இவையும் இதயாதி உள்ள இம்முனறையு மென்றதுக்கு ஸமவாதம் - இங்கே தாமுாரே இதயாதி ஆகிபதம் - “சுரணெஸகிவசுராணி”, “நாராயணேஹிஸுபெபாஸி” இதயாதியைக் கடைக்கிதது உள்ளுரை - விசாரிக்கை உள்ளும் பரகாரத்தையும், உள்ளினால் இருக்கும்படி யையுந் காட்டுகிறார் - இவைதான் எதுக்காக இதயாதி எதுக்காகக் கண்டது - அவனை ஆஸராயிகைக்காகக் கண்டதென்று கண்டுகொளவது “ஆராய்ந்துபார்த்தால்” என்ற அநந்தரம் பகவதஸமாஸாயணமாக ஸநுஷ்டந் களாயென்று அந்நாஹாரம் கெடுத்தென்றதுக்கு அந்தம் - கேடுபபது என்று உகதவிவரணம் - அவற்றி னின்றும் இதயாதி பகவதவிஷயத்திலே காணங்களை பரவணமாகினால் அது பாயோஜநமுமாய் ஸவருப பராபதமுமாயிருக்குமென்னுமிடந் தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் - பாழிலே மேட்டிலே இதயாதி காணங் களைக்கொண்டு ஒடுங்கெனனுதல் அதாவது - காணங்களைக்கொண்டு தான ஆஸராயிகை யதவா, காணங் களை யொடுக்கெனனுதல் அதாவது - காணங்களை அவன்விஷயத்திலே பரவணமாகருகை “ஒடுங்கு” என றால் ஒடுக்கென்று காட்டுமோ? எனன், மெல்லினமான இதயாதி ஒடுக்கென்று கிடக்கிறதாதல் என்றது - ஒடுக்கென்கிற அநததத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுநிற்கிற தென்னுதல் என்றபடி.

* திருவாய்மொழி - அ, கர, ச † இரண்டாகதிருவந்தாதி-உக ‡ முதல்திருவந்தாதி கூடு

“தாமுளரே” — தந்தாமைத தேடவேண்டாவே “தமமுள்ளமுள்ளுளதே” — ‘என கருச சறம்புபோது ஊவதவிஷயத்தை நினைக்கைக்கு நெஞ்சு தாவேனும்’ என்று தனிச வாங்கவேண்டாவே, தாம் உளரானால் உண்டான நெஞ்சம் உண்டே “தாமரையின பூவுளதே” கைக்கேடும் பூ உண்டாககிவைத்தானே * “களளாதுழாய” என்று அங்குத்தைக்கு அலாநாரணமான திருத்துழாயைச் சொல்லி, அததோடொக “கணவலா” எனும் காககணத்தையும் ஆம்பலையும் சொல்லுகையாலே அபகுத்தைக்கு ஆகாததிலலை யென்ற படி, ஆகையாலே, ‘தாமரையின பூவுளதே’ என்றது - எல்லாப் புஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணமான இதனை “ஏத்துமபொழுதுண்டே” காலத்தை யுண்டாககி வைத்தானே, அது தனிச வாங்க வேண்டாவே “வாமன” இதேல்லாம் வேண்டுவது அவனாவனலுவாகிலன்றோ! தன்னுடைமை பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனானோருவன யிருந்தானே ‘திருமருவதான’ அவனுடைய ஐஸ்வாய பரகாசுகமான திருவடிக ளென்னுதல, “வடிவிலைபிலா மலாமகள் மறறை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி” என்னுதல ‘மருவுசென்னியரே’ மருவுகை சேருகை இப்படிப்பட்ட திரு வடிகளிலே சேருகைக்குத் தலையாககி வைத்தானே “வாமன” அமரா சென்னிப்பூவான திருவடி களை நித்யஸம்ஸாரிகள் தலையிலும் வைப்பானோருவன யிருந்தானே இப்படியிருக்கச்செய்தே, “சேவவேயருநரகம் சோவதரிது” இவர்கள் ஸம்ஸாரத்துக்கு விலக்கடி தேடிக்கொண்டுபோகிறபடி எங்ஙனையோ? “நாவாயிலுண்டே” இது முன்னம் புறம்பு தேடிப்போக வேண்டாவே “நமோ நாரணவேனும் ஓவாதுரைகுமுறையுண்டே” ஸஹஸ்ராக்ஷரீமாலாமந்தரம்போலே இருக்கை யன்றிகே எட்டெழுத்தாய் நடுவே விசேஷியாதே சொல்லலாந் திருநாம முண்டாககிவைத்தானே “மூவாதமாககதிககட செல்லும் வகையுண்டே” புநராவருத்தியிலலாத பராயதத்தை யுண்டாககி வைத்தானே “என்னோருவாதீகதிககடசெல்லுநதிறம்” இங்ஙனே யிருந்தபின்பு இவர் தண்ணிய வந்தி தேடிப்போகிறபடி யெங்ஙனையோ?

(அ)

கீழெழுத்த பாட்டுகளுக்கு வயாக்யாநம் - நாமுள்ளே இதயாதி ‘தமமுள்ளம்’ என்றதுக்குத் தாத் பாயம் - எனக்கீதீசறம்பு பாது இதயாதி “உளளுளதே” என்றதுக்கு ஊவம் நாமுள்ளாலல் இதயாதி அன்றிக்கே, வாக்யதவயமும் ‘உளளுளதே’ என்றதுக்கு ஊவமாதல சறம்புப்பாது கிஞ்சிக்காலம் தனிச - கடன கைக்கேடும் பூ வென்றது - தாமுளிறம் ஸுகாஹ்மாயைப்ப பற்ற கைக்கேடும்பூவேன கிறதென? ஸாக்யபுஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணமானாலே? என்ன, களளாரீ இதயாதி கணவலா - காககணப்பூ ஈ வின் - பிவம் ஆம்பல் குமுதம் புளரி - தாமரை வாமனென்று இரப்பும் அளப பும் தோன்றும் இதெல்லாம் வேண்டுவது இதயாதியாலே இரப்பையும், அமராசென்னி யிதயாதியாலே அளப்பையும் அருளிச்செய்தார லவனீ அவனல்லவாகிலன்றோ வாமனனாய ஸுலபன்னறிககே மேனமையோடே யிருந்தானாகின்றோ அவன அவனுகையாவதென? என்ன, தன்னுடைமை பெறுகைக்கு இத் யாதி தீரு - ஐஸ்வாயமும், பிராட்டியும் ஐஸ்வாயபரகாசுகமென்றது - தவஜாவிந்தாதி ரேகையைப் பற்ற வடிவிலை இதயாதி - வடிவழகுக்கு ஒப்பிலலாத பெரிய பிராட்டியாரும் மறற பூமிப்பிராட்டியும் பிடிக்கும் மருதுவான திருவடிகளை தாத்பாயாததம் - அமாரீசென்னி இதயாதி அருநாதம் - ஸம்ஸாரம் விலக்க டி - பராயபராயதநாதங்கள் நாவாயிலுண்டே இதயாதி ‘வாயில’ என்றதுக்கு ஊவம் - இதுமுள்ளம் புறம்பு இதயாதி ஸஹஸ்ராக்ஷரீமந்தரமென்றும், மாலாமந்தரமென்றும் இரண்டு மந்தரம் ‘ஓவாது’ என கிறதின் ஊவம் - விசேஷியாதே என்று திருநாமத்தினுடைய ஸௌலபயஞ் சொன்னபடி பூவாந - ஸரீ யாத, புநராவருத்தி யிலலாத வென்றபடி கமயநதி - கதி என்றாய், பராய மென்றபடி கதிக்கண் - கதியிலே செல்லும் வகையுண்டே - செல்லுகைக்கிடான உபாயமுண்டே ஓவாதுரைக்கு முறையென்று கீழே ஸாதநஞ்சொல்லுகையாலே மூவாத இதயாதி - பராயபரம் “நாராயணே கிஸவொலி” இதயாதி “வதகீதீகிசுபூதபூ” இதயாதம் காமேண அநவயி

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஒடுங்கஅவனகண், ஒடுங்கலுமேலலாம
விடுமபினனுமாககை, விடுமபொழுதெண்ணே

ஆ — (ஒடுங்க) இப்படி அவனபசகலிலே கரணங்களை ஒடுங்கப் பண்ண பகவத்கைகடாப் பரதிபந்தகங் கொல்லாம போம், பிசினையும் இவ்வாக நமான ஸரீரம் பே கணியும் பார்த்திரு, அததனையே விளம்பமுள்ள தென்கிறா

இ — ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்படி ஆசாசயிகக பகவத்பராபதி பரதிபந்தகமாந் கரண கொல்லாம நயிககும், ஸரீரபாயவஸாநமாநரமே இவனுக்கு விளம்ப தென்கிறா

[ஒடுங்க என்று தொடங்கி] அவனையாசாசயிககுங்காட்டில் அவிதயாதி ஸங்கோசா கொல்லாம போம், ஆககை என்று சரீரத்துக்குப் போ

ப — அநநகரம், பஜநபலமான விரோதிரிவரு? தியை அருளிச்செய்கிறா

அவனகண் ஸவாமியானவனிடத்திலே, ஒடுங்க (அபரு, கலிகத பரகாசா அநதாபபகிகலே, ஒடுங்கலும் (ஆதமாவினுடைய ஜஞாநாதிஸவலாவி) ஸங்கோசமும், லாம (தததேதுவான)அவிதயாதிகளும் எல்லாம், விடும விட்டுக்கழியும், பினனும் (“கூபு கூபுதூர்? உபு, கீகூதெ” என்கிறபடியே) பினனையும், ஆககை - ஆரபத ஸரீரேசேஷத்தினுடை விடுமபொழுது முடிவை, என் பார்த்திரு ஆககைவிடுமபொழுது எண்ணவேணுமோ? என மாம் அனறியே, ‘பஜநததுக்கு அங்கமென்று நினைத்துப் பினனையும் அநநிம நஸாஸிலே நினை என்று அநநிமஸமருதியை விதிக்கிற தெனபாரு முளா

இ — ஒன்பதாம்பாட்டில், பஜநம் எளிகாணலும் அநநிகாலஸஞ்சி நமான அவ யாதிகள பஜநபராபதிகளுக்கு விரோதியன்றோ? எனனில், ‘பஜிப்போம்’ எனகைக்கு அடியா ஸுகருதமே வேண்டுமது, அதடியாக பஜநத்திலே இழியவே அவையடங்கக் கழியு தென்கிறது

[ஒடுங்க அவனகண்] “ஔஸ்வரோஹம்” என்றிருககை கவிரந்து அவனுக்கு காரமாய அவனபிமாந்ததுக்குள்ளே அநதாபபகிகலே [ஒடுங்கலுமேலலாமவிடும] - ஒடுங்க ஒடுக்கத்தைப்பண்ணுமவை ஆதமாவுக்கு ஸங்கோசகங்களான அவிதயாதிகளெல்லாம் போ ஒடுங்கல் வந்தேறியாய ஒடுங்கிக்கிடந்தவை தெனனவுமாம் ஸவருபாதிரேகியாய ஒடுங்கிடந்த அவிதயாதிகளெல்லாம் போம் ‘எல்லாம்’ எனகையாலே - பஜநவிரோதியோடு பராப விரோதியோடு வாசியு ஸாவமும் நகிகு தென்கிறது [பினனுமாககை விடுமபொழுதெண்ணே பினபு ஸரீராவஸாநமே விளம்பம் காமிநி தன் உடம்பில் அமுக்கைக் கழற்றி ஹோமத்திடு அநநயிகக அவஸரபரதிசேஷயாயிருக்குமாபோலே ஸரீராவஸாநத்தைப்பார்த்துக்கொண்டிருகை உடையவா குன்றத்துச்சீயரை “கிங்கப்பிரான! இன்று அயநமகிடாய” எனன், நிகாநம் அறியாண யாலே திகைத்துநிறக், “பராபதிபரதிபந்தகமான காலத்திலே ஆறுமாஸம் போந்தது உனக் ஒன்றுயிருக்கதிலையோ?” என்று அருளிச்செய்தாரா “கூபு-கூபுதூர்?” இத்தயாதி எம்பா! “அஸதகிரமான ஸரீரம் தானே நசியாநிறக் இவனுக்குத்தான் மனோரதிககவேணுமோ?” என அருளிச்செய்வா,

ராகி — ஒன்பதாம்பாட்டு ஸம்பந்தஜஞாந முண்டாகவே தன் சிறுமை பார்த்து அகல வேண்டா வேனறும், பஹ்நாவது - தான அவன் தனக்காகத் தந்த கரணங்களை அவனுக்கு உறுப பாகத்தை யெனறுஞ் சொல்லி நினறா கீழிரண்டுபாட்டாலே, இது தன்னரசுநாடாய் பராபத விஷயம் அவனல்லாமை பஹ்யாதிருக்கிறோமோ? பஹ்விரோதிகள் கணக்கவுண்டாகையன்றோ நாங்கள் பஹ்யாதோழிகிறது? எனன், நீங்கள் அவனைக் கிட்டவே அவையடைய விட்டுப்போ மென்கிறா இதில்

[ஒடுங்க அவனகண்] பரகாரபூதரான நீங்கள் பரகாரியான அவன்பக்கலிலே சென்று சேர [ஒடுங்கவமெல்லாமவிமே] - பராபதத்தைச் செய்ய அபராபதமானவையெல்லாம் தன்ன டையே விட்டுப்போம் ஸ்வரூபாநுபமானத்தைச் செய்யவே ஸ்வரூபவிரோதிகளாடங்க விட்டுப் போம் “ஒடுங்கல்” என்கையாலே இது ஸ்வரூபத்திற் கிடப்ப தோன்றல்ல, ஸ்வரூபவிரோதி யாய்க் கொண்டு வந்தேறி யென்னுமிடம் தோறுகிறது, அன்றிகே, “ஒடுங்கல்” என்கிற மெல் லொற்றை ஒடுக்கவேன்று வல்லொற்றாகி இவனுக்கு ஸங்கோசத்தைப் பிறப்பிக்கும்வையென்னு தல் [எல்லாம் விமே] அவிதயாகாமவாஸநாருசிகள் ஸவாஸநமாக விட்டுக் கழியும் “வானே மறிகடலோ” இதயாதி, “மாதேவரபபெறுவரா மெனறே வலவினையா” இதயாதிகளை யோஜி ததுக்கொளவது இவை போமாகில் பின்பு இவனுக்குக் காததவயம்எது? எனனில்,—[பின்னுமா கதை விமேப்பொழுதெண்ணே] உபாஸநததால் வந்த ராஜகுலங்கொண்டு பலம் தப்பாது, தன்ன

ஒன்பதாம்பாட்டு ஒடுங்க இதயாதி கீழிரண்டுபாட்டு பரமேயத்தை அறுவகித்துக்கொண்டு, இப் பாட்டில் ‘ஒடுங்கவமெல்லாமவிமே’ என்கிற பதத்தைக் கடைபிடித்து ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் - ஸம்பந்த ஜஞாநமுண்டாகவே இதயாதி வாக்யதவயத்தாலே அபுனைக்கிட்டவே - அவனை ஆசாரியக்கவே

ஒடுங்க - சேர அபருத்தவியத்தவிசேஷணமான இவன் இன்று ஒடுங்குகையாவதென? எனன், பரகா ரபூதரான இதயாதி ‘ஒடுங்க’ என்று பரகாரதவாறுஸநதநம் விவக்ஷிதம் ஒடுங்கவென்று - வந்தேறிப்பைச் சொல்லு கிறது அபராபதம் - வந்தேறி விலாண்ம - ஸ்வரூப இதயாதி இது - விரோதிஸம்ஷ்டி ஸ்வரூபத்தில் கிடப்பதொன்றில் - ஸ்வரூபாநுபகியன்று மெல்லொற்று - மருதவக்ஷரம் வல்லொற்று - கடிக்காக்கரம் அவிதயா - அஜஞாநம் பகவதஸமாஸரயணந்தரம் விரோதிகள் போமென்கைக்கு பரமாண்ம வானே இத யாதி பெரியதிருவந்தாதி - (ஞச) “வானேமறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, காணே வொருங்கிறுந் தகண்டிலம் - லானீன்ற, நன்றுயரத்தாமெறிந்து காயுதிநதகாதாளபணிகேதோம், வனதுயரையாவாமருங்கு” (ஷெ-ஞக) - “மாதேவரபபெறுவராமெனறே வலவினையா, காடானுமாதானுங் கைக்கொள்ளா - ருடே போய்ப, பேரோதம் சிவது திரைக்கணவளரும்போனன், பேரோதஞ்சிவதிகப்போந்து” ஆனீன்ற என்று தொடங்கி, தாளபணிகேதோம் வனதுயரை மருங்குகண்டிலம், வானேவொருங்கிறுந் தம் மறிகடலோ வொருங்கிறுந் தம், மாருதமோ வொருங்கிறுந் தம், தீயகமோ வொருங்கிறுந் தம், காணே வொருங்கிறுந் தம் ஆ, ஆ, ஆல!! இதயநவயி பசுவீன்றகனறை எறிதடியாகத் தாம் உயா எறிந்து விளங்காயை உதிர த்தவருடைய திருவடிகளை ஆசாரியத்தோம், பரபலதுக்கத்தை விளைவிக்கும் பராபதிபரிபந்தக் காமங் களை நமமுடைய ஸம்பீபத்திலே கண்டிலோம், இது ஆகாஸத்திலே போயிறறே? திரைக்கிளப்பதையுடைய கடலிலே போயிறறே? காற்றிலே போயிறறே? நெருப்பிலே போயிறறே? காட்டிலே மஹாபாஸநதநாய்ப் போயிறறே? எங்கேயொருங்கிப்போயிறறே? ஆ, ஆ, ஆல - ஹந்த ஹந்த, இவனென் ஆசாரய மென்றபடி துயரென்று - துபரைவினக்குங் காமங்களைச் சொல்லுகிறது ஊடேபோய் என்றுதொடங்கி, சிவதிக்கப் போந்து வலவினையா காடானுமாதானுங் கைக்கொள்ளா, மாதேவரபபெறுவரா மெனறே இதயநவயி கடுவி லேபோய்ப பெரியகடல் சிவதுகிற திரைகள் தொடைகுத்தக் கணவளநதருளும் பெருமையையுடையவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லவேணுமென்று மனோரத்திக, நமமைவிட்டுப்பிறப்பட்டு பராபதிபரிபந்தக்காமத்தினா ளானவா தமக்குக் காடாதல் மலையாதல் ஓரரண தேடிக்கொள்ளுகிறிலா, இதுக்கு அடி பண்டு போலே நமமண்டையிலே வரலாமெனறே? வந்தாராகில் தாமே படுகிறு ரென்று கருத்து வலவினையா ரென்றது - அவிதயாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம் யோஜித்துக்கொள்வது - பரமாணதயா யோஜித்துக் கொள்வது பின்னும் - அவிதயாதிகள் கழிந்தபின்னும் ராஜகுலங்கொண்டு - ராஜகுலாவலுடம்பவ

கொண்டி ஷேதுவான் ஸரீரோத்தப்திக்காரணமான துணை வீரிக் குநரி | அங்ங - பரதிபந்தகம் பே
‘எண்ணே’ என்கிற ஏதாரம் - சமறசையாத வ ஸ்யு கெ - பாதபூர்ணம் அவயய மென்றபடி யத்
தேற்றேகாரமாய், எண்ணவேனுமென்றபடி தேற்றும் - நிஸயா கேவலனைப்போலே தேற்றிவிரு
பை அபேக்ஷிக்கிற தென் ? என்ன, காமிர் இத்தாதி அதாவது - பராபகிக்கு உறுப்பாக என்ற
இதற்கு அதுஷ்டடாஸம் - கொடுக்க இதயாதி முலையினமேலே பூசின குக்கும்சுகுமுடி அழியு
பாலேபேதது ஒரு நாள நிறகுமாகில என்னுடைய பாண்ணானது நிறகு மென்றபடி பாண்ணாக்கணத்து
ஒருநாள வந்து அனையுமாகில தரிக்கலாமென்று கருத்து அவுகளிரையாலே அழுக்குக்கறித்தனம்
தம் “போதியுத்திரணாடிய” என்றிருக்க, இது பராத்தயமாமோ? என்ன, மருநியம் இதயாதி ‘பு
ஸ்வாவகாரி-தூநுவுத்திரா-ஹிஜெதஜிந் | சுத்சுதூதூப். லீக்ஷெந் ருதூ-ஹி
வாகியிழ” இது டஹாமாசே ராஜஸுயே தாம்ஸ்துமபாதி கருஷண் “சுத்சுதூதூப் ருதூ-
ஹிபரிசியிழிவ ஸுதீக்ஷெந்” இந்த அதிகாரிக்குப் புருஷாதத மென்றபடி இஸஸலோகத்திலே
கருதப்பாக்களறே இது உத்பேஸய மென்கிறதென்ன, கருதக்கருதயா இதயாதி வித்தஸாதபரிசாஹம் உணன்
வாகன கருதகருதய கொன்கைக்கு பராணம் - விது இதயாதி “ஸுவெபு வெஹாஸுவபு வெஹா
ஸாவஸா ஸுவெபுயஜூ ஸுவபு-ஹிஜூஸ் சுதூஷ” இது பூவாததம் - ஹம் ஹாநயு
வெஹா-ஹாஹரணே இதுக்கு அததம் அவனை இதயாதி ஸரீரவிருத்தி புருஷாததமென்கைக்கு
ஹயம் - ஓயநத்தின் இதயாதி ‘எண்ணே’ எனறதுக்கு - தேற்றேகாரமாய், எண்ணவேனுமென்ற
ஏராததம் அருளிச்செய்து, * பிரிநிலே யேகாரமாய், எண்ணவேண்டா வென்றாய், இனி சிததாவியமுண்டே
என்ற இரண்டாமாதம் அருளிச்செய்கிறார் - அன்றியே எம்பார் இத்தாதி பிரிநிலே - வயகிரேசம் அவன
னெருங்க, ஒவெகதது மிதயாபய அவயய?

* 1-14

எண்பெருக்கெனகிற இததாலே ஜீவாநந்தயததைச சோலஸுகிறது [நல ௩து] - ௨

எண்பெருக்கு-எண்ணுக்கவவருகே பெருகியிருக்கிற வென்றாததமாய ஆநதபத்தைச்சொல்லுகிறது
எண்பெருக்கு, அநல்லம் என்று பதபேதமாய, எண்ணுக்கவவருகே பெருகியிருப்பதாய அநதபாஹமானநததேதோ
ஸமானமான ஆநதநதி குணத்தையுடைய வென்று உரையிவாததம் ஸவதாமபூதஜஞாநம் அநுகூலமானகையா
"நல்லம்" என்கிறது நலந்நி, அந்நி - சாரியைச்சொல் நலம் நலத்தையுடைய நலநுதேன்று ஜஞ
குணத்தவமும, ஒன்பொருளேன்று - ஜஞாநஸவரூபதவமுஞ் சொல்லுகிறது ஜஞாநஸவரூபதவத்தைச்சொ
கிற போமாதோ? ஜஞாநகுணத்தவமுஞ்சொல்லவேணுமோவென்ன, இவ்ஸதுக்கீர்நாநிஇத்யாதி "ஜஞ

வஸதுக்கள்தான ஜஞாநகுணஸரயமுமா யிருக்கக்கடவதிறே, பரணவததில் தருதீயபதமான மகாரத்தாலே ஜஞாநகுணஸரயமுமாய ஜஞாதாவுமா யிருக்குமென்று சொல்லிற்றிறே [ஒண்பொருள்] அசைதநயம் அசித்துக்கு ஸவஹாவமாகாநிற்கச்செயதே வஸதுதான ஜடமுமாயிருக்குமிறே அஸமஜஞாவததா யிருக்குமிறே, அந்வனனறிகதே, வஸதுதான ஸவஸம ஸவயம்பரகாஸமுமாய, தாம் பூதஜஞாநமானதுவும் விஷயங்களை கரவிறுத்து தனனையும் அறிவிக்கக்கடவதாயிருக்கும், அததைப்பற்றச் சொல்லுகிறது ஈறிலவெனகிற இது கீழும் மேலும் அநவயிததுக்கிடக்கிறது ஈறிலவான ஒண்பொருளையும், ஈறிலவான வண்புகழையு முடையனுகையாயிற்று நாராயணனுகையாகிறது, “ஹாவ துஜெமது மணாவறிநிடிஸ-பும-ம” (பாவதகமங்கலகுணஹிநிதாஸநம் ௩) தன்னுடைய கலயாணகுணங்களோபாதி நிதயமுமாய பரகாரமுமாயிருக்கும் இவ்வஸதுவெனக்கக்காக குணங்களை நிதாஸநமாகச் சொல்லுகிறது, நிதயரான தரிவிதசேதநரையும், நிதயமான கலயாண குணங்களையு முடையன யிருக்கையாயிற்று நாராயணனுகையாவது அவனுடைய [தின்கழல் சேரே] - இப்படி ஸம்பநதம் காதாசிதகமாகை தவிநது நிதயமாயிறுப்பினடி, ஸவருபஜஞாநமுடையாரை அவன் ஒருநாளும் விடானிறே, ஆஸரிதரை ஒருகாலும் விட்டுக்கொடாத திண்மையைப்

குணஸரயமுமாய” என்ற ஸபதம் - ஒணமைக்கு விவகரிதமான ஜஞாநவருபதையை ஸமுச்சயிக்கிறது அதாவது - ஜஞாநவருபனுமாயிருக்கு மென்றபடி இதுக்கு நியாமகபரமணம் - பரணவததில் இத்யாதி அதாவது - “பிநஜூமெ” என்கிற தாதுவியோதல, “பிநசுவவெபாபமெ” என்கிற தாதுவியோதல, ஜஞாநவாசியாய, அதுதான இன்ன ஜஞாந மென்று விசேஷியாமையாலே தாம் தாமியுப ஜஞாநவயததையு சொல்லிறிறிறே யென்றபடி ஜஞாதாவுமாய ஸவயம்பரகாஸமுமாய எதநியாமகம் - “ஸ ரவிக்ஷம் பூதா துக்ஷஹி ஜூபமெ” என்ற ஹாஷயவாக்யத்துக்கு ஸருதபரகாஸிகையிலே “ஸவெஸவஹாவதததி ஹாவநபூதிலிஸி ஸிக்ஷாபவபூதிகூரவிபூபெண பூதாதுக்ஷிதிஜூமெ, ம-த-ப-பூதமெ-தஜூமஸு-ரணாச” என்ற வாக்யம் ஜஞாதாவுமாய் என்றது - ஸவஜஞாதாவுமாயென்றபடியாய, ஸவஸமைஸவயம்பரகாஸ மென்றபடி ஆனால் அந்த ஸவபரகாஸ தவம் இவருச் சொல்லவேண்டாவோ? என்ன, அதுவும் இத்கே சொல்லிற்று என்கிறா - ஒண்பொருள் என்று ‘நலதது, ஒண்பொருள்’ என்கிற விசேஷணதவயத்துக்கும் வயாகவாதயமேது? என்ன, அசைதநயம் இத்யாதி அதாவது - ஸவருபேண ஸவபாவதஸச ஜடமான அசித்தில வயாவருத்த மென்றபடி அசைதநயாவது - அஜஞாநாஸரயதவம் அசைதநயஸவஹாவவிவரணம் - அஸமஜஞாவததாயி - இத்யாதி அஸம்ஜஞாவததாயி - ஜஞாநஸ-நியமாய ‘ஜடமுமாய’ என்றதுக்கு பரதிகேடி ஸவஸமைஸவயம்பரகாஸமுமாய் என்றது இத்தால ஜஞாநவருபதவரு சொன்னபடி ‘அஸமஜஞாவததாயிருக்கும்’ என்றதுக்கு பரதிகேடி - தரிமபூதஜஞாநமானதுவும் என்றுசொடங்கி அநுதைப்பற்ற - ஸவஸமைஸவயம்பரகாஸதவதைப்பற்ற ஆக, இவ்வளவால், ஒண்பொருள்’ என்று பரதிகேடபாதநம் பண்ணினதின தாதபாயத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று ஒணமை - ஸவஸமை ஸவயம்பரகாஸதவம் நாராயணஸபதத்துக்கு அநததகன அநேகமுண்டாயிருக்க, ஆதமாவகநந்தரம் குணங்களைச்சொன்னது - நிதயவஸதுவுக்கும் நிதயபாரதநதரயவகூடு மென்கிறதுக்கு தருஷ்டாநததவேந வென்கிறா - பாவநக இத்யாதியாலே “பிடிஸ-பும-ம” என்ற அநததம், ‘ஸ’லாகத்தின படியே’ என்று சேஷம் கீழ் ‘ஈறிலவான’ என்ற வாக்யவிவரணம் - நிதயரான இத்யாதி ஈறு ஈரஸம் இவ்வென்று - இவ்ஹமை, ஆக, ஈரஸயினறிகையிருக்கிற நிதயமாயிருக்கிற வென்றபடி ஸம்பநதம் நிதய மாயிறுப்பினடி என்றது - நிதயவஸதுக்களுடைய பரகாரபரகாரிஹாவ ஸம்பநதமாகையாலே ஸம்பநதமும் நிதய மென்றபடி ‘விடானிறே’ ஆகையாலே யென்று கூட்டுவது உன்னுடையதாயி - உனக்கு போகயமாய இது - ‘கழல்’ என்றதைப்பற்ற ‘நாரணன்’ என்ற பதத்தைக் கூட்டித் தாதபாயம் - உனக்குவருத்ததாயி என்றது யத்வா, “உன்னுடையதாய” என்றதுக்கு விவரணம் உனக்குவருத்ததாயி என்று இது “நாரணன்

பற்ற “திண்கழல்” என்கிறது [சோ] ஆசிரயி உன்னுடையதாய உனக்கு வகுத்ததா யிருந்த
யினபு நீ கடுக ஸ்வீகரி, நமஃ என்றபடி (க0)

—————

பதினேராம் பாட்டு.

சோததடத்தேனகுரு, கூர்ச்சடகோர்பனசோல
சீர்ததோடையாயிரத்து, ஒர்ததவிபத்தே

ஆ — (சோததட) பகவத்குண பரதிபாதகமாயிருந்த இவ்வாயிரத்தினும் இத்கிரு
வாய்மொழி எம்பெருமானை யுணர்ந்து சொல்லிறது

ஒ — நிகமத்தில, எம்பெருமானுடைய குணங்களைத் தொடுத்த ஆயிரம் திருவாய்
மொழியும் ஆராயந்து சொல்லப்பட்டன இவை யென்கிறா

[சோததடத்தேனகுருகூர்ச்சடகோர்பன] திரண்ட கடங்களை யுடைய திருநகரியை
யுடைய ஆழ்வார “சோததடங்களை யுடையது” என்று சொல்லுவா “இப்பக்கைச் சோ”
என்று கரியாபதமாகவுஞ் சொல்லுவா பரோபகேசம பலரைக்குறித்து உபகரமிகையாலே
மேல ஏகவசநமான இடங்களுள்ளாம் ஜாதயிபராயம்

ப — அநந்தரம், இத்கிருவாய்மொழியினுடைய உபாபகேசமநவநதை பலமாக
அருளிச்செய்கிறா

சோ செறிதலையுடையகான, தடம் - கடங்களை யுடைய, தென்குருகூ - அழகிய
திருநகரியில், சடகோர்பன ஆழ்வார, சொல அருளிச்செய்த, சீர்ததோடை சம்பந்தமுண்டாத
மான சீரகரினுடைய தொடையையுடைய, ஆயிரத்து ஆயிரத்தினும், இப்பத்து (ஆசிரய
னோபகேசமரமான) இப்பத்து, ஓர்த்த நிபுநிசுபப்பட்டன ஓர்த்தவிபத்தைய சோ என்று
வினையாகவுமாம் இத்கிருவாய்மொழி இருசீராய்க் குறையு நான்கு மொத்திருமுகையால் வகுத்த
துறை

இ — நிகமத்தில, பகவத்குணங்களைத் தொடுத்த ஆயிரத்திருவாய்மொழியினும்
ஆராயந்து சொல்லப்பட்டன இவை யென்கிறா

[சோததடம்] ஊரோடே சோநக கடா, கன்னிலே சோநக கடமென்னுதல் [சோந
தொடையாயிரம்] சீரென்று - கவிக்கு உறுப்பான அலங்காரங்களைச் சொல்லுவது, பகவத
குணங்களைச் சொல்லுதல் [ஓர்த்தவிபத்து] ஓர்த்ததொடையப்பட்டன இவை பாணிகளா ஊர்
கணியைக் கண்டு இவற்றினுடைய உஜ்ஜ்வலோபாயத்தைத் திருவாராதகாலே ஆராயந்து அருளிச்
செய்தது, “இப்பக்கைச்சோ” என்று கரியாபதமாக ஒருவன் சொன்னான் இப்பக்கை
கெளுகிலே சோ அதுஸந்தி பரோபகேசம பலரைக்குறித்து உபகரமிகையாலே ஏகவசநமான
இடம் ஜாதயிபராயம்

திண்கழல்” என்கிற ஸம்பியவாழ்வாரஸ்யம் அனரிகடு, பஹுவீஷியிறசொல்லுகிற ஸொஸ்யத்தையு,
தத்புருஷ்ணிறசொல்லுகிற ஸ்வாயிதவதையுபற்றச் சொல்லுகிறா - உன்னுடையநாயி இதயாதி ஆத
‘சோ’ என்றது நபஸ்ஸபதாரத்த மென்றபடி எண்பெருக்கல் தீரிலவான் ஒண்பொருளாயும் ஈறிலவான்
வண்புகழையுமுண்டய நாரணன் திண்கழல் சேரென்று அரவயம் (க0)

【சோததடம் இதயாதி】 ‘சோததடம்’ என்கிற இததைச சோதடமாககி, பொயகை களோடு பொயகைகள சோந்நிருகுகுமபடியைச சோஸலிறுருகவுமாம, அனறியே, “தேனகுருகூ” எனறு ஊர பரஸதுதமாயகையோலே தடாகஙகள சோந்நிருகுகுதளள தேனகுருகூ எனறு ஊருககு விஸேஷணமாதல, அனறிககே, “சோ” என்கிற இது கரியாபதமாயக கிடததல [தேனகுருகூச சடகோபன சோல] ஹிதஞ்சோஸல வெனறியிருது அஹிதததைச சோலலுவாறோருவன வாராததையனறு, ஆபததமரானவா சோனன வாராதத யெனகை [சாததோடையாயிரம்] - “எழுதததைச சோபநதமடி தோடைபாலினம்” எனறு கலிககு அவயவமாயிருபபன சிலவுண்டு, அவறறைச சோலலுதல, அனறிககே, உபாஸகாங்குரஹிததாலே உபாஸயனுடைய கலயாணகுணங ககாத தோடுதத ஆயிரமெனனுதல [ஆயிரததோததவிபததே] ஆயிரததிலும் வைததுககோண்டு சேதநாககு ஹிதமாவதேதேனறு நிரூபிததுச சோஸலபபடட தேனனுதல, அனறிககே, சேதநாககு ஹிததமமாயிருபப தோனருகையாலே எபபோதும் ஓரபபவேதான நெனனுதல ஓராதத இப பததை, நெஞ்சிலே சோ அஹஸந்நி பரோபதேஸம் பலரைககுறிதது உபகரமிககையாலே மேல எகவசநமானவிடம் ஜாதயபிராயம் (கக)

ஆதம்பராமலங்கை கூடுமோ? என்ன, ஸ்ரீநந்த்சோல்ல இதயாதி 'ஆபத்தமானவா' என்கையாலே - திருநகரியிற பிறப்பும் ஆபத்தாலேறுது வென்று கருதது உபாஸ்கா நுகர்வததாலே உபாஸ்காரிடத்தில ஆழ வாருக்கு உண்டான அதுகாறுததாலே உயிராதீதோர்நதவிப்பததே - ஆயிரத்தது இப்பதது ஓரப்பட்டது - ஆராய்ந்துசொல்லப்பட்ட தென்னுதல், ஆயிரத்தது இப்பதது ஓரப்படுவது எப்போது மொகக அநுஸந்திக்கப் படுவ தென்னுதல் ஓரத்த இப்பததை - நெஞ்சிலே சோ அதாவது - அநுஸந்தி யென்னுதல் இவ்வாதததர யதையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் - உயிரநதிலும் வைத்துக்கொண்டு இதயாதி பலஸைக்குறித்து - வீடுமின்' என்று பலஸைக்குறித்து சோத்தட வென்று தொடங்கு, இப்பததோரத்த இதயநவய: (க)

தரவிடோபநிஷதஸங்கதி - ஸம்ஸாரினொவ்ருநுஜீவ்யகூடாஸஸடிபா
 மாரபாஸிரொதாஸமேயுரூபிம் நிரஸ்யந | தக்யாமவருவ்யமாரிஜகிஸம்யா
 மாரபாநாஜீவிக்ரீமேவகிஜெஸ ஜெநிபு ஜெயெ||

தரவிடோபநிஷததாதபாயரதநாவளி — ஸாஸ்காதுஸிரகாணிவிவிதி
 ராயிஸாதுவிசாகுலாவாதா டுசுலகாநுகுலாதுவநவதிதரபுரவெவெஷி
 வதாசு ! ஸவசுதாவகூபாதாஹவிவவதயா ராநவாசுதுலாவாதெஹொநொ
 வககா ஜமடியநதயொவாசிஸதவயொமொ ॥

திருவாய்மொழி
 ஸூறநதாதி

விடுசெயதுமறநெவையுமடிகபுகழநாரணனதான
 நாடுநலத்தாலடையாநகுரைசும — நீடுபுகழ
 வணகுருகாமாறனஇநதமாநிலததோதாமவாழப
 பண்புடனேபாடியருபதது

ஆழவா திருவடிகளே ஸரணம் எம்பெருமானா திருவடிகளே ஸரணம் சீயா திருவடிகளே ஸரணம்

மூன்றாதிருவாய்மொழி — பததுடையடியவா பரலே ஸம்

ஒ — மூன்றாதிருவாய்மொழியில், லோகத்தில கண்ணுலே கண்டு கையாடெய்யாநிறு
 பஜிக்கலாவது இரண்டுபடியுமன்றிக்கே அதிகந்தரியன ஸாவேஸவரணே அகிகழாதரான நாக
 கள பஜிசுமபடியெய்வனோ எனனில, — எம்பெருமான நிரநியயபோகயனென்று சேட்டமாத
 ரத்திலே அவன்ககாணவேனுமென்று அபிநிவேஸம் பிறந்தா அவாகருகருக காணலாமபடி
 தன்னுடைய ஸௌஸீலயாதிகுண பலாதகருதனயக சொணடும், அபராசருத சிவய தேஹ
 தோடும் ஆஸரித பரிதராணாததமாகவும், ததவிசோதி நிரஸநாததமாகவும், தன்னுடைய ஸவகல
 பத்தாலே நிவீரமான மதுஷயாதிகளோடு ஸஜாதியயை ராமகருஷணதி ருபேண யுடநீ ராம
 திருவவதாரமபண்ணியருளாநிற்கும், பரதவதஸுகளிநகாட்டில் திருவவகாசங்களிலே கன்னு
 டைய கலபாணகுணங்கள் நிறம் பெறும், இவ்வவதார ரஹஸ்யத்தினுடைய சீமை ஒருவாகும்
 அறிய அரிது, சிலதாரமிகா வரிபைச கலவினா சிலாகுது ஜ்வந்ஹேதுவாயச சிலாகுது அநாத ர
 ஹேதுவாமா போலே இததிருவவகாரங்கள் அறுகலாகுது உஜ்ஜீவந்ஹேதுவாய, பரகிகலாகுது
 எதிரிட்டழிகைக்கு ஹேதுவா மென்று தொடங்கி ஸ்ரீசீதைல சதுதகாதயாயதில அருளிச
 செயதபடியே ஸௌலபயத்தைப் பேசி, இப்படி ஸுலபனாசையாலே ஆஸாயணங் கூடும், ஆஸாயி
 யும்கோ ளென்கிறா

ப — மூன்றாதிருவாய்மொழியில், முதல் திருவாய்மொழியில் பதகாமபாட்டிலே
 “நீதொமும்பரநதுளன்” என்று நாராயணை ஸபகாகத்ததை ஸூசிப்பிக்கையாலும், கீழில்
 திருவாய்மொழியில் பதகாமபாட்டில் “வண்புகழநாரணன்” என்று நாராயணை ஸபகவாசயை நயைச்
 சொல்லுகையாலும், “ததுஹாராயணஃவரஃ” என்றும், “யெய்யொநாராயணஸகா” என
 றும் ஸகலஸாஸநாநிகருஷ்டமான சமத்திலே கிதவஹிதங்கள் நாராயணனே யெனறதாயிற்று
 இப்படி பரண நாராயணை பஜரீயனுமிடத்தில் பஜந்ஸௌகாயாவஹமா ஸுபாஸாயகதுசுரு
 ககாரதமான அவதாரபாயுகத ஸௌலபயத்தை பாகாஸிப்பிக்கைக்காக சதுபபாகசமான நவரீத
 சொளயாபநாதத்தையும், அவதாரகருத ஸௌலபயத்தினுடைய ஸாஜஜவலயகர கவகத்தையும்,
 அவதாராஸாயத்தினுடைய தூவலே வாயுரவதையையும், அவதாரகருதருப ராமகலரி னுடைய
 அபரிசேசதயைதையும், ஸுலபனாவனுடைய பஜநகதுக்கு உடாடா பராமானிக நகைகை
 யும், அவதாரத்திலும் தரிமாதகிஸாமயம் விவேகிகை அரிதென்னு மிடத்தையும், அதினுடைய

விவேகபரகாரததையும், விவேகிதது பஜிதகவனுடைய வீரோத்திரருத்ததியையும், பஜநீயனுடைய ஸாஜாதயிர்பதநமங்கேஷாபகரகவநததையும், அவகாராஸசாயமஅதி ஹநமென்னுமிடத்தையும், உபகேஸரிதது, ஏவமனிதனா ஸாவரணை நான அதுபவிககபபெறுவகே யென்று பரிதராய, ஸாவ பரசாரதகாலும் அதுபவிகக உபகாமிககிருா

இ — மூன்றாதிருவாயமொழியில், சகஷாஷிஷயததையாகல அகதோடு ஸதரு சுககையாதலாயிற்று பஜிககலாவது, அதிரதரியனான ஸாவேஸவரணை அகிக்ஷுதரான என கருக்கு பஜிகசபபோமோ? எனனில, — ஸாவதரமகனிலே ‘ஸமஸ்தரஸயானகுணதமகன, ஸாவாயிகன, பரமபோகயன, பரமோதாரன’ என்று கேட்டமாதரகனிலே ருசி பிறநகவாகருக்குக கண்டு ஆஸாயிககலாமபடி கருபாகிசுணாககளே பரோரிகக அஜஹதஸவஹவனுயககொண்டு ஸன கலபநகாலே அபராகருத்தகியதேஹதகை இதர ஸஜாதீயமாககிககொண்டு ஸாது பரிதரான ஹகருத்தகிராஸாராததமாக ராமகருஷ்ணகிருபதநாலே அவகரிதது ஸுலபனம, ஆகையாலே, ஆஸாயிககைக்கு ஒரு தட்டிலை, ஆஸாயியுங்கோ னெனகிருா

ரடு — ஸாவஸமாதபர னென்றா முதல திருவாயமொழியில், பரனுகையாலே பஜநீய னென்றா இரண்டாந திருவாயமொழியில், “பஜியுங்கோள ” என்று புகாவும் அருளிச்செய்யபா ரினதா, இருகை முடவனை “ஆனை யேறு” என்றா அவனாலே ஏறப்போமோ? அபபடியே ஸாவேஸவரனாய அவாபதஸமஸதகாமனா யிருக்கிற அவனை இந்த க்ஷுபதரனான ஸமஸாரி சேதந னாலே பறப்போமோ? எனன, ‘அவவானை தானே அவலிருகை முடவனுகும ஏறலாமபடி படிநது கொடுக்குமனறு ஏறத் தட்டிலையே, அபபடியே இஸஸமஸாரிசேதநனுக்கு பஜிககலாம படி அவன தனனைக் கொண்டுவந்து தாழவிட்டு ஸுலபனமாகிவ இவனுக்கு பஜிககத் தட்டில லையே’ எனகிருா அவதாரநதனனிவ வந்தால ஹாகயஹ்நாகு ஸஜாதீய பரதிபதகிபண்ணி அநாத

பத்துடை பரவேசம - உபாஸநா பரதிபாதநநதரம இததிருவாயமொழியிலே ஸௌலபயததைச சொலஹிததுக்கு ஸங்கதி யெது? எனன, வருத்தாதுவாத பூவகமாக ஸங்கஹ ஸங்ககி அருளிச்செய்கிருா - ஸரீவஸமாநபாடனேந்நிர் இதயாதி - அநாடலிதது உஜ்ஜீவிப்பாரீகீத உஜ்ஜீவிக்காமாயாயிற்று அவதாரந் தாநிநபபது எனனுமளவாக ‘பலகாஷ்டம் அவுன பரியுநிகோ ளென்குநிநிர்’ எனறது - மேல விஸதர ஸங்கதி முநதின் ஸங்ககி “பலபிறப்பாயெளிவரும்” எனறததைக கடாக்ஷிதது ஸாவஸமாத்பரனென்றா முதல திருவாயமொழியில், பரனுகையாலே பஜநீயனென்றா இரண்டாந திருவாயமொழியில், இப்படி பஜியுங் கோளென்று பலகாஷ்டம் அருளிச்செய்யாரினதா, இதுகடாது, எழுநதிருக்கவும் மாட்டாத நொண்டியை யானே யேறென்றால் அவனாலே யேறப்போமோ? அபபடியே ஸாவஸமாதபரனாய அவாபத ஸமஸதகாமனா யிருக்கிற வனை இந்த அகிக்ஷுதரனான ஸமஸாரியாலே ஆஸாயிக்கப்போமோ? எனகிற ஸங்கையிலே ஸமஸாரிகளுக்கும ஆஸாயிக்கலாமபடி ஸாவஸமாதபரனான அவனே தாழகினறு ஸுலபனமாகில் இவனுக்கும் ஆஸாயிக்கத் தட் டிலை யென்று அவனுடைய ஸௌலபயததை அருளிச்செய்கிருா இததிருவாயமொழியில் லென்று பூவோகத் பஜநீயதவ வயவஸததாபததயா ஸங்ககி? எனறபடி இருகைரடவன் - எழுநதிருக்கவுமமாட்டாத நொண்டி “பற நிலன்சனும்” எனகிற பாட்டிலே - ஆஸாயிததால் அவன அவாபதஸமஸதகாமனான ஸாவேஸவரன நமக்கு முகங்கொடுத்து நமமோடு கலசியிருக்குமோ? எனகிற ஸங்கையிலே அவன அபபடி யிருக்கு மென்றா, இங்கே - ஸாவேஸவரனாயிருக்கிறவனை நாம ஆஸாயிக்கக் கூடா தென்கிற ஸங்கையிலே அவன ஸுலபனென்று பரி ஹரிக்கிரு ரென்று பேதம் இப்படி ஸுலபனனால எல்லாரும் அவனை பஜிதது உஜ்ஜீவியாதே “கவஜாநவநி ரிாஸுடுவா” என்று அவமகி பண்ணி அநாததப்பவொனென? எனன அவதாரந்தனனில் இதயாதி “நரோடூஷுஅநொசிடுவா: பூஷுடினெநாராயா: | யெஷாங்குஷுததவ்வாவம் நாரா ணாவாணுக்ஷிடுணா” இதயாதிப்படியே அவாகள பாகயஹாசியும் பாச்யாகியமமுமே பாதிக்கலிதது

தப்பட்டுப் போகவுமாய், ஹாகயாதிகாசு “அரியன எவியனாகப்பற்றெமே!” என்று ஆசார கலாமபடி இரண்கேகும் பொதுவாயிறே இருப்பது “ஸாவேஸ்வரன அரியனென்றால் ஸம்ஸாரத் ஆளபற்றுகேனறு அவனெளிமையை உபபாதித்துக் கொண்டு போகநோம், அதுதானே இர ண்குக்கு ‘இதனையெவியனே!’” என்று வினேகக்கு உடலாயிறும், அவெளிமைநானே ஆத கைக்கு உடலாயிறுது உமக்கொருவருக்குமேயிறே” என்று எம்பாரைப் பார்த்து உடையவா ளிசெய்தருளினோம் சில தாமிகா ஏரி கலிலு, சேற்றிலே தலையெனோழுகிப் பட்டுப்போ நிற்பா சிலா, விடாயா அதிலே முழுகி விடாய்தீர்ந்து போகாநிற்பாகா, விளக்கை யெற்றிடு அதிலே விட்டிலென்று சிலபதாத்தவர்கள் விழந்து முடிந்துபோம், சிலா அதிலெளியிலே ஜீவியா பர்கள், வேதநலவிளக்கிறே இவன்தான் ஆயாசுபத்தி சிலேநோனம்மணிவிளக்கிறே, வெங்கதிரே குலத்துக்கோர் விளக்கிறே அவன்தான் அனர்பவாந்ருபிராக் கோளுந் துணிய அனாருந் கோட்டி இப்படியவந்து அவதரித்து ஸபபஞ்ஞ நீலதன்னிலேயிறே, அப்படியே மலிசப பாலாதிகள் பூத ஸகட யமலாஜ்ஜ பநாதிகளுக்கு எதிரிட்டு முடியுமாய், அங்குலித்து உஜ்ஜீவிப்பாராக்கு உஜ்ஜீ கவுமாயிறும் அவதாரந்தான் இருப்பது புகாவும் ‘அவ்வீன பதியுங்கோள்’ எனனாநினர், க ண்ணலே கண்டாலுலது பஜிகக விரகிலை, பஜித்தாலுலது காணவிரகிலை, ஆனபின்பு, ஆ ராயிக்குமபடி பெருங்கே?” என்ன, “தவ்விந்ருவெடிவராவெ” (நலமிந்ருவெடிபாராவ

முடிக்கேக்கும் ஆராயித்து உஜ்ஜீவிகக்கேக்கும் அடியெனறபடி வெஸப்பமே விநாஸோஜீவந்ருவெடி
தேறுவெனலுமதுக்கு ஐதிறுமமும தருஷ்டாநத்தவயமும காட்டுவோ - ஸீர் பாலவா இதுயாதி -
யெனறதுக்கு - “வாசத்தம்” “மாதகண்கித்தம்” என்று கண்கித்தாவது விட்டில் சீபராமகீட
வேதநலவிளக்கி வேதகருக்கு பரகாசகமான விலக்கணவியாசு குடியிர் குலகி வில் தோனாநர் ம
விளக்கி-இடையருடைய குலத்திலே ஆவிப்பவித்த பணிகிபம் வெளிநர் கொள் இதுயாதி - ஆதிதயாவுடை
குலத்துக்கு அதிலிபமண விளக்கு பரகிகுலா முடியவும அங்குலா உஜ்ஜீவிககவுங் கண்டவிடமுண்டே
என்ன, அருரிசெய்கிறா - உவ்வீநாநர் இதுயாதி வாகயதவயத்தாலே உபபடியே - பாணனைப்போ
உவ்வீநா இதுயாதி - பணகத பாணனுடைய தோள்களாயிரமுங் குடியுமபடி அன்று திருவாய்மொழி
“ஸீர்பாலாதிகள்” என்கிற ஆதிஸபத்தாலே - கமலா கரும, “யமலாஜ்ஜாநாதி” இது ஆதிஸபத்தா
பெருகாதினும் சொல்லப்படுகிறாக்கள் அநா லிந்து உஜ்ஜீவிப்பார் - “காட்டுவோவா காராநாதிநுவா
உவ்வீநாநாநாதி” என்கிறபடியே அருராமலாகாராதிகள் கீழ், பஜிய விஷய தெராலயத்தை அ
வத்தித்து பஜிகக விரகிலையென்று ஸங்கித்தவாருக்கு அவதாரமுநேந் கண்டான் வெஸப்பத்தை அருள்
செய்து பரிஹரித்து, பஜித்தெளாலயத்தைப்பற்ற பஜநங் கூடாநெனறவாருக்கு “பததுடைபடியவா
கெளியவன்” என்றத்தைப்பற்ற பஜநங் கூடு வென்று பரிஹரிக்கிறா - பலகாடும இதுயாதி பலகாடு வெ
றது “வீடுசெய்யினே” “இறைசோமின” “அநலமபுலகு” “இறைபற்றே” இதுயாதிக்கோப்பற்ற ‘பஜி
கோனெனனாநி’ என்று கீழில் திருவாய்மொழியிற் சொன்ன பஜநம் வாதநபூதபரபக கியென்று பரமித்து
சொன்னபடி கண்ணலே - மலஸலாலே கண்டாலல்லது - பரபககிருபஜநாநம் தாஸநஸாநாகாராப
மாணலலது பரிக்கி விரகிலை பஜநமாக விரகிலை, உபாஸநாக விரகிலை, வாதநவாபநாக விரகிலை
யெனறபடி பஜித்தாலல்லது - வாதநவாபநமாணு லலது காண விரகிலை - மேகத்தையில பகவத்
பவருபலம் வர விரகிலை ஆனபின்பு ஆராயிக்குமபடியென்கே? தாஸநஸாநாகாராபந பரபகதி தக
ருக்கு உண்டாவதரிதென்று தாதபாயம் “கண்டாலலது பஜிகக விரகிலை பஜித்தாலலது காண விரகிலை
என்கிற வாகயத்துக்கு - தாஸந ஸமாநாகாரமான பகதியுண்டாளுலலது இவன் பஜித்தானு விரகிலை, இ
படிப்பட்ட பஜித்ததைப் பண்ணினாலலது பரபாயித்தி யுண்டாக தென்று தாதபாயம் அதாவது - பஜந
தாஸநஸாநாகாரமாகவேணும், தாதருபஜநம் பண்ணினாலலது பரபாயலித்தியுண்டாகாது, ஆனபின்பு, ஏத
தருபஜநம் என்களா செய்து தலைக்கடப்போமோ? என்று பவித்தாதம் இந்த வாகயத்துக்கு இப்படி
அததமானாலலது “தவ்விந்ருவெடிவராவெ” இதுயாதி மேல வாக்யம் வகைதமாகாது “பததுடை
யடியவாககெளியவன்” என்றத்தைக் கூடாக்கித்து “பலகாடும உவ்வீன” இதுயாதி வாகயதநாமாதல் ‘ஆஸ
லேஸமுடையாக்கு அவன் எவியனும்படியையாயிறும்’ என்ற அநாதம், ‘ஆனபின்பு ஆராயணம் ஸுகாப
ஆராயியுன்கோனென்கிறா’ என்று கூட்டிக்கொளவது நலமிந்ருவெடி இதுயாதி - ‘அதிந்ருவெடிவராவெ’

ரஹஸ்யத்திலே தானும் அருளிச்செய்தானிறே “ஜநகூபுஷபெஷிவ்யம்” (ஜநகாமசமேதீவ்யம் எனறு என்னுடைய ஜந்மங்கள் காமமடியாகவன்று, இச்சையடியாகவா யிருக்கும் நாம் பிறவ நிற்கச்செய்தே பிறவாமைபுங் கிடக்கும், தாழ்நிறை நிலையிலே மேனையுங் கிடக்கும், அபராகரு ஸம்ஸ்ததாநத்தை இதர ஸஜாதீயமாககிவந்து பிறப்புதோம், இவற்றிலே ஒன்றை அறிந்தவாகளு குப் பின்னை ஜநமமில்லை, நானும் பிறந்து அவாகளும் பிறக்கவேண்டுமோ? ஈரிறை யுண்டோ எனறு அவன் சதூததாதயாயத்திலே அருளிச்செய்த படிக்கை உபஜீவித்துக்கொண்டு, ராமகருஷ்ண யவதாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு ஸுபலபனும், ஆனபின்பு, ஆஸ்ரயணங் கூடும், ஆஸ்ரயியு கோள என்கிறா அவதாரங்களை முன்னோட்டுக்கொண்டு, அவதாரங்களிலும் நீர்மைக்கு எவகே யான கருஷ்ணவதாரத்திலே இழிந்து, அதுதன்னிலும் பரதவத்தோ டொக்கச் சொல்லலான நீகே களைக் கழித்து, நவநீத சௌய நகர கேஷாஹத்திலே அகப்பட்டு இளமணற்பாய்ந்து, ‘எத்திறம்! எனறு மோஷித்துக்கிடக்கிறா, பரதவத்தை அஹஸநதித்தார், தெளிந்திருந்து பரோபதேஸம் பண்ண னா, ஸௌலபயத்தை அஹஸநதித்தாரா, ‘எத்திறம்!’ எனறு மோஷித்துக்கிடக்கிறா

முதற் பாட்டு.

பததுடையடியவர்க்கெளியவன் பிறாகளுக்கரிய
வித்தகன் மலர்மகள்விருமபும நமஅருமபேறலடிகள்
மததுறுகடைவேண்ணெய களவினிவரவிடையாபபுணடு
எத்திறமுரலினே டிணைநதிருநதேங்கியவேளிலே

ஆ— (பததுடையடியவா) ஏவமவிதஹகதியும் இசரவிஷய வைராசியமும் எம்பெரு மானை சகஸ்ராரதிகரணங்களாலே அதுபவித்ததாலல்லது பிறவாது, நாதருஸ்ரானுபவந தானும் ‘பாஹ்யேநதரியங்களுக்கும் யோகாபயாஸ பரிஸுத்தமான மநஸஸுசுகம் கோசர னல்லன்’ எனறு

வேறுவென்னுமத்தை திவ்யமென்று அருளிச்செய்தானிறே யென்று அவயம் தானும் என்ற வு ஸபதததால் ருஷிக்கள் ஸமுச்சயிக்கிறது திவ்யஸபதாததமாஹ - என்னுடைய இதயாதி ‘சுஜோவிஸந்’ என்கிற ஸ்லோகத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்திருந் நாமபிறவாநிற்கச்செய்தே இதயாதி பிறவாமைபுங் கிடக்கு மென்றது - தநிபநதநதுகஸுக்லஸோணிதராஹிதயத்தைப் பற்ற ‘வநவம்யொவென’ இதயாதி ஸ்லோகஸேஷாததம் இவற்றிலே இதயாதி ஜகமாநி காமானி யென்னாதே “ஜநகூபுஷ” என்கிற ஏக வசதத்தைப்பற்ற-ஒன்றையறிந்தவர்களுக்கினறது நானும் பிறந்து எனறது “கூபுஷாஜநகெந” எனன் அமைந்திருக்க, “வநந” என்றகின் தாதபாயம் சதுர்த்ததாதயாயந்கிலே அருளிச்செய்தபடிகள் எனறது- “சுஜோவிஸந்வய்யா தாஹுஞ்சாநாஜீஸ்வரொவிஸந் | வுக்ஷகிம்ஸூரீயிஷாயஸி வாரீயா தூரீயயா | ஜநகூபுஷபெஷிவ்யெஷம் யொவென” இதயாதினைப்பற்ற உபஜீவித்துக்கொண்டு - ஆஸ்ரயியுங்கொன்னது அவயம் பரோபதேசபாவருத்தரான தாம் ‘எத்திறம்’ எனறு மோஷிப்பானென்? என்ன, அவதாரங்களை இதயாதி முன்னோட்டுக்கொண்டு - ஆராயந்துகொண்டு இளமணற்பாய்ந்து - ஆதரஹருதயராய ஈடுபட்டு பரதவத தைப்பற்ற ஸௌலபயம் ஈடுபடுத்தாமோ? என்ன, பரதவத்தை இதயாதி பரதவாபேக்யா ஸௌலபயமே ஈடுபடுத்து மென்றபடி

“மன்னகம்” என்கிற பாட்டாலே சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானபகல் கூடாது, ஆதலால் இனி எம்பெருமானை யிழந்துபோமத்தனை யாகாதோ? என்று அவஸநரானவர்களுக்கு விசுவாசம் எம்பெருமானைக் காணவேண்டுமென்று அபேஷையுடையராயிருப்பார்களுக்கு காணலாமபடி எளியனும் பரதிகூலாக இருவன் அரியனும் அரியனாயிடுதது, ஆசாரிதாக்கு எளியனான இவ்வாகாரத்தாலே பிறாக்குகரு அரியனாயிருப்பா னொரு விஸமயரீயன்’ என்றுசொன்னு எம்பெருமானுடைய ஆசாரிதஸூபதையை அருளிச்செய்யத் தொடங்கி, மத்துறுகடைவெண்ணைய களவினி லுர விடையாப்பண்ணு உரவினோடுகின்றது உளனும் மெய்யாக்டுமினு ஏங்கின்படியே யிருக்கிற எளிமையைக் கண்டு, இவ்வகிமாகர ஆசாரித ஸூபதவமஹாருண கதிலே ஈடுபட்டு, ஆசாரிக ஸமாஸரயணியனு யிருக்கைக்கு ததஸஜாதியனாய வந்து பிறந்தருள அமையாதோ? இவர்களை உரவிலே கட்டுண்டு நடுங்கின்படியே இருந்தருளவேணுமோ? பிரானே! இது எனசெய்தருளி னாய்? எதுக்காகச் செய்தருளினாய்? என்கிறா

ஒ —முதற்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸொல்லபதங்களுக்கு உதாஹரணத்தைப் பேசுக்கைக்காகத் திருவவதாரங்களை முன்னோட்டுகசொன்னு ஆழ்வார பரோபதேஸாதருதராய, கருஷணனுடைய நவரீத செளாயசாரிதரத்திலே அகப்பட்டு அமுநதுகிறா

பத்கென்கிறது, ஹகதியை [விததகன்] ஆசாரிதவயனாயிருக்கிற இருப்பிலே ஸதருகங்களுக்கு கணிசிக்க முடியாதே யிருக்கும் விஸமயரீயன் [மலாமசொன்னு தொடங்கி]—பெரியபிராட்டியாலும் ஆசைப்பட்டப்படுவானு விஸஷணனாக பரஸித்தனான பெறுதற்கு அரிய ஸவாமி, யஸோதைப்பிராட்டி ஆயாஸித்துக் கடையாநிறக் சாபலாதிஸயத்தாலே அருந்தவெண்ணைய காவுகாண்கிற தஸையிலே உரஸததலத்திலே உரலோடு கட்டுண்டு உரலோடு தன்னோடு வாசியிலலாதபடியிருந்து ஏங்கின ஸொல்லபதம் எத்திறம் என்றது இது எனன்படி. யென்று தாம் ஈடுபடுகிறா உரததையுடைய விடையென்னவுமாம், பெருமிடுக்கு என்றவாறு

ப —முதற்பாட்டில், ஸூரியபதிவான ஸாவேஸவரனுடைய அவதாரஸௌல்லபத்தை உபதேஸரிக உபகரமித்து பரதமத்திலே நவரீதசொாயாபதாரத்தை அதுஸந்தித்து ஈடுபடுகிறா

பத்துடை ஹகதியையுடைய, அடியவாக்கு அடியாக்கு, எளியவன் எளியனாய், பிறாக்குகரு அதிலலாத பிறாக்கு, அரிய கிட்ட அரியனாய், விததகன் விததகனாய் (இவை பிராண்டாலும் உருது), மலாமகள் தாமரைப்பூவைப் பிறப்பிடமாகவுடைய லக்ஷியானவன், விருமபும விருமபுமபடியான், பெறல் அரு - பெறுதற்கு அரிய, நம அடிகள் நமஸவாமியான் வன், மத்து மத்தாலே, உறு (உறு) வருந்தி, கடை கடைந்த, வெண்ணைய களவினில்—வெண்ணையினுடைய களவினில், உரவிடை மாவினிடையிலே, ஆப்பண்டு கட்டுண்டு, உரவினோடு இணைந்திருந்து உரலோடொக்கச் சவியாதேயிருந்து, ஏங்கிய (அச்சத்தாலே) ஏங்கின, (குரல் இரங்குமாட்டாத), எளிவு எளிமை, எத்திறம் எனன்படியாயிருக்கிறது!

பததியை ‘பத்து’ என்றது கடைக்குறைத்தல் விததகன் ஆஸாயபூதன் உரவிடை—மாரபிடை உரத்த ஏறுபோலச் செருக்க னென்னவுமாம் எளிவு எளிமை

இ —முதற்பாட்டில், ஸௌல்லபத்தை உபதேஸரிகைக்காக அவதாரங்களை அதுஸந்தித்தவா, தொடங்கின உபதேஸத்தை மறந்து கருஷணவதாரத்தில நவரீத செளாயசாரிதரத்திலே தாம் அகப்பட்டு அமுநதுகிறா

[பகது] ஹகதி பத்கெனய் ஹகதியைக் காட்டுமோ? எனினில்,— “எட்டினோ டிரண்டெனாவ கபிறறினால மனந்தனைக்கட்டி” எனனக்கடவத்திறே ஹகதிஸபத்ததால இங்கு

பாஹதயாதிகளைச் சொல்லுகிறதன்று, ஹதயுபகரமமான அகவேஷமாதரத்தைச் சொல்லுகிறது தாமூதராகரு முகங் கொடுக்குமென்கிற குணபாகரணமாகையாலே [உடை] - இம்மாதரத்தை கனகக் குடைமையாகச் சொல்லுகிறது - “விண்ணுாரிலுஞ் சீரியா” என்று இங்கே ஹதயத் திவமபண்ணுபாரை நித்யஸூரிகளுக்கும் அவவருநாக நினைநதிற்குக்கும் ஹதயதிபராயததாலே [அடியவா] இதுவும் ஹதயதிபராயததாலே ஆதுகலயலேபரம் குவாலாயிருக்கை “கையிகிந் தலோபென்” என்று இன்று கிடிறறொரு குாவகை நித்யாஸாரிதையான பிராட்டிகும அவவருநா நினைத்திருக்கையாலே [எளியவன்] பாபத்தைப் போக்குதல், புனாயத்தைக் கொடுக்கல், ததப மான ஸவாககாதிகளைக் கொடுத்தல், தனனைக் கொடுக்கல் செயபுமவனல்லன், அவாகளுகருத் தனனைக் கையாளாக்கிவைக்கும் “ஹகித் தொஜநாடிந்” தூதயவார கயங்களைப் பண்ணு கையாலே ஆஸாரிதாகரு இஷ்ட விநியோகாஹ்ருணானிமே இவ்வெளிமை உகவா கராகும பொது வாகிறதோ வெண்ணுமத்தைப் பரிஹரிக்கிறது, [பிறாகளுக்கரிய] சாவணுதிகளுக்கு இளைசுட் போகாதிருக்கை “ஹிவிவாந் ரொரெர” [விததகன்] விஸமயரீயன் யபேராதைகரு பவயயுயிருக்கிற இருப்பிலே யமலாஜுநாகரு அந்நிலவரீயனயிருக்கை இப்படி இருக்கிறவன் தான் ஆ? எனனில், [மலாமசன் விருமபு] “ரஃஸரீ” ஸவபுலு. தாநா” என்கிறமேனமை யையுடையளாயப் பரிமளம் ஒருவடிவுகொண்டாறப்பாலே யிருக்கிற போகயதையையுடையளான பிராட்டி, “அகலகிலலேனிறையும்” என்று விருமபும சதாம் [அருமபெறலடி கன்] பெறுதற் கரிய ஸவாமிகள ஸரியப்பெய்யெனசையிமே ஸவாதிககவததுக்கு ஸஷ்ணம் “நம்” என்று இந்த மேனமையும், ரீமையும் கமசரு பாகாசத்திருக்கிறபடி. [மததுறு]-இப்படி மேனமையை உபபாதித்து ஸௌஸபய காவ்டையச் சொல்லப்புகரு அதிலே காம் ஈடுபடுகிறா மததுறுகடை வெண்ணைய களவினில் - மதகாலே புறறுககடையாநிறுகிற வெண்ணைய களவு காணுகிறவளவிலே உறறுககடைகையாகிறது ஆயாஸித்துக் கடைகை “கடைகிற பராக்கிலே ஒதுங்கிச் சாபலாதி சயத்தாலே அளவியமுதுசெயபுமபோலே காண்” என்று பிள்ளான அவாபகஸமஸதகாமன் தனக்கு ஒருகுறைபுண்டாய், அது நோக்கொடுநோ கிடையாமையாலே களவிலே யிழிறது, அது தலைக்கட்டப்பெற்றதே வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது [உரவிடையாபுண்டு] உரஸஸ்தலத்திலே கட்டுண்டு மலாமகள் விருமபி யனைக்கும் மாாவிலேகிடா கயிறறையிடடுக் கட்டக் கட்டுண்டிருந்தது காமோ ஸாநென்கிறபடி யெவ்வனே? எனனில், அப்பாசேசுககையெல்லாம் நினைக்கிறதாஸலாபிமே அனற்குகே, உரதக் விடையான தான் கட்டுண்டு - பெருமிடுசக் னென்றபடி. [உரவிடுண்டினைநதிரந்து] உரல மூசகவிடிலும் தான் மூசகவிடாதே அசிகவயாவருதகனயிருநகபடி [எங்கியவெளியி] இந்த ஸூததனைக் களாநென்று கட்டினால் பொறுககமாட்டாதே அழததொடங்குமே, அவள் “வாய வாய” என்றால் ஏறிட்ட தவரி இழியவிடமாட்டாதே பயப்பட்டு நிற்கும் [எளியி] ஸௌஸப யம் [எத்திறம்] இதுஎன்னபடி! “யதொவாவொ மிவதடுகை” என்று வேகம் மீண்ட பாதவத்தை எல்லோராலாம், இந்த ஸௌஸபயம் தரைகாணவொண்ணாதா யிருந்ததி! என்கிறா

ரடு - முதற்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸௌஸபயத்தை உடதேஸிககப்படுக்கு அவ னுடைய நவநீத சௌய சாரிதரத்திலே அகப்பட்டு அழநதுகிறா.

முதற்பாட்டி - பத்துடை இதயாகி “வெண்ணையகளவினிலுரவிடையாபுண்டெத்திறம்” என்றத் தைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை எம்பெருமானுடைய இதயாகி

[பத்து] ஹகதி பத்தெனறு ஹகதியைக காட்டுமோ? எனனி, “எட்டிளேடிரண் டேனாங் கயிறறினல மனநதனைககட்டி” எனனக கடவதிறே, ஆகையாலே, பத்தெனறு ஹகதி யைச சொல்லுகிறதாய், அதுகனனிலும் பரஹகதியையனறு இங்குச சொல்லுகிறது, ஹகத்யுபகரம் மாதரத்தை உபகரம்மாதரமெனறு இதை நியமிப்பாரா? அதினுடைய சரமாவஸ்ததையைக காட்டினாலோ? எனனி, அது ஒண்ணது, இப்போது இங்குச சொல்லிக்கொண்டு போருகிற இது குணபரகரணமாகையாலும், ஸாவேஸவரணுகு ஒரு உதகாஷ்டு சொல்லுகை இப்போது இவாகு அபேக்ஷிதமல்லாமையாலும், தநதாமையொழியச செலலாதாகு ஸநேஷிகுமது அல்லா தாகு முண்டாகையாலும், “சிஞ்ஜாவெநவஸம்ப்ராப்தம் நகதுஜெயம் சுயஸ்வம்” (மிதர பாவேஸஸம்பராபதமநதயஜேயமகதஞ்சந) எனனுமவளுக்கையாலும், உபகரம்மாதரத்தையே சொல் றிறுக்ககடவது, ஆஸாலேஸமுடையாககுத தனைக கொடுப்பதாக ஹகவதுகதியுமுண்டாயிருந ததிறே, “எதிர்குழல்புகு” எனமும், “எனனினமுன்னம் டாரிதது” எனமும் விலக்கநாமைதேடித திரிகிறவனிறே [உடை] இநத அபரதிஷேயாதவேஷ மாதரத்தைக கனததவுடைமையாகச சொல்லுகிறது ‘விண்ணுளாரிலுஞ்சீரியா’ எனறு இங்கே ஹகவதஹவம் பண்ணுவாரை நித யஸூரிகளிறகாட்டில கனகக நினைத்திருக்கும்ஹ மவதவிபராயததாலே சொல்லுகிறது “இவாகள பககலிலே இம்மாதரமுண்டானால், பின்னே இவாகளுடைய பரத்துக்கெல்லாம் நானே கடவன்” எனறிருக்குமாயிறு இவன், ராவணஹவநத்தை விட்டு ஆகாஸத்திலே சிளம்பினபோதே பூரீவைஷ்ண வஸவஸுக்ஷ்மி குடிகொண்டபடியிறே “சுநாஸிஷ்ட மதஸூரிநாந” (அநதரிஷுக்கதஸாஸாரிநாந)

எட்டிளேடி இதயாதி எட்டிளேடிரண்டு - பத்து எனனுங் கயிறறினல பத்தெனறு பகதியாய், பகதி யெனகிற கயிறறினலே, மனநதனைககட்டி - மனஸஸை பகவதவிய்யததிலே பரவணமாககி பத்தெனறு பகதியைச சொல்லுகிறபடி எங்ஙனையெனனி, - பத்தி எனறு பகதியாய், அதில இகாரங்குறைநது, பத்தெனறிருநதாலும், ஏதேஸூரிகாரநயாததாலே அநநயமாய் பகதிபைச சொல்லு மெனறபடி பக்த்யுபகரம்மாதரத்தை-அபரதிஷே யாதவேஷபாதரங்களை சரமாவஸ்துநதய டரபகதியை குணபரகரணமாகையாலும் ஸௌஸபயகுண பரதி பாதர பரகரணமாகையாலும் ‘புனபுவழியடைதது’ எனகிறபடியே உதகாஷ்டுசொல்லுகை முதல் திருவாய மொழியிலேயிறே அபேக்ஷிதமெனறபடி உதகாஷ்டம் அபேக்ஷிதமானாலும், பகத்யுபகரம்மாதரஸூஸபதவமாதரமே உதகாஷ்ட மெனகிறா - தநதாமையொழிய இதயாதி “சிஞ்ஜாவெந வஸம்ப்ராப்தம் நகதுஜெயம் சுய ஸ்வம் | ஷொவொபபுஷி தஸூஸூரூதகாடுகதமவிறிபுத” இதி யுத்தகாண்டே அஷ்டாதஸோ ராய? அபரதிஷேயபாதரங்கொண்டு காரயம் செய்யுமோ? எனன, ஆஸாலேஸம் இதயாதி யதவா, “சிஞ்ஜாவெந” இதயாதி விவரணம் - ஆஸாலேஸம் இதயாதி ஆதல ஹமவதுகதி - சரமஸுலோகமாதல, “வநஷ ஸவபுஸஸம்-புதஸு-” எனறதாதல உகையுமெனற அபிஸபதம் - கிமசசொன்ன யுக்கிகளோடே ஸமுச சயிக்கிறது அதுஷ்டாடாநங்காட்டுகிறா - எதிர்குழல் இதயாதி, எகிரே திருவவதரிதது என்னில் இதயாதி- எனககுமுன்னே பாரிதது விலக்காமை - அபரதிஷேயம் ‘உடை’ எனற மதுபு பூமாவிலே பத்தான வெணன அம்மைதிறுக்க, ‘உடை’ என்கையாலே இதுவே ஒரு மஹாஸம்பத்தெனறு தோறமுதிற தெனறபடி லோகத்திலே தகமுடையவின் - உடையவ மெனறும், தரிதான - இல்லாதவெனறு ஒரு சொல்லககடவதிறே இது கனதத உடைமையாக கடடுமோ? எனன, விண்ணுளாரீ இதயாதி, பரமபதவாலிகளிலும் சோமையுடை மவாக மெனறபடி அவனதான அபபடி நினைத்திருக்குமோ? எனன, இவர்கள இதயாதி “ஹம்ஸு வஸபுஷாபெஹ” “சுநாஸிஷ்ட மதஸூரிநாந” இதயாதயகிபரேதம் ஹகவதவிபராயமாதரத்தாலன்றியே வஸதுகதபாலும் ஆதகாஷ்டு இதுவே ஸம்பத்தெனகிறா - ராவணஹவந இதயாதி யதவா, லோகத்திலே ஸுஸவா யததைபன்னிறே உடைமையாகச சொல்லுகிறது அதவேஷாதிகளை கனததவுடைமையாகச சொன்ன விட முண்டோ? எனன, ராவணபவந இதயாதி பூரீவைஷ்ணவஸுக்ஷ்மி - ஐஞாநபகதிவராகயங்கன பகம் ஸுஸு

என்றது, “**மூச்சுக்கொழுச்சுவிவடிவம்**” (லக்ஷ்மினோலக்ஷ்மிஸ்டபநந்) என்றதிறே இஹா பெருமாளே, இதிறே இவனுககு நிலை நின்ற ஐஸ்வரியம் இததைப்பற்ற, ‘உடை’ என்கிறது [அடியவாககு] இதுவும் ஹகவதஸிபராயததாலே, “**சுவயிகிணியூராவனெகிண்காரர் ஹீதயாஜ**” (தவயிகிஞ்சிதஸமாபநநே கிமகாராயமஸீதயாமம்) என்று இனறு கிடடிற்றே குரங்கை நிதயாஸரிதைதயான பிராட்டிகும அவவருகாக நினைத்தானிறே ஒருதிருவடி திருவநந்தா வானல்ல இவனுககு சேஷபூதராய அதிசயததைப பண்ணுகிறவாகள, இவவிலககாமமை யுடையவாகளாயிற்று, உள்ளகுணத்தை யறுபவித்திருக்கு மித்தனையிறே அவாகள, குணம் நிற பெறுவது இவாகளபககலிலையிறே [எளியவன்] அவாகள பாபத்தைப போக்குதல், புணய தைக்கொடுத்தல், தனனைக்கிடலாமபடி யிருத்தல் சேயகையனறிககே தனனை அவாகளுக, இஷ்ட விநியோகாஹமாககிலைவகுகும், தனனை யொழிந்ததோனறைக கொடுத்தல், தனனை யழைத்துக்கொடுத்தல் சேயயான, “**ஹேஷ்வஜம் நிசாடிபுமுகிஹாரளவஜம்வஹிதள** (இமௌஸம்முநிசாாததூர கிங்கரௌஸமுபஸத்திதௌ) என்கிறபடியே “நான் உங்களுடியான எனனை, வேண்டினபடியேவிக காராயங்கொள்ளுகோள்” என்று நிறுகும், “**ஹேஷ்வஜம் யாஸக்யஸஹெஷ்வம்வியெயாஜஜபும**” (பகதயாதவநநயயாஸகய அஹமேவமலிதோஜப பீஷமாதிதள சொல்ல ‘**வரம்ஸஹவரம்யாஜ**’ (பரமபரஹமபநந்தாம) என்று, கனகக

[illegible]

கேட்டிருந்தபடியாலே ‘நீயொருவன் பகதிகுது எளி பவனாவதென?’ எனன், “ஒருவன் கறுத்திருக்க ஒருவன் சிவந்திருக்கிறபடி கண்டாயே, அப்படியே எனக்கும இது நிலநின்ற ஸ்வலாவம்” என்றா னிறே, “ஹிசீதொஜநாடி-நடி” (பகதிகாரிகோ ஜநாதநடி) ஸாவபெளமனான ராஜ புதரன் ஸ்ராமகாலத்திலே அபபதரவயத்துக்குத் தனனை எழுதிககோதேதால் பின்னை தன் செவக கிடப்புக காட்டி மீடக வொண்ணுதாப்போலே ஸாவேசுவரனும் பகதிநிஷ்டனுக்குத் தனனை அற விலைசெய்து கோதேதால் பின்னை மேனமகாட்டி அகலமாட்டான், கழுத்திலே ஓலைபக்கட்டி “தூதுபோ” எனன்னலாமபடி தனனைக் கையாளாககிவைக்கும்

இவவேளிமை உகவாதாக்கும் பொதுவாகிறதோ? என்னுமித்தைப் பரிஹரிககிறது, மேல, [பிறாக்குககரியவித்தகன்] பிறாக்களாகிறா “இவனைக்கொண்டு கராயங்கொள்ளோம்” எனநிருக்குமவர்கள், [வித்தகன்] விஸமயநீயன் இங்கு விஸமயநீயமேன? எனனில, யசோதா திகளுக்கு ஹவயனானிலைதன்னிலேபூதநாஸகடயமலாராஜநாதிகளுக்கு அந்விஹவநீயனயிருக்கை, இன்னமும் பள்ளிகொண்டருளாநிறக்க செயதே அாஜுநனும் தூயோதநனும் கூடவர, அாஜுந னுக்குத் தனனைக்கோதேது, தூயோதநனுக்குப் பங்களத்தைக் கோதேதுவிட்டானிறே, நமமுடை யவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுகிற அலாதார அசேதநகரியாகலாபங்களைப் பற்றி கிருப்போலேயிறே தூயோதநனிலே, ராமாவதாரத்திலும் “ஹிசீவாநந்ரொரெரோ” (ஹிம வாமநதரோமேரு) இதயாதி “ஸகூ-திணாநிஷ்குஷோ-உவிஹுஷு-ஹிசீ-மகி-தவெ” (ஸதநுணமபரகமபயோபிலததவமகமதகபே) - ராவண்ண ஸபரிகரனாயக் கொண்டு எகேகப் புகக் விடத்தில நெஞ்சில் ஸாதரவததாலே எகேகமாட்டிற்றிலன், திருவடி தனியுன யிருக்கக் செயதே டும் நெஞ்சில் செவவையாலே கருமுகை மாலேபோலே எதேதேறிடகேகொண்டு போனன், இங்ங

பீஷமாதிக்கன் சொல்ல என்னு அநவயிப்பது “ஹவ்வியு” என்றதுக்குத் தாதபாயம் - ஒருவன் இதயாதி பகதி லபயனானும் ஸவதநதரனாகையாலே கதாசித் தூலபனுமாயிருக்குமோ? எனன், ஹிசீ-த இதயாதி ஹிசீ-தொஜநாடி-நடி” இதி வைஷ்ணவே யாமே ‘ஹி-த’ என்றதுக்கு வாஸநை ஸாவபெளமனான இதயாதி செல்வக்கிடப்பு - ஸம்பதஸமருத்தி மறுவிலை - ஸுததகரயம் பின்னை என் செய்யுமெனனி, கழுத்திலே இதயாதி பொதுவாகிறதோ - நாராயணதவ பாயுதஸம்பநம் ஸவ ஸாதாரணமனாகையாலே யெனறபடி விஸமயநீயனாகயாவது - அநகலாககு எளியனான நிலைதன்னிலே பரிகுலாககு அந்வி ஹவநீயனயிருக்கை யெனனும்கதை ஸங்காபரிஹாரமுதே அருளிச்செய்கிறா - இங்ங விஸமயநீயம் இத் யாதி வாகயதவயத்தாலே அாஜுநனும் ஸுயோதநனும் படைவேண்டுவதபோது இவ்வாகாரதவயமுங் காணலாமெனகிறா - இன்னும் இதயாதி பங்களத்தை - பதரை தூயோதநன்படி உபாயாதரபரோ டெக்கக் சொல்லாயிருந்த தெனகிறா - நமமுடையவர்கா இதயாதி இவ்வனவனமிகே ராமாவதாரத்திலும் ராவண்ணஸகதியா ஸபெட்ட க்ரையபெருமானிடத்திலும் இவ்வாகாரங்காணலா மெனகிறா - ராமாவதாரத்திலும் இதயாதி “ஹிசீவாநந்ரொரெரோ ரெரோ-உவிஹுஷு-ஹிசீ-மகி-தவெ” இதி யுத்தகாண்டே எகேகநஷ்கடிதமஸாககே “ஹிசீவாநந்ரொரெரோ” எனறவிடத்திலே - ராவண்ணொருவனே எதேதாெனன்று சொல்லிறேயாகிலும், அநுவாத திலே “ஸகூ-திணா” என்று பஹுவுசந்நிருக்கையாலே ‘ஸபரிகரனாயக்கொண்டெடுக்க’ என்றது “ஹிசீ-தொஜநாடி-நடி” தெஜவீ-மகி-தவெ” ராவண்ணாடி-தகம் கூடியு-வாவாஹாஸம் வாவா-ஹி” வாபரி-மகி-தவெ” வாயு-ஸபெட்டொஸு-ஹி-தவெ” வாரியாவ ஸடி ஸகூ-திணா-தி-பு-கடு-பாவி-மகி-தவெ” இதி ததரைவ நெஞ்சில் ஸாதாவததாலே யெனறது “ஸகூ-தி ணா” என்றதின தாதபாயம் “ஹிசீ-மகி-தவெ” என்றதுக்கு அாதம் கருமுகை இதயாதி “நெஞ்சில்

செவ்வையாலே” எனறது “வாயுஸூத்ரொஸூஹ்யுத” என்றதின் தாத்பாயம் இரிபரினக்ரிகி
ஆபிரமயமுண்டாகையும் இல்லாமையுமே நேரத்துவனருகில் ஆனால் அவைதான் வேறுதவாமபடி யெங்கனே
என்ன, வஸ்துஸ்வபாவம் இதயாகி இவ்வஸ்துவின் ஸ்வபாவ மென்றபடி ஸங்கதிமாஹ இரிபரினக்ரிகி
இதயாகி இரணிக்ரிகி - எளிமைக்கும் அருமைக்கும் இவ்வேடைசசோகதி அருமைக்கடி யென்கிறத
‘சுஷுபிரெயம்ஹிதகெதஜொயஸு ஸாஜநகாதுஜா’ என்றததைப் பற்ற “மலாமகன்” என்றதுக்கு
தாத்பாயம் புதுபுரிகில் இதயாகி மகனென்று உத்பத்திகோனறுகையாலே, பரிமளத்தினுடைய பரிமளம்
போலே யிருக்கிறு னென்று விவகரித்த மென்கிறு - உரிசரிபரிமளம் இதயாகி தன் ஸரிந்நன் ஸரிந்நன்
பரிந்நவெனென்றது “விருமபு” என்றதுக்கு அததம் “பிறநதவன்” என்று திருத்தி நிரவஹிப்பதும் ஒரு
வகையுண்டு “பிறநதவன்” என்றபோது, பரிமளாதானென்று - பிராடபியைச் சொல்லுகிறது “பிறநதவன்
என்றபோது, பரிமளமென்று ஸாவஸூபுரண ஸாவேஸூபுரணைச் சொல்லுகிறது உடன் இதயாகி ‘நம்’ என்று
விபிஷ்ட பாவித்திபரமென்று தாத்பாயம் அநதபரமாமேது? என்ன, நாராயணபூபக இதயாகி அதிபே
பாவித்தியேது? என்ன, ஸூரி இதயாகி ஹிரெயென்று-பூமிபிராடபி இவ்வபத்ததுக்கு பரியோஜனம்-உடன்
கூடர் இதயாகி ஸருகிபரதிபாதய வென்கையாலே அங்கே பரதிபநமான் லக்ஷம்ஸம்பந்தத்தை அங்கீகரித்த
ரென்று தோற்றமிழே, அப்படி அங்கீகார விஷயதயா உநீதயான லக்ஷம் ஸம்பந்தத்தை வெளியிடுகிறு ரென
படி “மலாமகன்” இதயாகி ஸம்பிவயாஹாரஸபம் ஸவாஸூபவகாபம் பாவமாஹ-பூமிபிராடபியாகி இதயாத்
லக்ஷம்விபிஷ்டனே ஸாவாதிதெனெனுமிடத்தில் பரமாணம் சுஷுபிரெயம் இதயாகி “சுஷுபிரெயம் உ
தகெதஜொயஸு ஸாஜநகாதுஜா | நகம் ஸூரியஸூஸூம் ஹத்யூம் ராஜிவாவாஸூயா
வநெ” இதயாரணயகாண்டே ராவணம்பரதி மாரீசர் மந்தாததை இதயாகி - அபருதமக வருத்தாதத்
சொல்லுகிறது, ‘மலாமகனவிரும்பு’ என்று லக்ஷம்ஸம்பந்தம் பரஸத்தமாகையாலே தவதாரவேறுதது
பாரமம் ஸம்பருதமாகையாலேயாதல், தயிரகடைகிறதுக்கு பரதிகோடித்தவே புத்திஸத்தமாகையாலேயாதல்
நடுநெஞ்சிலே - ஸாவதோமதயே வெளிகோடுவெளியே ஸமதாதபவிரி செறிவு - ஸைபிடயம் கரு
யப்பட்ட - கடையப்பட்டாரின்று கடைவெண்ணெயெனறால் வாததமாநிதாதேஸாதலே காலதரய
திலும் கடைகைக்கு பரஸகதிபுண்டோ? என்ன, முப்போதும் இதயாகி காலதரயதிலும் கடைநதிரிண

என்னக்கடவதிறே, இங்கு வாகத்தமாந்ததிலே ஒரு ஸோகாய முண்டா தகயாலே, “கடையா நிறகச்செயதே, பசியராயிருக்கும்வாகள சோறுசுமபப பற்றாமு வெந்தது கொததையாக வாயி லிமோபோலே, கடையபபற்றாமு ஈடுவே அளளி அமுது செயபுமபடியைச சோலலுகிறது” என்று பிள்ளான பணிகுமபடி [களவினில] கடைகிற பராககிலே நிழலிலே யோதுங்கிச சாபுத் தாலே அளளி யமுதுசெயதானபோலே காணும [களவினில] களவி நடயாட்டத்தில் உப கரம ஸமயத்திலேகிடா அகப்பபட்டது! [உரவிடையாபுணடு] உரமென்று மாாவு * (மாா விடையிலே யென்றபடி) “பான்பெயரோனதனதுரமபிளந்து” என்னக்கடவதிறே பெரிய பிராட்டியாா ஈருசகியணைகதும் மாாவைக்கிடா கயிறுறலே ஈருசகிக்கட்டக் கடணுண்டது! அன றிலே, மிகேகையுடப ருஷபம்போலே யிருக்கிறவனகிடா கடணுண்டான! [உரவிடையாபு ணடு] உதரவிடையாபுணடு உதரமெனகிற இத்தை “உரம” என்று இடைகதறைத்த லாயக கிடக்கிறது ஞாமோஞரென்னு பிள்ளைபெற்றுப பேரிமபடியிறே கடணுண்டது “ஞாஞா ஞெவ்வொஞரெவ்வொ ஞாஞு வ்வொஞுவிவ்வெ” (தாமநாசைவோதரே பத்த்வா பரதய பதநாதுவாகலே) என்றும், “யஹிசுஞாவி மவ்வாதிவண்ணுவெவ்வித? | உதூகூ ரதய நிஜூகூபுலாஅகாரகூபுலூ” (யதிகுநோஷிகசசதவ மதிசுசுலசேஷ்டித, இந யுகதவாத நிஜம் காமஸாசகார குமேபி) என்றுஞ சோலயுமபடியிறே எளியனுயிருக்குமபடி, தான தாயான பரிவு தோற்ற இவனைக களவிலே கணுபிடித்தது, தாமபாலே ஒருரலோடே யதேதுக்கடடி, மறுகண்ணியும் போததி “துருதுருக்கைத்தன மடித்துத் திரிந்த நீ வலலையாகில போயககாணு?” என்று உறுக்கிவிட்டால், போகமாட்டாதே யிருக்கும், “வாராலுசு திரிவிவெவலுசு வி யவெ” (பராலய சுகதிரி விவிதைவ ஸூயதே) என்று ஒத்தப்பகிற வஸது இவளுக்கு எளிய

[illegible]

* குண்டலிதகரத்தம் சில ஸ்ரீகோஸங்கல இலலை யெனபா

இரண்டாம் பாட்டு.

எளிவருமியலவினன் நிலைமபிலபலபிறப்பாய
ஒளிவருமுமுநலம் முதலிலகேடிலவீடாம்
தேளிதருநிலமையது ஒழிவிலனமுழுவதுமிறையோன
அளிவருமருளிதோடு அகத்தனனபுறத்தனனமைநதே

ஆ — (எளிவரும்) இப்படி எம்பெருமான திருவவதாரம் பண்ணிக்கொண்டு எளிய
ஞம்படி பைசு சொல்லப்படுகு, அநதஸுலபதவ பரஸங்கததாலே உரலோடே கடடுண்டு நடுங்கின
படியே யிருக்கிற நிரகியஸுலபதவகதை யதுஸந்தித்து அபகருதிங்ககாரண ஆழவார நெடும
போதுககு பாகருதிங்கதராய, பின்னையும், பரஸுதுதமான ஸுலபதவகதை அருளிச்செய்கிறா
ஸுலபனாமிடத்தில் ஐநமசேஷடி தங்குகிறுடைய உதகாஷாபகாஷம் பாராதே ஆஸரித ஸஜாதிய
னாக கொண்டு அபாயநதமான பிறங்களைப் பிறநதுவநது ஸுலபனாமிட பிறநதருளும்போது,
நிதயஸிந்த சயாணாகுண பரிபூரணநத ஸவஸாஷாதகாராபமோஷபரதங்கவ ஸாவேஸயாக
வாதி ஸாவசுணங்களையும் ஒன்றுமொழியாமே சொண்டுவநது பிறநதருளும் இப்படிப்பிறந
தருளி ஆஸரிதாககு ஸஸநேஹமாக ஆகமதாரம் பண்ணிக்கொண்டு எளியனும் அநாஸரிதாககு
அரியனுபிருசுகு மென்கிறா

ஒ — இரண்டாம் பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸௌலபயத்தை அதுஸந்தித்து விவ
ஸரான ஆழவார பாகருதிஸததராய பரஸுதுதமான ஸௌலபயத்தை ஸபரகாரமாக உபதேஸிக
கிறா

[எளிவருமியலவினன்] எல்லாககு மொகக எளியனும் ஸவஹவன் [நிலைவரம்பில
பலபிறப்பாய] உதகருஷடயோநி அபகருஷட யோநி யெனறினறிககே, உதகருஷடசேஷடிதம்
அபகருஷட சேஷடிதமென றினறிககே யிருநதுள்ள பலஐநமங்களையு முடையனாய, இவை
யிரண்டு பொருளையும் நிலையிலலாமைககாககி, வரடிலலாமைககுப் பொருளாக திருவவதாரங்
களிலே பரதவததை ஆவிஷகரிககவேணடியும் ஆவிஷகரிசகு மெனறுமாம் [ஒளிவருமுமுநலம்]
திருவவதாரங்களிலே நிறம் பெறுமபடியான பூணமான கலயாணாகுணங்கள் [முதலில கேடில] -
அககுணங்கள் தான இன்னநாள் தொடங்கி யுண்டாயிற மெனறாதல, இன்னநாள் முடியு மெனறா
தல சொல்லவொண்ணாதே நிதயமாயுள்ளன [வீடாமெனறு தொடங்கி] மோஷமாசிற
தெளிவைத் தரும் ஸவஹவந தொடக்கமான எல்லாவற்றோடுங்கூட [அளிவருமெனறுதொடங்கி] -
ஆஸரிதபரிதராணம் தனபேறாககொண்டு அவாசுனிட்ட வழக்காய, அநாஸரிதாககு எட்டாதே
யிருக்கும் [அமைநதே] இவ்வனே சமைநது

பி — அநததரம், பரஸுததமான அவதார வைலக்ஷணயத்தை உபதேஸிக்கிறா

(ஐநமவருகதங்கசுளில் ஏறத்தகாழவுசள பாராமையாலே), நிலை ஒருநிலையும், வரம்பு -
ஒருநியதியும், இல இல்லாக, பல பிறப்பாய பாவகைப்பட்ட பிறப்பையுடையனாய, முதலில
கேடில முமுநலம் முதலுமினறியே முடிவு மினறியே யுள்ள முமுநலம், ஒளிவரும் ஒளிவரும்
படியான, எளிவருமியலவினன் எளிவருகலை இயல்பாகவுடையனாய, (அவ்வளவிலும்), வீடாம் -
விடாகிற, நெறிதரும் செவிவைச்சகரும், அது நிலைமை அநச நிலைமையை, முழுவதும் -
அடங்கலும், ஒழிவிலன் ஒழிவிலனான, இறையோன ஸவாமியானவன், அளிவரும் உபகார

ஸீலமான, அருளிநோடு அருளோடே, அமைநது சமைநது, அகத்தனன (அடியவாகு) அகத்தன்னாய், புறத்தன்ன (அல்லாதாகுப) புறத்தன்னாயிருக்கும் நலம் - கலயாணகுணங்கள் இததால் அவதாரதஸையில ஐயாவாமாத ஸவலாவங்களுக்கு ஓராஜஜவலயம் மிகுந்திருக்கு மெனதாயிற்று

இ—இரண்டாமபாட்டில், இந்த ஸோலப்பதனை அதுவந்திகது ஆயுமாஸ மோஹங்கதராய, “விநெண ஸம்ஜோம் புகிவலுமெவ விவினயாரிஸ விபாவுமெந்நா” எனகிறபடியே காலமுணாதத பாஸுத்தரானவா பாஸதுதமான ஸோலப்பதனை ஸபரசாரமா உபதேஸிக்கிறா

[எளிவருமியலவினன] “பத்துடையடியவாகு” என்று ஸோபாதிசுமனது இந்நெளிமை, ஜலத்துக்கு ஸைத்யம்போலே ஸவலாவலித்தம் எளிமையை இயலவாகுடையவன [நிலைவரம்பில்] நிலையிலலாமையாவது ஜநமத்தில் உதகாஷாபகாஷமில்லாமை வரம்பிலலாபையாவது சேஷபுதகசளில் நியதியிலலாமை இவைபிரண்டும் நிலையிலலாமையிலே யாகுக வரம்பிலலாமைக்குப் பொருள அவதரிக்கவிடத்திலே பாதவகைர் ஆவிஷகரிகிலும் ஆவிர, கரிகும அகாகித்து - வண்டாகாண மோஷாதிசு ஒன்றிலும் ஒருநியதியிலே, ரகஷணத்துக்கு உறுப்பாநவை வீதேனுமாத அமையும் [பலபிறப்பாய] ‘ஸைரஞ்சொலலிலும் ‘வெஹு-யாலிஜாய்தெ’ எனனும்சுதனை காண சொலலிலும் “வெஹு-யாலிஜை” எனனும்,நனை உடபுகக தம்போலவா சொலலிலும் “எநநினறியோநிபுமாயப பிறநதாய” எனனும்சுதனை [பிறப்பாய] பராததமாகத தாழ நின்றெமென்று கரபககலிலும் புரைபினறிககேயிருக்கை “சூதூநம் சோநுஷுந்தெ” “சுஹம்வொவொய்வொஜாத” எனனககடவதிநே [ஒளிவருமுழநலம்] பிறக்கபிறக்கக கலயாணகுணங்கள் கட்டடங்க உஜஜவலமாகாநிற்கும் ‘ஸஉஸெ யாநுவகி ஜாயபாந’ [முதலிலகேடில்] இக்குணங்களுக்கு உதபத்தி விராஸங்களிலலாமையாலே நியயங்களாயுள்ளன [வீடாந தெளிதரு நிலையை கொழிவிலன] - மோஷாமாகிந தெளிவைத தரும் ஸவலாவததை வீடாதே கட்டவந்து அவதரிசரும் இதுவும் சலயாணகுணங்களிலே ஒன்றாயிருக்கப பிரித்துச்சொலலுகிறது அவதாரத்துக்கு மோஷாபகாரத்திலே நோக்காகையாலே [வீடாநதெளிதரும்] அவனே இவகேவந்து அவதரிசுகிலும் சேராகமோஹங்கரைப பண்ணும் ஸமஸாரிஅங்கே செலலிலும் தெளிவைப்பண்ணுந ரீதம் “பரபிஸாஜி 3-உவெகி” [முழுவதும்] ஒளிவரு முழநலம் வீடாந தெளிசருநிஸமையது முழுவதுமொழிவிலன [இறையோன] “சுஜொவிஸவ்யுயாதா ஸுதகாநாஜீஸரொவி ஸவ” எனகிறபடியே நியாமயாநலே நியாமகதவம் குலையாமல் வந்துபிறக்கும் [அளிவருமருளிநோடு] பகவமான அருளோடே அதாகிறது ஆஸரிதரகஷணம் கனபேறாயிருக்கை [அகத்தன்ன புறத்தன்ன] அகத்தன்னாயிருக்கும் ஆஸரிகாக்கு, புறத்தன்னாயிருக்கும் அநாஸரிகாக்கு, அதாகித்து அரஜாநாதிக்குக்கு கையாளாயிருக்கையும், தூயோதநாதிக்குக்கு ஆளிடவிடுகையும் [அமைந்தே] இவகனே சமைநகிருக்கை இறையோன, முதலில் சேடிஸவாமொளிவருமுழநலம், வீடானதெளிதருநிலைமையது, முழுவது மொழிவிலனாய அளிவருமருளிநோ டகத்தன்ன புறத்தன்னாயக்கொண்டு சமைநது நிலைவரம்பில் பலபிறப்பா யெளிவருமியலவினன

நாடு—இரண்டாமபாட்டு ‘எத்திறம்’ என்று ஆயுமாஸம் மோஹிததுக கிடந்தா

இரண்டாமபாட்டு எளிவரும் இப்பாதி பெரியவாக்குடைய ஸத்திகுமஸாயநாதிக்கெனலலாம இவவாத்மாவுக்கு ஹகவதவகி வாத்தகங்களாயக்கொண்டு தருசமாயிருக்கையாலும், காமிகிக்குடைய வாரபாங்ககெனலலாம காழுகர்க்கு அவர்களிடத்தில் அகிநிவெஸத்தாலே மோகயங்களாயிருக்குமபோலே

ரென்று பரஸித்தமிழே, இவா மோஷித்துக்கிடக்க, பெருமானும் பிராட்டியும் பள்ளி கொண்டரு
 ளினவிடத்தை ஸ்ரீகுஹப்பெருமான நோக்கிக்கொண்டு கிடந்தார்போலே, ஸ்ரீமதுகரவி பரபருதி
 ஸஜஜநங்களுடங்கலும் மலிதமான வருஷத்தைப் பக்ஷிஜாகங்கள் மொயத்துக்கொண்டு கிடக்குமா
 போலே இவரைச சூழநதுகிடந்தார்கள, “**செநுலாஹாரணாஸுஹா வஸ்தாவஸிசூய
 தெராதெ**” (மநயேஸாபரணஸுபதாஸீதாஸமிஞ்சயநோததமே) வழிநடந்த விடாயாலே
 ஆபரணங்கள் கழற்றதேயாயிறுப பள்ளிகொண்டது “**ததூததூவமிடிசுஸுஜெவகூ:
 கூதகவரிடிவ**” (ததரத்தரவிதருஸயநதே ஸகதா: கநகபிந்தவ:) பசியாகுத தநதாம் ஜீவ
 நத்தைப் பருநதிவாரைப்போலே, வந்த ஸ்ரீபரதாமுவானுகுத தாம் நோக்கிக்கொண்டு கிடந்த
 விடத்தைக் காட்டுகிறுளிநே அவவிடத்தைக் கண்டவாறே “**ஸசூஹெவா:கநகரவஸித:**”
 (ஸதருகநோநதரஸ்திதி:) எனனுமபடி அவவிடத்தைக் காணு மோஷித்துக் கிடந்தாளுயிறு
 ஸ்ரீபரதாமுவான, அப்படியே மோஷித்துக்கிடந்த இவா “**விரெணவஸிஜூம் பூகிவஸு
 வெவ விவினயாசாஸவிஸாஸுமெதூ**” (சிரெணஸமஜூமபரதிலபயசைவ விசந்தயா
 மாஸவிஸாலநேதரா) எனகிற அடியே அநுவிதாக்கள் ஸாகயத்தாலே காலமுணர்ந்த உணர்ந்தா,
 நல்லாநவிலுருசுரிநே, ஸத்துக்களுடங்கலும் இவரைப்பற்றிப் புகோகிடந்தது, உணர்ந்த

இவ்வாழ்வாரபகவ தமக்கு உண்டான அலிநிலேஸத்தாலே இவருடைய மோஹாவஸ்தையுந் தமக்கு
 போகயமாயிருக்கையாலும், அதில தமக்கு உண்டான ஆதராகியுயம் தோனும்படி, அவா மோஷித்த
 போது ஜனாதாகளெல்லாம் அவரை நோக்கிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் பரகாரத்தை அருளிச
 செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அதிஷ்டாபகை டருளிச்செய்கிறா இவர் மோஷித்துக்கிடக்க இதயாதி
 பரிதமான வருஷத்தை இதயாதி - பழத்தமரத்தைப் பழத்தின நசையாலே பக்ஷிகள் சூழ்ந்துகிடக்குமா
 போலே ஸவோஜ்ஜீவநாததமான அரத்தவிஸேஷாநுஷ்டாந விஸேஷ ஜனாநககிணவராகயாதி விதயாததமாக
 வென்றபடி ஸ்ரீகுஹப்பெருமான நோக்கிக்கொண்டிருந்ததுக்கு நியாமகமெது? என்ன, செநு இதயாதி ஸ்ரீ
 குஹப்பெருமானுடைய ஆஸராதகினின்றுப் பெருமான புறப்படெழுந்தருளினதுக்கும், அங்கே பரதாமுவான
 எழுந்தருளினதுக்கும் மதயே இருபத்திரண்டுநாள் வயவநாந முண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் தச்சயநசிஹங்களை
 அநுபவித்தபோதே ஸ்ரீகுஹப்பெருமான இவவிடத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தமை விததமென்று கருத்து
 “**ஸாஹாரணாஸுஹாசெநு**” எனனுதுக்கு ஹேதுபூவகம் பாவமாஹ - வழிநடந்த இதயாதி விட
 யாலே - ஆயாஸத்தாலே “**ஸாஹாரணாஸுஹா**” என்றதுக்கு நியாமகமெது? என்ன, ததூததூ இதயாதி
 உஹு ஸுஜீவெரவாஸுர ஹாஹாஹு தனஜீவநத்தை பரதாமுவானுகுக் காட்டுவானென? என்ன,
 பசியர்க்கு இதயாதி பருந்து பாகித்து நோக்கினதுக்கு தருஷ்டாநதன்காட்டி அவா மோஷித்துக்குத் தருஷ்டாந
 தம-அவ்விடத்தை இதயாதி புருகதிபரிஹாராததமாக, அவவிடத்தைக் காணவென்றது-கண்டவநதரக்ஷணத
 திலே யென்று கண்டுகொள்வது கூதஹாரவித: என்றது தொடர்பால் முடியுமெனனுமபடியான அவஸ்த
 ையைப் பார்த்துத் தொடர் அஞ்சி ஸமீபத்திலே நின்ற ரென்றபடி உத்தராததத்தில் “**வாரிஷஜ**” என
 மது மோஹநெளரிந்த அவஸ்தையைப்பற்ற செநுலாஹாரணாஇத்யாதிக்கு பூவஸாகத்திலே “**ததூவஸு
 ஹுஹாதம் ஸசூஹெவா:கநகரவஸித:**” வாரிஷஜுராரொஹொஹெவிடஸுஜூஸுராக
 சுபிபுத:” உணர்ந்தமைக்கு தருஷ்டாநதம் - அப்படியே இதயாதி விரெண இதயாதி ஸுநதரகாண்டே
 தவாதரிமஸே ஸாககே ஸாஹாரதாலீம் ஹதாமநம் தருஷ்டவா வஸ்தா “**ஸாவீக்ஷரணா பூயாஹு
 வகூ ஸாவாபிமெயு வு யெயாஹகாரம்**” இத்யாதி, “**ஸாதம் ஸவீகெக்ஷு வ ஹுஸம் விஸம்
 ஜூமாதாஸுஹெவ வ வஹுஹவஸீதா**” இதி பூவாததம் அப்படி அநுபவிதாக்களுண்டோ? என்ன,
 நல்லார் இதயாதி மதுரகவிப்பருதி ஸஜஜநங்களுலே ஸதுதிக்கப்பட்ட திருநகரிப்பையுடையவா இதுக்கு அந்
 தம் - ஸத்துக்கள் இதயாதி படுகாடு - வெட்டிவிழுந்தகாடு நவிலுக்கை - சேருக்கை, ஸமூஹமாக ரெருக்கி

அநந்தரம் ‘நான் இங்ஞ்சு சொல்லிறேனே?’ என்று கேட்டா, “‘பததுடை படியவாகுகள வன்’ என்று பரஸுதநாபுரஸுதமாகச சிலவற்றைச் சொல்லா ‘எத்திறம்’ என்று மோஷித்த கிடநீர்” என்றாகள ‘தபபச்சோனனோம், அழித்து பரதிஜைஞ பண்ணவேணும்’ எனகி இரண்டாம்பாட்டில் ஆவதென? என்கில, --பரோபதேசம் பண்ணப்புகத தாம் அங் தா முத்தர்பாட்டில், இப்பாட்டே தோடங்கிப் பரோபதேசம் பண்ணுகிறா கீழ் பரஸுதமா ஸௌலபயததை ஸபரகாரமாக அருளிச்செய்கிறா இதில

[எளிவருமியலவினன்] எளிமையை இயல்வாக ஸவஹாவமாகுடையவன் ஸநே களுக்கு ஸநேஹியாயிருக்கு மென்னுமிது குற்றமன்றோ? எல்லாக்கும் காதாசிதகமாக எளி டகடும் இவனுக்கு எளிமை ஸவருப மென்கிறா [நிலைவரம்பில்] ‘இன்ன அவதாரம், இன சேஷடிதம் என்கிலை’ என்று பூவாசாயாகள நாவாஹம் பட்டா இவவிரண்டையும் நி யிலுமையிலே கொண்டு, “இனி வரம்பிலுமையாவது அவதரித்து எளியருயினிற தன்னிலே பரதவந தோற்ற நிற்கிலும் நிற்கும்” என்று ஸாரததயவேஷத்தோடே தாழ்நிற செயதே பரீவிஸ்வரூபத்தைக் காட்டியும், தான் புதராத்தமாகப் போகாநிற்கச் செயதே பாண்ட காணனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தும், ஏழு திருந்ஷுகரத்திலே மோவாகந்கிரிய “நித ‘கொண்டு நின்னுஞ் செயதவை இததாற சொல்லிறருயிறந்து ஒன்றிலும் ஒரு நியதியிலை, ரப ணத்துக்கு உறப்பாமத்தனையே வேண்வேது, ஏதேனுமாக அமையும் இவ்வுருகளைக் [ட பிறப்பாய] தெளிவுடைய தான் சொல்லுமபோதும் “வஹு-உ-பி” (பஹ-பி) என்று யயாபூதவாதியான வேதம் “வஹு-யா விஜாயதெ” (பஹ பதாவிஜாயதெ) என்றும், அவ கொடுத்த அறிவுகொண்டு சொல்லுவா “பலபிறப்பு” எனபாகள [பிறப்பாய] “பரா மாகத தாழ்நின்றோம்” என்று தனபக்கலிலும் புரையின்றிகே யிருக்கை, “சூ-பூ-க-உ-பி

வாதிகளை யென்றமாம் ஆனால், மேல பரபந்தம் நடந்தபடி யெங்கனே? எனன், உணர்ந்தவந்நாம் இதயா பாஸ்கீழ்மென்றது ‘பததுடை படியவாகுகளியவன்’ என்றது அதுபாஸ்கீழ் மென்றது அததை யுபா கைக்காக “மததும்” இதயாதி சிலவற்றைச் சொல்லா வென்றது பாட்டை முடியச்சொல்லில் மீள மோஷிப்ப ரென்று நினைத்து தபபச்சோனனோ மென்றது - தபபச்செயதோ மென்றபடியாய், அதாவது பரோபதேசம்பண்ண இழிந்ததைவிட்டு ஸவாருபவம்பண்ணினோ ரென்றபடி அழித்து பாதிஜைஞப ஹுகை - பரோபதேசம்பண்ணுகை பாதிஜைஞதாந்தோபபாதம்-ஆவதென்னென்கில இதயாதி ஆவதெ னென்கில என்தது - அழித்து பாதிஜைஞபண்ணுகையாவ தென்னென்கில? என்றபடி இப்பாட்டு: அவதாரிகை - கீழ்பாஸ்துதமான இதயாதி ஸபரகாரமாக - ஸமஸதகயாண குணதமகதவ மோக்ஷபரத், ஸாவேஸவரதவ விபேஷ்டனனவன் அவதரிகையாகிற பரகாஸவந்தமாக

“பததுடையடியவாகுகளியவன்” என்றதை வயாவாதிகளிறா - ஸநேஹிகளு இதயாதி “இயலவினன்” என்றததுக்கு மாவம் - எல்லாநீரும் இதயாதி, ஸவருபாருபா யென்றபடி “ஜ-ந-க-பி-பு” என்கிற விவாதிதைப் பற்ற, “நிலைவரம்பில்” என்றதுக்கு அதத இன்ன அவதாரம் இதயாதி உபபாதம் - ஸாரததயவேஷத்தோடே இதயாதி அவயவஸத்திதத் விருத்தமன்றோ? எனன், இத்தால் இதயாதி இத்தால் - “வரம்பில்” என்றத்தால் ‘பல’ கிறதென? இவ்வனவென்று ஸங்கடையிலையோ? எனன் தெளிவுடைய இதயாதி அதாவது - ஈஸ னோடு வேதங்களோடு ஆழ்வார்களோடு வாசியற் முடிவுகாண்கொணனாயைப்பற்ற ‘பலபிறப்பாய’ என தென்றபடி அவன்கொடுத்த அறிவு என்தது--“யாவறமதிநலமருளினன்” என்றதைப்பற்ற வஹு-உ-பி செ வி-கீ-தா-நி” இதி பூவமேவ விதம் ‘சூ-பூ-பி-பி-நா வஹு-யாவிஜாயதெ” ‘ஆய’ துக்கு மாவம் பாஸ்கீழ்நமாக இதயாதி பிறந்தென்னதே “பிறப்பாய” என்கையாலே - பிறப்பினுனை அபிமததவம் தோற்றுகிற தென்றபடி புரையின்றிகே யிருக்கை-தன் ஹருதயத்திதுபபரதவமயமில்லான

ஷங்கெந்ரு' (ஆதமாநமாநுஷமமநயே) “**சுஹம்வொவாஸாவொஜாத்**” (அஹமவொ பாநதவொஜாத்) [ஒளிவரு முழுநலம்] அபஹதபாபமதவாதிகள ஜீவாதமாவுகது முண்டிறே, இங்ஙனே யிருக்கசெய்தே ஜநமநிபநாநமான திரோயாநம் பிறவாரிணறதிறே ஸ்வரூபததுக்கு அவனுக்கு ஜநமத்தால் வரும் விகாராதிகளுணே, இவன தனைத தாழவிடபே பிறக்கபிறக்க, கயாண குணங்கள் புர்ப்பெறு வாராநிற்கும “**ஸஉஸெயாநாநுவதிஜாயிராத்**” (ஸஉஸரேயாந பவதிஜாயிராத்) கர்மநிபநதநஜநம் மாகிலிறே பிறக்கப பிறக்கப புகரழிவது, அங்கரஹமடியாக வருகிற ஜநமமாகையாலே புகாபெறு வாராநிற்கும ஸௌஸரேயாந எனற்படி அகருணங்கள் தானிருக்கும்படி யென? என்றால், [முதலில்கேடில்] ஒருநாளவரையிலே தோன்றி ஒருநாள வரையிலே முடியுமவையன்றே, ஸ்வரூபநதாகக்கமாயுள்ளன [நீடாந தெளி இதயாதி] இக் குணம் “ஒளிவரு முழுநலம்” என்ற இதிற் புகாதோ? எனலில், — மோக்ஷபாததவமும தனியே சோலல வேணவேதொரு குணமாகையாலே சோலலுகிரா, அவதாரததுக்கு பரயோஜநம் இதுவேயிறே [வீடாந இதயாதி] - மோக்ஷமாகிற தெளிவு பரமபதம் அததைத்தநும் ஸவ ஸாவம் என்றும் ஒத்திருக்கும்வன, அபுன இங்கேவநது அவதிககிலும் சோகமோஹங்களைப் பண்ணும் இவரிடம், இவன அங்கே சேலலிஹம் தெளிவைப்பண்ணும் அவரிடம், “தெளிவிசுமபு” எனனக்கடவதிறே & [முழுவது மோழிவிலன்] கீழ்ச்சொன்ன இரண்டையுங்கூட்டிச் சோல்லு

அபபடி தாழநின்ற நிலையே பாதவநதோற்றமே நின்றதுண்டோ? என்ன, சூதாந்ரு இதயாதி பரமானத் வயம் “**சூதாந்ருநாநுஷங்கெந்ரு** ராசிம் உஸாநயாத்ஜம் | யொஃஹம் பஸ்யயதஸாஹம் ஹ வான்ஸஜவீதாஃ” இதி யுத்தகாண்டே ராவணவதாநதரே தரிதஸாநபாதி ராமர் சுஹம்யு பஸ்ய-நான் எவன, எவனுடையவன் சுஹம்யுதத் - யாதோரிடத்திலவன் தக்ஷஸவுஃ ஹவாநு வு வீதா “**நாஹம் லெவொ ந மஹுவொ ந யகெஷா நவ உாநவ** | சுஹம்வொ வொந்வொ ஜாதொ டெநதஜிஹ்ஜாதொந்யா” இதி மஹிவ்ஷணுபுராணே பஞ்சமேமஸே கோவாதசநோததாணநதரே “புபிறப்பா யொளிவரு முழுநலம்” என்ற டத்ச்சோத்தியாலே ஜீவவயாவருத்தியைக் காட்டுகிரா சுவஹத் வாஸு இதயாதி ஸ்வரூபநுதிந் - ஆதமஸவரூபத்துக்கு தாமபூதஜஞநாததுக்கும் விகாரமுண்டெனகிரா- அபபுகித் இதயாதி அபபுகித்-ஜீவாதமாவுக்கு ஸாமஸாரிகபாவருத்திகளிலே ஸுஹிதவ துஹிதவாதிகளுண் டென்றபடி. “**ஸலம்**” என்ற ஜாதயேவசநம், கலயாணகுண பரமென்ற கல்யாணகுணங்கள் எனகிரா அவன அபபடி பிறக்கபிறக்க, கலயாணகுணங்கள் புர்ப்பெறுவருமோ? என்ன, ஸஉஸெயாநு இதயாதி “**யாவாஸுவாஸாஃ பாரிவீ க்ருமா தஉஸெயாநு ஹவதிஜாயிராத்** | தநீராஸஃ சுவய உஹயகி ஸ்ராயிபொநிஸலாஃ” யாவா தராணஃ ஸுவாஸாஃ ஸொஹநவஸுவாநு ஜாயிராத்ஸலவ ஸெயாநு ஹவதி, தம் யீராஸஃ யீராஃ சுவயு நிஸலாஃ உஹயகி யுராநம் சுவயுநீத்யுயுஃ ஜநமம் இருவாக்கும் ஒத்திருக்க ஸஸவாணுக்குக் கலயாணகுணங்கா புராபெறு கைக்கு ஹேதுவேது? என்ற ஸங்கையிலே ஸருதிக்குத் தாதபாயம் - கர்மநிபந்த இதயாதி “**ஸஉ**” என்றதுக்கு ஆததம் - ஸௌ இதயாதி ஸஸவாணுணங்களைப்போதே உதபத்திவிநாஸாஹிதமாயிருக்க இப்படி விஸேஷிக்கிறது - காதாசுதகோதபத்தி விகாஸவதான லௌகிககுணவயாவருத்தயாததமாக வென்கி ரா - ஒருநாளவரையிலே இதயாதி ஸ்வரூபநுதிந் - ஸவரூபநுதபத்தி இக்துணம் மோக்ஷபாததவம் மோக்ஷபாததவம் பாயாநகுணமாகையாலேயிறே ஸாஷ்யகாரா “**ஸெஸிஹ்ஜாதி**” என்கிறவிடத்தில் ஆதிஸபதாநதாகத்தமாகாதே “**விநத்**” இதயாதியாலே பிரித்து அருளிச்செய்தது ஹேதவநதம் - அவதாரத் துக்கித் இதயாதி தெளிவை விளைக்கிறதாயாலே, வீடாகிற தெளிவென்றது - பாம்பதம் நிலைமை என்றது - நிலை யென்றபடி. தெளிவைவிளைக்குமெனலுமத்தைக் காட்டுகிரா - அவன் இங்கே இதயாதி சோக மோஹங்களைப் பண்ணுமெனலுமது - அஹிநயபரம் இது தருஷ்டாநதாததம் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டையும-

கீறா [இறையோன்] மோக்ஷபரததவம் ஈஸ்வரனுதே உளாதொன்றிறே அவதாரிககச
செய்தே ஈஸ்வரதவத்திற குறையாதே நிறகை [அளிவருமருளிளே] குளிராது பகவமான
அருளோடே, நிரவேதுகமான அருளோடே [அகத்தனன்] ஆசரிதாகுக கழுத்திலே ஓலை
கட்டி தூதுபோ' என்னலாமபடி யிருக்கும் [புறத்தனன்] அநாசரிதாகுக அந்நிலைதன்
னிலே கிட்டவொண்ணதபடி யிருக்கும் [அஹமதே] இப்படி சமைந்து இறையோன் அளி
வருமருளிளே டகத்தனன் புறத்தனனாயமைந்து, முதலில் கேடிலவா மொளிவருமுழநலம், வீடாந
தேளிதருநிலைமையது முழுவது மொழிலிலனாய, நிலைவரமபிலபலபிறப்பாய எளிவருமியலவினன்
என்று அவ்வயம்

(உ)

முன்றும் பாட்டு.

அமைவுடையறநேறி முழுவதுமுயர்வறவுயாநது
அமைவுடைமுதலகேடல் ஓடிவிடையறநிலமதுவாம
அமைவுடையமரநம் யாவையுமயா பருந்தாறும்
அமைவுடைநாரணனமாயையை யறிபவர்பாரே

ஆ—(அமைவுடை) அனிகல் ஸாவ நிரதிசய புரையமாக்கவித்தமாய, இகரஸாவ
புருஷாததவகளிறகாட்டில் உதகருஷ்டமாய, நிரபேசுஷமாயிருந்த ஜகதஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாராவாதந
ஸம்ஹாரகாதருத்வங்கள் கைவர்திருக்கையாகிற இவ்வைஸ்வாயததை புடையராய நிரபேசுஷா
யிருந்த பாஹ்மருதாதிரி தேவாக்களுக்கும் மறுமுள்ள சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஆகமாவாயிருக்க
கையாகிற நிரபேசுஷைஸ்வாயததையுடையனாயிருந்த நாராயணன் ஸஜாநியனாகக்கொண்டு பிறந
நருளி எளியனாயிருக்கிற இந்த ஆஸாயமான குணம் ஒருவருக்கு நிலமோ? என்கிறா

ஒ—முன்றும்பாட்டில், ஸாஸுஸ்வரனான நாராயணனுடைய ஸலாககயமான ஜநம
ரஹஸ்யம் அகிஸயிதஜனூநாரான பாஹ்மாதிகளுக்கும் நிலமன் றென்கிறா

[அமைவென்று கொட்டங்கி] இன்னபடி அறுஷ்டிகை இன்ன ஹலத்தை நத ஈரம் என
னும் வயவஸ்தையுடைய தாமதமாகும் எல்லாவற்றாலும் எல்லாக்கும் மேற்படுவதுஞ்செய்து
இன்னபடியாக வென்றால் அப்படியுண்டாம் சமைவையுடைய கான ஸருஷ்டி ஸம்ஹாரம் அவந
கர ஸம்ஹாரமாகிற இவை மிகவும் கைவர்திருக்கும் சமைவையுடைய பாஹ்மாதிகளும் மறு
முண்டான அசேதநங்களெல்லாமும் சேதநரெல்லாரும் [நானுமென்று சொட்டங்கி] இவை
யெல்லாம் தனக்கு சேஷமாக்கப்பாடில் இவைகாடு என்னலாமபடியான சமைவையுடைய
நாராயணனுடைய

ஸமஸ்தகல்பாண குணாதகத்வமும், மோக்ஷபரததவமுமென்ற இரண்டையும் 'வீடாநதேளிதரும்' இதயாதி யோடே
கூட்டித் தாதபாயம் - மோக்ஷபரததவம் இதயாதி ஈஸ்வரனாகையாலே மோக்ஷபரததவான என்றபடி
'பிறப்பாய இறையோன்' என்றுகூட்டித் தாதபாயம் - அவதாரிககசேயிதே இதயாதி பிறவாதிகசெய்தே
குணங்களுடைய தேஜிஷ்டட்டதையாலும் மோக்ஷபரததவதாலும் ஈஸ்வரதவத்திறகுறைவற்ற நிறகுமென்றபடி
அளி' என்று - குளிர்ந்தியும் பத்வதையுமாகி, உபயதையும் தந்தரேண அருளிசெய்கிறா - குளிர்ந்து
இதயாதி 'குளிர்ந்தி' என்றததால் பஸ்தம் - நிர்வேதுகமான என்று அருளுக்குப் பகவதை ஹலவயாபத
மாகை யதவா, அளிவருமருளிளே - கருபையாலே வரும் க்ருபையோடு என்று அத்தநாதமாய, 'நிர
வேதுகமான அருளோடே' என்கிறததல் அளி கருபை, 'சுருஷ்டிஸ்ருஷ்டி' எனனுமபோலே அகநத
ளன் - அநதாவகன் அவயயு காட்டுகிறா - இறையோன் இதயாதி

(உ)

ப -- அநநகரம், அவதாராஸாயம் ஒருவருக்கும் அறியப்போகா செனகிரா

அமைவு உடை - சமைவை உடைததான, அறம் நெறி தாமததினாடய வரவாமு, முழுவதும் எல்லாவற்றிலும், உயாவற உயாந - மிகவுமுயாந, அமைவு சமைவை, உடை - உடையவான, முகல்கிடல் ஸருஷ்டி ஸம்ஹாரங்ள, இடைபொடிவு இடையொடிவான அவாந காஸ ஹாரம் இவ அற மிசவும, நிலமதுவாம நிலமான, அமைவு சமைவை, உடை - உடையவான, அமாரும் பரஹ்மாநி கேவாகளும், யாவையும் எல்லா அசேதநங்களும், யாவரும் எல்லாசசேதநங்களும், காணும் தானேயாமபடியான, அமைவு சமைவை, உடை - உடையனான, நாரணன் நாராயணனுடைய, மாயையை அவதாராஸாயத்தை, யா அறியவா - யா அறியவல்லா? அமைவு நிரப்பம்

இ - மூன்றாமபாட்டில், இவ்வவகாராஹஸயம் அகிராயிகஜஞநாயிருப்பார்க்கும் அறியவாணனா கெனகிறது

[அமைவுடையதென்றி] பாததோடு ரியதமாயிருநனாள் தாமமாககம் [முழுவதும் முயாவறவுயாந] - எல்லாவற்றிலும் இவைபுறவுடிகதாரில் இவாசனாக்கு அவவருகிலை யென னுமபடி எல்லையிலே நிறகை [அமைவுடையமுசல்கிடல்] இதினபலமான ஸருஷ்டயாதிகள் மிகவுமளியேயமாயிருகை [அமைவுடையமுதல்] பரஹ்மா ஜகதஸருஷ்டிபண்ணினால் "ஸா வேஸவாஜே!" என்று ஸங்கிகச வேண்டுமபடியிருகை [கெடல்] ஸம்ஹாரம் [ஓடிவிடை] - அவாநதாஸம்ஹாரம் [அறநிலமதுவாமமைவுடை] மிகவும கைவநதிருக்கும் சமைவையுடைய [அமாரும்] பரஹ்மாகளும் [யாவையும்] அசேதநங்களும் [யாவரும்] சேதநரும் [காணும்மைவுடைநாரணன்] தானெனகிற சொல்லுகளுளோ பரகாரமாய அவவயிககையாலே நாரணனென்னுந திருநாமத்தைபுடையான [மாயையை யறியவா யாசே] ஸகலசேதநாசேதநங் களையும் கனக்கு பரகாரமாகவுடைய தான் தன்னுடையவிபூதியிலே ஒருபரகாராகுக்குத தான் பரகாரமாய அவாசனாக்கு நியாமயனாய நிறகிற ஆஸாயம் ஒருவாக்கும் நிலமா? "விதாஸு தெண்ணவித்யாநா யொநியொபநா நாவெடிவிநநுதெததம் வ்யவஹத்ய" இதயாநி சிதய ஸூரிகள் அதுபவகுகிலே அநயபாராகையாலே அறியமாட்டார்கள், பரஹ்மாகுகள தாமாநத காலே அறியமாட்டார்கள், ஸம்ஸாரிகள் விஷயபரவணாய அறியார்கள், இவாபேபாலவா "எக கிறம்" என்று மோஹிததுககிடப்பார்கள்

நாடு - மூன்றாமபாட்டு எளிய னேனரா, எளிமையை ஸபரகாரமாக அருளிச்சேய தா, இவனுடைய அவதாரஹஸயம் ஒருவாக்கும் நிலமல்லகிடா எனகிரா இதில்

[அமைவுடையதென்றி இதயாதி] ஒரு தாமததை அங்ஷ்டடியாநிறகச சேயதே இப போதே மலம்பெறா தொழியிலும் ஒழியும், இடையிலே சில விதங்குகள வரிலும் வரும், அவங் னன்றியே, சகரவாததி, நாலாஹுதிபண்ணி நாலு ரதநததை எதேதுக கொண்டாறபோலே பலத

மூன்றாமபாட்டு - அமைவுடை இதயாதி கீழிரண்டு பாட்டாலும் சொன்ன பாடேததை அந வதிததுககொண்டு இப்பாட்டுக்கு ஸங்கி - எளியன் இதயாதி "மாயையை" என்றததைப்பற்றி, அவ தாபாலுஸயம் என்றது

அமைவு - சமைவாய, அவ்ளமபய மூலபரதமான வெண்படி 'அமைவுடை' என்றதக்கு பாவம் - ஒருநாமகதை இதயாதி இப்போதே பலம்பெறா தொழியிலு மோழியும்-காமகாதருளாத வைகுண யங்குகளாலே அதுஷ்டடிததபோதே பலம் லய்யாதேபோகிலும் போம காமவைகுணயமாவது - ஜநமாநதர கருதப்பம் காதருவைகுணயமாவது - நாமாதுஷ்டபாநாயோக்யதை ஸாதநவைகுணயமாவது - ஸாஸத

தோடே ஸந்திப்பிக்கக்கடவ தாமமாகம ஸலாவற்றுவும், “உயாவறவுயா நலமுடையவன்” எனும் ஸாவேசுவரன் குணங்களால் உயாநதிருக்துமா போலே ‘இதுக்கு இவனுக்கவவருகு ஒ வருமிலலை’ எனனுமபடி சமைந்திருசரக [அமைவுடை முதல இதயாதி] - பரஹ்மா ஐக ஸ்ருஷ்டி பண்ணினால் ‘ஸாவேசுவரனோ?’ என்று பாங்கிக்க வேண்டுமபடி யிருக்கை இப்படி சமைவை யுடைத்தான ஸ்ருஷ்டியெனன், அப்படி யிருந்துள்ள ஸமஹாரமெனன், இடையொடி வேனன் இடை இடையிலே, நடுவே ஒடிவு ஸமஹாரம், அவாந்தர ஸமஹார மென்றபடி இவை [அறிநிலமதுவாம்] இவை தங்களுக்கு நிலையிடே கொடுத்த ஸாவேசுவரனையும் மறு துக் கேளவிகொள்ளவேண்டாதபடி மிகவும் விதேயமாம்படி சமைந்த பரஹ்மாதிகளும் [யானையும்] அசேதநங்களும் [யாவரும்] சேதநமும் [தானும் அமைவுடை நாரணன்] சேதந சேதநங்களெல்லாம் தானென்கிற சொல்லுகளுள்ளே பரகாரமாய அநவயிக்கும்படியான சமைவை யுடையனாகையாலே நாராயணனென்னுந் திருநாமத்தை யுடையவனுடைய [மாயையைய அர்பவாயாரே] இவனுடைய அவதாரரஹஸ்யம் ஒருவாக்கும் அறிய நிலமல வென்கிறா பரநாயான தான், பரகாரமான வஸ்துவிலே ஒன்று ‘எனமகன்’ என்று அபிமானிக்குப்படி வந்த பிறந்த இவவாசசர்யம் ஒருவாக்கும் நிலமல வென்கிறா [தானும் அமைவுடை நாரணன்] ஒருவன் ஒருவன் ‘உனக்கு ஜீவநம் என்ன வேணும்?’ என்றால், தனபுத்தாதிக்காயுந் கூட்டி கொண்டு ‘எனக்குக் கலநெல்லு வேணும்’ எனனுநின்றானிறே, அப்படியே இவையடங்கலும் தன் ‘அஹம்’ சபதத்துக்குள்ளே யடங்கி, தான் இவற்றைக்கு அபிமானியா யிருக்கும்படியை சொல்லுகிறது [அறிபவாயாரே] நித்யஸூரிகள் பரதவாஹஸ்யம் பண்ணுகையாலே அறியா கள், ஸமஸாரிகள் நாஸ்திகராகையாலே அறியார்கள், பரஹ்மாதிகள் தந்தாமறிவாரே அறிய இருக்கிறவாகளாகையாலே அறியார்கள், மயாவற்றமதிகு மருளப்பெற்றவாகள மோவறி துக்கிடப்பார்கள, ஸ்வதஸ்ஸாவஹஞ்ஞன் தானும் “ஜந்நக்ஷயகேஹிவூ” (ந்நமகாமசே திவ்யம்) எனனுமாகையாலே ஒருவாக்கும் நிலமல வென்கிறா

ரோகதகரமானதுஷ்டாநம் தரிமமாரீகம் எல்லாவற்றுவும் எனறது - தாமம் யஜ்ஞநாதபோருபேன மூன்று ராசியா யிருக்கையைப் பற்ற முழுவதும் - முழுவதினாலும் “உயாவறவுயாநது” எனறதுக்கு ஹவ உயர்வு இதயாதி “அமைவுடை” என்கிற இது - முதலிலும் கெடலிலும் விசேஷ டுணமாகிறது இங் அமைவு - ஸுகடித்தவம் முதலென்று - மஹாபரணயாநதரகா ஸ்ருஷ்டியும், நித்ய ஸ்ருஷ்டியுஞ் சொல் கிறது கெடலென்று - மஹாஸமஹாரமுடி, நித்ய ஸமஹாரமுடி சொல்லுகிறது அவாந்தர ஸம்ஹார மென இது அவாந்தர ஸ்ருஷ்டிக்கும் உபலக்ஷணம் அறிநிலமதுவாம் - மிகவும் விதேயமாம் மறுதது உபநி மூன்றம்பாதத்தில அமைவுக்கு ஜ்ஞாஸகதிவிபாகம் அர்த்தம் நாலாபாதத்தில அமைவுக்கு “வஹுஸ்யா” என்கிற ஸவவிபாசுபகருதி அர்த்தம் பஹுஸ்யா ஹிவித்தமான அர்த்தம் - சேதநாசேதநங்கள் இதயாதி நிலமல்லாமை எப்படி? என்ன, “விதாபுநெஞ்ஞ” இதயாதி ஸருதியை ஹருதிகரித்துக்கொண் பாவம் - பரகாரியான இதயாதி யொரியொநள-யொநளயொநள தத்புருஷவித்தமான அர்த்தம் ஒருவன் ஒருவன் இதயாதி “யாரே யறிபவா” எனறதுக்கு நித்யஸூரிகளோடு பரஹ்மாதிகளோடு ஆழ்வா களோடு ஈஸ்வரனோடு வாசியு ஒருவரும் அறியமாட்டார்களென்று விவகித்தது, இவர்களறியாத பரகாரத்தை ஸ்வேதுகமாக அருளிச்செய்கிறா நித்யஸூரிகள் இதயாதி ‘அறிபவாயா’ என்ற ஸ்வரத்தாலே - வரும் அறியாக் கொன்றபடி தீவ்யமென்னும் ‘விலக்ஷணம்’ என்று சொல்லும் இத்தனைபோக்கி, இன்னபடி யென்று சொல்லமாட்டா கொன்றபடி கரமேண அநவயி

இங்குப் பலவிடத்திலும் “எம்பெருமான” எனறது அநாதரன் உபகாசங்களை வுண்டான உகப்பாலே

இ—நாலாம்பாட்டில், இப்படி யிருக்கிற அவதார ஸௌலபயம் ஒருவாட்கும் நில மனறோ வென்னில்,—ஆஸரிதாக்கு அதயந்த ஸுலபமாய, அநாஸரிதாக்கு அதயந்த தூலபமா யிருக்கு மென்கிறா

[யாருமோதிலைமையென அறிவரிய] அநாஸரிதா எத்தனையேனும் அதியுயித ஜனாநாரான பரஹ்மாதிகளையாகிலும் ஒருஸ்த தூலாகாமும் அறியஅரியனாயிருக்கும் ஒன்னையுட புகழறியமாட்டிறறிலாகளையாகிலும் ஆபாத்பாதிதியாயும் அறியப்போசாதபடியிருக்கும், “நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந் தூங்காண்கிலான கலாணாடிக்கமலநனை யயன்” என்ககடலகிறே [எம்பெருமான] உகவாதா கணபடாத்படி யிருக்கிற விடம் தற்பேற்ற உகசகிறா [யாருமோ இதயாகி] அறிவிறகுறைந்த இடைச்சிகள், குறங்குகளையாகிலும் ஆஸரிதாக்கு இப்படிப் பட்டானென்று பரிசேசேதிரசலாமபடி இருக்கும் [எம்பெருமான] ஆஸரிதாக்கு சைபுருந திருக்கிற இடமும் தம்பேற்ற உகசகிறா “மடுகோடுகொவாடி உலா அலுடுகியெ” இய்யாதி [பேருமோராயிரம்] ஆஸரிதாக்கு அநுலாவயமான குணசேஷடி ரகசங்கு வாசகமான அநேகம் திருநாமங்கையுடையவன் [பிறப்பலுடைய] இத திருநாமங்கோ ரசொலலிக கூரிட்டாசுருக காட்டும் வடிவைவ சொல்லுகிறது ‘பிற’ எனற, வடிவைககாட்டுமோ’ எனில், நாமத்தைச் சொன்ன அநந்தம் ‘பிற’ என்றா ருபத்ததச காட்டுமிறே, ‘பாபிசுடுவெவ்யாகரவாணி” [பேருமோருருவமுமுன திலலை] இவற நிலே ஒருபேரும் ஒருருவமும் அநாஸரிதாக்கு பரகாசி யாமையாலே இலையெனறிருப்பாகள [இலையிலை] - ஆஸரிதாக்கு இவையெல்லாம் பரகாசித திருக்கையாலே உண்டெனறிருப்பாசா [பிணக்கே] இப்படி நியவியபதிபநமாயா சொல்லா நிற்கும்

ரடு—நாலாம்பாட்டு இப்படியிருக்கிற அவதாரஸௌலபயம் ஒருவாட்கும் அறிய நிலமனறே? எனனில்,—ஆஸரிதாக்கு அதயந்த ஸுலபமாய அநாஸரிதாக்கு அதயந்த தூலபமா யிருக்கு மென்கிறா

[யாரும] எத்தனையேனும் அதியுயிதஜனாநாயிருக்கும்வாகளையாகிலும் ஸவயதந்த தாலே காணுமென்று ‘இன்னையுட பட்டிருப்பதோரு ஸ்வலாவததை யுடையவன்’ என்று அறிய வொண்ணாத எனஸவாயியானவன் [யாரும] இந்த யசசபதம் தாமச்சிக்கு எல்லையிலே நிற்கிறது ஜநமவருத்தஜனாங்களால் ஓரளவிலையேயாகிலும் தானேகாட்டக காணுமவாருக்குத் தனபடி களேலலாம் அறியாயிருக்கும் எங்கே கண்டோம்? எனனில்,—ஒருகுறங்க, வேடச்சி, இடைச்சி இவாருக்கு எளியனையிருக்கக கண்டோமிறே [எம்பெருமான] ஆஸரிதாக்கு எளியனாய அநாஸரிதாக்கு அறியனான எனனான நிலையிருந்தபடியென? என்று எழுதிக்கொடுக்கிறா,

நாலாம்பாட்டு யாருமோர் இப்பாதி கீழ் ‘யாயை’ என்ற அவதார பரஹ்மயானது உபகாசம் ஸௌலபயம்

முதலின் யசசபதம் உத்காஷ்பரம், பிறதின் யசசபதம் - நிகாஷ்பரம் அவதாரிசையிறசொன்ன ஆஸரிதாஸரிதாசுகிறா - ஸவயதநபரம நிவருத்திபாரு மென்னுதல யதவா, அதததவயபாதல நிலை மெ ஸவலாவம் யாரும - யாருக்கும் ஸபதார்த்தம் - ஜந்மவ்ருத்த இதயாதி தூருந - ஸுரேவ உலாராஜ! வேடச்சி ஸபரி இடைச்சி - யசேணதயாதல, சிந்தயந்தியாதல எம்பெருமானென்ற பத்தவயோபாதாநா அப்படி ஆஸரிதாக்கு எளியனாய அநாஸரிதாக்கு அறியனையிருக்கிற இருபயிலே ஈடுபட்டு எழுதிக்கொடுத்த

“ நதெர நதெர வாஹ் நவா திஹ் உதெய நதெர நதெர வாஹ் நதெவகலு உதெய ”
 (நமோநமோ வாங்நநாதி மயே நமோநமோ வாங்நநைஸகபூமயே) எனறறபோலே [பேருமோரா
 யிரம்] அறுபதிதாகுகளுக்கு இழிந்தவிடமேலாம் துறையாமபடி அநேகநதிருநாமங்ககையுடையரு
 யிருக்கை குணத்துக்கு வாசகமாயும் ஸவருபத்துக்கு வாசகமாயும் வருமவறறுக்கு ஒரேலலையிலலை
 யிறே, “**தெவொ நாசலஹஸ் வாநு**” (தேவோநாமஸஹஸரவாந) எனகிறபடியே [பிற்பல
 வுடைய] அநதநாமதவாராகாணுமஅநேகநதிருமேனிகளையுடையருயிருக்கை ‘பிற’ எனன, திருமேனி
 யைக காட்டுமோ? எனனி, — “**நாசர உவஹ் உதா நா**” (நாமருபஞ்சபூதநாம), “**நாச
 ர உவெவூகாரவாணி**” (நாமருபேவயாகரவாணி) எனறு நாமத்தோடே சேர ருபத்தைபுரு
 சோலலக்கடவறு அவ்வாவேயுல, இவாதாமும இதை அறுபதிக்கிற இடத்திலே “பேரு
 மோருவமும்” எனறு அருளிச்செய்து வைத்தாா [பேருமோருவமும்] இவற்றிலே ஒருதிரு
 நாமமும், ஒரு லிகரஹமும் [உளதிலலை] - அநாஸரிதாகு ஸததூலபரதிபத்தியும் அரிதாயிருக்கும்
 [இலதிலலை] ஆஸரிதாகு எல்லாங் காணலாமாகையாலே இலதிலலை [பிணைககே] ஆஸரிதா
 எல்லாம் காணகையாலே மங்கலாஸாஸநமபண்ணி நிற்பாக்கள், அநாஸரிதா இவை இலலையென
 றிருக்கையாலே முதலிலே கிட்டாக்கள், இரணகேகும் நடுவே வஸது நித்யமாகப் பெற்றேமே!
 எனறு தாம் இனியராகிறா * (அனறியே, [பேருமோருவமும்] திருநாமமும் திருநாமத்துக்கு
 வாசயமான திருமேனியும் நித்யம், இலதிலலை [இலலைபிணைககே] இவலிடையாட்டத்தில்
 லிவாதம் வேண்டா வேனகிறா)

(ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

பிணைகதறவறுவகைச்சமயமும் நெறியுள்ளியுரைத்த
 கணக்கறா லத்தனன அநதமிலா தியமபகவன
 வணக்குடை ததவநெறி வழிநினறுபுறநெறிகளைகட்டு
 உணக்குமினபசையற அனுடை யணர்வுகோணனோநதே

பேருண்டோ? எனன, நமோநம் இதயாதி பூமயே எனறறபோலே இருக்கிறதெனறு கூட்டிக்கொளவறு
 ஆயிரமெனறு ஆநந்தயத்தைச் சொல்லுகிறது, “**ஸதம்ஸஹஸ் ரியுதம்ஸஹஸ் ரிநதூவாஹகம்**”
 என்னக்கடவகிறே உபபாதம் - குணத்துக்கு இதயாதி “**ஸஹஸ் ரஸுஸஹஸ் ரகஸுஸஹஸ் ருர
 ணோலிஹம்**” | ஸஹஸ் வொஹுஸஹஸ் ரெஜா ரெவொநாஸிலஹஸ் வாநு” இது மஹாஹாதே
 யீஷம்; ஸவருபத்துக்கு - ஸவாஸாதாரணலிகரஹங்களுக்கு பிற - மறறவை, திருநாமங்களுக்கு அநயமாயிருக்
 கிற திருமேனிக் ணென்றபடி நாமதவாரா காணும் - நாமதவாரா அறியப்படுகிற “பேரு” எனற அநதநம்
 பிற’ எனகிற இது - ருபவாசியெனலுமதுக்கு நியாமகம் - பிறவேளின இப்பாதி “**நாசர உவஹ்
 ஹுதாநா**” கூத்தூநாஹ்ஹுபஹ்ம் | வெஹுரெஹ்ஹு வனவாஹ் ரெவாஹ்நாஹ்ஹுரஹ்”
 இது பாதமேமேயே பஞ்சமே காரதோகயே, “**காநெநநீவெநா தநாநு பூவியுநாசிராடுவெவூ
 காரவாணி**” ரெவாஹ்நாஹ் ஹுதாநாநா நாசிரெயம் ருடுவஹ் கூத்தூநாஹ் பூவஹ்நஹ்
 கருதயங்கள் - செயுகள் பரபஞ்சம் - வெளியிடுகை நியாமகாரதம்-அலவளவே இதயாதி ஓர்பேரும் ஓர்
 உருவமுமெனறு அநவயம் ஸதூலபாதிபத்யபாவ; - தாயிபிணைபிணைநாபாவ; பிணைககே பிணைக்குண்டோ?
 இலலையெனறு ருபதாரதம் வகாரம் - பிரிநிலையேகாரம் பிணைககிலலையெனறு உக்ககிற ரெனகிறா -
 ஆஸரிதொல்லாம் இதயாதி பிணைக்கு - லிவாதம் அனறிககே, பிணைககே - பிணைக்காயிருக்கும் இப்படி
 ஆஸரிதாக்கும் அநாஸரிதாக்கும் நித்யலிவாதம் யிருக்கு மெனறுமாம் நித்யமாக நிரவத்யமாக காமேன
 அநவா.

(ச)

ஆ—(பிணக்கற) இப்படி விபாசிபத்தியுண்டாயிருந்தவிடத்தில் இவனுடைய உண்மையை நிரூபிக்கும்படி யெங்கனே? எனினில்,—அந்த பாதிசூலஷ்டஸமயங்களுக்கும் அதுசூலரான வைதிகாக்கும் இப்படியுள்ள விபாசிபத்தி நீருமபடி வேதமாகக்கதை உள்ளபடியே அது நடைபெற்று, ஸாங்கமான ஸகலவேதங்களுக்கும் தானே பரதிபாக்யநினைனுமிட நதையும், அப்பொருஷ்யமானகயாலே நிராதேதாஷ்டமான வேதத்தோடே விரோதிகதைப்பாலே இ ஸமயங்கார பரமானமனநென்னுமிடத்தையும், ஸவாசாங்க ஸாவஜஞ்யாதி ஸகலகலயாநாகுநேனோப நனைதானே ஸ்ரீகீதைநயிலே அருளிச்செய்தருளினான், இப்படி வேதாராத நத உளப்படியே வயக்தாமாக்கின இமமஹாகுணத்தை யுடையனான எம்பெருமானாதிமமான ஸகதியோகநதிலே நிரூபராகருதவிஷயங்காராகிற களையைக் கடிந்து, அவற்றிற் ஸங்கந்தகாபும் விநிநசோள எவநகினை விடுமபடியெனினில்,—அவன அருளிச்செய்தருளின ஸ்ரீகீதையாலே ஸமஸ்கலயானாகுணமகனான அவனை உணர்ந்து வயதிரிகதஸங்ககதை விடுவ தென்கிறார்

ஒ—அஞ்சாமபாட்டில், இப்படி அவன் தூரஸந்தனையாலே ஸுபாசிபபாகருதூலப்பென்னனுமிடத்தைப் பரிஹரித்து, ஆமவா. ஸ்ரீகீதையில் அருளிச்செய்தபடியே ஸகதியோகத்தாலே எம்பெருமானை ஸுபாசியுங்கோ ளென்கிறார்

[பிணக்கற என்று கொட்டங்கி] ஷ்டஸமயங்களுக்கும் வைதிகாநாயகத்திற்கும் அநயோநய விரோதத்தாலுள்ள பிணக்கு அறுமபடி வேதமாசசரநாலே ஸ்வாயந்த அருளிச்செய்த பரமோதாரண [அந்தமிலாதிமபகவன] நதங்கு அநாமிந்நி எல்லாருக்கும் தான அநியாய ஸவாஸாங்கமாய ஹேயபரதயநீகமான ஜஞாநாதி கலயானாகுணாபரிபூரண இவனனே சொல்விறு, இவன் சொல்லியதை விசுவஸிக்கலாமபடி இவனுடைய ஆபகமத்தவாந தோற்றுகைக்கராக [வணக்கென்று கொட்டங்கி] ஸகதிநீயாகத்தை நிரந்தரமாக அறுஷ்டயக்து பாஹ்ய விஷயங்காராகிற விரோதிகளைத் தவிர்த்து அவற்றிற் ருசியையும் ஸவாஸநமார விடுபடுகோள, ஆஸரிதாகரு இனிதாயிருந்ததேயாகிலும் இத்தகைப் பெருவருக்கமாசக கொள்ளும் ஸகலத்திபராயகதாலே 'தவநெறி' என்கிறது [அவனுடையுணர்வுகொண்டிருந்து] ஸகதிருபத விஷய ஜஞாநத்தாலேயாதல், அவன் அருளிச்செய்த சாமஸலோகோகதமான உபாயஜஞாநத்தாலேயாதல்

ப—அநநகரம், இப்படி ஸுபபஞனவனை ஸுபாசிபபது அவன் அருளிச்செய்த கீதோபநிஷதபரமானஸித்தமான பஹத்தாலே யென்கிறார்

அறுவகைச்சமயமும் பிணக்கற அறுவகைச்சமயமும் (தன்னில் தானும் வைதிகரோடும்) பிணக்கறுமபடி, நெறி வேதமாககத்தை, உளளி - ஆராயந்து, உணர்த்த அருளிச்செய்த, கணக்கறு நலத்தனை எண்ணிறந்த ஒளதாராயாபரிப வாரஸலயாதி கலயானாகுணங்கையுடையனாய், அந்தமில் முடிவிலலாத, ஆதி முநலாகையாலே நியனாய், அம ஹேயபரதிபட்டாய், பகவன (கலயானாகுமமான ஜஞாநஸத்தபாகிருணாவிஸிஷ்டனா) ஸகவானுடைய, வணக்கு உடை நமஸயாகிகளை உடைத்தான, தவநெறிவழி ஸகதிமாகசுகதிலே, நினது நிலைநின்று, புறநெறி ("கநூராவாஜொவிஜுஹ்ய") என்கிற அவலா வழிகளாகிற, களைகளையை, கட்டு அறுத்து, அவனுடை அவனுடைய விஷயமான, உணர்வுநொண்டு - ஸகதிருப ஜஞாநத்தைக்கொண்டு, உணர்ந்து தாஸித்து, பசை (வாஸநாநுபமான) பசை, அற அறுமபடி, உணக்குமின் உலாததிவிடுகோள

இ—அஞ்சாமபாட்டில், இப்படி ஸுபாயணயன ஸுலபஞனயினபு ஸுபாசிக்கும் வழியென? என்ன, அவன் ஸ்ரீகீதையிலே அருளிச்செய்துவைந்த ஸகதிமாசகத்தாலே ஸுபாசியுங்கோ ளென்கிறார்

[பிணக்கற அறுவகைச்சமயமும] ஆறுவகைப்பட்ட வாறுவஸையத்துக்கு வைகி ஸமயகதோடு உண்டான பிணக்கு அற [நெறியுள்ளியுரைத்த] வேகமாகத்தகை ஆராயந்து அருளிச்செய்தபடி “வாழிவூதாபுரவெடி” என்று தான் சொன்னகடங்க வழியாயிருக்க பரணைகளபககல் பரிவாலே, ஓராத்தம்போதியாதவன நிருபிகுமார்போலே ஆராயந்து அருளிச் செய்தபடி [கணக்கறவலத்தனன்] எல்லையிறந்த ஒள்காரயகுணங்களை யுடையவன் [அந்த மிலாகி] கணக்கு முடிவின்மிககே எல்லாக்கும் காரணபூதனாயிருக்கும் [அம்பகவன்] ஹேயபர கயரீகமான ஜனாராதிக்குண பரிபூரணனாயிருக்கை இதனால் உதாரணப் பரபதனாய் ஆபதனாயிருந்தவன் வார்த்தையாகையாலே விசுவஸ்யீய மெனகை [வணக்குடைத்தவநெறிவழி நினறு] வணக்கத்தையுடைய ஹக்திமாக்கமாகிற் வழியிலே நினைநினறு ஹக்திஸாரீசக்திலே “சோமநிஸுர” என்கையாலே “வணக்குடை” என்கிறது தபஸரபதத்தாலே ஹக்தியைச் சொல்லிற்று, ஹக்தி ஜனாரவிசேஷமாகையாலே “யஸ்யஜ்ஞாநமியந்தவ” என்கிற நயாயத்தாலே பென்னுதல், இவனுடைய பசோமமாதரத்தையே குவாலாச நினைத்திருக்கும் அவன்பிபராயக தாலேயாதல் [புறநெறிகளைகட்டு] இதுக்கு விசோதியான சபகாதிவிஷயங்களிற் போகிற வழியாகிற் களையைக் கடிந்து பரிதது இதுகை “நெறி” என்பானென் ? என்றில, இருந ததே குடியாகப்போகிற மஹாபு மாகையாலே, தாமாக்க மெனன் சடவதிறே [உணக்குமின பசையற்] பரிததாலும் கிடந்திடகதே கிடக்குமாகில, பருவம் செய்யுமிதே அதுககாக ஸவா ஸநமாக விடும்கோள் இது செய்யது என்கொண்டு ? என்றில, [அவனுடையுணர்வுகொண்டு ணாரதே] ததுகதஜ்ஞாநம், ததவிஷயஜ்ஞாநமென்னுதல் அவனை விஷயீகரித்த ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு விஸக்ஷணவிஷயத்திலே நெஞ்சவைத்து, இவற்றின் தோஷத்தை தாஸித்து விடு கொள் அவனை ஸரணம்புகு, இவற்றை ஸவாஸநமாக விடும்கோ ளென்னவுமாம் “தாமிவ வடாணிஸம்யஜி”, “சோடுவியெபுபடி” சாமஸலோகத்தின்படியே

நடு — அஞ்சாமபாட்டு புகாரும் பஜியுங்கோ ளென்னுகின்றீர், பஜநோபாயம் இருந குமபடியை அருளிச்செய்யீ ரென்ன, இன்று நான் உபதேஸிக்கவேண்டுமோ ? அவன்தான் பரி கீதை யிலே அருளிச்செய்த ஹக்திமாக்கத்தாலே அவனை ஆஸரய்யுங்கோ ளென்கிறார்

[பிணக்கற அறுவகைச்சமயமும] வைதிகஸமயத்துக்கும் வாறுவஸைத்தஸமயங்களுக்கும் தன்னிலதானுண்டான பிணக்கு அமமபடியாக [நெறியுள்ளியுரைத்த] தானசொல்லிறந்தைய வேதாரத்தமா யிருக்கச்செய்தே, தந்தாமுககெனன ஓராத்தம் வோ ருயாதார் ஆராயந்துசொல்லுமா போலே விசாரித்து அருளிச்செய்தான அதுக்கு நினைவேன் ? எனனில, — அஹந்தயமாகச் சொல் லிலும நன்றாயிருக்கச்செய்தே, பரணைகளுடைய ஹித்ததி வுண்டான ஆதராதியத்தாலே, சடக கெனச சொன்னால் ‘வாயவந்தபடிசொன்னான் நிருபியதே’ என்பார்களென்று ஆராயந்துசொன்னா னாகச் சொன்னபடி [கணக்கறவலத்தனன்] எல்லையிலலாத குணத்தையுடையவ னென்னுதல், எல்லையிலலாத ஸநேஹத்தையுடையவ னென்னுதல், ஆர் இரக்கச் செய்தான் ? தன் வாதஸலயத் தாலே அருளிச்செய்தா னித்தனையிறே வாதஸலயத்தாலே சொல்லிறேலலாம் அாததமாமித்தனை

அஞ்சாமபாட்டு - பிணக்கறஇதயாதி அறுவகைச்சமயம் ஸாக்யோலுக்கயாஷ்பாதக்ஷபணக் கபில பஞ்சஸமதவகள் ‘உள்ளி’ என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவம் நாளீசொல்லிற்று இதயாதி “வாழிவூ தாபுர வெடி” என்றிலே நோக்கு போதியாதாரீ - தேற்றதார சடகிகென ஸீகரமாக ஆதராதிய தாலே - ஆராயந்து சொன்னானென்று அவ்வயம் பரதமாதத்ததுக்கு ‘ஸம்’ என்று - ஜாதயேகவசநம் ஸநேஹமெனறதுக்கு ஹவம்-ஆ ரீக்க இதயாதி ஸிஷ்யஸநேஹமெனறது வயாஜமாந்ரம், ஸஸூநாநவெஹ இதயாதி வாதஸலயம் ஸநேஹம் அரித்தமாமித்தனையோ - யதாந்ரபிதவமும வேண்டாவோ ? எனனில

தள்ளி என்கிறது [உண்கதமின பசையற] “ரஸவஜ்யம்” (ரஸவாஜம்) என்கிறபடியே
பாடியவிஷய பராவண்யத்தை ருசிவாஸனைகளோடே விடுகோள இடேவலாம் என்கோண்டு
தான்? எனனி, —[அவனுடையுணர்வுகொண்ணோந்து] ததவிஷயஜ்ஞாததைக்கொண்டு என
னுதல, ததுகதஜ்ஞாததைக்கொண்டு எனனுதல, ஸகதிமாக்கததைக்கொண்டு எனனுதல, அவன
அருளிச்செய்த சரமஸலோகத்திற்படியைப் புறநிரினம் எனனுதல (இ)

ஆறாம் பாட்டு.

உணர்நதுணர்நது இழிந்தகனறு உயர்நதுருவியந்தவிநிலைமை
உணர்நதுணர்நதுணர்நது இறைநிலை ணர்வரிது உயிர்காள்!
உணர்நதுணர்நதுரைததுரைதது அரியயனரனென்னுமிவரை
உணர்நதுணர்நதுரைததுரைதது இறைஞ்சுமினமனப்பபட்டதோனறே

ஆ — (உணர்நதுணர்நது) ஜ்ஞாதருசவைக வவநுபமாய, ஜ்ஞாதஸஸாவமுதமாய,
பரசருகிளிநிமுசு கமாயிருந்த பரிஸுகாதமஸவநுபகதை உளபடியே விஸதமாய உணர்நது
ஆபரித ஸமாஸரயணிய கவாக கமாக கேகாமநுஷயாதி ருபேண அவநிணானுன இந்த ஸாவேஸ்
வரானுறான பரஹமாவோ ருதரனே நாராயணனே என்று அறிகை அரிது ஆகில எங்கனே
அறியுமபடி? எனனி, — அரியயனரனென்னு மிவாநிறமாக ஸ்ஹுஸாஸதர ஸரவண மநநங்களைப்
பண்ணுவது, இப்படி ஸ்ஹுஸாஸதர ஸரவணமநநங்களைப் பண்ணாவே அவாகளிஸ் ஒருவன ஸர
வரண என்று தோறமும், அவனை ஆஸாபியுங்கோர எனகிறா

யென்று ‘மய்யுடுகிநுபரணம்’ என்று உபதேசிக்க “உளவஜ்யாஸவமிதாஸவெபுநஜீஸுக்
ஜுநாடிநு” என்று அநுஷ்டாநதஸையில் சொன்ன காயிகமஸகாரததையுடைத்தான, “தவவாதி
ரிகுதிமாஹம்” என்கிற தபஸ்ஸபதவாசயமான அதவேஷநுப பரபத்தியைச் சொல்லுகிறது ஸகதிபரமான
பக்தத்தில், காமயபலங்களில் ருசிவாஸனைகளை விடுகோளென்கிறா ரஸவஜ்யம் இதயாதி ‘விஷயாவிநி
வதடுஞ்சு திராஹாரஸுபெஹிநு: | ரஸவஜ்யம் ரஸொபுஸுபரஹுடிநிவதடுகெ”
இதி கிதாஸு தவிதியே ரஸவஜ்யம் என்கிறபடியே “ரஸொபுஸுபரஹுடிநிவதடுகெ” இதி
ஸலோகத்தின்படியே இததல - நிராஹாராதிகளாலே விஷயாபுததை நிவாத்திப்பித்துக்கொண்டு, பகவத்
ஸாக்ஷாதகாரததாலே ருசிவாஸனைகளைப் போக்கிக கொளளுங்கோள எனற்படி பரபத்திபரமானபோது, உபா
யாதரவங்களில் ருசிவாஸனைகளைப் பசையறவுண்கருமி நென்று கண்டுகொளவது தபஸ்ஸபதோகதாதத
தவ்யா நுஞ்ஞையேநாதததவயம்-நுநவிஷயஜ்ஞாந இத்யாதி உகதாதத தவய விவரணம் ஸகிநிமாநீக இதயாதி
நதுகிதஜ்ஞாநம் என்கிறது - பரபத்தியை நுநவிஷயஜ்ஞாந மென்கிறது - பகதியை பகதிபரமானபோது
கண்ககறுநலத்தனன அநதமிலாகியமபகவ னறுவகைச்சமயமும் பிண்ககற நெறியுள்ளியுரைதத வண்கருடைத
தவநெறியுழிநின்று அதாவது - உபகரமதஸையில் அதயவவதித்து அவனுடையுணர்வுகொண்டெனாதது -
அநுஷ்டாநதஸையில் ஜ்ஞாததை பராபித்து புறநெறி களைகட்டுப் பசையறவுண்கருமின இதயநவயி அன
றிகே - பரபத்திபரமானபோது, அநுவகைச்சமயமும் பிண்ககறவென்று தொடங்கி அமபகவனுனவனுடைய
உணர்வுகொண்டு உணர்நது வண்கருடைததவநெறியுழிநின்று, புறநெறி களைகட்டுப் பசையற உண்கருமின
உத்யுநுபயோவா நெறி - வேதமாக்கம் எமயுநி சபபத்துக்கும் பிண்கிது விவாதம் உண்கருமின்
உலாத்திவிடுகோள

ஒ — ஆறும்பாட்டில், ஸாவேஸ்வரன ஸுலபனுகைசசர பாஹம் நுகாசனே ஸஜாதிய்யைத் திருவநாரம் பண்ணுகையாலே ஸமாஸாயணியன் இன்னான் என்று நிரணயி வெண்ணாமே பழைய தூலபதவஸாவகை மீளவும் பாஸவசிகக, பாகுகிநாய நிரணயோயததைச் சொல்லிக்கொண்டு அந்த தெளர்லபயதகைப் பரிஹரிசுகுறா

[உணாநது உணாநது] வீபஸையாலே ஆதமாவுசகு ஜநாதருதவம் ஆநதுகமன ஸ்வாவாஸிக நித்யதாமம் எனகிறது [இழிநதென்று தொடங்கி] ஸவஜஞாந பாஸபயாலே 1 துத்திகும வயாபிதது பாகருதிவிபுகமாயககொண்டு இப்படியிருக்கிற ஆசமா நினநிலைமை ஸரவணமநாதிகளாலே ஸாக்ஷாதகரிககககடினும் ஸாவேஸ்வரன பரஹ்மருதராகளோடொகக கணனை ஸவகோசிததுகொண்டு நிறகையாலே இவர்களில் ஸஸ்வரன் இன்னான் என்று அறிவ அரிது [உணாநதென்று தொடங்கி] குணரூபநாமாதிகளாலும் நகபாநிபாகசமான உ மாணவர்களாலும் இவர்கள் மூவரிலும் எவன் ஸஸ்வரனென்று மிகவும் அராயநது ஸஸ்வரன் நிரணீதனானவனை மநாதிகளாலே ஹருதயத்திலே பரநிஷ்ட ரூபாடி அநுஸந்திநது ஜபர யுககோள

ப — அநந்தரம், பரஹ்மருதராமதயுகமான பரகமாவகாரம் 1 கஸஜாதியபுக விஷயமாகையாலே விவேகிசக அரிது, அககை விவேகிதது ஆஸ்வாஸியுபகோள எனகிறா

உணாநதுஉணாநது (ஜநாதருதவஸஸபாவனுகையாலே என் படுமாகக) உணாருககே ஸவஹ்வமாகவுடையனாய், இழிநசகன்றுயாநது (அந்த ஜநாதம் நிரதசநுஷ்டவேஷ நதில் அபரி சிநமமாகையாலே ததகவாரா) பததுத்திககிலும் வயாபிதது, உரு ரூபயோசயமான அசித்தி காட்டில், வியநத வேறுபட்டிருக்கிற, இநநிலைமை - இநச அகமாவின் நிலைமையை, உணாநது (ஸ்ரவணத்தாலே) உணாநது, உணாநது (அதுசகுமேலே மநநகராலே) உணாநது, உணரிலும் (யோமத்தாலே ஸாக்ஷாதகரிகது) உணாநகாலும், இறைநிலை - ஸாவேஸ்வரன் (பரஹ்மருதராக ருலே தணை மறைத்ததிறகிற) நிலை, உணாவரிது விவேகிதகறிய அரிது, உயிராசாள் (சே- ராண்படியாலே) விவேகிதகறியும் ஸவஹ்வரானவாகளே! அரியயன்ரனென்னுமிவரை அ அயன் அரனென்று பரஸிதகரானவாகளே, உணாநதுணாநது (அவாசன் குணவிபூகயாதிகக யீட்டுப) பலகாலும் ஆராயநது, உரைகதுரைத்தது (ககபாநிபாகமான பரமாத்மாவையும ப காலும்) வயவஹரிததுப் பாகதுபபாகது, மனப்பாட்டகொன்று நெஞ்சின ஸஸ்வரனாகாபட்ட தொருவஸதுவை, ('ஸ்ராக்ஷாநிநிஷ்டாநி' எனகிறபடியே), உணாநதுணாநது - (ககருவ விகரஹாதிகளோப) பலகாலும் அநுஸந்திதது, உரைகதுரைத்தது (தநவாசசமான மநதநாமா களோப) பலகாலும் வயவஹரிதது, இறைஞ்சமின் உபாஸியுந்ரோள

இயத்தல வேறுபாட்டாலே விலக்ஷணமா யிருதநல 'இநநிலைமை' என்று உகதப காரவைலக்ஷணயம் ஆதமாவுச்சொழிய விலகை எனகிற ஸம்பரகிபகதியைச் சொல்லுகிறது

இ — ஆறும்பாட்டில், "பெயுவிரிஹ்மிரிஸம்ப்ரயோவதாரா:" என்று பாந்மா தாரம் பரஹ்மருதராகி ஸஜாதியமாயிருக்கையாலே பிரிந்து பரநிபகதிபண்ணி அரிதாகையா பழைய தூலபதவமே ஸமலவிததிருநகரி! என்ன, தரிமூரதிஸாமயநகைப் பரிஹரிசுகுறா

[உணாநதுஉணாநது] உணாவென்னுதே 'உணாநது' என்கையாலே 'ஜநாதரிமாதா வஸது' எனகிறவனை நிரஸிககிறது வீபஸையாலே ஆநதுகை சைநநயவாதியை நிரஸிககிறது ஜநாதருதவம் நித்யதாமமாகையாலே "ஆநகியாககதபுக்ஷாநிபுக்ஷாநி" அதுகான அநி- யம்' எனகிற கரியாவாதியையும் நிரஸிககிறது [இழிநதென்று உயாநது] தான் அனுபரிமாணரு யிருக்க ஸவஜஞாநத்தாலே பததுத்திககையும் வயாபிததிருக்கும் "வாவாஸ்ரதகாமஸு

இதயாதி [உருவியாக] - ஆகையாலே ஜடமான அசித்திறகாட்டி வியந்திருக்கும் வேறுபட்டிருக்கும் 'உருவு' என்று பரபேதமாறபோது, இயக்கல் கடதகூராய, சடந்திருக்கு மென்ற வுமாம் வேறுபாடுசான் பாகாரிகவ பரமாதருதவ நியந்தருதவங்காலே [இந்நிலைமை]- ஸந்நிவிரிக்குண ஆதமாவிலுடைய ஸகதி [உணர்ந்துணர்ந்து உணர்விலும்] ஸரவணமநாகி சளாலே ஸாக்ஷாதகரிததாலும், [இறைநிலையுணாவரிது] ஸரவரண பரஹ்மருதராகளோ டொக்கத தனனை ஸங்கோசித்து நிறகையாலே ஸரவரண இன்னுனென்று அழிகை அரிது [உயிராகா] சேதநராயுள்ளீராகா! ஜடவஸ்துவாய அழியாதொழியப் பெற்றதிலல் சேதநராய ஜனாதவயங்களை அழியப்பெற்றதிலலை உங்களை நிலை நிரூதபடி யென? நீர் அழிவிகக அழியப் பாராத எங்களுக்கு அவ்வருமை உண்டோ? எனன, ஆகில கேளுங்கோ டொனகிறா [உணர்ந தென்று தொடங்கி] அரியயனரென்னு மிவரை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துஉரைத்து இவா களுடைய குணரூபவிபூதிநாமா கிகளையும் தத்பாதிபாதகமாற பரமாணங்களையும் மிகவும் ஆராயந்து [உணர்ந்துணர்ந்து இதயாதி] மனப்பட்டதொன்றை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்து உரைத்து இறைஞ்சமின உங்களுக்குே ஸரவரணயா நிரணீதமாற வஸ்துவை மநராகிகளாலே அதுஸந்தித்தும், ததவாசகமான நாமங்களை உச்சரித்தும் ஆஸராயியுங்கோள "வ்யூஹரூபாந் ஸுரூபம்"

ரடு - ஆறும்பாட்டு அவதாரத்திலே ஆஸராயியுங்கோளென்று நினநீர், "உயெய் விரிணுமிரிஸம்வ்யூஹாவதாரம்" (மதயேவிரிஞ்சுகிரிஸம்பரதமாவதாரம்) எனகிறபடியே பரஹ்ம ருதராகள நடுவே அவநீர்ணயநிறகிற நிலையிருந்தது பரதமாவதாரம், அதில் மூவரும் ஒத்த காா யத்திலே அயிசரித்துநின்றார்கள், இப்படி நிறகையாலே, மூவரும் பரயாநரோ? மூவரிலே ஒருவன பரயாநரோ? மூவாகுமாவவருகே ஒருவன பரயாநரோ? எனன எங்களால விவேகிக்கப்படுகாமை யாலே ஆஸராயணத்திலே அருமைகூடமெயிருந்தது, ஆஸராயணியவஸ்துவை நிரூபித்துத் தரலா காதோ நாங்கள் ஆஸராயிக்குமபடி? எனன, - "காண்கிற தேஹமே ஆதமா" எனநிருக்கும் நிலை தவிர்ந்து, 'தேஹாதிரிகதமா யிருப்பதோரு ஆதமவஸ்து உண்டு' எனன அறிகைதானே அரிது, வருந்தி அததை யறிந்தானையாகிலும், பரஹ்மருதராதிகளை ஸாரீரமாகக்கொண்டு தான் ஸாரீரியாயநிறகிற ஸா வேஸவரணபடிதானே யறியப்போகாது, ஆனபின்பு, இவவழியே இழிந்து ஆஸராயிக்கப் பாருங்கோள எனன, ஆஸராயணியவஸ்து இன்னதெனமும், ஆஸராயிக்கும் பரகாரம் இன்னதெனமும் அருளிச்செய கிறார்

[உணர்ந்து] உணர்வு எனளுதே "உணர்ந்து" எனகையாலே, 'ஜனூபதிமாதரமே யுள்ளது, ஜனூதரமஸ மிலலை' எனகிற பக்திதைத் தவிர்க்கிறது "உணர்ந்துணர்ந்து" எனகிற வீபஸைக்குக

ஆறும்பாட்டு - உணர்ந்து இதயாதி 'அரியயனரென்னு மிவரை யுணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து' எனகிற பதங்களைக் கடக்கித்து ஸங்காபூரகமாக ஸங்கதி - அவதாரத்திலே இதயாதி அவதாரிகையிலே "சுயெயா டெவா ஸுயோ" இதயாதயநஸந்தேயம் 'உயெய் விரிணுமிரிஸம்வ்யூஹாவதாரம்' ஸுதரஜிதஸுயிதம் தவஜெதரூபம்! கிஜெவரகவலிஸுடெநரவிரஜ்யாநிவஸ்துபு வதபூகூபாவரிவாஹாடெடி" "உணர்ந்துணர்ந்து" எனறதொடங்கி, "உணர்விலும்" எனகிற பதத்தைவருக் கடக்கித்து ஸாவம் அருளிச்செய்கிறார் - காண்கிறதேஹம் இதயாதி 'இறைநிலையுணாவரிது' எனறதைப்பற்ற, வருந்தி இதயாதி 'அரியயனரென்னுமிவரை யுணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து' எனறத் தைப்பற்ற இவவழியே இதயாதி 'மனப்பட்டதொன்றை' இதயாதிப்பற்ற - ஆஸராயணியவஸ்து இதயாதி

'உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து' எனறதைப் பற்ற ஆஸராயிக்கும் பாகாரமின்னது எனறது ஜனூபதிமாத்ரமேயுள்ளது எனகிறவன் - யோகாசாரண வீபஸை - தவிரகதி "ஜெதந்நிரூபஹ்மகூழ்"

கருத்து 'சைதநயம் ஆய்நதுகம், முகதயவஸததையிலும் பாஷாணகலபமா யிருக்கும்' கிற பஞ்சததைத் தவிர்த்து, சைதநயம் 'நித்யமா யிருக்கு மென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது' ஜனாருதவம் நித்யமா'தகயாலே 'ஜனாருதநித்யமா'தருதவம் - ஜனாருதநவம், அதுதான் அநித்யம்' என்கிற கரியாவாதியையும் நிரஸிக்கிறது / [இழிந்தசனையாகது] இச்சேதநதான அணுபரிமாண யிருக்கச்செய்தேபும், ஈஸ்வரன ஸவரூபத்தாலே எங்கும் வயாபித்திருக்குமாபோலே ஜனாருததானே எங்கும் வயாபித்திருக்கு மென்கிறது "வாஷெ செவெஷாநா சரிரவரிசெவெஷாநா" (பாதேவேதநா, ஸிரஸிமேவேதநா) என்கிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது [உருவியநதவிநிலைமை] உருவிற்காட்டில் வியந்து வேறுபட்டிருக்கிற இநிலைமை யுண்டு இந்த ஆதமாவின்னுடைய ஸவரூபம் அன்றியே, உருவு இயந்த என்று பதபேதமானபோது, இயத்தல் கடத்தலாய், உருவிகாட்டில் கடந்திருக்கும் வேறுபட்டிருக்கு மென்னவுமாய் ஆக, இரண்டாலும் ஜடமான ஸாரீரத்திற்காட்டில் வேறுபட்டிருக்கிற ஆதமாவின்னுடைய ஸவரூபத்தைக் கேவலஸ்ரவணமநாதிக்களாலே ஸாக்ஷாதகரிக்ஷகபடியும், தேஹாதிரிகதமாயிருக்கிற ஆதமாவின்னுடைய ஸவரூபத்தை யோ மஃசாரத்திற்குச் சொல்லுகிற சரமத்தாலே இழிந்து வருகிற ஒருபடி யறிந்தா னாலும் [இறைநிலையுணவரிது] ஸாவேஸ்வரன பரஹ்மருதராகளுக்கு அநதராதமாவாய் அவாக்கை ஸாரீரமாகக்கொண்டதான் ஸாரீரியாய் நிற்கிற நிலை அறியப்போகாது [உயிராகாள்] - சைதநயப்போகய மனநிகரே யிருப்பதொன்றையத் தானிழக்கப் பெற்றதோ? சேதநரானபின்பு அதினகாயம் பிறக்கப்பெற்றதிலேயே அறிவுகேடராய் நீங்கள் பட்ட தன? 'எங்கொழிவும் அறியாமைபுங் கிடக்கிடா, அறிந்த நீர் அருளிச் செயலீர், நாங்கள் அப்படி ஆஸ்ரயிக்க'என்ன, அருளிச்செய்கிறா மேல், [அரியயனரனென்னுமிவையுணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து]—[உணர்ந்துணர்ந்து] ஒருவுணராகி ஸவரூபபரம், ஒருவுணராத ஸவரூபபரம் உரைத்துரைத்து ஸவரூபபரமான பரமானங்கடையும், ஸவரூபபரமான பரம்

என்கிறவாக்களைப்பாயிடுவையேஷிக்காக, முகதயவஸததையிலும் ஆதமா பாஷாணகலபமாயிருக்குமென அனாவாசன சொல்லுகையாலே ஜனாருத "ஜாநாதி" என்கிற பாதவாததமையாலே கரியையாயிருக்கு கரியைதான் - சலாந்தமகமாயும், பாதவாததருபமாயும் தவிர்த்தமாயிருக்குமே கரியைக்கு உதபத்தி விநாஸன னுண்டாகையாலே, கரியாஸ்ரயதவமான ஜனாருதநவமும் அநித்யமென்றுசெய்யுங்கிற கரியாவாதியான மாயிலை நிரஸிக்கிற தென்றபடி ஜனாருதநவம் நித்யமாகையாலே - ஜனாருதநவம் நித்யமென்று நமக்குப் பஞ்சமானையாலே ஜனாருதநித்யமா'தருதவமாவது - ஜனாருதநபகரியைக்குக் காத்தாயிருக்கை 'இழிந்தசனையாகது' என்றதுக்கு இரண்டாததம் அருளிச்செய்கிறா இச்சேதநதான இத்தாயியாலே முருகின் அநதத்தில, நிலைக்குஷ்ட ஸவரூபத்தைப்பற்ற ஸாவதாரிகமான வயாபகியைச் சொல்லுகிறது, தவிர்த்தாதத்திலு, ஸாரீரவயாபகியைச் சொல்லுகிறது இந்த இரண்டாமாததம் - வாஷெஷே இத்தயாதி உரு-ஸ்ரீரம் வியத்தல் வியத்தல் இரண்டும் வேறுபாடு இந்நிலைமை இவ்வாதம் ஸவரூபத்தை 'உணர்ந்துணர்ந்துணர்ந்து' என்றதுக்கு - தயாரத்தி கேவலஸ்ரவணத்தினாலே உணர்ந்து கொண்டுத் அஷ்டாங்கயோக கராததாலே உணர்ந்துமென்னு, வென்று இரண்டாததமாக அருளிச்செய்கிறா ஆக, இரண்டாலும் இதயாதிபாலும், (நெருநாதி) கீத இதயாத் பாலும் யதவா, தேஹேதயாதிவாக்யம் விவரணாக்கவாய் "உருவியந்த" என்கிறவிடத்திலு பதபேதமொழியு அநதபேத மிலேயே பென்கிறா ஜடம் இதயாதி "உணர்ந்துணர்ந்து" என்றிறது ஸாவாணமநங்கை கேவலஸ்ரவணமநாதிக்களாலே பகவதவிய்யமான ஸாவணத்தின்களையே கேவலாதவ விய்யமான ஸாவணமநாதிக்களாலே உக்யமாணத்தைக் கடக்கிறது இறைநிலையுணர்வரிது' என்கிறதுக்கு அநதம் ஸரீவேஸ்வரன் இதயாதி அறிந்தால் தேவதாநதரங்களில் பரத்வஸங்கை உதயா தென்றபடி பரதவிராணயபரகரணத்திலே சைதநய விபரிஷ்டதையைச்சொல்லி ஸம்போதிகிறவருடைய ஹாடிஸாவத்தை அருளிச்செய்கிறா சைதநயயோகியமனநிகரே இதயாதி வாக்கியத்தாலே அரியயனரனநிதயாதிவாலே-தத்தவநிஷ்டகாஷ்டாபண னும் சரமத்தைச்சொல்லுகிறது 'உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து' என்கிற விபணைக்கு விவ்யப்பேதத்தாலே பேதம் அருளிச்செய்கிறா ஒரு உணர்ந்தியென்று தொடங்கி மூன்று வாக்கியத்தாலே 'அரியயனரன்' என

ணங்களைபுடும் விரோதிநிரஸநஸீலஞய ரக்ஷகஞயிருக்கும் ஒருவன, ஒருவன திருநாப்கமூத்திலே அவயவநானே பிறந்தவனா யிருக்கும், ஒருவன ஸமஹாரமோனமககே கடவனாயிருக்கும், இவாகளை பரதிபாதிக்கிற பரமாணங்களை ஆராய்ந்து பார்த்து, அவைதனைப பலகாலுஞ் சொல்லிப்பார்த்து லிங்கத்துக்கே உத்காஷ்டம் தோற்றம்படியா யிருப்பதொரு பரபந்தம் பண்ணித் தாவேணு மென பாரைப்போலே ஒருவயகதியிலே பக்ஷபதிகப்பாராதே இவாகள ஸவருப ஸவலாவங்களைப் பல காலம் ஆராய்ந்து பார்த்து, கோலவிமுககாட்டாலே உத்காஷ்டங்கிடந்த வயகதியைப்பற்றப் பாப்பது இப்படி ஆராய்ந்தவாறே ஒருவஸ்துவே பரதாநமென உங்களநெஞ்சிலே தோற்றம், அவவஸ்துவை ஸாவணமநாதிகளாலே 'கைபுருந்தது' எனம் விஸ்வஸிக்கலாமளவும் ஆஸ்ரயிக்கப் பாருங் கோள

(v)

ஏழாம் பாட்டு.

ஒன்றெனப்பலவென அறிவருமவடிவினுள்ளின்ற
நன்றெழிலநாரணன நானமுகனரனென்னுமிவரை
ஒன்றநுமமனத்துவைத்து உள்ளிநுமமிருபசையறத்து
நன்றெனாலஞ்சேயவது அவனிடையமுடைநாளே

ஆ — (ஒன்றென) ஏகாதிஷ்டடிதமோ ? அநேகாதிஷ்டடிதமோ ? என்று அறிய அரிதான வடிவிலே சிந்த நன்றெழில நாரணன நானமுகன அரனென்னும் இவருடைய ஸாவண மநங்களை அவ்ஹி கமநஸகராப பண்ணுவது அவர்களிலே ஒருவனே ஸாவரனென்று தோற்றி வரும் தோற்றிவருமிடத்திலும் பரஹ்ம நதராகளுக்கு ஸாவாதமநா அஸம்பாவிதமான கலயான குணங்களைபுடையவனான நாராயணனென்றே தோற்றிவரும் ஆனபின்பு, ததவயதிரிகத பரஹ்ம

மதுக்கு அாதம் ரிபோதி இதயாதி பக்தஞயிருக்கும் ஒருவன் எனறது - "மஹிவாஸமஸாரிய்யு-
ரீடுத ஸவெஹ்ஸாரம்ஹரி" இதயாதியைப்பற்ற ஸவ்யவாபெருநென்கி ஸூக் விவெஹ்ஸா ஜாத-
கஜி எனறபடி உணரநதுணரநது என்கிற வீபஸைபாலே ஸவருபஸவபாவபரமான பரமாணங்களை
ஆராய்ந்தெனறய, 'உரைத்துரைத்து' எனறதுக்கு - பலகாலம் சொல்லி என்று அாதமாகி, இந்த இரண்டா
மாதத்தை அருளிச்செய்கிறா இவர்களை இதயாதி பலகால மெனறது வீபஸையைப்பற்ற ஆராய்கை
யாவது - பக்ஷபாதமின்றிக்கே மத்யஸத புத்தயா விசாரிக்கை யென்கிறா - லிங்கத்துக்கே இதயாதி ஒருபா
பந்தம்பண்ணித்தாவேணு மென்பாரைப்போலே எனறது - "தஸாஜ்ஜஹ்ஷுஜாஸிஸ்யு-
ராரணிகாடிதம் | வுராரணஸம்ஹிதாம்புண்ணுராலிஜ்ஜாஹாதிஸ்யு-
பற்ற பரமாணங்களை ஆராய்கைக்கு பரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறா - இவர்கள் ஸவருப இதயாதி கோல்
விடக்காட்டிலே ஸவதீ பராபதியாலே "மென்பட்டதொன்றே" எனறதுக்கு அாதம் இப்படியாராய்ந்த
இதயாதி 'உணரநதுணரநதுரைத்துரைத்திறைஞ்சுமின' எனறது ஸாவணமநாதிகளாலே அதுஸந்தித்து,
வஸ்துவக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பலகாலம் உச்சரித்து ஆஸ்ரயியுங்கோ னென்றபடி உரைத்துரைத்து
எனறது - அவைக்குச்சரவணத்தை உணரநதுணரநது என்கிறது - அவைக்குநாமநத்தை கைபுருநகை - பிலோந
முகமாகை இது வீபஸாதாபயம் உணரநதுணரநது என்று தொடங்கி உயிராகள் அரியயனரென்னு
மிவரையுணரநதுணரநதுரைத்துரைத்து, மென்பட்டதொன்றை உணரநதுணரநது உரைத்துரைத்திறைஞ்சு
மின இத்தயவயதி முதலில், உணரநதுணரநதுரைத்துக்கு - ஜ்ஞாதருதவஸவபவஞகையாலே என்றுமொக
உணருகையே ஸவபாவபகவுடையஞய இதயாததி

(ஈ)

ருதராகளபககல் ஈசுவரதவ ஸங்கையை விட்டு அநக நாராயண பாககலிலே நமமுடைய ஸரீர யுபகரணங்கள் உள்ளபேரதே அநரய பரபொஜநராயகன்கொண்டு அடிமைநெய்யு தென்கிறா

ஒ — ஏழாமபாட்டில், மந தாயுஸ்ஸுகதரொ ர பீங்கா ரிணையோ பாயபராரலே மூ லும இன்னுன பரநென்று நிர்ணயிசு, ஈசுவரதயா ரிணீரனா ர இன்குணை அபயமாயிடுங் ளென்கிறா

[ஒன்றென்று தொடங்கி] முர நிதரய பககும் துமர ஒருவர்களை பல்கொ ராணல அவர்களில் பதநாநன எவன? என்று அறியவொண்ணாத படியையுடையராய நிர் [நனது எழில் நாரணன] ததவடிவைகரண்டால் பாடு ர பசுவரநென்று தீநதறுமபடி ந எழிலையுடைய நாராயணன [ஒன்ற தும எரய தொடங்கி] ரொர ர முர வவகையா ளிஸ நருமராயுளள இவாசுரோப பகஷபதியா ரீ

ப — அநகதம, விவேகபரதார கலை விஸகாமர ர பரிமலித தர பட்டிக ர ஆஸ் யுங்கோள என்கிறா

ஒன்றெனப பல்கென வகாமபராரநென மம் அநீரதா நராகிசு படிபெனது (ஒருவன பதநாநென்னும கனிக கனியே பத நாகநென மம்), அறிவுநும அறிவரி பான, வ னுள வடிவுக்குளரே மிற வாதகிசுகிற, நனய விலகிணைநா ர, எழில் (அபஜ பாபமதவாதி) குடுனாஜஜவவயகதைபுடைபடியு, நாராயண நாராயண நுமர ராகிவிததத ஸமஸத சிதசித அநகராதமாவான நாராயண, நானமுர (ர நூர்விதபாராயண கதுக பஹுமுக நருஷ்டிக்கும உபயுசதமான முகபே பவையுடைய) ர நூமுரன, அர ர (ஸமஹகை ஸவலாவன) ஹரன, எனறுமவொ என ர க பகஸஸவவெவசகமர நிறகுமபடி மாணங்கொலே சொல்லப்பட்டவாகலே, ஒன்ற - (ஒருவரபர பர நாராயணபவநா நம) உ காரதயா, துமமன ததுவைகது உங்கலநருகிலே வைகது, உபயி (அநகர ஸவருபவ வகலே) வபரமாணமாக ஆராயநு, தும இருபகைய ரகது உபய பாகிபகதிதோக தாலே இருவரபகலிலுமுண்டான ஈசுவரஸுபக கைய ரகது, அபயிடை அநகநெடு நாரணனபககலிலே, நமமுடை நமமுடைய, நார அயுஸ்ஸுள்ளராலதகிலே, ("வனகலக் என்கிறபடியே), நனநென நனமுன, நலம ஸகீநஹகை, ரெபவது பரானுபது

இ — ஏழாமபாட்டில், இப்படி அருளிசெய்காசிட, மதிவா அவாகா ஆறியிரு வாறே திரியட்டும் மந்தாயுஸ்ஸுககளான நீங்கல வஸது இவானெ னென்று ரிணயிதது ஆஸாயிக பாருங்கோ ளென்கிறா

[ஒன்றெனப பல்கென அறிவுநும வடிவிலுள னென்று] துரகதிரயமுர வகாத திஷ்டடிகுமோ? அநேசாகமாதிஷ்டிகுமோ? அநக நாராயணகதடி கமாலுள அவர்களில் பதநா எவன? என்று அறியவொண்ணாத ஸவஸகை ர யுடையராய நிர் [நனநெழில்நாரணன அநரயபரமான நாராயணநுவாகாகிகலே நினைக்கிறா ரிபிலென்று "கவஹதவொலாதிடுகெ டெவ வனகொநாராயண" என்கிற புகரை நினைசுகிறது [நாரமுரன இகயாதி] ஸரு டிக்கு உறுப்பான பலமுகங்கலையுடைய துமரமுரன, அறிசுகருநகாபிலே நதநிருகதும் ருதர இவாகலொடு மதமுளள சேதநாசே நவகலொடு வாகியற வாவமுர ஸர ரெமனனுமிடத்து வசகமான திருநாமகதை யுடைய ரெருவன [வனனும இவொ] இடபடி விஸகரு ஸவஹவராயுளளவாகலே [ஒன்ற துமரன, ததுவைகது] இவர ர ரிணா ஹகலே வெணுநென பகஷபதியாதே 'பரமாணகிகலே ஆராயநால் கோலவிபூரதவன பரனுகிறா' என்று மூவன

மொகக் உங்கள் நெஞ்சிலே வைத்து [உள்ளி] மருகியபாயாராலே ஆராய்ந்து [தம் இரு பசையறுத்து] நீங்கள் ஈசாவரதயா மங்கித பரஹ்மருதராகிகளபகல் நசையறுத்து [தம் இருபசை] புருஷத்தமா ஈஜஸ்தமஸங்ககளால் வந்த மங்கையொழிப் பரமானமிகளால் அவர்களபகல் ஈசாவரதயா மங்கையு மிலலையென்கை [நன்றெனாலஞ்செயவது அவனினை] அவனபகலிலே அநயபரயோஜந் ககியைப்பண்ணைப் பாருங்கோ [நமமுடைநாளே] கா மத்திலே செய்கிறோமென்று இராஜே, மரீரகதினுடைய நிலைபலமையை புரகிபண்ணிர சடககை ஆராயியுங்கோள் “நடிஷு” மிதகுகிதகி மடிஷு விதிதரவா. சூதெனா நாவையுடுகெ மெஷுஜீவிதகுகியு”

நாடு - ஏழாமபாட்டு ‘அபபடியே செய்கிறோம்’ என்று ஆழியிருந்தார்கள, ஐயோ! நீங்கள், உங்களுடைய ஆயுஸலினுடைய ஸ்தத்தியும், இழக்கிற விஷயத்தின் நன்மையும் அறியாமையிற் ஆழியிருக்கிறது, நீங்கள் முடிந்தபொவதற்குமுன்னே நிரணயோபாயங்களாலே வலது இன்னதென்று நிரணயித்து, நிரணீதனெனவனபகலிலே கடுக லகதியைப் பண்ணைப் பாருங்கோ ளென்று கீழிற்பாட்டுக்கு சேஷமாயிருக்கிறது இப்பாட்டும் நீங்கள் மந்தாயுஸஸ்ககளாகையாலே கடுகசெய்யுங்கோடுநின்ற, ‘செய்கிறோம்’ என்னவேனும், ‘செய்கிறோம்’ என்று செய்யவொண்ணு தென்கிற இதுவே விசேஷம் கீழிற்பாட்டிற்குடைய

[ஒன்றென] மூவா பரதாநராய மூவாகும் மூன்று மரீரமுண்டாயத தோற்றுகையாலே, மூன்றுமரீரத்திலும் ஒருவனே அதிஷ்டித்துக்கொண்டு நிற்கிறோ? அன்றியே, மூன்றுமூ மூன்று சேதநா அதிஷ்டித்துக்கொண்டு நிற்கிறார்களோ? என்று அறிய அறிய வடிவுகையுடையராய நிற்கிற ஏகாதமாதிஷ்டித்தமோ? அநேகாதமாதிஷ்டித்தமோ? என்று அறியவரிதான் வடிவையுடையராய நின்ற [நன்றெழிலநாரணன்] அநயபரமான நாராயணுவாகாதிகளை நினைக்கிறா எழிலென்று- “சுவஹதவாபாடிவெஷா டெவவனகொ நாராயண” (அபஹதபாமாதியையோதேவ ஏகோநாராயண) என்கிற புகரை நினைக்கிறது [நன்றெழி] சூபநீயைப் பாராததவாறே “கண்டவாற்றால் தனதேயுக்கெனினுன” என்கிறபடியே ஸாவரங்குகள் இவனே யென்னலாம் [நார

ஏழாமபாட்டு - ஒன்றென இதயாதி ‘நமமுடைநாளே’ என்றதை பரதாநமாகிக்கொண்டு, ‘நலஞ் செய்வதவனினை’ என்னுமனவுவ கடைக்கித்து ஸங்கதி அபபடியே இதயாதி வாகயதரயத்தாலே நன்மையு மென்றது-“நன்றெழிலநாரணன்” என்றதைப்பற்ற ‘நலஞ்செய்வது’ என்றதைப்பற்ற, பகீதியைப்பண்ணைப் பாருங்கோள் என்றது கீழிற்பாட்டில் இதுக்கு விசேஷமில்லையோ? என்ன, நீங்கள் இதயாதி

ஏனெனப்பலவென அறிவரும் நன்றெழில நாரண னென்ன அமையாதே? “வடிவினுள் நின்ற” என்னவேனுமோ? என்ன, இது கோடயுத்தபாநாத்தமென்கிறா முவர்ப்பாநாய் இதயாதி மரீரம் மூன்றுகையாலே மூவொன்னலாயிருக்கும், அந்த அந்த மரீரத்தை அதிஷ்டித்து பரபலமாய் துவயமாயிருந்துள்ள மூன்றுகையாங்களைச் செய்கையாலே ஏகைக்கராயஸ்கதியைப் பாராதால் “இவனே ஸாவஸக்தன், இவனே ஸாவஸக்தன்” என்று தோற்றுகையாலே ஒருவனே என்னலாயிருக்கும்மென்று தாதபாயம் யோஜநாதரம் - ஏகாநு மாத் டிபுத்தமோ இதயாதி ஒன்று ஒன்றிலே அதிஷ்டித்தம், பல பலராலே அதிஷ்டித்தம் “அறிவரும்வடிவினுள்” என்றதுக்கு முந்தினயோஜனையில்-அறிய அருமைக்கு ஹேதுவான வடிவிலென்று அாததம் தவிரிய யோஜனையில் அறிவருமைக்கு விஷயமானவென்று அாததம் வடிவு ஸவபாவமாதல், மரீரமாதல் நன்மைக்கு அாததம் - அநநியபாமான இதயாதி எழிலென்றதுக்கு அாததம்- சுவஹதவாபா இதயாதி லிகரஹத்தில் நன்றான எழிலென்று அாததாதரம்-நுபநீயை இதயாதி இதுக்கு நன்மையேது? என்ன, கண்டவாற்றால் இதயாதி பரதயகூலித்தமான சேஷத்தபரகாரங்களாலே பரமான நிரபேகூமாக லோகம் தனக்கே சேஷமென்று!

[illegible][illegible]

மாறும் இனி ஒருநாளும் ஒருகு ஹவிலலை, நாம அபேகிததாபடி எம்பெருமானை அநுபவி பெறலாம் இப்படி சிரகாலங்கூட வலிவதஸாத்யமான ஹககியோடு உதை ஸாதிகசைகருக கால வலமு மிந்தியே அநதிமதஸாபநநாணா இழுகதுபோமிகரணியோ? எனனில்,—அநத அ தஸையிலேயாகிலும், ஓர் அஞ்சலிமாதரமாதல, ஒருகதிமா நாமாகல, ஒருஸமருகிமாதரமா அவன்திறத்திலே செய்ய, அநதஹகியோடுதகிலும் நன்று எனகிறார்

ஒ —எட்டாமபாட்டில், எம்பெருமானுடைய பரோயணசைகரு நிதாநமாந பூ பதிதவதைச சொல்லாநின்றதுகொண்டு பஜநோபகரமகாலத்திலே பஜநவிரோகிஸாவ நிவருத்தியும் உண்டா மெனகிறார்

[நாளுமெனறுதொடங்கி] நாளதோறும் இடைவிடாதே நவியாநின் யள்ள பன தாய மிகவும் கருமமான நமமுடைய காமங்கள் ஆஸராயிகசகதொடங்கி நவாநே நிஸஸேஷ நசிககும், ஸாவேஷ்டங்களும பூணாமம் [மன்னென்று சொடாநி] ‘ஸரவாந இவரே மறையவார்களோ?’ என்று தொடக்கமான மநஸஸிலுள்ள ஸமஸயங்கோபெல்லாம போ பூநீமானுய ஸவாமியான எம்பெருமானுடைய ஆஸாரிகாபராகம் பராநி கிருஷ்டகோ நாடோ வணங்கி [மாளுமென்று தொடங்கி] நெடுங்காலங்கூட ஸாதிகரவேண்டி ஹகியோடுச ஸாதிகக, காலமும் கரணபாடவமு மினதிககே சரமகஸாபநநாநவாகா இநநதே போ தனையோ? எனனில்,—அததஸையிலேயாகிலும் பரணமாகிகொன்றிலே உபகரமி, அவவளவிலேதான் முடியில் அதுவே பரமஹகதியிலும் நன்று

ப —அநததரம், பூநியப்பெயிர் ஸாஸேஸரவாந கிருஷ்டகோ ஆஸராயிககில் ஆ யணததுககும் பராபதிககும் பரதிபநதகங்களானவையெல்லாம் சூரியம் எனகிறார்

மன்னகம் மன்னசத்தை, மலம் அற (தரிமாத நிஸாரயாஸநகையா லுண்ட ஸமஸயமாகிற) மலம் அறுமபடி, கழுவி (விவேகதாலே) பரிஸுத்தமாகி, நாளும - (நம அஹிதமான) நாநதோறும், நம நமககேகறுபட்ட, கிருஷ்டை பூநீமானுய, அடிகள உ ஸவாமியினுடைய, நலம் கதல ஸாவஸமாஸரயணியாய ஸோரயமுமான கிருஷ்டகோ, வக கின் - ஆஸராயிககில், நாளும நாநதோறும், நின்னு அடும - விடாதேநின்னு பரிசுதிபத நம - (நாம புத்திபூவகமாக) நமககுததேன, பழமை அநாதிவிதரமாய, அங்கொடுவிக மிகவும் கருமமான அகருதயகரணுதிபாபங்கள், உடனே - ஆஸராயணஸமகாலத்திலே, மாளு நஸிககும், ஓரகூறையிலே (ஸவாஹிதத்திலே) குறைகிடப்படுகாநாநிலிலே, (இப்படி ஆப யிககுமிடத்திலே), மாளுமோரிடத்திலும் ஸாஸேஸரவேஷதஸையிலும், வநாநொடு - ஆஸரயண தோடே, மாளவது - முடியிலும் அதுவே, வலம் பரபலம் (“ஹி தாவூராதிகாடுவிலு பிவபாணஸிவகி” எனனுமாபோலே) “வணங்கி” என்று பாடமாய - வணங்கிவந்து திருகத் சொல்லுவாரு முளா

இ —எட்டாமபாட்டில், “நனநெனநலஞ்செயவது” என ஸவசாட்டில் ஆஸராயிகக யிருக்குமோ? அநாதிகாலம் ஆரஜிகமான காமம் ஆஸரயணததை விலககோ? எனனில், பஜநோபகரமவேளையிலே அவையடங்க நஸிககும், நசிபயிப்பாரு முணாடி எனகிறது

[நாளுமினறடும] நாடோறும் இடைவிடாதே நின்னு ஹிமஸிககை ஆகமா பன், காலம் அநதி, எனறுமொகக நநிநது போருகிற இநதே [நம] நாம புநகிபூவாமா பணணிப்போநத [பழமை] அநாதியாயிருககை [அங்கொடுவினை] - மிகவும் கருமாயிருககை [உடனேமாளும] ஆஸராயிககதொடங்கினவாநே மாளும நஸிககும் “தடுஷெஷெஷெஷெ

ஸாஹாபுஸெஷதஃ” [ஸாகுறைவிலை] மேலும் ஒரு விரோதங்கள் வாராதெனதுதல, ஸாவாஹிதங்களும் பூணமா மென்னுதல “ஸாஹாபி வுஷாதி” [மன்னகமலமறகமுணி]- ஆஸாயணியன இவனோ? மறறையவனோ? என்று மநஸிவினுடான ஸமஸயத்தை ஸவாஸந மாகப போககி “சுஜிஸாஸா டியாநது ஸம்ஸயாத்ராவிகஸ்யாதி” இதே [நாடும்] நாடோ றும் வேணுமொறு ஒருவிகியன்று, அபாவணி கடலதீண்டலாகது எனனுமாபோலே இதுகரு நிஷிததமாயிருப்பதொரு காலமில்லை யெனகை [நருகிருவுடையடிகள்] ஸ்ரீமானுன ஸவாமி யானவனுடைய ‘நம்’ என்று “சுஜியபிரொஷஹொயாவிகியாயதெ” என்று அவதாரத்தை பாஸகாவிதது, “ஹீஸுதெ வுக்ஷீஸுவதெதுள்” என்று பரமாணபரஸிததமான ஸ்ரியபுதித வத்தைத தமகரு பரகாசிபிததபடியை அருளிச்செய்கிறா [நலங்கழலவணங்கி] “வாஹுஃவரஃ ப்ராஹ்மயிதா ப்ரவக்ஷேநியதஸ்யி” என்று அவள முனனாகப பறறுபாருடைய குணுகுண நிருபணம் பண்ணுத திருவடிகள் ‘வணங்கி’ எனகிற இது வினையெச்சம் பெற்று, வணங்க என்று அர்த்தமாய்க் கிடக்கிறது ‘வணங்க நாளும்நின்றமும்’ என்று அநவயம் [மாளுமோரிடத்தி லும் வணக்கொடுமாளவதுவலமே] காலமுங் காரணபாடவமு மினறிககே சரமதஸாபநநாணா இமூநதுபோமிததனையோ? எனனில்,—அததஸாயிலேயாகிலும் பரணுமாதிகளிலே உபகாமிதத வளவிலே முடியிலும் அதுவே பரஸவம், அதுவே ஸரேஷ்டம் “ஹீஸாவஸ்யாஜேகாருவி ஸஹுநிவ்ராணபிஷாதி” என்று ஆதமஸாக்ஷாதசாரத்துக்கு அகப்பட இப்படி சொல்லாநிள றுல, ஹவதவிஷயததகருச சொல்ல வேணுமோ?

நாடு —எட்டாமபாட்டு ‘ஒரு நாளாகிலும் முற்பட்டது உடலாக ஆஸாயிககச சொல்லா நின்றீர், அநாதிகாலம் நாங்கள் பண்ணிவைத்த பாபங்கள் விலக்காவோ? இனித காலநதா னுண்டோ?’ என்ன, ‘நீங்கள் ஆஸாயணத்திலே ஒருபட்டவே விரோதிகளடங்கலும் நஸிககும், ஸ்ரியபுதிஸமாஸாயணமாகையாலே காலங்கழிந்தது எனறிருக்கவும் வேண்டா, நீங்கள் தண்டு காலா வுன்றியுன்றித் தள்ளி நடக்கும்போது அககோலோடே சாயவும் அமையும்’ எனகிறா

[நாளும் நின்றமும்] நாளதோறும் இடைவிடாதேநின்ற ஹிமஸிக்கக் கடவதான பர மாணுமதமான பாரிமாண்டலயாதிகள் நிதயமாயிருக்கச்செயதே நிதயபரதந்தரமா யிருக்குமாபோல வும், ஹவத ஸவருபத்தோபாதி குணங்கள் நிதயமா யிருக்கச்செயதே நிதயபரதந்தரமாயிருக்குமா

எட்டாமபாட்டு - நாளும் இதயாதி ‘அககொடுவினையுடனேமாறும், வணக்கொடுமாளவதுவலமே’ இதயாதியைப்பற்ற பாஸநோததரஸுபேண ஸங்கதி ஒருநாளாகிலும் இதயாதி விலக்காவோ பரதிபந்தங்களா காவோ? காஃநீதானுண்டோ - வருகதி ஒருபடி யாஸாயிக்கிறே மென்றாலும், இனி யிருக்கப்போகிறது அவப காலமாகையாலே காலநதானுண்டோ? என்றபடி ஆஸாயணத்திலே ஒருபட்டவே என்றது - வணங்கி என்றதைப்பற்ற விரோதிகளடங்கலும் நஸிகருமென்றது - உடனோமாரும் என்றதைப்பற்ற ஸ்ரியபுதி ஸமாஸாயணமென்றது - திருவுடையடிகள் என்றதைப்பற்ற “மாளுமோரிடத்திலும்” இதயாதியைப் பற்ற, நீங்கள் தண்டுகாலாய் இதயாதி, தண்டத்தையே காலாகபலகால வுன்றியுன்றித் தமொழி நடப்ப தற்குமுன்னே

நாளும்நின்றமும் என்று - வினைக்கு நிதயதையும், நம் என்று - பாரதந்தரயமுந தோற்றுகிறது, வினை தான அசிதஸமஸாக்கெளபாதிகமானையாலே அது நிதயமாகிலிறே இது நிதயமாவது, அசிதஸமஸாக்கந்தான ஆதமபரதந்தரமாயிறே இருப்பது, பாரதந்தரயமுந நிதயதவமுந பரஸபாவிருத்தங்கள்என்றே? என்ன, வ்யாக் யாதா அருளிச்செய்கிறா—பரிமாணுகத இதயாதி யதவா, நாளும்நின்றமும் நிதயமுமாய் பரதந்தரமுமான ஆதமவஸ்துவை நாடோறும் இடைவிடாமல் நின்ற ஹிமஸிக்கக்கடவதான என்று ஸபதார்த்த மாகையாலே, நிதயவஸ்துவைக்கு நிதயபாரதந்தரயமகடுமோ? எனகிற ஸவசையை ஸதருஷ்டாந்தமாகப் பரிஹரித்துக்கொண்டு, இப்படி நிதயமாய்ப் பரதந்தரமான ஆதமவஸ்துவை ஆமததுக்கமம் நஸிகைக்கு ஹேதுவேது? எனகிற ஸவசை யையும் பரிஹரிக்கிறா பரிமாணுகத இதயாதி பரிமாண்டலயம்-பரிமாணுகத பரிமாணம் நிதயமாய் அகாதி

[illegible]

பாராதே தன்னிழலிடு இவனை வைத்து, அவனைபகல முகம்பெற்றவாறே சூறத்ததைப்பெ
பிகுமவள முனனாகப் பற்றவேணும் [நலங்கழல்] அவள முனனாகப்பற்றினாளுடைய சூ
களைப் பாராதே கைக்கோளாளுந் திருவடிகள் வணங்கி என்றது வணங்க என்றபடி. 'வண
னனகிற இது' * வீனையேசசமாய, வணங்கவேனனும் அாகதமாயிருக்கும் வணங்க, நாளு
றமே நம்பழனம் அங்கோவீனை உடனேமாளும, ஓரூதனாவிலலை 'ஆனுவும் ஆசரயணத்து
காலம் தப்பிநின்றதே' எனன, [மாளுமோரிடத்திலும்] முடிகிற ஒருபுண்ணத்திலும் [வணக
மாளவதுவலம்] "புயாஹஜெயபவெவ்வம் உககெயம்" (தவிதாபஜ்யேயமபபேயவமந
யம்) எனனாதே, கிடக்கிற சீரைப்பாறயக கவலிக்கவிழங்குகிடங்கு சாவவும் அறமயும் [வல
வரமெனனுதல், ஸரேஷ்டமெனனுதல், பல்வத்தர மெனனுதல் அவளையும் ஆசரயயித்து
சிலாபக்கலிலும் தலைசாயக்க இராதே, முடிகிற ஸாயத்திலே ஆசரயயிகரே பின்னைப் பேறே
தலைக்கடமே இததால் ஜநம்பரபருதி ஆசரயயித்தாவும் பலமில்லை பகவதவாயிதிரிகதாபகச
ஆசரயணத்திலே உபகரித்தது முடிந்தாவும் பலம்தப்பாது பகவதவியத்தி லெனகை

ஒன்பதாம் பாத் 6.

வலத்தன்னதீரிபுரமேரித்ததன இடமெறந்தநாதித்
தலத்தகு எழுதிசைமுகனபடைத்த நலவுலகமுகநாணும
புலப்படப பின்னுதனனுலகத்தில் அகத்தனனநானே
சோலப்புதில இனையின்னுமபயிற்றள இனையனையுயககே

[illegible]

* இது - எச்சத்திரிபு

ஆ — (வலத்தனன்) நுதரனுடையவும் சதூழுகவருஷ்டமான லோகத்தினுடைய வும் சதூழுக தன்னுடையவும் ஸவருப ஸத்திதி பாவருத்தி ஹேதுபூதனாய், பின்னையும் ஆஸ் ரிதவாதஸலயதராலே ஸவேனைவருபேண ஸவசேஷபூதமான ஜிகத்தினுள்ளே ஆஸ்ரிதாகுத காணலாமபடி வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளும் இவனுடைய குணங்களைச் சொல்லப்புகில் இவை பின்னையும் உள்ளுள்ளும் அபாயநதமா யிருக்கும் இந்த குணங்களை யுடையனான அவனை எல்லாருடொக்க அமிரது ஆஸ்ரியாதொழிவாரென ? எனினில், — தனபககல ஸநேஹமிஸார தாககுத தனை உள்ளபடி அமிய்வொண்ணுதொருபடி அவாசனே மோஷிபிதேது அவகரு மென்கிறா

ஐ — ஓனபதாமபாட்டில், ஸாவேஸ்வரனான தான ஸவவிபூதிபூத லோகங்களிலே வந்து திருவவதாரம் பண்ணுகிறது ஆஸ்ரிதா கண்டு அநுலவிககைக்காக என்கிறா

[வலத்தனன் என்று தொடங்கி] - கரிபுரதஹநாதி ஸமாத்தனான நுதரன், எம்பெரு மானுடைய தக்ஷிணபாஸ்வதனை ஆஸ்ரயிக்கிருக்கும் எழுச்சியையுடைய திசைமுகன் படைத்த லோகமும் தானும் அஸநகுசிதமாக இருக்கிறது திருநாபிகமலத்திலே, இவை இவாக னுடைய ஸாவ பாகாராசைக்கும் உபலக்ஷணம் நல்லுலகமாவது எம்பெருமானாகு வந்து திரு வவதாரம்பண்ணி ஆஸ்ரிதரோடே ஸமஸலேஷிககைக்கிடான தேசம் [சொல்லப்புகில் இவை பின்னும் வயிறுள்ள] இவனுடைய குணங்களைப் பேசப்புகால் பேசி முடிக்கவொண்ணது, ஜிகத்ததைத் திருவயிறிலே வைத்து ரக்ஷிக்கு மென்றுமாம் [இவை அவன் துயக்கே] - ஏவம் விதஸவலாவரெனன்று எல்லாரும அமியாதொழிவாரென ? எனினில், — தனபககல விமுககானவா கருக்கு அமிய்வொண்ணுதபடி ஸநேஹவிபீதஜஞாநங்களை எம்பெருமான பிறப்பிக்கையால்

ப — அநநதரம், கீழ்ச்சொன்ன பரஹ்மருகராகளும் இவனாலே லபதஸவருபரா யிருக்க, ஸவவிபூதயநதாபூதனாய் அவதரித்து தகதஸாஜாதயாதிகளாலே நெஞ்சு கலங்கப் பண்ணு மென்கிறா

எழுதிசைமுகன் (சதூழுகதஸாபுவந ரிவாஹகமான) எழுச்சியையுடைய திசைமுகன், படைத்த ஸவஸருஷ்டமான, நுலகமும் தானும் விலக்ஷணலோகமும் தானும், துநதிக கலத்து இடம்பெற (அஸநகுசிதமாகத்) திருநாபியிலே இடம் பெற்றிருக்க, திரிபுரமெரித தவன் திரிபுரதஹநம் பண்ணின நுதரன், வுதகனன் (“வடுஸெக்ஷாடிஸாடுரூஜாநுக்ஷிணம் பாஸூடூரூபி தாநு” என்கிறபடியே) வஸ்பாஸ்வததிலான, பின்னும் (ஸஸ்வராபிமாநி களுக்கும் கன் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்து ரக்ஷிக்கிறதற்கு)மேலே, (அவன்), புலப்பட - (காணவாராய எழுநிருப்பாருக்கு) சண்ணுக்கிலக்காககைக்காக, தானே தானே (காமாதி பர தநதரன்னியிலே), தனஉலகத்தில் - தன்னதான லோகத்தினுள்ளே, அகத்தனன் அவதரித்து நிற்கும் சொல்லப்புகில் - இப்படி சொல்லப் பாரதேதோமாகில், இவை ஏவம்விதமான குணங்கள், பின்னும் பின்னையும், வயிறுள்ள உள்ளேயுள்ளே அகாதமாயத் தொலையாது, இவை அவன் துயக்கு இவை அவன் பாமிப்பிக்கும்படி “வயிறுள்ள” என்று பரஸ்யகதிலே வயிறுறுகளுள்ளே வைத்ததாகவுமாம் துநதி - நாபி

இ — ஓனபதாமபாட்டில், கீழ் பரஹ்மருகராதிகளுடைய அபரதவமும் ஸாவேஸ் வரனுடைய பரதவமுஞ் சொன்னா, இப்பாட்டில் இவனைப்பற்றி அவர்கள் லபதஸவருபரா யிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறா

[வலத்தனா திரிபுரமெரி நவனா] விரிபுரஹ்மநி ஸமா ப ஙனா ரு பான னுடைய திருமேனியில் கஷிணபாஸவத்தை யாஸாயித்திருசரும் “வெஸெஸுக்ஷாஸுஸெஜி ஓராத் டக்ஷிணவாஸுட ரோஸி தாந்”, “தவஸாதொஷிதஸெந விஷு-நாட விஷு-நா | ஸ்வாஸெஸுடக்ஷிணஸம்மொநிபுவாஸு வாரிகு-த” [இடம்பெறக திததலத்தெழுதிசைமுகுநபடைத் நலலுலசமுநகாணம்] எழுச்சியையுடைய திசைமுரண தி படைத்த நன்றான ஸோகமும் காணும் அஸங்குகிதமாகத் திருநாபிகமலத்திலே யிருசரும் இன இவாகளுடைய ஸாவபாகா ரக்ஷணத்தாகும் உபலக்ஷணம் எழுச்சியாவது சதூக நரபுவ துக்கும் நிரவாஹுகளை வளமுடைமை ஈஸ்வரன் விரும்பிவந்து அவதாரிகைககு யோகட யிருகையாலே நலலுலச மென்கிறது அபத்தசுகளிலே திருமேனியிலே இடம்பெருகருமித மஹாகுணமாகையாலே எப்போது மொகக ஆழ்வாராகா அருளிச்செய்து போராநிற்பாகு ஸாமநகாகுப ப்ரமபே நாடுகா கனககஞாடானும மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியி யைத் தனகளுக்கு வரிசைக்கு உடலாக ஆசரிததுப்போராநிற்பாசுரிதே, அபபடி யே இவாகு திருமேனியிற் பண்ணிவைக்கும் பராபதி விடாசன [பிணனம்] - பரஹ்மருதராநிகளுக்குத் தன்திருமேனியிலே இடம்பெருபபதுககு மேலே [கன லுலக நலிலசாத தன்] தான உ டாககின லோகங்களிலே வந்து அவதாரிகரும் [காணே] ஒரு காமச நாலனது, கன இச யாலே “நாகாரணா தாரணா-நா” இகயாதி இப்படி அவதாரிகிறது எதுகாசவினனில், [புலப்பட] காணவாரா யெனறென்று கண்ணம் வாயுந துவாந்து இருப்பாருக்குக் கா டொடுகைச சீடாச புலமென்று இறகரியம், படுசையாவது விஷயமாக, கண்ணுகி காகை [சொல்பபுகில் இவை பிணனம் வயிறுதுள்] - இவனுடைய குணங்களைப் பேசப்புக உளளையுள்ளையாயத் தோண்டத் தொலையது, பாசுரமிடுப்பேசி முடிசுகவொண்ணா தென பரலயாபத்துகளிலே திருவயிறுமில்லை வைத்துநாகரும் எனனவுமாம் [இவை அ- துயக்கே] துயக்கென்று - மனத்திரிவு இப்படி களை எல்லாரும அறியாநொழிவாரென என்னில்,—விமுகராயிருப்பாருக்கு ஸமஸய விபாயங்களை அவனதானே பண்ணிவைக்கையா “பிரியா” என்று பரகருதியையிட்டு மறைத்து அறிவுசெருகும் நனமேனமை தோ நிறகில் எட்டாநென்று கைவாங்கிப்போவாநா, காழ்கிறகில் நமமில் ஒருவெனன்று க கடைக்கொளவாகள்

ராமு — ஒன்பதாம்பாட்டு கீழ், பரஹ்மாதிகளுடைய அபரதவழம், ஸாவேஸ்வரனுடை பரதவழம் சொன்னா, இப்பாட்டில் அவாகள் தாங்கள இவனைப்பற்றி லபதஸ்வரூபாயிருக படியை அருளிச்செய்கிறா பரஹ்மாதிகளுக்கும் உதபாதகளுய அவாகளுக்கு ரக்ஷகனை ஸாவே வரன் அவாகளதாங்களும் காலிடமாட்டாத பூமியிலே வந்து அவதாரிகைககு ஹேதுவேன? னில்,—‘அவனதான அருளிச்செய்து வைத்ததுவே ஹேது, “வாரித்ராணாய ஸாயுதிநா

ஒன்பதாம்பாட்டு வலத்தனா இதயாதி கீழ் எனறது - கீழ்ப்பாட்டுக்குகீழ் இரண்டொட்டி மெனறபடி இப்பாட்டுக்கு அத்தவயாதுகுணமாக ஸங்கதிதவயமாநல, யதவா, எதஸங்கதிய பரஹ்மாதிகளுக்கும் இதயாதி - கீழ்வாக்யவிவரணமய, அவாகள் லபதஸ்வரூபா யிருக்கிறபடியை அவதாரதககு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறாதல இந்த யோஜனையில், ‘பரஹ்மாதிகளுக்கு எனறதுசுக்குக் கீழே, ‘ஆலை’ எனற கூட்டிக்கொளவது அருளிச்செய்து வைத்ததுதான் எ னன்ன, வாரித்ராணாய இதயாதி “வாரித்ராணாய ஸாயுதிநா” விநாஸாய டு-ஷு-தா” | யகீ-ஸு-ஸூ-வந-ய-ய-ஸ-ஹ-வாரி ய-மெ-ய-மெ”இதி தோஸு சதூத ‘ஸாயுதிநா வாரித்ராணாய’, ‘யகீ-ஸு-ஸூ-வந-ய-ய-ஸ-ஹ-வாரி’ எனற பதவயத்துக்கும் அத்த

டாவான சதாமுகன் தானுண்டாககின் னனருள லோகமும் தானும் திருநாபிகமலத்தைப்பற்றி ல ஸவநுபனுபிருக்கும் ‘உநதி’ எனும், ‘துநதி’ எனும் திருநாபிக்குப் போ [இடம்பெறுநதி] இடம்பெற, அதது, உந்தித்தலம், என்றய பதம், அதிப, “அதது” என்கிற பதம் ச யைச்சொல்லாயப் பொருளினியேபோய, “இடம்பெற உந்தித்தலம்” என்கிறது “பூதல” எனனுமாபோலே [திசைமுகன்படைத்த ஸவலகமும் தானும் உந்தித்தலத்தனன்] - ஸதநந பரணை தாயமுலையை அகலில் நாகு ஒடமோபோலே, திருநாபிகமலத்தை விடில தனஸதர இலையாமபடி இருக்கை இப்படி பின்னை ஸாவகாலமும் இவாகளிருப்பார்களோ? எனனில, ஆபததுக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுக்கும் அது மஹாகுணமாகையாலே ஆழவாரச ப்போதுமொகக் அருளிச்செய்துகொண்டேபோருவாகள ஸாமந்தாகுப் புறம்பே நாடுகள் கந வுண்டாகிலும் மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே காழியரிசியைக் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்தி பர்களிறே, அப்படியே இவாகளும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் பராபதி விடார்களிறே கலகங்களிலே அடையவகாந்தானுகுள்ளே குடிவாங்கியிருந்து, காலமதேளிரதவாறே புறம்பே படி பட்டாலும் ‘இவவிடம் இன்னாபறம், இவவிடம் இன்னாபறம்’ என்று பின்னும் பராபதி சொல் வைக்குமாபோலே [பின்னும்] - பரஹ்மாதிரிக்குத் தன் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்ததுச மேலே [தன்னுலகத்திலகத்தனன்] தானுண்டாககின் பரஹ்மாவாலே உண்டான லோச களிலே வந்து அவதரிக்கும் பரஹ்மநுதராகளும் தன் திருமேனியில் ஏகதேவததைப் பற்றி லட ஸ்வரூபராமபடியிருக்கிறவன் அவர்களுங்கடக காலிட அருவருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே வந்து அ தரிகைக்கு ஹேதுவேன? எனனில,—[புலப்பட] காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாய துவாநதிருக்கும்வர்களுக்குத் தன்ஸங்கலபத்தாலே ஸம்விதாநம் பண்ணவொண்ணாதே அவாக சக்ஷு-பராதிகரணங்களுக்கு விஷயமாகவேணு மென்று என? ஸங்கலபத்தாலே ஸம்விதாநம் பண்ணினால் என்செய்யும்? எனனில,—*“ மமுங்காதஞானமே பதையாக மருருகில தொழம்பாயா

ஆகையால் இடம்பெற உநதியென்றிறே சொல்ல அபிப்பதெனன், உந்தியென்றும் இதயாதி “துநதி” எ றும் சொல்லலாமென்று கருத்து இவவிடத்திலும் ‘உநதி’ என்று பதமாகவுமா மென்கிறா - இடம்பெறு துந்தி இதயாதி என்கிற தென்னுமளவு ‘அதது’ உதறுகு. சகாரமொவ? என்றிப் பதம் என யதேபதமாய சாரியைச்சோல் - கிராதததபதம் ஸபத்ததுக்கு பரயோஜனம் - புநலம் இதயாதி தலமெ கிறது என்று ஸேஷம் ‘உந்தித்தலத்தனன்’ என்று நிருபமாகச் சொன்னதுக்கு ஸாவம் - ஸதநந்தய இதயாத் நாக்கு ஒடமோபோலே - நாகு உலருமாபோலே ஆழவாசன் அருளிச்செய்த மாதாமன்றிகே தங்களு தங்களுக்கு இததைப் பெருமையாக நினைத்திருப்பாரென்று ஹாவாந்தரம் ஸாமந்திநிக்கு இதயாதி (செம்பு தாமநாழி செம்பாலே நாடியரிசியை - செம்புநாழியாலே நாடியரிசியை வ) ஏயாக - பறமாமாநம் அவாசன் ஒருகால இருந்தபோதிலும் அவர்களிடம் என்னுமதுக்கு தருஷ்டாநதம் - ருருகலகங்களிலேஇ யாதி அடையவனாநீதாள் எழாமபராகாரம் பற்று - இடம், ஸததல மென்றபடி கீழே, ‘திசைமுகன் படைத்த’ என்றுவைத்து, ‘தன்னுலகம்’ என்கை வயாஹதமனேரு? என்ன, நாணுண்டாககின் இதயா அதாவது - தானுண்டாககின் பரஹ்மாவாலே உண்டாக்கப்பட்ட தானையாலே தன்னதென்னலா மென்றபட அருவருக்கிற - ஹேயமாக நினைக்கிற ஹேதுவன்? என்னில- பரயோஜனமென மென்னில காணவாரர் இதயாதி - உன்வடிவழகைக் காணுபபடி வரவேணுமென்றென்று பலகாலும் பாததுக்கப்பட்டு, பராகி கண்ணும் கூப்பிக்கிற வாயும் பசையற உலாந்து என்றபடி விஷயமாகவேணுமென்று - சக்ஷு-வடிவயகவ பரயோஜதயா ஹேதுவென்றபடி ஸங்கல்பத்தாலே ஸம்விதாநம்பண் னுகை - குணவிஷகாராதிகளா ஸம்விதாநம் பண்ணுகை மமுங்காத இதயாதி - அமோகமான ஸங்கலபநுபனுநாகமே பரிகாமாக விஸதந மான லோகத்திலே உனக்கு ஸேஷபூதாரானாகு உபகரித்தால், ஆததாக்கணம் பண்ணுகைக்கு மடுவினகன் யிலே தவிர்த்து வந்தாயென்கிற உன்னுடைய அதுஜ்ஜுவலமான தேஜஸஸ் கிரஸகருதமாகாதோ? என்றபடி

களித்தா லுனசுடாசசோதி மறையும்” எனபாகள் இதுதனக்குத்தான அடியென? எனினில,— [தானே]—“சூ தூராயயா” (ஆதமமாயயா), ஆதமேசசயா ஒருகாமம் பரேரிககவனம், இசையாலே [சொலபடிகில இவைபின்னும் வயிறறள்] அவன இப்படி அவதரித்துப்பண்ணும் ரக்ஷணங்களில ஏகதேசம் சொல்லில சொல்லுமத்தனை, எல்லாரு சொல்லித் தலைக்கட்டப்போகாது சொலபடிகில உள்ளேயுள்ளேயா மித்தனை அன்றியே, தன்னுலே ஸருஷ்டரான பரவ்மாதிகளாலே ஸருஷ்டரானவர்களுக்கு ‘எனமகள்’ என்று அபிமானிக்கலாமபடி வந்துபிறந்து, “உனக்கு ராஜ்யத்தைத் தந்தேன், அதுதனை வாங்கினை, போ” என்றும், கையிலே கோலைக்கொடுத்து “பசுக்களின் பின்னே போ” என்றும் சொல்லலாமபடி எளியனாயிருக்கிற தான, இவர்களுக்கு ஓர் ஆபத்து வந்தால் இவர்களை வயிறறிவேவைத்து நோகும்படியைச் சொல்லிறருகவுமாம் ‘இப்படி இதுவே அர்த்தமென்னுமிடம் நீர் அருளிச்செய்தபோது தெரிந்து, அல்லாதபோது எங்களுக்குத் தெரியாதபடி இராரினந்தி’ எனன்,—[இவை அவனதுயக்கே] “உஜராயாஹுரதூயா” (மமமாயாதூரதயயா) என்கிறபடியே அவனதானே பரகருதியாகிற விலங்கையிட்ட பாகயவ்நரானவர்கள் தனபக்கல் அணுசாதபடி பண்ணி, அவர்கள் அகலப்புகால அவனதான அறுமதிதானம் பண்ணி, உங்கள் பக்கல் அவன் உதாஸீநரு யிருக்கையாலே தெரியாதோழிகிறது என்கிறா துயக்கு ஸமஸ்யம்

பத்தாம் பாட்டு.

துயக்கமும் தீயிலநலனான துள அமரரை துயக்கும
மயக்குடைமாயைகள் வானிலும் பெரியனவல்லன
புயற்கருகிற தனன் பெருநிலங்கடநதநலலடிப்போது
அயாபயிலனலறறுவன தழுவுவனவணங்குவனமர்ந்தே

இதுதனக்கு - அவதாரத்துக்கு இது காரணபாசனம், ‘புலப்பட’ என்று பரயோஜனஞ சொல்லுகையாலே அடியென்னென்றில் என்றதுக்குக் கருத்து - காமத்தாலேயோ வென்றபடி ‘புலி’ என்ற யதிர்ப்பதார்த்தம் - அவன் இப்படி இதயாதி இவை’ என்று - ரக்ஷணபாகாரங்களைச் சொல்லுகிறதாதல், பாஸுதத் லோகஸ்த த்ரையாய, தஸராதாதிகளைச் சொல்லுகிறதாதல் வயிறுறள் - உள்ளேயுள்ளேயாம், வாசாமிகோசர மென்றபடி. தவிதியாதத்ததில, வயிறுறள் - வயிறுக்குள்ளே வைத்துக்கொண்டாற்போலே அந்த தனையிலும் ரக்ஷிக்கு மென்றபடி பரதயோஜனையில், ரக்ஷணங்கள் - பூவவாகபதாநபாயவீதங்களை தவிதியோஜனையில் அர்த்தங்கள் - “உலகத்திலகத்தனை” என்ற பதோபலத்தாபிதங்கள் இவை அவன் துயக்கே - அருளிச்செய்த போது தெரிந்து, அல்லாதபோது தெரியாமையுமான இவை அவனுண்டாக்கின் ஸமஸ்யம் அவன் பரமிப் பிக்கும்படி மென்றபடி இவ்விடத்திலே “ஹம்ஸவீரீகமாயொயீ ஸவபுஸ்ய ஜிமகஃ ப்ரஹ்மஃ கசிபூணாஹமெத கதபூஃ கீநாஸமவ ஹவபுஃ | தெந வஹ்யகெதொகாநாபா யொமெந கெஸவஃ | யெ ததெவ ப்ரவஹெந தெந பிஹ்மி திநவஃ” இதயாதயுஸஸ ஸேயம் அறுமதிதாநம்பண்ணி - இருக்கும் இதி ஸேஷஃ ‘உங்களைப்பக்க’ என்கிறதுக்குமுன்னே ‘அப்படியே’ இதி ஸேஷஃ துயக்கென்று - மனநிறிவுக்குப் போ அது - ஸமஸ்யமும், விபாயமும் இன்கே பரகாணுத குணமாக ஸமஸ்யம் விவகரித்தமென்றோ - துயக்குஸமஸ்யமென்று திரிபுரமெரித்தவனிடம்பெற வலத்தனை, எழுகிசைமுகனபடைத்த நல்லலகமுந்தானு மிடம்பெற வந்தித்தலத்தனை, பின்னும் தன்னுலகத்திற புலப்படத் தானேயகத்தனை, இவை பின்னும் சொலபடிகில வயிறறள், இவை அவனதுயக்கே இதுநவயஃ இடம்பெற - அஸங்குசிதமாக

ஆ.—(துயக்கறு.) நிர்த்தோஷாந்தகரணராய் ஸம்யக்ஜ்ஞானிகளான ப்ரஹ்மரு ராதிகளுக்குக்கூட அறியவரிதாயிருந்த திவ்யாவதாரந் தொடக்கமாகவுள்ள மஹாஸ்சர்யங்களை செய்தருள வல்லனாய், காளமேகநிலமான திவ்யரூபத்தையுடையனாயிருந்த எம்பெருமானுடை திருவுலகளந்த நல்லடிப்போதை உபதேஸாநிரபேக்ஷமாக நான் என்னுடைய ஸர்வகரணங்களாலு அநந்யப்ரயோஜனனுய்க்கொண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றே னாகாதே யென்றுகொண்டு ஸ்வஸ்வஹவ, தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஜலஸ்யல விபரீதங்கள் பாராதே எல்லார்தலையிலும்பொருந்த வதாய்த் தனக்கும் அயத்தநலப்தமாய் நிரதிஸ்யபோக்யமான திருவுலகளந்தருளின எம்பெருமானு டைய திருவடிகளை மனோவாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பாரிக்கிறார்.

[துயக்கறுமதி யென்று தொடங்கி]-நிர்த்தோஷாந்தகரணராகையாலே ஸம்யக்ஜ்ஞா னவான்களான தேவர்களை அறிவுகெடுக்கும்படி தெரியாத குணசேஷத்தங்களோடு கூடின திவ்யா வதாரங்களாகிற மஹாஸ்சர்யங்களைப் பண்ணவல்லன். [புயற்கருநிறத்தனன்] - நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே கறுத்த நிறத்தை யுடையான். [அமர்ந்தே] - அநந்யப்ரயோஜனனுய்; 'மனோ வாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பெற்றேன்' என்றுஞ் சொல்லுவார்.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய அஸங்க்யாதமான ப்ராமகத்வம் கிடக்க, அவனழ கையே அநுபவிப்போ மென்று பாரிக்கிறார்.

துயக்கறு - (ஸம்ஸயவிபர்யயமில்லாமையாலே) கலக்கமற்ற, மதியில் - நெஞ்சிலே பிறந்த, நன்னுனத்தான் - நன்றான ஜ்ஞாநத்தையுடையான, அமரரை - தேவர்களையும், துயக்கும்- கலங்கப்பண்ணும், மயக்கு - ப்ராமகத்வஸக்தியை, உடை - உடைய, மாயைகள் - ஆஸ்சர்யமான ஆகாரங்கள், வானிலும் - (எல்லையில்லாத) ஆகாஸத்திலும், பெரியனவல்லன் - அதிசுயபிக்கப் பண்ணவல்லனாய், (அதனில்), புயல் - காளமேகம்போலே, கருநிறத்தனன் - கருகின நிறத்தை யுடையனானவனுடைய, பெருநிலம் - பூமிப்பரப்பை, கடந்த-அநாயாஸேந அளந்த, நல்-விலக்ஷண மான, அடிப்போது - திருவடித்தாமரைகளை, அமர்ந்து - (ப்ரயோஜனாதரத்தில் பற்றற்று) அமர்ந்து, அயர்ப்பிலன் - மறப்பில்லாதவனாய், அலற்றுவன் - (அக்ரமமாக குணங்களை) வாயாலே சொல்லுவன்; தழுவுவன் - (அத்யந்த ப்ரேமயுக்தனுய்க்கொண்டு) ஸம்ஸலேஷிப்பன்; வணங்கு வன்-(தலையாலே) வணங்குவன்: இப்படி. கரணத்ரயத்தாலும் அநுபவிப்பே நென்கிறார்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன் விமுகர்க்குப் பண்ணுமவை கிடக்கிலர், அவன் காட் டின வழியே காணப்புக்க நாம் மனோவாக்காயங்களாலே அவனை அநுபவிப்போ மென்று பாரிக் கிறார்.

[துயக்கறு என்றுதொடங்கி]-துயக்கறு மதியுண்டு - ஸம்ஸய விபர்யயரஹிதமான அந் தகரணம். அத்தையுடையராகையாலே யதாஜ்ஞாநத்தையுடைய தேவர்களை மதிக்கெடுக்கும்படி தெரியாதகுணசேஷத்தங்களையுடையஆஸ்சர்யமானஅவதாரங்களுக்குஎல்லையின்றிக்கேயிருக்கை. முற்பட, 'தங்கள்விரோதிகளைப்போக்குகைக்காக வந்தவதரிக்கவேணும்' என்றுஸரணம்புகுவார்கள்; அவன் வந்து அவதரித்தவாறே 'நம்மிலுந் தாழ்ந்தாடுருவன்' என்று காற்கடைக்கொள்ளுவர்கள்; பாரிஜாத ஹரணத்திலே இந்தரன் வஜ்ரத்தைக்கொண்டு தொடர்ந்தானிறே. அமரர்களென்று நித்ய ஸூரிகளாகவுமாம். பெரியதிருவடியுடைய இதிலுறாஸம். அவன் மயக்குகிறவை கிடக்கிலர், அவன் காட்டக் கண்ட நாம் அநுபவிப்போ மென்று தாம் அதிலே பாரிக்கிறார். [புயற்கருநிறத் தனன்] - வர்ஷாகவலாஹகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். [பெருநிலங்கடந்த]-

பூமிப்பரப்படங்கலும் அநாயாலே அளந்த. [நல்லடிப்போது] - குணகுணநிருபணம்பண்ணுத பரமலோக்யமான திருவடிகள். [அயர்ப்பிலன்] - மோஹித்துக்கிடக்கக்கடவேனல்லேன். [அலம் றுவன்] - ப்ரஹ்ஷத்தாலே அக்ரமமாகக் கூப்பிடக்கடவேன். [தழுவவன்] - கண்டவாறே கட்டிக்கொள்ளக்கடவேன். [வணங்குவன்] - நிர்மமனாய் விழக்கடவேன். [அமர்ந்தே] - ப்ர யோஜந நிரபேக்ஷமாகச் செய்யக்கடவேன். இப்படி செய்யப்பெற்றே நென்றுஞ் சொல்லுவர்.

நடு.—பத்தாம்பாட்டு. அவன் விமுகர்பக்கல் பண்ணுமவை கிடக்கிடர், அவன் காட்டினவழியே காண்புக்க நாம் மனோவாக்காயங்களாலே நம்விடாய்கேடத் திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளை அநுபவிப்போ மென்று பாரிக்கிறார்.

[துயக்கறுமதியில்] - துயக்கற்ற மதியையுடைய. ஸம்ஸயவிபர்யயரஹிதமான மதியை யுடையராகையாலே, [நன்னாநத்துளமரர்] - உள் - மனமும் இடமும் மேலும். இங்கு, மேலான அமர ரேன்றபடி. நன்றான ஞானத்தையுடையரான அமரரையுங்கூட. [துயக்கும் மயக்குடை மாயைகள்] - துயக்கு - மனந்திரிபு. அறிவுகேடும்படி தேரியாமையைப் பண்ணக்கடவதான குணசேஷ்டதங்களுளோடு கூடின அவதாரங்கள். [வானிலும் பெரியனவல்லன்] - ஆகாஸத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும் பரிச்சேதிக்கப் போகாது. 'அமரர்' என்கிறது - இந்த்ராதிக்கை. ரஜஸ்தமஸ் ஸூக்கள் மிக்கிருக்கச்செய்தே, ஸத்த்வம் தலையெடுத்தாலும் அப்படியே கனத்திருக்குமிறே அவர்கள் தங்களுக்கு; அப்போது, 'நங்கார்யம் நம்மாற் செய்யப்போகாது; அவனே நங்கார்யத்துக்குக் கடவன்' என்றிரா, அந்தரகக்ஷணத்திலே எதிரிடாநிற்பார்கள்; தங்களிருப்பிடமும் இழந்து, ஸ்த்ரீ களும் பிடியுண்டு, எளிமைப்பட்டவளவிலே அத்தைப் பரிஹரித்துத் தரவேணுமென்று இரந்து, பின்னை இவனும் போய், நரகவதம்பண்ணிச் சிறைகிடந்த ஸ்த்ரீகளையும் மீட்க்கோடுத்துப் போரா நிற்கச்செய்தே, புழைக்கடைக்கே நின்றதோரு பூண்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போர, வஜ்ரத்தைக் கொண்டு தோடாந்தானிறே. அன்றிக்கே, 'நன்னாநத்துளமரர்' என்கிறது - நிய்யஸுலிரிகளை யாய், ஜ்ஞாநாதிகளுன பெரியதிருவடியும், 'தேவாரையும் நாய்ச்சிமாரையும் வலித்தேன் நானன்றே' என்றற்போலே சிவியார் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னானிறே. அவனுடைய ஆஸ்சர்யங்கள் நம்மால் பரிச்சேதிக்கப்போமோ? அது கிடக்கிடர், அவனங்குறஹத்தாலே காட்

பத்தாம்பாட்டு - துயக்கிது இத்தாதி. கீழெல்லாம் பரோபதேஸம் பண்ணிப்போந்தவர் இங்கே தாம் அநுபவிக்கக் கடவேனென்று சொல்லுகிறது, அவர்கள் திருந்தாமையாலே. இதுக்கு ஹேது - அவன் பண்ணி வைத்த மயக்கமென்று அநுஸந்தித்தருளி, ஸ்வாநுபவத்திலே இழிகிருரென்கிறார் - அவன்விமுகர்பக்கல் இத் யாதி. அவன்காட்டினவழியே - அவதரித்து வடிவழகைக் காட்டின வழியே.

மதி - அந்திகாரணம்; தர்மபூதஜ்ஞாநமாகவுமாம். துயக்கறுமதியி லென்றது - ஹேதுகர்ப்ப விஸே ஷணமென்னுமிடந் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஸய இத்தாதி. மேலான அமரர் - மதுஷ்யரிற்காட்டில் மேலான அமரர். 'துயக்கும், மயக்குடை' என்கிற புநருத்திக்கு அர்த்தம் - அறிவுகேடும்படி இத்தாதி. துயக்கு உண்டாம்படி மயக்கத்தைப் பண்ணக்கடவதான குணசேஷ்டதங்களுளோடு கூடின அவதாரங்க ளென்றபடி. 'வானிலும்பெரியன்' என்றத்தை அவதாரத்துக்கு விஸேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் - ஆகாஸத்தை இத் யாதி. அறிவுகேடு - ஸம்ஸயவிபர்யங்கள். தேரியாமை - ஜ்ஞாநாலாவம். மயக்கத்தைப்பண்ணுகையாலே, மயக்குன்று - குணசேஷ்டதங்களைச் சொல்லுகிறது. ரஜஸ்தமஸ்ப்ரகாரை 'நன்னாநத்தமரர்' என்னலாமோ? என்ன, ரஜஸ்தமஸ்ஸூக்கள் இத்தாதி. அப்போது - ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோது. அப்படி எதிரிட்டவிட் முண்டோ? என்ன, தங்களிருப்பிடமும் இத்தாதி. பூண்டை - பாரிஜாதத்தை. உள்ளமரர் - மேலான அமரர்; நிய்யஸுலிரிக ளென்றபடி. சிவியார் - கைவர்த்தா; தண்டுகைமுதலானவை சமப்பா ரென்றபடி. 'சொன்னா னிறே' என்ற அந்தரம், 'அத்தைச்சொல்லுகிற தென்னுதல்' என்று வாக்யஸேஷம். அவிஸ்மரணர்த்தம் உக் தார்த்தாநுவாதம் - அவனுடைய இத்தாதி. "பெருநிலம்" இத்தாதியைக் கடாஹித்து ஹாவம் - அவனநுகூஹ

டின வடிவழகை அநுபவிப்போம் நா மென்கிறார் ; [புயற்கருநிறத்தனன்] - வர்ஷுக வலாஹகப் போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடையவன். [பெருநிலம் இத்யாதி] - “மனோவாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பெற்றே நேன்கிறார்” என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. “இவற்றாலே யநுபவிக்கப் பாரிக்கிறார்” என்று சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. [பெருநிலங்கடந்த] - பரப்பையுடைத்தான பூமியை அளக்கிறவிடத்தில், வஸிஷ்டசண்டாலவிபாகமற எல்லார் தலையிலு மோக்கத் திருவடி களை வைத்தான். இவர்கள் நன்மை தீமை பாராதே, தன்னுடைய சுத்தியே இவர்களுக்குமாப் படி பண்ணினான். [நல்லடிப்போது] - * “படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்பாதபங்கயமே தலைக்கண் யாய்” என்று ஆசைப்படவேண்டுமென்படியே இருப்பது, “கடாவு-நடி” (கதாபுநடி) என்ற ப்ரார்த்தித்துக் கிடக்கும்திடே. சேவ்விப்பூசுட ஆசைப்பவோரைப்போலே. [அயர்ப்பிலன்] மறக்கக்கடவேனல்லேன். [அலற்றுவன்] - அக்ரமமாகப் பேசக்கடவேன். [தழுவுவன்] “வா-மரஃ வாரிஷ்ஷஜெ” (ஸுகாடம்பரிஷ்ஷஜெ) என்னுமாபோலே, கட்டிக்கோள் ளக்கடவேன். [வணங்குவன்] - நிர்மமனாய்த் திருவடிகளிலே விழக்கடவேன். [அமர்ந்தே] அந்நய ப்ரயோஜனமும் இப்படி செய்யக் கடவேன். (க0

பதினோராம் பாட்டு.

அமரர்கள்தோழுதேழ அலைகடல்கடைந்தவன் தன்னை
அமர்பொழில்வளங் தருகூர்ச் சடகோடன்துற்றேவல்கள்
அமர்கவையாயிரத்து அவற்றினுளிவைபத்தும்வல்லார்
அமரரோயேர்விற்சென்று அறுவர் தம்பிறவியஞ்சிறையே.

ஆ.—(அமரர்கள்.) ஆஸ்ரிதஸமாஸ்ரயணீயத்வார்த்தமாக அண்டமத்யேயவதீர்ணனாய், தேவாதிஸகலஜநங்களுக்கும் தாஸ்யாவஹமான அம்ருதமதநாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களை யுடையன

இத்யாதி. “அயர்ப்பிலன்” இத்யாதியை - வர்த்தமானார்த்தத்திலும் ஸவிஷ்யதர்த்தத்திலும் சொல்லலாயிருக்கையாலே வர்த்தமானார்த்தமாக நிர்வஹிப்பர் பிள்ளான். ‘பெரு’ இத்யாதிக்கு வல்லிதம் - வலிஷ்ட்ட இத்யாதி நன்மைக்கு அர்த்தம் - இவர்கள் இத்யாதி. ‘தன்னுடையசுத்தியே’ என்கிறவிடத்தில் - கங்காப்ரவாஹாதிகள் த்ருஷ்டாந்தத்தேவ த்ரஷ்டவ்யங்கள். ‘போது’ என்றதுக்கு ஸாவம் - படிக்களவாக இத்யாதி. நிருபாதி பந்துவான் பூமிக்கு அந்யாபிமானம் வந்ததொருநாளிலே பூமிக்களவாம்படி நிமிர்த்தளந்தகொண்ட உன்னுடை திருவடித்தாமரையை எந்தலைக்கு அலங்காரமாம்படி பண்ணியருளவேணு மென்றபடி. இதுக்கு ஸம்வாதம். கூடா இத்யாதி. “கடாவு-நடி” இத்யாதி, ஸ்தோத்ரே. “கடாவு-நடி” என்றதுக் ஸாவம் - சேவ்விப்பூ இத்யாதி. பஞ்சமேம்ஸே அஷ்டாதஸே, “வெலாவெழுநம் யுஜவஜ்ராவஜ்ரகூதஹி கெழந வாணிநா | ஸஹஸ்யஸ்யாஸ்யாஸ்ய ஸ்ரீதாஸு-மரஃ வாரிஷ்ஷஜெ”. துயக்கற மதியை யுடையராகையாலே நன்னுணத்தராயுள்ளான். அமரரைத் துயக்கும் மயக்குடைத்தாய் வானிலும்பெர் யனவான மாயைகள் வல்லனாய், புயற்கருநிறத்தனனானவனுடைய பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போதை, அமர்ந்தே அயர்ப்பில நலற்றுவன் தழுவுவன், வணங்குவன் இத்யாவ்யம். அமரரைத்துயக்கும் மயக்குடைமாயைகள் வானிலும் பெரியனவல்லன் - தேவர்களையும் கலங்கப்பண்ணும் குணசேஷ்டிதங்களை யுடைய ஆஸ்சர்யாவதாரங்களை எல்லையிலாத ஆகாஸ்த்திலும் அதிசயிக்கப் பண்ணவல்லன் இதி ஸப்தார்த்தம். மயக்குடை - ப்ராமகதவஸு தியை யுடைய வென்றது சொல்லுவார்கள். (க0

யிருந்த எம்பெருமானுக்கு ஸேஷவ்ருத்திருபமாய் நிரதிஸயரஸருபமாயிருந்த ஆயிரந்திருவாய் மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு இத்திருவாய்மொழி வல்லாரை, எம்பெருமான் ப்ரதிபந்தகம் களைப்போக்கித் திருவடிகளிற்கொண்டுபோகப் பற்றாமை, முந்துறத் திருவடிகளிலே கொண்டு போய், அந்தமில்பேரின்பத்து அடியரோடு இருந்தபின்னை ப்ரதிபந்தகமான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத் தைப் போக்கியருளு மென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் அறிவார் முந்துற அயர்வறுமமரர்கள்வரிசையைப் பெற்று, பின்னை ஸம்ஸார நிகல விச்சேதத்தைப் பெறுவர்க ளென்கிறார்.

[அமரர்களென்று தொடங்கி] - தேவஜாதி அதுபவித்து வாழ அலிஷூஹிதமாம்படி கடலைக்கடைந்தவனை அமர்த்திருந்துள்ள பொழிலின் வளர்த்தியுடைய திருக்குருகர்ச் சடகோப னுடைய அந்தரங்க வ்ருத்திகளாய் ரஸகநமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இவை பத்தும் அப்யஸித்தவர்கள்.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிவல்லவர்கள் நித்யஸூரிகளோடொக்க உயர்த்தி யைப்போய்ப்பெற்று ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை யறுத்தவ ரென்கிறார்.

அமரர்கள் - சாவாமைக்கு மருந்து ஆசைப்பட்ட தேவர்கள், தொழுதொழு - (“தொழு தெழு” என்ற தம்மைப்போலே) கையும் அஞ்சலியுமாய்க்கொண்டு கிளரும்படி, அலைகடல் - அலை கிற கடலை, கடைந்தவன்தன்னை - (க்ஷூஹிதமாம்படி) கடைந்த அக்ஷோப்பஸ்வபாவனைப்பற்ற, அமர் - பொருந்தின, பொழில்வளம் - பொழிலினழகையுடைய, குருகர் - திருநகரிக்குக்கடவ, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, குற்றேவல்கள் - அந்தரங்கவ்ருத்திகளாய், (வாசிககைங்கர்யமாகையாலே), சுவை - ஸப்தஸாரஸ்யமும் அர்த்தஸாரஸ்யமும், அமர் - பொருந்தின, ஆயிரத்தவற்றி னுள் - ஆயிரமான அவற்றினுள், இவைபத்தும் - (திருப்பாற்கடலில் அம்ருத தடாகம்போலே யிருக்கிற) இவைபத்தையும், வல்லார் - (அப்யஸிக்க)வல்லார், உயர்வில் - உயர்த்தியில், அமர ரோடுசென்று - அமரரோடொக்கச் சென்று, தம்பிறவி - தம்முடைய பிறவியாகிற, அஞ்சிறை யறுவர் - சிக்கென்ற சிறை அறுவர். இத்திருவாய்மொழி ஐஞ்சீராய் நெடிடடிநான்கும் ஒத்திருக் கையாலே கலித்துறை. “நேரசைபதினே நிரையசைபதினேழே” என்று அடியெழுத்து ஒவ்வாதிருந்தது - கட்டளைக்கலித்துறையல்லாமையால்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தை அப்யஸித்தவர்கள் நித்யஸூரிகள்வரிசையைப் பெற் றுப் பின்பு ஸம்ஸாரநிகலத்தை அறப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[அமரர்கள் தொழுதொழு] - கடைகிறபோதையழகைக் கண்டு ப்ரயோஜநாத்ரபரரான தேவர்களும் அந்யப்ரயோஜநைப்போலே அழகுக்குத்தோற்கும்படியாயிற்று கடைந்தது. “ததஃ ப்ராஜுத்யஸுவெஃ ஹவஹ ஸுரொஸுநாஃ | துஷ்டுஹுஃ வுணரீகாக்ஷ ஸராணு ஸராணாயிநு||” “தொழுதொழு” என்கிற தம்பாசுரமாயிற்று என்கிறார். [அலைகடல் கடைந்தவன்தன்னை] - ஒருகடல் நின்று ஒருகடலைக் கடையுமாபோலே அதிக்ஷூஹிதமாகக் கட லைக் கடைந்தபடி. [அமர்பொழில் இத்யாதி] - சேர்ந்த பொழிலழகையுடைய திருநகரிக்கு நிர் வாஹகரான ஆழ்வாருடைய அந்தரங்க வ்ருத்தியாயிற்று இவைதான். வாசிகமான அடிமையிறே பூர்ணவிஷயத்தில் இதுக்குமேற் செய்யலாவதில்லையே. “தஜிப்ராவெலிவநுஹு” நித்யஸ்ரீ களுக்கும் இதுவேயிறே வ்ருத்தி. [அமர்சுவையாயிரம்] - இவ்வாசிகமான அடிமை முறை யென்று - கார்புத்தயா செய்யவேண்டாதபடி ரஸகநமாயிற்று இவ்வாயிரமும். [அவற்றினுளிலை பத்தும்] - அவை கோதென்னும்படியாயிற்று இத்திருவாய்மொழியில் ரஸாதிஸயம் இருப்பது.

[அமரரோடு உயர்விற்கென்று அறுவர் தம்மிறவிபஞ்சிறைய] - சிறைபிலேபிருந்த ராஜகுரந்தலையிலே அபிஷேகத்தை வைத்துப் பின்னைச் சிறையை வெட்டிவிடுவாரைப்போலே, நிதஸூரிகள் வரிசையைக் கொடுத்துப் பின்னை ஸம்ஸாரவஞ்சிறையைக் கழிக்கும் ஈஸ்வரன் ஆதிவாஹிகரோடே விரஜையிற் சென்று ஸஞ்சலஸாரீர விபஞ்சநம்பெறுவர்.

௩௩.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் முற்பட நித்யஸூரிகள் வரிசையைப் பெற்று, பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற அறவைச்சிறை வெட்டிவிடப் பெறுவர்க ளே கிறார்.

[அமரர்கள்தோழுதேழ்] - கவிழ்ந்து ‘உப்புச்சாறுகிளருவது எப்போதோ?’ என்றுகிடக்கி தேவஜாதியானது எழுத்துவாங்கும்படியாகவாயிற்று தோளுந் தோள்மாலையுமாய் ஒருகடல் ஒருகடல் நின்று கடையுமாபோலே கடைந்தபடி. [தோழுதேழ்] - குணங்களுக்குத் தோற்று “தோதேழ்” என்கிற தம்பாசரமேயாய்விட்டது அழகுக்குத் தோற்று அவர்களுக்கு மென்கிறார். [அமபொழில்] - சேர்ந்த பொழில். [வளங்குருகூர்] - வளப்பத்தையுடைத்தாய், ஸம்பத்தையுடைதான திருநகரி. [சடகோபன்குற்றேவல்கள்] - இத்திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் வாசிமான அடிமைசெய்தபடியாயிற்று இதுதான். பூர்ணவிஷயத்தில் வாசிகமான வருத்திக்கு மேற்பட செய்யலாவதில்லையே; “தவிப்ராஸோவிபந்யவஃ” (தத்விப்ராஸோவிபந்யவஃ) என்று நித்யஸூரிகளுக்கும் இதுவேயிறே வருத்தி. [அமர்சுவையாயிரம்] - ரஸகநமாயாயிற்று ஆயிரந்தான் இருப்பது. இத்தால் - வாசிகமான அடிமை “முறை” என்று கார்யபுத்தயா செய்யவேண்டி வேன்றபடி. [அவற்றினுளிரைவத்தம்]-*“விண்ணவரமுதுணவமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட” என்னுமாபோலே, அவைதன்னிலே ரஸகநமாயிருக்குமாயிற்று இத்திருவாய்மொழி. இவற்றை அப்யஸிக்க வல்லார் நித்யஸூரிகளோடொத்த உச்சராயத்தை யுடையராய், தங்களுடைய ஜந்ப

நிகமம் - அமரர்கள் இத்தாதி. ‘அமரரோயெர்வில்’ இத்தாதியைக் கடைக்கித்து ஸங்கதி - இத்தீவாய்மொழியை இத்தாதி. அறவைச்சிறை - தயநீயமான சிறை, துக்கைகருபமான சிறை யென்றுமாம்.

அம்ருதப்ராஸநாந்மாணராவித்யார்த்திகள் அமரர்களென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் கவிழ்ந்து இத்தாதி. இத்தால் சாவாமைக்குப் பரிகரமான அம்ருதத்தில் இவர்களுக்கு உண்டான அபிரிவேஸமும், இப்படிக்கொத்தவர்களையும் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொள்ளவல்ல அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதியஸமும் சொல்லுகிறது. உப்புச்சாறு - அம்ருதம். கிளருவது - உத்பந்தமாவது. எழுத்துவாங்குகையாவது “வடிபுஜைலிவிஜை உஉரொவிநுஸூகூரடி” தவாபிம ஹணநெடுவ டாஸூரெதெதுத விபுபு” என்றதில் “உரொவிநுஸூகூரடி” என்கிற தாஸ்யம். அதாவது ஸ்வாமிபேரை மார்விடே யெழுதிக்கொள்ளுகை. தோளுந் தோள்மாலையு மென்றது - அத்தாத் வித்தம். ‘அலேகடல்’ என்ற தாலே - அகூப்தகருணம்புதி ஸூசிதமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் - ஒருகடல் இத்தாதி. அநயப்ரயோஜநரான தமக்கன்றோ ‘தொழுதேழ்’ என்னக்கூடுவது, ப்ரயோஜநாத்ரபார்க்குக் கூடுமோ? என்ன, துணங்களுக்கு இத்தாதி. குற்றேவல் - குறுகின ஏவல், அந்தாங்க கைங்கர்யம். இத்திருவாய்மொழி இவருடைய குற்றேவலாம் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் - இத்திருநகரிக்கு இத்தாதி. வாசிகமாத்ரம் போருமோ? என்ன, பூர்ண இத்தாதி. உகூராவபாடி - தவிப்ராஸூரதூதி. கீழெடு விபூஸூ - டெயாவிநு ஹவடிநுஹவெககூஸலாஉகியாவடி. விவநுலு வுதீஸீலா. பந ஸுதாவிசியாதா வாலிகெகெகூயு வராஉகியாவடி. காயு வுபூ கதபுலுபூபூ. இதினுடைய போக்யதையே இழியப்பண்ணு மென்றபடி. போக்யத்திலும் போக்யம்ஸமாகச் சொன்னதுக்கு ஸம்வாதம் - விண்ணவர் இத்தாதி. தேவர்கள் அம்ருதத்தை புஜிக்க அந்த அம்ருதம் கோதாம்படி அதிலின்றும் வந்துதோற்றின பெரியபிராட்டியாராகிற அம்ருதத்தை புஜித்த என்

௩௩.—பரத்வத்தையும் ஹனுயதைதயையும் ஸௌஸ்ப்யத்தையும் அநுலவித்து ஹ்ருஷ்டராய்த் தாமாய்ப் பேசினார் கீழ்; இதில், தாமானதன்மை யழிந்து ஒரு பிராட்டி தஸையைப் ப்ராப்தராய், ஹர்ஷத்தாலே சோல்லும் பாசரம் போய் ஆற்றுமையாலே சோல்லும் பாசரமாய்ச் செல்லுகிறது; “**சுயேவரஃகாரகநியஸி**” (அயம்பரஃகாரக நியஸி) என்னுமாபோலே, கீழ்ப் போந்த ரீதி யொழிய வேறென்றாயிறே இருக்கிறது. முற்காலத்திலே அல்பம் விவக்ஷிதனாயிருப்பானெருவன், ‘வீதரா மராயிருப்பார் பரிச்ரஹித்யுப் போருகிற தோன்றாயிருந்தது தத்த்வபரமாக அடுக்கும்’ என்று இத்திருவாய்மொழியளவும் வர அதிகரித்து, இத்திருவாய்மொழியளவிலே வந்தவாறே ‘இது காமுகவாக்யமாயிருந்தது!’ என்று கைவிட்டுப்போனான்; “**நிஹியூரஸிதவ்யு**” (நிதித்யாஸிதவ்யு) என்று விதிக்கிற லகவத்காம மென்று அறிந்திலன் லாக்யஹாநியாலே. “அயர்ப்பில னலற்றவன் தழுவவன் வணங்குவன்” என்ற இது அநுலவிக்கிறார்’ என்று பிள்ளான் பணிக்குமென்ற இது, இவருக்கு முனியேநான்முகனளவும் உள்ளது மாநஸாநுஸுவ மாகையாலே அத்தோடே சேரவிழுமிறே; அநுபவிக்கப் பார்க்கிற ரென்கிற விடம், இத்தோடே போரச் சேர்ந்திருக்கும். திருவுலகளந்தருளினவனுடைய திருவுட்களை அநுலவிப்பதாக ஒருப்பட்டேக் கட்டிக் கொண்டார்; அது ஒரு காலவிஸேஷத்திலேயாய், தாம் பிற்பாடராய்த் தோற்றுகையாலே, துணுக்கென்று தாமான தன்மை யழிந்து ஒருபிராட்டி தஸையைப் ப்ராப்தராய், ஹர்ஷத்தாலே சோல்லும் பாசரம் போய் ஆற்றுமையாலே சோல்லும் பாசரமாய்விட்டது. “**சூதேவராயநிவாடிவாடிவ்யு**” (ஆர்த்தோவாயதிவாதிருப்து) என்கிற விஷயத்தை அநுலவித்த இவர்க்கு இழவு வருகைக்குப் ப்ரஸங்கம் என்? என்னில்;—ஆமத்திற் சோறு வாய்கம்’ என்னுமத்தாலே நிதானஜ்ஞான லிஷக்து

அஞ்சிறையமடநாரைப் ப்ரவேஸம். ஸங்க்ரஹஸங்கதி - பரத்வத்தையும் இத்தயாதி. தாமானதன்மை-புருஷஸாவம். ஆற்றமை - விரஹக்லேஸம். ரீதிபேதத்துக்குத் த்ருஷ்டாந்தம் - சுயேவர இத்தயாதி. இது - மஹாபாஷ்யவாக்யம்; கர்மகர்த்தருகரணதிரூபேண காரகம் அநேகவிதயிறே; அங்கே “**சுயேவரஃகாரகநியஸி**” என்று பூர்வகாரகநியமாபேக்ஷயா உத்தரகாரகநியமம் விலக்ஷணமென்று சொல்லிற்றிறே; அது போலே என்றபடி. ரீத்யந்தரமென்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் - முற்காலத்திலே இத்தயாதி. விவக்ஷிதன் - வித்வான். தத்த்வபரமான இதிலே காமுகவாக்யமென்று விப்ரதிபத்தி பண்ணுகைக்கு அடி யெது? என்ன, ‘நிஹியூரஸிதவ்யு’ இத்தயாதி. வ்யஹாஜாரணுகெ - ரெரெருயிஷாஹுணெ - “**சூதேவர ஸுரேஷ்டவ்யுஸுராதவ்யுர ஷேவ்யுர நிஹியூரஸிதவ்யு**”. “**சுரேஷ்டவ்யுஸுராதவ்யுர ஷேவ்யுர நிஹியூரஸிதவ்யு**” உத்யுத்யம். லக்தி கார்யமான உக்தியைக் காமுகவாக்ய ரூபேண சொன்னது - புருஷன் புருஷனைக் கண்டு ஸ்நேஹங்குறுதிலும் “**காரிஷேஷமூணம் ஸவெஸி**” என்கிறபடியே ஸ்த்ரீக்குப் புருஷவிஷய ஸ்நேஹம் பள்ளமடையாகையாலே தாத்த்ருஸமான தம் முடைய அதிமாத்ரப்ராவண்ய ஸூசகமாகையாலும், குடஜிஹ்விகாந்யாயேந விஷயப்ரவணரான ஸம்ஸாரிகள் புரிக்கரஹித்து உஜ்ஜீவிப்பர்க ளென்னுமத்தாலும். விஸ்தாஸங்கதி - அயர்ப்பிலன் இத்தயாதி. ஆற்றமைமையாலே சோல்லும் பாசரமேது? என்ன, அயர்ப்பிலன் இத்தயாதி என்னுதல். அத்தோடே - பிள்ளான் பணித்த மாநஸாநுபவத்தோடே. இத்தோடே - இத்திருவாய்மொழியோடே. போரச்சேர்ந்திருக்கும் - மாநஸாநுபவ மாகையாலே மாநஸமாக அநுபவித்து பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து ததலாபத்தாலே தாமானதன்மை யழிந்து என்று அத்தயாஹரித்து நிர்வஹிக்கவேண்டும் பிள்ளான் நிர்வாஹத்தைப் பற்றப் போரச்சேரு மென்றபடி. “**தழுவவன் வணங்குவன்**” இத்தயாதிக்கு வர்த்தமானார்த்தம் கொள்ளுகிறதும் அமுக்யயிறே. போரச்சேர்ந்திருக்கு மென்றத்தைக் காட்டுகிறார், திருவுலகளந்தருளின இத்தயாதி. துணுக்கென்று-திடுக்கிட்டு, பயப்பட்டு, கலங்கி என்றபடி. “**சூதேவராயநிவாடிவாடிவ்யு**” - சுரீ: வரேஷாஃ ஸாரணாமத: ஸாரணாநு வாரித்யூரக்ஷிதவ்யு: க்யூதாதூநா” வரேஷாஃ-நியூரணெஷஷீ. பெருமான் திருவுள்ளத்தாலே ஆர்த்தனாகவுமாம், முதல்கள் திருவுள்ளத்தாலே த்ருப்தனாகவுமா மென்றபடி. அநுபவித்த இவர்க்கு-அது பவித்து அநுபவவிசேஷத்தையாசைப்பட்டஇவர்க்கு-இழவு-விஸ்லேஷவ்யஸநம். ஆமம்-அஜீர்த்தி. போநின்றன்-

[illegible]

களுக்குப் போலியாயிருக்க, “வையங்கொண்ட தடந்தாமரை” என்று - தாமரையாகவே திருவடிகளைப் பேசுகிறாற்போலே, இங்கும் பிராட்டியாகப் பேசுகிறது; முற்றுவமையிருக்கிறபடி. ராஜருஷி, ப்ரஹ்மருஷியானபின்பு கூடித்தியத்வம் பின்னாட்டிற்றில்லையே; எதிர்த்தலையில் பும்ஸ்த்வத்தையழித்துப் பெண்ணுடைய யுடுத்தும்படியே அவனுடைய புருஷோத்தமத்வம் இருப்பது. கூடுமிடம் - குறிஞ்சி; அதுக்கு பூதம்-ஆகாசம்; பிரியுமிடம் - பாலை; அதுக்கு பூதம் - தேஜஸ்ஸு; ஊடலுக்கு ஸ்யாநம்-மருதம்; அதுக்கு பூதம் - வாயு; பிரிந்தார் இரங்குமிடம் - நெய்தல்; அதுக்கு பூதம் - ஜலம்; பிரிந்தார் இரங்குவது - நெய்தல்கிலத்திலே யாகையாலே; பிராட்டி, தானும் தன்பரிகரமுமாக லீலோத்தயாநத்திலே புறப்பட்டாளாய், தோழிமார் பூக்கோய்கையிலே அந்யபரைகளாக, நாயகனும் தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளும் தானுமாக வேட்டைக்குப் புறப்பட்டேவர், ஏவுண்டம்ருகம் இவனை இந்த உத்தயாநத்திலே தனியே கொண்டுவந்து மூட்டி, அது மறைய, தைவயோமத்தாலே இருவர்க்கும் ஸம்ஸலேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய், கூட்டின தைவம் பிரிக்கப் பிரிந்து, ‘இனி இரண்டு தலையையும் அழித்தாகிலும் கிட்டவேணும்’ என்னும் ஆற்றாமை பிறந்து, தன் பரிஸரத்திலுள்ளார் “எம்மின்முன் நவனுக்கு மாய்வர்” என்கிறபடியே தளர்ந்து, கால்நடை தருவாரில்லாமையாலே அப்பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கிற சில திரயக்குக்களைப் பார்த்து, ‘இவை வார்த்தை சொல்ல

கப் பேசுகிறதென்றது - “கிளிமொழியா எலற்றியசொல்” என்றத்தைப் பற்ற. வையம் இத்தயாதி - பூமியெல்லாம் அளந்துகொண்ட விஸ்த்ருதமான தாமரைபோன்ற திருவடிகளுக்கே. அங்குத்தான் எப்படியென்ன, முற்றுவமை இதி. முற்றுவமை - ஸௌஸாத்ருஸ்யம்; பூர்ணோபமை யென்றபடி. புருஷராகையாலே பும்ஸ்த்வம் பின்னாட்டாதோ? என்ன, ராஜருஷி இத்தயாதி. ‘விஸ்வமித்ரானுக்கு’ என்று கூட்டுவது. ஸ்திரீத்வம் வித்தமானாலன்றோ தத்வஸேஷமான பிராட்டிதஸை கூடுவது? இவர்க்கு ஸ்திரீத்வதஸாப்ராப்தி ஹேதுவேது? என்ன, எதிர்த்தலை இத்தயாதி. “வவனவவாஸுமெவ்வாஸன் ஸாக்ஷாஃ வுரூஷஉஜ்ஜுதெ. ஸ்ரீபூயதி-தாசுலவபு- ஜமஹுபுரஸுரஸு” “ஸூரிக்ஷாதுக்ஷஸெஷிக்ஷவம்ஸூரஹா: ஸூரிமொமூணா: | ஸ்லெஷுரஹாஸக வௌக வுக்ஷயாயிந:” என்னக்கடவதிமே. “வாஹாஹா: வஹாஹா: ஸூரபஹாஜவமவமந: | யாவூபொ உஷ்டவதுஸா: வுமாவமநஸாயு:” என்று த்ரௌபதியினுடைய ப்ராக்ருதஸுரீரம் அவஸ்த்தாந்தரத்தை யுண்டாக்கினால் பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியாய் அப்ராக்ருதமான வடிவமூகு பண்ணச் சொல்லவேண்டாவிறே இதிவாவ. பெண்ணுடையுடுக்கும்படி - ஸ்திரீவஸ்தாதாரணம் பண்ணும்படி. அந்தபுரத்தில் வர்த்திக்கிற இப்பிராட்டிக்குத் தூது விடுகைக்குப் பகடிகளுண்டோ? என்ன, தமிழர் ஸமாதியாலே கூடுமென்கிறார் - கூடுமிடம் இத்தயாதி. அதாவது - நாயகவிஸ்லேஷஜநித ஸோகாவிஷ்ட நாயிகாஸ்த்தாநம் ஸமுத்ப்ராந்தம் என்கிற தமிழர் ஸமாதியாலே, தானிருந்த இத்தேசத்தில் வர்த்திக்கிற பகடிகளைத் தூதுவிடுகிறு என்றபடி. இதுக்கு ஸ்வாதமாக “போக்கெல்லாம், பாலபுணர்தல் நறுங்குறிஞ்சி - யாக்கஞ்சேர்த்துடலணிமருதம், நோக்குங்கால், இல்லிருக்கைமுல்லை யிரங்கல் நறுநெய்தல், சொல்லிருக்குமையால் தொகை” இத்தயாதியைத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரஸங்காத் ஸ்த்தலாந்தரங்களையும் நிரூபிக்கிறார் - கூடுமிடங்முற்றி இத்தயாதியாலே, போக்கெல்லா மென்றது - புணர்த்துடன் போக்கென்றும், தனிப்போக்கென்று முண்டாகையைப் பற்ற. “கொடுங்காற்சிலையர்” என்கிற பாட்டிலே தனிப்போக்கையும், “நானிலம் வாய்க்கொண்டு” என்கிற பாட்டிலே புணர்த்துடன் போக்கையும் அருளிச்செய்தாரிறே. காசொந்த நிலம் - முல்லை. நாசொந்த நிலம் - மருதம். மலைச்சார்வு - குறிஞ்சி. கடற்சார்வு-நெய்தல். நீரின்றி வேலில் தெறுநிலம் - பாலை. வேலில் - வெய்யில். தெறு - ஸம்ஹரிக்கிற. ஊடல்-ப்ரணயகலஹம். நெய்தல் நிலத்திலே யாகையாலே என்றதுக்கு - ‘அண்ணற்கண்டவற்றை யெல்லாம்’ என்றத்தோடே அந்வயம். இவளுடைய விஸ்லேஷந்தான் ஸம்ஸலேஷ பூர்வகமாயல்லது இராமையாலே ஸம்ஸலேஷம் ப்ரவ்ருத்தமானபடியென்? என்ன, - காந்தர்வவிவரஹப்ராச்சரியையாலே அருளிச்செய்கிறார் - பிராட்டிதானும் இத்தயாதி. உத்தயாநமென்றது - “புன்னையம்பொழில்சூழ்” என்றத்தைப்பற்ற. ஏவுண்ட-எய்யப்பட்ட. தோழிமாரைத் தூதுவிட்டாலோ வென்ன, எம்மின்முன் இத்தயாதி. ஈடுபடுகிற எனக்குமுன்னே ‘இவளுக்கு அவனுதவப்பெறு

மாட்டாது' என்னுமது அறியாதே. 'இவற்றுக்குப் பக்ஷபாத முண்டாயிருந்ததாயாலே கடுகப் போய் நங்கார்யம் செய்யவற்று' என்று கமநஸாதநமான பக்ஷபாதமே பற்றுகாக, ராவணமாயையால் வரும் அதிசங்கையு மில்லாமையாலே கண்ணால் கண்டவற்றையெல்லாம் தூதுவிகேருள்; 'சக்ரவர்த்தித்திருமகன் திருவவதரித்த பின்பு வாநாஜாதி வீறுபெற்றற்போலே காணும், ஆழ்வார்கள் திருவவதரித்துத் திரியக்ஜாதி வீறுபெற்றபடி' என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார். இனி, இவர்க்கு யாத்ருச்சிக ஸம்ஸ்லேஷமாவது - அநாதிகாலம் இவரைத் தன்னோடே சேர வினேகைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷையுப்போந்தவன் இவர்பக்கலிலே அப்ரதிஷேத முண்டாவதொரு அவகாசம் பெற்று, அவன் மயர்வறமதிநலமருளபெற்ற இது. விஸ்லேஷமாவது - அவன்கோத்த ஜ்ஞாநம் பேற்றோடே தலைக்கட்டப்பெறுமை. தூதுவிகேகைக்குப் பற்றுகதான் ஏது? என்னில்; - தன்மேன்மையாலே இத்தலையில் தண்மைபாராதே வந்து கலந்தான்; கிட்டினவாறே தோஷ தர்ஸநத்தைப் பண்ணினான்; பிரிந்தவளவிலே 'இதுவன்றோ இருந்தபடி' என்று அநாதரித்தான்; தோஷதர்ஸநம் பண்ணுமளவேயன்றிக்கே, தமக்கு அபராதஸஹத்வ மேன்றோரு குணமுண்டே நிருபகமாயிருப்பதொன்று; அத்தையறிவிக்க வருமென்று அந்த அபராதஸஹத்வம் பற்றுகாகத் தூதுவிகேருள்.

முதற் பாட்டு.

அஞ்சிறையமடநாராய்! அளியத்தாய்நீயும்நின்
அஞ்சிறையசேவலுமாய் அவாவென்றெனக்கருளி
வேஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தார்த்து என்வினோதாய்ச்சேன்றக்கால்
வன்சிறையிலவன்வைக்கில் வைப்புண்டாலேன்செய்யுமோ?

ஆ.—எம்பெருமானோடு கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, தன்முன்னே ஸம்ஸ்லேஷித்து வர்த்திக்கிற நாரைகளைக் கண்டு, தான் வ்யஸநாதிஸயத்தாலே அறிவிழந்திருக்கையால், 'தன்வார்த்தைகளை அறியா' என்னுமிடத்தை வினேகைக்கமாட்டாதே, அவற்றினுடைய ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வபாவத்தைக் காண்கையாலே தன்னோபாதி அளவுடையவாகக் கொண்டு, அவற்றைக்குறித்து, தன்னளவிலே வார்த்தை சொல்லுகிறவிடத்திலே சேவலைக்குறித்துச் சொல்லுகை ஈடல்

கிறதில்லை' என்று அவன் பொருட்டு ஈடுபடா நிற்பார்கள். செய்யவற்று - செய்ய ஸயர்த்தம். பக்ஷபாத மேன்கிறது - சாடு, பக்ஷாப்யாம் கமநம். "பத்வ - கதென" இதிலுமி தூது. தன் ஆற்றுமை அறிவிக்கலாம்படி தன் பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கிற பக்ஷபாதம். பற்றுகாக-அவலம்பநமாக. பிராட்டியைப்போலே ஒன்றைத் தூதுவிட்டால் அம்மையாதோ? என்ன, ராவணமாயை இத்யாதி. ரஸோக்தி - சகீரவர்த்தி இத்யாதி. யாத்ருச்சிக ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ஸ்வாபதேஸம் அருளிச்செய்கிறார் - இனி இவர்க்கு இத்யாதி. ஸ்வாபதேஸ ப்ரஸங்கத்திலே 'பிராட்டிதானும்' இத்யாதிக்கு ஸ்வாபதேஸம் - இச்சேதன் "தூர்த்தரோடிசைந்தகாலம்" என்கிற படியே தூர்த்தரோடேகூட "பெய்தகாவு" என்கிற லீலாவிபூதியிலே அற்பசாரங்களைவை சுவைத்தகன்றவளவிலே, ஸர்வேஸ்வரன் "தன்னேராயிரம்பிள்ளைகள்" என்கிறபடியே ஸாம்யாபந்நான நித்யஸூரிகளும் தானுமாக "காட்டைநாடித்தேனுகளும்" என்கிறபடியே விரோதி நிரஸநார்த்தமாக லீலாவிபூதியிலே அவதரித்து இவர்பக்கல் அத்வேஷமாகிற அவகாசம் பெற்றவாறே அங்கீகரிக்கையென்று. பற்றுக ஏது? என்கிற ஸங்கைக்குப் புரிஹாரம் அபராத ஸஹத்வமென்னப் பார்த்து, பிரிகைக்கு ஹேது அபராதமென்று லீலக்ஷித்து, அபராதமுண்டானால் முன்பு கலப்பானென்? என்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்-தன்மேன்மையாலே இத்யாதி. மேனமை - ஸ்வாதந்தர்யம். கலந்தவன் பிரிவானென்? என்ன, கிட்டின இத்யாதி. தோஷ தர்ஸநத்தைப்பண்ணி - பிரிந்தானென்று கூட்டுவது. "என் பிழைத்தான் - தகவிலுக்கு" என்றத்தைப் பற்ற, அபராத ஸஹத்வம் என்றது.

லாமையாலே, அத்தைக்குறித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையையும், ஒளசித்தயத்தாலே பேடையை நோக்கி, ‘நினைத்தவிடத்திலே நினைத்தபோதே செல்லுகைக்கீடான உபகரணங்களை யுடையாய், ஸம்ஸ்லேஷத்தையே பாரகமாகவுடையாய், துக்காஸஹிஷ்ணுவுமாயிருந்த நீ, என்பக் விலே க்ருபைபண்ணி, ஆப்ரிதருடைய ஸமஸ்த துக்கிரஸந ஸ்வபாவனா பெரிய திருவடித் திவ்வவாஹநமாகவுடைய எம்பெருமானுக்கு என்விடுதூதாய்ச் சென்று என் திறத்தைச் சொல் வேணும்’ என்று அபேக்ஷித்து, பின்னையும் அவைபோகாதிருந்தவாறே, ‘சொன்ன வார்த்தையை அவன் அங்கீகரித்தொழியில் செய்வதென்?’ என்று போகாதிருந்தனவாகக் கொண்டு, இப்ப ஆப்ரிதவத்ஸலனாவன் அங்கீகரித்தொழியுமோ? அவன் என்வார்த்தையை அங்கீகரித்தொழிகையாகிற வன்சிறையில் அவன் உங்களை வைக்கில் அத்தனையும் எனக்காகப் பட்டா காதோ? என்றே செய்யவேணு மென்று சொல்லுகிறான்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டி, உத்யாந்திலே ஸம்ஸ்லேஷித்து வர்த்திக்கிற சில நாரைகளைக் கண்டு, ஸ்தீரீதவத்தாலே அவற்றில் தன்னோடு ஸஜாதீயமான பேடையை நோக் எம்பெருமானுக்கு என் ஆர்த்தியை அறிவிக்கவேணு மென்கிறான்.

[அஞ்சிறை என்று தொடங்கி] - சேவலோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே செந்தவித் தினைத்தவிடத்திலே போகைக்கீடான சிறகை யுடையாய் பவ்யமான நாராய் ! இத்தஸையிடே உதவும்படியான தகைமையையுடைய நீயும் நீ இட்டவழக்காய் அழகிய மூந ஸாதந்தையுடைய தான சேவலுங் கூடி ஆர்த்தையான எனக்கு ஐயோ? என்று க்ருபை பண்ணி. [வெஞ்சிறைப்பு உயர்த்தார்க்கு] - அங்கேபோனால் அவனை அறியும்படி எங்கனே? என்னில், - ப்ரதிபக்ஷத்துக் வெவ்விதான சிறகையுடையதான பெரிய திருவடியைக் கொடியாகவுடையவ னென்று அடை எம் சொல்லுகிறான்; தன்னைப் பிரித்துச் சடக்கெனக் கொடுபோகையாலே “சுகுருபு” - ராஹுடய: ” என்னுமபோலே இவ் வெவ்விதான சிறகையுடைய புள்ளாலே வலுக்கப்பட்ட னுக்கு என்றளாகவுமாம். [என்விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால்] - அத்யார்த்தையான எனக் தூதாய்ச் சென்றக்கால். [வன்சிறையில் என்று தொடங்கி] - தான் ஆர்த்திக்கச்செய்தே அ போகாதொழிந்தவாறே, தன்பக்கலின்றுஞ் சென்ற தங்கள் வார்த்தையை அவன் அங்கீகரி னென்று பார்த்து அவை போகாதொழிந்தனவாகக் கொண்டு அப்படி நீர்மையுடையவன் உ னைக் கொண்டாடாமையாகிற வன்சிறையிலே வைக்கில்; ‘ப்ரார்த்தமாகச் சிறையிருக்க கிடைப்பதொன்றோ?’ என்று ஸ்வகோஷ்ட ப்ரஸித்தியாலே சொல்லுகிறான்.

ப.—முதற்பாட்டில், தன் புறச்சோலையில் தடாகத்திலே தன்சேவலோடும் இருக் நாரையைக் கண்டு க்ருடத்வஜனுக்குத் தூதாக அபேக்ஷிக்கிறான்.

அளியத்தாய்-எனக்கு அளிக்கத் தகுதியான ஸ்வபாவத்தையுடையாய், அஞ்சிறை (நான் சொன்ன கார்யத்தில் செல்லுகைக்கீடான) அழகிய சிறகையும், மடநாராய் - (சேவலே உண்டான சேர்த்தியாலே வந்த துவட்சியாலே) மடப்பத்தையுமுடைய நாராய் ! நீயும் - (சேவ யொழியச் செல்லாத) நீயும், நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய் - உன்னோட்டைச் சேர்த்தியா புதுக்கணித்த சிறகையுடைய சேவலுமாய், ஆவாவென்று - (என் தனிமைகண்டு) ஐயோ! ஐயே என்று, எனக்கு அருளி - எனக்கு க்ருபையைப்பண்ணி, வெஞ்சிறை - (விரோதி விஷயத்தி வெவ்வித சிறகையுடைய, புள் - பெரிய திருவடியை, உயர்த்தார்க்கு - ரக்ஷணத்துக்குக் கொடிய எடுத்தவனுக்கு, என்விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால் - என்னாலே விடப்பட்ட தூதாய்ச் சென்றக்கா வன்சிறையில் - (உங்கள் முகம்பார்த்து வார்த்தை கேளாமையாகிற) வலியசிறையிலே, அ வைக்கில் - ப்ரணயியான அவன்தானே வைக்கில், வைப்புண்டால் - அதுக்கு இசைந்திருந்தா என்செய்யும் - (அவ்விருப்பு) என்ன குற்றஞ்செய்யும்?

ஓ என்கிற அசை-கூடாததுகூடுமோ? என்றபடி. பிறர்க்காகச் சிறையிருக்கை பெரிய கோன்மையென்று கருத்து. புள்ளாலே உயர்த்தப்பட்டவ ரென்னவுமாம். இவ்விடத்தில் நாரை தொடக்கமானவற்றைத் தூதாகச் சொல்லிற்று - வடகருடைய கார்யதேசிகத்வ ஸூசநார்த்த மாக. சிறைக்கொண்டாடிற்று - ஜ்ஞாநப்ரேமரூப பக்ஷத்வயாந்வயத்தாலே. பேடும் சேவலு மான சேர்த்தி - வடகருடைய பரஸ்பர சேவலுசேஷி ஹாவஸூசகம்.

இ.—முதற்பாட்டில், தன்கண்வட்டத்திலே சேவலோடே கலந்திருக்கிறதொரு நாரையைப் பார்த்து 'நீ அவனுக்கு என் தசையை அறிவிக்கவேணும்' என்கிறான்.

[அஞ்சிறைய] - ப்ரஜைக்குத் தாய்முலையிலே கண் ஒடுமாபோலே தனக்கு உபகாரக மான சிறகிலேயாயிற்று முற்படக் கண்வைத்தது. ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞாநத்தை அதுமித்து ஸிஷ்யன் உபஸத்தி பண்ணுமாபோலே, வடகருடைய பரிகரவத்தையை அறிந்து பற்றவேணு மிறே. 'அம்' என்று அழகு. 'சிறை' என்று சிறகு. அழகிய சிறகையுடைய. தன்னிப்போலே உறாவிபிராதே, சேவலோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே செந்தலித்திருக்கை. "ஸவஜ்ஜாநமஃ காராஹம் விவஜ்ஜாநிவவஜ்ஜிநீழ்" என்றிறே தன்தலை. [மடநாராய்] - ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே துவண்டு தூதுபோகைக்கு யோக்யமாயிருக்கை. நாண் மடம் அச்சம் என்று ஸ்தீரீத்வமாய், பிரிவில் வ்ய ஸநமறியும் தன் இனத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறு ளென்னவுமாம். [அளியத்தாய் நீயும்] - இத் தலையிலே உதவும் அதுகரஹஸீலையான நீயும். [சின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய்] - நீ இட்டவழக் காய், நல்ல மூந பரிகரத்தையுடைத்தான சேவலுமாய். சேவலைப் பற்றுவது பேடை முன்னாக வென்றும், ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணுவதும் ஒரு மிதந மென்றிருக்கிறான். [ஆவாவென்று] - என் தலையைப் பார்த்து, ஐயோ! ஐயோ! என்று. [எனக்கு] - "வனஹிவஸ்ய ஸாரீரணீ" என்று தன்வடிவைக் காட்டுகிறான். [அருளி]-க்ருபைபண்ணி. இரப்புக்குச் செய்ததாகையன்றிக்கே உங் கள்பேறாக அருளி. "விசுரஹஸ்யம் வஸ்யஸ்யம் ப்ராஜ்ஞஸ்யம் வாநரொததி." எங்களை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறதென்? அங்கேசென்றால் எல்லாரும் ஸாம்யபாந்நரா யிருக்கையாலே தெரிய வொண்ணது; அடையாளமென்? என்று இருக்கிறனவாகக்கொண்டு சொல்லுகிறான் - [வெஞ்சிரைப்புள்ளாயர்த்தார்க்கு] - வெவ்விவ சிறகையுடைய பெரிய திருவடியை த்வஜமாக எடுத் தவர்க்கு. வரும்போது ப்ரதிபக்ஷத்தை நிரஸித்துக்கொண்டு வரும்படியைச் சொல்லுகிறது; "ஸாநி ப்ரதிபுஸஸிஸுபாதகம்". உயர்க்கையாகிறது-வஹிக்கையாய் "சுக்ர-பிரஃ சு-பிரஹ் டியஃ" என்னுமாபோலே தன்னிப்பிரித்துச் சடக்கெனக் கொண்டுபோன கொடுமையைச் சொல் விறறாகவுமாம். [என் விடுதூதாய்] - பெருமிடுக்கரான பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனைத் தூதுவிட்டார் போலேயோ? அபலையாய் அத்யார்த்தையான நான் விடவன்றோ போகிறது? பாரார்த்தமாகத் தூது போகை கிடைப்பதொன்றோ? [சென்றக்கால்]-அவன்பக்கலிலே யன்றோ செல்லுகிறது. உங்கள் வழிபோக்குத்தானே அடிக்கழஞ்சு பெருதோ? [வன்சிறையில்]-ப்ரணயிநிபாடுநின்றும். வந்தவர் களைச் சிறையிடுவான் ஒரு மூர்க்க னுண்டோ? இனி, சிறையாகிறது - இவர்கள் வார்த்தையை அநாதரிக்கை; இவர்களைக் கண்டபோதே துணுக்கென்று "பிய-பிராய-பிராயாவா கிரிஹ் பிஹிநீ" என்னுமையிறே. [அவன் வைக்கில்] - "மெநவ டுஸாஹஸிஸகாந" என்று ஆதரியாதொழியுமோ? [வைக்கில்] - அநாதரிக்கப் ப்ரஸங்கமில்லை, ஸிரஸா-வஹிக்கு மென்று கருத்து. [வைப்புண்டா லென்செய்யுமோ?]-அங்கனேயாகில் அது உங்கள்பேறன்றோ? பாரார்த்த மாகச் சிறையிருக்கை கிடைப்பதொன்றோ? என்றிருக்கிறான். தேவஸ்த்ரீகளுக்காகத் தான் சிறையிருந்தவனிறே?

௪.௩.—முதற்பாட்டு. தன்பரிஸரத்திலே வர்த்திப்பதோரு நாரையைப் பார்த்து, ‘எனும் சேவலைக்கார்யங்கொள்ளுவார் பேடையை முன்கைக் காரியங்கொள்ளவேணும்’ என்றிருக்குதும் வாஸநையாலே பேடையை முன்னிட்டேச் சேவலைப்பற்றி, ‘நீ என் தசையை அறிவித்து எனையும் அவனையுஞ் சேர்க்கவேணும்’ என்கிறாள்.

[அஞ்சிறைய] - ப்ரஜை, தாயினுடைய அவயவங்களெல்லாங் கிடக்க, முலையிலே வாவைக்குமாபோலே கமநஸாதநமான சிறகிலே யாயிற்று முற்படக் கணவைத்தது. நீர்பாய்ந்பயிர்போலே பரஸ்பர ஸம்ஸலேஷத்தால் பிறந்த ஹர்ஷம் வடிவிலே தோடைகொள்ளலாம்படி இராநின்றது. சிறையென்று சிறகு. ஆசார்யன்ஜ்ஞாநத்தை அநுமித்து ஸிஷ்யன் உபஸத்தி பன்னுமாபோலே சிறகிலே கணவைக்கிறாள். [மட]-ஏலிக்கார்யங்கொள்ளலாம்படி பவ்யதை தோற்றிருந்தது. ஸம்ஸலேஷத்தாலே துவண்டு தூதுபோகைக்கு யோக்யமாம்படி யிருக்கை. நான் மடம் அச்சமென்று ஸ்தீரீத்வமாய், பிரிவில் வ்யஸநமறியும் தன்னினமான பேடையைப் பார்த்து சொல்லுகிறு ளென்றுமாம். [நாராய்] - “அம்மே!” என்னுமாபோலே. [அளியத்தாய்] - அவை போகட்டுப்போன ஸமயத்திலே ஆற்றாமை அறிவிக்கலாம்படி வந்து முகங்காட்டின உன் அங்கரஹஸலதை இருந்தபடி யென் ! அளி - க்ருபை ; க்ருபைபண்ணத் தக்கா யென்றபடி. “வஹ ரொஹ நஹ தாஹ ஜஹ” (பம்பாத்திரேஹநமதா ஸங்கதஃ) போலே ; வழிபறிப்பார் கையிலே அகப்பட்டு நிற்க, தாய்முகத்திலே விழித்தாற்போலே. [நீயும்] - “வஹ ராஹ ராண ஸாஹ நவீஹ ராஹ நஹ” (ஸப்ராதுஸ்சரணளகாடம் நிபீத்யரகுநந்தநஃ, ஸீத

முதற்பாட்டு - அஞ்சிறைய இப்பாதி. “மடநாராய்” என்று பேடையை முன்னிடுகிறதற்கு ஹவ என்றும் சேவலை இப்பாதி. இத்தால் பகவத்விஷயத்திற்போலே ஆசார்யவிஷயத்திலும் புருஷகாரம் வேறு மென்றபடி. சேவல் - பும்பகி. பேடை - ஸ்தீரீபகி. நீ என் தசையை அறிவித்து இப்பாதி பலிதம்.

அல்லாத அவயவங்கள் கிடக்கச் சிறகைச் சொல்லுகிறதற்கு ஹவம் - ப்ரஜை இப்பாதி. ‘அ என்றதற்கு ஹவம் - நீர்பாய்ந்த இப்பாதி. பரஸ்பர ஸம்ஸலேஷம் - சேவலோட்டை ஸம்ஸலேஷ தோடைகொள்ளலாம்படி - அறியலாம்படி. த்ருஷ்டாந்த முகே சிறகுக்கு ஸ்வாபதேசம் - ஆசார்யன் இப்பாதி. ஆசார்யன் - சேவல். “உஹாஹாரெவ வக்ஷாஹா யயாவெ வக்ஷிணாம்” (ததெய ஜ்ஞாநகரீஷாஹ வ்ராஹுதெ வுராஹுஷாதுஜி) இப்பாதினையும், “ஸுவாயபுஸ்ய ஜ்ஞா. வதாஜநஹாரய தஹுவஸது கி யதெ” என்ற பாஷ்யவாக்யத்தையும் உட்கொண்டு, ஆசார்ய ஜ்ஞாநத்தை என்றது. ஸ்வாபதேசத்திலே ‘சிறகு’ என்று ஜ்ஞாநகர்மங்களும், ‘மட’ என்று தயாத்பாது குணங்களும், ‘நாரா’ யென்று வெருநப்பாய் ஸூத்தஸ்வபாவமும் தோன்றுகிறது. அது மதஸ்யாதிகளே த்யாநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்குமாபோலே ஆசார்யனுடைய பகவத்த்யாநபாதையும் தோற்றுகிறது. மடப்பி பவ்யதையாதல், துவட்சியாதல், ஸ்தீரீத்வமாதல். துவண்டு - ஸரீரம்வாடி; லகுவாய். நாண் - லஜ்ஜை; அச்ச பயம்; மடம் - ஓடுக்கம். ஸ்தீரீத்வம் சொன்னதற்கு ப்ரயோஜனம் - பிரிவில் இப்பாதி. தன் இனம் - தகட்டம். “நாராய்” என்றஸ்வரத்துக்கு பாவம்-அம்மேயென்னுமாபோலே என்று. அதாவது-ப்ரஜை ஸங்காதி யுத்தாலே “அம்மே” என்னுமாபோலே, இவளும் இதன்பக்கல் ஸங்காதிஸயத்தாலே சொல்லுகிற வார்த்தையென்றபடி. அளியத்தாய் - எனக்கு க்ருபை பண்ணுகைக்குத் தகுதியான ஸ்வபாவத்தை யுடையையாயென் னாளைக்கு விசேஷணம். போகட்டுப்போன ஸமயத்திலே, முகங்காட்டினதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பம்பா இப்பாதி ஸங்கெடுபெ - “ஸவயபுர வுஜி தஸுஜி ராரொ ஹாரயாதுஜி | வவா திரொ ஹநஹ தாஹம் தாவாநரொணஹ” இதுக்குத் தாத்பர்யம் - வழிபறிப்பார் இப்பாதி. இவ்விடத்தில், வழிபறிப்பார்களையிலே அகப்படுகையாவது - பிராட்டியுடைய கண்ணுக்கும் முகத்துக்கும் போலியான செங்கழுநா மரைப்பூ முதலானவற்றாலே நெஞ்சபறியுண்கை. விழித்தாற்போலே இருக்கிறது ருஷிக்கு என்று தாபர்யம். சேவலுக்கு முன்னே “நாராய்நீயும்” என்றதற்குத் தாத்பர்யம் - ஸப்ராது; இதி. அயோத்த்யாகாண்டே

முவாச) என்கிறபடியே என்றும் சேவலைக் காரியங்கொள்ளுவார் பேடையை முன்னிட்டேப்போலே காணும் கார்யம் கொள்வது. [நின்அஞ்சிறைய சேவலுமாய்] - பேடையை யிட்டாயிற்று சேவலின் பக்கல் ப்ரதிபத்தி. “ஸ்ரியஸ்பதி” என்னுமாபோலே. [நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய்] - “பெண்ணைந்தவடிவு” என்று தோற்றுகின்றதாயிற்று. அதுஇட்டவழக்கான நீயும், நீயிட்ட வழக்கான சேவலுமாய். [ஆவாவென்று] - “ஐயோ! ஐயோ!” என்று. மிதுநமாயிருக்கிறது தன்ஆர்த்தி பரிஹரிக் கைக்கு என்றிருக்கிறாள். [எனக்கு] - “**வாஹிவஸ்யஸாரீராணி**” (ஏஹிபஸ்யஸாரீராணி) என்று விரஹம் தின்ற தன்வடிவைக் காட்டுகிறாள். அவனோடேகலந்து பிரிந்து, “கண்ணலே காணப் பெறுவதுகாண்” என்னும் அபேகைஷயோடே யிருக்கிற எனக்கு. [அருளி] - இரப்புக்குச் செய்த தாகை யன்றிக்கே உங்கள் பேறாக அருளி. தயைபண்ணுகைக்கு அத்தலை குறைவற்றற்போலே யன்றோ! தயாவிஷயமான இத்தலை குறைவற்றபடி. பகவத்விஷயத்திலுபகரிப்பார், ப்ரத்யுபகாரத் துக்கல்ல உபகரிப்பது, தங்கள் க்ருபையாலே யாயிற்று; உபயவிபூதியுத்தனை அவர்கள் உபகரித் தால், அவனுக்கு ஸத்ருஸமாக உபகரிக்கலாவதில்லையே இவனுக்கு! “**விசுக்ராஹஸம் ஸஜயஸு ஸம் ப்ராஜஸம் வாநரொதூ**” (விக்ராதஸ்த்வம் ஸமர்த்தஸ்த்வம் ப்ராஜஸ்த்வம் வாந ரோத்தம) என்றற்போலேயிறே இவள் இவற்றை ஸ்லாகித்தது. “எங்களை இங்ஙன் கொண்டாகிற தேன்? உன் தசையைக் கண்டு போகட்டுப்போனவன் எங்கள் வார்த்தை கேட்கப் புகாரின்றானோ?”

ராமம்ப்ரதி லக்ஷமனோத்தம். “**வீதாஸுவாவாதிஸாராவவஹ ஷஹாவுத்யு**” இதுத்தாரத்தம் அத்ர விவக்ஷிதம். பலிதத்தை ஸ்வாநுபவ கர்ப்பமாக அருளிச்செய்கிறார் - என்றும் சேவலை இத்தாதி. ‘நின்’ என்று நிருபித்ததுக்கு லாவம் - பேடையையிட்டு இத்தாதி. ப்ரதிபத்தி - விஸ்வாஸம். “நின்னஞ்சிறைய” என்றவிடத்தில் ‘அம்’ என்றதுக்கு லாவம்-பெண்ணைநீந்த இத்தாதி. ஸமுச்சயத்வயார்த்தம் - அது இட்ட இத் தாதி. ‘நீயும்’ இத்தாதி பதச்சேர்த்திக்குத் தாத்பர்யம் - மிதுநம் இத்தாதி. எனக்கு - விரஹக்லிஷ்டமான வடிவையுடைய எனக்கு என்னுதல், அவனைக் காணவேணுமென்னும் ஆசையுடைய எனக்கு என்னுதல். இரண் டர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - “**வாஹிவஸ்யு**” இத்தாதியாலும், அவனோடே கலந்து இத்தாதியாலும். ஆரண்யகாண்டே ஷஷ்ட்டே ராமம்ப்ரதி முநய. “**வாஹி வஸ்யு ஸாரீராணி ஸமீநாம் லாவிதாஹு நாஸு | ஹதாநாம் ராக்ஷஸெவெபூரெவெபூஹாநாம் வஹுயா வநெ**” இரப்புக்கு இத்தாதி - “**ஸூயஸுநிராவெக்ஷ வரஹஸுநிராவிக்ஷயா**” என்று திருவுள்ளம். ‘நீயும் நின் னஞ்சிறைய சேவலுமாயெனக்கு’ என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் - தயைபண்ணுகைக்கு இத்தாதி. அத்தலை குறை வறுகையாவது - மிதுநமாயிருக்கை. இத்தலை குறைவற்றிருக்கையாவது - ஆகிஞ்சந்யாந்யகதித்வங்கையுடைய தாயிருக்கை. ‘அருளி’ என்றதுக்கு ஸ்வாபதேசம் - பகவத்விஷயத்தில் இத்தாதி. அம்மாத்ரமன்றிக்கே உப காராநுண ப்ரத்யுபகாரமும் கூடா தென்கிறார் - உபயவிபூதி இத்தாதி. இவ்விடத்திலே, “**ஸஹவிஷ்ணு ப்ராஹஸ்ய ஷெவெவாவி ந ஸக்யதெ | ப்ரதிபுஷாநஸிவாஹிஷகித சூரராஸு | யொஹி ஷாஹிஷஜீ ஜாநம் சுயபூரெபூவெவெவெ | சுஸஸூநா வா ப்யுயிலீம் ஷஹிஷத துஷ்யம் சுயஹந**” என்றது அதுஸந்தேயம். தர்மோபஸேவம் - தர்மதுஷ்ட்டாநம். ‘அஞ்சிறைய’ என்று தொடங்கி ஸ்லாகித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - விக்ராத இத்தாதி. ஸந்தரகாண்டே ஷட்த்ரிம்ஸே ஹநா மந்தம்ப்ரதி வீதா. “**ததஸூஹிதீ வாயா ஹதஸூஸுநெஸஹவிக்ஷிதா | வாரிதாஷா லியம் சுக்ஷா ப்ராஸம்ஸதஸஹாஸவிஸு | விசுக்ராஹஸம் ஸஜயஸு ஸம் ப்ராஜஸம் வாநரொதூ | யெநெஹம் ராக்ஷஸவஹம் சுயெயெகெந ப்ரயஷித்யு ||**” விக்ரமம் - வாராலிவவநஸாஸி யஸ்யு. ஸமர்த்தம் - கார்யகாண்டஸக்தி. ப்ராஜஸுத - இக்குணங்களை யுடையவனுக்குப் பிரிந்து லோவு படுகிற அபிலையை உபேக்ஷிக்கை கொத்தை யென்கிற ஜ்ஞாநம். மேலுக்கு அவதாரிகை - எங்களை இத்தாதி. ‘உன் தசையைக்கண்டு’ இத்தாதி ஸங்காத்வயமும் - “புள்ளுயர்த்தார்த்து வெஞ்சிறை” என்கிற பதங்களைக் கடா கூறித்து. “எங்கள் வார்த்தை கேட்கப்புகாரின்றானோ” என்கிற முந்தின ஸங்கையிலே - வழியில் விரோதி

இனித்தான் “நிரஜநம: வரஜம் ஸாஜம்வெதி” (நிரஞ்ஜநம்பரமம் ஸாம்யமுபைதி) என்கிறபடியே அங்குள்ளார் பரமஸாம்யாபந்நராயன்றோ இருப்பது. “நாங்கள் அவனுக்கும் அவர்களுக்கும் வாசியறியும்படி என்?” என்றன்றோ நாங்களிருக்கிற தேன்று அவற்றுக்குக் கருத்தாக மேல் வாத்தை சொல்லுகிறாள். [வேஞ்சிறைப்புள்ளியார்த்தார்க்கு] - அவர்கள் பரமஸாம்யாபந்நராயிருக்கையாலே தனக்கு வ்யாவர்த்தகவிசேஷணமாகப் பெரியதிருவடியை த்வஜமாக வுடையனயிருக்குவிரோதியைப் போக்கிக்கொண்டு வருகைக்கு அங்கே நமக்கு ஆளுண் டென்கிறாளாதல், நிர்ந்தயமாகப் பிரித்துக்கொண்டு போகையாலே “சுரு ரா: சு ராஹுடிப:” (அக்ருர: க்ருரஹ்ருய:) என்னுமாபோலே சொல்லுகிறாளாதல். [புள்ளியார்த்தார்க்கு] - புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்ட ரென்னுதல் ; புள்ளை த்வஜமாகவுடையவ ரென்னுதல். [என்விதூதாய்] - அவன் ஆள்வரவிட இருக்கக்கடவ நானன்றோ விகேறேன். [விடு] - “கி யதாடி” (கிரியதாம்) என்கிறபடியே நா ஏவவன்றோ நீங்கள் போகிறது. பெருமிக்காரான பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனைத் தூதுவிட்டா போலேயோ? அபலையாய் அத்தயார்த்தையான நான் ஏவவன்றோபோகிறது. பரார்த்தமாகத் தூதுபெகை கிடைப்பதொன்றோ ? [சென்றக்கால்]-எனக்கு முன்னே உங்களுக்கு உத்தேச்யமன்றோ ஸிதிக்கப்படுகிறது ? உங்கள் போக்கு அடிக்கழஞ்சு பெறுதோ ? [வன்சிறையில்] - இவன்பாடுநிறஞ் சென்றவற்றைச் சிறையிட்டு வைக்கிறுனன்றே; இவர்களுக்கு முகங்கொடாதே அந்யபரஹையிறே இவர்களைச் சிறையிட்டுவைக்கையாவது. ராஜபுத்ரர்களுக்கு ப்ராப்தகாலங்களிலே வேஸிலையிடாதபோது மாந்துவர்களிறே. [என்விதூதாய்ச் சென்றக்கால் வன்சிறையில் அவன் வை

ளுண்டேயென்கிற ஸங்கையும் கண்டுகொள்வது; உத்தரானுருணமாக. இனித்தான் - கிருச. ரி-ஹ்ணாவ நிரஷடி; “தஜா விசாநு வுண்ணுவாவெ விய-புய நிரஜநம: வரஜம்ஸாஜம்வெதி.” த்வீதீயஸங்காபரிஹாரம் - அவர்கள் இத்தாதி. இந்தப்பகூத்துக்கு, புள்ளை த்வஜமாக உடையவ னென் அர்த்தமே வேண்டுவது. ப்ரதமஸங்கையை த்வீதீயமாகப் பரிஹரிக்கிறார்—விரோதியை இத்தாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. ‘வெம்’ என்று - சிறகுக்கு விசேஷணமாதல், புள்ளுக்கு விசேஷணமாதல். விரோதியை இய்யாதி முந்தின பரிஹார வாக்யத்திலே - ப்ரதமஸங்காவாக்யத்திற்கொன்ன ஸங்காத்வயத்துக்கும் தந்த்ரேண பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது. அதாவது - நீங்கள் அறிவிக்கும்த்தினையே வேண்டுவது ; விரோதியை போக்குகைக்கும் அங்கே ஆளுண் டென்றபடி ; த்வீதீயபரிஹாரம் - ஸ்வபுத்த்யாவன்றிக்கே பரப்ரோதனய் போகையாலே வருமென்று. இந்த அர்த்தத்வயத்துக்கும், புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவ னென்று கண்டுகொள்வது. “வஹிஜெஹெ சுஷ்டாடிஸெ மொவூ: சுஷ்டுஷு ரியாராமஜெஹெவூ” டுஷ்டா சுஷூ: “சுரு ரா: சு ராஹுடிபஸ்யீவம் ப்ரெயதெ ஹயாநு ! வனவஜி துபாஸு யொவஜிதூ சுபா சுஷுநஜாயதெ.” ‘என்விடு’ என்றதுக்கு - அபிமதையான நான் விகிற என்று அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - அவன் ஆள்வரவிட இத்தாதி. ‘விடு’ என்றதுக்கு ஹாவம் கி யதாடி இத்தாதி. ஆரண்யகாண்டே பஞ்சதஸே பஞ்சவட்டயாம் ராமம்ப்ரதி லக்ஷ்மண:—“வரவாநவலிசு ! சுஸுஸுக்ஷயிவஷ்டுஸுதம் ஸ்யதெ ! ஸ்யதூரூரூரூரெஹெஸெ கி யதாஜிதி ராம் வடி”. நான் ஏவ நீங்கள்போகிறது ஸ்வரூபாநுரூபமன்றோ வென்றபடி. “என்விடு” என்றதுக்கு - அபிலையாய் ஆர்த்தையான நானென்று அர்த்தாந்தரம் - பெருமிடுக்காரான இத்தாதி. சென்றக்கா லென்றதுக்கு க்ருஷ்ணன் தூத போலேயும், அக்ருராயாநம்போலேயுமாக ஹாவத்வயம் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் - பரார்த்தமாக இத்தாத் வாக்யத்வயத்தாலே. விவரணம் - உங்கள் இத்தாதி. ஆக, பரார்த்தமாகப் போகை அடிக்கழஞ்சு பெறுமென்றும் எனக்குமுன்னே உங்களுக்குப் பலவித்தி யென்றும் இரண்டர்த்தம். அடிக்கழஞ்சு பெறுகை - ஸ்லாக்க்யதை சிறையிட்டுவைக்குமோ ? என்ன, இவன்பாடு இத்தாதி. அவன் வைமுக்யம் இவர்களுக்கு பாதுகமென்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராஜபுத்ரர்களுக்கு இத்தாதி. மாந்துவர் - க்லேஸிப்புர். தாத்பர்யாந்தரம் சொல்லுகைக்கா ப்ரதிபோபாதாநம் - என்விடு தூது இத்தாதி. ஸ்வரஸூசிதம் ஹாவமாஹ-நீங்கள் இத்தாதி வாக்யத்ரயத்தாலே,

கில்] - நீங்கள் ஏதேனும் அவனுக்குத் தூதுபோகிறீர்களோ? சிறைகட்டுதல், சிங்கவிளக்கெரித்தல் செய்யில் செய்வதென்? என்று கூசுகைக்கு; எனக்குத் தூதுபோனாரை “வரிஷ்டொஹநசி உதா” (பரிஷ்வங்கோஹநாமதா) என்னுமாபோலே மார்பிலே யணைக்கும் காணுங்கோள். நான் அணைய ஆசைப்படுகிற மார்வன்றே உங்களுக்குப் பரிசிலாகப் புகுகிறது? [அவன்வைக்கில்] - “வூஸநெஷு உநுஷுணாடி” (வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணம்) என்றிருக்குமவன் வைக்குமோ? ஸிரஸா வஹியானே? [வைப்புண்டாலென்செய்யுமோ?] - அது பொல்லாதோ கிடைக்குமாகில்? பரார்த்தமாகச் சிறையிருக்கக் கிடைப்பதோன்றே? ராவணன் தேவஸ்தீர்களைச் சிறையிட்டு வைக்கத் தான் அவர்கள்காலில் விலங்கைத் தன்காலிலே கோத்துச் சிறைட்டவளிறே.

இரண்டாம் பாட்டு.

என்செய்யதாமரைக்கண் பெருமானார்க்கென்தூதாய்
என்செய்யுமுரைத்தக்கால் இனக்குயில்காள்! நீரலிரே
முன்செய்தமுழுவினையால் திருவடிக்கீழ்க்குற்றேவல்
முன்செய்யமுயலாதேன் அகல்வதுவோவிதியினமே?

ஆ.—(என்செய்ய.) பின்னையும் அந்த நாரைகள் போகாதிருந்தவாறே சில குயில்களை நோக்கி, தன் அழகாலே என்னைத்தோற்பித்து அடிமையாக்கினவனுக்குநீங்கள் என் திறஞ்சொன்னால் தான் என்செய்யும்? என்று சொல்ல, அவையும் போகாதிருந்தவிடத்தில், சொல்லும்வார்த்தை கேட்டுப் போகைக்கு நின்றனவாகக்கொண்டு, ‘என்னுடைய ஜந்மார்தபாபத்தாலே உன் திருவடிகளில் அடிமைசெய்கைக்குப் பண்டு பாக்யம் பண்ணப் பெற்றிலேன்; இனி உன் திருவடிகளை நான் அகன்றுபோமத்தனையோ? என்று சொல்லுங்கோள்’ என்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், சில குயில்களைக் குறித்து எம்பெருமான் பக்கல் சென்றால் விண்ணப்பம் செய்யும் பாசரத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

[என் என்று தொடங்கி] - விஸ்வலோகதையாயில், ‘ஆத்மாத்மியங்க ளெல்லாம் உன்னது’ என்பாரைப்போலே ஸஸ்நேஹமாக நோக்கின நோக்கையும் இத்தலையைத் தோற்பிக்கை

அவனுக்கு - அவனுப்ப வென்றபடி. சிறைகட்டுதல் - ப்ரஹ்மாஸ்தர்த்தாலே கட்டுதல். சிங்கவிளக்கெரிக்கையாவது - லோகத்திலே விம்ஹாகாரப்ரதிமை பண்ணி அதைத் தலையிலே வைத்தெரிக்கை யென்று த்வரி. இங்கு வாலிலே சீலையைக்கட்டி யெரிக்கை; அவமதிபண்ணுகையென்று தாத்பர்யம். பின்ன என் செய்யுமென்ன - எனக்குத்தூது இத்தாதி. இது “வைக்கில்” என்றதின் தாத்பர்யம். யுத்தகாண்டே ப்ரதமே “வனஷ ஸவபூஸுஹிதஸு வரிஷ்டொஹநசி உதா | ப்யாகாஹிதி ப்ராபுடிதஸு 2ஹாதநா.” ஸவபூஸுஹிதா என்றதற்கு ஹாவம் - நான் அணைய இத்தாதி. பரிசில் - ஸந்தோஷாதி ஸயத்தாலே கொடுக்கும் உசிதம். யஜிஸவார்த்தம் - “வூஸநெஷு இத்தாதி. இதம்வசநம் “தயாறு சுடாடி” இத்தா லிகிதம். இத்தால் அவன் ஸ்வபாவத்தாலும் வைய்யா நென்றபடி. ஸ்வர்த்துக்கு அர்த்தம் - அதுபொல்லாதோ இத்தாதி. அது துக்கரூபமன்றே வென்ன, பாரீர்த்தமாக இத்தாதி. “கிடைப்பதோன்றே” என்கைக்குத் தனக்கு உத்தேஸ்யமாயிருக்குமோ? என்ன, ராவணன் இத்தாதி. இதுக்கு, “ஸுநாநீ ரவஸுநாயஸு ஸுநாநீ உபஸாநாயெ டிபஸாநாயஸு ஸவநெ டிபஸாநாயஸு வாஸஹ” என்றதிலே நோக்கு.

யாலே மிகவும் மேனாணிப்பையும் உடையவனாயிருந்தவனுக்கு; ஸம்ஸ்லேஷ தசையில் ஸன் றேஹமாக நோக்கின நோக்காலே என்னை அடிமைகொண்டவனுக்கு என்றுமாம். அத்தயார்த்தை யான என்னுடைய தூதாய், எனக்காக ஒருவார்த்தை அங்கே அறிவித்தால் உங்களுக்கு என்ன சேதமுண்டு? சிலவருடைய ஆர்த்திக்கு உதவுக கிடைப்பதொன்றோ? என்று கருத்து. [இன க்குயில்காள் நீரலிரே] - எங்களைப்போலே பிரியாதே கூட இருப்பது நீர்மைக்கு நீங்களாவது [முன்செய்த என்று தொடங்கி] - அநாதிகாலம் ஸஞ்சிதமான மஹாபாபத்தாலே திருவடிக்கீழ் அந்தரங்கவ்ருத்திகள் பண்ணுகைக்கு ஈடான பாக்யத்தைப் பண்டு பண்ணாத நான் அகன்றே போயித்தனையோ? தந்தாமுக்கென்ன ஒன்றில்லாதார் தயநீயரன்றோ? என்று கருத்து. [வித் யினம்] - பாவிபோம்; விதி இன்ன மென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன நாரைகளிற்காட்டில் திரளாகையாலே கார்யகரங் கொன்று நினைத்து, சில குயில்களை, 'என்னுடைய புண்டரீகாக்கூன்பக்கல் தூதாக வேணும்' என்று அபேக்ஷிக்கிறாள்.

இனக்குயில்காள் - திரளான குயில்காள்! நீரலிரே-ஸ்ராவ்யமான வாய்விட்டையுடைய நீங்களல்லீர்களோ? என் - எனக்கே தம்மை ஸ்வம்மாக்கித்தந்த, செய்ய தாமரைக்கண் - சிவந், தாமரைபோலும் கண்ணையுடையராய், பெருமானார்க்கு - (பின்பு எனக்கு எட்டாமல் உயர்ந்திரு கிற) ஸர்வாதிகருக்கு, என்னுடைய தூதாய், உரைத்தக்கால் - வார்த்தைசொன்னால் என்செய்யும் - என்ன தப்புச்செய்யும்? முன்செய்த - முன்புசெய்த, முழுவினையால் - பூர்ணபாப தாலே, திருவடிக்கீழ் - (ஸ்ராவ்யமான) திருவடிகளிலே, குற்றேவல் செய்ய - அந்தரங்கவ்ருத், பண்ணுகைக்கு, முன் - முன்புத்தை, முயலாதேன் - ஸாதந்தில் முயலாத நான், இனம் - இ னம், அகல்வதுவோ விதி - அகல்வதுவோ அறுதியிட்டது? இவ்விடத்தில் வடகருடைய உக், மாதூர்யமும் ஸமவாயமும் ஸஞ்சிதம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், சில குயில்களைக் குறித்து, அவன்பக்கவிலே சென்று சொல்லும் பாசரத்தைச் சொல்லுகிறாள். நாரைகளைத் தூதுபோகவேணுமென்று ஆர்த்தித்தால் அவை போனால் சொல்லும் வார்த்தையைச் சிலகுயில்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்; கூடிய வக்ரானுஷ்டிபதிதமாயிருந்ததி! என்னில்;—இவ்வஸங்கத பாஷணம் பண்ணிற்றிலளாக் விஷய வைலக்ஷணயத்துக்கு நமஸ்கார மாமிதே.

[என்செய்ய தாமரைக்கண் பெருமானார்க்கு] - விஸ்லேஷ தசையிலே தான் வருந்தீ யும் இவள் தரித்திருக்கக்காக 'ஆத்மாத்மீயங்கள் எங்கேனுங் கிடக்கிலும் உன்னதன்றோ?' எ கிற வார்த்தையாலே, என்னுடையவ ரென்கிறாள். ஐஸ்வர்யத்தாலும் வாத்தஸ்யத்தாலும் கல் யாலும் சிவந்த திருக்கண்களையுடையவர். இவையெல்லாம் இவள் அநுபவித்தவையிதே; முத திருவாய்மொழியில் ஐஸ்வர்யமும், மூன்றந்திருவாய்மொழியிலே வாத்தஸ்யமும், இத்திருவா மொழியிலே கலவியும். [பெருமானார்க்கு] - ஸ்வாபாவிகமான பௌஷ்கல்யத்துக்கு மேலே தன்னைத் தோம்பித்தத்தால் வந்த மேனாணிப்பைச் சொல்லுகிறாள். ஸம்ஸ்லேஷதசையில் ஸன் றேஹமாக நோக்கி, அந்நோக்காலே என்னை அடிமைகொண்டவனுக்கு என்றுமாம். [என்னுடைய அந்நோக்குக்கு இலக்காய்; இன்று வெறுந்தரையான என்னுடைய தூதாய். [என்செய்ய முரைத்தக்கால் அவனோடே கூட்டச் சொல்லுகிறேனோ? ஒரு வார்த்தை சொன்னால் என்ன சேதமுண்டு? ஆர்த ரக்ஷணம் சிலர்க்குக் கிடைப்பதொன்றோ? [இனக்குயில்காள்] - இனமாயிருப்பார்க்கு, தனிய ிருப்பாரைக் கூட்டவேண்டாவோ? [நீரலிரே] - நானும்அவனும் சேர இருந்தபோது, போ

சு.டு.—இரண்டாம்பாட்டே. சிலநாள்களைத் தூதுபோகவேண்டும் என்று இரந்தாள் கீழ்; அங்குப்போனால் சொல்லும் பாசுரத்தைக் குயில்களுக்குச் சொல்லாநின்றாள்; “சுருஷாவசுரானை
சுருஷாவசுரானை” (அந்யதுபக்ராந்தமந்யதாபதிதம்) என்னும்படியாய் வந்து விழுந்தது; இத்தனை
யும் கலங்கிற்றிலளாகில் இவள் பிரிந்த விஷயத்துக்கும் நாட்டார் பிரிந்த விஷயத்துக்கும் வாசியன்
றிக்கே யொழியுமே, இப்படி கலங்கப்பண்ணுதவென்று குணதிகவிஷயத்துக்கு நமஸ்காரமா மித்தனை
யிறே.

தொகைத் துன்பவழிபாடுகளினை நடித்துத் திரையிவடிவாக மாற்றி ஹரிஹரிசுவாமிதாலாஹி உநிஷாபகரணநிஷாபகிதம், “கண்ணெழுத்துக்களினாபகி”, “சூரபாநவபுஷ்பகொலிபாராநாபவெடி” இத்தயாத்தவஸந்தேயம். இப்படி கலங்கலாமோ? என்ன, இத்தனையும் இத்தயாதி. இத்தனையும் கலங்கிற்றிலனாகில் இவ்வியததைப் பிரிந்த இவளுக்கும் இதரவியததைப் பிரிந்த காட்டார்க்கும் வாசியன்றிக்கே யொழியுமென்று அந்வயித்து, ஆழ்வார் தம்முடைய ப்ராவண்யத்தாலே கலங்கின ரென்ற படி. இதுக்கு நியாமகம் - கலங்கிற்றிலனாகில் என்று ஸ்வகர்த்தருகிரித்தேசம். வியதவைகண்ணியத்தாலுந் கலங்கினு ளென்கிறார் - இப்படி இத்தயாதி. ஆக, இரண்டு வாக்யத்தாலும் இவர் ப்ரமேத்துக்கும் வியதவைகண்ணியத்துக்கும் அவந்யமாமென்கிற ரென்றபடி. நமஸ்காமாகித்தனை என்றது-‘தெஸாயததெஸுநிஷ’ என்னுமபோலே பரித்யாஜ்யமாய்விடு மென்றபடி.

[என்]-பிரிந்த ஸமயத்திலும் 'என்னுடையவன்' என்று சொல்லலாம்படி.காணும் கலக்க ஸமயத்திலே அவன் இவளிட்டவழக்காயிருந்தபடி. அன்றிக்கே, பிரிகிற ஸமயத்திலே தான்வருமளவு இவள் தரிக்கைக்காக 'இது எங்கேயிருக்கிலேன்? எங்கே போகிலேன்? உன்சரக்கன்றோ?' என் சொல்லிப்போமே; அத்தாலே யாகவுமாம். [என் செய்யதாமரைக்கண்பெருமானார்க்கு] - ஸ்வபாவிகமான ஐஸ்வர்யத்தாலும் சிவந்திருக்கும்; ஸ்வகீயவஸ்துக்கள்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்கும்; மதுபாநமத்தரைப்போலே இவளோட்டைக்கலவியாலும் சிவந்திருக்கும்; பிரிவாடே அரையாறுபட்டுச் சிவந்திருக்கும்; இவையெல்லாம் இவள் அறுபலித்தவளிறே. முதல் திருவாய்மொழியிலே ஐஸ்வர்யம், மூன்றாந்திருவாய்மொழியிலே வாத்ஸல்யம், இத்திருவாய்மொழியிலே கலவியும் பிரிவும். [பெருமானார்க்கு] - பிரிகிறபோது கண்ணுலேநோக்கி அந்நயார்ஹையாக்கிப் போகப்படி; ஸ்வபாவிகமான ஐஸ்வர்யத்துக்குமேலே இத்தலையிலோக்குமாட்டா லுண்டான ஐஸ்வர்ய முண்டாகையாலே இரட்டித்திருக்குமிறே. [என்தூதாய்] - கடலேறிவடிந்தாற்போலேகாணுகிடக்கிறது. அவனோடே கலந்துபிரிந்து வெறுந்தரையாயிருக்கிற எனக்குத் தூதாய். [என்செய்முறைத்தக்கால்] - உபயவிபூதியுங் கண்டது உங்களுக்குக் கிஞ்சித்தகரிக்கவென்றிருக்கிறார். [உரைத்தக்கால்] - அவனைக்கொடுவந்து சேர்க்கச் சொல்லுகிறேனோ; ஒருஉக்தி நோந்தால் என் செய்யுப் [இனக்குயில்காள்] - என்னேப்போலே தனியிருக்கிறீர்களன்றோ. [நீரலிரே] - நீர்மைக்கு நீங்கள் என்றோ நானும் அவனுமானபோது கேட்ட வார்த்தைக்குப் ப்ரதிவசநம் பண்ணின நீங்கள் அவன்பிரிந்தவாடே வேறு சிலரானிகளோ? [முன்] - நான்பாபம்பண்ணிப்போருகிற காலம் ஸாவதியோ? [செய்த ஸங்கல்பித்துவிட்டவளவேயோ? [முழுவினை]-அதுதன்னில் ஏதேனும் அகஞ்சரிப்பட்டதுண்டோ

பிரிந்துபோகட்டுப்போன ஸமயத்திலே "என்னுடையவன்" என்கைக்கு ஹேதுவை இரண்டுவரையாக அருளிச்செய்கிறார் - பிரிந்தஸமயத்திலும் இப்பாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. இவளிட்டவழக்காய் - இவ தீரணம். இது - த்வத்தீரவஸ்து. உன் சாகீது - உன்பதார்த்தம். பிரிவில் திருக்கண்கள் சிவந்திருக்குமே என்ன, ஸ்வபாவிக இத்தாயி. இத்தால் - தூதார்க்கு நாயகனை யறியும்படி அடையாளஞ் சொன்னபடி. அரையாறுபட்டுச் சிவந்திருக்கும் - அர்த்தம் சிவந்திருக்கும். இதெல்லாம் இவளறுபலித்தாளோ? வென்ன, இவையெல்லாம் இத்தாயி. எங்கேயறுபலித்தான்? என்ன, முதல் இத்தாயி. வாத்ஸல்யமென்றது, 'கணக்கறநக தன்ன' என்றத்தைப்பற்ற. இத்திருவாய்மொழியிலே கலவியும் பிரிவும் என்றது, 'பிரிவு கலவிமுன்னாக வ மதாகையாலே கலவி அர்த்தாத்வித்த மென்றத்தைப் பற்ற. பிரிவில் அரையாறுபட்டுச் சிவந்திருக்கும்படி இவளறுபலித்தாளோ? என்னில், -பெரியதிருவடி எடுத்துக்கொண்டு போகிறபோது பிரிவாற்றாமையாலே புதுபார்க்குமே அவன்; அப்போது கண்ணிற் சிவப்பு அரையாறுபட்டிருக்கு மத்தைக் கண்டு அறுபலித்தா னென்படி. 'என்' என்றத்தைக் கண்ணுக்கு விசேஷணமாக்கி லாவம் - பிரிகிறபோது இத்தாயி. 'என்' என்றதன் 'பெருமானார்க்கு' என்றத்தோடேகூட்டித் தாத்நாயம்-ஸ்வபாவிகமான இத்தாயி. ஆக, 'பெருமானார்க்கு' என்றுக்குப் பிரிகிறபோது கண்ணுலேநோக்கி அந்நயார்ஹையாக்கினவர்க் கென்றும், இத்தலையில்ஸ்வவஸ்வபஹார பண்ணிக்கொண்டுபோருகையாலேபெருமானாயிருக்கிறவர்க்கென்றும் இரண்டர்த்தம். ஒடுக்குமாட்டால் - மாட்டெயாடுக்கி யென்றாய், முட்டிக்கோல் கொள்ளுகையாய், ஸ்தீர்த்வம்முதலான ஸ்வவஸ்வபஹாரத்தாலு மென்றபயமாடு-தநம், ஸ்வவஸ்வபஹாரம். விவரணம்-அவனோடே இத்தாயி. "ஸூரதொப்யுயுகிணயுயு" என்க ன்யாயத்தாலே. உரைத்தக்கால் என்னசெய்யும் - என்னபொல்லாங்கு வரும்? ஒருபொல்லாங்கும் வாராது; ப்ரத்ய விபூதித்தவயத்தையும் தரு மென்கிறார் - உபயவிபூதியும் இத்தாயி. "உரைத்தக்கால்" என்றதிலே நோக்கா "என்செய்யும்" என்றதுக்குத் தாத்நயார்ந்தாம் - அவனை இத்தாயி. ஒரு உக்தி நோந்தால் - ஒருவார்த்தை சொன்னால். என்செய்யும் - என்ன ஹாரிவரும்? இனக்குயில்காள் - மிதுநமான குயில்காள். நீர்மை-க்ருண அர்த்தந்தாம் - நானும்அவனும் இத்தாயி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, நீரென்று - நீர்மையாய், நீர்மைய ப்ரவலித்தாரன்றோ? என்றபடி. த்வதீயார்த்தத்துக்கு, நீரலிரே - நீங்களன்றோ? வேறுசிலரானீர்களோ? என் படி. 'முழு' என்றதுக்கு - ஸாகல்யமும் மஹத்த்வமும் விவக்ஷிதம். அகஞ்சரிப்பட்டது - குறைந்தது. 'வீ'

என்னால் பரிஹரிக்கலாதல், தம்மால் பரிஹரிக்க வொண்ணுதொழிதல் செய்யுன்றோ எனக்கு இழக்கவேண்வேது. திருக்கோட்டியூரிலே தேற்காழ்வான் கோளரியாழ்வானுக்குத் தீர்த்ததுறையிலே சோன்ன வார்த்தை. “ஒருமுழுக்காவும் இரண்டுமுழுக்காவும் போகாதுகாண் - தேற்காழ்வார்கையில் திருவாழியாலே வினையையறுத்துக்கொண்டுபோகில் அத்தனை யொழிய ஒன்றிரண்டு முழுக்கால் போகாதுகாண் நான் பண்ணின பாபம்” என்று. [திருவடிக்கீழ்] - ப்ராஹ்மணர் பிச்சேறினாலும் ஒத்துச் சொல்வாமாபோலே, இவர் பிராட்டியானாலும், முலையால் அணைக்க நினையார்; திருவடிகளிலே யணையத் தேமேத்தனை. [குற்றேவல்] - திருவடிகளிலே கிட்டி அந்தரங்கவருத்தி பண்ண ஆசைப்படுமேத்தனை. [திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேன்] - ஏற்கவே கோலாத நானென்னுதல்; [முன்] - “கூயதாழிதி சோவடி” (கரியதாமிதிமாம்பவத) என்கிறபடியே இன்னத்தைச் செய்யென்று ஏவத் திருமுன்பே அடிமைசெய்ய முயலாதே நென்னுதல். [அகல்வது வோவிதி] - திருவடிகளிலே அடிமைசெய்கைக் கீடாயிருப்பதொரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் எந்தலையால் பண்ணுநா நான் அகன்றேபோ மித்தனையோ? முதலில்லாதார் பலிசையிழக்குமித்தனையன்றோ வேன்ன, முதலில்லாதாரன்றோ பலிசையிழப்பார்! அவன்தானே முதலாகவிருக்கும் கோஷ்டியிறே இவர்கள் கோஷ்டி; * “கனாகண்மற்றிலேன்” என்றும், † “உன்சரணல்லால் சரணில்லை” என்றும், ‡ “மைத்தேழ்ந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும் மற்றவை” என்றும், § “நெறிவாசல் தானே யாய் நின்றானே” என்றும், § “விழிக்குங்கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால்” என்றும், § “வாழும் சோம்பர்” என்றும் இப்படிகளிலேயிறே இவர்கள் கோஷ்டியில் வார்த்தைகளும் இருக்கும்படி. [விதியினமே] - விதியினன் என்றும், பாபத்தை யுடையேனான நான்; அகன்றே போமித்தனையோ?

யின் விசேஷணங்களால் பலிதம் - என்னால் இத்யாதி. இவனால் அபரிஹார்யமென்னுமதாக்கும், அவனால் பரிஹரிக்கலாமென்னுமதாக்கும் ஐதிஹ்யம் - திருக்கோட்டியூரிலே இத்யாதி. ‘இந்தப்புண்யதிவஸத்திலே பாபக்ஷயார்த்தமாகப் புண்யதீர்த்தஸ்நாநம்பண்ண வேண்டாவோ?’ என்று கேட்ட கோளரியாழ்வானுக்கு என்றபடி. ஸம்ஸ்லேஷிக்கவென்னுதே “திருவடிக்கீழ் குற்றேவல்” என்கிறதென்? என்ன, ப்ராஹ்மணர் இத்யாதி. ஒத்துவேதம். அணைக்க - ஸம்ஸ்லேஷிக்க. முன் - ஏற்கவே யென்னுதல், ஸந்திதியிலே யென்னுதல். இவ்விரண்டார் தத்தையும்க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் - ஏற்கவே இத்யாதியாலும், கூயதா இத்யாதியாலும். முயலுகை - ஒருப்படுகை. கோலாத நான் - ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணக் கோலாத நான். “முன்செய்யமுயலாதேன் இன்ன மகல்வதுவோவிதி” என்று அந்நவயித்துத் தாத்பர்யம் - திருவடிகளிலே இத்யாதி. விதி - ஸங்கல்பம், ந்யாய்யமாதல். இனம் - இன்னம்; ஏற்கவே ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணாத நான் இன்னம் அகன்றேபோ மதுவேயோ ஸங்கல்பம்? என்றுபொருள்; அன்றிக்கே, விதியினம் - “விதியிவிட்யாநு” என்று புண்ணியமாய், அநந்தன்மேற்கிடந்த எம் புண்ணியனை யுடையோமாய்வைத்தும் அகல்வதுவோ? என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் - முதலில்லாதார் இத்யாதி. இந்த யோஜனையில் விதியினம் - புண்யத்தையுடையோ மென்றபடி. பலிசு - வருத்தி. இவர்கள் - ஆழ்வார்கள். கனாகண்மற்றிலேன் - வேறொரு கதியுடையேனல்லேன். உன்சரணல்லால் சரணில்லை - தேவர் திருவடிகளல்லது வேறுஉபாயமில்லை. மைத்தேழ்ந்த இத்யாதி - ஆகாசத்திலே கறுத்தெழுந்த மேகங்களையே பார்த்திருக்கும்த்தனை யல்லது நீர்நிலத் தேடிப்போக அறியாத பயிர்போலே. நெறிவாசல் இத்யாதி - உபாயமும், தத்ஸாத்பமான உபேயமும் அநந்யஸாத்யனான தானேயாய்க்கொண்டு நின்ற ஸர்வேஸ்வரனை. விழிக்கும் இத்யாதி - உன்னுடைய கடாஷமொழிய வேறுநோக்குகைக்கு ஒரு மறுவிழியை யுடையேனல்லேன். வாழும்சோம்பர் - உன்பக்கவிலே ந்யஸ்தஹராய் ஸ்வஹி தத்திலே சோம்பினவர்கள். உபாயம் ஸர்வரனையானால், பின்பு ஹோமேயுள்ளதாகையாலே ஸ்வஹி தத்தில் சோம்பியிருக்கும் இருப்புத்தானே வாழ்ச்சியான இருப்பாயிருக்கு மென்றபடி. அன்றிக்கே, “விதி” என்றதுக்கு - பாபமென்று அர்த்தநாதம். விதியினமே இத்யாதி - விதியினன் - பாபத்தை யுடையனான நான் என்றபடி. இந்தப்பக்ஷத்தில் “மனக்கருழ்நிறும்” என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. ‘திரு

* திருவாய் மொழி, ௫ - அ-அ. † பெருமான் திருமொழி, ௫ - க. ‡ ஷே, ௫ - எ. § முதல் திருவந்தாதி, ௬. § பெரியாழ்வார் திருமொழி, ௫ - க - உ. § திருமலை, ௩௮.

என்னுதல்; “இனம்” என்ற இத்தை இன்னம் என்றாக்கி, ‘எங்களபிமதம் பேறுகைக்கு எங் பக்க லொரு நனைமயில்லாதுபின்பும் தாழ்க்குமித்தனையோ ? என்கிறாள்’ என்று பிள்ளை திருந யூரரையர் பணிக்கும்படி. விதியினம் - பாவியோ மென்றபடி. கீழே ‘முழுவினை’ என்று லெ றிற்றேயென்னில்; மஹாபாபத்தைப் பண்ணின பாவியோ மென்றபடி; *‘பாவமே செய்து பா யானேன்’ என்னக்கடவதிறே.

மூன்றாம் பாட்டு.

விதியினல்பேடைமணக்கும் மென்னடையஅன்னங்காள் !
மதியினல்துறள்மாணாய் உலகிரந்தகள்வர்க்கு
மதியிலேன்வல்வினையே மாளாதோவேன்றுநததி
மதியெல்லாமுள்கலங்கி மயங்குமாலென்னீரே.

ஆ.—(விதியினல்.) பாபம்பண்ணினால் அது மாளுந்தனையும் அதுபவிக்கவே டாவோ? என்னில், என்னுடைய பாபமேயோ காலமெல்லாம் அதுபவித்தாலும் மாளாத தென் ஒருத்தி மதியெல்லா முள் கலங்கி அறிவிழந்தா ளென்று, தன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களா என்னைத் தோற்றித்தவனுக்குச் சொல்லுங்கோ ளென்று, பாக்யாதிசயத்தாலே பரஸ்பரம் ஸம் லேஷித்து வர்த்திக்கிற சில அன்னங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், “தாந்தாம்பண்ணின பாபம் தாந்தாமே அலர்யம் அ பவிக்கவேண்டாவோ?” என்று உபேக்ஷித்திருக்கிறானாகக் கொண்டு எல்லைச்சுதிரியான சிந்தயந் பாபம் அதுபவவிநார்யமாகலாம்; நான் பண்ணின பாபமேயோ அதுபவ விநார்யமாகாதென், எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பம் செய்வேனுமென்று சில அன்னங்களை அர்த்திக்கிறாள்.

[விதியென்று தொடங்கி] - நான்பண்ணின பாக்யத்தாலே பேடையோடே ஸம்ஸ ஷித்து அந்த ஸம்ஸலேஷ ரஸத்தாலே ஆகர்ஷகமான நடையையுடைய அன்னங்காள்! புத் யோகத்தாலே வாமநவேஷனாய் குணசேஷ்டிதாதிகளாலே ஈடுபடுத்தும் ஸ்வபாவனுவனுக் [ஒருத்தி] - ஒருத்தியென்னவே, தானே “இன்னாள்” என்று அறிகிறான்றே என்று கருத்

வடிகளிலே அடிமைசெய்கைக்கு’ இத்யாதியாற் சொன்ன முந்தின அர்த்தத்துக்கு விவரணம் - இனமேல் இத்தை இத்யாதி. பிள்ளைதிருநறையூரையர் யோஜனையில் அகல்வது விதியோ-அகல்வது ந்யாயமோ? என்றப ‘விதியினென்றாய்’ என்ற வாக்யவிவரணம்-விதியினம் பாவியோமென்றபடி என்று. ஆக, விதியினமென் னுக்கு - புண்யத்தையுடையோ மென்னுதல், பாபத்தையுடையான நா என்னுதல், இன்னம்அகல்வது ந்ய மோ? என்னுதல் என்று மூன்று அர்த்தம். கீழே இத்யாதி - ‘முழுவினை’ என்று சொல்லிற்றிறே, ‘பாவியோ’ என்றால் அத்தோடு புருந்ததன்றோ? என்னில் என்றபடி. பாவமேசெய்து பாவியானேன் - பாபங்களைப் பண்ணிப் பிள்ளை பாபங்களையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டுமடியானே நென்றபடி. “இனக்குயில்காள் ! முன்செய் என்று தொடங்கி முயலாதேன் இன்னமகல்வதுவோ? விதியென்று, என்செய்யதாமரை தொடங்கி உரைத்தக் லென்செய்யும், நீரலிரே” இத்யந்வய; இந்தப்பக்ஷத்திலே இழந்தகால விஷயஸோகமும் த்வரையும் ஸூ பிக்கப்படுகிறது. யத்வா, இனக்குயில்காள் முன்செய்த இத்யாரப்ய முயலாதேனான நான் விதியினம் எங்க ருலமாகப் புண்யத்தை யுடையோமாயிருக்க, அகல்வதுவேயோ? என்செய்யதாமரை தொடங்கி அந்வயமாதல் இந்தப்பக்ஷத்தில் ததேகரக்ஷயத்வ அத்தயவஸாயம் ஸூசிதம். யத்வா, இனக்குயில்காள் முன்செய்த இத்யாரப் முயலாதேனாய் அதவவ விதியினன் - பாபத்தையுடையான நான் அகல்வதுவோ என்று என்செய்யதாமரை தொடங்கி, உரைத்தக்கா லென்செய்யும் நீரலிரே இத்யந்வயோவா. இந்தப்பக்ஷத்தில் ஆகிஞ்சநய அநந்யகதி வங்கள் ஸூசிதங்கள்.

[மதியெல்லாமென்று தொடங்கி] - பகவத்ப்ராஸாதத்தாலே மயர்வதும்படி பெற்ற ஜ்ஞாநப்பரப் பெல்லாம் நிர்ஸோஷமாகக் கலங்கி மயங்காரின்றாள் என்று அறிவியுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், அவற்றிற்காட்டில் நடப்பழகையும் ஸூத்தியையுமுடைய சில அன்னங்களைக் குறித்து, என்னை அநந்தாரஹையாக்கினவர்க்குத் தூதாகவேனுமென்று அபேக்ஷிக்கிறாள்.

விதியினால் - பாக்யத்தாலே, (என்னைப்போலே தனியாகாதபடியே), பெடை மணக்கும்-பேடையோடுங்கூட போக ஸக்தராய்க் கலந்து, மென்னடைய அன்னங்காள் - அத்தாலே ம்ருது கதிகளான அன்னங்காள்! மதியினால் - (இந்த்ரனுடைய அபேக்ஷையும் மஹாபலியெளதார்யமும் அவிருத்தமாம்படியான) புத்தி ஸாமர்த்த்யத்தாலே, குறள் மாணாப் - வாமநான ப்ராஹ்மசாரியாய், உலகு இரந்த - லோகத்தை இரந்து, (சிறுகாலைக்காட்டிப் பெருகாலாலே யளந்துகொண்ட கணக்கிலே தாமுதின்று கலந்து எட்டாது) நின்ற, கள்வர்க்கு - க்ருத்ரிமர்க்கு, மதியிலேன் - (அன்றே இக்களவறியப்பெறுதே) மதிகேடியான என்னுடைய, வல்வினையேயோ - (அதுபவவிநாஸ்ய மல்லாத) வலிய வினையேயோ, மாளாதென்று - (சிந்தயந்தீ ப்ரப்ருதிகளுடைய வினைகள் முடியச் செய்தே) முடியாததென்று, ஒருத்தி - ஒருத்தி, மதியெல்லாம் - (நீர்கொடுத்த) மதியெல்லாம், உள் கலங்கி - ஆஸ்ரயத்தோடே கலங்கி, மயங்கும் - மோஹியாரின்றாள், என்னீர் - என்னுங்கோள். ஒருத்தியென்றாலே - “அது அவன்கையுணரும்” என்னுமாபோலே தாமே அறிவரென்று கருத்து. விதியினாலென்றது - போக ஸாஸ்த்ராமர்யாந்தயாலே பென்றுஞ் சொல்லுவார். இத்தால் - வடகருடைய ஆசாரவைலக்ஷண்யமும் ஸ்ரேஷ்ட்யமுந் தோற்றுகிறது.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அத்தலையில் இரக்கத்தால் என்பாபம்போகை தவிர்த்தால், அதுபவ விநாஸ்யமன்றோ? என்று சொல்லுங்கொளென்று சில அன்னங்களை அர்த்திக்கிறாள்.

[விதியினால் பெடை மணக்கும்] - என் பாக்யத்தாலே பேடையோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கும். பெடைமணக்கும் - பேடையின் கருத்தறிந்து உகப்பிக்கும். என் ஆற்றமைக்கு மேலே, நீங்களும் பிரிந்திருந்து, உங்களைக் கூட்டுகையிலே யத்நம்பண்ண வேண்டாதொழிந்தது என்பாக்ய மிதே. உங்கள் பாக்யத்தாலேயிதே ஸம்ஸ்லேஷமே யாத்ரையாகப் பெற்ற தென்னவுமாம். [மென்னடைய அன்னங்காள்] - ஸம்போகத்தாலே வந்த துவட்சியாலே ஆகர்ஷகமான நடையை யுடையவையாகை. தாரையுடைய புறப்பாடுபோலே இருந்ததீ உங்கள் புறப்பாடும்! [மதியினால்] - ஓளதார்யமென்பதொரு குணமுண்டாகையாலே மஹாபலியை அழிக்கவொண்ணாது, இந்த்ரன் ராஜ்யம்பெறவேனுமென்று புத்தியோகத்தாலே தன்னை அர்த்தியாக்கினான். [குறள்] - பால் செல்லச் செல்ல ரஸிக்குமாபோலே சிறுகினவடிவு ஆகர்ஷகமானபடி. [மாணாய்] - “உண்டு” என்ற போதோடு, “இல்லை” என்ற போதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படி இரப்பிலே தகணேறினபடி. [உலகிரந்த] - தன்னதான பூமியை அவனதாக்கி அவன்பக்கவிலே பெற்றானுயிருக்கை. [கள்வர்க்கு] - ‘அப்படிப்பட்ட வஞ்சகருக்கு’ என்பர் ஆளவந்தார். ‘அன்று அச் செயல் செய்ததும் - அக்குணசேஷத்தங்களாலே என்நெஞ்சை அபஹரித்து ஈடுபடுத்துகைக்காக விதே’ என்பர் எம்பெருமானார். [மதியிலேன்] - “பிரிவை ப்ராஸங்கித்தவளவிலே, போகாதே கொள்ளும்” என்று ஒருத்தியாலே விலங்கிட்டுவைக்கலாயிருக்க, “அதுவும் கலவியிலே ஒருவகையோ” என்றிருந்த மதிகேடியான என்னுடைய. [வல்வினையே மாளாதோ] - பாக்யவதியாகையாலே அதுபவவிநாஸ்யமான பாபத்தைப் பண்ணினாள் சிந்தயந்தி; நான் பண்ணின பாபத்துக்கேயோ முடிவு காணாதொழிகிறது? “தஹித்வலிஹாஹாடி” இத்யாதி. இவர்தம்மை தீர்க்கசிற்தயந்தியென்றிதே நம்முதலிகள் சொல்லுவது. [ஒருத்தி] - ஒருத்தி என்னலே “இன்னாள்” என்று தானே அறிகிறான்றே; உபய விபூதியிலும் இப்பாடுபட்டாள் இவளொருத்தியு மாயிற்று;

நித்யவிபூதியிலுள்ளார் விஸ்வலோகம் அறியார்கள்; ஸம்ஸாரிகள் விஷயப்ரவணராய் அறியார்க
[மதியெல்லா முன்கலங்கி]-நீர் கொடுத்த மயர்வறு மதிநலமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கி
என்று சொல்லுங்கோள். [மயங்குமால்] - இப்போது அறிவு போயிற்றாகில் பின்பு அறிவுண்
கிறதென்று இராமே, முடியும் தசையாயிற்று என்னுங்கோள். [என்னீரே] - உங்களாவதயத்
பரிஹரியுங்கோள்; அறிவித்தால் பின்பு அவத்யம் அவனதிதே.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. “அகல்வதுவோ” என்றற்போலே சொல்லுகிற பக்திவாதங்
நமக்குத் தெரியாது, “சுவஸ்யுநுஹொக்ஷவ்யு” (அவஸ்யமநுபோக்தவ்யம்) என்று சொல்லு
படியே அநுபவித்தேயறவேணும் என்று ஈஸ்வராபிப்ராயமாகக்கொண்டு, “நான் பண்ணின ப
மேயோ அநுபவித்தாலும் மாளாது!” என்று சொல்லுங்கோளென்று சில அன்னங்களை யிரக்கிறு

[விதியினால்]-நீங்கள் ஸாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகிறபடியே கலக்கையாலேபிரிவின்றியேயிரு
கோள், இவன் அடைவகேடக்கலக்கையிறே எனக்குப்பிரிவுவந்ததென்கிறார். உங்களுடையபாக்
தாலே யென்னுதல், என்னுடையபாக்யத்தாலேயென்னுதல். அபிமதஸம்ஸ்லேஷம் புண்யபலம், ச
மதவிஸ்லேஷம் பாபபலம்; (தங்களுடையஸுக்ருதத்தாலே)* அன்றியே இவை சேரவிருக்கிறிரு
இவள்பாக்யமாகவுமாம். பெருமாள்பிராட்டியைப்பிரிந்து கடலும்மலையும் அரித்துக்கொண்வோரா
கச்சேய்தே, ராஜ்யதாரங்களையிழந்த மஹாராஜரைக் கண்டு அவர்குறைதீர்த்த பின்பிறே தம்மிழவ்
நெஞ்ச சேன்றது. அங்ஙனன்றிக்கே, இவை குறைவற்றிருக்கிற இதுதான் இவள் கார்யமா யிரு
மிதே; நீர்மையுடையார்க்குத் தந்தாமிழலிலும் பிறருடைய இழலிறே நெஞ்சில் முற்படப்படு
[பேடைமணக்கும்]-பேடையோடேகலக்கும்*(பேடையினுடையகருத்தறிந்து)அத்தையுதப்பிக்க
[மென்னடைய வன்னங்காள்]-இவ்வன்ன நடைகொண்டோ என்கார்யஞ் செய்யப் புகுகிறது
[மென்னடைய வன்னங்காள்]-“ஸாப்ரஸ்க்கலந்தீ” (ஸாப்ரஸ்க்கலந்தீ) என்னுமாபோலே. இதை
பெருமாளுடைய ஜ்யாகோஷம் சேவிப்பட்டவந்தரம் மதுபாந்தாலே வந்த கலக்கமுந் தெளிந்

மூன்றும்பாட்டு - விதியினால் இத்யாதி. ஸங்கதிபாஹு-அகல்வதுவோ இத்யாதி. பக்திவாதங்
பக்திக்குதோபசாரோக்திகள். “சுவஸ்யுநுஹொக்ஷவ்யு” கூடகூடே ஸுஹாஸுஹஸு! நாலு
கூடியதெ கூடே கூடெகொடியுதெதாவி.” கொண்டு என்ற அந்தரம் ‘ஏன் அரை கூணம் வ்
லேஷித்தபோதே யநுபவித்தே னில்லையோ? ஆனபின்பு’ என்று ஸேஷம்; நான் பண்ணின இத்யாதி
சிந்தயந்தியுடைய வினை யநுபவித்தால் மாளாமோ? என்று தாத்தர்யம். இது - ‘மதியிலேன் வல்வீ
யேயோ மாளாது’ என்கிற அர்வயத்தைப் பற்ற.

‘வியியதெகுகெடுநதிவிடி’ என்று விதிஸப்தம்-ஸாஸ்த்ரவாசியாய், ஸாஸ்த்ரோக்த கர்
தாலே கலக்குமென்றபடி, ‘உங்களுடைய பாக்யத்தாலே’ என்றதின் விவரணம்-அபிமதேத்யாதி. ‘என்னுடை
பாக்யத்தாலே’ என்றத்தை உபபாதிப்பதாக அநுபாவிக்கிறார்-அன்றியே இவை சேரவிருக்கிற இத்யாதி. இவ
பாக்யமானபடி யெப்படியென்ன - பெருமாள் இத்யாதி. என்றஆற்றமைக்குமேலே, நீங்களும் பிரிந்து உங்களை
கூட்டுகையிலேயும் யதநம்பண்ணவேண்டாதொழிந்தது என்பாக்யமிதேயென்று பலிதார்த்தம். அரித்து - தே
அங்ஙனன்றிக்கே - மஹாராஜரைப்போலே தாராதிகளை யிழந்திருக்கை யன்றிக்கே. தம்மிழவு கிடக்க, மஹ
ராஜர் குறையை முற்படத்தீர்ப்பா நென்? என்ன-நீர்மையுடையார்க்குஇத்யாதி. மணம்-ஸம்ஸ்லேஷம். கல
பதுபேடையோடேயாயிருக்க ‘பேடை’ என்று வச்சேஷித்ததுக்குபாவம்-பேடையின்இத்யாதி. இவ்வன்னநடை
ஜாதிப்ரயுக்தமான மாந்த்யம் விவகூழ்தம். மென்னடை-மெலிந்தநடை. ‘பேடைமணக்கும் மென்னடைய’ என்
கூட்டித்ருஷ்டாந்தமுக்கேநலிவாந்தரம்-ஸாப்ரஸ்க்கலந்தீ இத்யாதி. கிஷ்கிந்தாகாண்டே த்ரயஸ்த்ரிம்ஸோ. பாவ
தரபாவது - தாரையுடைய ஸம்ஸ்லேஷத்தாலுண்டான நடையழகுபோன்ற நடையழகாலே அவனை வச்சிகரித்த
சேரவீடுகை. ஸ்லோகத்துக்கெல்லாம் பாவம் - இளையபெருமாளுடைய இத்யாதி. தன்பட்டமஹிஷினை

* குண்டலிதம் சில ஸ்ரீ கோஸங்களில் இல்லை என்பர்,

முன்னிலாமோவென்ன, ரஸோக்தியாகப்பரிஹாரம் - இனாயபெருமாளுடைய இத்தாதி. சிவிட்து-கோபமும், உஷ்ணமும், சுளுக்கும். சாடுவுக்கு - தூரையை; தாரா - தைலதாரையும் ஒருகலவியும் இத்தாதிக்கு பாவம் - கலவியாலுண்டான அழகேயன்றிக்கே வெறுப்புறத்திலும் ஆகாஷகமான நடையழகையுடையவ னென்றபடி. பிரிவும் வேண்டாதவென்றது - வார்த்தைப்பாடு. துமோறி - வ்யத்யவதித்து. தழதழத்த - கலங்கின. ஸம்போக சிஹ்நங்களோடே பரபுருஷஸம்பத்திலே வரலாமோ? என்ன - தாய்கீது இத்தாதி. புறப்பேபுறப்பட்டாளென்றதே "லக்ஷ்மணஸந்நிதாம்" என்ற வால்மீகிக்கு இதிகே கருத்தென்று திருவுள்ளம். "தாராஜிமாசி" என்று ஸ்த்ரீக்கு ஸ்வாதந்தர்யம் வரலாமோ? என்ன, இனாயபெருமாள் இத்தாதி. ஹேதுசொல்லாமையாலே சொல்லுகிறார் - உருதுபதத்திலே இத்தாதி. உருதுபதம் - ம்ருதுபகவம், துவட்சி - நம்ரதத. துவக்கிக்காரியங் கொள்ளுகை - நடையழகாலே வஸீகரித்துச் சொன்னபடி செய்யும்படி பண்ணிக்கொள்ளுகை. தூதவாக்யம் ஸபலமாமோ? என்ன, ஹேதுத்வேநாஹ-மதியினல் இத்தாதி. மதியினல் - விசாரத்தால். சால தூராத்ரீபி - மிகவும் விசாரவான். உபபாதம் - ராவணனைப்போலே இத்தாதி. யுத்தகாண்டே ஏகவிம்ஸே ஸமுத்ரம் ப்ரதி ஸரணவரணகாலே, "உக்ஷிணொஹ்நிணம் ராரொ உஹாவரிவஸந்நிதொமொஸஹஸுபு டா.தாராவயாயஸுஜிஹஸு". மதியினல் என்கிறவிடத்திலே - "ஸுபுதிவபுத் தவிஷயாதிசிராமாதிமொஹரா ஸுஹிஸா தாகிசு ஸுஹிஸாபுஜிஸாநெதுகாலிகீதிதா" என்றது அநுஸந்தேயம். அவனுக்கீது - இந்நானுக்கு. விரகீகீது - சதுரர்க்கு. ஹர்ஸவத்வ ப்ரஹ்மசர்ய பரிஹ்நங்களுக்கு ப்ரயோஜநம் - கோடியை இத்தாதி. மாணய - ப்ரஹ்மசாரியாய். முகந்து - க்ரோடகரித்து. தழம்பு - தகண். கொள்வன் - இத்தாதி.

என்று சொல்லவேண்டாவிதே [ஒருத்தி] ஸம்ஸாரவிபூதியிலுள்ளாள இவளொருத்தியும்தே ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே அநயபரா, நிதயஸ-விரிகளுக்கு விசுலேஷமிலலை, மறையாமுலவாகா இவருக்கு அவயவமா யிருப்பார்கள [மதிசுங்கி] அறிவுநீந்தா ளென்னுங்கோள தன அறிவுநீந்தாளாகிலும் நாமிகாத்தேத அறிவு உணரே எனநிருப்பா, [மதியெல்லாங்கலங்கி] நாமிகாத்தேத அறிவுகொண்டு “த துஷ்டவஸுஷுஸம்வெசு” (தத்தஸயஸதருபம பவேத) எனநிராளோ ? எனநிருப்பா, அறிவுநீந்தா தாமனரே ! என்று அறிவியுங்கோள தாம மயாவறுததுத தந்த ஜனாநப பரபபலலாம கலங்குகைக்கு உடலாயிறும என்னுங்கோள மேலேழ்ச சிறிது கலங்கிறுக்கிலும், பினரையும் நாம கொத்தேத அறிவனரே, அப்படிசுங்குமோ ? எனபா [மதியெல்லா முளகலங்கி] தாம தந்த மயாவறுமதிசுலமேலலா அடிமண்டியோடே கலங்கிறும என்னுங்கோள அததனையோ ? நாம இருந்தோமே ! பின்பு நாம போனவாரே அறிவு கொத்தேதுகொளங்கிறே மெனநிராமே [மயங்கு மா] “மயங்கினு” எனனி, “இனிப்போனா சேயவதென” எனநிருப்பா, முடியும் தசையாயிறும என்னுங்கோள [எனனீரே] உங்குள கலையு புறியைத துடைக்கப பாருங்கோள, அறிவித்தபின்பு வாராதோநீந்தா அவனதனரே அவசயம் ? ஆதத்தவநீ போறுக்கமாட்டான, அறிவியுங்கோள [எனனீரே] உங்களுக்கு ஸ்வரூபம், அவனுக்கு குணம், எனக்கு ஸததை, உங்களுக்கு ஒருஉகதி

(h)

நான்காம் பாட்டு.

என்நீர்மைகண்டிரங்கி இறுதநாதேனத
எனநீலமுதில்வெண்ணர்க்கு எனசொல்லியானசொல்லுகேதே ?
நனனீர்மையினியொர்க்கு தங்குதேனநெருநாரயசசொல
நனனீர்மகனநிலகாள் நலகுதிரோ ? நலகீரோ ?

ஆ — (எனநீர்மை) நான தாமப பிரியில் ஒருவண்ண மாதரமும தரிக்கமாட்டாத ஸவபாவை பென்னுமிடத்தை அறிநுதுவைக்கு எனபககலிலே பருபைபண்ணி, ‘இவள நமமைப் பிரியகிருக்கைக்கிடலல’ என்று பாராதவாசுரு நான என்ன வாரதகையச சொல்லுவது’ என்று

விசேஷியாதே ‘ஒருத்தி’ என்றதுக்கு ஸாவம் ஸம்ஸாரிபூதியில் இதயாதி ‘இவளொருத்தியும்’ எனகிறதென ? அவனுடைய விசுலேஷத்திலே கோவுபடுவா வேறொருவரிலையோ ? எனன, ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே இதயாதி மதிசுங்கி, எல்லாகலங்கி, உச்சலங்கி என்று விவகரித்து அருளிச்செய்கிறா - அறிவுநீந்தா இதயாதி ‘தன்னறிவுநீந்தாளாகிலும்’ என்ற கீழவாகயவிவரணம்-நாமிகாத்தே இதயாதி ‘இராளோவெனநிருப்பா’ என்ற அநாதரம், மதியெல்லாங்கலங்கி என்று பதோபாதாததைப் பண்ணிக்கொண்டு, அநாதரம் ‘அறிவுநீந்தா தாமனரே’ இதயாதி யுணங்கிப்பது அறிவுநீந்தா தாமனரே என்றது அறிவும் அகிருகிதகராமபடி. விவகணான தாமனரே ? எனனதல, பகநிருப்பாநகமான அறிவனரே தந்தா ரென்னுதல் ‘மகிடெல்லாகலங்கி’ என்றதுக்கு சபதாததம் - நாம மயாவறுக்து இதயாதி அடிமண்டி - அடிச்சேறு மேலுக்கு ஜவதாரிகை-அடிநீரையோ இதயாதி அடிநீர்மையா நாரநீர்மையோ எனதது - அறிவு போன அததனையனரே, ஸததையுண்டே, நாமிருந்தோமே பெனநபடி. மயங்கும - மயங்குகிறும் ‘மயங்கும்’ எனகிற வர்த்தமாதததுக்கு அரத்தம் - முடியும் தசையா என்று விதிக்கு ஸாவம் - உங்குள இதயாதி ஸாவாததம் - புரிந்தததவரி இதயாதி தயாவா ஸுக்கையாலே வரு ரெனநபடி. ‘உங்களுக்கு ஸ்வரூபம், அவனுக்கு குணம், எனக்கு ஸததை, உங்களுக்கு ஒரு உகதி’ எனகிற வாகயம் சிவ ஸரீகோசககளிலே இருந்ததானில, அதுவும் மாவாததரமென்று கண்டுகொளவது ஆல - அசை கரமென அநவயி

(க)

ஒ — நாலாபாட்டிலு, என் பரத நுகையை அநிக ளுனைக்கி விபரணிப்ப தவ ளுக்குச் சொல்லவதுண்டோ? என்று வினா கேள்யாயி, மீளா ஸ்ரீராமசுப்பாடில் நில மருகாரிஸ்களைக் குறித்து, என்னிவாபாட்டிலு அவனுக்கு அநிவிசக் வலநிகரோ? மீளா ஸ்ரீராமர் என்னிறார்

புதுநகரம், சாண்டேமரூபாயமாபாள வடிவநைகமுடையவ லுடைய குகை
விடுகாச நிறுத்தமுடைய சில மகனரிடநீர் பாகுத செல்லுதிரு

இ — நாலாபாட்டில், என் றாகுந் தி அநிததுவாகது இயங்குகே போகட்டு. போனவர்களுட சொல்லவாதுகண்டேர் என்மு நைவாயநிததறற சொல்லி, வினையுட சா. லாதிபயததாலை சில மகனிலகளைக் குறித்து என்னிடைபாட்டி அவனுக்கு அநிதகநி களோர் அலலிகளோர் என்கிறாள் மகனாநிலசொல்லு அநிதகனாநில தாயாசக. 11. கரு

[எனரீமைகண்டிப்பாறிக்] - என் பாகருநி மாரதவத்தைக் கண்டொருது ஐயோ! எனது இது பிரிவு தகாதென்னதுவா இவ்வா பாகருநி மாரதவத்தைக் கண்டால் பிரதநாபாருநி இரவகவேண்டுகின்றும் இருப்பது ஆனால், இப்போது இவ்வாபிரிவை அவன் கண்டானே? என னில, கல்கெற்றபோது அனைக்கைக்காகக் கை நெகிழக்கே போது அதுவும் பொருதாய் அறியுமிநீ, “ஊருணகேணி”, “புலிகெடிலகேணி” [எனரீமைமுதலவண்ணாகது] - அடியில வயலவக் காட்டியபிறகு அநயாராணையாகிறது இவ்வாபிரிவுள்ளது அகவாபிரிவு முண்டாகா பொறுநி லோம சிலபதாரத கவகன் உருவு அழகிதாய், அகவாப நததாய இருந் துமரீபரீல காணும் [என் சொல்லி யான சொல்லுகேனே] என்ன பாகரத்தைச் சொல்லி உங்களுக்கு நான் சொல்லி விடுவது? என தகைப்பைக்கண்டு இரவகவா உயவன் பிபசைக்க கேட்டோ இரவகப்புகுதிருநா?

கனடாவாகுதர ரொலவிவரிவது ஒரு பாசா முண்டோர் “சுயவாகிஹதாஸாபெவரவரா சியதாங்கயா” எனறு பிராஸைகளாநவாகள “சுவ்யுலெளசிராதரம் ஐஷ்டம் ஸக்யூஷ்யாமதிஷ்டக்” எனறும்பேரலே பினீனாயும கன ஆற்றமுமையாலே “நலகுக்கிரோ நலகிரோ” என்கிறுள [நனனிர்மை] நறசிவன “ஶ்வ நீர்சிராயயாராஜி” [இனி] பாடாறநலாவடுகலலாம் ஆற்றறிஞள், இனிக நசமாட்டாது [அவாசன குங்காது] செஷியான உடமுடையபகலிலே கங்கில் தவருமித்தனை [என்றெரு வாய்சுசால்] என்றெரு வாத்தை சுசால்லு [நனனிர்மகனறில் காள] நனறான லீல்நிறதகையுடைய மகனறில்காள! உங்களுக்கு நிறம் அவண்பேரலே இராநின்றது, உளவாயுடஅவண்பேரலேயாய அநாத்ரிககடப் புகழ்மிகளோர் அநாத்ரிககே, இதகசையிலே முகங்காட்டின உங்கள ஸவாநவசுதாலே நலகுக்கிரோ? என்கிறுள

சா. இ. — நாலாம்பாட்டு அறுபதிதாலும் மாளாதது நான் பண்ணின பாபமேயோ! என்று நின்றது கீழ், இவ்வா அறுபதிதாளோ பின்னை? யெனினி, அவன் அரைக்கண்ண தாழ்ந்து முகம் மாறவைத்தபோதே எல்லாம் அறுபதிதாளிற்றே இவ்வளவிலே சிலம்களில் கள, 'நமதுக்கு கிஞ்சிதகரிக நல்லவளவு' என்று, 'நாங்களு இங்கு தைக்ககுச் செய்யவேணவே தென்ன?' என்று, வந்து முகங்காட்டிற்றினவாக்க கோணே, அவற்றைப்பார்த்து, 'எனதனை யைக் கண்ணைவத்து இரங்காதே போனவனுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது?' என்று நிராசையாய், பின்னையும் சாபபத்தாலே, புகால் சொல்லுமறுதலாககுச் சொல்லுவா ரைப்போலே, இதனையுஞ் சொல்லவல்லிகளோ? மாட்டிகளோ? என்கிறாள்

[என்றோமை கண்டிராங்கி] என நிரைமயுண்டு என ஸ்வலாவம், என மாதவம் [கண்டிராங்கி யிதுதகாதேனாது]- இதைக்கண்டு தனையபண்ணி 'நாம பிரியுமது தகாது' எனனாதே போகடபே போனவாகது பட்டார ஒரு தமிழன் 'கேட்டிராங்கி' எனனாதே 'கண்டிராங்கி' எனனப்பெறுமோ?' எனன, 'அனைத்த கை நெகிழத்தவளாலிலே வெளுத்தபடி கண்டால் பிரியத்தகா தெனிருக்க வேண்டாவோ? இப்படி கூடுமோ?' எனனிப, —“புலி” இதயாதி,

காலாம்பாட்டி - என்னை இதுயாதி தடவதசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிரா இவள் இத்யாதி அவன அரைக்கணம் நாமுது இத்யாதி வாக்யத்திலே “ஸ்தபாலமுகமொவீக்ராராஜிய- ஸ்ருஷ்டி” | யோஸ்செடியிஸ்-கிரிக்ஷணஸூஸ்விநாமவத் ” எனறதைக் கண்டுகொள்வது தாழ்த்து - விவாதித்து மகாரில் - அன்றிலிலே பேதம் நீலமகனில்கள எனனுதே “நன்னிலமகனில கள” எனறதையும், “எனசொல்லியானசொலவுகேளு” எனறத்தையும் கடாசித்தது அவதாரிகை - இவ்வள விலே இத்யாதி அவைகள் இவ்வா உதேதாயமாக நினைத்திருக்கையாலே, “மககுக்குஞ்சிக்கரிக்க” எனகிரா நல்லவளடி நல்லமயம் “எனசொல்லி யான சொலவுகேளு” என்று உததாரிருக்கையாலே “நாவகத்” இவருத்தைக்குச் செய்யவேண்டுமென?” என்று வந்து முகங்காட்டிறின எனறது பிராசையானவன் மீண்டும் சொலவைக்கரு தேறுதவை அருளிச்செய்கிரா - பின்னும் இத்யாதி சொல்லுமறுகதாரீக்து - சொற்கேள் தவாகளுக்கு

நீர்மை - மாதவம் இது - விஸுவேஷமென்று பாதமநிர்வாஹம் தவியிர்வாஹேது, நீர்மை - துஷ்காறுபவதசை, இதுமென்று அந்த தசையைச் சொல்லுகிறது கண்டாபிதி ஸம்ஸலேஷ தசையிலே கண்டாபிதி தகாநேஸ்ஸுநே - பிரிததபோனமென்று கூட்டுவது பராஸகிகமாத ஐநிறயம் - பட்டரை இய்யாதி நாயகஸநிதியில வைவரணயக கூடாணயாலே கேடடிநாகி யென்னவேண்டாவோ? என்றபடி. என்னப பெறுமோ என்று - அதுயகியனரோ? என்றபடி. நாயகஸநிதியிலும் வைவரணயமுண்டாணயாலே "கண்டாபிதி" என்னப பெறமென்று பரிஹாசிகிறார் - அபிணகீதனை இய்யாதி 'வேண்டாவோ' என்ற அந்த தம 'என்கிறான்காண' என்று அருளிச்செய்தார் காண் என்று வேஷம் இப்படி கூடுமோ? என்னில் என்றது - இப்படி அதுயதமாய்ச் சொல்லாமோ? என்றபடி, கூடுமென்கைக்கு பராமணதவயம் - டுல்லி இய்யாதி.

“காதலா தொடுபுதி” இயாதி, ‘உனக்கு இதழிற் போதாதோ?’ என்றா | என நீலமுதிர்வண்ணாகத் தன்சொல்லி யான சொல்லுகேளு’ இதகையியும் ‘என்னுடையவன்’ என்னுமபடி காணும் முகங்கொடுத்தபடி, கலந்தபோது அவாகத் தான் சொல்லி விடுவது எதனை யென்கிறார் திருமுகம் மறுத்துப்போனவாகத், எதனைச் சொல்லுவது? என்கிறார்களாம் இங்ஙனம் சொல்லுவானேன்? எனனிப, —கண்டு இரங்காதவரோ கேட்டு இரங்கப்படுகிற ரென்னுமத்தாலே கண்டானோ பின்னை? எனனிப, ஏன்? கண்டிட்படு? கலக்கிற ஸமயத்திலு கைகெழிந்தவிடமே ஸபா மென்குகக் கண்டிருக்குமே அறிக்கே, இவ்வளவிலே ஸநிஷிதனாய் என்குகையாக் கண்டு இதுக்கு ஒரு போக்கடி பாராதே, உங்களை பகர்விலே கேட்டறிய இருக்கிறவாகத் தன்னவருமாம் [என்கிறாம்] - அவர் அங்குபலிதகமதியும் அவனைப் பிரிந்து நோவுபடுகிற தனலுபலாவதனைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்க அநாமதிராரினதது காணும் [கண்டு இரங்கி] “எத்கிறம்” என்கு மோஷிதது உடம்புடுருந்தது கிடக்குபடி கண்டால் பிரியப்பொரு கென்றிருக்க வேண்டாவோ? [இது] - தனதனதானும் தனக்கும் பேசுகுது நிலம்பலகாணும் [என்கீழ்முதிர்வண்ணாகத்] அடியிலே வடிவைக் காட்டிக்காணும் அந்நியாராஜமாககிறும், இவ்வடிவில் புதா அகவாயிலும் சிறிது உண்டாகப்பெற்றதில்லை இவ்வேயோ? எனனிப, யாமுடையாயனதன் மனம் கல்கிறே [என சொல்லி யான சொல்லுகேளு]

“புலிக்கிடத்தேன் புடைபெயர்கதேன் அவ்வளவில், அளவிகொளவறதே பசப்பு” முன்னொரு குறைய காதலரைப் புலிக்கிடத்தேன் புடை - அப்படி பெயர்கதேன் - வீடுகெழித்தேன் அவ்வளவில் அப்புடை பெயர்கதவளவிலே பசப்பு வைவாண்யம் அளவிகொளவறதும் - கபாச்சித்தது இது வளவறதும் குறைய “காதலாதொடுபுதிதொடுபுதிநீயி, விடுபுதிவிடுபுதிப் பததலானே” என்று *சகந்தலா செய்புத காதலா - காயகன் தொடுபுதித் தொடுபுதி தொட்ட தொட்டிடும் நீயி - பததலா நீயி விடுபுதிவிடுபுதி-விட்டவிட்டவிட்டமெல்லாம் பததலானே” - வைவாண்யத்தை யுடையானே என்னறபடி இவ்வளவையு மெடுத்த “உனக்கு இத்தமிழ்போகாதே?” என்கு ரென்றபடி இரங்காதே அகன்றவரை “என்” என்பானேன்? எனன், இத்தகையியும் இதயாதி ரஸோகதி - கீழ்க்கு இத்தயாதி திருமுகம் - ராஜஸாஸகம், வைவாண்யத்தம் பிராட்டியான தன்னுடைய முடி திருமுகம் - திருமுகம் திருமுகம் பதத்துப்போகையாவது தன் தனதனதக் கண்டு அநாதரித்துப் போகை யென்றபடி ரஸோகதி கபாச்சிதான ஸாவததை ஸாவததாவதாவத ஸாவததாவதது கிரு - இவ்வளவு இதயாதி வன் கண்டிட்படு” என்கது, பட்டா நிரவாணவியவண்ணம் அநீரிகிட்டு இத்தயாதி - தன்னுடைய வைவாண்யத் தனக்குத்தொரியுபாயாமலே, “இவ்வளவையப் பிரித்தலா தரிக்கப்பட்டான்” என்று இவ்வளவிலே ஸநிஷிதனாய் யென்றபடி இத்தபதததததிலே, “என்கிறாம்” இத்தயாதிக்கு - என்குடைய வீடுகெழுவயவததை ஒடிவந்து கண்டிரங்கி, இத்தவியுடுகெழுவயவா தகாதென்குதே யிருக்கிற “என்” கீழ்க்கு வண்ணாகத் இதி சபதாததது “என்கிறாம்” என்று - மகாபா மண்ணலாயோ? எனன், அவ்வளவையு பட்டா கீழ்க் இத்தயாதி தததுபவாபேஷயா வைவியுடுகெழுவதில் வதததத தோன்றியிருக்கிறபடி தன் ஸாவதததததது கட்டிக் கொண்டு கிடக்கிக - தன்னவாவததைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கை முககின் அத்தததிலே வைவாபதததம் - கண்டிரங்கி எத்கிறும் இத்தயாதி கிடநுநியு கண்டால் என்றது - வைவியுடுகெழுவதையிலே “எத்கிறம்” என்று கொண்டு மோஷிததுகட்டிக்குமபடி கண்டால் வீடுகெழுவதையிலே “சகந்தலா செய்புத காதலா” என்கது. விசுவவயவாஸகமென்குதே, “இது” என்கி ரெனன்? எனன், தன் தனத இத்தயாதி ஆக, “கீழ்க்கு” என்று - வீடுகெழுவாஸதததததததததத, விசுவவயவாஸகாத் “இது” என்று பிரியுமென்குததத - இத்த வயவாஸக மென்குததத பேசுக்கு நிலம்பலகாணையாலே “இது” என்று ஸாமாந்ய நிரத்ததத மென்கு தாதததயப் பீழே “உதததை யிலும்” இத்தயாதியாலே, “என்” என்றததை முககிவண்ணாகத் வீடுகெழுவதையாகி அருளிச்செய்து, வானத தக்கு வீடுகெழுவதையாகி அத்தததததம் அடியில் இத்தயாதி இத்ததத குணதகின் விட்டு வடிவைச்சொன்ன தக்கு மேறதுவும் சொல்லப்பட்டது வெறுப்பா மூன்றாமாவாம் - இவ்வளவில் இத்தயாதி | கீழ்க்கு - குளித்தி வண்ணம் கீழ்க்குமென்குததத, உன்கு அகவாஸகம் வென்றபடி இல்லையாய்விடவில்லை இல்லையென்குதே இவ்வுருக்கு கிரகயமோ? எனனிப யாருடைய இத்தயாதி - ராமகு ஸூலபணை கருவண்ணுடைய மருதவையவா மான கெஞ்சு கலலாயவிட்டதாகவேணும் கல்லிற்றே கலவென்குதததே யென்றபடி அத்ததம் - என்ன

* “பசுவை காதலா, தொடுபுதிதொடுபுதிநீயி, விடுபுதிவிடுபுதிப் பததலானே” என்று குறையதொன்க யிற கண்டபடுகின்றது

என்ன பாகரத்தையிடே எததை உங்களுக்கு நான் சொல்லிவிடுவது ? நான் சொல்லிவிட்ட இருக்கிறவா நீங்கள் சொல்லுமளவையோ பாத்திருக்கிறது ? கண்டு இரங்காதவாசகு நான் எததைச் சொல்லுவது ? என்று நிராசையாய், பின்னையும் சாப்பாதிசயத்தாலே வாராததை சொல்லுகிறார். திருமுடி மறுத்தவன் கடையீடேக்குக் கேட்கப் புதுகிறானே ? பரீ கோபிமாரா “ **அவ்வாறென** ” (அதவாநித்தாலாபை) என்ற அந்நதரத்திலே “ **அவ்வாறென** ” (அபயஸௌமாதரம் தரஷ்டே மகருதபயாக மிஷயதி) என்னுமாபோலே இசகருஷணன் பிதற்றெழியி வேறெனறிலையோ ? என்கு, கலந்த நாமனறே வேண்டாதது ? பெற்ற தாயைக் காணவாகிலும் இங்ஙனே ஒருகால போதாறோ ? என்பார்களிறே ! [நன்னீர்மை] - நல்லவியா [இனி] - ஆனவளவும காலகட்டிப் பாராததார போலே காணும் [அவாகண் கங்காது] சேஷியான உமமுடையபகலிலே தங்கில தங்கு மகதினை “ **அவ்வாறென** ” (நசாஸயமாதா) பெருமாளபகல குறையேயாய், தனபரகல குறை தோற்றதபடி. பிராட்டி வார்த்தை அருளிச்செய்தவாறே, திருவடி, ‘நாமோதான இங்க, நன்றாகச்செய்தோம் ? பெருமானைப் பிரிந்த அந்நதரம் முடிந்ததன்னும் வாராததை கேட்கப்பெற்ற திலையே’ என்ன, ‘மாதா’ என்றும் ‘பிதா’ என்றும் பலாபகலிலே பாலியாய்க்கடவதான ஸ்நேஹத்தைப் பெருமான என்னெருத்திபகலிலும் ஒருமடைசெய்து போந்தாரா, அவா இவ்வாற்றமைப்பாலே உண்ணுது

[illegible]

நாவலு் மேலுக்கு அவதாரினை கண்டியங்காதவர்க்கு இதயாதி இப்படி அலாபத்தாலே வெறுத்து நிராகரண
களாய், பின்னையும் சாபலாந்தரயத்தாலே சொன்ன பேருண்ணோ? என்ன, ஸ்ரீ கோபிமாநர் 'சுடையாக்கிதுகூடா' என
'ஹெல்மோ' என்று தொடங்கி ஆகுபலமாகத்தைப் போபஸாகக் ஸாநாநாததாமக் வ்யாசயாநம்பண்ணுகிறார் பிழை
நெடிய என்ற பிற்றறு - பாஸாபம் "புராபொ7-நப்டுகு வது" என்ற - என்று சொல்லாநின்றச
செய்தே யென்றபடி (போதானே - வாறானே கால்கட்டுவை - போகிறவனைத் தகைகை அபபடியே
வருகித் தரித்திருந்தா னென்றபடி கால்கட்டி இனி சாடு காலிதி வாய்வாய்க்கையாகப் புரணவர்
பொடி பொடியு உ வாய்க்கு அவர்களும் நீங்காது என்றது - அவர்களுக்காகத் தகை தென்றபடி ஸவ
ஸூகிதயாத்நாமம் - கேள்விபான் இதயாதி உரிமுடைய பக்கில் - உமக்காக வென்றபடி அபபடியே
நாயகவியரேஷத்திலே முடியும்படியான அவஸ்த்தையுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், ஆனவாவும் கால்கட்டி
பார்த்திருந்த பேருண்ணோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் நகர்ஸியமாநா என்று தொடங்கி இரஸ்பலோகம்
எவ்விடத்திலே 'இதுக்குத் தாதபாய ரோது' என்ன, பெருமாள்பக்கில் இதயாதி முடிந்ததென்றும
வாரிததை (கடிகாட்டியுநிலையில்) (யென்ன என்றது - "தாதஜிவிகேதயம்") என்ற உத்தரத்துக்கு அரு
குணமாக எவ்விடத்தில் - பிரிந்துபோன ஒருமடைசெய்கை ஏழுமடைகளுக்கு உண்ணுது இதயாதி -
"நிபாண்ஸாராவாவொண்டு, கூறிஞ்சுதகாராதி" என்கிறபடியே லாஸ்ஸம் உமக்கமாம் அறந
தாதபாயத்தால் எல்லாம் உண்ணுது இதயாதி தண்ணுடைய ஸகோஷத்தைச் சொல்லாமல்

உறங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்துக்கொண்டு வரக்கொள்ள, விடாயன தண்ணீர்ப்பந்தலிலே வரக்கொள்ளச் சார உருண்டு கிடந்தாற்போலேயாக வொண்ணுதென்று நோக்கியிடே வைத்தேனத்தனை, அவரைக்கண்ட பிறறைநாள இருந்தேனாகியான நீ இவ்வாகாத சோலையுள் சென்றாளிறே [ஒரு வாய்ச்சொல்] ஒரு உகதி நேர அமைபும “வாவாய்க்குடிவாழ்வு” (வாசாதாமவாபவழி) [நன்னீர்மஇதயாதி] அவா நலமுதலவண்ணரா யிருந்தா, நீயதனும் நீலமகனிலகனா யிருந்திகோள் செய்யும அவரைப்போலே யாகிறதோ? இத்தனையு சேயகிரிகளோ? முதல வாததையிலே பதின்கால சோமமுததாரைச் சோல்வாப்போலே சோல்வுகிறாளிறே ஆறறுமையின கனத்தாலே

(சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

நலகித்தானகாததளிக்கும் மொழிலேழ்மவினையேறே
நலகத்தானாகாதோ? நாரணனைக்கண்டா கால
மலகுநீர்ப்புனலிடையே இரைதோவணநிறுநருகே
மலகுநீர்க்கண்ணோற ந ஓராசகங்கொண்ட நாராயே

ஆ — (சுவ) ஸாவாகா ராநாடைய ஸாவாயாகங்கொண்ட மொழிதருளின, அவா கருண்டைய அநிலைவகையொலாம மொசகி, ஸவநேறாவா ரகிதகருளந்த பரமகருணிகளுள் எம்பெருமானாகரு, நான் செய்க விழைவாய் மொழித்து என்னோடு கலந்து பரிமாறவேய்யா ஆகாதென்று சொல்லி, பின்னை அவன் அருளிச்செய்தருளின வாததையாக சொல்லுவது எனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று சில முருகுக்கோ இரக்கினாள்

ஒ — அஞ்சாமபாட்டில், என்னை இப்படி உபேசகித்தால் எல்லாவையும் பகிடுவாக யாலே பரிபூர்ணமான தனனுடைய நாராயணத்தைய விசுவமாகாக்கே? என்று அனனுக்கு அறிவிக

அவனுடைய ஸநேஹத்தை மேலதுவாகச்சொன்னதுக்குத் தாதையா நன் விடப்பட்ட பல்லவிக் கொள்ள லுத் அதா, “புவாதிவெவ்வாலித” இதி ஹந்தோகதஸஸகோமேதரவடவயி சாபாந்நி ஸுபகடம் கவிழந்து அவநாக் கண்ட பிறையுநாள எனறது - அவரை நிராபராக்கண்ட மறையா என்னறபடி. “புவதிம் ஸுணுபாடி” என்கையாலும், அவர்கண்ட பிறையா என்னாலும், அவரைக்கண்டபிறை நான் என்கையாலும் இதுவே பொருள் என்னுள்ள அப்படியே இவ்வுரு, உரகாத தனில் தவருயித்தனை யென்றபடி வந்தெய்துமவடித்துவராதது பாடி வராஜு-ஸாபபுநாயகார - இரத்தகிகாது உதுவெந ஸுவிதிது வந்தாவதுகூடாணயாரணர-புவவூரகண்ணவூரபுபொய-பு தெ கிதினி ஸஜா பெரவகவாரகதுகூபபுசுவாடிஷாடிஷி வாரிகுத காலவகி ஒருவாய்ச்சொல் - ஒருவாததைசொல்லுதை ஒருவாபசொல் கருகிறோ கலகிறோ - வந்தபொய்க்காக்கி யாநம் காரிஷ்யயவாநவெகி ஸவூபபுடி நீநா சொல்ல அதவா, கருதல - கொடுத்தலைய உகதி பாதக மென்றபடி “சீலம்” இதி விசேஷணம் ஸம்ஸாயஸு கெமக-மம-புதித்துகிபூபெணாகம் அவர் நீலநகில்கண்ணாய லுதி மகனிலம் - கொஞ்சக கண்ணமாம பூபகிவா-கூபபெண வனவம் கிஷு ராஸாஷணை கொகெமக ருநி தூகாஜ பாபம் கிலவூரவூரகுவாகுடி பதல் வார்த்தையிலே இக் கசம் அநிசயம் என்றானபெயன்று தெடவது, காமத்திலே உரை யவயாய

கால, அவன் அருளிச் செய்த பாகிவசநகை எனக்கு வந்து சொல்லவேண்டுமென்று சில குருகு
களை அபேஷிக்கிறான்

[பொழில்] பூமி, எல்லாவேசயசனாகும் உபலக்ஷணம் [வினையேற்கே நலக நகானு
காகோ] பாயபராகாய நேறுதுவான் எனக்கேயோ இரவலாகாத [மலகுரோ அறு கொடங்கி]
பெருநாமி ஏற நீரையுடைய நீர்நிலயசனிலே இரையைக் கிழி உன் ஸஹசரகதுசகுச கொடுக்கும்
ஸவபாவமாய், நினைக்க இடத்திலே போசலாமாய். நொயகான் ஸரீர நகையுடைய குருகே!
[மலகுரோசனினேறகுஇதயாதி] அபறறுக்கு நயாபிறகுமபடி கணகசையைச் சொல்லுகிறான்

ப — அநந்தரம், ஸாவரக்ஷைஞானவன்பகலிலே போய ஒருவராகனா சொல்லவேண்டு
மென்று வடிவின் சிறுமையாலே மலசொகாய நகை நினைத்து ஒரு குருகை அபேஷிக்கிறான்

பொழிலேழும் லோகங்களையுடைய, நலகி (அவாசநலமபாராதே கானே) நலகி,
கான் அவாக வபேஷாசிரபேஷமாந, சாசுது அரிஷ்டகளை நிவர்த்திப்படுத்து, அளிக்கும் அபிமத
மகவகோச கொடுக்கும், வினையேற்கே போ-வினையேறான் எனக்கேயோ, தா நலகஆகாது தான்
நலசலாகாதென்று சொண்டு, ராசனை (பாயபராகாத வேறுதகுது ஏகாந நமான ஸமபநத கதை
யுடைய) நாராயணனை, சண்டகசால் கண்டவாஸிலே, மலகும் மிகுவுளும், நீர் ஸவபாவத்தைக்
யுடைய, புலல் - புனலையுடை உதான், பட்டபண கொடுக்க கொட்டங்களிலே, இரை கோ
இரையை ஆராய்கிற, வணசிறுகுருக்க கணனுக்கினிய சிறுகுருக்கி! மலகும் நீர் கண்ணோற்கு
மிகு நீரையுடைதான் சனகலையுடைய எனக்கு, லா வாசகம் ஒரு வாசகம், கொண்டு (என்
பகலிலே) கைசகொண்டு, அருளாய் (அவாசநசுநொலலுகையாகிற) உபகாரதனைய பணை
வேணும் பொழில் - லோசம ராராயநின்னன்று அநுபாகமதவ ஸமுகரஸாயிதவக
ளாகவுமாம் இடதால், "சிறுமாமனிசா" எனகிறாயுடைய வட்டகவிகரஹம் ஸுகரஹமென்று
தோறறுகிறது

இ — அஞ்சாமாடாடு 'எனனை உட்கிஷிததால் ஸாவரக்ஷைகவககாலே பூணமான
தன்னுடைய நாராயணகலம் விகலமாகாடு' என்று அறிவி' என்று ஒரு குருகை அபேஷிக்
கிறான்

[நலகி] விபூகிரக்ஷணம் பண்ணுமடோது காகதவய புத்தியாலன்றிகே, பேறு
தன்னதாகுகி லொ ரக்ஷிப்பது எனக்குக் கண்டுகுண்டான் வயாநோஹாந கநகமுந கணவிபூதி
யிலே உண்டாயாயிறுது ரக்ஷிப்பது [நலகி] ஸவ நீரஹகமாக [கான்] அபேஷிப்பாரினறிகே
யிருக்கத் தானே ரக்ஷிக்கும்வான் [ராதகனிகளும்] - காயபகமசெய்து கருப்பபண்ணுவதும்
செய்யும் பொழிலேழென்று பூமியாய், நிகயவிபூதிக்கும் உபலக்ஷணம் [வினையேற்கே நலக
தானுகாதோ] ரக்ஷகன் அநாஸரிக்காலும் விடமாட்டாய்யான் பாபபதைப் பண்ணின
எனக்கேயோ நலகலாகாதது? நாடுசுக்கிட நினைபும் அநததிர உதுக்கு அரிக்காவேணுமோ?
[நாரணனைகண்டககால்] குணவகனில ஐஞாநாநக காமலதவங்கள் நிரூபமனாறபேரே
யன்றோ ஸயதயசனில இக்கிருமாமபும் இததாலே நிரூபிகமான வஸ்துவக்குச் சில
விசேஷககோச் சொல்லுகிறக்க கண்ணன்றோ மறதைக்கிருமாமங்கல் நாரயகனிலே ஒன்று
குறைந்தாலும் தன் காயம் ஒருவாமனேறே? எனவதையில அபேஷை இலையாகிதும் தன்
ஸததையில் அபேஷைநிலிலேயோ? என்று சொன்னே நென்று சொல்லுவகோள [மலகுரோப
புனலபட்டபண] - மிகு நீரையுடை உதான் நீர்நிலயகளில கொடுக்க கொட்டங்களிலே கிருவடி
யையாரோலே கடலகாநடு நிகயநினைபு ரிவ உன கு [இரைநீகாவணசிறுகுருகே] உண்ண
டைய ஸஹசரகதுசகுச சொடுகசைசகாச இரைநீபடுந ஸவபாவமித உன்னது உபவாஸகரு

[illegible]

ராடு — அஞ்சாமப்பாட்டு நலகித்தான இதயாதி ஸங்களைவீர, முடிவாகத் தோண்டா
விழை, ஜீலிகக ந்னைத்திருக்கிற தமக்குத்தாம வேண்டாவோ? என்கிறா தமத்தைய நாரா
யணத்தவம் ஓறவாய்ப்போசாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லு மென்கிறா

[நலதி] விபூதிபச்சுணைம பண்ணுமடோது, காததவய புதயாவ வரிசை பேறு தளன
தாசுககிடா ரச்சிபபது எனைசுக கனபசகலுண்டான வயாமோலும தனசு விபூதிபேர உண்டா
யாயிறும ரச்சிபபது [தான] அபே கசிபபாரினிசேயீருகசக தானே ரச்சிசுமவன | பொழி
லேழம] கீழமடுவமொனறுக நீனைததுச சொலுகிறதாத, ஸபததீர்பவதிபான புரிந்தய

[illegible][illegible]

சொல்லுகிறதாத் ஸவஸாரீர ஸ்ரீணம பண்ணுவது ஸவேஷுபுரஸ்ஸரமாகவிதே [நுகித்தான இதயாகி] நாமருப விபாகாநாஹமாயக கிடநதவனம், ஆ இருநது அபேசுகிக இததை உண்டாக கிறுமா? ஸதயவஸ்ததபரபைபோவே தான எனகிற சொல்லுதருளையாய, தன்னையிடே வயவ ஹரிகக வேணடினவனம் தனமேவே யேரிடகே கொணடு நோககிளுனயிறம் [காததளிகும] - காததுககோகேது மெனனுது, நோககி ரசுகிகு மெனனுது [வினையேறகே நுகததகாளு காதோ] இஸுபாதவனம் உண்டாககிளுய, உண்டாககினதுக பவம காததை யேரிடகே நுக வினையோ? ஸவஸுநரகசுணம பண்ணலாகாதோ? நாடகேகிடட ரினைபு அந்திபுததுக்கு அரி தாத வேணுமோ? [வினையேறகே] கடலிலே ஏற்றமிடதே தண்ணீர் அரிதாமபடியான பாபத தைப பண்ணவேணே? [நாரணனைக கண்டககால்] ஜீவஸமுஹததினுடைய ஸவருப ஸததித் யாதிகள் ஸவாதீநமாய, இவை பரகாரமாகத் தான பரகாரியாய, இவற்றிலே ஒன்று குறையிலும் தம் இடிவாம்படி யிருக கையாலே நாராயணனெனம் விருதுதித தீரிகிவரைக கண்டககால் 'இப்போ யோகசூடியோ? என்கிருகதோம், மஹாபுருஷத்தோபாதித்யோ?' எனம் கேளுங்கோள [மருகு நீர் இதயாகி] உனசேயல் பராததமா யிருநதீ! பெருகாரினமாளள் நீரை யுடைத்தான நீரிஸ்

பிதது நன்னமபண்ணுக இது பாதமயோஜுநா விவாணம் இரண்டாம் அத்தததில், "அவனிபொழில் பாகடலிடையையாபுலனிபுவிபத பி பூமிருவலயம் ஞாலம் தலம் தாணி காசினி படி தாலதாணி தலம்" என்று நிகண்டு 'நாரணனை' என்றதைக கடைகிதது ஸாவம் - ஸவரீர இதயாகி, ரலேகதிஸ்ச நல்ததல்- கொடுத்தலாய, அதாவது - காண்களைபரபாதம் மெனற்படியாய, அததால் ஸருஷ்டிபகசசொலலுகிறதெனம் அத்ததாதம் அருளிச்செய்கிறா - நாமருபாவிபாகாநாஹமாய இதயாகி இத்தயோஜுனைக்கு, 'தான' என கிற பதத்துக்கு அத்தம் அருளிச்செய்கிறா ஸ்ரீநாத்ரீபாதிக் எனம் 'காதது' என்கிற பதம் - ஸவஸார வசக மெனம் விவகிதது, ஸவஸாரம் ரகசுண மானோ? என்கிற சவனையிலே அருளிச்செய்கிறா ஸக்தியவல் ஸக்தியவல் 'பொழில்' இதயாகி ஸக்தியவல் ஸக்தியவல் - பொழிமுததனல் 'ஸகி' என்றதுக்கு - ஸகோ மும், ஸருஷ்டியு மெனம் சொன்ன யோஜுநாதயாநுருணமாக 'காததளிகும' என்கிற புருஷகிகு 'சுண டாததம் அருளிச் செய்கிறா - காருகி கொடுக்கும் இதயாகி வாக்யதவபததாலே ஸகோபகசுததில், அவிஷ்ட டதகன் வாராமல் காதது, இஷ்டகோக் கொடுக்கு மென்கிறது ஸருஷ்டிபகசுததில் ஸவஸாரிவாயததிலே தனமேவே யேரிடகேகொண்டுநோகல் ஸததிக்காலத்திலே ரகசிகும் அவிஷ்ட நிலருகி பூர்வகமாக இஷ்டப களைக கொடுக்கு மெனற்படி தநீத்ய நிவாஸுததுக்கு ஸாவம் - ஸவரீர இதயாகி பாதமயோஜுநா துசு 'பொழிலெழுமளிகு' என்றதைக கடைகிதது ஸாவம் - ஸவரீர இதயாகி 'வினையேறகே' என்கிற அவதாராணாததம் இது ததேவஸிஸகேரோகி நாடககிடட இதயாகி ஸவஸாரம் காததளிகும - நாரணனை மஹாபுருஷயு 'பொழிலெழும காததளிகும நாரணனை' எனம் அத்ததம், 'வினையேறகே' எனையாலே ஸாவகசுனைப் பவரி வைத்து என அபிதம் கிடையாதபடியான பாததைப் பண்ணினே மெனனும் அத்தம் தோற்றம் மெனனும் ஸததயாததை ஸததயாதமாக அருளிச்செய்கிறா - கடலிலே இதயாகி தர்ஷ்டாககிகே தண்ணீர் ஸததாயீயம் - ஜீவம் ஸவஸதவயாதத்தததையும் தததோண அருளிச்செய்கிறா - ஜீவஸமுஹஇதயாகி இவ்விடத்திலே பரகாராநுருணமாக, ஸருஷ்டிபகசுததிஸம்வஸாரகசுததயு சொலலுகிறது 'நாராஜா-காமி-க தாமிநாராணி' என்றதைபபற்ற ஸருஷ்டி அவனதிகமென்கிறது, பஹுவீரீயாலே ஸததிஅவனதிகமென்கிறது 'நாராஜா-காமி' என்றுகாரண தவம்சொன்னபோதே ஸவஸாரமே உபாதாகாரண மையாலே ஸவஸாரம் அவனதிக மென்கிறது ஸததீயாதிகி - ஜகிபபதததாலே பாவருததி நிக்ருததிகளே சொலலுகிறது பரகாரபரகாரிஸாவகதததால் பவீதம் - இவற்றிலே இதயாகி நாரணனைககண்டககால் 'வினையேறகே ஸவஸாரகாதோ' எனம் கேளுங்கோ மெனம் சொலலுகிறதுக்கு ஸாவம் - இப்பிப் இதயாகி யோகநாடிபாவது - அவயவாகத்தம் புகததலமாய, அத்ததயாததானே அவனுக்கு அலாதாரணமான பேரா யிருகதை மஹாவரு கடித்தோபாதித்யாவென்று கேளுங்கோள் மஹாவருஷத்தோபாதி தேவஸருடியே யாம் போ மாதரமோ உன்னதெனம் கேளுங்கோ மெனற்படி மஹாவரு கடி - கனளி 'இவாதோ' என்கிற கிலே நோக்காக ஸாவம் - உன் செயல் இதயாகி மெனப்படப்பை - நீர் கிலம் அதாவது - கோடித்தோட்டம்

முண்டு டொடிததோட்டம், அதிலே [இறைதோ] பெண்டினவாய்க்கு அடங்குவது தேடாரின
றது * “புளளுப்பிள்கிசைக்கே தேமே” என்னருகடவதிறே கயலுக்காரநிறக்கச்சயதேயிறே பிள்கி
வாய்க்கு அடங்குவது தேக்கிறது [வண்ணிறகுருகே] குருகு வண்ணானம், (காயயடிநாரை
வண்ணை அழகு, ஒளதாயமும கைபட்ட ஹை தனாரிடறறக்கக்கிற இத்ததாதாயிறு
நான உபவாஸகருபாயா யிருக்க நினையாதிருக்கும்போலுன ிற உன ஓளதாயம் [சிறு
குருகே] காயயாபுத்திய பருஷகம்பாசு மாநாரைவேண்டா துதுபோகக்கச்ச சிரமருசெய
திருப்பாரைப்போலே யிருக்கது உன வடிவிய லாரவம் [மயகுநீர்க்கணனேறது] இதுவும் ஒரு
நீரில மிருக்கிறபடி பாராய இறைதேக்கிற இத்தை விட இக்கதைப்பாரைதேமோ? எனனிய,
பாக்கதுமிறே, இங்கேயும் சேவக கயலு முண்டானையோலே [மயகுநீர்க்கணனேறது] - தனக்கு
நிதபகம் கண்ணார்போலேகாணும் அதாவது கலவிய ஆகந்தாபரு, பிரிவின போகாபரு
[ஓளவாசகங்கொண்டு] நேரே உடமணைத் தாவேணும்மென்று சொல்லுமாட்டாரோ! ‘மறப்பறோ’
என்னும் பயத்தாலே மறக்கும வாரத்தையும் அறையும் இத்தலைத்து, அறையக்கருளா தோன்ற
மத்தனையே வேண்வேது, † “தாரான தருமன நினைத்திலோன்றனை” எனறிறே மறமம்
பிராட்டிமார பாசும ‡ “மெய்மறமசொல்லி முகமகோக்கி விசுதானகருமே” மிகநன்று” எனனம்,
¶ “பாவியேனெறையசொல்லாய” எனறமிறே இருப்பது [அருளாயே] அனை தியக்கக்காராகப்
மாம், தான ஜனக்கு ஸநதரியாகமுமாம் உபகரிக்கிறது பரவகலிஷயமாஞ்சு இங்ஙனவஸது
சொல்லவொண்ணது ‘நம்பியேறுதிருவுடையான தாலா திருநாட்டுக்கு நடந்தார்’ எனறு பட

ஜஸாருதரியாலே மதஸஸாருத்தியும் வரித்தையிருக்க, தேக்கிறதென? எனன, பெண்டின் இத்தயாதி
மதஸஸாருதரியாலேயிருக்கச்செய்தே பாராததாங்க இறைதேக்கிறதே பாராணம் [புள இத்தயாதி “பன்ன
செறுவிறையதுகளைப் பழனக்கமுனியதனுடபோய” எனற முக்கின பாததையு கட்டிக்கொண்டு வந்த
பாசாததக்கு அத்தம் - நயல் இத்தயாதி ‘பன்னச்செறுவில’ இத்தயாதி - தாமதச்செய்கனிலே கயலானாவை
துள்ளாநிறக்கச்செய்தே, நீரிலையையுடைய சமுனிகளினுள்ளிடடு போய, புன்னாது பிள்ளைக்கு இறை தேடா
நிறகும” இது சபதாத்தம் [புள - கொக்கு முத்தான பகி குதுக்கு ஒளதாயமிறே” எனன, மகப்பாட்ட
இத்தயாதி இதுண்டைய ஒளதாயத்தைச் சொல்லுகிறவருடைய ஓளதாயமிறே - நான் மாலாய இத்தயாதி
[உபவாஸகருபார்ப்போலே] எனனக்கடவதிறே, அவ்வாறு பாலயே அவனைப்போலிருக்கப்படி
யனறே சிறுமைக்கு லாவம் - நாரியாகநல்ல இத்தயாதி ஸநதாரைவேண்டி தலையே “ஸநுபெய்யுலாவும்
மகெதாராகுள கெடும்ஸநுபெய்யாரும்” [புள - கெடும்ஸநுபெய்யாரும்] எனன, கெடும்ஸநுபெய்யாரும்
கெடும்ஸநுபெய்யாரும் [புள - கெடும்ஸநுபெய்யாரும்] எனன, கெடும்ஸநுபெய்யாரும்
மெனறது சாடு ‘சேலேயசண்ணியரும்’ கயலோறமக்கன’ எனறு சொல்லிறதிறே (கல் மதஸய
கயல் - அதில அவாநார்பேதம் துலங்கு இத்தயாதி - தனக்கு அருளுவே கிருபாமெனறிருக்கிறே மெனறபடி
விவரணம் அநாவது இத்தயாதி ஓர்வாசகநிலைகாண்டாராய - அத்தலையிலதாக ஒரு வாரத்தை சொல்லி
வந்தருளவேணும் ஓளவாசகம் - அநாமகியாதல், கிஷேதமாதல் ‘ஓளவாசகம்’ எனறதுக்கு மாவதவயம் - (நீரே
உடம்பைப் இத்தயாதி வாய்த்தவயத்தாலே முக்கின பாததக்கு ‘வாசகம்’ எனறதிலே நோக்கு, இரண்டாவதுக்கு
‘ஓ’ எனறதிலே நோக்கு நீரே - ஸாகுதம் மறுக்கும் - கிஷேதமாதல் மறுக்கும் வாரத்தை உதேயேயமென
றதுக்கு பாராணதவயம் - தாரான இத்தயாதி தரிதுடைய, தாராதொழியிலமயம், இரண்டி கொன்று அனையும
கமக்கு அதாவது - தாரானுதல் அத்தாலே தரிக்கிறே, இல்லையாகில் முக்கின பாததக்கு மெனறபடி
மெய்நினை இத்தயாதி ஒருகாள் மெய்சொல்லி எனமுக்கப்பட்டது ‘எனக்கு கிவேண்டா, போ’ எனறு கம்
போக்கை அநாமகி பண்ணுமகில மிகவும் கலவது பாவியே இத்தயாதி - கண்ணாறுபடி முன்னே வந்து ‘பாவி
கண்ண’ எனறு ஒருவாரத்தை சொல்லுகிறில தியக்கை ‘அருளாய’ எனறிறதென? எனன, அவை இத்தயாதி
இதுக்கு ஸநதாரைத் தா ஐநிறையம் - நம்பி இத்தயாதி ஸநதாரைவாசகருடைய பரிமாறுமபடிக்கு - ஸநதாரை

* பெரிய திருமொழி - க - க - உ

† சிறிய திருமடல்

‡ கயல்கியார் திருமொழி - கக - க

¶ திருவாய்மொழி - ச - எ - ந

டாகு விண்ணப்பஞ்சேயய, துணுகுகேனறு எழுகிருந்து, அவா பாவவண்ணவாகளுடன் பரி
மொழிபடிக்கு, ' திருநாட்டுக்கு எழுகிருளினு ரேனனவேணுங்காண ' எனறு அருளிச்சேயதார (7)

பய கருவகையாள் -

ஆறாம் பாட்டு.

அருளாத நீரருளி அவராலிதுவரா முன
அருளாழிபுட்கடவீர் அவர்வீதியொருநாளேனறு
அருளாழியமமாணை கண்டுககாலிதுசொல்லி
யருளாழியாரி பண்ணே ' யார் முமென்பிழைத்தோமே

ஆ - (அருளாத நீரருளி) எல்லாருடைய விவாகாரமும் பொறுத்து எல்லாபாபம்
சுபிகசாகுடிலாவாநிலும் அகயநர் விவாகுபையாள் அவருடைய பிழைகளைப் பொறுத்து
அவரினாலே சலந்து பரிமாறும் பரிமாறற்குகாலே வரும் காருவியாதி துறாகுளும் வேண்டா
வெனநிருநகானகிவ அவருடைய ரொலலுக்கி ர? எனினில, — அவரினாலே சலந்து பரி
மாறரை கிருவியாபமாறாநிலும், உமமுடைய கருபைக்கும் ஸாஸைவரசவதனாகும் காழவு
வாராநே அவருடைய 22 வீதிகளாலாயி. அவாபககளிலே கருபைபண்ணி, அவள் முடிவதற்கு
முன்னே பரிமாறாருணிகளை பொய்கிருவடிநிலே யேறியருளி ஆசரிதபரிதராணாததமாக
எழுந்தருளுங்கோது, பொய்கிருவடியை ஒருநாள அகதக கெருவீவ கடாவிருநீ ரென்று
சொல்லுவது, அதுவும் நடவதாது எனினில, இம்மாதகரசசையும் செய்குநா தொழிகை
க்கு நாயகன் என்ன பிறையேயே காமெனறு இககை பரிமகயாருவான கிருவாழியை வந்தி
வ்வாதமாதககளையும் சுபிகசருருருகிற எம்மொருமாதக சண்டககால சொல்லவேணு மென்று
வாண்டுகளைக் கொண்டாடி இரங்கிறார்

ஓ — ஆறாம் பாட்டில், 'இககளை ஸாபாசகோடே ஸம்பலேஷிகந்து' என்று வரும்
அகிரதகிரிதகாடேல காராயணகம விகலமாயிருக்கிலும் ஆக அமைபுமெனனில, அதுவும் விகல
மாகாதே, நாணா பிழைபாபிகொரு விரகு சொல்லுகிறேன், அப்படி செய்யசொல்லென்று ஒரு
வண்ண அபிசுபிக்கிறார்

[அருளாத நீரருளி பென்று தொடங்கி] ஸம்பலேஷிகச கிரையாத நீர தயரீய
தபையையுடையான இவாபககளிலே கருபை பண்ணி அவருடைய முடிவதற்குமுன்னே, ஆச
ரிதபகசல பரிமதயாருவான கிருவடியை நடத்தி [அருளாத நீர்] - பண்டு இப்படி நோவுபட
டவாஇல்லாமையாலே கருபைபண்ணுகிருக்கிற நீரென்றுமாம் [அவாவிதியொருநாள] - அவா
விதியிலே ஒருநாள போனதுசாக அத்தயமாபய பிறவாடுகென்று கருத்து [அருளாழியமமாணை]
அருடகடலான ஸாஸைவரனை, தயாபீலமான கிருவாழியை உடையவென்னறுமாம் [கண்டக
காலென்று தொடங்கி] அவாவிதி ஒருநாள எழுகிருளவேணுமென்று சொன்னவா ததையைச

ணவர்களிடத்திலே உத்தேசப்பதா பரிபதிபதிபண்ணி, தமமுடைய தாமசுசி தோற்ற இருதபடிக்கு "மல்குநீரப
புனல படப்பை இரைதோ வண்டிறகுருகே, பொழிலேமுத நான நலிக்காததவிகும நாணனைச் சண்டக்கால
வீனையேறகே நலகத தானுகாதே " என்று அவனுக்குச் சொல்லி அவனதாக மல்குநீர் கண்ணெறகு ஓ
வாசகம் கொண்டருளாய்" இத்தயவாயி வீனையேறகே நலகததானுகாதே வீனையேறகே எனக்கேயோ ஸோ
நிதிது சுபிகசததா ஓக தெனறபடி நலகததானென்று - முழுசொல்லும், யதவா, வீனையேறகே எனக்
கேயோ நான நலகலாக தென்னுதல தேக்கை - தேடுகை

(8)

சொல்லி யருளவேணும், ஐந்த்கணுடைய அந்தணியைத் தீர்த்துக்கிடைய அளவையும் பரமமஹி
மான வடிவையுமுடைய வண்டே! [யாருளினாதிழைக்கோமே] - அதுவும சொப்பாநொழியிலே?
எனவில; எவகன தெருவிலே பேரகலகாமக்கு நாவகன செயத சூறத முண்டே?

ப — அநந்தரம், கையும திருவாழியுமான ஸாவேஸவரனைக் கண்டு ஒருவர்தனை
சொல்லென்று தாயுலையான புனையுடை ததா பிறுபாதிதாரு வ ள்ளடபார்த்துநிசலனுதிருளா

ஆழி - வட்டமான, வரிவண்டி - வரிவையுடையதான வண்டே! அருளா (கன்னி லும
ஆர்வரிதவிஷயத்தில்) நருவையையுடையான, ஆழி அமாரனை - திருவாழியாழ்வாரனை யுடைய
ஸ்வாமியை கண்டக்கால கண்டவளவிலே, அருளாத நீர் (இவளாளில் அமாரகூடியுஷா தை
யாலே) அருளக்கடவேமலலேம என வ அறுகியிடருக்கிற நீர், அருளி - (வாகவாய் குறிக்
கருகால்) கருவையண்ணி, அவா - அவருடைய, ஆளி - ஆக்டர், அவாசமுன் - நீர்வையுடைய நுததரு
முண்டே, அருளாழி - கருபாஸமுதரமான, புள பெரிய திருவாழ்வாய், அவர்வீதி - அவரிருக்கிற
வீதியே, ஒருவாள் - ஒருவாள்விலும், கடவிரென்று - (புரீகெடுக்கரா கிவாய்க்கல கொவாளைப
பாலே அடியாபதேயாததாலே) கடகதவேணுமொன்று, இவ்விசரவையருள் - இன்னகச்சொல்லி
யருள், (வாசாத தாமேயன்றியே), யாமும நாமும, எனவொருக்கோம என தாயச்செய்தோம?
இததரல கடகருடைய ஸாக்காராதிவ்வுமும், ருபதேயாபாயுந் தேகற்றிதறு.

இ — ஆருமபாட்டில், இக்கனை தகவனியாரோடு கலனதுவாரும நிறக்கேடில் நாவா
ணதவம் விகலமாக அணமயிடுமனவில, - அதுவும விகலமாகாது, எ னவகையும கிடக்கவாய்
ஒரு விசகு சொல்லுகிறேன், அத்தைச் செயச்செயல் என வ ஒரு வண்ணம் அடிகழிக்கிறேன்

[அருளாத நீர்] - 'அவனபக்கல அருளக்கடவேமலலேம' என்று வகவகைத்திருந்
தெ நீர், "மயர்வற மகிசலமருளினன்" என்று நாரி போகமாட்டாதே கெருகருவின் இவர்,
'அருளாதநீர் என்னுமபோகைக்கு என்ன அபஸ்மாச விரிசலும்? அறிவிசலாம்' என்று பிர்
ளான் 'அருளாத நீர் என்று திருவாய்ம சாத்துகிறேன்' என்று சீயர் [அருளி] - அவன் தாயுல
தகையைக் கண்டு அருளவேணும் இவ்வுரு முண்டி இயாடி கயரியிலலவையாலே கருவைய
பண்ணுகிருக்கிற நீரென்னவாமும [அவாசவிவாசமுன்] அருளாநிதா அகவ முயலகத்தரு
முண்டே அருளவேணும் "நீவகைநிசாயபா நாரிவொருவாயி கீகிபுரோடி சதபாக்கத
தீதாசெய்ய வாசாயபிரிவாசுமயி" அருளே நிரவாயான வவரும மாரதா, நீர்க்கயர்க்கருந்
ஐயவியா! என்னவென்றும்ககை அவாசுது, அருளாதொழியுமாய் எனவின்? [அருளாபியுட
கடவிரவர்வீதி] - என்னைபபற்ற வந்நரென்னும நிறக்கேடு கமக்குப தேவா கயர் அருளின்க
பேடற எனவதுதல், ஆனைக்கு அருளசெய்ய எனவதுதல் ஒரு வயாஜக்காலே எவகனகருவே வாரி
போக அமையும், நல்கருந் ஐகலகரத்தரக்காலே கவன, எவகருந்ரு அருளிவீசகவாயும [அரு
ளாழிபுள்] - அருடகடலான புளரு, 'கெருகிழைப்புள்' என்றான கெருகிபாக்கையாலே, இப
போது வாவுக்கு உடலகையாலே 'அருளாழிபுள்' என்கிறாநிற [ஒருவாள்] - பலகன் ஒரு
தெருவே போகாநினருல், 'இது வெறுமனன்று' என்றிசாக்கிறா? எனவில, ஒருவாள்வையு
[அருளாழியம்மாளைக் கண்டக்கால] - பெரியதிருவாழ்வாயுடைய கருவையும மிசையென்னுமபடி
யன்றே அவனநீர்வம் திருபாது அருடகடலான ஸாவேஸவரன அவனபக்கல் அருள் மறுத்
ததும் மறுக்காத திருவாழியென்று திருவாழிகரு விசெகலகையாகவாமும [இது சொல்லி
யருள்] - "அருளாழிபுடகடவி சவ்வீதி பொருகாள்" என்ற வர்த்தனையச் சொல்லியருள்
வேணும் [ஆழிவரிவண்டி] - அமரீச வவபாவத்தையும், பாரீசத்தில் வரிவையுமுடைய வண்
டுன்னுதல்; வட்டமான வரிவையுடைய வண்டென்னுதல், பரமமஹிமாய அழகிதான வண்

டென்னுதல, வட்டமாகப் பறக்கிற வென்னுதல, கடகருடைய ஆகம்குணகதோபாதி ருபருண மும உகதே கஸயமென்கை [யாமுமஇத்யாதி] இவ்வளவும செயபாமைகரு நாவகா எந்ந பிழை செய்கோம்? காசெய்யாநிககே நாவகரும செய்த குறமுணடோ? பரணாரிககுத குறமுமாவது பிரிந்தாலும் ஆழியிருக்கையிடு

ரூடு —ஆறும்பாட்டு எங்கள் ஆற்றமை பரிஹித்திலராகிலும் தம்முடைய நாராயணதவம் ஒவ்வாயப்போகாமே நோக்கிக்கொள்ளாச் சொல்லுங்கொள எனறு நின்றது சீட, இதுககு அவாககு மறுமாற்றம் 'நம்முடைய நாராயணதவமும் அறிய அமையும், தாமஸ்லாதாருடன கருந்து வரும் அவதயத்திற்காட்டில்' என்றிறே, தமககு அவதயம் வாராமே, எங்கள் ஸகந்தபுங் கிடககைககு ஒருவழியுணே—தாம்அழகுசேண்டேறப் புறப்படுதல், ஆணைககு அருள்செய்யப்படுப்படுதல் செயவன சில உணடிதே, அப்போது எங்காத்தேருவே போனால் தமககும் ஸவருபஹாரி வாராது, நாங்க ளும் ஜாலகரநதரத்தாலே கணே ஜீலிக்ஷுககிடப்படுதோம், இப்படி அலிருத்தாராச் செயயலான பின்பு அததைச் செயயச்சொல எனறு ஒருவண்ணை இரக்கிறாள்

[அருளாத நீர்] “வளத்துக்கூட” (ஏததவரதம்மம்) எனறு அருளுகைககு ஸங்கல் பித திருக்குமாபோலே அருளாமைககு ஸங்கல்பித்திருக்கிற நீர் “மயாவாழ்தில ருளினன்” எனறு நெருக்குகிககிடக்குமவா “அருளாதநீர்” எனகிறது எனன் தபாவிசேஷமென றறிகிசீ லோம் “அருளாதநீர்” எனறு ஒரு திருநாமம் சாற்றுகிறாள் அன்றிககே, தபாவிஷயம் பெருமை யாலே தயை சூமிருந்து தயை பண்ணுதருக்கிற நீர் தயைககு விஷயம் போருமிடசத்திலே தயை பண்ணி யென்னபுமாம் [அருளி] அருளே நிருபகமான ஸ்வருபம் உமருது, நிர்ந்தயாககும் ‘ஐயோ!’ எனன்னேண்டே தலை இவளது, அருளாதோழியுமடி யங்கவனே? [அவராலி துவராமுன்] பின்னையு அருளக் தலிரிறே? அது அஸதஸம்மாபதருத முன்னே அருளப்பாரும் அவருடைய பராணன் பதசயற உலருவதருத முன்னே அருளப்பாரும், “ஜீவகூடே சா யமாச்சாஸுலஹவயதி சீரிரிசாது” (ஜீவகூடமாமாயநாராமஸஸம்பாவயதிகாததிமாந) என னுமாபோலே நாங்ககா சொல்லுமததையேயோ வேணவேது? அவன் அருளப் புகாரினறறே? எனன்,நீங்கள் அறிவிக்குமததையே வேணவேது,கோடுருவாரும் அங்கே உணே,[அருளாழிப்பு]

ஆறும்பாட்டு - அருளாத தத்யாதி கீழிற்பாட்டில் பரமேயாதுவாத பூரவகமாக இப்பாட்டுககு ஸங்க கதி எங்கள்ளாற்றமை இத்த்யாதி ஓறுவாயி - லீகலமாய மறுமாற்றம் பாதயுத்தார “அவா லீதி யரு ளாழிப்புடகலீ” எனறந்தைத் தடாக்கிதது ஸங்கதி - நமகீது அவநயம்வாராமே இத்த்யாதி அழகுசேண் டேறப் புறப்படுகையாவது அழகுக்காட்டப் புறப்படுகை அதாவது - தான்அவகரிததுக் கொண்டு புறப்பட டால், அததஅழகு ஆஸரிதாருளுளிலே படுமடி புறப்படுகை, யதவா, அழகு செண்டேறப்படுப்படுகை - லீகா யாட்டுசகாரிகைப் புறப்படுகையுமாம்

அருளாதநீரருளி - முகதின அததத்தில ஸகஸ்பத்திலே லகூண வியாதயாதாவின் கடுபாடு - மயர்வறு இத்த்யாதி கிராடுவகசெய்காமையாமவயிதகரிமை அருளாத நீர் இத்த்யாதி தமர்ருந்து - அது பவயோசயாமனதிகே யிருந்து த்வித்யாத்தததுககுச்சேர பாவம் அருளாநிருபகம்இத்த்யாதி ‘நீர்’ என்கிற பதத்திலே தபாநிருபயத்யம் தோற்றுகிறதெனறு கருத்தது ‘அவராலி துவராமுன்னருளி’ எனறு அநவயிதது, ‘அருளாதநீர்’ என்றதின முகதின அததத்துக்குச் சேர ஸங்கதி - பிண்ணையு இத்த்யாதி ஸபதார்த்தம் - அவ ளுடைய இத்த்யாதி முன்னே அருளவேணுமெனறதுககு ஸங்காதம் - ஜீவகூடிகத்யாதி ஸமாச்சாரகாணெ ளன்கொடவகாரிங்ஸெ ஹகாடுகிண்டுடகி லீகா “ததுபாஹகூடிகாவுவாவா யாபிசீகாவுவகமி” உத்யு-ஹராபயு “ஸகூடுகல் யுபவஹாய தவாஸீகிவ யாவகெ | ஈஸபம் ஸவகூடுகெ கெஹாடிசுடிசுடிதது -கஜி” உகி யவகாணெஹ்ஷாடிசுடி “அருளாழிப் புள்” எனறதுககு அவதாரிகை - நாங்கள் இத்த்யாதி ஆழி - கடல் கமே, ‘வெருகெதப்புள்’ எனறுவைதது,

அருடகடலான புள்ளு “வேஞ்சிறைப்புள” என்றான் கொண்டோபொண்டியாலே, இப்போது வரவுக்கு உடலாகையாலே “அருளாழிப்புள” என்கிறான் [கடலிர்] - அங்குலர் கண்டு வாழ்நாடுக்கும ஸ்க்குப்பர்சுத்தாவழமாகப் போகாதே பிசுபிசு சுழியாநிற்குமிறே; அசேதமான ரத்தோபாதி வடிம் பாலே தாக்கி நடத்த வேணுமாயிற்று எங்கேதான்? என்னில், [அவர்லிதி] - அவள தெருவிலே அங்கு னுண்ணுமோ? ஒருதேருவிலே பலகால் டோசுபுக்குவாரே “இது பெறுமனென்று” என்றிறார்களோ? என்னில், [ஒருநாள்] - நாங்கள் ஜீலித்துக கிடகருக்கு ஒருநாள் போக அமைமும் [அருளாழியமமாயின] பெரிய திருவடியும் மிகை, “நாமமையாளாகியும் சிதருகைக்கு மேல் என்னடியாரதுசெய்யா” என்னுமபடி. அருடகடலானவன்தே அணறிக்கே, திருவடி ஒரு வனுமாயிருந்ததோ! அங்கு கையாளாயுள்ளாரடைய நம் பச்சரமன்றே? அருளா நிருபகமாக வுடைய திருவாயியைக் கையிலே உடைவன அருளா திருக்கக்கமிறே! ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் கைக்குறியாபபை வாங்குவது இங்கேயிறே! ஸர்வேஸ்வரனபக்கல் அருள் மறுத்தாலும் அருள் கூடே கடமிருக்கும் இடமிறே [இது சொல்லியருள்]-இத்தனையுஞ் சொல்லியருளவேணும் ஏதேனவரின, “அருளாழிப்புளகடலி ரவாலிதியோருநாள்” என்கிற வார்த்தைதான் சொல்லியருளவேணும். [ஆழிவரிவண்டே] சரமஹரமாய அறகிதான வண்டே! என்ஓதல், மடிவு சிமத்திருக்கசெயதே காமபிரியம் பெருத்திருக்கிற படியைச் சொல்லுதல் ஆழியென்று - வட்டமாய, கழலப்பறக்கிற வண்டே என்னுதல் கடகருடைய ஆத்மருளத்தோபாதி ருபருணமும் உததேவ்யமென்றாக. [யாழ் மென பிறைத்தோமே] நாங்கள் என்னதபுச்செயதோம்? தாம் பிரிந்து துன்பாலிடே எவத் தாற்போலே, காங்குளும் காமத்திலே பெறுகிறேமென்று ஆழியிருந்தோமோ? திரயக்கின் காலிலே

‘அருளாழிப்புள’ என்றான் வயாஹதமனன்றே? யன்ன, வேஞ்சிறை இப்பாதி ‘பிதாடயி’ என்னுமமொலே அசேத மமதியாலே சொல்லுகமென்றனன, அங்குலர் இப்பாதி பிசுபிசு கிடகருக்க காதாரக கையகருகை அசேதமான இப்பாதி - அம் மடிவாஸுமகாபிபு அம்மக்க விகசிதகா - அடிப்பாதிஸதாக்கி - அளி மரத்தாலே குத்தி அங்குமென்னுமோ - அப்படி யுத்தமே! இதுவேறுமனன்று - இது வேறுமையன்று ஒரு வாயையுமோ? யன்ன - நாங்குள இப்பாதி அருளாழியம்மகனை அருபானமுத்தாரக வகாய்வைய மிகை அதிகம் புருக்ககாபுருகை திருவடியும் மிகையாய்படி சிதருபயுடையது யிருக்குமோ? யன்ன, நாமமையாளா கியும் இப்பாதி - பெரியபிராட்டியமோ யாதிதக குறையுசொல்லுமாய், என் அடியார் குத்தருசெய்யவா என்று சொல்லுமபடி கையாளாயுள்ளார் - பரிசாராயுள்ளார், கையிலேயிருத்தகாத மென்றாயம் இரண்டா மத்தம் - அருளா நிருபகமாக இப்பாதி அப்படி அருளே கிருபகா யிருக்குமோ? யன்ன, அருளார் இப்பாதி. ‘ஆ’ என்றதாக்கு அத்தம் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இப்பாதி கைக்குறியாய்ப்ப வாக்துமாக - அகபலையாலே கடன்வகருகை. ‘கைக்குறி - ஆபணக்குறி’ என்று கெளமிக பரிபாணை. அதாவது - ஒருபதர்த்தம் கடன் வாக்துமகர்கல் ‘கைக்குறியாகத்தாருக்கோள், ஆபணக் குறியாகத் தாருக்கோள்’ என்று சொல்லுகவா குறி - அனவு. விவரணம் - ஸர்வேஸ்வரன் இப்பாதி - யதகா, ரமோக்தி - ஸர்வேஸ்வரனபக்கல் இப்பாதி அருள் மறுத்தாலும் - நலையில்கா ல்தோபாதும அருள்கூடுகடடி - கருபாலருபம் ரதகாக்யாதிகையேபிபாலே அகனிதத்திருக்குமென்று பாதகார்த்தம், பாதகாரிகொஸவசிகுபாசொஸவஸுரகடி என்று தவசித் திதது ஆழியெனறது - ஸமுத்தாமென்று விவசித்த - சரமஹரமாய் இப்பாதி ஆழியென்று - ஆழமாய, அத்தாலே - காரபீயா விவசித்த, வடிவு இப்பாதி வண்டாகையாலே, வடிவு சிதத்திருக்குமென்று அத்த தாக்கித்தம், ஆழியெனறது - வட்டமாய, அத்தாலே - கழலநிலைச் சொல்லுகிததனனிரு - ஆழியென்று இப் பாதி இரண்டுபொருளுக்கும் வரியெனறது - அழகு இரண்டாயாதத்திலே, இதுக்குக் காமபீயாவது - சொன்னகார்த்துக்கும் அங்கருகே செ செய்யுப்படியான அனவுடைமைகாமபீயம் ஆத்மருணமகவுபாஸ ஸவர பிதேயம் - கடகருடைய இப்பாதி ‘வாழும்’ என்ற சரமபதர்த்தம் - தாம்பிரிந்து இப்பாதி துலானிடே-தச் கூட்டலிடே ஆழிவிராதே செயததவது?யன்ன, திரிபக்கிஇப்பாதி திரியக்கிசுகாரிலே-’ஸ’-யி வண்பாழி

* பெரியாழ்வார் திருமொழி ௪-௬-௨

விழுவாரும், தாதுவிவோரும், தாமாயிருக்க, அததலை இததலையாயும் வாராதிருக்கிற தமமதோ குற
மம்? என்களதோ? (௧)

ஏழாம் பாட்டு.

என்பிழைகோபபதுபோலப் பனிொடையீர் நின்ற
என்பிழையேநீனநதநளி அநளாதநீருமாலாகது
என்பிழைததாந்நிருமடியின் தகவினுக்கென்றொரையசோல
என்பிழைக்குமிளங்கிளியே யானளொத்தநீயிலே

ஆ — (என்பிழை) தமமப பிரிந் துபடுகிற வயஸநதநினமேலே எலுமபிலே இழை
சோதநாதபோலே எனனை பனிவாடை சராசிறசபசெய்தேயும், என கருபையை ஒன்றும் நினை
யாகே எனபிழையே நினைநதநளி அந் நாகிருசகிறவருக்கு, நான ஏதேனும் பிழைசெய்தால் தம்
முடைய கருபைக்கு விஷயமல்லாதொரு பிழையு முண்டோ? என்று ஒருவாரத்தை சொல்ல
வேணும் எனனுடைய நிகழ்ச்சி காட்டியும் அனுடைய கிருநாமத்தைச் சொல்லியும்
என்னுடைய எலுமபை பிழைக்கிற இளங்கிளியே! அவருக்குச் சொல்லுமிடத்தில், அவர் வாரத்
தையை மயத்ததருளிலும் பிராட்டிக்குமு நேர் வைத்துச் சொல்லவேணுமென்று இதனைக்கும்
உறவுபொருத்தோ? என்கிறார்

ஒ — ஏழாமபாட்டில், இத்கிருவாய்மொழிக்கு நிராமான அபரகஸஹகவத்தை
அருஸந்தித்து, 'தன்னுடைய இக்குணத்துக்கு நான புறம்போ? என்று எமபெருமானுக்கு அறிவி'
என்று கன கிரியை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்

[எனபிழை என்று தொடங்கி] விரஹவயஸநததுக்குமேலே எலுமபை இழைகோத
தாநதோலே பனிவாடை சராசிறதது, நிரகிசய க்ருபாவாணுன தனக்கு இவங்கே நோவுபடக்
கண்டிருக்கை போராசென்று பாராகே போட்டி போடே கூடி என்னுறநகனையே அருஸந்தித்து
கருபைபண்ணுகிருக்கிறவனுக்கு என அபராசநமல்லாம பொறுக்கருளுமபடி பிராட்டி வரநிதி
யிலே அறிவி செய்து கருத்தாகவுடைய [என்பிழைசதாந்நன்று தொடங்கி] ஸவாமியான
உன்னுடைய அபராச ஸஹதவத்துக்கு விஷயமன்றிகே நோவுபடுகைகடென என்ன தப்புச்
செய்தான்? என்று ஒருவாரத்தைச் சொல்லு [என பிழைக்குமென்று தொடங்கி] மரமஹரமான
நிதநதாலும் வடிவதகாலும் பவயதையாலும் நல்லபேச்சாலும் வாயின சிவப்பாலும் பருவத்
தாலும் எமபெருமானே அறவொத்திருக்கிற உண்படியைக் காட்டி எலுமபை பிழைத்து நோவு
படுகுகிற இளங்கிளியே! எனபிழைக்கும் என்ன தப்புண்டா மென்னவுமாம் [யானவளாதத்
நீயிலே] தாயமாரைப் பிரிந்நாகுநம் நளிவசோ?

ப — அநந்தரம், அவர் உமமுடைய அநவநிக்ருபைக்குச் செய்ததொரு தப்புண்டோ?
என்று சொல்லென்று, நான வாரத்ததொரு கிரியைப் பார்த்து வாரத்தைச் சொல்லுகிறார்

ஆகி" ஆழிவரிவன்மே, அருளாழியமன்றைக் கண்டக்கால அருளாத நீ! அவராவதுவாரமுன் அருள், அவர்
வி கொருகா அருளாழிபுடக்கவீர் என்று இது சொல்லியருள், தவகன குறநபாராதே வரசசொல்லுகிறது
என? மாட்டோமெனினில், யாருமென்பிழைத்தோயே ஸென்று சொல்லியருள் அதாவது இதனைக்கு
சொல்லியருளவேணும்இத்யாவது (௧)

என்பு இழைக்கும் இளங்கிரியே (உன்னுடைய ரூபச்சாஸையாலும் வடிவிலிளையாலும் மயங்காமாய்க்கொண்டு) என் என்னுமையச் செதுக்குகிற கிரியே! யானவனாக நீயல்லியே - (பருவத்துக்கும் இளமைக்கு நீடாக) நானவனா துப்போந்த நீயல்லியோ? (என்கலெசமிருந்தாய்)! என்பு-எனும்பிலே, இழை நூலிழைப்பை, கோப்பதுபோல - கோக்குமாதோலே, பரிவாடை குளிர்த்த வாடை, சாமினா - சராசினா, என பிழைதீய நீலிந்தருளி-(இவ்வாயிலே) நானபக்கல அபராதத்தை நினைந்தருளி, (நமமுடைய தப்புப் பாராமல்), அருளாத வாய்க்கலமுள்ளாக, திருமாலாக - அருளுவிகு முவருககு நல்லாசீருக்கிற அமாகு, திருவடியின்-வாய்ப்பாச உமமுடைய, தகவிலுக்கு வாய்பாசிக கருபாருணத்துக்கு, என - என்ன, பிழைத்தாடுவாய் - தப்புச் செய்தாடுவாய், ஒருவாய் ஒருவாத்தை, சொல் - சொல்லியேனும் வாய் - வாய்த்தை, எனபிழைத்தான் - உமமையெய்துககுத நான் யதநமபண்ணினேன்? என்று கருதும். ஆதலால் வாததை சொன்னால் என்ன பிழையுண்டா மெனமுமாம். "சர்க்கிதாது" எனமுமாம் இவ்வகட்கருவடைய அடியவெப்பாசிகளும, கிருசித்தகாராசிக்மபந்திதவா கிகளால் வாத பாய்கையுந தோற்றுக்கிறது

இ - ஏழாமாடபுல, தாமமுடைய அபராத ஸுதரகவாதத்தும நிலமனசீரு? என பிழைப்பென்று அவர்ககு அறிவிப்பென்று தன் கிரியை நீராககிச் சொல்லுகிறது; இத்திருவாய்மொழிககு நிதாமமான பாட்டாயிற்று இது

[என்பிழைகோப்பதுபோல] - என்னுமில்ல துலோகம் தாய்க் கோக்குமாதோலே. [பரிவாடை] "வரவசுலோகிவெவள" எனகிறபடியே பண்டு குளிர்த்தவாயும் வாடை இப்போது வாய்க்கமாகிறாய் [சர்க்கிதாது] - சராசினாது விரதகருவையாசீருக்கிற தின்மேலே வாய்க்கலாக்ம சர்க்கிதாது "வடிவவாய்விவகிழ்" [என்பிழைதீய நீலிந்தருளி] வாடை சலிந்தபடி போராடுவது சீழாண்டாசினையை யாபிதாய்க் கணக்கிடுகிறது அயிலுதா தாவாலை தவிர்த்து, இப்போது "வகிழ் வாய்" எனகிறபடியே தோஷத்தில் வாய்க்குதாய் விற்குக்கிறது. [அருளாத திருமாலாக்கு] - எனபிழை பாய்க்குக் கைவிட்டு, "கவலிதாப ராய்" என னுமவனோடு அணையிருக்கிறோ? மமஅபராதகலோ பொய்யபிக்குப் பிராட்டிய வாயிலிலே அறிவி பென்னவுமாம் 'அபராதகலோக் கணக்கிடுவாககு அவனும் கட்டுபதோலே காண்' என்றுமசொல்லுவாய். [என்பிழைத்தான் திருவடியின் தகவிலுக்கு] வாய்பாச உமமுடைய தகவிலுக்கு என்ன தப்புச் செய்தான்? அபராத ஸுதரகவாதத்து - கூறும் அதுககு அடியாய் தலை - தகவாகிறது எனபிழை அகாசிகலாசீரிதமனனும் தாமமுடைய கூறும்மக்கு எவ்வாய்வு போரும்? "கொகவரீ-கொகவரீ-கொகவரீ" வாய்க் கவலிதாப ராய்விவகிவாய் செவெ" [திருவடியின் தகவிலுக்கு] - இழையேது தமதாமபடியான குடலதொடக்குண்டாசீருக்க, குதரத்தைக் கணக்கிட்டது அமையாதோ? பாரபதிகுப போராது, கூறும்மக்குப் போராது [என்பிழைவாய்ச சொல்] - ஒரு வாதத்தை சொல்லு. [என்பிழைகருவியாவகிரியே] - பருவத்தாலும் பிறத்தாலும் வாயின் பருவபாணம் பேசின் இனிமையாலும் ஸாவக வாதருபமாவையிலே உன்னவாய்க் காட்டி என்னுமையிழைக்கிற நீ, ஒரு வாதத்தை சொன்னால் என்ன வாய் உண்டா மென்னவுமாம் [யானவனாத்தநீயல்லியே] - கலத்தாச் செய்யுமவற்றை வாய்நில பிறத்தாலும் செய்வதோ? தவிரக நிலவாத ஸ்வதந்தா செய்க நீயுந் செய்யவோ?

ஈடு - ஏழாமாடபுல தத்தாமமுடைய அபராதத்தைப் பாராதே, "அருளாழிப்புள் கட்டிவாய்விதி" என்று சொல்லுபித்தனையோ வேண்டே தென்று அவர்க்குக் கருத்தாக; என்ன

ஏழாமாடபுல - என்பிழை இப்படி சீழ்த்தபாட்டிலே, 'என்பிழைத்தோம்' என்று பிழையை

சூறமோனமேயோ பாபபது ? தம்முடைய அபராதஸஹதவம் பாககங்கடவ தனரே ? எனறு சோஸ எனறு தன்கிளியை இரககிறுள

[என பிறகு கோபபதுபோல] எலும்பு நரம்புமேயாமபடி ஸரீரத்தான போர கருசு மாயிறுமி எனு றதபத்தோகைத்து, அதிலே மூத்ததமா யிருபபகோனறை வயாபரிப்பித்ததாறபோலே யாயிறுமி, பனிவாடைநாசினறது நஞ்சுட்டின வாரடையானது இருக்கிறபடி “வெப்பாவவக காரணம்” (பம்போபவநாமாருகம்) என்று நாயகனுக்கிருக்குமபோலே இராரினறதுகாணும் இவ வாரட இவளுகது “வெவ்வளம நிகுவவம்” (பதமஸோளகந்திகவவம்) கலம்பகன சூவோரைப போலே காமரையோடை செங்குழிரோரடகளிலே சென்று புகது, “பூலிலிழியிப் அதிவ் வெககை தடம” என்று, மேலுந் தினறு, அரிநிதியான பரிமாநுதக கொயதுகொண்டு வாராரினறது “பரிவம்” (பரிவம்) கலப்பறம்ப பசுக்கெனறவா யிராரினறது அதாவது பற நபே சிலாக்கு உடம்பு கொடுத்தசு சுணங்குநியாகே காயக்கலைத தெனறவா யிருகதை “பொககவி காரணம்” (பொககவி நாமம்) நமமை ஒனி பராணனோடேவைகது கலியாகுபோலே யிருந்தது “யகூரக” (தந்யாக) காற்றா வாராரினறதெனறவா, ஏதானதாங்கலம கேடிப்பபகைக பகேகிறவர்களுந் திலரே “யுஷ்ண வெவவெந்” (யுஷ்ணனோல்கே) இதுஎப்போகோ வநவது எனநிநுப்பாகர் “வெப்பாவவக காரணம்” (பம்போபவநாமாருகம்) “கூகரத்திவ் நெருப்பு” என்றாறபோலே இப்படி மவ்விநி யானவா வாடைகதுஇடைநது கோர்ப்பாசிற்க, இதகைப பரிவாசிகைக்க அவர், கடலடைப்பது படை கிரடவேதாசிரபடி நாயகநாயகிள் ஸநவாரபொருவர் பிரகதுபாறே அந்தரஜாதிகாலிலே துதை யுன்பதே இப்படி? * (அந்தரகதிலே ஹாதமானது அந்தரஜாதி அகாஸாகவாயுவிதே கால் கருஷுபவமஜிவாஷக்சாவே அருளிசெய்த இப்பாடலில், கருஷுபவமஜிவாஷக்சாவே அருளிசெய்த கிரா

[illegible]

* குண்டுவீதம் வ்யாக்யானவிருத்தம் எனப்பா

காற்ற) [எனபிறையே நினைந்தருளி] - காண்புகிற க்வேபர போனாதென்று கீராண்டைச்சிதை வாசியானினுள், அவிலுஞ்நாவாகை தலிர்க்கு, “வலவாபுரம்” (வலவாபுரம்) என்கிற படியே இப்போதுதோஷத்தில் ஸாவஸ்துராயாயிற்று இருக்கிறது [அருளாததிரு வாபார்க்கு] “அவ்வாறு வலவாபுரம்” (கவச்சிக்காபராத்தி) என்பதும் அருளே யிருக்க, எவ்வாறு திறப்பாத்து அவன்பக் கல் முகம்பெறலிருக்கிறோ?” என்று நஞ்சியா அருளிச் செய்து படி. “நாளை இப்படி நோய்ப்படவேண்டு கிறது அவனுக்கு அவன் முகங்கொடுத்து அருளே துயரகதையிறே யென்று இன்னுதாதிருள் ” என்று பிள்ளான் பணிக்குமபடி. உறவுள்ளவிடத்திலேயே வெறுப்பாராதார அருளா தொழுகிற தென்? என்றால், தந்தாவதற்றம் பாராதே அருளாச் சொல்லுகிறபடியோ வேண்டுவோ? என்ன (சாஸ்ய நினைத்தாராகில் நீங்கள் தான இங்ஙனே சொல்லுகிறீர்கள் என வினாசதான் திருவடியினைதலிணைக்கு என்னுங்கோள் எனகுற்றத்தைப் பார்த்து தலிக்க நினைத்தாராகில், தமபோதையாகிற நோதர வைக் காட்டுங்கோள் ஸ்வாமிக்கானை கல் போதையாயிற்று நிறைய எங்காளால் துறந்து (சவாய் போமோ? என்னுங்கோள் ஆபாயத்துக்குத் தந்தபடியெனறே எவ்வாறு; நாங்கள் துறந்து செய வதும் எங்காளாவிலே, தாம் போறுபபது தம்மாவிலே யன்றோ? [திருவடியினை தலிணைக்கு என பிறைத்தான்] “தேவரீர் கிருபைக்குத் தண்ணீர்க் கருங்காக ஏதேனும் பரதநினை நமஸ்கா ராதிகள் பண்ணிற்றென்கோ” என்று நமஸ்கா அருளிச்செய்யுமபடி [தலிணைக்கு] “ஆகா ஸம்வஸ்யவெனா பதபு” (ஆகாஸம்வஸ்யவெனாதார) என்று (சாஸ்யவாபடி யிருக்கும் நிலைக்கு என் பிறைத்தான் - என்ன தப்புச் செய்தார்? “சிவோவாபுரம்” (சிவோவாபுரம்) என்று எரிதோதாரா சாஸ்யபதர்களை காணுமாஸ்யமின்னுக்கு இடிக் கும் இறையாக்கி ததாவதார்போக்பராயணரா

சிவ கீரலயம் இப்பாதி கீராண்டைச்சிதை - பதங்களைத்துக்களிலே சித்தி கிதாவை ‘பிறையே’ என்கிற வலவாபுரம் - அவிலுஞ்நாவாகை தலிர்க்கு “வலவாபுரம்” (வலவாபுரம்) என்கிற படியே இப்போதுதோஷத்தில் ஸாவஸ்துராயாயிற்று இருக்கிறது [அருளாததிரு வாபார்க்கு] “அவ்வாறு வலவாபுரம்” (கவச்சிக்காபராத்தி) என்பதும் அருளே யிருக்க, எவ்வாறு திறப்பாத்து அவன்பக் கல் முகம்பெறலிருக்கிறோ?” என்று நஞ்சியா அருளிச் செய்து படி. “நாளை இப்படி நோய்ப்படவேண்டு கிறது அவனுக்கு அவன் முகங்கொடுத்து அருளே துயரகதையிறே யென்று இன்னுதாதிருள் ” என்று பிள்ளான் பணிக்குமபடி. உறவுள்ளவிடத்திலேயே வெறுப்பாராதார அருளா தொழுகிற தென்? என்றால், தந்தாவதற்றம் பாராதே அருளாச் சொல்லுகிறபடியோ வேண்டுவோ? என்ன (சாஸ்ய நினைத்தாராகில் நீங்கள் தான இங்ஙனே சொல்லுகிறீர்கள் என வினாசதான் திருவடியினைதலிணைக்கு என்னுங்கோள் எனகுற்றத்தைப் பார்த்து தலிக்க நினைத்தாராகில், தமபோதையாகிற நோதர வைக் காட்டுங்கோள் ஸ்வாமிக்கானை கல் போதையாயிற்று நிறைய எங்காளால் துறந்து (சவாய் போமோ? என்னுங்கோள் ஆபாயத்துக்குத் தந்தபடியெனறே எவ்வாறு; நாங்கள் துறந்து செய வதும் எங்காளாவிலே, தாம் போறுபபது தம்மாவிலே யன்றோ? [திருவடியினை தலிணைக்கு என பிறைத்தான்] “தேவரீர் கிருபைக்குத் தண்ணீர்க் கருங்காக ஏதேனும் பரதநினை நமஸ்கா ராதிகள் பண்ணிற்றென்கோ” என்று நமஸ்கா அருளிச்செய்யுமபடி [தலிணைக்கு] “ஆகா ஸம்வஸ்யவெனா பதபு” (ஆகாஸம்வஸ்யவெனாதார) என்று (சாஸ்யவாபடி யிருக்கும் நிலைக்கு என் பிறைத்தான் - என்ன தப்புச் செய்தார்? “சிவோவாபுரம்” (சிவோவாபுரம்) என்று எரிதோதாரா சாஸ்யபதர்களை காணுமாஸ்யமின்னுக்கு இடிக் கும் இறையாக்கி ததாவதார்போக்பராயணரா

யிருந்து அவற்றை ஒன்றைப் புகுத்திப் பண்ணுக, 'உமமுடைய கோபத்துக்கு அடியின' என்றாளிறே, அவர்கள் பொற்றைய நீனைத்திருந்த கனத்தாலே "கெடுவெய்யுடையது" (மனஜெந்தரபுதர) - அம்பதினியிரமாண்டு செயதாசெயத குற்றங்களைப் பொறுத்துச் சோலிடே ஆண்டு கொண்டு போந்தான உங்கள் தம்படனா, அவன வயிறிலே பிறந்து குற்றஞ்செய்தோமென்று தலையறுக்க வந்துநின்றா நீ, அழகிதாயிருந்தது உமமுடையபோக்கு! "கெடுவெய்யுடையது நிஷ்டாவிவாதிசெய" (கலதேநஸநதிஷ்டா திவாநநிதேயே) பராஸ்தரவாய மன்றிககே கண்டதிலே கடுகச் சாபுததைப்பண்ணி மீளமாட்டாத தியக்குகளை நீரே 'இழந்த போகங்களை புலிப்பது' என்று சொத்துவிட்டு, நீ சோலலிறுச் செயதன வென்று தலையறுக்க வந்து நின்றா இப்படி சோலல்லாமபடியிறே இவா பொறையிருப்பது [ஒரு வாய் சோல] "ஒருவாய்" என்றது ஒரு வார்த்தை யென்றபடி "சோல" என்றது சோல்ல என்றாய், ஒருவார்த்தை சோல்ல என்றபடி. [என பிழைக்கு மிளங்கிளியே] மௌகதயத்தாலும் ஸிகத்தமான பணிதியாவும், வடிவிய பசுமையாவும், வாயில் பழுப்பாவும் நாயகனுக்கு ஸ்மாரக மாய எழுமபையிழைக்கிற கிளியென்னுதல், என பிழைக்கும் என தரையை அறிவித்தால் என்ன தப்பிண்டா மென்னுதல் [யானவளாதத நீயிலேயே] புறியுபதியாயத தானதோன்றியாய் இருப்பா செய்வதை வயிறில் பிறந்தாரும் செயவரோ? கருந்துபிரிதார செய்வதை வளாததவா களும் செயவர்களோ? [யான வளாதத நீயிலேயே] அவனதான இப்படிச் செய்யவேண்டிச் செய் தானே? எனனோடடை ஸம்பநதமன்றே அவன இப்படிச் செய்தது? அப்படி எனனோடடை ஸம்பநதம் உனக்கு முண்டானபின்பு, நீ நலியச் சோல்லவேண்டுமோ? [யான வளாதத நீயிலேயே] எனக்குத் தக்கார்போலே யன்றே நீயும் இருப்பது, உனக்குத் குறையோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

நீயிலேயேசிறுபுவாய் நெமாலார்க்கென்துதாய்
நோயெனது நவலென்ன நலாலாதேயிருந்தோழிகதாய
சாயலோமேணிமாமை தளர்ந்தேனநான் இனியுனது
வாயலகிலின்னடியில வையபாரைநாடாயே

போக்கு - வயாபாரம் பரதயுத பரிமேலமே உளவென்கிறா - கலதே இத்தாதி பரதிலுதகாலாதிக்கமத் திலா - 'கெடுவெய்யுடையது நிஷ்டாவிவாதிசெய' என்றதுக்குக் கருத்தென? என்ன, பராஸ்தரவாயுதிசுராதி காலாதிக்கமம் உமமுடைய நியமத்தாலே வந்த தென்றபடி எளிபிழைக்கும் - எழுமபுகளைச் சிதைக்கு மென்று முத்தலத்தம் என் - என்ன, பிழைக்கும் பிழையாம்? தப்பிண்டா மென்றபடி என்று இரண்டா மாத்தம் யான வளாதத நீயிலேயே என்றதுக்கு - 'ஒருவாய்சோல' என்றவாதே, அது செருக்கடித்து அநாதரித் திருக்க, சோல்லுகிறுளென்று அவதாரிகை அருவாதேயம் 'திருமால்' என்றததைப்பற்ற ஸ்யியுபதியாய் என் தது தானித்தாரி என்றது 'திருவடி' என்றததைப் பற்ற, வைத்ததரென்றபடி விவரணம் - கலந்து இதயாதி தாதயாயாதம் - அவளத்தான இதயாதி விவரணம் - எளித்ததற்குக் காப்போலே இதயாதி, முன்றும் தாதயாயாதம் 'என்பிழைக்கும்' என்றதின் பரதமத்தவியார்த்தாருணமாக, 'யானவளாதத' என்றதுக்குத் தாதயாதயென்று கண்டுள்ளவது ஸ்யியுபதியாய் இதயாதி வாகப்பதவத்துக்கு - 'வளாதத' என்றதிலே நோக்கு அவளதானியாதி வாக்யத்துக்கு - 'நீயிலேயே' என்றதிலே நோக்கு என்பிழைக்கு மிளங்கிளியே, என்பிழைகோபபுதபோலப் பணிவாடைபுகின்ற என்னிடத்திலும், என்பிழையே நினைத்தருளி அருளாத திருமாலாக்கு திருவடியினதகவிலுக்கு என்பிழைத்தானென்று ஒருவாய்சோல பின்னையும் அது அநயபாரம் திருக்க, யானவளாதத நீயிலேயேயிதி இதயவயடி (எ)

ஆ — (நீயிலியே) தன்னுடைய அவஸாதத்தைக் கண்டு அவஸைமாதிரி துன்பவைய நோக்கி, எனக்கு அரியதாகையே தனக்கு விவரமுண்டாயிருக்கிறவர்க்கு நோபெனது துன்பிலென்ன, துவலாதே யிருக்காழிந்தாய நீயிலியோ? என உயிரானது முடிந்ததுகிடாய, உனக்கு சகலவாதத் தேடாய என்று சொல்லுகிறான்

ஒ — எட்டாமபாட்டில், ஒரு துன்பவையக் குறித்து பகவத்கிரியைக்கொண்ட தனக்கு வந்த மஹாவஸாதத்தைச் சொல்லுகிறார்

[நீயிலியே பென்று சொடங்கி] - இன்று என அவஸாதத்தைக் கண்டு மிகவும் களருகிற நீயினோ? ஆஸரிதருடைய நோவு பொறுக்க அவர்க்கு பகவதிலே அகிலபாமுத்தையிருக்கிற எம்பெருமானுக்கு விரதவயஸைத்தாலே மிகவும் சொல்கிறுகிற எனதுடைய தாகாய எனதுடைய மஹாவஸாதத்தைச் சொல் எனன், சொல்லாதே சொல்லாதினானே தன்ன மடிதகாய [சாயலொடு என்று சொடங்கி] - சாயலொடுகூட வல்ல சிறத்தை இழந்தேன் நரம, இனி உன் பாக்ருகியறிந்து உன்னை வளர்ப்பாமைக் கேடு, நான் முடிந்தேன் என்று கருத்து

ப — அந்தரம், நிரதிரியவாதல்லவனவனபகவதிலே பெறுவானே நிரைய அறிவிக் திரியென்று, தான் வளர்த்ததொரு முகநுமான் துன்பவைய பாக்ருகி சொல்லுகிறான்

சிறப்புவய - பாவபத்தாலே நிறுக்கி துயரம் கெடுமாலைக்கு - (ஆஸரிதவியுத்தலை நிரதிரியவாதல்லவததாலே) பெருமனோசாசனவாக்கு, எனது தாய - எனதுடைய தாயாயச் சென்று, எனது - எனதுடைய, நோய - விரதவயபதியை, துன்பிலென்ன - சொல்லென்ன, துவலாதே - சொல்லாதே, இருந்தகாழிந்தாய சொருக்கித்திருந்துகிடாய, நீயிலியே - நீயிலியோ? நான் - நான், சாயலொடு - ஓனியோடுகூட, மணி - மலர்க்காயான, மரணம் சிறத்தை, தவர்த்தேன் - இழந்தேன், இனி - இப்படி எடுபட்டினை, உன்ன - உன்னுடையதான், வாயலகில் - வாயலக்குக்குள்ளே புக, இன் அடிசில் - மஹாமான் அடிசில், வாயபாசை வட்டிலவாசை, நாடாய - புறம்பேபோய ஆராயவேணுவசைன் இத்தால் - வட்டகிள்கித்தகாரம் பண்ணுதது தன் இழவென்று தோற்றிற்று சிறப்புவயென்று - வட்டகருடைய பருவசிறுமையும உகத்தெய்ய மென்று தோற்றுவித்து

இ — எட்டாமபாட்டில், தன் தசையைக் கண்டு உருவகிற தன் துன்பவையக் குறித்துத் தன்னுடைய அவஸாதத்தைச் சொல்லுகிறான்

[நீயிலியே] - என அவஸாதத்தைச் சென்று சொல்லென்ன, கெடுகவடித்திருந்தாய நீயினோ? இதுகருக் சொன்னோ? எனனில், சிழில் அவற்றமக்கு நொலிநொலைய இதுக்குச் சொல்லிற்று எனலிருக்கிறான், கலக்கத்தின் மிகுதியாலே இன்று என அவஸாதத்தைக் கண்டு தளர்க்கிருக்கிற நீயினோ அன்று சொருக்கித்திருந்த பென்றுமாம் [சிறப்புவய] - உன் பாலமம் நம்கார்பத்தைக் கெடுத்ததிலையோ? [நெடுமாலாக்கு] - வடிவெனவெனென்னதுதல், ஆஸரிதப்பதல் அகிலபாமுத்த என்னதுதல் [எனதுதாய] - அன்று அவன் வாயமேதத்தக்கு இலக்காய, இன்று வெறுத்தாராயிருக்கிற எனதுதாய [நோபெனது துன்பிலென்ன] என் நோபென சொல் லென்ன இவனோபெனருல் வயவருத்தமாயாயிற்று இருப்பது மரீ பாதம வான் நோபெனருல் சாதுததிகமா விராதே, "ஐயின்பு," "வாயுசூவுரயிதெனவிசு" ஸம்ஸாரிகளுக்கு பாதததிலியுயவகளிலே இழவு பேருகையாலே பகவத்கிரியைக்கொண்ட அறிவர்க்கு, [துவலாதே யிருக்காழிந்தாய] நோயறியாமை சொல்லுகிருத்தாயலலை நான் வயவமையன்று, சொல்லாதினானே தன்னமடித்திருந்த யித்தனையேதே அத்தனையில வயமோதம் அது, இத்தனையில நோவுஇது, இரண்டு தர்மியையும இருக்கிமாத்தர்தாலே நோக்கலாயிருக்கவனோ நீ ஆஸரித்தது?

[சாயிலாடு மணிமாமை தளாந்தே நன் நான்] அது, 'போகிறேன் என்று உகயோகித்தது, இனி ஆறா நோகசுப போகிறு யென்கிறுள் ஸமுநாயஸோபையோடே கூழன் அழகிய நிறத்தை இழந் கேன [இனி உனது வாயல்கில் இன்னாடிசிலவைப்பாரைநாடாயே] இனி உனக்குச் செய்ய அடுப பது, உன பாகருகியநிறு வளாப்பாரைக கேடுகைகாண் சரமதசையிலே கமமுடைய திருவா ராகநமான பிளவிலையப் பாராது, "வாயல்கிலினையில வைப்பாரை நாடாயே" என்று அருளிச் செய நா Cபரியதிருமலைநம்பி

ராடு - எட்டாமபாட்டு முன்பு இவள் வாததை சொல்லிக் கொண்டாடுகையாலே தரித்திருந்த பூவையானது இவள் உறவப்புகவாறே தானும் உறவப் புககது, அதைப் பார்த்து முன்பே என தருமையை அறிவியெனனச செருக்கடித்திருந்தாய், நாடு முடியாநின்றேன், இனி உனனை ரவகிப்பாந் ரத தேடப்பாரா யென்கிறுள் பூவையென்பது நாகணவாயப்பா, அதாவது ஒரு பசுவிவியேஷம்

[நீயிலேயே] எனதருமையை அறிவிக வேணு மென, அறிவியாதேயிருந்த உன னாலே வந்த தனறே இது? அறிவித்தால் வாராதே யிருந்தானாகிலிறே அவனுக்குக் குறையாவது? பகவல்லாபம் சோப்பாராலே என்றிருக்கிறுள், அவயவதானே ஸம்பந்தம் எம்பெருமானோடே யாய் ருக்க, ஆசாயனை விரும்புகிறது - பண்ணின் உபகாரத்தைப் பற்றலிறே, "சூரகீதையதொஜிதா னும்துமவ விவபுஷிவாடியெசு" (ஆதீதயதோஜனாநம் தம்பூவம்பிவாதயேத்) என்னுந்நிற திறே [சிறுபூவாய] உனபருவம் நிரம்பாமையிறே நமகாயத்தைக் கேதேத்து [நெடுமாலாகது] அவர்க்கு வயாமோஹந்தை யுண்டாகக்கொடுவரவேணுமென்று இருந்தாயிலேயே? [எனதுதாய்] எனக்கு அவர்பகவல் வயாமோஹந்தா னிலலாமை இருந்தாயுமன்றே! *(வயிறில பிறந்த உங்க னாக கொண்டு அபிமதம் சோரகவேண்மெபடியன்றே! எனக்கு உண்டான ஆசை) [நோயெ னது] 'பிரதாழவானே நோய்' என்றால் சாதாத்திகமாயிராதே? "ஜபிதும்" (ஐடிஸம்) நல்ல மால் வந்தால் 'பிளா பரதனமயிருகாயிருந்தது' என்றயிறு, "சகரவாத்தி வாயலிலேவது, அவளு யிறு சடை புனைந்திருக்கிறுள் "வீரவலகம்" (சீரவலகம்) நல்ல பரிவட்டங் கண்டால் 'இது பிளாககாம' என்று வாயலிலோகன், அவனன்றே மரவுரியுத்திருக்கிறுள் "பூரஜிதும்" (பராஜிதும்) அவாக எிரந்துகோக்கப் பெறுமவன், தன் அபிமதத்துக்குத் தான் இரப்பாளன

எட்டாரபாட்டு - நீயிலேயே இதயாதி 'நுவலெனன நுவலாதே யிருந்தொழிந்தாய்' என்று இப் போது சொல்லுகையாலே, 'எனதருமையை அறிவி' என்று சொன்னது வித்தம்

'எனதுநோய் நுவலெனன நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய் நீயிலேயே' என்று அவயித்ததுஅருளிச்செய கிறா - என் தருமையை இத்தயாதி இது - தனருகை என்னாலே யென்கிறுத்தன்? வாராதிருந்தஅவனதன்றே குறையு?எனன், அறிவித்தால் இதயாதி ஸவாபதேசம் - பகவல்லாபம் இத்தயாதி பூவாடி அபகார ஸகையியொப்பொடொடிசயயை அருளிச்செய்கிறா - அவயவதானே இத்தயாதி அவயவதானே - ஸகையி ஆசாயனை ஆதரிக்கையிலே பரமாமம் - சூரகீதையாதி "அளகிகம் வெவிகம் வாகித யாயுடிககெவவா" உகி வுபுஷிவாடியெசு உரும சோகவலுதன் அளகிகம் விஷகமரணாடி உபயொதி, வெவிகம் ஸமபுஷிவாடியெசு உபயொதி, சூபுஷிதம் கொகொவ யொதி 'சிறு' என்பதுக்கு ஹாவம் - உபபருவம் இதயாதி (நெடுமால் - பிக வயாமோஹம் அவர்கித் இத்தயாதி - முன்பே அவா நெடுமாலானறே? என்று கருத்து என்கித் அவர்பகவல் இத்தயாதிக்ருக கருத்து - வயிறிலபிறந்த உனனைத் துதுவிமெபடியன்றே என வயாமோஹ மென்று 'எனதுநோய்' என்கையாலே - லோகவயாவருத்தியை வித்தவதகரித்து தருஷ்டாநதம் - ஸூபாநாநிலாநி இத்தயாதி கண்ணவிக்(வாண்

* குண்டவிதம் வயாசுயாநவிரூபம் என்பர்

யிருந்தான் “வடிக் கொம்பு” (பதிதம்பு) - “சுஷ்ணு ஹர தரோ ரொவ” (அங்குபரதமா ரோபய) என்னும் கிலே பெற்றதில்லை “படுகதை உறுத்து” என்று மடியிலே கணவளரும்வென்று நிறைந்ததைக் கிடக்கிறான் “சுஷ்ணு ஹர தரோ ரொவ” (ததார்பராமோ தூத்தாரம்) - வைத்தகண் வாய்க்காதே கண்ணோண்டிருக்கும் பெருமானுக்கும் கண் தவககவொண்ணுதபடி இருக்கிறவனை “யுஷ்ணு ஹர தரோ ரொவ” (யுகாந்தே பால்கரமயதா) - பெருமானாரருவாக்கும் கண்ணைக்கவொண்ணாமையே யன்றிகே, ‘ஐகதபலமஹாரம் பிறகதப புகுகிறதோ?’ என்ற மடபடி யிருந்தான் [கோயெனது ஹவலெனன்] என்றபொருளை அங்கே சென்று சொல் எனன், சொல்லாதே யிருந்தோழிந்தாய். ஹவலாதே யிருந்தா யெனனுதல், ஹவலாதே யொழிந்தா யென்னுதல் செய்ய அமைமயாதோ? இரட்டிப்பென? எனனிர், - ‘வந்தோழிந்தான், போயொழிந்தான்’ என்னக் கூடவிறே, வழக்கச்சொல் இருக்கிறபடி இரண்டு தாமியையும ஒரு உத்திமாதரத்தாரே நோக்கலாயிருக்கவென்றே நீ கூறியிருந்தது! ‘அதுக்கு இப்போது வந்ததென?’ எனன், - [சாயலோடு மணிமாணம் தளர்த்தேன் நான்] - ஸமுதாய சோபையோடு கிறத்திற் பெருங்கல்யாணம் இறந்தேன் ‘இனிப் போய் அறிவிக்கிறேன்’ என்று தவிர்த்துபுகுது; கதேஜலேஸெதுபந்தரபோலே இனி அறிவித்தால் என்ன லாடமுண்டு? [இனியுன்னு இத்தயாதி] - இனி உனக்கு ரகசியத்தைத் தேடப்பாராய் அவ்வவத்தாலும் போனகிறத்தை நீடகப்போகா தெனிருக்கிறா பெரியதிருநிலைமப்பி, தம்முடைய அத்திமதையையிலே, தமக்கு ஒரு வெண்ணையக்காமேயின்னாயாவிறறு திருவாராதாம்; அவர் திருமுனையில் திருந்திறையை வாங்கச் சொல்லி, “சாயலோடு மணிமாணம் தளர்த்தேன் நான் இனியுன்னு வாயலகி விண்ணடிசில் வைப்பாரை காடாயே” என்றாராம்

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

நாடா தமலநாடி ராடோறுமநாரணன் தன்
 வாடா தமலநாடிக்கீழ் வைக்கவேவகுக்கின்று
 வீடாடிவீற்றிருத்தல வினையற்றதெனசேயவாதே
 உடாடுபனிவாடாய் உரைத்தீராயென உடலே

ஞானாயோவந்திகே - கண்ணவக்ஷ போகணம் ஸாந்தமந்திகே. என்னும்படி - எனது மனங்க்குமயடி
புமாரஞ்ஞைமலிவகிதம் மாரவாரம் யபா இமரூவலம்மாரவாரவாதுவகபா இமரூவகிதம்
உருபெருகுபுரு - 'பெருமனெருவர்க்கும்' என்கிற இடத்திலே - கண்டார்க்கும் கண்ணவக்ஷ போகண
வருப இதுபுரமாரபுரு இவ்வுபலம்மாரம் பிறக்கை யவது - இவன் தலமுறையக் கண்டால் பெருமா
ளும் கண்டபது, பிணை விழுகிறும் இல்லைய மெனதபடி. நுவுலுரை - சொல்லரை தலவந்த மனவையை
அதுவந்திதப பரிவாரிக்கிற - நுவுலாரே இப்பாதி வழக்கிக்கொல் - உவ்வாரை பாவந்திதமான சொல்,
நிரைச்சொல், செய்குச்சொல், வழக்கச்சொல் என்று திரிவிதமிதே மபதம் 'நுவுலாரேயிருக்கொழிக்கைய'
எனதுதக்கு மாரவம் - இரண்டேநீர்மையுமி இப்பாதி இரண்டே நீர்மையுமி என்றது - கையாரைமும் தன்னை
மாரதல், தன்னைமும் மனவையையுநல் சாயல் - சாயை, மருதாயமோவை மனமை கந்தம், அருவக
மோவை மனி எனது - மனவையையையு, பெனவகக்கயா சொல்லுகிறது மோவாகு அவதாரினை - இனிப்
மோமி இப்பாதி வாய்தாத்தப்பயா இனி உனக்கிது இப்பாதி மனவகென இதுபாதி வாகுவிவர
ணம் - அவன் வந்தாரும் இப்பாதி பாரவக்கிம - மொய் திதமையுமி இப்பாதி மொய்வாய், மொ
ய்வாய்க்கெனதுதாய எனது மோய தகவென்ன நுவுலாரே இருக்கொழிக்கைய நீயிலேயே, தான் சாயவொடு
மனமையுந் தன்ந்தேன், இனி உனது வாய்க்கி வினவாழ்கிவைப்பாரை மோயே இப்பய்யல். (அ)

ஆ — (நாடா கமலா) ஒருவாடை வந்து தன்னை சமர்ப்புக, அது எம்பெருமானுடைய நியோகத்தாகவே வந்திருக்கிறதாகக் கொண்டு அதைக்கொடுத்தது, 'ஸாவலவாமியான் தன் திருவடிகளிலே அராயநக கர்ப்பபூபாதி ஸாவபரிசாடியோபகரணங்களைக்கொண்டு ஸாவகாலமும் ஸாவஸேஷ வரத்தியும் பண்ணுசைக்காசவனரே எனனுடைய ஸவருபம் பரிசுலுபதமாயிற்று' ஆன பின்னடி, இப்படி சேஷத்தை ஸவபாவையான நான் தன்னை விஸலேஷித்து, விஸலேஷத்திலே அபிஷிதகையாயிருக்கும் இப்பொலலாவிருப்பது எனசெயவதே நா' என்று எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்கால அவன் உபேஷித்திருந்தானாகில் பின்னை வந்து சரவேணும் என்கிறான்

ஓ — ஒன்பதாமாடடியல், தனக்கு ஸேஷமாயிருக்கிற வஸது இவ்வளவு அவஸநமாய முடிந்ததுபோகப் பெறலாமோ? என்று எம்பெருமானுக்கு அறிவித்தால், அவன் உபேஷித்தருளினானாகில் அவஸபயம் என்றை முடிக்கவேணுமென்று ஒரு வாடையை இரக்கிறான்

[நாடா சாலனென்று தொடங்கி] இஹைச நகில் ஒருவரால் தேடவொண்ணாத செவவிப பூவெல்லாம் தேடி ஸாவஸேஷியானவனுடைய வாடாகமலரின் செவவியையுடைத்தான் திருவடிகளின் கீழே நிப்யமும அபிஷேகசயப இவ்வாசுமானை உண்டாக்கிறது [ஃபீடு என்று தொடங்கி] விரஹபயஸகத்தில் முறா தாடிவிசு மான பொலலாக இருப்பது எனசெய்யசகடவதே? எம்பெருமானைப் பிரிந்து விரஹபயஸகத்தில் முறா தாடிவிசுமொ யிருக்கைக்கிடாக பாக்யவீரமான இவ்வாதமவஸகி எந்நெய்யாசா வது? என்னாநா உறவுமுறையாசோடடைத் கொத்து அதுகைக்கும் உமமைப் பிரிக்கிருக்கைக்கும் ஸடான இப்பொலலாதா இருப்பதுஎனசெயவது? [உடாடுபனிவாடா யென்றுமேலுக்கு] அங்கோடு இவ்வேகாடு உலாவித்தகிரிகிற குளிராகறதே! எம்பெருமானுக்கு என்றை அறிவித்தால் அவன் உபேஷித்தானாகில் அவஸபயம் சரவேணும், அவ்வேகாடு விரஹபயஸகம் செஞ்சு இவ்வாசுமிருக்கிற எனனுடைய உடலை

ப — அநந்தமம், முன்புபோலன்றியே முடிபடாக அவனாகலநின்றும் வந்ததொரு வாடையைப் பாகத்து, நிருநாதிக பந்துவாசவருக்கு ஒருவாடத்தை சொல்லிவந்து பின்னை நலியா யென்கிறான்

உரு - (அவாசுக்கும் எனக்கும்) நடுவே, ஆடு நலையாடி கதிரிகிற, பனிவாடாய குளிராக வாடாய் நாடாக (ஆதகாதுருபமாகக்) தேட அரிய, மலா பூசகனை, நாடி தேடி, நாடோறும் நிகயமாக, நாரணான்தன் - (திருபாதிர ஸம்பகககையுடைய ஸவாமியான்) நாராயணனுடைய, வாடாத மலா அபுககிழ செவவித நாமரைப்பூப்போலே போகயமான திருவடிகளிலே, வைக்கவே ஸமாபிக்கவே, வகுக்கிறது (கரணங்களை) வகுக்கிறதா யிருக்க, வீடு விஸலேஷத்திலே, ஆயு - வந்ததிதது, ஃபிறழிருக்கல் - தனிப்பிருத்தலாகிற, வினை அறத்து பாக்யவீர கருதயம், எனசெயவதேதா எனன பாயோஜநம் தருவதே? என்று, உரைத்து (அவனுக்கு) உரைத்து (அதுகலேலாதகமம் பெற்றநிலையாகில்), என்று உடல் - எனசரிமம், நாராய இராசபடி ஸந்தோபோகம் வீடு - பிரிவு இதகால் - ஃபடகா அவஸைதாவிசேஷத்தாலே பாந்தகாகிலும் அதில் தாதபாயமில்லை, சாரபகாராகில் உத்திகுபயநென்று சருத்து

இ — ஒன்பதாமாடடியல், முன்புத்தவாடைபோலன்றிசகே, தன்னை முடிக்க அவன் வரக்காட்ட வந்ததாகத் தேகாற்றிறொரு வாடையைப் பாகத்து, தனக்கு ஸேஷமான வஸது இவ்வளவு முடிந்ததுபோயிதகையோ? என்று அவனுக்கு அறிவித்தால், அவன் உபேஷித்தருளினானாகில் பின்னையும் நான் இராமே முடிக்கவேணுமென்று இரக்கிறான்

[நாடா நல்லாசாய்] அபிஷிதவசத்துக்கிடாகத் தேடவாரிதான் பூபாநங்களைத் தேடி, 'எனது சைப்புமுள்ள பூக்கொண்டு' எனனுமாபோலே [நாடோறும்] விசேசேதியாதயு கிருந்தி

சரிதது ஸவருபம் பெறும் வஸ்துவுக்கு, விசேஷம ஸவருபநாசிரீதே | நாரணன்கள் வராத மலரடிக்கீழ்] - ஸாவஸவாமிபாணவனுடைய எகநுபமான செவயிபூழ்சீராலே இயற்கையான திரு வடிவிலேயே அகிஞ்சிதகாமானவனமும் விடவொண்ணா காய நிரதிபய போகலான திருவடி கள் [வைககலே வருகின்றது] - “வலுஷு வலுவநிவரலாய” என ஸமரோபாசீல இனக்ககலாபிதமும் இவனை உண்டாக்கிற்று வைக்க - சோக்த சேஷபூத நுகருத் திருநிதகாரததரலே ஸவருபநா மாணற்போலே, சேஷிக்கும் கிணுதிகரிப்பாக ஓங்கொண்டு வுதாபிப்போலே ஸவருபநிதி [விடாடி யிற்றிருத்தலென்று தெரடவது] - விடென ய விபரலேவாம் புரிதக - அகிலே அவக ளுக்கை யிறழிருத்தல் - அகிலே மூர்த்தாபிஷிதஞான வினை - நலவினை அதுவை - சேஷிசுவக விபரலேஷத்திலே அவகாவித்து அகிலே மூர்த்தாபிஷித காமாய பாக்யநிபமாச இருபடி, பாக்யநிபமான இவ்வாதமவஸது எனவடிமாம் விடுவாய் (பெறுபாடாய உறுமுமுறையாபிராபி தெரற்றயுகைக்கும் மமமை) பிரிந்திருககைகயும் மடான இயொலலாயிருபடி எனவடிமாம், “எவராதும் பழிபுடிநடிகுகெனதாமா விழிப்புகு” என ஸமரோபே [எனசெயலோ] - என செயபுமோரீதுககாச எனவடிமாம் இது திரிமுடிமலல, இனக்கு ஸருபரீயாததமுபிரிலில எனப படி [ஊடாபெனரிவாடாய] - ஊடுடென்று லாணா, புரிதக - ஸஞ்சரிசுகை அந்கரவகாசக ஸஞ சரிசுகை அவகோடு இயகோடு அந்கரவகாமககென்கொண்டு ஸஞ்சரிசுகை கு ரிதாச காதரீர் 'ஸாஸப லேஷதகையில எனகருப பாககாச ஸஞ்சரிசுகை போலீரீது' என ம ரீ சொலவாயா [ம வரடய] - அவதும் என ஸவருபத்தை விஸ்வமிக்கையா லே ம கமோ வாக்காடி ஸுஷிதகனை 'வாடா கமல ரடிக்கீழ் வைககலே வருகின்றது' எனகொ பாகா கஷுர நொலலி, [சாபிவாடா லே] - அவவாஸ வரும நிதயகைககாயுமம் வேண்டா' எனயு * போகிகககனுகி, அவபாயம் வரது வரது வரது வேணும் [எனதுடலே] - அவகோடெடைய டிரிவுக்கும் நெவகிளோராக இடத பயரிசுகை முடிக்க வேணும் இப்போது இருபடித் தேட்டமாணரோசீல அபிதேயமுடிது தேட்டமாநிதே.

நாடு — ஓனபதாமபாடே “சாயவோமேனமிமாமை தளார்தேன் கான” என்றஇருக்கிற ஸமயத்திலே ஓசுவாடை வந்து உடமலிலே பட்டது; இதுதான் உடய தோற்றம். இருத்தபடியாயே வெறுமனன்று, மஹாராஜநுடைய மிடறேருகையில் தெளிவைக தெட்டுத் தானா, 'பூர்வமகணத் திலே வாலிகையாலே நெருகுண்டேபோனவர் துடபோது துடபடி தெளிந்துபுகு அறைகடவகிற துது வெறுமனல்ல, இதுககு ஓரடியுண்டு' என்றற்போலே, துவருநா து ஸாண்டக்கு ஓரடி யுண்டாக வேணும் என்று பார்த்து, ராஜாக்கள் ராஜதீரோஹர் செயதவர்களை கலிகைக்கு வேற்காரரை வா விமோபோலே காலையலிகைக்காக ஸர்லேபவரன் இவ்வாண்டைய வரவிட்டாளுகவேணுமென்று பார்த்து, வேற்காரர் கோடுபோய் கலியப்புக்கவாறே 'நிதியுண்டு' என்பா சைடபோலே, கான சொல்லு கிற வார்த்தையை கீ அங்கே சென்று அறிவித்தால் 'அத்தகையால்வரும் கணையயும் வேண்டா' என்றுஇருத்தானாகில், அவசயம் வந்து என்னை முடிக்கவேணுமென்று அர்வாண்டைய திரக்கிறுள்

ஓனபதாமபாடே - நடைநி இப்பாதி “சாய” எனவகையாலே வாகட பாதகமென்று, ‘உணர்த்து’ என்ற அவனுக்குச்சொல்லி என்னை முடி பெயரையாலே - அவனவகலிட்டா மென்று தோற்றையாலே இவ்வாண்டேக்கும் அதுகணயாக அவதாரிகை சாயலோடு இப்பாதி “ஊடாபெனரிவாடாய” எனததைப்பற்றித் துண்டைய இப்பாதி என்றற்போலே துரும-துதினாடைய தோற்றாய் துருதபடியாலே, வெறுமனன்று இவ்வாடைக்கு ஓரடி யுண்டாகவேணுமென்று பார்த்து என்று அக்கயம் தெளிந்தாடி பாதாபயானா மீட்டிற் றகையில் தெளிவென்றது - “தெருககாடுககிசுகிசுக” என்றததைப்பற்றி ‘ஸாயகிசுகி’ நிரவலலு லீபீகலு லிசெஷகி? உடுகெகிசுகி வாககாரகமாது முடிசுகி ககய கீவகிசுகி” எனதததைப்ப பற்ற, பூர்வமகணத்திலே இப்பாதி அறைகடவகை யுத்தத்துக்கு அமைச்சுக, ஸுபகிய்யம், ஓரடி து அமைச்சுக, ஓரடியுண்டாகவேணும் - ஸர்வசனடியாக உண்டாகவேணும் ‘உணர்த்தியம்’ என்றததைப் பற்ற - ராஜாக்கள் இப்பாதி பெருககாலா ஆயதயாக்கை த்தயுண்டின்பகையா பாக வரது - “வைக்கவேறுக்கின்ற” என்றதைப்பற்ற. தாஷடாத்திகே, நிதித்தததீயம் - வைக்ககால

[நாடாத்தமலாநாடி] ‘ஆதமபுஷ்பகதைச சோலஸ்கிறது’ எனபாரு முண்டு, அங்ஙனன றிகே, சீயா, “என்னடிதையமுளா புதகொண்டு” என்கிறபடியே, ‘தேடவரிய புஷ்பங்கொலாபாம தேடி’ என்று அருளிச்செய்வா இதுதான் ஒருநாள் பதவிநேதையனிககே, [நாடோறும்] விச சேதியாதபடி கிஞ்சிதகரித்து ஸ்வரூபம்பெறும் வஸதுபுகு, விசசேதம் ஸவநுபஹாநியேறே [நாணன] - நித்யபரிசாரைய பண்ணவேணமேபடி ஸாவஸபாநியானவன [நாடாத்தமலாநாடிக்] செவவிமாறாத பூபபோலே யிருக்கிற திருவடிகளினகீழே ஸுபநுபஹாநியானும் விடவோண்ணாத படி நிரதிரய போகயமுமான திருவடிகள [நவககவே] சோககவே [வருககின்ற] உண்டாககிறது “ஸுநுஷ்டுஸம் வந்வாவலாய” (ஸுருஷ்டஸ்தவமவந்வாவலாய) போலே இப்படி வகுதகதுமாய ஸாவபமுமாய நிரதிரய போகயமுமான திருவடிகளிலே ஸாவ வித ரகங்காயங்களைப் பண்ணவாயிற்று இததை யுண்டாககிறது சோஷபூதனுக்கு கிஞ்சிககரித்து ஸ்வரூபஸித்தி யாற்றாமோலே சேஷிக்கும் கிஞ்சிதகரிப்பித்துக கொண்டிழே ஸ்வரூபஸித்தி இப்படியிருக்க, [நீடாடி வீற்றிருக்க விரையற்ற தெனசெயவதோ] வீடென்று விடுகை அகாவது - விசவேஷிககை ஆடுகை அவகாஸிககை வீற்றிருக்கையாவது விசவேஷத்திலே முாதநாநிதிககையாயிருக்கை விரையறாதகயாவது ஸுவினையறாதகை இப்படி பாகயஸாநியாலே விசவேஷத்திலே அபிஷேகமபண்ணித் தமமைப் பிரிந்திருக்கிற இப்போலஸாத இருபடி உண்டே, இது எனசெயயரகடவதோ? எனதுதல, அனரிககே, தமமையுமீ பிரிந்து, காமோடு ஒரு ஸமபந்தகதை யீடே பகதுகளும ரகவிட, அவாகளைப் விடே, வேறுபட்டிருக்கிற இவ்வயது, எனசெயயரகடவதோ? எனதுதல * “எமராலுமபிப்புண்டிங்கனெதமமா லிநிப்பண்ண” என்னக்சடவதிறே [நாடாடுபனிவாடாய] வேறகாரா அங்குத்தை வார்த்தையை

நாடாந் தேடஅரிய மலாநில தேடப்போகத் தொனிலிலையிறே ஆகையாலே, தேடஅரியது ஆதர்புஷ்பமிறே யென்று கருத்து இதை மலராகிறது - ஆதராவைத்திருத்தி ஸமப்பிக்கையும் ஸுமவாணு கத்து புஷ்பஸாரபணவத போகயானவையாலே இங்கே “ப வாக் கிராஸுமகும் சிவ கெஷ்டவகியா ஸுதி” ஸுதிநயி வாராஸுக்ஷா சோசெவெவறா க்ரு ஸம்ஸயம் மலா தஸாநுமவெஷ்டுஷ்டு ஸுதிநா லியகது கிழி ஸவிதா நாவெசெயாநு க்ரு பரியதரொமலி” என்றது அந்நவதேயம் அஞ்ஞலிவாதயி 17 பதிகிலே நாடோறும் வேண்டுமோ? என்ன, கீதிரிதகித்து இதயாதி விசசேதம் - ஸவரூப ஹாநியானைக்கு ஸவரூபநாநிதிக்ருபபடி எங்கனே? என்ன நித்யபரிசாரைய இத்தயாதி திருவடிகளின போக யாதபுரபண அருளிச்செய்கிஞா - ஸவாநாநாநி இதயாதி ஸவரூபஹாநியா 17 பத நாணனது அல்லாவிடா லும உததாதத கிககர இப்படி இதயாதி ஸாவஸவபாபிபராயேண வதநீரதாமாய ஸுலபுறமாய் என்றது அயோதயாநாண்டே ஸவாநாநா பாகி ஸுநிதா “ஸுநுஷ்டுஸம்வந்வாவலாய ஸுநுஷ்டுஸம்வந்வாவலாய” ஸுநுஷ்டுஸம்வந்வாவலாய” கைகயாயததால இவனுக்கு ஸ்வரூபஸாப மொழிய ஸுமவாணுக்கு பாயோணுமீ ஸிலயே ஆகையாலே, அவதாரிகையில சொன்ன கைகயாயிதி தருஷ்டாந தம் சேராதே என்ன, (ஸுநுஷ்டுஸம்வந்வாவலாய) இதயாதி ‘வாடாத’ என்கிற விசேஷணத்தக்கு - மலரடிக்கிழைவ யாதபோது மலரடி வாரிமென்று கருத்து ‘வினையற்றததாலே வீடாடி வீற்றிருத்த வென செயவதோ’ என்று அவவயிதது அநாதம் - இப்படி மாகியஸாநியாலே இத்தயாதி என் செய்யக்கி வந்தோ - ஸுலபுறமேவாததமகி ரதோ? நாசாததமகிந்தோ? என்றபடி வீடாடியிருப்பதாய வீற்றிருத்தலையுடைய யிருக்கிற வினையற தது - பாக்யதநிதான இவதச சேதாவஸதுவென்று தவிதீய நிவாஹாத்தம் தவிதீயாததததக்கு வீற்றிருத்த ல வேறுபட்டிருக்கைக வீடாமென்று - பகதுவிசேஷணத்தக்கு உபலக்ஷணம் ‘வீற்றிருத்தல, வினையறது’ என்கிற பதவயாததக்கு அநாததவயா ‘வினையறத் தெனசெயவதோ’ என்ற அநாதம, என்று இத்தயதயாநாநி இவவஸதுவென்று - ஸவஸவரூபத்தை அவனைப் பிரிந்திருக்கிற தஸையிலே அவனோடே ஸாவஸதமே ஸேவதுவாத உததாததத கைவிடுவாகனென்கைக்கு உததாததத - ஸாவஸம் இத்தயாதி எனனோடு அநாதததமலையாறும் பரிக்கப்படும், தமமையும் உபேகிக்கப்படும், இவருத்தை யிருப்பதக்கு என்ன பாயோ னுமெண்டு? ஸாவஸம் நவவாத, அநாதததமமாத அநாதததமமென்ற பகதுதில - அவனுக்கு அநாததத மென்றுதல, எனக்கு அநாதததமென்றுதல நடுவென்று அநாததததக கிடகிறே - வேறகாரா இத்தயாதி

* திருவாய்மொழி - க எ உ † ஸாராயணவாநுதில ஸவாஸக்யம்

இங்கே சொல்லி, இங்குததை வார்த்தையை அங்கே சொல்லித்திரியுமாபோலே, அங்கோடுஇங்கோ டாயத் திரியாநிறைதாயிற்று ஊடெனது - உள்ளாய், ஆகை - ஸஞ்சரிகையாய், அங்கே அந்த நங்கமாக ஸஞ்சரிகை, அனரிகை, ஸமர்பேஷஸமயத்திலே கிடடி வர்த்தித்துடபோக்த நீ யென் னுதல் [உரைத்து] - நித்யகைக்கர்யத்துக்கு இடபே பிறந்த வஸ்து இடபடி யிருக்ககடவதோ ? என்று அறிவித்தால், 'அத்தையால்வரும் கைங்கர்யமும் நமசுருவேண்டா' எனறிருந்தானாகில், அவராய் வந்து அவனோடடைப பிரிவுக்குச் சிவாயாத என்னுடைய முடித்துவிடவேண்டு மென்று காலையிடித்து வேண்டுக ாளாளுகிறாள் (ஈ)

பத்தாம் பாட்டு.

உடலாழிப்பிறப்புவிடே உயிர் * முதலாமுற்றுமாய்க்
கடலாழிநீர்தோற்றி அதனுள்ளேகண்டொளரும்
அடலாழியம்மாணக் கண்டககாலிதுசொல்லி
விடலாழிமடநெஞ்சே! வினையோமொன்றாமளவோ

ஆ—(உடலாழி) ஸாவ ஜகதஸுருஷ்டியையும் பண்ணி, ஸுருஷ்டமான ஜகத்தி னுடைய சகஸ்ராத்தமாகத் திருப்பாறகடலிலே திருவாழிதாடக்கமாகவுள்ள திவ்யாயுதங்களையு மேத்திக்கொண்டு கண்டவார்த்தைகளுக்கிற பரமகருணிகளுள் எம்பெருமானாக கண்டக்கால, "சாடாதமலர்சாடி" இப்பாதி, "வினையற்றதெனசெயவதே" என்று இது சொல்லி, அவன் நம முடைய அபேஷிதம் செய்தருளுமளவும் எனனை நீ தரித்துக்கொண்டிரு வென்று தன் திருவுள் ளத்தைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ—பத்தாம்பாட்டில், கீழிற்பாட்டிலே பரவ்ந்துதமான சேஷத்துவத்தை அதுவைத் தித்துப் பற்றுக்கிற மாணவத்தை 'எம்பெருமானுக்கு நமமுடைய கராயத்தை விண்ணப்படுத்துவது நமகருமம் அதுகிபடுந்தனையுரு செல்ல எனனை விடாதே கொள்' என்று பார்த்துக்கொள்ளு

[உடலென்று தொடங்கி] - அலைக்கப்பாண ஸரீரங்குளியுடைய ஜம்மத்தைப்பும் ஸரீர ஸதமான ஆதமாவையும் மற்றுமெல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக ஆத்மாவை உண்டாக்கு கையாவது - ஸரீரத்தோடே கூட்டுகை [கடலென்று தொடங்கி] - பெரிதான நீரையுடைய ஏகாந்னவத்தைத் தோன்றுவித்து இப்பாதுள்ள ஸுருஷ்டாதிசுருக்காக அநிதுள்ளனே கண்டவார்த் தைகளும் ஸவபாவமுய ஆர்யாதவிதோதி நிர்ணயகல்பாவமான திருவாழியை யுடையதுள் எம்பெரு மானின் கண்டக்கால் கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன வார்த்தை சொல்லி [விடலென்று தொடங்கி] - சுழன்று வருகிற பேதைநெஞ்சே! நமகருமம் அதுகிபடுந்தனையும் எனனை விடாதேகொள் அள வுடைவையாய் பவபமான செஞ் சென்றுமாம

அந்தாங்கமென்ற பகத்தில் அத்தத்தவத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - ஊடென்று-உள்ளாய் இப்பாதிபாதும், ஸமர்பேஷடி இப்பாதிபாதும். இத யோஜனைக்கு, ஊடென்று - உன்ரு ஆடுகை-வந்திக்கை சிவாயாத- சலிவாத காலையிடித்தெனது - சாடி கால் - கற்றும, பாதமுட ஊடாடுபவிரவடாய, கரோதம ஸாத த மலர்சாடி ஸாண்டன ஊடாதமலாடிக்கீழ வைக்கவே வருகின்றது - உண்டாக்கிற்று இப்படியிருக்க வினையற் தது - வினையறுகையலே கீடாடிவீற்றிருந்த வென்செயவதோ என்று உரைத்து, அவன் வேண்டா என்று னுகில்; என்று உடலை வீராய் இப்பாதிபாது (ஈ)

* முதலாயன்று உரையின்பாடம்.

ப — அநந் தமம், கிமுதசொன்னவன் சிவால் சரிதியே கந்தாணவர்களில் அநநாவாந்தி யானவனபகவதிலே தானே போகிற நெருவைச சூரிகளுத சாயநிஷ்காஷம பண்ணிவிடுகிறான்

ஆழி அகாநுமாய, மடநெஞ்சே (எனக்கு) பாயமான நெஞ்சே உடல் உடலிலே, அழி சகராசரமாக, பிறையு மாவிமாழிப்பிறக்கிற ஸம்நாஸராமம், வீடு (சநநிபுருத்தி பூவகமாக பாயபயமான) மோஷமுட, உயிர (இப்போகநொகந்தவதற்கு அவஸை தா போகக் காலே போகாவான்) ஆகமாயும், முதலாய முதலானவறையுக்கு நிரவாஹகதய, முதலுமாய (முதலும் போகயதோபாசிகாபகாணுதிகளெல்லாம் ஸவபகாசாமாஸாய) பாகசரியாய, (சக்துணாதத மாக), ஆழிநீர் அகாநுஜலமான, கடல் அநாணாவதிலே, நேதறி ஸநநிஷிகதய, அது ஹுயரே - அகநகுரே, கணவாநும கணவளந நருவாநிதகும்வனய, அடல் (ஆஸரித விதோகிவிஷய) யுகக கதைபுடைய, அழி கிருவாழியாதவாணையுடையன, அம்மாண ஸவா மிஸய, சண்டகசால் கண்டகசால், இது - (வாசகாமாநான) இதுத அநகதிகை, சொலலி (அவ ஹுதகுத) சொலலி, விணியோம (பிரிவுகதயயா) பாபகை அடல்பியாமா நாம, ஹுனருமளவு (அவநேன) ஹுனருமளவு, விடல் விடாதேகொள 'எனணவிடாதேகொள' என நகு சொல லுவா 'ஆழிமடநெஞ்சே சுழன்று வருகிற போகநெஞ்சே' என நகு சொலலுவா இதனால் மடகாசார அநகசகபு, கிரெனய கருதத

இ — பாபகாமபாடில, சிபு பாகாணகமான பேரகதவகதை நிரைகதப பறயுகிற கிருவாழியகதை 'நம் காரியம் உறுகிபடுகதையும் எண்ணக கைவிடாதே கொள' எனகிறுள 'கீழ் துதபாகாணமாகையிலே மறஸஸைத தாதுவிடுகிறான்' எனபாரு முண்டு

[உடலாழிப்பிறப்பு] சகரநுபாண ஸரீரவசரில் பிறையு வீடு மோஷம இப போது மோஷமென? என ரில், மோஷநாபகமிதே ஸருஷ்டி [உயிரமுதலா] நிகயமான ஆதமாவை உண்டாசகுதையாவது ஸரீரககோடே கூட்டுகை [முதலாய] இவை முதலான எல்லாவறறையும் உண்டாகுதகைககாக முதலுமா டெனகிறது, "வெஹுஸ்யாழி" எனகிற பரு திசசாயையாலே அஸவகதையான ஸரீரவகையுடைய ஜநமகதையும ஸரீரஸதமான ஆதமா வைபும, இவை முதலான எல்லாவறறையும் உண்டாகுதகைககாக எனலுமாம் அடபோது, ஆழிபெனய - காமரியாய, அபரிச்சிதநமான ஸரீரபேதவக ஸெனற்பு [உடலாழி நீர் நேதறி] - அசா உமான பீஸையுடையகான கடலே நேதறறுயிதது "நவவளவஸஸஜ்ஜாநு" எனகிறபடியே ஏகாணாவகதை ஸருஷ்டிதது, [அகஹுரே கணவளரும] இப்பாலுண்டான ஸருஷ்டயாதிகளுக்காக அநிலே கணவளரும இப்போது காரணதவம் சொலலுகிறது, இததை உண்டாககிணவன அநிவிதகால் விடா னெனகைகசாக [அடலாழியமமாண] ஆஸரிதவிதோகி நிரஸஸ பீலமான கிருவாழியையுடைய ஸாலேபவாண 'கணவளருமஅடலாழியமமாண' என்று காரணவஸதையிலும் நிகயவிபு கி விக்ரஹம் திவயாயுதம் இவறறினுடைய ஸதபாருத சொல விதறுகிறது [இதசொலலி] சீழ் "வைககவே வகுக்கினய" எனற வாதகையைச சொலலி [விடல்] விடாதேகொள [ஆழிமடநெஞ்சே] - சுமரீமாய பவயமான நெஞ்சே சுழன்று வருகிற போகநெஞ்சே எனலுமாம் [விணியோம] அவன தொடவகிண காரியததுககு இன்று நாம வழிபாசகிருககுமபடி பாபததைப பண்ணின நாம [ஹுனருமளவு] நம் காரியம் தூறுகி பிறகுநிகதையும் "ஸாயுஜ்யம் வு.சிவஹாயெ" எனகிறபடியே அவநேனே தேசநதுவிடுமளவு மெனலுமாம் 'அடலாழியமமாணக கண்டக்கா விது சொலலி, விணியோமொனருமளவும் எண்ண விடல் தூதானபோது அவணை கண்டக்கால் இது சொலலி, நம் காரியம்அயுகிபடுமளவும்அவண விடாதேகொள' என்று அவயம

வைககவே வகுக்கின்ற என்கிற வாதத்தையச்சொல்லி யென்னுதல், ஸ்ருஷ்டிகு பரயோஜநம் -
 “ விவித்ரா ஹேஹஸாபாதிஸீஸாபாதிவெதிதா” (விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீஸவராய நிவேதி
 தம்) என்கிறபடியே, தேவாதிருவடிகளிலே ஸாவ கைங்காயங்கடையும் பண்ணுகையன்றோ
 என்கை விடல் என்கிற பதம், மேலே அங்வயிசுகிறது [ஆழிமடஞ்சே] அளவுடையாய்
 பவ்யமான டெஞ்சே யென வுதல், சுழன்றுவருகிற பேதை நஞ்சே யென்னுதல் [வினையோ மொன
 றுமனாபாவிடல்] ஸ்ருஷ்டிகு பரயோஜநம் அங்கே அவரைக கிடடி அடிநாசையாகயாயிருக்க,
 பிரிதகக்குடான பாபத்தைப் பண்ணின நாம அவரோடே சேருமளவும் நீ அவரை விடாதே
 யொழியவேணும். (க௦)

—

பதினோராம் பாட்டு.

அளவியன்றவேழுலகததவர் பெருமானகண்ணின்
 எளவையல் சுழலாநகுருகர்ச சடகோபனாராயநயரைத்த
 அளவியன்றவா தாதி அயிரதயுரிபாபத்தின
 எளவாரையல்பொறலாகும எளவேருகுபருளாமே

ஆ (அளவியன்ற) அபரிசேதய மஹிமையை யுடையனாய், ஸாவலோகேசுவராய
 னாய், ஆபரிதஸஸ்பதவைச வைபுரபாணாபிருத எபடுருமாண, எழுலகததவா அபரிசேதய
 மஹிமையை யுடையவா இவருவாய்மொழியை அபரிசேதகாக ரொல்லவல்லவா திருநாட்டிலே
 சென்று பசுவதகையகாயுடைய மஹாஸம்பத்திரீஸவராக கொள்ளு

ஆ — நிகமத்திலே, இவருவாய்மொழியுறமா திருநாட்டிலே முககாராயமான நிரதி
 ராய ஸம்பதத்தைப் பெறுவ றென்கிறா

[அளவியன்ற என்று தொடங்கி] அபரிசேதயமஹிமனாய் ஸாவலோகேசுவராய
 ஆபரிதபவபாணாபிருதயாள எபடுருமாண, எழுலகததவா பெருமா னென்று தமமையுமஅசப

அரத்ததவமென்று கண்டுகொளவது விவரணம் - ஸ்ருஷ்டிகு பரயோஜநம் - விசித்ராதயாதி ஸ்ரீவிஷ்ணு
 கடுதே “ விவித்ரா ஹேஹஸாபாதிஸீஸாபாதிவெதிதா” வகுவுகெவக்யதாஸாஹு
 ஹஸவாபாதிஸாபாதிதா” அவனைவிடல் என்ற பகடத்திலே - அளவுடைய இத்தயாதி என்னவிடல்
 என்ற பகடத்திலே - சுழன்று இத்தயாதி ஆழியென்று - ஆழமாய், அததாலே அளவுடைமையைச் சொல்லுகிறது
 அளவு - ஜஞாநம் மடப்பம் பவயதை இரண்டாமாதத்திலே, ஆழியென்று - சுழலுகையாய், மடப்பமென்று -
 அறிவித்தனமாய், சுழன்றுவருகிற பேதைநஞ்சே! என்றபடி வினையோம் என்று ஆத்மநிபஹு
 வசகம் பரதமாவதாரிகைக்குச் சேர அருளிச்செய்கறா ஸ்ருஷ்டிகு இத்தயாதி ஆழியடஞ்சே, உயிருட
 லாழிப்பிறப்பு வீடுமுதலாய் முதறாமாய், ஆழிநீராவலேததோறயி அதனுரோ கணவளரும் அடலாழியமமானைக்
 கண்டகால இது சொல்லி-ஸ்ருஷ்டிகு பரயோஜநம் தேவா திருவடிக ரிலே கைங்காயம் பண்ணுகையன்றோ?
 என்கிற இத்ததைச் சொல்லி, வினையோமொன றுமனாவும் - வினையோமான நாம அவனோடே சேருமளவும் அவனை
 விடல் என்று முடிவின் அவதாரிகைக்குச் சேர அவயயம் தவீதியாவதாரிகைக்கு, அடலாழியமமானைக்கண்டு,
 வினையோமொன றுமனாவும் வினையோமான நாம அளவியுறாதி பிறகுமளவும், இது சொல்லி - ஆழிநாட்டிலே
 “வைககவே வகுக்கின்ற” என்கிற இத்ததைச் சொல்லிக் கொண்டு என்னவிடல் என்று அவயயம் கண்டக்கா
 டென்கிறது - கண்டெனற்படி காலெனந்து - அவயயம் கண்ட - கண்டு (க௦)

பட ரக்ஷிதனாகிலே உதயத்தனானென்ன பரிதாபக் சொல்லுகிறா [வளவயலென்று தெரட
வடி] - வளவிதான வயல் சூழ்ந்து நிரகிசயப்போக்பமான குருடர்ச ட்கோன ஸ்கீரத்திதது
உரைத்த அபரிசேசையமாய அநதாதிபான ஆரீரத்தான இப்பகதிதானாய வளவிதான
உரைப்பாலே

ப — அநததாம, இததிருவாய்மொழிகு ரெனா பிரபலபலபலாய் பார மென்று
அருளிச்செய்கிறா

அளவு இயன்ற - எல்லையைக் கடந்த, வழு - ஏழுவனதுபாட்ட, உலகத்தவர் - லோ
கத்தினுள்ள சேதநவாக்கதத்து, பெருமான - ஸ்வாமியான றெனவெனைய முகடயனாய, கண்
னனை - (ஆஸ்ரிதஸூலான) க்ருஷ்ணனை, வளம் வளமுததான, வயல் - வயலாலே, சூழ்-
சூழப்பட்ட, வண் - அழகிய, குருடர் - திருவகரிக்கு நிரவாஹகாரன், சட்டிகாரன் - ஆழ்வார்,
வாய்ந்து உரைத்த - (தமமுடைய ஜஞாந பரேமவகாராலே) கிடடி அருளிச்செய்த, அளவு -
(எழுத்துசொல்லிபொருளையாபு அலங்காரவகளைச் சொல்லுகிற) பாமரணவகரிசில, இயன்ற வாத்
திப்பதாய, அநதாதி - அந்தாதியான, ஆரீரகது - ஆரீரகதுவானதும், உள் - இவருடைய பாவ
பந்த பரகாரகமான, இப்பதனை - இப்பத்தினுடைய, வளம் - இனிதான, உரைப்பால் - சாபத்
மாதாத்தாலே, வான் - பாம்பாதத்தில், துவகு உந்துவகமான, பெருமான் - வைவதயவாரணஜ
யம், பெறலாகும் - பெறலாம் அளவியன்ற கண்ணெனது - அளவுகிடாக வந்து முகங்காட
டினவ னெனதுபார அளவியன்ற அநதாதிவென்று - எல்லையற்ற பெருவையையுடைய அநதாதி
யெனதுஞ் சொல்லுவா இததிருவாய்மொழி அளவியு நான்கு மொத்திருத்ததலால் கவிவிருத்தமாம்,
நாலுத்தாழிசை யாகவுமாம்

இ — சிகமத்தில், இததிருவாய்மொழி சுறார, பாரபதத்தில் முத்தபாரபமமான
மதாஸமபத்தைப் பெறுவ மென்கிறா

[அளவியன்றவேமுலகததவா பெருமான] "அதெகாடிபுரமாரபாரதந விகாவிசே
வபுஜித" எனகிறபடியே தமஇழவுதிர வந்து தோற்றினபடியை அருளிச்செய்கிறா [அளவிய
ன்ற] - அபரிசேசைய மதறிமாவாகையாலே இவ்வளவிலே வந்து முகம் காட்டுகக்கிடான ஜநா
நாகிருணபூர்ண னெனதை [வமுலகத்தவன்பெருமான] - நாராயணத்தவம் விகலமாகதபடி வய்வே
பாவனான, ஏமுலகத்தவனென்று தமமையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறா [கண்ணனை] - 'இவ்வள
வில முகங்காட்டற்றிலன்' எனகிற குறை திருவாய்மொழி ஆஸ்ரிதஸூலானுமாரண "பந்துண்ட
யடியவ"ரில் கருஷணவகாரத்திலே அதுபவிக்கப் பாரித்து, அது கிண்டயானாயாலே தூது விட
டாராகையாலே இவரு முகங்காட்டான க்ருஷ்ண னெனனவுமாம் [வளவயல்சூழ வண்ணகுரு
டர்] - வளவிதான வயல் சூழ்ந்து நிரகிசயப்போக்பமான ஸ்கீ, இவா உருவினபோது "கடீவு
காடிவரிதீரகாடி" எனகிறபடியே உருவின வய் இவத் தரித்தவாதே "ககாடிவரிதீரகாடி" என
கிறபடியே தனிமும் முறியு மானபடி, [வாய்ந்துரைத்த] - கிடடியுரைத்த அதாகிறது -
மாணவமான கிடடுதலாய, பரேமத்தாதித்தாராகை [அளவியன்றவநதாதிபாரீரம] - அபரிசே
சேதயனானவரையும் தனக்குள்ளே ஆக்கவறறாய அந்தாதியான ஆரீரம [இப்பதனை வளவு
வாயல் பெறலாகும்] - வளவுரை - நற்சொல்லு பரிகைக்குக்க சேரய போமார்போலே, இத்திரு
வாய்மொழியின் இனிய சொல்லாலே பெறலாம் [வானேய்குபெருவானமே] - வானென்று பாம
பதமாய, பாம்பாதத்திலே விஸதருதமாய நிரகிசயமான ஸம்பத்தைப் பெறுவ்கள பிறா
க்ருஷ்பாண்மியைததால் புத்தாவனகு பலத்திலே அங்கவமார்போலே, இப்பத்தையும்
சுற்றவாகனாகு, இவா தூதுவிட்டுப் பட்ட க்லைசம பட்டிலண்டா, இவர் பேத்தைக்
கெடுக்கும் இப்பதது

11. --பிரகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் சப்தமாத்தரத்தை அபயஸிங்கவே யன்மபும திருநாட்டைப் பெறுவதைக் கனகிரா

[அளவியன்ற] வியந்த என்கிறஇது 'வியன்ற' எனறு கிடக்கிறது தவறுக்குறவவாய, வியத்தல் கடத்தலாய, அளவைக கடந்திருக்கு மேனம்படி, அபரிசேதயமவற்றினுதை இத தாய் இதததயயிலே முகங்காடணைக்கிடான ஐஞாநாதி குண பூண னெனதை [ஏழலகத தவாபெரு நான்] நாராயணதவம் விலக மாகாதபடி ஸர்வோவராணுண ஏழலகததவரெனனவே, தாமுற அதிலே அநநாபபூதிரே [நண்ணனை] - இவவளரிலே வந்து முகங்காடடிற்றிவ னென்கிற குற்றந தீர வந்து முகங்காடணையாவே ஆசரிதஸஸுபணுண 'பததுடையடியவ'ரில கருஷ்ண வதாரத்திலே அறுபவிககப பாரிதது, அது கிடையாமையாவே துதுவிட்டாராகையாவே இங்கு முகங்காடடிணுண கருஷ்ண னெனனவராம இத்தால் அவனுடைய மேனமையும ஸௌலபய முற நிலைநின்றது, இவாக்கு முகங்காடடிணவின் பாயிர றெனாபடி [வளவயல்] "அகாலமசி மொவ்யுக்ஷாஃ" (அகாலபலினோருபக்ஷாஃ) என்கிறபடியே திருநகரியும் தளிரும் முறியுமாயிற்று [வாயநதுரைத்த] வாய தக கிடணை அதாவது பாவபந்தத்ததயுடைய ராகை, நெஞ்சு பிணிபுணு சோனனதா யிருந்தை [அளவியன்றவந்தாதி] அபரிசேதயவஸதுக்கு வாசகமா கையாவே தாயும் அபரிசகநமாய, ஒருவராலு சலிப்பிக்கவொண்ணதாயிருக்கிற ஆயிரத்தள இப்பத்தினுடைய நனளுன உரையாசில [வாழேங்கு பெருவளம் பெறலாகும்] பாலகுழக்க நோய் திருமாபோவே இத்திருவாயமொழியிப் இனிய டசார்லாசில பெறலாம் ஸ்வயம்பரயோஜன

கிசாமு வு ராயியலுறு இதுயாதி 'வளவுலையாய வானேறுவதுபெருவளம பெறலாகும்' என்ற பதக கலிளக் கடாடகலித்து ஸவகதி - முருகிநாராயணமாதியில் இதுயாதி

தனிநிதி நலிவாய் தகர்த்து நகரமாய் அளவு பரிசேசேதம் எதால் வந்த மழையை? என்ன, இத்தால் இதுபாதி இத்தால் அபரிசேசேதம் மழையென்ற இத்தால் இப்போது சொன்னதுக்கு ஸாவய நாராயணத்தால் இதுபாதி ஒன்றுக்குறைந்தாலும் ஸாவயேற்பித்தவர் விசுவநாமிதே, ஆகையாலே இவரை விஷயி யரித்த பின்பாயிற்று நாராயணத்தால் விசுவநாமனால் ஸாவேற்பியரென்றெனையபடி 'எழுலகத்தவா' என்றால்- தம்மைச் சொல்லியிருக்கிறார்? என்ன, எழுலகத்தவர் இதுபாதி கண்ணன் என்று - கண்ணனுக்குய்ப்புத்த தென்னனுதல், கருவுண்னென்னுதல் முகநின்ன அத்தம் - இவ்வளவுமே இதுபாதி தவிர்த்தம் பத்தினிடே இதுபாதி 'பெருவிலங்காத' இதுபாதி யாலே பாரிக்கப்பட்ட தரிவிசாவையதாம் கருவுணுவதாரத்தோடே தோனதின்மயானையாலே, 'கருவுணுவதாரத்திலே அநபவிககப்பாரித்தம்' என்னக் குறையிலே கீழ் பத்தவய பலிதம் - இத்தால் இதுபாதி 'வன்' என்கிற விசேஷணம் யயவாகும் ஸாவருகும் விசேஷணவிசுவவிஷா பெணா கிமயகாவம் 'ந ம க்யாதி ய ஸகாஷணமரகாஜம் பூகிராஜி' 'ஈகாவம் விநோவ்ய க்ஷாவெவ்யாவியிப ஸவாஜி ஸவணம் பிமெவ்யவவ்யவெவ்யாஜம் பூகிமய க்' இப்போது 'வவவயவகுமவணகுருகா' என்கையாலே விசுவேசுத்தையாலே 'ஈவிவ்யக்ஷாவிரிஜாநாஜி' இதுபா திப்படியே விருத்ததென்று வித்தா 'ஈகாவம் விநாஜி' என்றதுக்கு-பத்தவாஜவசகம் வயாஜமாதாம், ராமாக மமேமே நேமது, இவ்வயாவில, 'ஈவிவ்யக்ஷாஜி' என்று விசுவேசுத்தில வாட்க்கடாதிதே, அப்போது ஒருவன் சாபமில்லையிதே தனிநிதிநிதியும் - பலவருமாம் பொட்டும் முறி இளத்தனா விவரணம்-நெஞ்சு பிணிப்பினால் இதுபாதி தாம் அவனைக் கிடமினையாவது - நெஞ்சு பிணிப்பினவையிதே பிணிப்பினவையிதே கிடமினையை அத்தாதி அளவியதது இருக்கையாவது ஏது? என்ன, 'அளவியனறப்பெருமான' என்றத்தைக் கார கபித்த ஸாவய க்ஷாபிசேதம் இதுபாதி அத்தா கியானையாலே பரிசேசேதயோகயதை விவரணையாலே அவிசாஸ யதவம் வித்தானையாலே - கலிப்பிக்கவொண்ணது என்கிறது வளவுபாதி இனிதான் உரை 'வளவுரை' என்றதுக்கு ஸாவய - பாலுதிருக்க இதுபாதி இத்தால் ஸாவத்தல் ஸவக யயவருத்தி 'வவவுரையால் வாவேறுவகுபெருவனம் பெருவாகும்' என்றதுக்கு அத்தம் ஸவயிப்பியோஜ்ஞமான இதுபாதி வாவேறுகி

மான இத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்குசிதமான நிலை போய், பரமபதத்திலே போய், ஸ்வஸ்வரூபத் தைப் பெற்று விஸ்த்ருதனுகையாகிற நிரவதிகஸம்பத்தைப் பெறலாம் .

முதல்பாடடில், ஒரு காரையைத் தூது விட்டான், இரண்டாம் பாடடில், அந்தபாடோடும் சொல்லும் பாசுரத்தைச் சில குயில்களுக்குச் சொன்னான், மூன்றாம் பாடடில், நான் பண்ணின பாடமேயோ மாளாததென்று சொல்லுகோ னென்று சில அன் னங்களை இரந்தான், நாலாம்பாடடில், சிலமகனாசிலகிளப் பார்த்து, எந்தபொருள் அங்கே சென்று சொல்ல வல்லிகளோ? மாடடிகளோ? என்குள்; அஞ்சாம் பாடடில், சில குருகு களைப் பார்த்து, தன்னுடைய காராயணத்தவர ஓய்வாய்ப் போகாடு கோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லுகோ னென்குள்; ஆறாம்பாடடில், ஒரு வண்ணடைக் குறித்து, தாமுடைய காராய ணத்தவர்க்கு ஒரு ழாநி வாராசீம எங்கள் ஸத்தையுள் கிடக்குமடி இத்திருவே எழுக்தருமாச் சொல் என்குள்; ஏழாம்பாடடில், ஒரு கிளியைக் குறித்து, இத்தகையில அபராதத்தையே பார்த்து மத்தினையோ? தமமுடைய அபராதஸஹத்தவத்தையும் ஒருகாள் பார்த்துச் சொல் என்குள்; எட் டாம்பாடடில், தான் உறவினனானே முன்கையிலிருந்த பூனையும் உறவி, நாடுகு முடியாநின்றேன, நீ உனக்கு ரக்ஷகரைத் தேடிக்கொள் என்குள், ஒன்பதாம்பாடடில், ஒரு வாணதையைக் குறித்து, எந்தபொருள் அங்கேசென்று அழிவித்தாள், அவன் 'நமக்கு அவர் வெண்டா' என்குளுகிப் என்கை வந்து முடிக்கவேண்டுமென்று இரந்தான், பத்தாம்பாடடில், தன்னுருகைக் குறித்து நர காயம் ஓரஹதி பிறகுமொழும் நீ அவனை விடாதே'கொள் என்குள் போகவிட்டான்; நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அபயஸித்தார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டிபுர

முதல்பாடடில், ஆசார்யனுடைய ஐஞாந வைபவத்தை அருளிச்செய்தார், இரண் டாம்பாடடில், மதுரபாஷியா யிருக்கு மென்றா, மூன்றாம்பாடடில், ஸாராஸார விவேகங்கு னென்றார், நாலாம்பாடடில், விக்ரஹஸௌத்தர்யத்தை அங்குஸத்தித்தார்; அஞ்சாம்பாட் டில், நீனைத்தது கிடமொழும் சலியாத ஸபதஸ்ஸபாவ னென்றார், ஆறாம்பாடடில், பகவதேகபோகனுயிருக்கும் குபவாஸுமாய சருபவாஸுமாய கமபீர ஸ்வபவாஸுமாய யிருக்கு மென்றார், மதுகாமீதே, ஏழாம்பாடடில், தான் ஸர்வஞ்ஞாநிஷ்டா ஆசாரியர்கள் பக்கச் சேட்ட வார்த்தையல்லது அருளிச்செய்யா னென்று, அவனுடைய சூபதியை அங்குஸத்தித் தார்; எட்டாம்பாடடில், ஆசார்யனுடைய தேஹயாத்ரையே இவனுக்கு ஆதரயாத்ர

பெருவளம்பெறுவதும், நான் - பரமபதத்திலேபோய், ஸங்கு விஸ்த்ருதனுகையாகிற, பெருவளம் பெறுவதும் ஸம்பத்தைப் பெறலாம்

பத்துபாடடிலுக்கும் ஸம்பாதிதஸம் - ஆசாரியன் இப்பாதி ஐஞாநவாஸஸிதே நெ காமதது. அதில ஐஞாநவாஸஸிதஸம்பத பதம் - ஐஞாந வஸபவத்தது - ஐதது மதுரபாஷியாய் என தது, குயிலினுடைய ஸபதய போக்யாஸயிருக்கு மாணையாலே - கமபீரவாஸபவாஸுமாய் வஸபவாஸுமாய் என்தத்தைப்பதம், ஸாராஸாரவிவேகங்குள் என்தது. விக்ரஹஸௌத்தர்யத்தை வஸ்தது வஸ்தஸ மஸ்தித்குள்' என்தத்தைப்பதம். நீனைத்தது கிடமொழும் என்தது 'இவாதே' என்தத்தைப்பதம், பூருஷாத்ந்தம் வித்திக்குமனவு மென்தபடி ஸபதஸ்ஸபாவன் என்தது குருகினுடைய கண் ணவஸப்பதம் சலிவாஸமயவது - 'யிரபெவவகடபுராசகி' இப்பாதிப்படியே துருக்கை 'வண்டி' என்தத்தைப் பதம் - பகவதேகபோகனுய் என்தது குபவாஸுமாய் என்தது - 'கம்' என்தத்தைப்பதம் 'ஆழி' என்த தத்தைப்பதம் - கமபீரவாஸஸுமாய் என்தது 'அருக்' என்தத்தைப்பதம் கிபுவவாஸுமாய் என தது. வண்டி வகபோகமொவனன - மதுகாமீதே என்தது தான் ஸர்வஞ்ஞாநிஷ்டா இப்பாதி - 'கயி, ஓசாணத்ததை சொல்லுயிதே ஆசாரியனுடைய தேஹயாத்ரையே இப்பாதி - 'இன்னடிவெகவபவாஸ

[illegible]

~~PLANNED OBSERVATION~~

முதற் பார்ட்டி.

எள்ளெழுலகின் முதலாய வானோரிறையை அருவினையேன
களெழுமெண்ணெயதோடுவுண்ட கள்வா'என்பன பின்னையும
தளவெழுமுறுவலப்'ன்னைக்காய வல்லானாயாதலெனைய
இளவோற்றமுநதழுவிய எந்தாயஎன்பனரி'ன்னதுகைநகதே

[illegible][illegible]

* குண்டலிதம் பல பூதோபஸகங்களில் இல்லை என்பது

தமக்கு துக்கமாகையாலும், தமமுடைய வாயாலே அவனைப் பேசுகை அவனுக்கு அவதயமாகத் தாமக்குதுகையாலும், இப்படி அவனுக்கு அவதயமாகையாலே தமக்குதுக்கு மாற இப்பேக்கைத் தத்விஷயமே ஹமனது விளைவிக்கையாலும், தமக்கு அவனபக்கனுள்ள ஸ்ரீநற்றதைதேய பாய மென்கிறார்.

ஒ — முதற்பாட்டில், அதயநத நிகருஷ்ட னுன நான், அதயநத விலகுகுணனுன எம் பெருமான எனனுடைய மனோவாகையாகையாலே தூஷித்தே நெனந்து பேசுகிறார்

[வனவேழுலகின் முதலாய வானோரினையை] பகவதேபாகத்துக்கிடான ஸாலகூண் பத்தை யுடையதாய, ஏழுலகுகும முதலாயான அயர்வறுமாமராகருக்கு நாயகனை, வானிதான ஏழுலகு என்றுமாம். தொடங்கின வாகயம் பூரிப்பதற்குமுன்பே தமமுடைய மென்கையதை அதுணர்ந்து “அருவினேயேன” என்கிறார் அநிஷ்டமான பகவத்களையிலேயுத்ததை விளைகளை யாலே, பத்தியை அருவினை பென்கிறது [கனவேடுமென்று தொடங்கி] - ‘காவு பரவிதயாமம் படி வெண்ணெயகனவுகண்ட காவா’ என்றுயிபொனது பிசாட்டி அவனைக் கனவிலே கண்டிப்பிற் றுக் சொல்லும் சொல்லிக் சொன்னேன் [பினைபுரனன்று தொடங்கி] - அதுக்குமேலே முல்லை யருமபுபோலே ஐருககிற முறுவியுடைய நாயினிப்பிசாட்டி யோமே ஸாப்பிலேயிகனகககக வலியையுடைய இடையருக்கு பாநாநுய வந்து ஐநந்து எருடுமுட தத்தாயுநை நிராகது ஸிதில னுய அது உன்னடங்கையாலே ‘இனவேடுமே தூ தூவிய இப் கிசையுக்கதாலே எனனை அடிமை சொண்டவனே!’ என்பதும் செய்கை

ப — முதற்பாட்டில், அமருதத்திலே நூநாகக் கலகருமாபோலே ஸர்வநீவரதுவான ஸ்ரீஸுவான என்கணத்தாயததாதும தூஷித்தே நென்கிறார்

வளம் வளவிகான, ஏழுலகின் - ஏழுலகுகும, முதலாய - முதலான, வானோர் இறையை - வானவாகு இறையான உபயவிழுகிகனை, அருவினேயேன - கழிக்க அரிகான பாபந்தையுடையதுன நான், நிரைந்து - (என்னெனினாலே) நிரைந்து, ஸகந்து - (ஸரீரமும) கட்டுக்குவந்து, கனவேடு - கனவுகிளம்புமாடியாக, வெண்ணெய - வெண்ணெயை, தொடங்குண்ட - ஸுளித்து உண்ட, காவா - கருதிரிமனே! எனபன - (என்ற தாயார்பாகககதா) சொல்லுவன், பினைபுரம் - அதுக்குமேலே, தனவு - முல்லை, ஏழ - தோண்டாடியான, முறுவல் - முறுவல் யுடைய, பினைபுரம் - நாயினிப்பிசாட்டிக்கு, ஆய - உன்னை ஆகனையது, வல் - பாயலான, ஆனாய் - கோபர்ந்து, தலைவனாய - தலைவனாய (வந்து), இன - இன்னமையாலே சொருகின், ஏழ ஏழும - எருதுகன ஏழையும, தூவிய - (அமிதஸம்பலேஷார் தமமாகையாலே உகந்து) தூவிய முடித்த, எந்தாய் - எனலவாமியே! எனபன - என்று (அமிதஸ பாகககதா) சொல்லுவன் ஏழுலகின் முதலாய வானோரென்று - ‘அதைப்பூஷணத்தாய்க்காமததாலே ஸூரிகளுடைய ஐந்தகரணத்தவந் சொல்லுகிறது’ எனறது சொல்லுவர்கள் இவையிடத்தில், வினைபென்று அந் தலைக்கு அவதயமாகப்படி தமமை பகவத்களையிலே முட்டுகையாலே அநிஷ்டாவனதான பத்தியைக் சொல்லுகிறது தனவு முல்லை ‘இனைத்துவந்தே’ என்று பாடமாய, ‘இனைதல்-வருந்துதல்’ என்று சொல்லுவது முன்

இ — முதற்பாட்டில், அதயநத விலகுகுணனுன அவனை அதயநத சிக்குஷ்டனுன நான் மனோவாகையாகையாலே தூஷித்தே நென்கிறார்

[வனவேழுலகின் முதலாய வானோரினையை] - வானியனாய ஏழுலகுகும காரண பூதாய நித்யஸூரிகளுக்கு நிவரணயுருதுள்ளவனை வலியனாகையது - ஸவருடாதி

[illegible]

(ஸ்வாமி) எனையையிறுத்து இவர்களுக்கு பரதிபத்தி “வானேரி”-றையைக் களவாவென்பன்” என்ன வாயிறு நினைத்தது, (தாடங்கின வாகையம் பூரிப்பதற்கு முன்னே தமரை யங்ஸந்தித்து ‘அருலி’-னையேன்’ என்கிறா தாடங்கியிருப்பா னேருவன் ரஜஸ்தமஸஸ்ககளாலே அபிபூதனய, கருமத்திலே அகரிபாசேஷபக்தப பண்ணி, ஸதகவம் தலையேததவாறே அநுதிபக்தம் போலே அநுதிபக்திபா [அருலி-னையேன்] இப்போது ‘அருலி’-னையேன்’ என்கிறது ‘களவா’ என்னக்கது அடியான பரேமத்தை அதை ‘அருலி’-ன்’ என்கிறா அரிஷ்டாவஹம் பாபம் என்றிரு கது மபராதகயாலே [களவேற இதயாதி] களவிலே வேறக்கையுடையனாய், அபிரிவிஷ்டன யன்னவமாம், அனந்திகே, களா [எழும்படி களா] பரஸித்தமாமபடி யென்னவமாம் களா பரஸித்தமாமபடி, வெண்ணையக களா[கண்டு அமுதுசெய்த நுசரிமனே! எனபன் இததால், பரிபுடைய யசோராதபிராடடி சோஸ்யம் பாசரத்தைக் கிலா! சோஸ்யம் மெனக்க ‘எனபன்’ என்றது சோனனே னென்றபடி [வினனையும்] - அதுகதமேலே [தளவு இதயாதி] பரிபுடைய யசோராதப பிராடடிக்கு மறைந்தவற்றையும வெளியிடமபடி அபிரிவிஷ்டன நபினினைப் பிராடடி பாசரத்தையும் சோனனேன் [தளவேற முறுவல்] நபினினைப் பிராடடியுடைய தந்தபங்கதியைக் கண்டவாறே முயிலையுட்பு ஸ்ரூதிவிஷயமாகக் கேள்விலே, கவயத்தைக் கண்டவாறே கரும ததில்கோ ஸ்ரூதிவிஷயமாகாமபோலே * (தளவேறமபடியான முறுவ லென்னவமாம் அதாவது, எழுக - போசையாய், கோமநப்போமபடியான முறுவல்) “பயங்கத தோற்ற பனிமுல்லை” என்னக்கடபதிறே [வினனக்காய்] நபினினைப்பிராடடியுடைய ஸ்ரீகததிலே தோற்று அவளு கக்கு கன்னை இஷ்டலிரியோகாரவாக்கின [வல்லாயைக் கிலவனய] “கூஷ்ணாயா: கூஷ்ணவா: கூஷ்ணவா: கூஷ்ணவா:” (கருஷ்ணாயா: கருஷ்ணவா: கருஷ்ணவா: பாண்டவா:) என்றவாபோலே, அபிரிப பறி நாடாட யுதிக்கது திரியம் மிகேகைப் பற்ற, ‘வல லாஸ்யை’ என்னவாபாம், அனந்திகே, ஆனயா வலிய கிலவனய அதாவது - உடம்பிருக்க தலை குளித்தது, தலையிருக்க உடம்பு குளித்ததுமிறே திரிவது, காரத்திகை புதியதுக்குக் குளித்தார்களாகில்

[illegible]

* குண்டலிதம் க்லாசிகலம் எளபா

இவன அதுவும் செய்யாதே இடைத்தனத்திலே ஊன்கி நிற்குமபடியையச் சொல்லுதல் இடமு விகுந
கிலல்லது பெண்கொடார்களிறே இடையர் “அஃதெவ்வுய்யு” (நடுவல்லதரு) என்னக்கடவ
திறே “அஃதெவ்வுய்யு” (நடுவல்லதரு) என்னக்கடவ
ருக்க, எடுத்துக்கா முன்னிட வன்னெஞ்சு ஊனையுளம் [இளவோடு] மருதமுலகின் பிடுங்கு
ள்ள குஷ்பங்க ளெழும்பு மனடியாக ஒருகா லு தழலினுன அநதரம் அரண் லபிதையாலே
அவள முலையிலே யின்குளமுளே மருத முலையினுன அநதரம் அரண் லபிதையாலே - தழலி யென்கிறது [எந்தா யெனபன்] -
எருதேழடர்த்த செய்யுக்குத் தோற்றங் கயின்கைப் பிராட்டி சொல்லுந பாகரத்தைச் சொன்னேன
உத்திமாந்ரமேயோ? [நினைந்து] - நெஞ்சாவுந ஊதித்தேன அஃவளமோ? [நெஞ்சே] - நிறர் அறியுந
படி சிதிலுறைய, காலிதத்தாவுந ஊதித்தேன வளவேழமுலகு இத்தயாதிக்கு ‘அயாவனமாரர்காதிபதி’
என்றேன, ‘எத்திறம்’ என்றேன, பிராட்டிமா தலைமைய பரபதலுயத் துது விட்டேன என்ன
அவற்றக்கு அதுபிக்கிறார் நினைந்து நகந்து வாவேழமுலகின் முதலாய வாவேழமுலகின் காலவேழ
வேண்ணெய் தொழுவண்ட களவா யெனபன்; பின்னையும், தாவேழமுலகின் பின்னையகாய வல்
லாணயர் தலைவனாய இளவேழமுலகின் தழலிய எந்தா யெனபன்; அருவினயேன என்ன அவயயம் (க)

இளவோடு பாரட்டு.

நினைநுனைந்துள்கரைநறுநி இளமையோர்பலநுமமுனிவாநர்
புனைநகண்ரணிசீர்சாகநநர் புனையோடெகதிவணங்கினுல்
நினைநகெல்லாபடொளநர்களுந்துள வித்தாயமுதலிற்சிதையாமே
மனஞ்சேயளுநத் துண்டெபருமை மாசுணுதோலாயோனோ

பொது மனவண்ணையென்கி இடமு தோததைக்குப் பொலவலிந பத்துக்கொ நானாறு புதுப்பயல்கிறே,
ஆனையாலே, கார்த்திகைக்குப் புதியதற்கு மென்றபடி “புனத்தினென்கிப் புதுவலிவாடி புதுபொன்னடி
வாழ” என்னக்கடவிறே. புதியது - புதுச்சேய் ஆக, வன்னையவது-இடைத்தனத்திலே ஊன்கித்தாய
இதக்கு பாயோன்கு மேதுஎன்க - இடமு இத்தயாதி இடைத்தனத்திலே ஊன்கித்திலுக்குயிலே என்ன,
அஃதெவ்வுய்யு” ஆகி வரகாசாஜென்கி கார்த்தியுடையகருதி கொலியாரு” - “அஃதெவ்வுய்யு”
அவ்வொய்யு” ஆகி வரகாசாஜென்கி கார்த்தியுடையகருதி கொலியாரு” - “அஃதெவ்வுய்யு”
கண்ணா” வட்டி வந்து எழுத்தாய, ஏழாழுத்தையும் ஒன்றாக கட்டித் தழலினுன என்னபடி அடர்த்
தென்னுதே, ‘தழலி’ என்றதற்கு மாவம் - அநத்தாய் இத்தயாதி எந்தாய் - என வளவியே அடி தெனைய
பிப பாட்டுக்குத் தர்ப்பர்சைத்தாய - வளவியு இத்தயாதி வளவியுளது இத்தயாதி - ‘வளவியுளது’ என்ற
பாட்டித் சொன்னபடிக்கு ‘என்பன்’ என்று அதுபிக்கைக்கு அப்படி கீழ்ச்சொன்னுதோ? என்ன, வளவியுளம்
இத்தயாதி பிராட்டியார் தலையையப் பார்ப்பதாய் என்னவென, எயின்னெய்பிராட்டி சொன்ன கார்த்தியை
சொன்னென்கு வரித்தம் அதுபிக்கிறார் என்றத ‘அருவினயேன்’ என்றத்தைப் பதற வாவேழமு
லகைய எந்ததற்கு - முதல் திருவாய்மொழியிலே சொக்கு ‘எனவா’ என்றதற்கு - பத்துக்கொய்யுடைய
சொக்கு ‘எனவேழமுலகின்யெனவா’ என்றதற்கு-அருவினயையவாவையிலே சொக்கு ‘வாவேழமுலகின்யெனவா’
என்று பார்த்தோமக அருவிச்செய்வையிலே இதையும் ஒரு வாவேழமுலகின்யெனவா என்றதெனவது பாட்டுக்கு அந
வயம் - நினைந்து இத்தயாதி மேலுந்தோற்பாதி - வார்த்தையோர் கருவணுவதாயவான ஒரு ஐயத்தையினிலே
இவ்வீ தாயவாவையும் இவ்வீ தாயவாவாவையும் இவ்வீ வம்ஸத்தையும் ஒரு கண்ணகரத்திலே பரிசுத்தித்த
கமக்கு பலம் - குலத்தோடெத்திருத்தெ எயின்னெய் பிராட்டியும் குகியினிப்பிராட்டியும் இத்தயாதி-சொல்ல
ஜிவியுளையாலே எயின்னெய் பிராட்டியை எயித்தருளிற்று கந்தியனையினையினையாலே குகியினிப்
பிராட்டியை எயித்தருளிற்று என்றபடி. (க)

சா. இரண்டாம்பாடே கெஞ்சாலே நினைந்தும், வாயாலே பேசியும், கைகூடும், தப பச்சேய்தே னென்றார் கீழ்; தபபச்சேய்தேனென்ற இடம் தபபச்சேய்தே னென்கிறார் இதில் சண்டாலன் 'ஒத்துப்போகாது' என்று தான் சொல்லப்பெறமோ? அப்படியே யன்றே, நான் அயோக்ய னென்று அகலுகையும், பரோமார்த்தசித்தநான் ப்ரஹ்மாதிகளன்றே அதுதான் சொல்லப்பெறலார்! 'நான் தபபச்சேய்தேன' என்று அகலுமதில், கிடமினென பரிமாவவது கன்றனறே? என்று, கீழ் நின்று கிரியையையும் நித்தித்துக்கொண்டு அகலுகிறார்

இரண்டாமாட்டி - நிறைந்து இப்பாதி க்ருத்தாவதாய் பூர்வமாய் இப்பாட்டுக்கு அவதாரினை-(சுருத்
காரில்) இப்பாதி தபய்ச்செய்ததென்கை தபயமே? என்ன, கண்டாலளி இப்பாதி. 'இவையோர் பல
ரும்' என்றதென்பதற்கு, ப்ரோமாரீதா இப்பாதி

[நினைநது இதயாதி] பரஹ்மாதிகள், ஸமாராதநததுக்கு ஒருபபமேபோது, திருமாலை தோடகுகமான உபகரணங்களைச் சமததுககோண்டாயிறு இழிவது நாம் இவற்றைக் கொண்டு சேனாப நமனைக் குளிரக் கடாங்குகதகடவனே, “நாசு-உரெ-தி வகூ-கி” (மாமகரு ரேதிவகூயதி) என்கிறபடியே நமம வின்வகடவனே என்று இங்ஙனே முநது நினைப்பார்கள், அநந்தரம், தரிசுதிருக்கமாட்டாதே சிதிபாநதேகரணராவாகா [உளகரைநது] - நையுமது ஸத்தால மெனறுபடி உளகரைவாகா பின்னே ஓரவயலியாககி எகெக வொண்ணதபடி மங்குவாகள் இப்படி பகேறவாதாபகா ஆர் எனாப, - [இமையோபலரும முனிவரும] பரஹ்மாதிகளும் ஸந்திகளும் இவாகா ரஜஸ்தம்ஸபககளாவே அபிபூதரானபோது பண்ணும் தூமானம் கனத்திருக்குமாபோலே யாயிறு, ஸத்தவம் தலையேதேதபோது பகவத்குணபவம்பண்ணி சிதிலராம படியும் இப்படி பரேம ஸவராவராகையாலே தோகேகமபோது தோடங்கி, ‘அவன இததைக் கண்டருகாகடவனே, சாததியருகாகடவனே’ என்று ஸாதரமாகத் தோதேத மாலை, ஸமாராத நோந் முதனா பரம மாணுதக்கு அரதயங்கோகேகககாக உண்டாககின் ஐயம், அநந்தரம் சாத்தி யருளுவதாகச் சமைத்த சந்தநாதிகர், தூபங்கண்டருள் உண்டாககின் அகிறபுகை இவை தோடகுக மாணவற்றை தரித்துக்கொண்டு வந்து, நீர்மமராயத் திருவடிகளிலே விழுவாகள் [ஏந்தி வணங்கி னு] - அவன இவைகொண்டு காராயங்கொள்ளுமதிவும், அவனுக்கென்று தரிசுமதுவே பேறு யிருக்கு இவர்களுக்கு, “சூடனேமலைகள் தூயனவேந்தி” எனனுப்போலே அவனதான் இவையா னு காராயங் கொள்ளுமதிவும், இவர்கள் தரித்துக்கொண்டு நிறக்க காணுமதுவே பேறுக நினைத்திருக்கும், பாரபந்தம் இரணதேலைக்கும் உண்டிறே வணங்கினு உன பெருமை மாகுணுதோ? என்தை [நினைநது இதயாதி] - மேலே, “மனஞ்செயனானம்” என்று ஸங்கலப ருபஜனாநததச் சொல்லா நிறகச்சேயதே, “நினைநது” என்கிற இதுக்குக் கருதென? என னிய, - தேவாதி காராயமாய்கொண்டு விஸ்தருதமானது அடங்கலும் அழிந்து, “வடிகெவ” (ஸதேவ) என்று வயபஹ்மிககவேணமேபடியான அன்று, புநர்பொதராதிகளோடே ஜீவித்தவன அவர்களை யிறந்து தனியனானு தா தநரிமைய அங்ஸந்தித்து வெறுக்குமாபோலவும், தேவாநதர கதமுன புநரே மாதாபிதாக்கர் நினைத்தமாபோலவும் இவற்றினுடைய இழவை அங்ஸந்திப்ப தோரு அங்ஸந்தாந முண்டு, அதைக் சொல்லுகிறது [நினைநது எல்லாப்பொருள்களுக்கும் வித் தாய] ‘நினைநது கருத்தலும், கூடலுமாய, ஸதவஸதமாயத் தனனுடனே கூடிககிககிற ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய’ என்று பிள்ளையமுதனா நிர்வஹிப்பா, அன்றியே, இப்படி தன

‘நினைநது’ இதயாதிக்குப் பீடிக்க பாஹ்மாதிகள் இதயாதி ‘நினைநது னைந்து உளகரைந்து உருகி’ என்கிற பதசதுஷ்டயததுக்கும் காரணம் அநதம் - நாம் இவற்றையும் இதயாதி, மங்குவார்கள் இத்தநம் வினவ பரஸநம்பண்ண மரிதவர் சிவிகராவா வஹ்மெ7-0பெஸ வபகெபெஸ சு-கு-ருரபெநாரபு “யொ-நகூஷ்டயிவீஸபெ-பெஸவரவியி-கிலஸ்-காழ-1-லொவ-கீ-நெ-பா-ஜ-ம-து-பெ-2-நா-சு-உ-ரெ-தி-வ-கூ-கி” முனிவரவொழிய, தூமானிகளான இமையோககு இப்படி கூடுமோ? எனன, இவர்கள் இதயாதி புனைநதகணங்கு அநதம் - இப்படி பரேம இதயாதி ஸரப்பித்து எனனதே ‘ஏந்தி’ என்கிற தென? எனன, த்வேதா பரிஹாரம் அவர் இவை இதயாதியாலும், அவன்தான் இவைகொண்டு இத யாதியாலும் சூடம் இதயாதி சூடனெக்குத் தருகியான ஸவராவலகா பரிஸ-ததவகொணவற்றை யோகதிக கொண்டுதின்று சேஷபூதனுக்கொழிய சேஷிக்கு தரித்துநிறுக் காணுமது புருஷார்த்தமாகக் கூடுமோ? எனன - பாவபந்தம் இதயாதி இதுக்கு அவயம் எததோடே? எனன, வணங்கினு இதயாதி ‘நினைநது’ என்று ஸங்கலபருபஜனாநத பூவபாவியாய பரஸயசலீகமான அங்ஸந்தாலிசேஷம் சொல்லப்படுகிற தென்று முநநினை அநதம் “நரிவெரெவவண்சீவகி” என்கிற வருதாநுதுணராக, தன் வடிகெவடி நிறகிறபடியைச் சொல்லுகிறதென்று தயிதியாநதம் ‘நினைநது’ என்றதின் முநநினை அநதலிவாணம் அன்றியே

திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்ட ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய் [முதலில் சிதை யாமே] - அவற்றை யுண்டாக்கச்செய்த தானுனதன்மையில் குறைவாராதபடி யிருக்கும் மருத் பிண்டமகடஸராவாதிகாயமானவாறே விசரிஷ்டாதாரம நசிக்கும், இங்ஙனம் அது இரீலை, நாட்டில் கார்யங்களை யுண்டாக்குவதான காரணத்தின்படியால் இவனபடி யென்கிறது ஆனால், பினை, ஸங்கல்பமோ ஐக்காரணம்? ஸ-வ-ஷ-ம-சி-த-சி-த விசரிஷ்ட பரஹ்மவன்றோ? எனினில்; ஆனால், காரணமாமபோது ஸங்கல்பபூர்வம் மாகவெனும், ஸங்கல்ப விசரிஷ்டம் காரணமானவொன்று 'வ-ஹ-ம-வ-ஷ-ம' (பரஹ்ம-ஸ்யாம்) என்கிற ஸங்கல்ப பராதாநபதாரே சொல்லுகிறது. இப் படி யிருக்கிற ஸங்கல்பரூப ஐஞாநததையுடைய உனபெருமை யுண்டு உன-ஸகல-ஷ-ண-யம், அது, இவர்கள் வணங்கினால் மாகுணாதோ? 'தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஸகல பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கும்படியான ஸைலக்ஷணத்தையுடையவற்றுக்கு, அனாதரே ஸ்ருஜ்யரான நாம் ஸ்பா-ஸித்த தரஸ்யம் அங்குத்தைக்கு அர்ஹமோ?' என்று தந்தாமுதைய அயோக்யாதையை அங்ஙனத்தித்து, அகலுனைக்கு அதிகாரமுள்ளது அவர்களுக்கன்றோ? அதுககுத்தான ஆர் [மாயோனே] - பரஹ் மாதிகளையும் ஸ-ஷ-ப-த-ர-ம-ஷ-ய-ஸ்த-ந-ந-க-தி-ரே யாக்கவ-ஸ-உ-ன-ஹ-ம-ய-ஆ-ப-ஷ-ய-ம-ந-ஸ-ஷ-க-ண-ய-ம் இருந்தபடியென்? பினைந்த ஸைலாபபொருள்களுக்கும் வித்தாய் முதலில் சிதையாமே மனஞ் செய் ஞானத்து உனபெருமை, இமையோர் ப-ப-ரு-ம முனிவுக்கும் பினைந்து கைத்து உர்தகனாந்து உரு கிப பினைந்த கண்ணி நீர் சாந்தம் புனையோடேந்தி வணங்கியுள் மாகுணாதோ? மாயோனே! (உ)

முன்கூறிப் பாட்டு.

மாயோனிகளாய்நடைகற்ற வானோர்பலரும்முனிவுரும்
நீ யோனிகளாபபடைபெனறு நிறைநான்முன்கூறியபடைத்தவன்
சேயோனெல்லாவறிவுக்கும் திசைகளெல்லாநிறுநடியால்
தாயோனெல்லாவெனியிர்க்கும் தாயோனாதானோநொனோ

ஆ — (மாயோனிகளாய்) இப்படி தம்முடைய நிகர்வுகளைத் தாங்களே எய்தொரு மானி அகல, அவனும் இவரைப் பிரிவில் தரிக்கமாட்டான்மாயோனே 'இவரை வளர்த்தும-ப-ஷ-ண-ய-ம்' இப்படி மனஞ்செய்யவல்லது - ப-ஹ-ம-வ-ஷ-ண-ய-ம். பினைந்த வனதது - பினைக்கப்பட்ட வனதபடி. தானுனதன்மையில் இப்படி-விசேஷணபூத சேதஸசேதஸத் ஸ்வரூப ஸகலாக விசேஷண விசேஷணபூத பரமாத்மஸ்வரூபத்தினை இவையெனதபடி அப்படியிருக்கிற? எனன், மிருதபிண்டம் இப்படி விசரிஷ்டாகாரம்-பிண்டத்தவியிஷ்டாகாரம். ஸ-ஷ-ப-த-ர-ம-ஷ-ய-ஸ்த-ந-ந-க-தி-ரே யாக்கவ-ஸ-உ-ன-ஹ-ம-ய-ஆ-ப-ஷ-ய-ம-ந-ஸ-ஷ-க-ண-ய-ம் இப்படி, ஸ்வரூபவிசேஷணத்திலே தாத்திய மெனதபடி. பினைந்த வகலாபப்பாருள்களுக்கும் வித்தாயிருப்பதால், முதலில் சிதையாமேயிருக்கிற மனஞ்செய்யுனதொன்று காரணத்தாலும் அவிசரித்தவமும் ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாதத்துக்கே விசேஷணமென்கிற பகித்தைத் திருவுண்மையறி, அத்தினுடைய ஸகலகலைய அதுவதித்துப் பரிஹரித்தொரு - ஆனால் பினை இப்படி காரணமாயிப்பாது-ஸ-ஷ-க-ண-ய-ம் சிதைத்தவன் விசரிஷ்டமே காரணமாய்போது ஸங்கல்ப பூர்வகமாகவேனும் - ஸங்கல்பவிசரிஷ்டமாய்மெனதே ஆகவேனும் ஆனால், ஸகலவிசரிஷ்டஸ்வரூபத்துக்கன்றோ காரணம்? தேவல ஸகலபருபஜ்ஞாதத்துக்கே காரணம் செய்வுவானென்? எனன், ஸங்கல்பவிசரிஷ்டம் இப்படி 'ப-ஹ-ம-வ-ஷ-ண-ய-ம்-ஆ-ப-ஷ-ய-ம-ந-ஸ-ஷ-க-ண-ய-ம்' என்னுமாயேனென்? எனதபடி. 'மனஞ்செய்' இப்படிக்கு அத்தம்-இப்படி. இப்படி 'இவையெனவணங்கினால் உனபெருமை மாகுணாதோ?' என்றதால் பந்தம் - தன்ஸங்கல்பத்தாலே இப்படி பாட்டுக்கு அக்கவம் - பினைந்த இப்படி

கரு உட்பாய 'நீமநீகா' என்று கிண்கிண்து, கெவாதிஸதாவராதமான சதாவிநித்யுதஜாதங்களுக்கும் காரணபூதகன பரஹ்மாவுக்கும் சாரணபூதகன, வாங்கமஸாபரிசேசதய மஹிமனயிருந்துவைத்து, அநாநீலாநித விசேஷமாமாஸாவா கமரககளைபு மொக்க மா தருவத ஸஸநேஹமாக ரஸிக கும ஸபாபாஸாநிதிரகித கன நுடைய ஸெஸரீலய குணகைகக காட்டியரு, அந்த குண விசிக்ஷுடனா ரணிக ரணநி மமுடைய பரி கயகிரபதகாலே ஒருவனே காநி தருருவனென்று அவனைக் கொலா டுகிருநா

இ —முன்னுமபாட்டில, இப்படி அநாஹிதனகைகரும் கீகெ னென்று பதாதகாஸ யககிலிந யம் அகயந கம் விபரதருஷ்ட ராந அபாவா, தமமை கரைவிகராமமா ஸெஸரீலய வா கஸஸயாநிகளைக் காட்டியருநி மீருநாட்டியாக வஸீகரி,தருருநிதி னென்கிருநா

[மாயோனிகளாய என்று கொட்டி] மருஷபாதிகனிதகாட்டில அதிகமான யோநிகளிலே பிறந்தி, அகககி னா மாயாகைகர கதமுள்ள வாநோபலரும முனிவருமான யோநிகளை நீ படைபென்று அகிரபரதகியான பரஹ்மானபாட்டை கவன [சேயோன எல்லாவறிவுக்கும்] - எதககையேனும அகிரபரி கஜநாநகரான பரஹ்மாநிதருடைய ஜநாநகருக்கும் கீகசாமலலா தானாய [கியாதலாலாரம் என்று கொட்டி] - க ககாஷபகரஷ்டம் பாராநே ஸகல பதாத கககீகாமம் தா கிருவாயு கள ஸபாபரிசுருமாட்டி நீலாசங்ககையெல்லாம் அளபபதருசெபது ஜநம் வருக காகிதானால மி,நீகரானரும அரபா எல்லாருக்கும் பரிவருனவன ஒருருவனே பென்று அரானகுணகதை அ நஸகிகய விஸமிதகாகிருநா

ப —அகந கம், மிரதிரபயோ ககாஷ கீகாபாநி, காரதமயரஷிதமாக எல்லாரும கலக்கும் நீரமையுண்டென்று, அசேஷஜந ஸமஸலேஷருபமான லோககிகரமண ஸவபாவ ததை ஸபாவான காட்டக சண்டு விஸமிதகாகிருநா

மாயோனிகளாய - விலகண ஜநமககையககொண்டு, நடை கதற தததுருப ஸருஷ்ட யாநி வயபாபாதகை அகிரதிகிருககி, பலரும பல்வகைபட்ட, வாநோ - தேவகளும, முனிவரும ருஷிகருமாநி, யோனிகளை ஜநககளை, நீ படைபென்று நீ படைபென்று, நிறை (வயஷ்ட ஸருஷ்டகரு உட்பாயாக ததபயுச ஜநாநகி) கொஷசலததையுடைய, நான முகளை சதாமுகளை, படைககவன ஸருஷ்ட தகவனாய, எல்லாவறிவுக்கும் அந்த பரஹ்மாநி ஸமஸகசேகர ஜநாநகருக்கும், சேயோன துரஸதகனை மேஸமையையுடைய ஸைத்து, திசைககெல்லாநி திருபலகிதமான ஸமஸகலோசங்ககையும், கிருவாயு கள ஸபாபரிசுருமாட்டி, தாயோன (அவறறுசரு நோஷவாநகபடி) ஸபாபரிததவனாய, (அத்தாலே), எல்லா கவகியாகரும (காரதமயருமான கவகையையுடைய) எல்லாபாநி கருக்கும், தாயோன மாதருவத வதஸலன, நான தான, ஒருருவனே ஒருபடியாயிருக்கருகே ! மேஸமையோலே நீரமையும் அளவிறததி ! என்று சருத்து

இ —முன்னுமபாட்டில, 'இப்படி நீர அகககைகரு அடி நமமேஸமையைப் பாததர யிறு, அவ்வோபாநி நம் நீரமையையும பாரீ' என்று கரைவிகராமாயககைக் காட்டக கண்டு, இருநதபடி பென ! என்று அகககை கவிரத காலதாமுகிருநா

[மாயோனிகளாய] விலகண ஜநமககையையுடையாரை [நடைகதற] தகக ஜநமககையான ஸருஷ்டயாநி மாயாதகக கதமுள்ள [வாநோ பலரும] தபாபாபாநி கள கககபருகாரா அகதவஸகக முதலான ஸவகேகவகைகரும [முனிவரும] ருஷிகரும [நீ யோனிகளோபடைபென்று] வாநோ பலரும முனிவருமான யோனிகளை நீ படைபென்று, அவருருளாகெல்லாம் தானே ஸருஷ்டத்து, 'தேவகிகளை பெல்லாம் நீயே

[illegible]

[மாயோனிகள் இதயாதி] மஹாயோகர்நாம, வி.ப.புணாமான த்துயங்குது யுதய
ராய தகதாமுண்டய அதிகாராருபாயான மரியானதகளுண்டு ஸ்ருததயாதிதர், அவற்றில் ரக்
தால் அறிவித்த ஸிவேசுவரானடக்கல் இருகால்மடசே சேனன கோவி கோள்ள ரேண்டாதடி
கற்றிநுடபாரான வாலேர்டபுநும முன்வருவான யோனிகளை, அளக்காதிருள் - ஸயநர்ஸ்திகள், தய

*ப்ர ---வாழைப்பலரும் முனிவரும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவை அரங்கேற்றி சூரியன் போல, உயர்ந்த
 செ-செய்து விளங்கியவராய் அகத்தியனெனும் தலைமுடிவளமுடன் விவாஹம் புகழ்பொ

முன்கூட்டிலே மாவேளாளர் களையி இப்பாதி ஸ்ரீராமநாதபுரம் பரமேஸ்வர அடையாதி
தக்கொண்டு, 'திருநாடியன் தாயோன் தாயேருருயின்' என்று பதவரங்க டொழிந்து வந்த
நிலைந்தும் இப்பாதி. தாயேருருயின் என்று கடுமிகளையப பதற - நடுவந்தும் என்று
அருவாரித்து கீரோதம பண்ணிக்கொண்டு, வையலித்து என்றுவம் மடையிதிருநாதாதி அம் - கீ
கலந்த இப்பாதி பொதிருவையோடே சேர்த்த திருநாடியின் அருவந்தது, குழைக்கொண்டிருந்த
பாபலமான் தனாகன்கொண்டது துக்கந்தப் போகிக்கொண்டவாகனாக, துப்போது வந்தது
அருவந்தித்து போக்குவ கொந்தடி. அது வட்டி? என்ன, கீர்த்து நுத்யாதி

நடை என்று மீளாமைப்படி, கருவியைத் தவிர்த்து கற்பனை மூலம்
நிலைநிறைவு இல்லாத ஒருகாலம்மட்டு நடைபயணம் (யாசு கலை நடைகளை முதலாகப் பார்ப்பது)

* ஸபதர்ஷி பரிக்ஷணத்தில் தாமஸஸாவத மங்லந்தராதஸாவதத்துக்கும், வசதச-
 குத்பரிக்ஷணத்தில் பாபாஸாக்த்ய வஸு புதாஸாவத அஸஜகபாதாதிசா நாலவஸாச் சிசந்தா
 “ஜ்யமல்யாயஸ ஸபபுஸு ஸபாவீய” எனற வஸகரீடிஸுருதாந்தரக,கர்வஸாயிப ஸுஸஸாயு
 கழிததப பஸனிசுவாச எடுக்கைதும் கருதது அபிபிவஸும “காது வகக வீவாஸு”
 இத்தாதிசுருது “காஸுபககவீவா” இத்தாதி சபதயகஸும புரணாசீகாஸகஸில் கஸ-
 கிதஸ்.

பாறாப்பதிகள் ஏகாதசு ருத்ராதா, தவாக்ஸாதிதயாகா, அஷ்டவஸ்பககள எனறு இப்படி சொல்லப்பட்டிருக்கிறா ஷ்டிங்ஸ்கிர் புண்டயரானவாகனை நீ பண்டையனறு, முந்தறச சதுமுகனை யுண்டாககினவன, “ யொனா, ஸ்ரானாண்டிடிபாதிவலிவடும் ” (யோபரஹ்மாணமலிததாதி பூரஹ) எனகிறபடியே பரஹ்மாணவ ஸ்ருஷ்டித்து, ‘ இவ்ருதனடான கார்யவாககத்தை நீ யுண்டாக்து’ எனறு விட்டால், ஸாவேஸவறிகளக கேள்வி கொள்ள வேண்டாதபடி துப்புரவுடைய னுதையாலே புர்ணனா ஸதுமுகனைப படைக்கவன [ரேயோன எஸ்லாவரிஷ்குதம்] அவயவ கானே தனபதகலிலே பிறகது தான ஓதுவிக ஓதி, அஹ்ருலே ஹனாநததில் துறைவறிருக்கிற பரஹ் மாசிரனாடைய ஹனாநததுதகம் தாரஸ்குதா யிருதகம் [திசைகளேஸலாஹ திருவடியால் காயோன] ரககனையேனா அகிரயிக ஹனாநரானவாகனாடைய ஹனாநததுதகம் தாரஸ்ததா யிருததுவைதது, கானே கன்கனத் கோபுரநது காடமெனறு வருததமறக கோவநது காடமே திகதககளோடே கூடின பூரிபாபாபடையக திருவடி ராாலே காலி யனக்குனாண்டவன நாயசசிமாந தோமோபோதும் பூகதோமோபோலே கூசிகதொடுத் திருவடிகளாகதொண்கிலீர் காமே ஓதையும் அளநதுகொண டுதி எனறு ஆபாசாயபபிரிகிரா துணைநன நிருபணா பனாணுகே எஸ்லா திலையிலும் திருவடி ரகார கோமுக்து வைதகைக நிரககாரண? எனனில, —[எஸ்லா எவபுயிகதக்து காயோன] ஸகல பராணிரனதகம் காயடோலே பரிவனுகை எஸ்லாவெவபுயிகத மேனகிறது உதகாஷ்டப

[illegible][illegible][illegible]

தவாபஸாநிகயாசா த்ரிஸ்ரானென (க-கடு) : த்ருவிஷ்டுமஸூஸ் ஜிஜ்
 தெ பஹ்ரெவயி । சுரோநெவ யாதா வ க்யூடா பத்ருஷாகதெயவ ஈகாஃ
 விஷ்வாநு வலிகாநெவ ரித்ரா வரணவளவ । சம்ஸமஃதமுநி தெஜா குதிதூ
 ஆடிஸஸ்து காஃ ॥”

அரசியலமைப்பைக் கட்டுவது - (கருது) 'சூதொப்பு' - உயர்வு மொழியை உயர்த்துவது
வாதினொருவனும்! (புது) - உயர்வு மொழியை உயர்த்துவது - உயர்வு மொழியை உயர்த்துவது

ஸற்குடி, தத்துக்கு பரமாணம் பொய்யகமாணி துாதி கேள்விக்காளள் - கேட்க துபுரவு - ஸாமத

தீயம் விறை - ஐயாநாதிபூததி எல்லாவற்றிலுக்கும் - எல்லாருடைய அறிவுக்குச் சேயோன் தூரஸ்தன் திருவெழுநாயகசியாராய், அவனாக கூசிடவொழை திருவழக வென்னுதல், யதவா, திருவெழுநாயகசியாராய், அத்தாலே லெனாகுமாய்தலைத் தலவழித்திறத்தல் வாசியதாபாயம் - எதற்குடையதும் இதயாதி திக்குக்கள் தோறும் அளவாதோடு? எனன், நீதிதீயம்வாரிட இதயாதி ஆழவாருடைய ஈடுபாட்டாக அருளிச்செய்கிறார் நாயச்சிமாந் இதயாதி காரியம் ஸ்லாபுரி காரியையும் வரலாண்ககரியோடு மேலுக்கு அவதாரிகை துணுதல் இதயாதி உதாரிசுபாபகிஷிபார் த எனது எவையுரிந்நுடைய பாவம் பாவற்கு - ஸகிதன்குணச் 'சேயோன், தயோன்' என தததததததத - (வெள்ளையாயும் நீர்வையாயும் எனது அவதாரிகாருண)

கர்ஷம் பாராதே பரிவனாை [தானேருருளின] - ஒருவாக்கும் நிலம் உபாத மேன்னையையும் அங்குத்தித்தார், அபயப்பபட்டவனாடைய கிராமையாம அங்குத்தித்தார், இவ் வும் ஒரு படியைய யுடையவனா யிருக்கிறனே ! எனது வித்தாராகிளர் கருணையிடம் ஒடுகிறவா யுபன சீவ துணத்ததை அங்குத்தித்துக் காத்தாழகிறார் (௩)

தாணீர் காரி பாய் இ.

தானேருருளேதனிவித்தாயத் தனாரின்புறவர் முதலாய
வானேர்பலரும்முனிவரும் மற்றும்மற்றும்முற்றும்மாயத்
தானேர்பெருநீர்தன்னுள் ளோதோற்றி வுதறுள் கண் வளநா
வானேர்பெருமான்மாமாயன வைகுந்தனெம்பெருமானே

ஆ - (தானேருருளே) இப்படி இவனுடைய ஸ்வரூபத்தைக் கொண்டு, எழு, லீலோபகரணமாயும் மேலோபகரணமாயும் இருக்க உபயோகித்தவிரிஷ்ட ஞான வாரிசு நாரதனுடைய இந்த ஸ்வரூபமானது அகவந்திரிதனது வானேரெட் ஸ்வரூபத்தையொழியச் அல்லவாக ந ளித்தவியல், ஆதலால், அவன் ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தவராக இனி அவனுக்கு அருளான வராக ஸ்வரூபவருத்தியும் பண்ணுவோ னோடுகிறோ

ஒ - சரஸ்வதிபாடில், அப்படி நிர்ப்பந்தனா யிருந்துவந்தது உருவப்பாக்கானே யத்தவசரீர்ப்பண்ணி என்னை விசுவரீகரித்தவன், இனி 'சரஸ்வதீஸ்வ' என்னியும் கனதுவாடைய ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தவரே விடவ னென்று ஸமரூபித்தாவினார்

[தானேருருளே என்று தொடங்கி] - நிமித்ததாரதார ஸ்மரணரீகரண தானதுவாவா பட்ட காரணமும் தானேயாய, தானேருருளி முவரணவாகன முதலான தேவ திரையு ஸ்தவரவாகன ஞானரிட்ட ஸகல பாதகவாசனமும் உண்டாக்ருவாகனாக, தன்னில் வாகனத்திலே பண்ணவு மாய [தானேன்று தொடங்கி] - கனதுவாடைய ஸ்வரூபவாகன முதலே வகாரணவாகனாக நிகரண வித்து, அதிலே கனவாகனத்தினும் ஸ்வரூபவாகன வாகனாக்ருவா வானேர்பெருமானாயிருந்து வலத்து எனக்குத் தாபநிவாண்னாகிய அப்பரபரதாரான லீலவதனாகைய எழுபயவன் எனக்கு ஸ்வரூபியே, சரஸ்வதி அவனுக்கு அருளா

ப. - அந்தரம், உபயோகித்திவ்வாழகனான நிர்ப்பந்தன, தனரீலத்திமுதலாகலே வரீகரித்து எனக்கு தாதனே யானு னென்று ஸமரூபத்ததை அதுமதிப்பண்ணுகிறார்.

தான - (ஸர்வபதவாச்யனா) தான, ஒருருளே - (ஸ்மரணரீகரித்ததவத்தாரலே) வாகனாருபத்தொண்டே, தனி - (நிமித்ததாரதாரதிரிதனாகையாலே) கனியாய், வித்தாய - (உபா காரணவாகனாலே) வித்தவாகனொன்று, தன்னில் - (இப்படி நிமித்ததாரணமுமான) தன் ஸகல பாத்மகஸ்வரூபத்திலே, முவர - (பரதமருத்திரோத்தரகன்) முவரும், முதலாய - முதலான, வானேர - தேவானரும், முனிவரும் - குருதினாமாமித, பலரும் - பலதேவதாரும், மற்றும் - மற்ற

மரக ஸ்வரூபம் - கருணை. இப்படி கருணை - ரீகரணை தானேருருளின வந்தத - தான் ஒரு ஸ்வரூப வந்ததை எழுபயவனே பென்று ஆஸ்ரயப்படுகிறார் எனப்பட உரு - ஸ்வரூபம். வகாரம் - விவ்யத்திலே ஸ்வரூபவிரிஷ்டபென்று தொடங்கி, முனிவருமான போனரீகரித்த பதப்பென்று நினைவானமுதலாக படைத் தான், வக்வவரிவுக்கு ஸேபோன, திசைகனெல்லாத்தொடங்கி அங்கயி. (௩)

மதுஷ்யஜாதிபுர, மறமம் மறந திரயகஜாநியும் ஸகா பாமுமான, முற மாய எலவாமுமான (பஹுதவ விதிஷ ஹய), காந (இபாயு ஸங்கலபுகதனா) காந, ரனனுவின தகாவித ஸவரூபததிலை, ஜா (தகாநகரஸபுகதி பரிபாஸையரிலை) அரவிதியமான, பெருநீர வகாணவ ரூபசாமானுலகதை, 'நிகாநநி கோ நாயகி' க, வசனா கவாவரும (பஹுமாதிரஸருஷ்டயாதத மாந) அகிலை சனாவாநா நருஷ்டவனாய, வைகுந்தன பரமபகரிலயனாய, வானோபெருமான நிபாய ரிபிரவாநுநனுமான, மாரமாயன (நிரபேகதனயவைதனாத) தன அஸசாயகுணசேஷடி காதிகாரிலை நிரவகிசரீலவானுனவன, எமபெருநாநீன எனக்கு ஸவாமியே இதை ஸம்பநதம் அவனுண்ட பரீலவகலையாரிலை அவகயகாமலல நெரயு கருதது

இ நாலாமபாடலு, காந நிரபேகதனாய வைகது ஸருஷ்டயாதிகளைப் பண்ணி எனனை விஷயாகிரி 2 க 11, 'நானு'லென்' என்னிலும் நன் ஸவாமியேதகாலே விடா நென்னு ஸவாமிகாராகிரா

[தானோருருவே கணியிகதாய] ரிபிகதோபாமாந ஸஹகாரிகாரான முனதுகாரான முற தானாயாய விதகாய என்னு பபாகாநகு நொலநிறய, தனவிதகாய என்னு நிபித தாகராம நிரிஷ்டகம் பகாணிறய வாகனியிகதாய என்னு ஸஹசாயககரிகேதம் பண்ணிறய, 'உலகெவ வாகனெவ ககரிகய' எனகிற மருகிசசாயயாரிலை அருளிச செயரிரா நாடயுல இவை ரெயா நயகிற இருபபது [தானில முறா முகலாய] இஷ்டவாகு வாயயாரிலை வாகு அவகாரிகு அவகாரிகோடெ எண்ணலாமா பிருகருமாபோலேபும், யாதவா கனாரிலை வாகு அவகாரிகு அவகாரிகோடெ எண்ணலாமா பிருகருமாபோலேபும், ஸவேச ருநிபாநா நினய பாலகககா பாலகி, அவாகளுகரு அககாமகாமாய நினய ஸருஷ்டி ஸமஹா கவகோப பண்ணியிரேபருணையாரிலை, கனகோடெகயுன முவாமுகலாய என்னுதல, தனனில தனனுண்ட பங்கலபுகதிலை, முவாமுகலாய பஹு கோநகா நுதகாகளுகரு முதலாய என்னு மாம [வானோபெரும] தேவஜாதிபுர [முனியரும] மககா ஸகர தாஷ்டாககளான மஹாநிகரேம [மறமம் மறமம்] மதுஷ்ய திரயகருகளும [முறமாய] அதுகதமான ஸதாவராகிதனும், இவையிலலகவறதையும் உண்டாகருகைககாக 'அய' எனகிறதா - 'உலகெவவாயு' எனருநிராரிலை [தானோருருவேகனனுளே நிகாநநி] நிரபேகதனான தான ஓபிலலக வகாணவதகைக கன ஸங்கலபதகிலை தோநயவிகது [அகனுளகனவள ரும] அதுகருகாரிலை ஸருஷ்டி புகமுரனாய இவநிறினுடைய சக்தணசிகனையய பண்ணிக கோண்டு சாயகருனாந இபாயுசெயகிறவன அர' எனகில, [வானோபெருமான] நிகயஸகரி களுகரு நிரவாஹகளுவன [வைகுந்தன] அவாசனும் கானுபாய அதுபவிககைகரு நிதய மான விபூதியையுடையவன [மாமாயன] அயகு அஙவனே பிருககச்செயதே, இவவிபூதி ரிலை வாகு இவாகனோடெ ஸருநிராகக கலகத அகயாஸசாயமான பரீலதிகளைக காடயு எனனை அகலாமல சேசவிடிககொண்டவன [எமபெருநாநீன] இவன எனக்கு ஸவாமியே, நானும் அவனுக்கு அயமை இகதலை இருயாநிக, தனநிராச சேசவிடிககொள்ளுமவனிறே ஸவாமி யாமவன

நாடு -- நாலாமபாட்டு 'அவனெடி இதுவாயிருந்தது, இனி நீர் செய்யப்பார்த்ததென?' எனன,--'நாம அகலப பார்த்தால் உடையவாகள் விடுவார்களோ?' எனகிறார் அதயந்த நிரபேகதன

நாலாமபாட்டு தானோருரு இதபாதி கீழவாகயவிவரணம் அந்யந்தநிரபேகதனாய இதயாதி வானோ பெருமான எனதத்தைப்பறத - அந்யந்தநிரபேகதனாய எனதது அவகலா இதுவாயிருந்தது - ஸுபரீலனகையாயிருந்தது கீர்செய்யப்பார்த்ததென? எனதது அகலபாரத்திரோ? எனதபடி

[நானோருருவே தனிவித்தாய்] - "வெகுவெவொகெடுகரி, ஸுவர்செவெவொகரி
கியம்" (ஸுதேவஸோம்யேதமாசா ஜஸ்தேதமேவாத்தித்யா) இரங்க அந்நிதியாத்நாந் அறண
உண்டா யிருத்தது இவற்றுல் கோர்ளுகிற விரியோகா எளி என்னில்; ஸ்ருஷ்டாய பரஸு
கிக்கையாலே காரண விஷயமாயக கிடக்கிறன க்ரிவித காரணமுந் தானேயெனாத 'தான'
என்கிற இத்தால் உபாதாநாதநாநில்லை யெனகை, 'தா' என்கிற இந்நால், ஸ்வநாநாயக்
தாமில்லை யென்கை, 'தனி' என்கிற இத்தால் ரிபித்தநாதநாந் இல்லை யெனகை 'உரு'
என்று அறகு அறகிய த்ரிவித காரணமுமாய [தனனில் அறவர் முதலாய] இபகாயாத்நாம்
யாய்நடுவே வந்து அவநரித்து அவர்களுோடே எண்ணலாம்படி யிருத்தமாதோலாய், யாதவர்
கள் கடேவே வந்து அவநரித்து அவர்களுோடு ஒக்க எண்ணலாம்படி யிருத்தமாதோலாய்,
பரஸ்மாதிக்கள்கடுவே அவர்களுோடு ஒக்கச சோஸ்ஸலாம்படி அவநரித்து, ஸ்வேகருபேண
நின்று பாலகத்தைப் பண்ணி, அவர்களுக்கு அந்தராத்நாநாய நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸ்ரஸ்மாநாய்
கோப பண்ணிப்போருகையாலே, தனனோருகேடின மூவா தாடக்கமான என்னாத, அனரியே,
'தன்னில்' என்னது-தன் பக்கலியே யென்றபடியாய், தனாநுடய ஸ்வகர்பத்ய பத்யநத்தியே,
முவர் முதலாய - "வெகுகரி" (ஸேக்ரெ) என்கிற இந்நாநையுப கூடடிச் சோய்யதய [நானோர்
பலரும்] - பரஸ்மாதிக்கள் தொடக்கமான தேவாகளையும [முனியும] - ஸ்வகாதிகளையும [முந்
தம்] - ஸ்த்தாவரங்களையும [முறமம்] - ஜங்கமங்களையும [முறமமாய] அங்கத்தான எல்லா
வற்றையும உண்டாக்குகைக்காக. [நானோர்இத்தயாதி]- இப்படி ஸ்ருஷ்டயத்முதலான தான, தனக்
குக் கணவளார்த்தநுளுகைக்குப் போருப்படியான பரப்பையுடைத்தான ஏகாரணவத்தைத் தன் பக்

[illegible]

* இப்போது “அநெரிசுதல் வேலும்கூடியது” என்கிற ஸ்தலத்திலே அங்கங்கே இருக்கவேண்டாம், இந்த ஐதேயோபாயாவிலிருந்து வந்தவர்களை வேலும்கூடியதற்குத் தயார் படுத்துவது பெரும்பின்னராக.

கலிநின்று முண்டாகுகி அதனுள் கணவளரும் இடபடி ஏகாணவத்திலே தனியே சாயந்தருளு
கிறவன் தான் ஆ? எனினில, - [வானோபெருமான] - நிதய ஸூரிகளுக்கு நாதனுவன்
[மாமாயன்] - ஆபாசாயங்காளன் தண்சேஷ்டிதங்களை யுடையவன் [வைதகுதன்] - பரிவைகுண
டத்தைக் கலவிருகதையாக வுடையவன் [எம்பெருமானே] - அவன் என்னுயனே உடைமை
தப்பிப் போகப் புகுதல், உடையவர்கள் ஆறி யிருப்பார்களோ? பெறுகைக்கிடாக ஏறகவே நோன்பு
நோற்று வருந்தி பரணுதையப் பெற்ற தாயானவள், அவன் நடக்கவல்லனான ஸமயத்திலே, 'தேசாந்
தரமபோனே' என்றால் விட்டு ஆறியிராளிறே, அப்படியே நேனோள தனவாசி யறியாதே போகத்
தனக்கு அறிவைத் தந்து தனனை உள்ளபடி அறிவித்தவன், தான் தந்த அறிவைக்கொண்டு நான்
அகன்றுபோகப்புகுதல், அவன் விட்டு ஆறி யிருக்குமோ? (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மாணேயநோகுகிமடவாளே மாபிறகேண்டாய மாதா!
கூனேசிதையடுணைடவில் நிறத்திலதெறித்ததாயகோவிந்தா!
வானோரோதிமணியொண்ணு! மதுகுதா! நீயருளாய? என
* தேனோமலருநிநுபாதம் சேருமாறுவியேனே.

ஆ - (மாணேய நோகுகி) இடபடி எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபையகதாலே ஆழ
வா ஸரீசருதரா நிருககசெய்யகே, பின்பு 'தானேசென்று ஸமஸுலேஷிககில இவா பண்டு
போலே தாமமுடைய அநாந் தாதுஸதாரததாலே அகலுவா, இவாகாமே நமமோடே 'ஸமஸு
லேஷிககி' பணும' என்று அநிபேஷிதாய பதறினால, பின்பு அவதாரமே ஸமஸுலேஷிககைக்கா
கும்' என்று ஏற வாயிடுகுக, இவரும் அவனை அநிபேஷிசுகுறா எவ்வளவு யென்னில - ஸக்தம்
கடாபகத க ஸமஸுலேஷிககைக்கே போகுகுதையாலே மாநவன்ன ஸு திருநாமத்தை யுடையது
நிருநனவையகது, ஆபாசிகபரிதாஸாந் கமாத் மதுஷயஸஜாநியனாய வந்து பிறந்தருளி, ஆபாச
காபககலாயா அவய்யம் பாராநீக அவாககோ விஷயிகரி கது, பின்பு கதகநதோஷங்களைப் போ
கரும் ஸவகிவனாய, தியாகயோநி கதமான ஜகதுகளுகுகும் சக்தகனாய, ஸவகேஜஸஸினிலே
ஆபாசிகமலாநிநிலபுரவங்கையும திருநாடடைய முடைபையாய, நிரமலமாய சமணியமான திவய
ருபததையுடையயாய, ஆபாசிகநிரோதி நிரஸஸவதாவது நிருநதவனே! உன் தேனோமலரும்
நிருபாதத்தை வினையேன சேருமாறு அருளாய என்குறா

ஒ - அஞ்சாமாடபில, இடபடி இசைந்த ஆழவா, 'சடக்கென முகங்காட்டப்
பதையபடி ககை அகலுவா, இவாகாமே அநதிககுறதனையும் செல்ல முகங்காட்டாகே நிற
போம்' என்று எம்பெருமான போ நிக, பின்பு 'உனதருவடி கனிலே சோதது அடிமை செய்யும்
படி பாரதருநாநிணும' என்று பாராசுகுகுறா

தானோபெருநாதனனுளே தோற்றி யென்று - அண்டஸருஷ்டியைச்சொல்லி, அதுகளுளே ஏகாணவத்தை
ஸருஷ்டித்துக் கணவளாத பரணுத சொல்லுகிறது பேருநீர் - ஏகாணவம் கலவிருகைக் கொறுச
சாவடி அவதாரிசைக்குச சோ பவித்ததை அருநிசசெய்குறா - உடைமை இதயாதி ஆறிவிரமைக்கு வேறு
எது? எனன், (புறஸககித் இதயாதி தானோருருவே தொடங்கி, முற்றமாய, தான் தன்னுளே ஒப்பெரு
நீர் தோற்றி அதனுள் கணவளரும் வைதகுதன், வானோ பெருமான, மாமாயன், எம்பெருமானே இதயவயி

* அருடபத்திகளுல் தேனோமலரும் என்று ஒரு பாடம் உண்டென்று தோற்றுகிறது

[மாணேயென்று கொடவகி] - மானிந்தோக்குப்பீராவே முகந்மான் சோகனை யுடைய பெரிய பிராடபயானைத் திருமார்பிலே யுடையபாகையாவே மாதவெனவந்துத் திருநா மத்தை முகப்பமாகவுடையாய், அதுவேயா நாயகியான கூனியுடைய மத நெய்வளவத்துக்கும வாய்ம வாராமே கூனே நியிருமபயு கணவெனில் நெறித்தாற்வீராவே அநாயகினைத் தீயிற் கதவனே! ஆரரிதருடைய அவகயம் பாராகே அவகனை விஷயிதரிதது அவகநனைய அவகயத்தைய பிணையும போகருமென்று கூறுகது [நோவிககா] - திராயநுக்கனோடுவா வாய்ப்'லெகிக்கும ஸ்வலிவனானவனே! கூனேனெனய உடையவையில் நெறிக்குல கநிகனையாவது - கூனியுடைய கூனபோம்படி. மாமகிதிலே பெருமாவா கனநிலைநெறிக்குல கநிகதாடி திராயநோகது பரி சந்தகோபத்திருமகனுக்காகையாவே பெருமாள்திரைய அவகநனையாவே காவது, 'நோவிககா எனகிறது' எனவருக சொலவது [வாருநென்று கொடவகி] - திருநாடு கனவா நெய்வளவா யான தேஜுவனையும வாயருவனையுமான் சிறத்தவையு முடையவாய், வாய்ப்பரிதருடைய விசேஷி கனைப் போக்குப் ஸ்வலிவனான நீ, உடையவைய சிறப்பியப் போக்பாரான திருவாய்களை வினை யேனான நான் பெறுவாய் பார்த்தருவாவேனது வாய்ப்புருவானவா திருவாய்களில் அடியான செய்கெனென்று இவா இரைநக்பின்புல கிடையானவாவே நனிவாய் நீ 'வினை வாய்' எனகிருநா

ப - அநாதரம், ஆரரிதரிதருமான் வாய்ப்பாரவகனை யுடையவனை திருநா நெய்வளவா மாது அதுபவருப் ஸ்வம்பு'லெகித்தவத் தர வெனது மென்று அதுகதிவரு

மாணேய மானேடுடாதக, நோகனை - நோகனை யுடையவாய், மடவானே மடவா பத்தை திருநாமாகவுடையவாய் வாய்முதகனையாய், மார்பிலே மார்பிலே, கொண்டவா- னவத்துக்கொண்டவனாய், மாதவா அந்நாலே மாதவெனவந்துத் திருநாமத்தைப் பெற்றவனாய், (வேறொரு அவகயத்துக்குக் குறையவா), கூனே - கூனிகனை, கிதை - சிதைவாய், உடையவையில் நெறிதலை - உடையவையிலேயுடையவையில் (அநாயகினை நெறித்தாற்வீராவே), நெறித்தவா- நியாத்தவனாய், நோவிககா அநிலிலைத் பகக்கனையும (பெருமார்புருக) கநிகத்தவனாய், வாய் அநிலுடையாதேபரத்தை, ஆர் - சிறைக்கும, சோதி - ஒளியையுடைய, மனிகனையுடையவனாகியப் போவாது வாய்வையுடையவாய், மதுருகா (தூய்மையிசேஷியான) மதுவாய் சிவகிதவனே! நீ-நீ, உடைய உடையவைய, தேனே - மதவடத்தையாய், மன்கும - கிதவனையான, திருநாநாம - திரு வாய்களை, வினையேன-(இளைச்சுப்பின்புல கிடையாகக்கருவாயுடைய) மாதவையுடையேனான நான், சேருமாய் - கிடமெய்யு, அருளாய் - கருணைப்பண்ணையேனான இத்தவால் - பாராத்தரிப்பதுடைய நித்யபுருஷனாய் போகத்தையும், ஆரரிதருகாதையைக் கழிக்கும ஆரணவாய்ப்பகதவதத்தையும், சக்துண்பிரிவேஸுத்தையும், பாரபயமான தேபரவிகாதுவனவக்துணையத்தையும், பாதிபந்த சிவந்த தகதவதத்தையும் சொல்லிற்றுவித்து "கூனேனெனய" எனகிற இடம் - பெருமான் கண்டு விலலாலே கூனிகனைச் சிதைத்தபடி சொலகிறது' எனபாரு முவர், அப்போது நோவிகத்தெனது- பூமிக்கு சக்து கெனது கொளவது

இ - அஞ்சாமபாடில், 'இவ்வளவிலே முகவகாடில் பழையபடியேயுததும், அவா தாமே அத்திக்குத்தனையும முகவ காடக் கடிகோமலனேயம்' எனவதுகலகேதக, 'உடையசேரு மாது அருளாய்' எனகிருநா

[மாணேயெனக்கி மடவானே மாதிரிகொண்டவ மாதவா] மானிந்தோக்குப்பீராவே முகந்மான் சோகனை யுடையவாய், நிரந்தர ஸ்வம்பு'லெகித்தவாலே துடையவைய யுடையவான பிராடபயைத் திருமார்பிலே யுடையவையாவே மாதவெனவந்துத் திருநாமத்தை முகப்பமாக வுடையவனே! "நகபரிவாபராயு-தி" எனவதுவன ஸந்திவிதவாலிருக, உடைய அருளாய்

கொழியா போமோ? [கூடுனனிகைய உண்டை வில் நிறக்கித் தெறிக்காய்] மறநீரு வாயவ உ
கூசு குவாடா மொரா அபடி கூடு நகிமிருமபடி. 7 ணடுவில்லை உ தெறித்தாற்போலே அநாயாஸை
நிமிராதாய ஸுருஷ்ய காலா தில் மூட்டுவாயநிபுமாயநிற தெறிக்கையாகிறது காரியையாய,
இப்போது, நிமிரகா லொராபடி ஆஸரிதரை அவகயம்பாராதே நெஷ்யேகரித்த ந, பின்னை அவா
களுடைய அபாய நகை நா தோருமாயினே! [சேரவிகா] தாயகுகக்கே மாரிம் பொருந்துமலை
னெனரை அயவனனாகி, மொருமாலுண்டைய பாலய நதிலே உணர்விலுடைய கூனியுடைய
கூனிகையுடைய மாம திலே பெரித நாடியை உசால நிறுக்கமுமாடு கோவிரகா பூமிக்கு ரகஷை
னெனரை அயவநகுகி, 'பிம்புசொல்லுவது சந்திஷணத்துக் காலையிலே பெருமான தீமனைய
அவனபரவி லைவகா 'சேரவிகா! எனகிறது' என்று சொல்லுமா [வானாசோதிமணி
வணாண] தாரிபா கவிபூதி நிரபுபாபடியான தேரடிஸைஸம, நீலமணிபோலே ஸபருஷணியமான
நிறக்கையமுடைய பதே! [மகாசூதா] மதுவை நிரவி! காற்போலே, 'நான் அடியாகயன்'
என்று அசுலகையை உகவிசா ராதி. [உநாதே தாரஸருகிருபபா நம வினையென சேருமாறு
நியுருளாய] "விடுவொழிபெரு பரவெரி சா உ லு" எந்தொபடி நிரகியா போயமான திருவடி
சேன வினை சபாஷா நான் பெறுவாயி ருது நாய நியுருளே நும காம இசைநகிண்டம
கடை யானையிலே வினையென நொனநீரு

11) அருசாமபாட்டு ஆதிமுதயமபண்ணின் அருந்தரம் "சியதாதி தீரம் வடி"
(சரியதாதிதி மாம நத)போலே, ஏன அடி மல்காளாவேணு மெனது பராததிககிரு ரெனனுதல்,
இவா ஆதிமுதயம பண்ணைசெய்யதே அபன முதநதாட்டாதே அபம விளம்பிக்க, அதுபற்றம
'அருளாய' எனகிரு ரெனனுதல்

[மாவேணியதாதி] அருளுவிடபாரும அருகே உண்டாயிருக்க, 'எனக்கருளாய' என்று
பராததிககேவணுகேற்றேன? [மாவேணிய நோக்கி] மாவேணிய நோக்கை யுடையளாய ஏயகை
பொருந்துகை மாடுகுடொகத நோக்கை கணினையுடையளாய [மடவாளை] ஆதமகுணேபேதை
யாயிருக்கிற பெரியிராட்டியானா காரியபாடாநா கருணாஸே அவனை ஒருகார் நோக்கிலுர்,
ஒருபாட்டம மனநலிமுந்தாற்போலே குளிருமபடியாயிறு நோக்கு இருபபது அன்றிகே, [மட
வாள்] மடபபமாவது துவடசியாய, அவனதான கண்ணலே இவனை நோக்கிலுர், "தேயவ
வணதேவதைநதவெமபெண்ணமயமபு' எனகிறபடியே, வண்டாலே ஆத்தஸாரமான பூப்போலே

அருசாமபாட்டு மாரியைந்தாக்கி பூதாதி துழிண்பொட்டியு வமாவல்தாரனவா இப்பாட்டிலே
'சேருமருளாய' என்று பராததிககிறதேது'என்ன, தவெதா பரிஹரிக்கிருா ஆதிமுதயம் இத்தாதி முககின்
அவதாரிகையிலே, 'அருளாய' என்று வாயைய பராததனை இரண்டாவதில், புருஷாததாரகைக்காக அவன
தாமக, பராததிககிரு ரெனநபடி பரதாவதாரிகையிலே, வினையெனகிறது - அகலகையிலுண்டான அபிஸை
நிலை தலிதியாவதாரிகையிலே, பராததிபரதிபதகபபம

பிராட்டியைச் சொன்னதுக்கு கமாவம் - அருளுள்பபார் இத்தாதி நோக்கு' என்றதுக்கு-
என் என்று ஓராத் அருளிச் செயது, கடாக்கபமக அர்த்தாததரம் - காரியபாடாந இத்தாதி
காரியபாடாந - பாயோணகதா மினறிககே ஸபிறுதததேகாடுகட்ட 'மடவாளை' என்றதுக்கு ஆதம
குணேபேதை வென்று ஓராத் அருளிச்செயது, துவடசியையுடையவ வென்று அர்த்தாததரம் -
அன்றிகே, மடவாள் இத்தாதி துவடசி வகவம் அவன நோக்கினதுக்கு ருபதம் எககே? என்ன, 'மாவேணிய
நோக்கி' என்று அவனச் சொன்னபோதே, அர்த்தாதலித்தம் அதாவது - இரகோகையுடைய இவன துவ
ணையோது அவன் நோக்காலே யாகவேணுமிதே தெய்வவென இத்தாதி - பரதேவதையாகிற வண்டானது
வினத்தித்து புலித்து, அததாலே ஆத்தஸாரான என்னுடைய ஸதீர்தவயானது, பரிதாபஸுதாமலாத னுரு

* திருவாய்மொழி ௧. ௧. ௪

[illegible]

அமணன் தலைமையாடே—அதாவது - தருகனான தருமியை அணிக்குதல்தலைமை என்னவிட அது சாச்சுவாசனையே இருத்திக்கொண்டு மரிக்க, அக் கவனம் அவரைப் பற்றிய கட்டு பிரதமனையே பற்றிதான் வேறுபாடுகள், இரண்டுமற்றதாயும் காண்கின்றபடியேபோக, அந்த காண்கவும் அங்கேயேயுமே மூலகத்தை என்னையாவ 'பாசுமணம்' நீ சாச்சுவாசனையைச் செயல்படுத்துவது மரித்தான் ; ஆகையால், நீ பற்றிக்கொடுக்க வேண்டும்' என்று, அவன் 'எனக்குத் தெரியாது ; சுவாசனையைத் கூலியாகக் கேட்கவேண்டும்' என்று, அவனைப்பற்றி 'நீ யங்கு சாச்சுவாசனையைத் தாய் ; நீ பற்றிக்கொடுக்கவேண்டும்' என்று, அவனுடைய 'தண்ணீர்தான் தெருவின் போல விட்டான், என்னால் செய்யவாவது என்?' என்று, அவனைப்பற்றித் தந்தேன், அவனுடைய 'குரலின் பெருமையையேத் தந்தான், அதனுடைய நீர் எறிந்து' என்று, அவனைப்பற்றித் தந்தேன், அவனுடைய 'என்

மனதிகதே, சாந்திட்ட க னிதனைனயே சொல்லிற்று, வருத்தமறச சுண்ணிலில் நிமிரக்குமாபோயே நிமிரக்குவனென நுதல தேரிகுகையாகிற்று கிரியையாய, நிமிரத்தா யென்றபடி. கருஷ்ணனுக்கும் வில உண்டோ பின்னை? எனனிர், -வேலிகுகோலவெட்டி வினையாடு விலேறழித் தீயுமிறே, “தருமமரியாக குறுமபினைத தனகைச சாங்குகடுவேபோல” என்று விஷ்ணுண்டாகவே அருளிச செயதுவைததாளிறே [கோவிந்தா] தீயாகுக்குகளோடும் போருகதுமவனலையோ கீ? [வானூர் சோதிமணிவண்ணை] அதுகிடக்க, “ஹ்ரீ ராம” (பகதாநாந) என்னும வடிவு படைத்தவ னலையோ? சபாயிய மானிககமபோலே தரிபாதவிபுத்தியிலும் அடங்காதே விமழ மடியாயிறு, வடிவில புரா இருப்பது [மதுகுதா] அவமடிவை யறுபவிப்பாக்கது வரும் வினோதியைப் போக்கு வாபுமீ யன்றே? மதுவாகிற அஸுரனைப் போர்கிறோபோலே எனவிரோதியைப் போக்கினவனே! [உன் தேனே மரும திருப்பாதம்] இவைபயானமம் இலையானாயும் அடியில் உன் போகயதை ரையப் பாக்கதாந் தான் விடப்போமோ? “விஷ்ணு ரீஷபகேவரகெய்யு உது” (விஷ்ணுரீஷபே பாமோமருவதஸ) எனன்ககடவதிறே இவா பெருநிலங்கடந்த நலலடிப்போதிறே ஆசைப்பட

வைததவன், ஜலமரவிட்டவன், குசவன், வேஸயை, ஈஜன அமண்ணென்று அடைவு இாதக கதையை யது வகதிப்பது இவவிரணபெகூததினும் அபரிதேதாததாலே பாதமபெகூததை அருளிசசெய்கிறா அதுமமனி ரிக் “க இதயாதி ‘தெறித்தாய’ என்றால் - நிமிரத்தாலென்று கூட்டுமோ? என்ன தெரிக்கை இதயாதி மண்ணடவிலே நிமிரக்கும பாகாதகிலே என்னைக்கு கருஷ்ணனுக்கும் என்று கூட்டுவது பெரியழுவா திரு ரொழி (உ, ௩௪) ‘வரிக் ‘கால் இதயாதி, வேலிக்காலகனிலேயிருக்கும் கோல வெட்டி வினையாவிலேறழி- ரீஸாததாந் விஷ்ணுப்பண்ணி நானியேறிட்டு நாயசெயாதிருமொழி (௧௪,௬) தருமமரியாதிடயாதி “சூநு பரமஸுபரொய்யு” என்று இருந்த படி யறியாத குறுமபன் தனதிரக்கையிதுண்டான் அந்தரமானகம் போலே கோஸபதாததம் நீரியிருக் ளாரும் என்று வாய்ந்ததயாதி வானிலேபூணமாயிருக்கிற தேஜஸை ஸ யா,ஸபருஷணையான வானதனகபு முடையவனே! இசிஸபதாததத் ‘மணிவண்ணை’ என்றதுக்கு ஸாவ உது நி ரீக இதயாதி ‘ஆ’ என்றதுக்கு அாததம் துபரியில் இசயாதி குபபிஸததாநம் பரமபதம் உத்தாததத் தையே விஸேஷநிஷ்டட்டாத உபாதிக்கிறா (நுவாரி) இதயாதி, ஸாவாததாமாதல என்விரோதியை என் றது அபோகயதாநஸகாதததை (ஸ’ பாமலநுநிநிபு ௩௩) -தேனபோலே போகயமான கிருவடிகென்னு தல, கேன் என் - தேனபோலே போகயமான ஜுபததையுடைய கவசையாய, ககை பரவழிக்கிற திருகடிச னெனநுதல இசிய முகதின் அாதததை அருளிசசெய்கிறா - இவை இதயாதி போகயதைக்கு பரமண! விஷ்ணுரீஷபாதி தவிதீயாதததை அருளிசசெய்கிறா இவர் பெருநிலம் இதயாதி உருமரு லெஸு விஷ்ணுரீஷபாதிஷபகேவர உது ரீய மருபுபுவாகும என்றுபடி “தஜாஸ் மகெய்யுமருஉது” எனன்ககடவதிறே இவவிரண்டாததததுக்கும் நியாமக - “ரீயுஉது” என்றதுக்கு - மதுவதபோக்யமான

ஸல வாததனம், ஒருவேஸயை போகவாததிரிததான், அவனைப்பாக்கிற பராகிலே பாளை பெருத்தது’ என்ன அவனையழைத்துக்கேட்க, அவருள் ‘எனளுய அன்று, வன்ளுய புடைவைதாராமையாலே போகவாததிரிதேன்’ என்ன, அவனையழைத்துக்கேட்க, அவருள் ‘எனளுய அன்று, துறையில கலலிலே ஓரமண்ண வகதிருதான், அவன் போகவிட்டத தப்பவேண்டிற்ற’ என்ன, அந்த அண்ணைத் தேடிப் பிடித்தகொண்டவனது ‘நியனருே இத்தனையும் செயதாய? நீ பழிகொடுக்கவேணும்’ என்ன, அவன் மென்னியாகையாலே பேசாதிருக்க, ‘உன் மைக்குததாமிலில் யெனறிருக்கினும், துவனே எவ்வாடு செயதான்’ என்று ராஜா அவனதலையை அந் தான் இக்கதையை யதுவகதிப்பது என்பது, அடையவனேந்தான்

* ஸெய்யு கிரமுகிரணாஸுரணாஸுரவிந்நிஷ்ருதோநகிராநுரஸளவகெஸ்யாஃ! தஜாஸ் மகெய்யுமருஉது உகி பூதீகா ரீஷபகேவரகெய்யுமருஉது எனபது- ஸ்ரீரவகாரஜஸதம

சேராய மென்றது பலமனைகளும் சேரவுடைய இடைய ரொன்றுமாய் ஸ்ரீஸுகீவ மஹாராஜரை விபரவஸிப்பிக்கது அடிமனமொன்றைக்கொட, பெருமபிணைகளைபுடைத்தாய்க ஸுழத்திருக்கை யானில் இலக்குக குறிக்கவொண்ணுதிருக்கிற மராமரமேழையும எய்தவனின் [சிரீதரா] எய்கிற போகை விரல்கூழியையச் சொல்லுகிறது [இணையபென்று கொடங்கி] ஏவமவித குணசேஷ டிகவகளை புடை யாயாய, இவற யசகு வாசகமான கிருநாடங்களை புடையவனே!

ப — ஆநநகரம், அநீ ஸ்நாநநகரம் அதுபவம் வித்தியாமையாலே, தகவீதநிறேது வாய போகயமான ஸாஸிவாவகளைபுட கிருநாமங்களைபுட ஸமரி கது ஸிகிலராகிரா

வினையேன வினையேனானே அனா நாரணமாய, வினை - (பேரமாதிரியத்தாலே ஆஸச திரிபுயம் அபிராஷ்குதை அநுஸந்திகது அசலபாணனும்) பாபகதகு, தீர ஸாநகிகர மான, மருதாது அனுய (ஸீல பரவாநாபாந) மருதகாணவனின் வினையேனா (வினையோடுபாஸவக மிலலாக) ஸாஸிவனாகு, கலைவா பிரவாஹகளுவனின் கேசவா (அவர்களைபேரலனநியே பரபொஜனாதர பரமான பாஹமருதராகிசனாகும ஸத்ததாஹே துவாகையாலே) சேசவெனன னுந கிருநாமமானவனின் பிணையே (சுழிலகடகடகொண்டு கிரிகையானில்) மனையோடு சேரநத, ஆயா குலம் - ஆயகுலம் குலத்தகு, முநலே அநலமானவனின் மாராயனின் (அபாயத மான நயிச சொராய) அபசாய சேஷடி சாஸிவ புடையவனின் மாகவா (அகசக்யாய 'வனவடிநாராயணஸ்திரீபா' என பரமணவீதகமான இவவகாரகமான ஸ்ரீபிபதி யவதகானில்) மாகவெனனது கிருநாமமானவனின் சினை பிணையோடு, எய சேரநது, தழைய கதைபையபுடையவான, மராமரங்களைபுட மராமரங்களேழையும, எயகாய எய்தவனின் சிரீதரா (அதகாலவாத விராஸ்திரீயாலே) ஸ்ரீதரனென்று கிருநாமமானவனின் இணைய - (இயபடிபட்ட) ஸவராவங்களை புடையவனின் இணையபயிரினுயென்று இப்படிப்பட்ட திரு நாமங்களைபுடையவனையென்று, அடிபென (உனனேனாடு நிருபாதிகஸம்பநகததையுடைய) நான, ஸவன ஸிகிலனாகவெனநிறை இக்கால அதுபவவிரோகி விவாகககவமும, அதுபாலய விபூதி, நியாகமும, உபாஸிஸதகாநிறேதுயவமும, தகவியுய ஸொராயா கிகளும், அதகால வாத உந மேஷமும, ததகே துவான ஸகாமீஸமபா, பமும, விபவாஸஜநகதவமும, தகவிரதநளஜவலபாதி ஸயமும கொறறுகிறது

இ — ஆறமபாடியல், இவா அபிஷித்தபோதித முசங்காட டாமையாலே அவனுடைய குணசேஷடி கள்கள ஸம நகிவிஷயமாய நலிய, ஸிகிலராகிரா

[வினையேனவினை] இவரைபொழிய வேறொருவாகுற ாளகொன்றன்று இநதவினை, நிகயஸ்திரிகளுக்கு நிரததாநுபவக காலில் இலே "பஸ்பரவஸகமஸஸும-டி" என்று ஸமஸ லேஷமு ஸுகமாகவிதே நிரிகுக்கு ஸமபாவனை புடையாருடைய வாகதையும், ஸமஸாரிகள் அநயபரா, பரகயாஸதகியிலே 'அயோசயன' என்று அகலுவது இவர்க்கே உளளதொன்று [தீர மருததானுய] ஸீலா கிகளைக்காட்டி அகன்றுபோகிற எனனை மீட்டவனின் அகலுகிற இவரைக் காலடி ககிறவனதான ஆரொன்னில், -- [வினையேனா தலைவா] நிரதகராதபவம் பண்ணுவாரை ஒருநாடாசவுடையவனின் [கேசவா] - அவர்களால் பாயாபதி பிறவாதே, திருத்தி அடிமை கொள்ளுகைக்கு "சூவாதவாடு ஸுல-இ-தள-கஸாடு துபவநாஸிவாந" என்று பரஹம ருத்ரர்களுக்கு உதபாதகனுமாய, தநமததயனத்தனய வநது அவதரிககுமபடி [மனைசேராயாகுல முதலே] பருசலகஷுபகுடியாகையாலே மனையோடுமனைசேரநத எனதுதல், இவவருகே இடை பயிரருத மனைகளிலே வநது அவாகா குலத்தகு உததாசகளுவனின் மனைசேரநத ஆயபொனன வுமாம, முயகிலகளைக் கைசியாடு கொண்டுபோய, பசுக்களுக்குப் புலனுள்ளவிடத்தே வனைத் துக்கொண்டிருக்கும்தனை யெனகை "புலவிக குலவானவா கவிகாதா" எனனுமதுக்கு அவவருகே

யாவிறறு 'ஆயாசமுதலே' என்கிற இது [மாமாயனை] - ஸாவாசகியாயிந்நுதலவைதது வெண்
 னையகனவினெயிழிநது அது கலிககடபட்டடரதே கடநொநிந்நுதல அபசாயா [மாமாய] -
 இவ்வெயினைக்கு நிகரம இருக்கிறாய் அமரின் உகயபிச்சையாகிறது அது ரிதாசுராளியலுதை
 யிறே சக்தனாதிலே அகிஸவதை பண்ணுவாக்கு மழுபிவகி சகிசு குமாடி சொல்லுகிறது
 மேல [வினையேய இதயாதி] வினை-கவடு நெருங்கின பணைகளை யுடை தகைய, தனாதகி நுகை
 யாலே இவக்குத் குறிகை அரிதான மராமாயகினைமுய்யாமாயகினை [வினையே] - மாயகினை
 விசலசூயினைச் சொல்லுகிறது [வினையாய] இவாயாபட்ட நுகைசகையகனை யுடைய
 வனே! [வினையெயினாய] - இக்குண சேஷதயகனகிலே இழியுதலாயான அழகாயகளை
 யுடையவனே! [என்று வைவன] 'அருளாய' எனவையுமாய் பதிக ஸிவிகையாசினிறை
 [அடியேனே] - இது வைகடிகரவையாவாய் படுகிறதா? இவையு கரிய வையவைய
 அழிகிறதோ?

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு இவர் ஆதிமுத்யம் பண்ணினவானே அனை அப்பா நமஸ்கரித்தான்;
 இவர் 'என்னை இழந்தாய்கிடாய்' என்கிறார்

[வினையேய இதயாதி] - உயிரைப் பார்த்தாய், என்னைப் பார்த்தாய்? உயிரை உடைய
 வோ? [வினையேய வினை] சேதநெய்லார்க்குமுள்ள வினையோய்லாவிறறு இவாது,
 'பகவத்குலஸலேஷம் பறவேணும்' என்றே அவர்க ளிருப்பது, அதற் றிவரகிற இது உயிராது
 இவரொருவர்க்குமே [தீவருத்தானாய] 'நான் கிடந்தே அதற்குநக அய்யா' என்று அய்ய
 கைக்கு அடியான வினையைப் போத்தும் மருத்தானவனே! வினையைப் போத்திறு வையினும்
 வந்து? என்கிற, - [வினையேய இதயாதி] - நியாயபாயம் பண்ணுதற்குநே, 'நான் அயோக்
 யன்' எனவ அகலவேண்டாதார்க்கு நியத்தாவாயிருக்கு இதுபயினை நிகரவிறறு [சேஷன்]
 அதுக்கு இவையருகே ஒருபயண வேக்குவிட்டபடி; "ஆவாணவாழ்வுவல்லு அளவாய்
 சுவகையாவது" (ஆவாணவாழ்வு வாய்நகே வாய்நகே வாய்நகே) என்கிறபடியே [வினை
 சேஷாய் குலமுதலே] அந்நிலையினனும் இவையருகே போந்து கிடையப்படி பஞ்சலசகித்தாய்

ஆறும்பாட்டு - வினையே இதயாதி விழிப்பாடலு வகையாய்ந்ததாய் என முகன அன
 தாரினை உபலிவிததுக்கொண்டு, 'வைவன்' என்ற பதத்தை உடையித்த உடையி இவையிடுகியன் இந்
 யாதி தவிதயாவதாரினைக்கு விழிப்பாடலிடு சேஷன் இவையாடு என்னைவிடுத்தாய் என்றது - 'வைவன்'
 என்றத்தைப் பற்ற

'வினையெயினாய' என்றவையுக்கும் மராம - உயிரைப் பார்த்தாய் என்றது 'அடியேன்'
 என்றத்தைப்பற்ற - என்னைப் பார்த்தாய் என்றது, அப்படியி யெனதாய் வந்தது, 'வினையேய இதயாதி',
 'வினையேன்' என்ற இவையையுப்பற்ற வெனதாய் அபயேது, அங்குநுதலு வையாதிவான உயிரைப்
 பார்த்தாய், அங்குநுதல் அலக்தனான என்னைப் பார்த்த வெனதாய், என்னை வந்துதே 'வினையேய வினை'
 என்றதுக்கு மராம-சேதநெய்லார்க்கு இதுயாதி சேதநெய்லார்க்குத் துறவையுக்கெனவாய்ந்தது அது
 எப்படி? எனவ, பகவத்குலஸலேஷம் இதுயாதி மருத்தானவன் - 'பாதிந் மருத்து மருத்து' - 'சேஷன்'
 என்ற - பகவத்குலஸலேஷம் பகவத்குலஸலேஷம் செல்லுகிறது ஒருபயணவேக்குவிட்டபடி, என்றது -
 ஒருபயணவேக்குப் பகவத்குலஸலேஷம் பகவத்குலஸலேஷம் பகவத்குலஸலேஷம் பகவத்குலஸலேஷம்
 இதுயாதி 'சேஷன்' அகலவேண்டாதார்க்கு மராம-சேஷன் அகலவேண்டாதார்க்கு மராம-சேஷன்
 அகலவேண்டாதார்க்கு மராம-சேஷன் அகலவேண்டாதார்க்கு மராம-சேஷன் அகலவேண்டாதார்க்கு மராம-சேஷன்
 இவையுக்கு வினையேய இதயாதி விழிப்பாடலு வகையாய்ந்ததாய் என முகன அன
 தாரினை உபலிவிததுக்கொண்டு, 'வைவன்' என்ற பதத்தை உடையித்த உடையி இவையிடுகியன் இந்
 யாதி தவிதயாவதாரினைக்கு விழிப்பாடலிடு சேஷன் இவையாடு என்னைவிடுத்தாய் என்றது - 'வைவன்'
 என்றத்தைப் பற்ற

கையாலே, மனையோடு மன சோந்த வென்னுதல், ஆயாமனைகளிலே வந்து சோந்து, அவர்கள் குலத்துக்கு முதலானவ னென்னுதல், அன்றிகே, நாலுமுங்கிலைக்கொண்டுபோய்த தங்குமிடத்திலே வளைத்துத் தங்குதையாலே சாஸலிற்றுதல் [மாமாயனே] - இடைக்குலத்திலே வந்து பிறந்து, அவர்கள் ஸ்பாஸித்த தரவபமே தாரகமாய, அதுதான் கர்வகணடு புஜிகுமபடியாய, அதுதான் தலைகட்ட மாட்டாகே வாயது கையதாக அதுபட்டகே கடனேடு அடியுணடு நிற்கும் நிலை இவ ஸ்விநாநக அடி சோஸயுகிறது [மாதவா] அவளோடடைச சோத்தி [சினையேய இதயாதி] மஹாராஜாநா விஸ்வஸிபித்துக் காரயஞ் செயதபடி சினையேனறு பனை ஏயகை நெருங்குகை யாய, பனைகளோடு பனைகள் நெருங்கித் தனமுத்து, நினைத்தபடி இலக்குக் குறிக் வொண்ணுத படி நினை மராமரங்கள் ஏறழயும் எய்தவனே ! இததால் - ஆஸரிதா தன்னுடைய ரக்ஷிணத் திலே சங்கித்தால், சங்காரிராகாரணம் பண்ணி ரக்ஷிசுமவ னென்றபடி [சிரீதரா] மராமரங் களையகைக்கு இலக்குக் குறித்துநின்றபோதை வீரலக்ஷியையச் சோலலுகிறது [இனையாய] ஏவாவிதமான குணசேஷடிதங்களைபுடையவனே ! [இனையபெயரினாய] குணசேஷடிதங்க ளுக்கு வாசகங்களான திருநாமங்களைபுடையவனே ! [எனறுவைவன்] 'காணவேணும், கேட்க வேணும்' என்னமாட்டாதே கையாநின்றேன [அடியேனே] ஆருடைமை அழிகிறதா ? உடை யவாகா தங்கள் வஸதுவை வேணுமாகில நோக்கிக்கொள்ளுகிறாக னென்கிறா இது ஏதே னும் ஸ்வதகந்ர வஸதுவாயப படுகிறதோ ? பிறாசு உரித்தாய அழிகிறதோ ? உன்னால் ரக்ஷிக்க வொண்ணாமே அழிகிறதோ ? என்னால் ரக்ஷிக்கலாய அழிகிறதோ ? (க)

ஏழாம் பாட்டு.

அடியேனசிறியனானத்தன் அழிதலார்க்குமரியானைக்
கடி சேர்தண்ணந் துழாய்க்கணணி புனைந்தான தன்னைக்கண்ணனைச்
செடி யாராகையடி யாரைச் சோ தலதீகருந்திரமால
அடியேனகாண்பானலறவான இதனினமிககுறையர்வுண்டே ?

ஆ — (அடியேன) இப்படி எம்பெருமானைக் காணவேணும்மென்று அபேஷிக்கிற ஆழ்வார, சினையையும் அவனுடைய உதகாஷத்தைதயும் தமமுடைய நிகாஷத்தைதயும் அதுஸந்தித்து, 'கேட்டேனா அவனை அகலாதே நான் காணவேணும்மென்று அபேஷிக்கிறது என்ன அஜ்ஞாநமோ' என்று கமமை நிரூபித்து, 'இவனைக் காணவேணும்' என்று ஆசைப்பட்டாதே இவன்

குலமென்று வங்குக்கும், வஸதுக்கும் பேர் தலிதியாத்தத்துக்கு, திருவவதரித்து என்னுதே, 'சோ' என்றது - திருவவதாரம் துறையிலே யாகையாலே தருதியாதத்தத்துக்கு மனையோடு சோந்த ஆயர் என்ற படி உடலுடைய விலும் அத்தமருகம் - மராமரங்கள் இதயாதி கீழே, 'மாதவன்' என்கையாலே இதுவே பொருளென்று தாதபாயம் துணைசெடிதங்களுக்கு இதயாதி குணவாசகங்கள் - "கேசவா, ஆயர் குலமுதலே" இதயாதிகள் செடித்தவாசகங்கள் - 'மராமரமெய்தாய' இதயாதி 'எனறுவைவன்' என்கிற வாக்கு மாயம் - காணவேணும் இதயாதி 'இனையாய இனையபெயரினாய' என்ற அகந்தம், 'திருநாமங்களைக் கேட்கவேணும், செடித்தவர்களைக் காணவேணும்' என்னமாட்டாதே, பலஹாசியாலே வைவ என்னற்படி 'ஆருடைமை' இதயாதி வாயத்தயோத்தமான அகயஸேஷத்தவநிவருத்தியையும், ஸவஸவாதகநாயிவருத்தியையும் வயத்தகமேன அருளிசெய்கிறா இதுவதேனும் இதயாதி கீழ் 'உனைப்பாரதல்' இதயாதிக் குச் சோத தாதபாயம் உன்னால் இதயாதி கமமென அகலாய (க)

பக்கவிலே கைவலப்பாதி பாரியோலுங்களைக்கொண்டு அகன்றபோலவாசன என்ன பாகவா பண்ணி
 னுதோ! னாணம் அவலனையாகப்படுத்தி லென எனது சேவகிஞா

ஓ — ஏழாமாடாடில், இப்படி எம்பெருமானை காண வேண்டுமென்று அபிச்சிவகித்த
 ஆழ்வார், அவன் னாம்பரிலேதோற்றுகளுக்காவதே மீளவும் அவன் கைவலத்தையாதனதவா காற்ற
 டைய சிவகவுக்கைவா அதுவகித்தது அகனுமிஞா

[அடியேன்] அடியார் கவிதாதிருந்தவா 'அடியேன்' எனப்படுவான் என்கிலை, -
 பூவவாஸனையாலே [அறிதலை-யா கொடங்கி] எத்தனைவாது அடியுடைபாசன துள் அறிவ
 நிலமன்றிகே ஸுபரவாயக கருது னாநாகாது சீர்திரை 'பொகா' - திருத்தாழ்வாரங்களை
 அலங்கருதலாய் மிகவும் குறுவாண-வாஸி [செடியாசாக்கை-யா கொடங்கி] காவலனாலே
 கிரகதாமாச தேதலையாத்தாநிதா அடியரிதாபகல சேவாசேவ காந்தா பரிவாதினைய கைவல
 யாத்திகளை 'அடியார்' என்கிறது, அமையாபாலே அவசேவா பரிவாதி அடியாரு அடிய
 யத்தை விடையாதே பாரியோலுக்காகக்கொண்டு அகனுமாவான் [அடியேனென்று
 கொடங்கி] னான் கைவலவேண்டுமென்று அன்றாருகின்றன, இதுகூற வேண்டி அறிவுக்கின்
 உண்டோசில?

ப — அருகாரம், 'அருகாரன்' நான், அருகருகாய்ப்பாடி போகப்படுகைய கைவலது,
 அகிச்சிதனுள் அவனைக் காணவேண்டுமென்று அன்றாருகையவாது 'அருகருகி' -
 என்று பழைய சிவகவுத்துவாகக் கொடங்கி சேவாசேவ அருகருகித்திரு

சிறியருளத்தன் - அலபருளுஞ், அடியேன் - நான், அருகருகி அறிவ அரிபாசை -
 அகிச்சிதனுஞ், அறிவ அரிபாசைவாய், கடி சேவ - பரிவாதினைய காந்திதது, தன் -
 குளிர்ந்த, அரு துழாய்க் கண்ணி புனைத்தாணத்தனை - திருத்தாழ்வாரங்களை புனைவாய் கை
 வைப்பையுடையது, கண்ணனை - (காவலையாகத்தாபகாதிலேதவாகக்கொண்டு பாகவாசுத்தபடி)
 கருவணையவந்து அவருகிதது, (அக்கிச்சிதில), செடிய ஆர கைவலாசகக காவலையாகக்கொண்டு,
 ஆக்கை - பரிவாதினையத்தன், அடியாசை - தன்சேவா அவையாதினையாகக்கொண்டு, 'சேவ
 தலிச்சுரு - விட்டாத்தடி பண்ணி சகிந்தும், திருவாசை - புதியபரிவாதினைய, அடியேன் -
 சேவாபுத்தலையவந்து, கைவலாச - காண வேண்டுமென்று, அன்றாருகை - (அருகருகி அவைய
 காமாமபடி நான்) அன்றாருகின்றன, இதனில இதில, மிகு - விடிறை, நான்அடியாரு அறிவு
 கேடு, உண்டே - உண்டோ? அடியாசையா - அகிச்சிதனென்று கருதது முதலாயில 'அடி
 யேன்' என்கிறது - சேவாசையாகிடுகமான் அதுவந்ததற்காகக் கைவலையே, நான் என்கிறது
 'செடியாசாக்கை' என்கிற விடம் - கைவலயாததிகளான சேவாபுத்தலைய பரிவாதினைய சிறித்
 துக்கொடுக்கையாக செவாசையாகிறது' என்று சொல்லுவன்

இ ஏழாமாடாடில், 'கைவலன்' என்கையதே கொடங்கி கருதி முகக்காட்டினான்,
 முகக்காட்டினவாதே பழையபடியே விஷயகைவலவந்தபதைய பாசது அகனுமிஞா

[அடியேன்] இப்போது, அடியேன் என்கிறது, அடியையருகருகித்தனது, துழாய்
 கந்தவகையாபாதி சிறுபகமாக சேவாசையத்தைய பாதிபத்தி பண்ணிடுகையவாசிலே, 'கைவல'
 என்கிறவிவாபாதி 'அடியேன்' என்கிறார் [சிறிய குளத்தன்] - அறிவையருகருகித்த
 யுடையவன் [அறிதல்-ஆக்கரும் அரிபாசை] ஸுபரவாயகக பாதமருகாதிகளாக்கும் அறிவ
 அரிபாசை, கருவா விஷயங்கையபடி பரிச்சித்திகையாட்டாதவன் நான்' அகன் அகிச்சிதனது அப
 ரிச்சித்தென்பன்' கைவலவையருகருகித்தனதும் அறிவாபாசையா, தனக்குத்தனதனமஅறிவஅரிபா

னியே, பாவத பாமாணுககளுக்கு உண்டான சோதகிபோலேயே [கடிசோ இதயாதி] - ஸாவகிகவஸதுவுக்கு அடையாளம் இருக்கிறபடி. "வஸபுமஸு" என்கிற விஷயமாகையாலே பரிமளம் அஸ்தெயிரியாபிறக்கும், திருமேனியிற குளிரதகியாலே செவவிமாறாதே யிருக்கும் இப்படியிருக்கிற திருநகதாழாயமாலே அலங்கருதனானவனை [கண்ணனை] - அறிவரி நானநிலை தான அவதரித்தனிற விடத்திலே கடலகிடமிருநென்றால் பரிசேசேகிகலாமோ? மறுஷயதவே பாதம் இரக்கிறபடி அனநிககே, ஸுபவாயத்தாலே எட்டாதிருக்குமோ? எனினில், ஆபரிதாக்கு ஸுலபனாயிருக்கு மென்னவுமாம் [செடியா இதயாதி] - அடியாமைச செடியாராககை சோதன திராகும் இயகு 'அடியா' என்கிறது கேவலரை தமமைப்போலே கிடடி அவதயத்தை வினைககாதே பரயோஜநாதநாககளைக் கொண்டு அகலுகையாலே, அடிமையாவது - ஸவாமிகு அகிரயயத்தைப பணணுகையே தூறுமணமுன் சரிசம் அவாகளைச் சேராதபடி பணணும் 'ஐராவிரணபொக்யாப' எனலிறே அவாகள புருஷாதமம் இருப்பது [கிருமலை] அவாகள ஸரிசஸம்பாதம் அயுசுககொடுப்பாண் ஸரியடிபதியாபிறய அவாகளிறகாட்டில் நீ குறைய சினற விட மென்? எனினில், [அடியேன் காண்பாண் அலறதுவன்] - அடியேனெனப்பது ஸவாமிகு அகிரயயத்தைப பணணப்பாததாலன்றோ? மாம்பழவுண்ணிபோலே பேரைசகமந்து காண வேணுமென்று கூப்பிட்டாநின்றேன், அவாவிஷயத்தைக கிடடி தூஷிகப பாராநின்றேன் [இதயினமிககோயாயுண்டே] இதககு மேறப்பட்ட அறிவுக்கே உண்டே? இப்போது அறிந்தேனாய அததலைக்கு அவதயத்தைப பணணுகிற இதிறகாட்டில், முன்பு ஸமஸரித்துப்போந்த அறிவுக்கே நன்றாயிருந்தது அன்று அவனை யழிககப பாதகிலேன் ஸமஸாதஸையில அஜஞாநம் தனனை யழிககும்கிறே, இது அவனை அழிககும்கிறே

ரதி ஏழாமபாட்டு 'நைவன்' என்றா, இவரை நையக கோகேகமாட்டாமை யாலே வந்து முகங்காட்டினுன், அவனைப் பார்த்து, 'நமமால் வரும் குணதிகயமும் இவனுக்கு வேண்டா' என்று அகலுகிறா

[அடியேன் சிறியனா தந்தன்] - 'ஸம்ஸாரிகளில் அறிவுகெடா ஸாவஜ்ஞா' என்னும் படிக்கிடா! எனஅறிவுகே 'அல்லேன்' என்று அகலுகிற இவா 'அடியேன்' என்கிறது - வாஸ நையாலே அனநிக்கே, 'அடியேன்' என்கிறது - அடிமாதகு இரசாதனம், ஜ்ஞாநாநதநாகளோ பாதி நிருபகமாக பேசுதவத்தநை பரதிபத்தி பணணியிருக்கையாலே, 'அஹம்' என்றவோபாதி 'அடியேன்' என்கிறா [சிறியனா தந்தன்] - அத்யுபபஜ்ஞாநதை யுதயவன் [அறிதாரர்கு மரியானை] - எத்தனை யினு அகிரயயிதஜ்ஞாநரா யிருப்பாக்கும் அறியப்போகாதவனுயிற்று அவன். ஸ்வதஸ ஸாவஜ்ஞான தனக்கும் அறியப்போகாது, தனக்கும் தனதனமை அறிவரியா னிறே தமபரகாஸங்களுக்கு உள்ள சோத்தி போருமகிடா எனக்கும் அவனுக்கும்! [கடிசோ] - அறிவரிய வஸ்துவுக்கு அடையாளம் - திருத்தாழாயமாலே நாட்சேல்ல நாட்சேல்லப் பரிமளமே வாராரின்முள்ள திருத்தாழாயமாலையெப் புனைந்தவனை [கண்ணனை] அறிவரியனாயிருநதுவைத்து,

எழாப்பாடு அடி ('யன் இதயாதி' 'இதனினாயிகோயாயுண்டே' என்ற பதத்தைக் கட்டகதி தது அவதாரினை - நைவன் இதயாதி 'அடியேன் சிறியனா தந்தன்' என்று அயோக்யதாநஸநாநம் பண்ணி அகலுகையாலே, முகவாட்டினது வரித்தம் நம்மால்வரும் துணிக்கியம் - அபோகயான நமமை விஷயிகிககையால் வரும் ஸவாதுகாரதவருபருணிக்கியம்

நெய்யாயன் சரயாவதி - ஸம்ஸாரிகளில் இதயாதி ஸவஸப்பாதம் அவனுக்கு அவதயமென்று அகலுகிறவா 'அடியேன்' என்று ஸம்பாதத்தோற்றச சொலுகிற தென்? எனன், அல்சேன்னென்று இதயாதி, பேசுதவது ஜாகவாஸனையாலே என்றபடி இத்தாலபலிதம் - தமபரகாஸங்களுக்கு இதயாதி மேலக்கு கககதி அறிவரிய இதயாதி 'சோ' என்கிற வாததமாநாததம் - நாட்சேல்ல இதயாதி கடி பரிமளம்,

இடையர்க்கும் இடைசசிகளுக்குத் தன்னை எளியனாக்கிவைத்தவனை [சேடியார் இத்யாதி] - சேடி - பாபம். ஆதல - மிகுதி பாபம் மிக்கிருக்கிற சாரம் நோயெலாம் பெயத்தோராக்கை யிறே, 'ஐராவிரணெரோக்ஷாயரோபிசூயகதூய்யெ' (ஐராமரணமோக்ஷாய மாமாசரித்ய யத ந்தியே) என்று அவனையே உபாயமாகப் பற்றி, ஊமன்மன சாரத்தை அறுத்துக்கொள்ளும் அடியாருண்டு - கேவலா அவர்களுக்கு அத்தைத் தவித்ததுகொடுக்கும் பரிமாண. அவர்கள் பின்னை அடியரோ? எனினில், — 'அடியாராவா - அவர்களை' எனறிருக்கிறார் எனறியவேனெனில்; சேஷிக்கு அதிசயத்தை வினாகுதமவாகளிறே - சேஷபூதராகிறார்; எனனைப்போலே கிட்டி அவனு க்கு அவதயத்தை வினாககப் பாராதே, ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டு கடக்க நிற்கிற வர்களிறே உமக்கு இப்போது வந்ததென? என்ன, [அடியேனகாண்பானலறறுவன்] - 'அடியேன்' என்பது, 'காணவேணும்' என்பது ஆகாரின்றேன நான் [இதனின்ம்கோரயர்வுண்டே] - ஸம்ஸாரியான நாளில அறிவே நன்றாயிருத்திறே அது நன்றானபடியென்? என்னில், — அப்போது கடக்ககின்ற பகவத்ததவத்தைக் குறியழியாமை வைத்தேன்; இப்போதன்றே நான் கிட்டி யழிகப் பார்த்தது! இதிற காட்டில் அறிவேகே உண்டோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

உண்டாயுலகேழ்முன்னமே உமிழநறுமாயையால்புக்கு
உண்டாய்வேண்ணெய்சிறுமனிசர் உவையாககைநிலையெய்தி
மண்தான்சோர்ந்ததுண்டேஹும மனிசர்க்காகும்பீர்சிறிதும
அண்டாவண்ணம்மண்கரைய நெய்யுண்மருந்தோமாயோனே!

ஆ. — (உண்டாய்.) இப்படி ஆழவார் தமமை சித்தித்துக்கொண்டு எம்பெருமானை அகல, அவனும் அகலோகிதருளுருமக ஆசரித ஸம்ஸாரைவக தாசதவமாகிற தன் உவ ருபத்தைக் காட்டி இவரை ஸமாதாசமபண்ணுகிறான் அநிசூதாமதவ்ய ஸஜாதிபனாய் வந்து பிறந்தருளி, திருவாய்ப்பாடியிலே போப்பபுகு, ஆய்ச்சியருடைய வெண்ணையையும் செய்பபுகு அபிவிவேசாதிசயத்தினாலே அவர்களுக்கு ஓனதும் சேஷிபாத தோருபடி உண்டருளிற்றுபண்டு இநத லோகங்களை உண்டுமிறுந்தருளுகிறபோது ஏதேனும் மண்தான் சேஷித்தது உண்டாகிறதும

உண்ணியான பாபம் மிக்கிருக்கிற சாரம் - பாபசாரமான சேய மிக்கிருக்கிற சாரம் அப்படியிருக்குமே? என்ன, தேயம் இத்யாதி திருமொழி-(க,வ,எ)சோயெல்லாமிட்டிப் பண்ணின தோரு சரிமொழைபடி. 'செடியா ராக்கை' என்றதற்கு அந்தந்தம - ஐராவிரணென்கூறாதி; மிகாலுலவென - 'ஐராவிரணெரோக்ஷாய ரோபிசூயகதூய்யெ' கொல்கு கதூய்யெ; சூயஸூயபூதம் கதூய்யாவியம்'. செடி - துறு கிந்தியாகினை அடியாரைச் செடியாராக்கை சேருதல தீர்க்கும் திருமான என்ற அந்நயிப யது அடியார்க்குச் செடியாராக்கையினுடைய சேதலை - சரிஸம்பந்தத்தை, தனித்துக் கொடுக்கும் பரிமாண என்றபடி. இக்காரம் - அவ்யயம் அடியார்க்கு என்றபடி. நூலுமன்றைக யாவது - மனிமறிப பல பிறப்பைச் சென்னபடி. என்றிய - எந்தக்க திருமான - அநிசூதாமதவ்யத்ததும் புருத்தாரம் அநி ஸூயமிறே அடியேனகாண்பானலறறுவன் - 'அடியேன்' என்ற அலறறவன், 'காணவேணும்' என்ற வாயவண்ணம்மண்கரைய. இது அயாவாகில் எவ்வறிவுதான் உது? என்ன, ஸம்ஸாரியான இத்யாதி துறியறி யுடையது கருதித்தம்கமே சேடென அந்நயி. (எ)

அந்த மண் கலகைக்கு மருந்தாகவோ? அன்றிதே, ஆஸாரிதரோடு கலந்து பரிமாறியபலது தரிக்கமாட்டாத தன்மைபராகையாலே செயதருளினாயதனையிதே பெனகிறா

ஒ — எட்டாம்பாட்டில், இப்படி ஆழ்வாசு அகல், இவரைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்
கூக, ஆபரிதரோடே ஸம்பலேஷித்தல்லது தரிசுகமாட்டாத தன்னுடைய படியைக் காட்டி
புள்ளக் கண்டு விஸமிதராகிநார்

[உண்டாய் என்று தொடங்கி] - இஜ்ஜதத்தைப்பெல்லாம் பண்டே உன்கிருவாயிற்றிலே வைத்தாய், அந்த லோகத்தை உமிழ்ந்து அதிலுள்ளோர் உன்னுடைய அபராகருதமான திருமேனியை ஒழித்தாரா மதுஷ்யருடைய ஜெயதேஹங்கள்ோடு ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு திருவவதாரமபண்ணி அபிரிவேஸுத்தாலே வெண்ணெய்யுண்டாய் [மண்தானென்று தொடங்கி] - லோகங்களைத் திருவாயிற்றிலே வைத்து உமிழுகிறபோது சேஷித்தது ஏதேனும் மண் உண்டாகினும் அத்யலபமும் மதுஷ்யருக்கு சேஷியாதபடி. நெய்யுண் மண்கரைய மருந்தோ? அங்ஙனன்றே, ஆஸரிதர் தரவ்யத்தை பஜித்தலலது ஆத்மதாரணமில்லாமென்று கருத்து [பிரிபிரிதம அண்டாவண்ணம்] - வைவாண்யம் ஒன்றுமினறியே ஒழியுமபடி. வென்னவுமாம். [மாயோனே] - பிரதிஸய ஆப்சர்யபூதனே!

ப — அந்தரம், இப்படி நிராஸராய் இவா அகலத் தேட, 'நமமோடு ஸம்பந்தமுடையாளைக் கைவிட்டோம் அவர்களைப்போழிய நமக்குச் செல்லாது, இதனால் வருவிகாரு அவதய மில்லை யென்னுமிடம் நம அபதாசத்திலே கண்டுக்கொள்ளீர்' என்று ஸரவரண தன்னுடைய ஆராதனையுடைய வ்யாமோஹத்தை பாகாஸிப்பிக்கக் கண்டு ஸமாஹிதராகிறார்.

மா?யானே - (ஸர்வரோமே ஸாவபரகார ஸமஸுலேஷம் பண்ணச்செய்தே அவத்யம் தட்டாத) ஆப்சர்யபூதனே! முன்னமே - முதலாகத்திலே, உலகுமு - (ஒன்றுக்கொன்று பரிஹார ரூபமான) ஸமஸ்தலோகத்தையும், உண்டாய - அமுதுசெய்தாய், உமிழ்ந்து - (அத்தை நிரோஸேஷமாக) உமிழ்ந்து, சிதாமணிசா - அலபரான மதுஷ்யருடைய, உவலை - ஹேயமான, ஆக்கை - ஸரீரத்தினுடைய, நிலை - நிலையை, எய்தி - அடைந்து, மாயையால் கருதரிமத்தாலே, புகரு - ப்ராவேயரித்து, வெண்ணெய் - வெண்ணெயை, உண்டாய - அமுதுசெய்தாய், இது மண்காச - அக்காலத்திலே அமுதுசெய்த மண்ணிலேகதேரம, சோர்ந்ததுஉண்டேனும் - சோர்ந்தது உண்டே யாகினும், மணிசர்க்கு - மதுஷ்யாகு, ஆகும் - உண்டாகக்கூடவ, பிர - வெறுப்பானது, சிறிதும - அலபமும, அண்டாவண்ணம் விட்டாவண்ணம், மண் - அந்தமண், கரைய - கரைகைகரு, செய்யுண் - (அவதாரந்தரத்தில) செய்யுண், மருதோ - மருதலலவிதே அதுவும், ஆரணா - ரணாந்தமான ஸமஸுலேஷம்; இதுவும், அவர்கள் வஸ்துவொழிபச் செல்லாமையென்று கருத்து பிர - வெறுப்பு வெண்ணெயும், செய்யும் பர்யயம்

இ—எட்டாமபாட்டில், இப்படி அகன்ற இவரைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்காக ஆபிரிதரையொழியச் செல்லாத தண்டமுடையவராகட்டும், கண்டு விஸ்பிதராகிறோ

[உண்டாயுலகேழுமுன்னமே] - லோகநகரளையும எடுத்து வயிறுமில்லை வைத்தாய், முன்பு ஒரு காலத்திலே வெண்ணையமுதுசெய்தது மண்கரைய மருதநாகில, ஸமநாலத்திலே பாகவேண்டாவோ? [உமிழ்தது] - ஓனதும் சேஷிபாதபடி. "பலாவ-விவ-பிசுப-த" - என்னத படியே லோகநகரையுண்டாக், சேஷிக்கிலைனரே மருத்து செயபவேண்டுவது, உண்கிறபோது சேஷிததது உண்டாகிலிறே உமிழ்கிறபோதும் சேஷிபபது [மாயையால் பூக்கு] - இசசை பாலே, இந்த லோகத்திலே [சிறுமனிசர் உவலையாக்கைகிலே பெயிப்பிக்கு] - அபாகருதமான

திருமேவிரியை கூடா தாமதுவையுடைய ஹேயஸாரீரஸமஸ்தகாரமாகக்கொண்டு அவதாரித்து 'உவலையாகையெய்தி' என்னுதே, 'நிலையெய்தி' என்னையாலே - திவ்யஸமஸ்தகாரத்தை இதர ஸமஸ்தகாரமாகக்கொண்டு என்னகை [உண்டாய்வேண்ணெய] - ஸர்வாநுயாபபுகு வெண்ணெயமுது செயய்வொண்ணுதே, அதுககாக ஸஜாதியுயப புகு அமுதுசெயநாய மண்ணை அமுதுசெயத்து, அதினஸத்தைக்காக, வெண்ணெயஅமுதுசெயத்து, தன் ஸகதைக்காக [மண்தான் இதயாதி] - மண்ணை அமுதுசெயது உயிழுகிறபொது அகில சோராதது உண்டேயாகிலும் "யயாவ-ருவ-கிகுப-த" என்னையாலே சேஷிக்கைக்கு பரஸங்கமில்லை யெனகை [மணிராககாகும்] - மதுவையாகுநுக்கு பரயோஜனப்படுகைக்கு பிரேனமம் அலபம், சிறிதெனமம் - அலபம், அகயலப மெனறபடி அண்டாவண்ணம் - சேஷியாகபடி நெய்யுண மண்கரைய மருநதே? அன்றிறே, ஆஸரிதாஉகந்ததொரு தரவயததாலேயல்லது செல்லாமையிறே சேஷித்தால் மருநதா காரே? அன்றிககை, [மணிராககாகும்பிர] - மதுவையருசுவரும வைவாண்யம் அகயலபமும் சேஷியாதபடி யென்னவுமாம் [மாயோனே] - ஆஸசாயுத்தனே! ஆஸரிதஸபாஸ முள்ளகொரு காவயமே தாரகமாயிருக்கிறதே ராஸசாய மிருக்கிறபடியென!

ரே -- எட்டாம் பாட்டு இவா இப்படி அகலப்புகவாரே, 'இவா துணிவு போல லாதாயிருந்தது, இவரைப் பொருந்த விடவேணும்' எனறு பார்த்து, 'வாரீர் ஆழவாரீர் திருவாய்ப பாடியில் வருத்தாதநங் கேட்டறியீரோ?' என்ன, 'அடியேனஅறியேன' என்றா, அதுகேட்கையிலுண் டான ஸரத்தையாலும், 'அவன்தான் அருளிச் செய்யக கேட்கவேணும்' என்னும் ஸரத்தையா லுமாக 'முனபு ஒரு காலத்திலே பூமியை யெடுத்து வயிறுறிலே வைத்தோம்; பின்பு அதுதன்னை வெளிநாடுகாண உயிழந்தோம், அதில் ஏதேனும் சேஷித்த துண்டாகக் கருதி, திருவாய்பபாடியில் வெண்ணெயை விழுங்கிளுங்காணும்' என்ன, 'அது இதுக்குப் பரிஹாரமாகச் செயதாயோ? அது ஒரு காலவிசேஷத்திலே இது ஒரு காலவிசேஷத்திலே' என்ன, 'ஆனால், நாம் இது எதுக்காகச் செயதோம்?' என்ன, 'ஆஸரித ஸ்பாஸமுள்ள தரவயம் உனக்கு பாரகமாகையாலே செயதா யத்தனை' என்ன, ஆனால், அவ்வெண்ணெயோபாதி உமமோட்டடை ஸமஸலேஷமும் நமக்கு பார கங்காணும், ஆனபின்பு, நீர் உமஸமக்கொண்டு அகலுவீராகில், திருவாய்பபாடியில் வெண்ணெய விலககினர் புக லோகம் புதுவீரகிடா' என்றான அவன கருத்தைத் தாம் அறிந்தமை தோற்ற அநுபாஷிக்கிறா, இப்பாட்டில்

[உண்டா யுலசேழ முன்னமே] - லோகங்கள் ஏழையும் எடுத்து வயிறுறிலே வைத்தாய முனபு ஒரு காலத்திலே [உயிழந்து] - பின்னை அதுதன்னை 'வளிநாடு காணஉயிழந்து [மாயை யால புகதுஉண்டாய வெண்ணெய] - 'சோயாவய-ப-ந-ஜூ-ந- ' (மாயாவயும்ஜூநம்) என்கிற படியே இச்சாபாயாயமா யிருக்கிற ஐஞாந்ததாலே புகதுஉண்டாய வெண்ணெய அது செய்யுமிட த்தில் சகரவாதத்திருமகளுயப்புகு 'வெண்ணெய முதுசெய்ய' என்றால் கொடார்களை [சிறும னிசர் இதயாதி] - கூடி-தாரான மதுவையாகளுடைய ஹேயமானஸாரீரத்தினுடைய நிலையை அப

எட்டாம்பாட்டு - உண்டாய் இதயாதி 'நெய்யுணமருந்தே' என்னையாலே - அவன் 'நெய்யுண மருந்த' என்றென்னு தோற்றுகையாலே, ததநுணமாக அவதாரிகை-இவரீஇப்படி இப்பாதி அதுகேட்கை யில் இதயாதி - விஷயவைவலக்ஷணயத்தாலும் உகதிவைவலக்ஷணயத்தாலும் மெனறபடி 'மாயோனே' என்றத் தைப்பற - ஆஸரிதஸபாஸம் | கிகுலோகம்புதுவீர் - அகபிதம் செயதிராவீர் இதயாதி 'நெய்யுணமருந்தே' என்றத்தைப்பற - அவன் கருத்தைத் தாம் அறிந்தமை தோற்ற எனறது

'சோயாவய-ப-ந-ஜூ-ந- ' எனறது வேதிகண்டு மேலுக்கு அவதாரிகை - அதுசெய்யு மிடத்தில் இப்பாதி எழமனிச ருவலயாக்கைகிலையெய்தி மாயையாலே புகு வெண்ணெயுண்டாய்

ராகருத் திவ்யஸம்ஸதநாததுக்கு உண்டாகக்கி கொணவேந்தாயிறு இடபடிசேயதது * “கறையி னுா துவருகேகை” என்கிறபடியே இடையரளவிலே தன்னையமைத்தது வந்து கிடையிறே வெண் ணைய அமுது செய்தது, “ஸம்ஸம்ஷெவிஸஸூதாஹம் ஜாநெதாஹம் யதவொஹாராஹ” (ஸபலம தேவீஸஞ்ஜாதமஜாதோஹமயததவோதராத) எனனா நிறகச செயதேயிறே “கெஷமஹம்ஷவ ஜாவெஷெநயொகூராவஸஸூதாஹ” (நைஷகாபபதவமாடேதேநயோநயாமஸதபரபு) என

கிறது, இக்கவாதுவம்ஸயிலே ஒருவன் யாகமபண்ணுக, பிபாஸை வாததிதவாரே மந தரபுதமான ஜலததைப பாநம்பண்ண, காபப முண்டாயிறுது, ஸுக்ல ஸோணித குபத் தாலே பரிணதமாயனிறே, ஸகதயதிஸயததாலே இடபடி கூடக கண்ட பின்பு, ‘ஸர்வஸகதிக குக் கூடாததிலே’ எனமகொளளத தட்டிலையிறே மண்ணை அமுதுசெய்தது அதின ஸத தைக்காக, வெண்ணையமுதுசெய்தது - உன் ஸததைக்காக [மண்தானிதயாதி] பூமியைத் திருவயிறிலே வைத்தது உமிழ்நதபோது ஸேஷிததது ஏதேனும் மண் உண்டாகிலும், பிற்பட்ட மந ஷ்யாககு அதயலபமும் ஸேஷியாதபடி நெய்யமுது செய்தது அதுக்கு மருந்தோ? ஒன்றும் ஸேஷி யாதபடி அமுது செய்யிலோ மருந்தாவது! அன்றிகே, ‘பீ’ எனய வைவாணயமாய, மண் ணிலே சிறிது ஸேஷிததால் மநஷ்யாககு வரக்கடவதான வைவாணயம் சிறிதும் வாராதபடி நெய்யுண் மருந்தோ? அன்றிறே ஆனால், எதுக்காகச செய்தோம்? எனனில், [மாயோனே] -

இத்யாவய: உவில - ஹேயம் எயத்யெனய - ஏதிலுக் கொண்டதுக்கு பரமணம் - கறையிறு இதயாதி காட்டில பழமபரித்திடக் கறை நிரம்பித் துவருட்டின உடைததேவையுண்டயவன் ‘ஜாநெதாஹம் யதவொஹாராஹ’ எனய - காபபவாஸம் சொன்னபோதே, ஸுக்லஸோணிதபரிணதமான பராகருத் தேஹமாக வேண்டாவோ? ‘அபராகருத் திவ்யஸம்ஸதநாததுக்கு உண்டாகி’ என்னககடமோ? என்ன, “ஸம்ஸம்ஷெவி” உத்யாஹி, வஹுஜெஹெஸ க்யூத்யெ - “ஸுதெதாஹம் யஸுயா வஹெஷம் ஸுத்யாஹிதநா கஹெ” உகி வஹெஷயபடி சிவாஹாரதெ - “வாஹெஷயகி கொகாநாம் வாவாஹெஷம் ஸுத்யாஹி | கெஷமஹம்ஷவ” உத்யாஹி, “நயொகூராவஸஸூதாஹ” எனய யோநிநிஷ்கரமணுகி தேவஷ மிலை யெனறபடி காபபவாஸம் ஸுக்லஸோணிதபரிண திவ்யபாதமனய எனனுமதுக்கு ஐகிஹம் - இக்கவாதுவம்ஸயிலே இதயாதி ஒரு வன் - மாதாதாலினுடைய பிதாவான யுவநாஸவன் ஆனால், அவனுக்கு ஸர்வம் வதவழி எது? என்ன, - ஸக்தி யதிஸயததாலே இதயாதி, மாதாஸாமாதய வைபவத்தாலே யெனகை ‘மாயோனே’ என்றததைத் கடக்கி த்து, கீழ்க்கெல்லாம் தாப்பாயம் மண்ணையமுதுசெய்து இதயாதி முன்னமேயுல்கேழுமுண்டையிழந்தாய், சிறுமனிசருவஸயாககை நிலையெயி, மாயையாலபுகு வெண்ணெயுண்டாய், மண்தானசோரத துண்டே லும், மண்கரைய, மனிசாககாகும் நெய்பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம் உண்ணமருந்தோ? எனய அவயிதது அரு ளிசசெய்கிறா பூமியை இதயாதி ‘பீ’ என்றும், ‘சிறிது’ என்றும் அலபமாய அதயலபமாய என்றபடி திரு வயிறிலே கிடந்த பூமியை உமிழ்நதபோது ஸேஷிக்கிலன்றே மருந்த வேண்டுவது? அததை நிஸஸேஷ மாக உமிழ்கையாலே ஸேஷிதத துண்டாகக் கூடாது, அப்படி கூடிற்றுகிலுமெனய - ‘உண்டேஹம்’ எனகிற யதிரஸபதததுக்கு அதத: ‘பீ சிறிது மண்டாவண்ணம்’ என்றதுக்கு ஹவம் - ஒன்றும் இதயாதி தவித்ய யோஜனைக்கு, மனிசாக்காகும் பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம் நெய்யுண் மண்கரையமருந்தோ? எனய அவயம் ‘அன்றிறே’ என்றதுக்குக் கருத்த - அது ஒரு காலத்திலே தேவஜாதியருய மண்ணுண்டதுக்கு, இக்காலத் திலே மதுஷயஜமத்திலே வெண்ணெயுண்டது மருந்தோ? என்னை ‘முன்னம்’ என்றும், ‘மனிசாக்கு’ என்றும் இருக்கையாலே - பரிசுகோடித்தேவ காலாதாதவமும் தேவத்வமும் வரிதம் நெய்யும், வெண்ணெ யும் பாயாயம் மாயோனே - ஆஸ்சாயருண சேஷடிதனே! மனிசரிக்காதும் நெய் - மனிசாக்கு விநியோகங் படுகிற நெய் யெனய ஸபநாததம் தவித்யயோஜனையில், மனிசாக்காகும் பீர் - மனிசாக்கு உண்டாகக் கடவ வெருபு இதி ஸபநாதத: பீர் - வெருபு மாயோனே, முன்னமே யுல்கேழுமுண்டாய், உமிழ்ந்து, சிறு

ஆசாரிதஸபாஸமுள்ள தரவயத்தா லல்லது தாரக மில்லாதபடியான ஆசாரிதவயாமோஹததாரே
செய்தா யித்தனை யன்றே ?

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மாயோமதீயவலவலைப பெருமாவஞ்சப்பேய்வீயத்
தூயகுழவியாய் விடப்பாலமுதாவமுதுசெய்திட்ட
மாயன் வாணோர்தனிததலைவன் மலராள்மைநதன் எவையுயர்க தும்
தாயோனதமமாநென்னமமான் அமமாழர்த்தியைச்சார்ந்தே.

ஆ — (மாயோம) ஸாவேஸாவரணய அயாவவறுமமராக ள்திபதியாயிருந்து வைத்த
ஆசாரிதபரிதராணாததமாக ஸவாஸாதாரண திவயருபததோடே வந்து பிறந்தருளி, ஆசாரி
விசோதிசிரஸநைக ஸவஹாவனாய், அநாலோசிகருணதோஷமாக ஸமஸதாஸாரிதஜநபரிதராணை
தாரகனாய், அதனவ எனக்கு ஸவாமிபாயிருந்த எம்பெருமானுடைய இந்த ஆசாரித ஸமஸதே
ஷைகதாரகதவ ஸவருபஸித்தபாததம் அவனைப்பற்றி, பினை ஒருகாலமும் விடே னென்கிறா

ஒ — ஒன்பதாமபாட்டில், 'பரிவரான யசோதாதிசுருடைய வெண்ணெய் உனக்கு
அமருதஸம்மம், என்னுடைய ஸபாஸம் உனக்கு நஞ்சோடொகுகும் நான் அகலுகையே யுகத்த
என்று ஆழ்வார விண்ணப்பஞ்செய்ய, 'பூதனைநஞ்சு ஹ்யுகமனதிககே யொழிந்தாரதோடே
உமமுடைய தோஷம் ஹ்யுகமனது' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, 'அநாவனையாகி
அகலவேனலேன' என்று ஸமாழிதராகிறா

[மாயோமென்று] - மாயககடலோமலலோம, [தீயவலவலையென்று தொடங்கி]-பொ
லாத நெஞ்சையுடையாளாயவைத்து யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே மிகவும் புகழாநின்றது
செய்து ஸாவரணை தனக்கும் இன்னுள்ளென்று தெரியாதபடி. மிகுந்திருந்த வஞ்சனை
முடையாளாயுள்ள பூதனை முடியும்படி. ஸாவரதவஜ்ஞாநம் ஸவாதபடி வெறுப்பிள்ளையாயிருக்க
செய்தே நச்சுப்பாலே அமருதமாய்படி அமுதுசெய்து நம்மை உளேரமாகின ஆஸாசாயபூதக
[வாணோர்தனிததலைவ னென்று தொடங்கி] அயாவறுமமராகளுக்கு அதவிதீயனான அதிபதியுமா
புறியுபதியுமாய் எல்லாவுயிருக்கும் தாயபோலே பரிவஹுமாய் ஸாவேஸாவரணுமாயவைத்து
தன்னுடைய குணவதையைக் காட்டி. எனனை அடிமைகொண்ட பெரியோனைப்பற்றி

ப — அநாதரம், ஸாவாதமவதஸலனான ஸவாமினையக் கிடடி உஜ்ஜீவிககககடலே
மென்கிறா

தீய கொடிய நினைவையுடையாளாய், அலவலை - வாயபாறியேத்துமவளாயுள்ள
பெரு - அளவிறந்து, மா - பெருத்த, வஞ்சம் - வஞ்சகத்தையுடையான, பேய் - பேயச்
வீய முடியும்படி, தூய - புரையற்ற, குழவியாய் - பிள்ளை தனத்தையுடையனாய், விடப்பால
விஷககலந்தபால், அமுதா - அமருதமாய்படி, அமுதுசெய்திட்ட - அமுதுசெய்த, மாயன் - ஆ
சாயஸவஹாவனாய், வாணோ - நிதயஸூரிகளுக்கும், தனிததலைவன் - அதவிதீயநிவாஹகரு

மனிதர்களுக்கெல்லாம் யெய்தி, மாயையாறபுகு வெண்ணெயுடைய, மண்டானசோந்தனுடே
மென்று அழைக்க, வெய்யுணமருந்தோ இப்பாவம்

(அ)

மலராள - தாமரையைப் பிறப்பிடமாகவுடைய லக்ஷ்மிக்கு, மைந்தன-போகயமான யௌவரததை யுடையனாய், எவவுயிராகும் - ஸாவாதமாகக்கொக்கும், தாயோன் - மாத்ருவத் வதஸஸனாய், தம் மான் - தனக்குத்தானே ஈஸ்வரனாய், என அம்மான் - என்னையகலாம் லாக்ஷிட்ட ஸ்வாமியாய், அம்மா முாத்ரியை - (அதுகடியான) விலக்ஷணவிகாஹத்தை யுடையவனை, சாரதா - கிடடி, மாயோம் - இரண்டு தலையையும் முடித்துக்கொள்ளுக கடவோமல்லோம் பிரியாதிருக்க, இரண்டு தலையும் ஸததை பெறு மென்று கருத்து

இ -- ஒன்பதாமபாட்டில், 'பரிவரான யசோதாதிகள் வெண்ணைய உனக்கு அம்ருத் ஸம்ம, எனனுடைய ஸபாஸம் விஷ்ணும நான் அகலுகையே யுகதம்' எனன், 'பூதனை நஞ்சு வாய்க்காமாதாபோலே உமமுடைய தோஷமும் வாய்க்கமன்று, 'பெற்றதாய்போல வந்த பேய்ச்சி' என்று போலியும் அமையும்' எனன், 'ஆகில அகலவே வல்லேன்' என்று ஸமாஹிதமாகிறார்

[மாயோம்] - இரண்டு தலையையும் அழித்துக்கொள்ளுக கடவோமல்லோம், பிரிகை யென்றும், மாயகையென்றும் பாயாயம் [தீய] - தீமையாவது - நெஞ்சில் தினமை [அலவலை] - யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே பரிவுதோற்ற ஏததிகொடு வருகை பெரியவஞ்சம், மாவஞ்சம் இரண்டாலும் ஆகியமேயாய், அறமிக வஞ்சகத்தை யுடையவன் ஈஸ்வரனும் 'தாய' என்று பரமிகுமபடி மறைத்துக்கொடுவருகை [விய] - முடிய [தாயகுழவியாய்] - ஈஸ்வரதவம் நடைபாடாதபடியான பிள்ளைத்தனத்தில் ஸூத்தி அடியறிவார் 'நீ ஈஸ்வரன்' என்றால் "சூதாநம் சாநுஷ்டிநே", "சுஹம்வஃ" இதயாகி யென்னுமபடியாயிருக்கை [விடப்பால்முதா அமுது செயதிட்ட] - இவன் பிள்ளைத்தனத்திற் குறைவிலையாகில், பிள்ளை அதிகனகாரியம் காணுதொழி வாடுன்ன? எனினில்,--விஷம் அம்ருதமாம் முஹூரத்தத்திலேயாயிற்றுப் பிறந்தது தாமியை வேறென்றாகக் கொண்டாணையாலே, விரோதித ஆஸ்ரபாகருதிகள் முடிய பராபதம் [மாயன்] - விஷம் அம்ருதமாம்படி அமுதுசெய்து, தன்னைத்தந்து நமமை உண்டாக்கின் ஆபாசாய் பூதன் இப்படி பூதனையுடைய வஞ்சகத்திலே அகப்பட்டிருக்கிறவன் தான் ஆர்? எனினில், [வாரோ தனித்தலைவன்] நித்யஸூரிகளுக்கு அகலிதியுனை நிவாஹகன் தரிபாதவிபூதியாகப் பரிந்துநோக்க இருக்கிறவனாகிய, பூதனை கையிலே அகப்பட்டிருக்கிறவன் [மலராள மைந்தன்] - நித்யஸூரிகளா ஜீவர மிருக்கிறபடி மைந்தன் நித்ய யௌவரஸவபாவன் [எவவுயிராகுந் தாயோன்] - நித்யஸூரிகளாகக் கிருக்கும் இருபடி கைலாதமாகக் பகலிலும் ஓத்திருக்கு மவன் கைலாதமாகக்கொக்கும் தாய்போல பரிவருணவன் [தம்மான்] - இரத் வாதஸஸயத்துக்கு அடியான ஸம்பந்த மிருக்கிறபடி தம்மான் - ஸாவேஸவரன் [என அம்மான்] - நித்யஸூரிகளும் மற்றுமுள்ள ஸகலாதமாக்களும் ஒரு தட்டும், நான் ஒருதட்டும்படி எனபகலிலே விசேஷக் கடாக்கத்தைப் பண்ணினவன் [அம்மா முாத்ரியைச் சாரதே] - புருஷோத்தமனைக் கிடடியே மாயக்கடவோமல்லோம் விலக்ஷணமாயப் பூஜ்யமான திருமேனியை யுடையவன்

நாடு -- ஒன்பதாமபாட்டு 'திருவாய்ப்பாடியில் யசோதாதிகள் வெண்ணையோபாதி, தாரகங்காணும், நீர் தண்ணிதாக நீனத்திருக்கிற உடம்பு' என்றான், 'ஹாவவநயமுள்ளவாக்கு டைய வெண்ணைய உனக்கு தாரகம், அதிலலாத என்னோடடை ஸ்பாஸம் உனக்கு நஞ்சு' என்றார், 'நஞ்சோ தான், நஞ்சானமை சூறையிலையே?' என்றான் அவன், இவரும் 'இது நஞ்சே, இதுக்கொரு குறையிலே' என்றார், 'ஆனால், பூதனையுடைய நஞ்சுயாரகமான நம் நஞ்சே, இதுகாத்தில்காணும்' என்றான், எனன்ப பொருநதுகிறார் அனழிக்கே, பூதனையை முடித்

ஒன்பதாமபாட்டு - மாயோம் இதயாகி இதுக்குத் தீழிற் பாட்டோடே ஸாஹஸ்யோபாநுரூபி வெண் முகனின் அவதாரிகை இரண்டாவது - தீழிற் பாட்டிலே சோவிட்டமையை வித்தவதகரித்து, சருஷ

விசேஷகடாஷுததைப பண்ணினவ னெனறுமாந [அமமாபூததீயைச சாராதே] - விலக்ஷண
மான திருமேனியையுடைய அமமஹாபுருஷனைக் கிடடி மாயககடவோமலலோம (க)

பத்தாம் பாட்டு.

சாராதவிருவல்லினைகளுஞ்சரிதது மாயபட றறறுததுத
தீரநதுதனபாலமனமவைககத திருததீவீதீநததுவான
ஆநநதநூனசகடராகி அகலங்கீழமேலாவிறநது
நேர்நதவுருவாயருவாகும இவற்றினுயிராமநெமோலே

ஆ — (சாராத) இப்படி எனனுடைய நிகாஷததைப பாராதே எனபககலுள்ள
ஸைஸமபுலேஷவிசாரதியான மஹாபாபங்களெல்லாவற்றையும் போககி, பாபசிபநதரமான பராக
ருதவிஷயஸங்கததையும் போககி, பராபயமும பராபகமுந தானேயெனனும வயவஸாயபூரவகமாக
அநவாதஸவாதுஸநதானைக போகனுமபடி. எனனைத் திருத்தி, பின்னை எனக்குத் திருநாடடை
யும தநதருளுக்கககாக ஆகுவதே, எமபெருமானுடைய ஸாவஜஞதவ ஸாவராகிதவ பரமகா
ருணிகதவ ஆபுரிதவதஸதவ மெனற இப்படி அபாயநதருணங்கெல்லா மெனகிருா

ஓ — பததாமபாட்டில், அடிமைசெய்கையிலே உருமுகராமபடி. பண்ணித் தமமைத்
திருநாட்டிலே கொண்டுபோக உதயோகியானினுள்ள எமபெருமானுக்குத் தமபககலுண்டான
வயாமோஹததைப பேசுகிருா

[சாராதென்று தொடங்கி] - ஆதமாவோடு அவிராபூதமான புண்ய பாபருபங்களான
காமங்களை அநாயஸேந போககி விஷயங்களிலுள்ள ருசி வாஸனைகளை அறுத்து அத்தாலே கருத்
கருதயனாய, தன்னுடைய ஸௌந்தரியாதிகளைக் காட்டித் தனபககலிலே மரஸஸ் பரவனமாந
படி. பண்ணி 'தீரநது தனபால மனம வைககத திருத்தி' என்றததால் - அநாய பரயோஜநாயக
கொண்டு தனபாடே மரஸஸை வைக்கும்படி திருத்தி யெனறுமாந [வீடுதிருத்துவான] ஆழ
வார எழுந்தருளுகிற மஹோதஸவததுக்குத் திருநாடு கோடிக்கத் தொடங்கினுன பரிபூரண
ஜஞாநபாபனாய, ஸாவகதனாய, அநிஸ்சிஷ்டமான சேதநாசேதநங்களுக்கு ஆதமாவாய ஆஸரித்
விஷயத்தில் நிரதிராய வயாமோஹததை யுடையவன ஆழவாரை இப்படி திருத்துக்கககாக
வ்யாபதனா நிருநதா னெனறும, அவரைப பெற்றபினபு வ்யாபதி பூரணமாயிறெனறும வ்யாப
திக்கு பரயோஜநு சொல்லுவா

ப — அநநதரம, இவா இப்படி ஸமாஹிதரானபடியைக் கண்டு, பரிதனா ஸாவா
னுடைய உபகாரத்தில் பாரிபபைக் கண்டு ஹருஷ்டாகிருா

யும தத்தோண அருளிசெய்கிருா, விலக்ஷணமான இதயாதி அம்மா ழுந்தீயை - அநத விலக்ஷண வீக்ரஹத்
யுத்தினெயெனறும, அநதமஹாபுருஷனெயெனறும ஸபதாததம். தசபதததால் வநத பாலித்தி - விகாஹத்
திலும, புருஷனிலு மெனறு கண்டு கொளவது ஸஹஸ்ராரூபதவாதி விபிரீஷ்ட வீக்ரஹயுகதனாகவும்,
"வெடாஹதெதம் வாயுரூபதெதம்" என்று மஹாபுருஷனாகவும், ஸ்ரீ புருஷ ஸூகதாதிகளிலே
அவனுக்கு பாலித்தியுண்டிதே. தியவலவில யெனறுதொடங்கி, அமமாபூததீயைச சாராத மாயோம
இதயாஸவயி

ஆராத - (பாவதாஸாயம்) பரிபூணமான, ஞானசகடா ஆகி - ஸவயம்பரகாஸஜஞாநபா பையையுடையதுயககொண்டு, அகலம் - சுறமும், கீழ - கீழும், மேல் - மேலுமான (பத்துததிக கிலும்), அளவிறந்து-அபரிசுகிரஸவருபனாய், நோராத-அதிஸூக்ஷ்மமான, உருவாய் அருவாகும்- அசிததும் சிததுமாகிற, இவற்றின்-இவற்றுக்கு, உயிர் ஆம் - அந்தராதமாவாய், நெடுமால் - (என பககலிலே) நிரவதிகவாதஸஸயததையுடையவன், சாராத - (என்னோடு) பொருந்தி, இரு - (புணய பாபருபேண) இரண்டுவுகையான், வல தூமோசமாயுள்ள, வினைகளும் - காமங்களையும், சரித்து- (ஒன்றொழியாமல் ஒருகாலே) தள்ளி, மாயம் - அஜஞாநகாயமான, பறறு - விஷயஸங்கததையும், அறுத்து - அறுத்து, தீர்த்து (அநயபரயோஜந) வயவஸயததை யுடையேனாககொண்டு, தனபால் - தன்னிடத்திலே (அதுபவாததமாக) மனம் - நெஞ்சை, வைகை - பரதிகடித்தமாக குமபடி, திருத்தி - (எனனை) நன்றாகப்பண்ணி, வீடு - (எனக்குத்தருவதான) மோகஸ்ததலத் திலும், திருத்துவான் - ஒருபுதுமை செய்யாநிற்கும் இவருச்சொன்ன உபயவயாபதியும் தமக காகவென்று கருத்து

இ — பத்தாமபாட்டில், 'மாயோம்' என்றவாறே ஹருஷ்டனாய், அடிமைசெய்கை யிலே உருமுகராமபடி, தம்மை 'அயோகயன்' என்று அகலாத தேசத்தேறக கொடுபோவதாகப் பரமபதத்தைக் கோடிககத் தொடங்கினு நென்கிறார்

[சாராத] - இவ்வாதமாவாகு ஸவருபாதுபந்தியோ வென்னலாமபடி. பொருந்தி யிருக்கை [இருவலவினைகளுஞ் சரித்து] - இருவகைப்பட்ட புணயபாபருபமான காமங்களை விரகா நெடுஞ்சுவா தளஞ்மோபோலே அநாயாஸேந போகி [வலவினை] - ஸாவஸகதியானவனும் அதுஸந்தித்தால் நெஞ்சு உஞ்சுக வேண்டுமபடி யிருக்கை [சாராத] - என்னும் எண்ணொயும் போலே சோந்திருக்கை [மாயப்பறறுத்து] - விஷயங்களில் ருசிவாஸனைகளைப் போகி மாயை அஜஞாநம், அததாலே - ருசியை நீனைகிறது பறறு - வாஸனை [தீர்த்து] - கருக்கருதயனா யென்னுதல், அநயபரயோஜநா யென்னுதல் [தனபால் மனமவைகத்திருத்தி] - விரோதியைப் போக்குமளவனறிககே மநஸஸுக்குத்தானே விஷயமாமபடிபண்ணி [வீடு திருத்துவான்] - பரம பதத்தைக் கோடிககத் தொடங்குவான் அதாகிறது ஆழ்வா எழுந்தருளுகிற மஹோதஸவத் தாலே ஒருபுதுமைதேறறியிருக்கை [ஆராதஞானசகடாதி] - பரிபூணஜஞாந பரபனாய் [அகலங்கீழ்மேல்ளவிறந்து] பத்துததிககையும் வயாபித்து ஸாவகதனா யெனறபடி [நோராத உருவாய் அருவாய் இவற்றினுயிராம்] - அதிஸூக்ஷ்மமான சேதநாசேதநங்களாகிற இவற்றுக்கு அந்தராதமாவாய் இப்போது வயாபதி சொல்லுகிறதென? என்னில், - ஒருவனைப் பிடிக்கைக் காக ஊரைவளைவாரைப்போலே, இவரை அகப்படுத்தகைக்காக வயாபதனாகிறது. அன்றியே, இவா கிடடினபின்பு வயாபதியும் ஸபாயோஜநமாயிற் றென்னவுமாம் [நெடுமாலே] - எனபககலிலே அதிவயாமோஹத்தை யுடையவன் இவாபககல பண்ணின வயாமோஹம் முனியேரானமுக னளவும் செல்லுகிறதாயிற்று, அவன் தெளிந்துவந்து முகங்காட்டி காமததாலே கொடுபோகப்பற ருத கலக்கத்தின் காரியம் நடுவடைய [நெடுமால்] - வீடு திருத்தும் ஸவபாவ நென்று அநவயம்

நடு — பத்தாமபாட்டு இவரை இப்படி இசைவித்துவைத்து, ஒரு புதுமை செய்ய வேண்டாதபடியான பரமபதத்தைக் கோடிககத் தொடங்கினான்,

[சாந்தவிருவலவினைகளும் சரித்து] "அதியுதெயுவசூராய்வவழிவசு" (தில னைதலவத்தாருவஹிவத்) என்கிறபடியே பிரிககவாணனாதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற புணயபாப

பத்தாமபாட்டு-சாந்த இத்தாதி "தீர்த்து தனபால் மனமவைகத்திருத்தி வீடு திருத்துவான்" என்ற பதங்களைக் கடாஹித்து அவதாரிகை இவரை இத்தாதி புதுமை துதகமான அதிஸயம், கோடிகக-அலங்காரிக் கூடின என்னுதே, "சாராத" என்றதுக்கு மாயம் - திலதைல்வத் இத்தாதி ஸ்ரீரஹுமென்று

ருபகர்மங்களையும் சரித்து ஸாவஸ்கதியான தான போககுமனமும் போககவொண்ணாதபடி ஸத்
ஸாகமாகப் பணைத்த வினைகளை, விரகா நெஞ்சுவா தளஞ்மாபோலே போககி [மாயப்பற்றறு
த்து] - ருசிவாஸனைகளையும் கழித்து [தீர்ந்து] - தான கருதகருதயனா யெனனுதல், அன்றிகே,
[தீர்ந்து தனபால் மனமவைக்கத் திருத்தி] - 'அலலேன' எனது அகலாதே தனக்கே தீர்ந்து, தன
பககலிலே நெஞ்சை வைக்கும்படி திருத்தி [வீதிருத்துவான] கலங்காப்பெருங்கரத்துக்கும் ஒரு
புதுமை பிறப்பியாரின்றான [ஆநத ஞானச சுடராகி] பரிபூரணஜ்ஞாந பரபுறய [அகலம்
கீழ்மேலளவிறந்து] - பத்துத் திகிலும் வயாபித்து [நோநத வருவாயருவாகு மிவற்றினுயிராம்]
அதிஸ-லக்ஷம்மான சேதநா சேதநங்களுக்கும் ஆதமாவா யிருக்கிற, அன்றிகே, நோநத - சீடமின,
அதாவது - பரதயக்ஷபரிதருஷ்டமான பரகருதயாதமாககளுக்கும் ஆதமாவா யெனமாமா [நெ
மால்] - இப்படி யிருக்கிற நெமோல் வீதே திருத்துவானான வயாபதியும் இவரைப் பெற்றபினபு
புதுக்கணித்த தென்னுதல், அன்றியே, ஒருவனைப் பிடிக்க ரினைத்து ஊரைவகாவாரைப்போலே,
இவரைத் திருத்துகைக்காக வயாபதனயிருந்தா னெனனுதல் [நெமோலே] - முனியே நானமுக
ளளவும் அவன பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது அவன தெளிந்துவந்து கொடுபோகப்
பற்றாமே கூப்பிடுகிறிறே நெவேலலாம்

“கிவெதெவவாநாஸவவியுவிடுவெயுதிமாண க்ஷணக்ஷணவலாவாவெதநவ்யுசுரீ
வ்யாவிராடுவவாநாசுய மமவநாபாஅரொவியதவ்யுசுரீ” வனமைக்கு மாவம் ஸர்வஸக்தி
இதயாதி தள்ளி என்னுதே, “சரித்து” என்றதுக்கு மாவம் - விரகர் இய்யாதி விரகர் - உபாயவான்கள்
“மாயம்” என்று - ருசிரூபஜ்ஞாநம் ‘பற்று’ என்று - வாஸநா தன்பால் - தனபக்கலிலே வீதிருத்துவான-
வீதிருத்துவானான என்றபடி. கலங்காப் பெருங்காரம் - விரகாமில்லாத மஹாநகரம் “நோநதவருவாயருவா
கும்” என்று - காணாவஸத்த ஸலக்ஷம் சித்திவஸ்து வயாபதியைச் சொன்னபோது, ‘அக்ஷணமீழ்மேலளவிறந்து’
என்று - காயாவஸத்தவயாபதிபரம் நேர்மை - ஸௌக்ஷ்மம் உந் - பாக்குதி அந்-சேதநன யத்வா, அகலம்
இதயாதி - பத்திரவயாபதி நேர்ந்த இதயாதி - அநதவயாபதி யெனனவுமாம் நெமோல் - ஸாவாதிசனென்னு
தல், மிக்க வயாமோஹத்தை யுடையவ என்னனுதல் முநின்ன அாதம் - இடபடி.யிருக்கிற இதயாதி ‘வயாபதி
யும்’ என்கிற அபிஸபத்தாலே - ‘ஆநதஞானச சுடராகி’ என்று சொன்ன ஜ்ஞாநவயாபதியை ஸமுச்சயிக
கிறது சாரதவென்று தொடங்கி, மனமவைக்கத் திருத்தின பின்பு, ஆநதஞானசுடரென்று தொடங்கி, நெடு
மால் வீதிருத்துவானான என்று அவயித்துத் தாத்தாயம் - வ்யாபதியும் இதயாதி இரதப் பக்ததில,
‘தீர்ந்து’ என்றது - தனக்கே யற்றுத் தீர்ந்தென்றபடி. மால் - வயாமுகநன ஆநதஞானமென்று தொடங்கி,
நெமோல், சார்ந்தவென்று தொடங்கி, தனபால் மனம் வைக்கத் திருத்தித் தீர்ந்து-க்ருதகருதயனா, வீதிருத்து
வானான என்று அவயித்துத் தாத்தாயம்-அன்றியே இதயாதி இப்பக்ததில, மால் - ஸாவாதிகன ஸாரீகநது
கிருவாயமொழிக்குள்ளே இவரை அகலகிரிப்பதாக வீதிருத்துவானான, இப்பரபத்தத்தையும் தலைகட்டுவித்து
லோகத்தைத் திருத்துவித்த வழியாலே ஜகத்பகாரகருயிருக்கும்படி யெனனனே? என்ன - முனியே நான்முகன்
இதயாதி ‘மனநகிருத்தி வீதிருத்தப்போய நாதிருத்தினவாரேவந்து’ என்னக்கடவதிதே அதாவது - ஸப்
வான இவாபககல வயாமோஹத்தாலே வீதிருத்துவானிலே விளம்பிக்க, அதுபற்றாமே முனியேநானமுகன
வும் கூப்பிட்டகூப்பிடு ஜகத்பகாரமாயத் தலைக்கட்டிற்று என்றபடி ஸாவஜ்ஞாநாயாலே, அவன், வ்யாமோ
ஹத்தாலே வீதிருத்தப்போனது அறிந்த இவா கூப்பிடுவானென்ன? என்ன, அவன் தெளிந்து இதயாதி தெளிந்து
வந்து - வயாமோஹத் தெளிந்துவந்து ஆநத ஞானசுடராகி யென்று தொடங்கி, நெடுமால், சாரதவென்று
தொடங்கி, வீதிருத்துவான என்று அவயம் அகலகிழ்மேலளவிறந்து - சுற்றம் கீழும் மேலுமான பத்துத்
திக்கிலும் அபரிச்சிந்ஸவருபுறய, நோநதவருவாயருவாகுமிவற்றினுயிராம் - அதிலுலக்ஷம்மான அளித்தம் செது
மாகிற இவற்றுக்கு அநதார்தமாவானவன் உட்கிரஹயாபிடு

பதினேராம் பாட்டு.

மாலே'மாயபபெருமானே' மாமாயனே ! எனறென்று
மாலேயேறிமாலருளால மன்னுகுருகூசசடகோபன
பாலேயதமிழிசைகாரா பததர்பரவுமாயிரத்தின
பாலேபட்ட இவைபததும் வல்லார்க்கு இலலைபரிவதே

ஆ - (மாலே) இப்படி எம்பெருமானுடைய ஆஸ்சாயமான ஸௌரீலயவாதலை யாதிகலயாணகுணங்களுடும், ஆஸ்சாயமான திவ்யசேஷடிதங்களுடும் காலகதவெல்லாம் பேசினாலும் ஆராத அபிநிவேசத்தையுடையனாய், அந்த குணங்களுையே'காரகமாக வுடையனான குருகூசசடகோபன சொன்ன ஸாவஜந போக்யமான ஆயிரத்தினபாலே பட்ட இவைபததும் வல்லார்க்கு எம்பெருமானை விஸ்வலேஷிக்கையாகிற தீங்கு இலலை யென்கிறார்

ஒ — நிகமத்தில, இதத்திருவாய்மொழி கற்றாக்கு உள்ள பலம் அருளிச்செய்கிறார்

[மாலேயென்று தொடங்கி] பெரியோனெயென்றும், ஆஸ்சாயமான குணங்களை யுடையவனே யென்றும், ஆஸ்சாயசேஷடிதங்களுடையவனேயென்றும் அவனுடைய வைலக்ஷணயத்தை அதுஸந்தித்து 'எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்வோமல்லோம்' என்று ஏங்கி அடிமைசெய்யப் பெறுமையாலே அவஸநராய, மீளவும் அவனுடைய நிரவதிககருபையாலே சேரந்து அடிமை செய்யப்பெற்றுத் தாம் உளரான ஆழ்வார் [பாலேய தமிழ் ரிசைகார ரென்று தொடங்கி] - இயலநிறதுகொண்டார இசையறிவார பகவத்குணவித்தா விருமபும ஆயிரத்தினும் இதத்திருவாய்மொழி வல்லார்க்கு எம்பெருமானுடைய வைலக்ஷணயத்தைக் கண்டு, 'தாம் அயோக்யா' என்று அகலும் ஊக்கமில்லை பாடுவென்று - தமிழுறால் பாலேய தமிழ் - பாலபோன்ற தமிழ்

ப — அநந்தரம், இதத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக, இதில அநவயித்தார்க்கு ஸவநிகாஷாதுஸநதாரத்தாலே வரும் ஊக்கமில்லை என்று அருளிச்செய்கிறார்

மாலே - ஸாவாதிக சேஷிதவ ரூபமான ஸவரு'பாதகாஷகதையுடையவனே ! மாயபபெருமானே - (நித்யஸடஸாரிபையும் நித்யஸூரிமதயத்திலேயாக்கும்) ஆஸ்சாய குணங்களால் அளவிறத்தவனே ! மாமாயனே - அபரிசகிநமான விபூதிவிகாஹ சேஷடிதங்களை யுடையவனே ! என்று என்று - என்று (சேஷிதவஸரணயதவ பராபயதவங்களில் தனித்தனியுண்டான உத்காஷத்தை) அதுஸந்தித்து, மாலேயேறி - (ஸவநிகாஷமடியாக 'அகலுவோம்' என்று) பரமித்து, மால் நிரதிஸயவாதஸலயபுகதனை ஸாவேஸவா னுடைய, அருளால் - நிரவதிககருபையாலே, மன்னு - ஸமாஹிதராயச்சேரத்த, குருகூசசடகோபன - ஆழ்வாருடையதாய், பாலேய - பாலபோலே இனிய, தமிழா - இயலதமிழறிவாரும், இசைகாரா - இசையநிறது உணர்ந்து பாடவல்லாரும், பததா - பெருளநிறது பரவணராய பகதியுடையாரும், பரவும் - கொண்டாடும், ஆயிரத்தினபாலே - ஆயிரத்திருவாய்மொழியினிடத்திலே, புட்ட - ('கடலிலேழுததுபபட்டது' என னுங்கணக்கிலே) உண்டாய், இவைபததும் - (ஸாவா னுடைய ஸீலாதயதிரயபரகாஸகமான) இவைபததையும், வல்லார்க்கு - (ஓவாயுகதமாக) அபயஸிககவல்லார்களுக்கு, பரிவது - (ஸவநிகாஷாதுஸநதாரத்தாலேவரும் விஸ்வலேஷமடியான) கலேஸம், இலலை - இலலை பரிவது - ஊக்கம் 'பாலேய்தமிழா' என்று - தமிழ்ப்பகுதியான ஊலோடு பொருநதினவ ரென்றுமாம் இது அது சீராய்க் கழிநெடிடடி நான்கு மொத்திருத்தலால், ஆசிரியவிருத்தம்,

இ—நிகமத்தில், இததிருவாய்மொழியைக் கறறாகக் கு 'அயோகயன்' என்று அகலும் ஐக்கியிலை யென்கிறார்

[மாலே] ஸவருபத்தாலும் ஐஸ்வரியத்தாலும் முண்டான வைலக்ஷணயத்தை யுடையவனே! [மாயப்பெருமானே]-ஆஸாயமாண குணங்களை யுடையவனே! [மாமாயனே]-ஆஸாயமாண சேஷத்தங்களை யுடையவனே! [என்று என்று மாலேயேறி] - இவற்றை அது ஸந்திததுப் பிச்சேறி யுதாஹிதது- 'அயோகயன்' என்று அகலுங்க [மாலருளால் மன்னுருகாசசட்கோபன்]-அவனும னவையாமோ ஹத்தாலேயாயிற்று இவரைச் சோததுக்கொண்டது அவன் தன்செல்லாமை யைக் காட்டிச் சோததுக்கொண்டபடியைக்கண்டு பரிதராய, அது உள்ளடங்காமையாலே வழிநது புறப் பட்ட இததிருவாய்மொழிக்கு உண்டான லோகபரிசுரஹத்தைச் சொல்லுகிறது [பாலேய தமிழா]- பாலோடொத்துள்ள தமிழறிவார பாலென்று - தமிழ்நா லென்று மாம. [இசைகாரா] - இசை யறிவார [பத்தா] - ஸாவேஸுவரனும் ஆழ்வாருமான பரிமாறத்திலே காலதாமசத்திருக்கும்வா னை பாலேயதமிழ் சொன்கிறது முதலாமாவாக்கி இசைகார சொன்கிறது - ஸ்ரீமதுரகவிகள் பீபாலவாரை பத்தரென்கிறது - பெரியாமுவார போலவாரை ஸ்ரீபராகருசுமபி, ஆழ்வார திரு வரங்கப் பெருமாள்ரையா, பிள்ளையுறவகா விலவிதாஸா போலவார' எனனுமாம், ஆழ்வான், ஹருந் திலே [பரவும் ஆயிரம்] - அகரமமாகக் கூப்பிடுகை [பாலேபட்ட] - ஆயிரத்தினருகேபட்ட, உள்ளேயுண்டான [பட்ட]- 'முத்தப்பபட்ட' என்றறபோலே [பரிவது இலை]- 'அயோகயன்' என்று அகலும் துக்கமில்லை

ராம - நிகமத்தில், இததிருவாய்மொழியை அபயஸிக்கவல்லார்க்கு, அவனவர்க ளொள்ள அயோகயதாஸ்ஸந்தாநம் பண்ணி அகன்று இவா பட்ட கலேஸம் பட்ட வேண்டா என்கிறார்

[மாலே] - ஸவருபத்தால் வந்த விபுதவம் [மாயப்பெருமானே] - குணத்தால் வந்த விபுத் தவம் [மாமாயனே] - சேஷத்தங்களால் வந்த ஆதிகயம் [என்றென்று மாலேயேறி] - ஏவம் விதமான வைலக்ஷணயத்தை அங்லந்நிதது, 'நான் அயோகயன்' என்று அகலும்படி பிச்சேறி. [மாலருளால் மன்னுருகாசசட்கோபன்] - தன்னை முடித்துக்கொள்வதாகக் கழத்திலே கயி றறை யிடகேக்கொண்டவனை யறுத்து விழலிலோரைப்போலே, அகன்று முடியப்புக இவரைப் பொருநதவிடகேக்கொள்ள, அவனருளாலே பொருநதின் ஆழ்வார பிடிதோறும் நெய்யெழுதியச் செல்லாத ஸப்தமாரரைப்போலே, நின்ற நின்ற நிலைகளதோறும் அவனருளெழுதிய நடக்கமாட் டார [பாலேயதமிழா] - பாஸ்போலே இனிய தமிழையுடையவர்கள். [இசைகாரர்] - இயலுக்கு இசைய இசையிடல்லவர்கள் ஸ்ரீமதுரகவிகளையும் நாதமுனிகளையும்போலே யிருக்குமவர்கள்

நிகம - மாலே இதயாதி பாகாணுருணமாக அவதாரிகை - இததிருவாய்மொழியை இதயாதி

'மாலே' என்றும், 'மாயப்பெருமானே' என்றும் - 'வாஞ்ஞேறையை' 'வெண்ணெய்தொடுவுண்ட' என்ற பதங்களினுடைய அதுவாதம் 'மாமாயன்' என்று - 'இளவேற்றமுத்தமுயி' என்றதின் அதுவாதம், இக்கே, விபுதவமாவது உதகாஷம் குணசேஷத்தங்களை ஆஸாயரூபங்களாகையாலே, மாயாஸப்தங்களாலே குணசேஷத்தங்களைச் சொல்லுகிறது மாலே - ஸவருபத்தி உதகாஷமுடையவனே! மாயப்பெருமானே - ஆஸாயகுணங்களால் அளவிந்தவனே! மாமாயனே-அபரிசிந்நமான ஆஸாய சேஷத்தங்களை யுடையவனே! என்று ஸப்தராதம் நன்னை பூடிந்நுக்கொள்வதாக இதயாதி வாக்யத்திலே - தாமபுதரனை நினைத்தது, அதுக்காகத் தன்னை முடித்துக்கொள்ள நினைத்த அாஜுநனை கருவுண்ண ரகித்தானென்கிற காரணாவததில் கதையை நினைப்பது பலகாலம் அருளைக் கொண்டாடுகிறதுக்கு மாவம் - பிடிதோறும் இதயாதி நின்றுநின்ற நிலைகள் தோறும்-மதிவாமருளினன, 'அருளாதாரருளி', 'மாலருளால்' என்று இப்படி ஸபஸலேஷ வஸலேஷ அயோகயதாஸ்ஸந்தாநி தஸஸ்க்ஸெல்லாவற்றிலு மென்றபடி அவர்கள் ஆ' எனன, ஸ்ரீமதுரகவிகளையும்

[பத்தா] பகவதகுணபவததில் இவா தமமைப்போலே, “காலாமும நௌசுழியும் கணசுழலும்” எனறு இருககுமவாகள ஆழவாந ஓருருவிலே, “ஸ்ரீபராங்குச நமபியை - பாலேய தமிழரேனகிறது, இசைகார ரேனகிறது - ஆழவாாதிருவாங்கப்பெருமாள்ளரையரை, பத்தரேனகிறது - பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸரை” எனறு பணிததாளும் “பாலேயதமிழரேனகிறது - முதலாமவா களை, இசைகாரரேனகிறது - திருப்பாணழவாரை, பத்தரேனகிறது - பேரியாழவாரை” எனறு ஆள வந்தா ருளிசசேயவா இயலறிவாா இசையறிவாா பகவத்குணவிததரா யிருப்பாா இவாகள [பரவும] இவா அகலுகை தலிாந்து பாடின பினபு உண்டான லோகபரிகரஹததைச சோல்ஹ கிறது [ஆயிரத்தினபாலேபட்ட] - ‘கடலிலே முததுப பட்டது’ என்னுமாபோலே ஸலாகயமான ஆயிரத்தின நேவேபட்ட இததிருவாயமொழி வலலார்க்கு [இலலைபரிவது] - பரிவதிலலை அஞ சிறைய மடநாறையிலே துதுவிட்டே அவன வந்து ஸம்ஸலேஷோநமுகுணவாறே ‘அயோகயன’ எனறு அகனறுபடும துக்கமில்லை

முதற்பாட்டில், 'அயோக்யன்' என்று அகன்றா, இரண்டாம் பாட்டில், அகலுகைக
குத்தானும் அதிகாரியல்லே னென்றா, மூன்றாமாட்டில், சீலகுணத்தைக் காட்டித் துவக்கத்
துவக்குண்டா, நாலாமாட்டில், அகலவோடவோகளோ உடையவாகளா? என்றா,
அஞ்சாமாட்டில், உடைய உன திருவடிகளைக் கிடமும்படி பார்த்தருளவேண்டுமென்றா; ஆறாம்
பாட்டில், அவன் அரைக்கணம் தாமதக், முடியப்புகாநின்றே னென்றா, ஏழாம்பாட்டில், அவ்வ
ளவில் அவனவரக்கோளாள், அயோக்யன் என்று அகன்றா, எட்டாம்பாட்டில், திருவாய்ப்பாடியில்
வெண்ணையோபாதி உமமோடடை ஸம்ஸலேஷம் தாரகம் என்றான் அவன், ஒன்பதாமாட்டில்,
அட்டாடியல்ல, இது நஞ்சேனன், நஞ்சுதானே நமக்கு தாரகமென்றான், பத்தாமாட்டில், தம்
மை யிசைவித்துப் பரம்பதத்தைக் கோடிககத் தோடங்கினு னென்றா, நிகமத்தில், கறறார்க்குப்
பலஞ்சோலலித் தலைக்கட்டினா (கக)

இத்யாதி பெரியதிருவந்தாதி(உசு) காலாழி இத்யாதி உணனுடையஸௌந்தராயரீலாதிகளை நாமகேடடமாதரத்
திலேயும், கால் தடுமாறுகின்றது, கெஞ்சு பரீதிலமாகாநின்றது, கண் சுழலாநின்றது என்றபடி. பராஸங்கிகமான
ஐதிஹ்யம்-ஆழ்வாள் இத்யாதி நிரவாஹாகந்தா - பாஸேய்தயீழர் இத்யாதி பஸிதம்-இயலநிவார் இத்யாதி
ஆயிரமருளிச்செய்வதற்கு முன்பு 'பததாபாவமுயிரம்' என்னக்கூடுமோ? என்ன, இவர் அக்ஷயகை தவிர்ந்து
இத்யாதி ஸாவஜ்ஞாராகையாலே பாடினபின்பு உண்டான லோகபரிசுஷ்ண தோற்று மென்றபடி. சொன்ன
என்னுதே 'பட்ட' என்றதற்கு ஹாவம்-கூடலிலே இத்யாதி பட்டது - உண்டாவிறதது துவக்க - சோபயிக்க
மாலே என்று தொடங்கி, வலவாக்குப பரிவதிலே இத்யாவயு பரிவது - துஃகம் (கச)

தரவிடோபநிஷத் ஸங்கதி - ஸ்ராவணநாடிவகைவாருஷோத்தரேவி
 ஸாபொமூதாவிஷயயிசோவஸூராரி; தெருவிசுரோதிவரிசுபுவிவொயு தெந தீத
 ஸசீவஸதாபிபவஹதேஹுஷ ॥

தரவிடோபநிஷத் தாதபாய ரத்நாவலி - கூடா ஊமாநாமிஜீவராணி
ஜிஹிஜிதிரஸூகாசாஹபாவி யகாசஸவபுத்ராவுஜிதாநா தவியஸயநக்ஷாநி ஸநெக
காஸ்யாஸி । மொவாஜ்ஜெஸாஸெஸெகாண விஷயதயா ஸகீவஸூபுஸநெக பரிஷத்
நாஸஸ்யுபொஹாதகமிதஸிநக்ஷாஹ நாஸு ஸஸீஷத் ॥

வாயமொழி } வளமிக்கமாலபெருமைமன னுயிரின தணமை
றறததாதி } உளமுற்றங்கடுருவவோரது—தளாலுறறு
நீங்கநினைமாறனைமாலநீடினகுசிலததால
பாங்குடனேசோததானபரிந்து

ஆழவார் திருவடிகளே சரணம் எம்பெருமானா திருவடிகளே சரணம் சீயா திருவடிகளே சரணம்

ஆறநதிருவாயமொழி—பரிவதில் பரவேஸம்.

ஒ — ஆறநதிருவாயமொழியில், அவாபதஸம்ஸதகாமனாப பரிபூணாய பரிபூணாய எம்பெருமானே, அநிக்ஷுதானம் அநிக்ஷுதரோபகரணனுமானவன ஆஸாயிகைக்கு உபாயமுண்டோ? என்று ஆஸ்ரமிப்பாக்கரு, அவன் அந்யநத பரிபூணனேயாகிலும் தப பூததிநிலலாம ஸவாராததைக்கு உறுப்பாமபடி பூதியிப்பதியாய ஸுபீலனாகையாலே ராயிகைப புககாக்கரு விததவ்யபாயாஸங்ககளிலலாமையாலும், பாதயவாயபாஸங்க மிலலாமையாலும், பலாநிகயததாலும், தாவயாதி காயங்களுடைய பாகாரவிசேஷங்கொண்டு காயமிலலாயாலும், பகவதஜிதாமதயம் ஷட்காநிகளில் பாதிபாதிததாமபோலே ஆஸ்ரயணம் ஸுகரனறு அருளிச்செய்கிறார்.

ப — ஆறநதிருவாயமொழியில், 'இப்படி ஸீலவானாகிலும் பூதியிப்பதியாகையாலே பாதத ஸம்ஸதகாமனாப பூணனை ஆராதிக்ஷுமிடத்தில் ததநுபமான உபகரணதயமாவதிலே துஷ்கரமாகில் செய்வதென?' என்று கூசுவேண்டாதபடி, பூததிதானே, ஆபிமுகயமே ருசாக அநிக்ஷுதிகைக்கு உறுப்பாகையாலே ஆஸ்ரயணம் ஸுகரமென்று பாதிபாநிகைக்ககக, ராதரோபகரண ஸௌக்யததையும, ஆராதகனுடைய அநிகாரஸௌக்யததையும, அநிகாரி ஷயத்தில் ஆராதயன தோஷகுணம் பாராமையையும், தனபெருமை பாராதே அநிக்ஷுதிகைக்கு 'நதவிசேஷததையும, அநநய பாயோஜனவிஷயத்தில் ஆதராதிஸயததையும, அவாக்கருக்கு அதத போகயமாமபடியையும், அநிஷ்ட நிவாததகளுனவனுடைய ஆஸ்ரயணம் காலசேஷப பாகாரணனுமிடததையும, அருஜனமாதரததாலே அநிஷ்டநிவருத்தியையும் இஷ்டபாரபதியையும் னனுமிடததையும, அநிஷ்டநிவருத்தி அவனுடைய ஸங்கலபாதிரென்னுமிடததையும, அநிஷ்டததை அவிஸம்பேந நிவாததிபதிகையையும் சொல்லி, ஸவாராததையை உபதேசிக்கிறார்

இ — ஆறநதிருவாயமொழியில், அவாபதஸம்ஸதகாமனாப பரிபூணாய பூதியிப்பதியிருக்கிற ஸஸ்வரணை ஷுதானுமாய ஷுதரோபகரணனுமானவன் ஆஸாயிகைக்கு உபாயமுண்டோ? என்றனில்,—இவன் இட்டதுகொண்டு வயிறுநிறையவேண்டும் குறையிலலாமையாலே நதபபூததியும் ஸவாராததைக்கு உறுப்பு பூதியிப்பதிதவமும் தாமதநாக்கரு முகங்கொடுக்குமுடலாநிகைக்கு அடியாகையாலே அதுவும் ஸவாராததைக்கு உடலாகக் கடவது; விததவ்யபாஸாநிக எல்லாமையாலும், பாதயவாயபாஸங்க மிலலாமையாலும், தாவயாதி காயங்களுடைய ஸேஷ நியதி யிலலாமையாலும், “ஷட்குஷிஷிஷி, யாஷி யாஷி, வத்ருவாஷி, கநிஷி” இதயாநிகளிற சொல்லுகிறபடியே ஆஸ்ரயணம் ஸுகர மென்கிறார்.

ராடு — முதல் திருவாய்மொழியிலே, அவன் ஸாவஸமாதபரன யிருக்கிற படியைத் தாம் அறுபதிததா, இரண்டாந் திருவாய்மொழியிலே, இப்படி பரணுவனை பஜியுங்கோ னென்றா, அந்தரம், பஜந்ததுக்கு உறுப்பாக அவனுடைய ஸௌலபயத்தை அருளிச்செய்தார், அதுக்கு உறுப்பாக அவனுடைய அபராதஸ்வதவத்தை அருளிச்செய்தார், அதுக்கு உறுப்பாக சீலவா னென்றா இவை யெல்லாம் உண்டானாலும் பசையிலலையிறே, பரிமாற்றத்திலே அருமை தட்டியிருக்குமாகில், என்ன, — அது வேண்டா, ஸவாராத் னென கிறார் கீழில் திருவாய் மொழியிலே, 'அயோக்யன்' என்று அகன்ற இவரைப் பொருந்தவிட கேட்கொண்ட இதுக்கு ஒரு பரயோஜனங் கண்டிலோமீ! பொருந்தவிடிகே கொள்ளுகிறது தான் ஒரு பரிமாற்றத்துக்கிறே, அதில், கஷ்டதரண இவனாலே கஷ்டரோபகரணங்களைக்கொண்டு ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயித்துத் தலைக்கட்டப் போகாமையாலே ஸம்ஸாரியான இவனாலே நோக்கோ நோ ஆஸ்ரயித்துத் தலைக்கட்ட வொண்ணாதபடி அவாபதஸ்மஸத் காமனா யிருக்கை யாலும், இவனிடத்துக்கொண்டு தருபதனாக வேண்டாதபடி பரிபூரணனாகையாலும், இவ்விர ண்கேகும்டியாக ஸ்ரீயுபதியா யிருக்கையாலும், இவன் அவனை யாஸ்ரயிக்கை என்று ஒரு பொருளில்லை! என்ன, - அது வேண்டா, அப்படிக்களைய ஆஸ்ரயணத்துக்கு உறுப்பு இவன் தன் ஸ்வரூபலாபத்துக்கு உறுப்பாகக் கிஞ்சித்கரிக்கும் இதுதான் தன் பேறுக நீனைத்திருக்கும், இதுக்கு மேற்படத் தனக்கு வேறென்று தேடவேண்டாதபடி எல்லாம் கைப்பிடுந்நிருப்பானெருவ னாகையாலும், இவன் இட்டதுகொண்டு தருபதனாகவேண்டாதபடி பரிபூரணனாயிருக்கையாலே இவன்பக்கல் பெற்றதுகொண்டு முகங்காட்டுகைக்கு உடலாயிருக்கையாலும், ஸ்ரீயுபதியாகை யாலே ஸம்ஸாரியான யிருக்கையாலும், இதரஸ்மாஸ்ரயணம்போலே பகவதஸ்மாஸ்ரயணம் அருமைப் படடிவாது இனி இதுதன்னிலே யிழியவே, விரோதிகளடங்கலும் நலிக்கும், ஆஸ்ரயணந்தான் க்லேஸ்ரூபமா யிருக்கையன்றியே ஹோமநுபமா யிருக்கும், இவனுக்கு வருந்தி ஒன்றும் தேடவேண் டாதபடி பெற்றது உபகரணமா யிருக்கும், பகவதஸ்மாஸ்ரயண மாகையாலே பரதயவாய

பரிவதிலீசன் பரவேசே - கீழ் அருள் திருவாய்மொழிகளிலுள்ள அசாணன் குணங்களை அதுபாஷியா நின்றகொண்டு, இதத்திருவாய்மொழியில் பாதிபாதயம் ஸவாராததை என்னுமத்தை ஸங்காபரிஹாரமுடிகே அருளிச்செய்கிறார் - முதல் திருவாய்மொழியில் இத்தயாதி அதுக்கீத உறுப்பாக என்ற இரண்டுக்கும்-பஜந்தது க்கு உறுப்பாக என்று அர்த்தம் பரிமாற்றத்தில்-ஆராதத்தில் விஸதரணங்கி-கீழ்நீற்றுவாய்மொழியில் இத் தயாதி "போகாமையாலே" என்றதுக்கு-"பரயோஜனங்கண்டிலோமீ" என்றதேதோடே அநவயம் அகன்ற இவரை என்றது - சேதநாகக்ஷெல்லம் உபலக்ஷணம் ஒருபரிமாற்றத்துக்கிறே என்று அயோக்யன் என்று அகன்ற இவரைப் பொருந்தவிடக்கொண்ட ஸௌரீயயருணத்தை அதுணைத்து, எல்லாருமாஸ்ரயித்துப் பரிசாயை பண்ணுக்கைக்கிறே யென்றபடி. கீழ், இவன் ஸ்வபாவத்தாலே ஆஸ்ரயணங்கடாதென்று சொல்லி, அவன் ஸ்வபாவத்தாலுங் கடாதென்று ஸங்கிக்கிறார் - ஸம்ஸாரியான இத்தயாதி நோக்கொடுநேர் - நன்றாக "மதுவா தண்ணைத் துழாய்முதுவேதமுதலவன்" என்றதிலே - அவாபதஸ்மஸ்தகாமத்வமும் பூரதகியும் சொல்லுகிறது இஃத இரண்டு குணத்திற்கும் ஈஷதபேதங் கண்டுகொள்வது அவாபதஸ்மஸ்தகாமமீ - நிபேக்ஷை பூரித்தி யாவது - அபேக்ஷாஸதபாவேயி பூரண னென்றபடி. "திருமகனராதனிககேவன்" என்றத்தைப்பற்ற ஸ்ரீயு பதியாய் என்றது அப்படிக்களைய என்றது - அவாபதஸ்மஸ்தகாமத்வ பூரணத்வ ஸ்ரீயுபதித்வங்களை உப பாதம்-இவன்தன்ஸ்வரூப இத்தயாதி இதுக்கீத - கிருசித்தார்த்துக்கு எல்லாமைக்கடபுத்திநிருப்பான் - எல்லா அர்த்தங்களும் ஹ்ஸதகமா யிருப்பான் ஸ்ரீயுபதியாகையாலே என்றது-அவனோடடை ஸம்பந்தம் அவரு டைய பரணுகளிடத்தில் ஸௌரீயயத்துக்கு வேறு என்றபடி. "புகைபூவே" என்றத்தைப்பற்ற-அருமைப்பட் டிவாது என்றது "வல்லினமானவிதத்" என்றத்தைப்பற்ற, விரோதிகளடங்கலும் நலிக்கும் என்றது இது தன்னிலே - ஆஸ்ரயணத்திலே "அமுதிவமாற்றவினியன்" என்றத்தைப்பற்ற - போமநுபமாயிருக்கும் என் றது பெற்றது உபகரணமாயிருக்கும் என்றது - "பரிவதவுமபுகைபூவே" என்றத்தைப்பற்ற பார்த்தவாய்ப்பா

முதற் பாட்டு.

பரிவதிஸீசனைப்பாடி, விரிவதுமேவலுவவீர் !

பரிவகையினறிநன்னீரதுயப, புரிவதுவுமபுகைபூவே

ஆ — (பரிவதிஸீசனை) இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌஸீலயாதி குணநுபவ நிதமான தமமுடைய நிரவதிகபீரீதியாலே, ஹேயபரதயரீகனாய ஸாவேஸவாண யிருநத மபெருமாண நிரஸத ஸமஸதபரதிபநதகராயகொண்டு ஸாவகாலமும பிரியாதே திருப்பல்லா ன்பொடி ஸமருததராகவேணு மென்று அபேஷை யுடையராபிருநது, ததுபாய பகதியோ ருதுஷ்டாநததிலே பரவருததராய, பகதியோகோசிதமான உபகரண தரவயங்களுடைய தூல பதவததினாலும், பகதியோகததை அவிசலமாக அதுஷ்டடிக்க முடியாமையாலும், பகதியோ ததை அதுஷ்டடிக்கமாட்டாதே விஷண்ணரா யிருக்கிறவர்களைக் குறித்து, ஸாவஸூஸ்பமான பதா புஷ்ப கேவலதேரயாதயுபகரணங்களைக்கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே நீங்கள் ஏதே னும் ஓரடிமை செய்யினும் அவனுடைய நிரவதிக ஸௌஸீலபததாலே அததைக் கைக்கொண் டருளும், ஆனபின்பு, ததஸமாராதநததுக்கு உசிதமான உபகரணங்களே தூலலபமென்றும், ததஸமாராதநதை அவிசலமாகச் செய்கை அரிதென்றும் விஷண்ணராகாதே அடிமை செய்யு வகோ ளென்கிறார்.

ஓ — முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் பரிபூரணஞ்கையாலும் சீலவாஞ்கையாலும் ஏதேனும் பதாபுஷ்பாதி தரவயங்களாலே தருபதனவா னெருவ ளென்கிறார்

[பரிவதிஸீசனை] - ஹேயபரதயரீகனான ஸாவேஸவாண ஹேயபரதயரீகதவம் கல பாணகுணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் இத்தால பராயஸவருபம் சொல்லிற்று [பாடியென்று தொடங்கி] - ஸமஸார முகதராய அதுபவித்து, அவவதுபவஜநித பரீதியாலே “வனததாஹாய ஸாஹே” எனனுமபடியாலே பாடி விஸதருதராகையைப் பெறவேண்டி யிருப்பீர் ! [பரிவகை யென்று தொடங்கி] - உபகரணங்களில் குறைவு பார்த்து அகலுகை தவிரந்து அஸமஸருத மான ஜலத்தை ஏதேனும் ஒருபடி பரயோகித்து மறறும் அவனுகுக் கொடுப்பதுவும் ஏதேனும் புகையும் ஏதேனும் பூவும்

ப — முதற்பாட்டில், ஆராதனாபகரண ஸௌகரியத்தை அருளிச்செய்கிறார்

பரிவதில் - துக்காதி ஹேயபரதிபடனாய, ஈசனை - (நிலநியநதருதவாதி ஸமஸதகல பாணகுண பூரணனான) ஸாவேஸவாண, பாடி - (அதுபவஜநிதபரீதிகாரித ஸாமகாந முகததாலே) பாடி, விரிவது ஆவிரபூதமான ஸவருபவிகாஸத்தை, மேவல - பெறுகையிலே, உறுவீர் - உறுதியை யுடையவர்களே ! பிரிவகை இன்னி - (பரபோஜநத்தைக்கொண்டு) கடக்கப்போகை யினறிகடே அநஸபராய, நலரீர் - ஸூதத ஜலத்தை, தூய - (பரோமததாலே அகாமமாகப்) பரி மாறி, புரிவதுவும் - ஸமாபித்குமதுவும், புகை பூவே - கேவலம் புகையும் பூவும் “புரிவதுமா வது பூவே” என்று பாடமாய் ‘தேடவெளியபூ’ என்று சொல்லுவாரா முளர்

இ — முதற்பாட்டில், ஆஸாபிதபாசு தரவயநியதி யிலலை யென்கிறார்

[பரிவதிஸீசனை] - ஹேயபரதயரீகனான ஸாவேஸவாண பரிவென்று துக்கமா தல, பக்தபாதமா தல உபாஸகனுகு துக்கேஸ் ஆஸாயிக்கவேண்டி யிருக்கும்துவும் - ஆஸா யணியனுகு ஹேயம், குருவாக ஆஸாபிததவனபகலிலே பக்தபதித்து லகுவாக ஆஸாபித

யாகையாலே ஹேயபரதயங்கதை புககவிடததே கல்யாணகுணங்களும் புதுமிறே, ஆக, ஹேயபரதயங்கதையும் கலயாணகுணயோகமும் சொல்லிறுயிறு [சசனை] - புறம்பே ஒருவனுக்கு ஒருவன் விருந்திமேபோது நெடுநாளா பசனசேதடி விருந்திட்டால, 'இவன் உணவே எனனதுறை சொல்லப்புகுகிறுனோ?' என்று நெடுசாறலோடே தலைக்கடவேண்டி வரும், புதான பிதாவுக்கு விருந்திட்டால, உண்டாகில் உள்ள குறை தமபபனதாய நெடுசாறலபட வேண்டாதிருக்குமிறே, அப்படிப்பட்ட ஸமடந்ததைப் புற்ற 'சசன' எனகிறது [பாடி] - ஸாவேஸாவரனைக கிடபுல வாகவியதியோடே நிறகை யனறிகே, ஹாஷததுக்குப் போகதுவிடபே பாடி [விரிவதுமேவலுற வீ] - 'வனத தூரமாயதநாலெ' (ஏததஸாமகாயநாஸ்தே) என்று பாடி, விஸ்தருதராகையா கிற பேறு பெறவேண்டியிருப்போ! பேறு கனத்திருந்தது, நாங்கள் செய்யவேணவேது என? என்னில், பிரிவகையின்று - பிரிகையாகிற வகையின்று, "இமைமயோபலரும் முனிவரும் புனைந்தகண்ணி ரா சாந்தம் புகையோடேநதி வணங்கினால் உனபெருமமாதானோ?" என்று அகலவகையிடகே கொண்டு, அகலாதே [நானோ] - ஏலாதிஸமஸகாரமு மினறிகேயிருக்கை கேவலஜ்ஜமம் அமையும [தூய]- 'யயாதயாவாவி' (யதாததாவாவி) [புரிவதுவும்]-இவன்அவனுக்கு அருடகோடையாகக்கொடுக்கும்துவும் [புகைபுவே]-அகிறபுகை, தருமுக்கைப்புகையுமவியோபலமயாலே, ஏதேனும் புகையும், ஏதேனும் பூவுமாமையும் 'சேதுகையிடபேபுகைக்க அமையும், கண்டகாலியிடவும் அமையும்' என்று பட்டா அருளிச்செய்யும்படி இதை பட்டரருளிச்செய்தவாறே "கண்ணகாரி காவலு கெவாய விதிவெகையெசு" (கண்ணகாரிகாபுஷபமதேவாயவிதிவேதயேத) எனனா நின்றதே! என்று நஞ்சீயா கேடக, "அவனுக்கு ஆகாது எனகிறதல்ல; பறிகிற ஆஸாதினகையிலே முளபாயு மென்றதுக்காகத் தவிரத்ததுகாணும்!" என்று அருளிச்செய்தா "களாளர்தூய யும் கணவலரும் கடவினாயும், முளளாபுளாரியு மாம்பலும்" என்று விஸஜாதியங்களைச் சேர எகே, கிறது கண்டேரே, த்ரவயதாரதமயம் பாபபதிதில்ல யெனகைக்காக; "புளளாயோரேனமுமாய்ய புககிடந்தான்" - 'அப்ராகருத்த்ரவயம் வேணும்' என்று இருந்தானாகில் ஸ்ரீவைதனடத்தி விரானோ? வாராஹகல்பம் பாராநிறகச்செய்தே 'ஸ்ரீவராஹநாயனாகு முத்தககாசை அமுதுசெயலிப்பது' என்று

கண்டுக்கொளவது 'பரிவது' என்று - ஹேயபரதகுணகெல்லம உபலகண்ணம் பராபகபரமணிபுகத்திலு, சசனை - ஸ்வாமிஸய என்றபடி, 'பரிவதிவ' என்று - ஆஸாயிக்குமபோதைக்கு உறுப்பாக துக் பகப்பாதருப ஹேய பரத யங்கதையைச் சொல்லுகிறது ஆக, 'பரிவதிவீசனை' எனகிற பதம்-பராபயவேஷபாடியும், பராபவேஷபாடியு, மிருத்திந்து, பராபகபமானபோது, 'சசனை' என்றதுக்குத் தாதபாயம் - புறம்பே ஒருவன் இதயாதி நெடு சாறல் - மஸதாபம ஸம்பந்தத்தை - ஸவஸ்வாமிவாவஸம்பாதத்தை பராபகப மானபோது, பரிவதிவீ சனைப்பாடி. விரிவதுமேவலுறவீர், பரிவதிவீசனைப்பரிவகையினறிபுரிவ துலம் கன்னர்தூயப்புகைபுவே இத்தய வய; "வனத தூரமாயதநாலெ உதூயி" - காவிராவீ காவிராவி - வேண்டின அளவகையும வேண்டின ஸாரிகையு முடையனாகக்கொண்டு, 'உரோது கொகாநநாலுவிருது' - வகையமாண்மான இசத் ஸாமகாநமபண்ணிக்கொண்டிராநிற்கு மென்றபடி. விரிவது - விஸ்தருதராகை, ஆவிரப்பூதமான் ஸவருபவினா ஸத்தை மேவல் - பெறுகையிலே உறுவீர் - உறிருக்குமவாசனையென்று ஸந்தாததம மேலுக்கெல்லம, ஸகதி - பெறுகனத்து இதயாதி மேவலிலேயுறிருப்பாக்குப் பிரிய பாஸகை முண்டோ? எனன, இமை யோர் இத்தாதி நன்னீர் - ஸந்ததஜலம் அருடகோடை - தயாதாநம் கீழ்வாகயததுக்குச் சாமாவதியை ஸம வாதமுக்கை அருளிச்செய்கிறா - சேதுகை இத்தாதி. சேதுது - கண்டமும், பதரும் கண்டகாலி - கண்டகாலி புது, பராஸவகிதம்-இத்தை இதயாதி இதுக்கு நியாமகமேது? எனன, கள்ளர் இதயாதி திருமொழி-அருள்கை கடவினா - பிலுலம் முள்ளார்புளி - தாமரை ஆம்பல் - குமுதம். விஸஜாதியங்களை - அளவகையும அளவகையும திருத்தூயாய்க்கு விஸஜாதியங்களை 'புளளாயோரேனமுமாய' எனகிற இது கெய்துமமமயிசு, கிபுர பெயர் ஆறம் - அப்ராகருத் இத்தாதி 'பூய' எனகிற அவதாரத்தின் மெய்பபாட்டுக்கு இத்தயம் - வாராஹ கல்பம் இத்தாதி முத்தக்காக - கோணக்கிழங்கு மெய்ப்பாடு - ஸதயதை இப்படியிருந்தியாதார - ஸகை

கிடந்ததாய், 'இதேனை மெய்ப்பாடுதான்!' என்று நஞ்சீயா போர விததராயருளினார் "உள்ளாதாருள்ளத்தை யுள்ளமாக கொள்ளோமே" - இப்படி அங்ஸநதிபாதாருடைய ஹருதயத்தை ஹருதயமாக நினைத்திரோம் நாங்கள் பதினமரும் என்று தமமையொழிந்த ஆழ்வார்களையும். (சு)

இரண்டாம் பாட்டு.

மதுவார தண்ணைநதுழாயான், முதுவேதமுதல்வனுக்கு
எதுவேதேன்பணியென்னது, அதுவெயாட்செய்யுமீடே

ஆ — (மதுவார) இப்படி எம்பெருமானுக்கு அடிமை எனிகாணு லென? நிரததோஷமான அஸேஷவேத பாரிபாதயனுமாய், நிரவதயமான ஸவருபருபருணவிபூதியையு முடையவனுனவனுக்கு நான்கள் அடிமைசெய்கைக்கு அரஹரோ? எனினில், — அடிமைசெய்கைக்கு அரஹதையாவது - தந்தாமுடைய அரஹதையைப் பாராதொழிகை

ஒ — இரண்டாமபாட்டில், ஆசாயணத்துக்கு அதிகாரியியம் மிலலை பென்கிறார்

[மதுவாரென்று தொடங்கி] - ஐஸ்வர ஸூசகமாய், திருக்குழலின் ஸபாஸ்ததாரேல மதுஸ்யநதியான திருத்துழாயைய யுடையனாய் அபெளருஷேயமான வேதபாரிபாதயனு யுள்ளவனுக்கு [எதுவேதென்று தொடங்கி] - இப்படி விலக்கண்ணுனவனுக்கு நான் அடிமை செய்கைக்கு அபேகையெனன்று பாராதே, அந்தநாக வருத்தியோடு பஹிராகவ்ருத்தியோடு வாசியினதிககே எல்லாவருத்தியுரு செய்கைகடவனுகை, ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரம்.

ப — அந்தநாம, அதிகாரிலெளகாயத்தை அருளிச்செய்கிறார்

அம் - (ஸாலேஸ்வரதவதுக்கு) ஸூசகமாய், மது வார - மதுஸ்யநதியாய், தணதுழாயான் - குளிராத திருத்துழாயையுடையனாய், முது வேதம் - பழையதான வேதங்களுக்கு, முதலவனுக்கு - பாரநாதபா பாரிபாதயனுனவனுக்கு, எது - (அதுருபமாகச்செய்யுமபடி) எது? என்பணி எது - நானசெய்யுமபணி எது? எனனதுதவே எனன்தே "கஹம்ஸவபுங்கரீஷாபி" என்று ஸாவததிலும் ஆதாமுடையனமுதுவே, ஆட்செய்யும் நடு-அடிமைசெய்கைக்குத் தருதி "புரிவதுவுமபுகைபுவே" எனகிற பாட்டிலில், "வதுவார" எனறெடுத்த அந்தாதி-உடலெழுத்தான அக்ரத்தை முதலாக எடுத்தென்று கொளவது, "ஏபாவம்" எனகிற பாட்டில், உயிரெழுத்து முதலானவோபாதி

இ — இரண்டாமபாட்டில், தரவாயியிதி யிலலாமையே யன்று, அதிகாரி நியதியு மிலலை பென்கிறார்

[மதுவார தண்ணைநதுழாயான்] - 'பூவே' என்றது கீழ், "மதுவார" என்று தொடங்கிற்று இதில், அந்தாதிக்குச் சேருமபடி யென? எனினில்; — 'பூவாகில மதுவோடே உய்யிருக்கையாலே சேரும்' என்று சொல்லுவா தமிழா ஐஸ்வர ஸூசகமாய்த் திருக்குழலின் ஸபாஸ்ததாரேல மதுஸ்யநதியான திருத்துழாயையுடையவன் ஸாலேஸ்வரதவ ஸூசகம இதுவிறே ஐஸ்

வதுவார அவன்காகாததிலலை' என்று அதுஸநதியார நாங்கன்பதிமருமி என்றது- பஹுஸகர்த்தம ஆழ்வாரதனாயும் என்ற அந்தநாம, 'கட்டிச்சொல்லுகிறார்' என்றுகட்டுவது சாமேன அரவய; (ச)

வாயமும் போகயதையும் இருக்கிறபடி [முதுவேதமுதலவனுக்கு] - இவ்வொப்பனை யழகை அதுபவிகது ஏததப புகரு கூடம ரனறிககே, இவ்விஷயத்தைப் பேசுமபோது அபௌருஷேய மாகையாலே நித்யமான வேதமே யாகவேண்டாவோ? எனகிறா வேதமுதலவனாகையாவது “ஸாஸ்யொபாநிக்யாஸு” எனகிறபடியே வேதபரதிபாநயனெனகை திருததுமுதாயமாலையாலே அலங்கருந் நெனகைக்கு மே விலலை ஸாவாதிச நெனகைக்கு, அதுக்குமேலே ஒன்றிறே வேதைக ஸமதிகமய நெனனுமது [எதுவேதெனபணி யெனனாதுதுவே] வேதமுதலவனுக்குப் பணி எது? என்பணி ஏது? எனனாதுதுவே ‘நித்யஸூரிகளானறே அவனுக்கு ஸதருஸா? நாம செய்யுமது எது?’ என்று கைவாங்காதொழிநகை அநதரங்க வருதநியோடு பஹிரங்க வருதநி யோடு வாசியினறிககே “சுஹம்வஸுஷுரிஷுரி” எனறிருக்கை யென்னவுமாம் [ஆட்செய்யு மீடு] - ஆட்செய்கைக்கு அதிகாரம்

௪௫ — இரண்டாம் பாட்டு ஆஸரயிக்ருமவனுக்கு ‘தரவயதில் குறைபாநது அகல வேண்டா’ எனறா முதற்பாட்டில், ‘நானாதிகாரியலவேன’ எனறு அகலவேண்டா’ எனகிறாஇதில்

[மதுவாரதண்ணந்தமுதாயான்] - “புரிவதுவுமபுகைபூவே” எனறது கீழ், இதில் “மது வாரதண்ணந்தமுதாயான்” எனறு தொடங்கிறு, இது சேருமபடியென? எனன,— ‘பூவாகில் மது வோடே கூடி யல்லது இராமையாலே சேரும’ எனறு சோலவவாகள தமிழா, “வதுவாரதண்ணந துதாயான்” எனறு பாடமானபோது போரசசேரும, வதுவையெனறு மணம் ஆரதூ பூணம் வதுவை ‘வது’ எனறு கடைக்குறைத்தலாய, நறுநாறறத்தையுடைய துதாயென்றுமாம் இது தமிழா போரசசேரு மெனபா [மதுவாரிதயாதி]-ஒருவாடலமாலையைக கொணவேநது திருக்குழலிலே வகையமாகவைத்தால், திருக்குழலோடடை ஸபாஸத்தாலே சேவவிபெறறு, மது நிரமபிச சிணையாறு பட்டு, வாரந்து வெள்ளமிடாநிற்கும * [முதுவேதமுதலவனுக்கு] - இவ்வொப்பனையழகு பேசும

இரண்டாம் பாட்டு-மதுவாரி இதயாதி வருததாறுவாதபூர்வகமாக “எதுவேதெனபணியெனனாது” எனறத்தைக கடாகிதது ஸவகதி ஆஸரயிக்ருமவனுக்கு இதயாதி

பூவாகில் இதயாதிக்குக் கருத்து - பொருளிரையநதாதிதெனறு “வதுவார” எனறு பாடமானால், இயலிரையநதாதிக்குப் போரசசேரு மெனறபடி உரைகாரா-“புரிவதுவும” எனற உடலெழுத்தான மகரம் முத லாகத் தொடங்குகையாலே இயலிரையநதாதிக்குச் சேரும என்றா உயிரெழுத்தெனறு உடலெழுத்தென றும் இரண்டெண்டு உயிரெழுத்து - அகாராதி உடலெழுத்து-காராதி வயஞ்சுநருமான் அர்த்தாகூரணகன் ஆகில், வதுவையார என்னவேண்டாவோ? எனன, வதுவை இதயாதி நறுநாறறம் மிக்கபரிமளம் பொரு ளிரையநதாதி பகூத்துக்கு அர்த்தமருளிசெய்வதாகப் பதோபாநாகம் பண்ணுகிறா மது இதயாதி “வது” என றதுக்கு ஹவம்-ஒருவாடலமாலே இதயாதி வார்தல் - ஒழுகுதல (தண, அம்) எனற பதவயத்துக்கு அர்த தம்-சேவவிபெறறு எனறு சிணையாறுபடுகை யாவது ஆறு நீராவரஅணித்தானால் பொசிகது உளளே ஐல முண்டாயிருக்கை சிண - காப்பஜலம் “வாரிஜாநா”, “ஸவெஷுவாவி சியாஸ வார”, “மரகன்

* பர - (வேதமுதலவனுக்கு) உதாரஜீராமலாயாப் பூயரோயூயெபூயரீவாஷு “ஸாஸ்யொபாநிக்யாஸு” [ஸு-௫-௩] “ஸாஸ்யம் யஸ்யொபாநிகு காரணம், பூரணம், துயாஸ்ய யொநி கஸ்யுஹாவு ஸாஸ்யொபாநிக்யு தஸ்யாஸு ஸுஹஜூமகாரணகூயாவஸ்யு கஜூர னிக்யு ஸுஹஜூ, சுஹஜூ கீழி பகெயக பூதூகூலி பூரணாவிஷயதயா ஸுஹஜூர டெஸ்கு பூரணகூயாஸு உஹஜூரூபம் ஸுஹ “யகெகா வா உரீநி ஹூகாநி” [கெத - ஸு-௬] உதாரஜீவாகூ வொயயகெவெகூயு” உதி ஸீஹவஜூரீநாஹு வாகூ

போது இன்னமும் பாசிபூததவேதம் பேசவேண்டாவோ? நித்யமாய் அபௌருஷ்யமான வேத பரத் பாத்யனாயுள்ளவனுக்கு வேதமுதலவனாகையாவது - “**ஸாஸ்திர, யொபிதூஷ**” (ஸாஸ்திரயோநித வாத்) என்கிறபடியே வேதபரதிபாத்யனென்கை மதுவார்தணணநதுழாயானென்கையாலே - ஸர்வாதிக னென்றதாயிற்று முதுவேதமுதல்வனென்கையாலே-பரிபூரண னென்றதாயிற்று இரண்டும் ஸ்வாராதனென்கைக்கு உறுப்பாகிறது [எதுவேதுஇத்யாதி] - ‘முதுவேதமுதலவனுக்கு எதுபணி? என்பணி ஏது?’ எனனாத்ததுவே ஆட்சேயகைக்கு அதிகாரமாவது ‘நித்யஸ்வரிகளன்றோ அவனுக்குடாக அடிமைசெய்யவல்லாரா? நானசெய்யுமது எது?’ என்று தனனைக்கோணே கைவாங்கா தொழிபுமதுவே அன்றிகே, ‘முதுவேதமுதலவனுக்குஎதுபணி? ஏது என்பணி’ எனனாத்ததுவே ‘இது அவனுக்கிடனறு’ என்று சிலவற்றை விடாதே, ஸுகலகைங்காயத்திலும் அவஸ்யிக்குமதுவே ஆட்சேயகைக்கு அதிகாரமாவ தென்னுதல் (உ

மூன்றாம் பாட்டு.

ஈமேடுப்புமீசன், மாவிடாதேன் மனனே

பாடுமேனவைவன்பாட, லாடுமேனங்கமணங்கே,

ஆ — எததாலேயெனினில், அடிமைச்செய்கையிலே அபேசைநயுடையானை ஐந்தி
சூனவருத்தாதின்களால் தண்ணியெனறு போகடும ஸவபாவனல்லாமையாலே யென்கிறார்

நின்ற மதுவாரைப்பாயும்) "தழைக்குறுதுழாய்" என நிருக்கையாலே, பகவதஸபாயுத்தாழும் சிவபராகையாழும்
 துழாய்க்கும் விஸ்வேஷத்திலு ஈருவதனும், ஸபரவேஷத்திற் சினையாறுபடுதலும் கூடுமென்று கருத்து முடி
 வேதும் - பழையவேதம் "மதுவார்தண்ணைதுழாயான முதுவேதமுதலவன்" என்று கூட்டி ஹாவா-இவ்வோ
 பனை இதயாதி பாசுபித்த என்றது - புராதந்தவாபிபாயம் நித்யமென்றபோதே அபெனருஷைபதவ
 வந்தீரம் வேதமுதல்வன் - வேதத்தை ஜனாபக வேதவாக வுடையவன் கீழே, "மதுவார" இத்யாதி பதத்
 யத்துக்குக்கூட்டிபாவமருளிச்செய்து, பதவயத்துக்கும்பாதயேகம்அத்தாந்தாய்-மதுவார்தண்ணைதுழாயான
 இத்யாதி பூவம், ஸென்றாயபாதயா பாவம், இவகே, ஸாவாதிகத்வாதிபாதயா பாவாதாடுமென்று கண்டுக்கொ
 வது ஸர்வாதிகை - அவாபதஸபைதகாமன் "வகசு ஸுஜாணாவஸி கசிவாக்ஷாவெவெவெவெ
 ஜயணி ஸவெபுஸகங்கையதிதாரா" இதயாதிபடியே நிருத்தமாயமலை ஸாவாதிகத்வவகசுணமிதே
 "வேதமுதலவன்" என்றால் பூத்தினையச் சொல்லுமபடி யெவ்வனே? எனினில், "வ-இ-ண-பு-ஸு-ப-இ-ண-
 ரிகாய", "வ-வ-பு-இ-ரிகாய-தோ-த-வாக்ஷ-நா-டி-ரூ" இத்யாதிகளாலே, ஸத்யகாமத்வ ஸத்யஸகைஸயத்வா
 களைச் சொல்லுகையாலே யென்றபடி "எதுவேது" இத்யாதிகு முன்கிணஅத்தம் - உத்த்ருஷ்ட நிக்ருஷ்ட
 ரூபஅதிவாரிவிசேஷத்தைப்பற்ற த்வீதியாததம் - அந்தராக பஹிராக வருத்திவிசேஷத்தைப் பற்ற; அந
 ரகத்ததோடு பஹிரகத்ததோடு வாகியற ஸகலகைகாயத்திலு மென்றபடி பாதமயோஜனை - அதிகாரி
 னுடைய அயோக்யதாநஸந்தாபம் த்வீதியோஜனை - கைகசாயத்தினுடைய அயோக்யதாநஸந்தாபம்
 கூடு - அதிகாரம் ஹாவெஷு "ஸாஸுபொயிக்ஷாசு" ஸாஸுப் பஸு, பொயிசு காரணம்ஹோண
 கலாஸுபொயி - தஸுஹாவஸுஸாஸுபொயிக்ஷம் கலாசு ஹேமஜீநகாரணகா ஹாஸுஸு
 த்விஷுயிக்ஷம் ஹேமணய-க்யு-ப்யு மதுவாரதொடங்கி, முதல்வனுக்குப் பணியெது, எனபணியே
 எனமுதலே ஆட்செய்யுமீடே இப்பர்வய

(ஈடுமெடுப்பும) இப்படி தனக்கு அடிமை செய்கையிலே அபேகைபுடையாராயிருப்பார்பகல உதகாஷாபகாஷமபாராதே அவாகளெல்லாரையும் ஒக்க அடிமைசெய்வித்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவனாயிருந்த எம்பெருமானே, எனனுடைய ஸாவகாணங்களும அதுபவித்து, அதுபவஜநிதபீதிபாலே தைவாவிஷ்டரைப்போலே நின்று ஆடப்பெற்றே நென்கிறார்

ஐ — மூன்றாமபாட்டில், கீழிரண்டுபாட்டாலும் சொன்ன குணங்களை அதுஸந்தித்து, ஸர்வேஸ்வரன பகவதிலே தமமுடைய வாகமநகரீயங்கள் பரவணமாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்

[ஈடுமென்று தொடங்கி] - ஆஸரிதரை ஜாதயாதிகளுடைய அபகாஷமும் உதகாஷமும் நிபந்தனமாக விடுதல் பற்றுதல் செய்யக் கடவ னன்னதிகே நிருபாதிசேஷியானவன் பாடு நின்றும போகிறதிலுலே என மஸஸு [பாடும என்று தொடங்கி] - எனனுடைய வாகமும் அவனுடைய இரத குணபாதிபாதகமான மாயையையபாடாநின்றது, அங்கமும் தேவாவிஷ்டரைப்போலே ஆடாநின்றது

ப — அநந்தரம், அதிகாரியினுடைய தோஷகுணம் பாராத ஆராதயனான ஸர்வரன பகவதிலே தமமுடைய கரணதரயமும் அவகாஷிததமையை அருளிச்செய்கிறார்

ஈடும - (தோஷநிபந்தனமாக) விடுதலைக்கையும், எடுப்பும் - (குணநிபந்தனமாக) எடுத்துக் கொள்ளுகையும், இல் இல்லாமைபாலே, ஈசன் - (ஸாவஸாதாரணஸம்பந்தத்தைபுடையனான) ஸர்வரனுடைய, மாடு - பரிஸரத்தை, எனமன்ன - எனநெஞ்சு, விடாது - விடுகிறதிலுலே, எனநா - எனனுடைய சாவானது, அவனபாடல் - அவனவிஷ்டமான்பாடலான கிருவாய்மொழியை, பாடும - பாடாநின்றது, என அங்கம் - எனஸரீரம், அணங்கு - தைவாவிஷ்டம்போலே, ஆடும - ஆடாநின்றது தனித்தனி "என, என்" என்று கரணதரயத்திலும் தமமுடைய உகப்புத் தோற்றுகிறது ஏகாரம் - "விடாது, பாடும, ஆடும" எனனும் வினைகளுடனே கூடிக்கிடக்கிறது

ஐ — மூன்றாமபாட்டில், கீழிரண்டுபாட்டிலும் சொன்ன குணங்களை அதுஸந்தித்துத் தாம் அதிகரித்த காரியத்தை மறந்து, அவன்பகல தம்முடைய மனோவாககரீயங்கள் பரவணமாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்

[ஈடுமெடுப்புமிலீசன்] 'ஜநமவருத்தாதிகளால் உதகருஷ்டன்' என்று ஸ்வீகரித்தலீ, 'அபகருஷ்டன்' என்று உபேகித்தல் செய்யாத ஸர்வேஸ்வரன ஜாதயாதிகள பாரகக விரகிலையே, ஸம்பந்தம் ஸாவஸாதாரணமானபின்பு ஆரை விடுவது? [மாடுவிடாதெனமனனே] - அவன் பரிஸரத்தை விடுகிறதிலுலே, எனமஸஸானது, பாயோஜநத்தைப்பற்றிக் கிடமுற்றுகிவிடே, பலததளவிலே மீளுவது நான் அதிகரித்த காரயத்துக்கு நெஞ்சு ஒழிகிறதிலுலே உமமுடைய அஹருதயமான உகையே அமையாதோ எங்களுடைய ஹிதத்துக்கு? எனன், — [பாடுமென்றாவனபாடல்] - எனனுடைய வாககானது அவனுடைய குணபாதிபாதகமானகாதாவிசேஷங்களைப் பாடாநின்றது உமமுடைய ஹஸதமுதரையே அமையாதோ எங்களுக்கு அதத - நிஸ்சயம் பண்ணுகைக்கு? எனன், — [ஆடுமெனங்கமணங்கே] - எனனுடைய ஸரீரமும் தைவாவிஷ்டரைப்போலே ஆடாநின்றது தமமுடைய கரணங்கள் தனித்தனியே மேலவிறுக்கண்ட பீதிபாலே 'எனமன்ன, எனநா, என அங்கம்' என்று உகக்கிறார்.

விஷ்டரைப்போலே அகரமமாக நின்று ஆடி அவனை வணங்கி அடிமைசெய்யுமிதுவே ஸ்வபாவமாகப் பெற்றே நென்கிறா

ஒ — நாலாம்பாட்டில், நித்யஸூரிகளைப்போலே எனக்கு பகவத்பராவண்யம் நித்யமா யிற்று என்கிறா, பஹுகுணஞ் சரவரனை என அங்கம் வணங்கி வழிபடுமென்கிறா ரென்றுமாம்

[அணங்கென்று தொடங்கி] - தைவாவிஷ்டமாஹதேபோலே பகவத்குணஜிதமாயக கொண்டு ஆடாநின்றுள்ள என்னுடைய அங்கம் என்றும் வணங்குகையே ஸ்வபாவமாக வுடைசு தாரிற்று [சசனென்று தொடங்கி] ஒருவாக்கொருவா 'நான் முறப்படவேணும்' என்று பிணங்கி அயாவறுமமராகள ஸநிபதிதரைப்போலே பிதற்றும குணங்கள் சேருகைக்குப் பாதரமாயுள்ள ஸர்வேஸ்வரனை

ப — அநந்தரம், இப்படி என்னையும் அங்கீகரித்த ஸ்வாமி, நித்யஸூரிகளுக்கு நிரந்த ராநுபாவமாய் குணவைபவத்தை யுடையவென்கிறா

அணங்கென - அணங்கேறிஹதேபோலே, ஆடும் - (பரோமததாலே) ஸஸம்பரமநருத்தம் பண்ணுகிற, என - என்னுடைய, அங்கம் - ஸாரீரம், வணங்கி வழிபடும் - பரணுமாதிமுகத்தாலே ஆராதிக்ருமபடியான, சசன - ஸ்வாமிபாநவன், அமரா - நித்யாநுபவபரரான ஸூரிகள, பிணங்கிப் பிதற்றும - (ஸ்வாநுபூத்குணதாரதமயமுகத்தாலே) ஸாஸவிவாதகோலாஹலோகதி பண்ணும் படியான, குணமகெழு - குணங்களைச்செறிவு, கொள்கையினை - கோட்பாடடையுடையவன்கிடா ! கொள்கையென்று - ஆஸ்ரயவிஷயமாகவுமாம் இப்படி ஸர்வாதிகன்கிடா பந்தத்தாலே என்னை அடிமைகொண்டான் என்று கருத்து

இ — நாலாம்பாட்டில், சீழ்ச்சொன்ன பராவண்யம் காதாதிதகமனறிககே, நித்யமாய்ச செல்லாநின்ற தென்கிறா

[அணங்கென வாடுமெனங்கம்] - கீழ், 'அணங்கு' என்றதுக்கு அர்த்தம் இங்கே தெரி வித்தாரிதே தைவாவிஷ்டரைப்போலே ஆடாநிற்கிற என ஸாரீரம் அவன்பகவதிலே வணங்கி வழிபடாநின்றது வழிபடுகையாவது - அதுவே யாதரையாய்ச செல்லுகை [சசன இதயாதி] - [பிணங்கி அமரா] - அமரென்கிறது - நித்யஸூரிகளை ஏகரஸரானவர்களுக்கு விபரதிபத்தி யுண்டோ? எனினில், தாந்தாம் அநுபவித்த குணங்களிலேமறத்தை 'நான் முறத்தரச சொல்ல, நான் முறத்தரச சொல்ல' என்று ஒருவாக்கொருவா பிணங்காநிற்பார்கள [பிதற்றும] - ஜ்வாஸநிபதி தரைப்போலே கூப்பிடாநிற்கை [குணமகெழுக்கொள்கையினை] - ரதநாகரம் போலே ஏவம் விதபாந குணங்கள் வந்து சேருகைக்கு ஆஸ்ரயமாயுள்ளா நென்னுதல், இக்குணங்கள் வந்து கெழுமுமையை ஸ்வபாவமாக உடையானென்னுதல் பிணங்கி அமரா பிதற்றும குணமகெழுக்கொள்கையினை சசனைக் கண்டு, அணங்கென ஆடும் எனங்கம் வணங்கி வழிபடும் அளறிககே, அணங்கென ஆடும் எனங்கம் வணங்கிவழிபடு மீசன், பிணங்கியமராபிதற்றும குணமகெழுக்கொள்கையினைகிடா ரென்கிறா நித்யஸூரிகளுடைய யாதரையே தம்முடைய கரணங்களுக்கும் யாத ரையாய்ச செல்லாநின்ற தென்கிறா

ரடு — நாலாம்பாட்டு தம்முடைய மனோவாகாயங்களுக்கு அவன்பக வுண் டான பராவண்யம் காதாதிதகமாய் விடுகை யளறிககே, நித்யஸூரிகளைப் போலே யாதரையான படி சொல்லுகிறா

அணங்கென வாடுமெனங்கம வணங்கிவழிபடு மீசன, பிணங்கியமராபிதறமம் குணங்
கேழுகொள்கையினுன்கிடா எனனுதல், பிணங்கியமராபிதறமம் குணங்கேழுகொள்கையினு
னா ஈசனை யறுபலிதது, அணங்கென வாடு மெனங்கம வணங்கிவழிபடு மெனனுதல் தைவர
விஷ்டமெனனலாமபடி ஆகேறி என் அங்கம், வணங்கியதுதானே யாதரையாய்ச் செல்லுமபடி
யிருக்கிற ஈசன * (பிணங்கியமராபிதறமம்) - தாந்தாம அறுபலிகிற குணங்களுக்கு ஏற்றஞ் சொல்
லப்புகது, எதிரிசொல்லுகிற குணங்களுக்கு ஏற்றம் சொல்லித் தலைக்கடன்கை) தாந்தாமகப்பட்ட
குணங்களைச் சொல்லி, 'நான முந்துறச்சொல்ல, நான முந்துறச்சொல்ல' என்று பிணங்கி நிதம்
ஸூரிகள் ஜவரஸநிபதிதரைப்போலே அடைவுகெடக் கூப்பிக்கிற குணங்கள் வந்து சேருநா
கது ஆசிரயமானவன் ரதநாகரம்போலே குணங்கள் சேருகைக்கு ஆசிரயமாயுள்ளா னென்னு
தல்; இக்குணங்கள் வந்து கெழுமுக்கையை ஸவபாவமாக வுடையவ னென்னுதல் ஸா
ஜனானவர்கள் படுகிற பாடு எனனுதல் கரணங்களுக்கு உண்டாகாநின்றதுகிட ரேனிகுறா

ஐந்தாம் பாட்டு.

கோள்கைகொளாமையிலாதான், எள்கலிராகமிலாதான்
விள்கைவிள்ளாமையிருமடி, உள்கலந்தார்க்கோரமுதே.

ஆ—(கொள்கை) இப்படி நிரூபித்துக்கொடுத்த தாம பெற்ற ஸமருத்தியைத் தம்பு
டைய பரிதயசிரயத்தாலே நடுவே பேசி, பிணையும் பகவதபரிசாயோந்முக்காயத் தங்களு
டைய அநாஹதையாலே கெயிருநதவர்களைக் குறித்து, அவர்களுடைய கரணம் போமபடி
பிணையும் எம்பெருமானுடைய குணங்களைச் சொல்லுகிறார்

ஸவசரணயுகளபரிசாயாபேகைநயுடையா யிருப்பாருடைய உக்காஷபகாஷமபாராதே
அடிமை செயலிததுக்கொள்ளும் ஸவபாவ னென்னுமிடம், "ஈடுமெடுபடி" எனனுதல் பாட்
டாலே பிறந்தது, இனி அவர்களை அடிமைசெயலிததுக்கொள்ளு மிடத்தில், அவர்களை எல்ல
ரையு மொக்க அநதாவக பஹிராக ஸாவஸேஷ வருத்தியையும் செயலிததுக்கொள்ளும் ஸவபா
னுமாய், அவர்களைப்பகல் ஸ்வேதேஹாபேஷா வைஷ்ணவம் பண்ணுதே ஸமாநமா யிருக்கும் இ
ப்படி ஸீலவானு யிருக்கிறவன் ஆசிரயிததா ரெல்லாகரும் ஒக்கத் தன்னையே பாராயமாக
கொட்டாதே, சிலாககே தன்னைக் கொடுப்பா னென்? எனினில்,—அதுகருக காரணம் - வேரே
ஒரு பரயோஜனத்தைப் பற்றித் தன்னை விடுகையும், தன்னையே பாராயமாகப் பற்றித் தன்னை
விடாமையும் இவற்றைப் பார்த்து, தன்னையே பாராயமாகப் பற்றி விடாதவர்களுக்குத் த

முதலின் அாதத்தில, வணங்கி வழிபடுகைக்கு விஷயமான ஈசன எப்படிப்பட்டவனென்னில்,—
பிணங்கியமரீ இப்பாதி யென்ற ஸகை இநத அவையத்துக்கு ஸபதாரதம் - தைவரவிஷ்டம் இதயாத்
இதுதானே யாத்ரையாய் எனது - 'வழிபடு' என்கிற வாந்தமாராதம் ஏகாஸரணவர்களுக்குப் பிணங்
முண்டோ? எனன்,—தாந்தாம் இதயாதி அடைவுகெட எனது - ஒருகுணத்தைச்சொல்ல இழிந்து வேறொ
குணத்தைச் சொல்லுவாக னென்றபடி ஆசிரயமானவன் - கொள்கலமானவன் கெழுமுக்கை - சேருநா
கொள்கை - ஆசிரயமும், ஸவபாவமும், காஷிக்கையும் கெழுமுக்கையென்றது - "கெழு" என்றதிலுடைய
பாகருகி த்விதியாதத்தில, கொள்கையினு - ஸவபாவமாக அடையவ னென்றபடி. த்விதியாத்தவததில்
"அமராபிதறமம்" என்று விசேஷித்தத்துக்குத் தாத்தாயம் ஸீவஜ்ஞானவர்கள் இப்பாதி "என்கை" என
ஸீவஜ்ஞானவர்கள்—மகோவாக்குகளுக்கும் உபலக்ஷணம்

கையே போகயமாகக் கொடுக்கும் அல்லாதாக்குத தன்னையொழிய பரயோஜநாதரங்களைக் கொடுக்கும்

ஐ — அஞ்சாமபாட்டில், அநநயபரயோஜநாக்கு எம்பெருமான் நிரதிரய போகயனா மெனகிறார்

[கொள்கை கொளாமை யிலாதான்] - ஆஸரிதரோடு தான் பரிமாறுமிடத்தில் அவர்களாகக் தாரதமய மிலாதான் [எளகலிராகமிலாதான்] - எல்லாநாயுமொக்க ஸநேஷித திருப்பன [விளகையென்று தொடங்கி] பரயோஜநாதரங்களைக்கொண்டு அகலுமோ? அநநய பரயோஜநாயை அகலா தொழியுமோ? என்று மிகவும் அதுஸஸித்தது

ப — அநந்தரம், அநநயரான அதிகாரிகளுக்கு போகய மெனகிறார்

கொள்கை - (குணம்பராததுக கண்கக) கொள்கைகையும், கொளாமை - (குணஹாநி யாலே) கைவிடுகையும், இலாதான் - இல்லாதவனாய், எளகல - (கைவிடுகைக்கு அடியான நெரு சில) நெருசசியும், இராகம் - (கைக்கொள்கைக்கு அடியான) ராகமும், இலாதான் - இல்லாத ஸாதாரணனானவன், விளகை (பரயோஜநாதரங்களைக்கொண்டு) விட்டுப்போகையையும், விளாளாமை - (அநநயபரயோஜநாயை) விடாதொழிகையையும், விருமபி விருமபி பாரதது, உள கலநதாக்கு - (தன்னோடு அநநயராய், உட்புகுந்தாக்கு, ஓர் அமுது அதவிதியமான நிகழ் போகயமாம்

இ — அஞ்சாம பாட்டில், திரியவும் தாம் அதிகரித்த காயத்தே போனது, அவன் அநநயபரயோஜநாக்கு நிரதிரயபோகயனா மெனகிறார்

[கொள்கைகொளாமை யிலாதான்] - ஆஸரிதரோடு பரிமாறுமிடத்தில் அவர்களாகக் கல தாரதமயபாராதவன் அதாவது - 'இவன் உத்கருஷ்டன் அநதரங்க வருத்தியைக் கொள ளுமோம், இவன் அபகருஷ்டன் புறத்தொழிலைக் கொள்குமோம்' என்துமனவ யிலலாத வன் [எளக லிராக மிலாதான்] - அடிமைகொள்கு மிடத்தில் வாசியிலலையே யாகிலும் அவ்வா சியை நினைத்திருக்குமோ? எனனில், — ராக தவேஷ விபாக மினறிககே எல்லார்க்கு மொக்க வதஸலையிருக்கும் ஆனால், இவன் தன்னககிடபுனாபககல பாகருமது ஏது எனனில், - [விளகை விளாளாமை விருமபி] - விளகை " பரயோஜநாதரங்களைக் கொண்டு விடுகை விள ளாமை - அநநய பரயோஜநாளை விருமபி - ஆதரித்துப் பாரதது [உளகலநதாக்குலாமுதே] - அநநய பரயோஜநாக்கு நிரதிரய போகயனா யிருக்கும்

ரடு — அஞ்சாம்பாட்டு. திரியட்டே தாம்அதிகரித்த காயத்திலே போனது, ஸாவேஸ வரன், தனபககலிலே சிலா வந்து கிட்டினால் 'இவர்கள் பரயோஜநாதரத்தைக் கொண்டு அக லுவார்களோ? நம்மையே பரயோஜநமாகப் பற்றுவார்களோ?' என்ற ஆராய்ந்து, தன்னையே பர யோஜநமாகப் பற்றினவர்களுக்குத் தானும் நிரதிரயபோகயனாயிருக்கு மெனகிறார்

அஞ்சாம்பாட்டு - கொள்கை இய்யாதி "வின்னைவிளாளாமைவிருமபி" இய்யாதியைக் கடக்கித்த அவதாரிகை-திரியட்டே இய்யாதி அவதாரிகைமீலே, * அம்பரீஷணைப்பரீக்ஷித்த பாகாததை யநஸகிப்பது திரியட்டே - புஸஸ் ஆராய்ந்து எனதது - 'விருமபி' எனததைப்பற்ற

* 'சுபீஸ்ஷொநாதி சுபிஸ்ஸமமவஹாவாஸம் கருதவாநுததாநீம் தாக்ஷபுஷு வெனராவதம் சுபுஷா ஸுபுஷு இஹாஸுதிஹிவாபாடிய ஸவெபுஸாஸுநியாநகூஷா டுஹெஹாஸுபிவொஹமீரமதது சுபுஷுஷு வரம் வுணீஷு உத்யுஷ்வாநு சுபீஸ்ஷொநு சுஹம் ஷெவதாஹ்வரொந கிஹு ஸமமவஹவரஃ க்ஷுஷுஷு உத்யுஷ்வாநு, கதது

[கோளகை கோளமையிலாதான்] - 'இவன் ஜந்மவருத்தஜ்ஞாநங்கனால உயானதா னெருத்தன் இவனை அந்தரங்க வருத்தி கோளவோம், இவன் அவற்றால் தாழ்ந்தானெருவன் இவனைப் புறத்தொழில் கோளவோம்' என்னுமவை யிலலாதான் வருத்திகோளனும்போது இல்லை யாகில், திருவுள்ளத்தாலே தான் நினைத்திருக்குமோ? எனினில், —[எனக் விராக மிலாதான்] - திருவு ள்ளத்தாலே சிலரை இகழ்ந்திருத்தல், சிலரை ஆதரித்தல் செய்யான 'ஈமேடுபுமிலீசன்' என்ற விடம் - ஸ்வீகாரஸமயத்தில் குறைபாரா னென்றது, இங்ங் பரிமாற்றத்தில் தரமிடக்கோளாளா னென்கை [விள்கை இதயாதி] - இது ஒன்றுமே பாபபது விள்கை - பரயோஜநங்களைக் கோணே விடுகை விள்ளாமை - அந்நயபரயோஜநங்கை விருமபி-ஆதரித்து, [உள்கலந்தாங்கு] - இவனையே பரயோஜநமாகப் புறந் இவனுடனே ஒருநீராகக் கலந்தவாக்குக்கு [ஓர்முதே]-அத விதீயமான அமருதமா யிருக்கும், ஆராவமுதிதே (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

அமுதமாடராகடகீந்த, நிமிர்கடராழிநெடுமால
அமுதிவ்மாற்றவின்னியன், நிமிர்திரைநீள்கடலானே

ஆ.—(அமுதம்) ஆஸாரிதவகஸஸனாய, ஆஸாரிதாக்கு அகமதாநம் பண்ணும் ஸவ பாவனாய, நிர்வதிகதேஜோவிஸிஷ்டனான திருவாழியை யேரநின் அழகாலே அமருத்தத்திற்காட டிவ்ம பரமபோகயனாயிருந்தவனுடைய திருவாழியும் கையும கண்டுவைத்து, சிலா அகிஷ்ணாதா மான பரயோஜநாதரங்களைக் கொண்டுபோவதே, எனன் பாக்யதநீரோ! எனனுகொண்டு கீழ்ப்பாட்டில் பாஸதுதமான பரயோஜநாதராதிகளுடைய இழவை அநுஸந்திகது இன்னதாகிற்று

ஓ.—ஆறம்பாட்டில், நிர்வதிரயபோகயனான எம்பெருமானை உபாயமாகப்பற்றி பர யோஜநாதரங்களைக் கொண்டு அகலுகிறவர்களை இகழ்கிறது

[அமுதமென்று தொடங்கி] - 'சந்தாதாபுருஷாரத்தத்தை அபேகிக்கிறது' என்று இகழாதே தோவகளுக்குக் கடலைக் கடைந்து அமருத்தத்தைக் கொடுப்பதுஞ்செய்து நிர்வதிக தேஜஸ்கமான திருவாழியையுடையவனுமாய, ஆஸாரிததமாதரத்திலே அகிவ்யாமுகத்தனவன், அவர்கள் போகயமாகப்பற்றுகிற அமருத்தத்திற்காட்டிவ்ம நிர்வதிகபோகயன் [நிமிர்திரைநீள்க டலானே] - தூரஸத்தன்னதிககே, இவர்கள் ஆசைப்பட்ட அமருதம் பிறந்த கடலிலே ஆஸா ஷிப்பாக்கு உறுப்பாட்டி கணவனாதருளுகிறவன்

கோளகை, கோளமை - அநகீகரிக்கையும் அநகீகரியாமையும் எள்கல்-உபேகிக்கை, இராகம்- ஆதரிகை புருத்தியைப் பரிஹரிகிறது - ஈடுமேடுபுமிதயாதி பரிமாற்றத்தில் - கைகையாமகொளநுபி டத்தில் விள்கை விள்ளாமை - த்விதீயாரதம் விள்கை யாவது - தனைவிடுகை விள்ளாமை யாவது - தனைவிடமலிருக்கை விருமிதி என்று - ஆதரமாய, விசாரித தென்றபடி "வரீகாஜநிஜமணாயு கடுராதிபுஷுலெவதலா" என்னக்கடவகிதே ஒருநீராகக் கலக்கை யாவது - அவன் சதாநவா தீத்கமபண்ணுகை அதவிதீயதவோபாதம் - ஆராவமுதிதே என்று காமேண அநவய: (ரு)

வவெபுபுர: ஸாகரலிகாவதாரம் ப்ரபுபுபுதெவெ ஸவபுரலீஷ்டம் ப்ரபிஷ்டவாந - உதி ஸ்ரீ விஷ்டபெரிஷ்டபுதெ" என்று அடையவின்ந்தானருமபதம் காணத்தக்கது,

இருக்கிறபடி நாற்றேழுமுதிதே இவாககு அமுது, “அமுதெனைய தேனென்று மாழியானேனறம்” என்று கையுந் திருவாய்மொழியே இருப்பது, இவருடைய அமுதம் இவர்கள் பரயோஜனத்தைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கையாலே உண்டான புகா திருவாய்யிலே தோற்றுட்படியிருக்கை [நெடுமால்]- ‘நம்பக்கலிலே கொள்ளப்பெற்றேமே வேறொரு பரயோஜனமாகிலும்’ என்றபண்ணின வயாமோ ஷாதிசயம் [அமுதினொன்றினியன்] இவர்கள் வாசியறிவாகளாகில் இவனைக்கிடா பற்ற அபேபது? நம்பி திருவழிநாடு தாஸா - இததேவஜாதி வேறும் மறையோ, ‘உடப்புச்சாறு கிளருவது எப்போதோ?’ என்று கவிழ்நது பாத்துக்கிடப்பதே இவனழகையும் போகயதையையும்/விட்டு!’ எனபராம் [ஆற்றினியன்] - மிகவும் இனியன் [நிமிர்திரைநீளகடலானே] - ‘அஸந்ரிஷிதன்’ என்றுதான் விசேகிளுக்களோ! அவ்வமுதம்புகேற கடலிலே கிடா அவனசாயந்நருளிறு தன்வாசியறியாதிருப்பாக்கும் எழுப்பிக் காராயங்கொள்ளலாம்படி கணவளாந்நருள்கிறவன் * “தாளுந் தோளும்முடிகளும் சமனிலாதபலபரபி” என்கிறபடியே கணவளாந்நருள்கைக்கிடான பரபபையுடைத்தாய, ஸவஸந்நிதாநத்தாலே திரைக்கிளப்பதையுடைத்தான் கடலிலேயாயிறு, சாயந்நருளிறு. “மாலுங்கருங்கடலேயெனனோறாய” என்னக்கடவுதிதே (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

நீள்கடல்சூழிலங்கைக்கோன, தோள்கள்தலைதுணிசெய்தான்
தாள்கள்தலையிலவணங்கி, † நாள்கடலைக்கழிம்னே

ஆ—(நீள்கடல்) இப்படி பரமஸீலவானாய், ஆஸரிதவிரோதி நிர்ஸனைக்கேபோகளு யிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை, ஒன்றாய் கூசாதே உன்கள் தலையாலே வணங்கிக் கொண்டு காலத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுவது என்னகிறா

ஒ—ஏழாமபாட்டில், பஜமாநான உங்களுக்கு அவனைக் காண்கையிலுள்ள ஆசையாலே ஒரோகிவஸம் ஒரோ கடல்போலே நெடிதாய்க் காலசேஷபம் அரிதானால் பெருமாளுடைய வீரசரித்ததை அதுவாந்நிதத்துத் திருவடிகளைத் தலையாலே வணங்கிக் காலத்தைப் போக

இதயாதி அநிலபரமணம்-அமுதெனையும் இதயாதி லாண்டாந்நிருவந்தாதி(அந்)-‘நம்பப்போகயமான அமுதமென்றும், ஸாவாஸ ஸமவாயமான தேனென்றும், நிர்ஸியப்போகயமான திருவாய்யை யுடையவ் என்னும் என்ற படி அமராகடமுதநீத நிமிரசுடராழியென்று கட்டித் தாதபாயம்-இவர்கள் பரயோஜன இதயாதி நெடுமால் - மிக்க வயாமோஷத்தை யுடையவன் இவர்கள் இவன் வாசியறியாமல், நிர்ஸியப்போகயமான ஆராவமுதை விட்டு, பரயோஜனநாதத்தைக் கொண்டுவந்தே பென்றுத்தாம் அருளிச்செய்ததுக்கு ஸமவாதம் நம்பி இதயாதி வேறும் மறையோ - கேவல கவையோ? மறையோ வென்றது - ஜஞாமாநதயத்தையும், கவழ்ந்து கிடக்கையையும் பற்ற இவனழகையும் - நிமிசுடராழி’ என்று அழகையும், “அமுதினொன்றினியன்” என்று போகயதையையுஞ் சொல்லுகிறது நிமிர்திரை - கொந்தளிக்கிற அலை விவரணம் - அலிவம்நுந்ம் இதயாதி பலிதம் - தளீவாசி இதயாதி. இதுக்கு - ‘அமர’ என்றதிலே நோக்கு ‘நீள, நிமிர்திரை’ என்ற வ்யோஷனதையுத்தாக்கும் பாவம் தாளுந்நோளும் இதயாதி நளிர் நீர்க்கடலை இதயாதி - குளிராத ஜலத்தை யுடைய கடலை ஸருஷ்டித்த, தன்னுடைய ஒப்பினறிகேய் யிருக்கிற திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் திருமுடிகளையும் பலபலவாகப்பரபி யென்றபடி ஸவஸந்நிதாநத்தாலே திரைக்கிளப்பதையுடைத்தாயிருக்கு மென்னுமதுக்கு பரமணம்-மாலும் இதயாதி முதல் திருவந்தாதி(சு) அவன் திருமேனியை நீ ஸபாபரிக்கப் பெற்று, அந்த ஸபாஸத்தாலே கொந்தளிக்கிற கறுத்தநிறத்தையுடைய கடலே! இப்பேறு பெறுகைக்கு என்ன ஸாதகாநுஷ்டாநம்பண்ணினாய்? என்றபடி காமேண அகவட: (சு)

சுருங்கோ ளென்கிறா, ஆஸரிதவிரோதி நிரஸந ஸீலனான தஸரதாதமஜனை ஆஸரயிதது நிரதது; சுருங்கோ ளெனறுமாம

ப — ஆஸரதாம, “அஸுலீரஸுயரிதம்” எனறுங் கண்களிலே விரோதிநிரஸந ஸீலனான சகரவாததிநிருமகனை ஆஸரயிதது காலத்தைக் கழியுங்கோ ளென்கிறா

நீள்கடல் - நீண்ட கடலாலே, குழ - குழப்பட்ட, இலங்கை - லங்கைக்கு, கோன - நாயகனானவனுடைய, தோள்கள் - இருபது தோளையும், தலை - பத்துத்தலையையும், துணிசெய்தான் - துணித்தவனுடைய, தாள்கள் - (யுத்தகாலத்தில் புகுந்திட்ட) திருவடிகளை, தலையில வணங்கி - தலையாலே வணங்கி, நாள கடலை - காலமாகிற கடலை, கழிமின் கடவுள்கோள தலையில் என்று ஐரதாம வேறுறுமை ‘தலைதுணி செய்தான்’ என்கிற ஒருமை - ஜாதிபரம் ‘டிஸெய்ரி யாநம்’ இதயாதி கண்களிலே, காலசேஷப் விரோதியான இந்தரியபாரசவஸ்யாதிகளை அறுத்துத் தருவான், ராவணாதிக ளென்று கருத்து

இ — ஏழாமபாட்டில், அவன் போகயதை நெஞ்சிறப்பட்டால், பராபதியளவுஞ் செல்ல, சகரவாததிநிருமகனுடைய வீரசரிதத்தை அறுஸநிதத்துக் காலத்தைப் போக்குங்கோ ளென்கிறா

[நீள்கடல்குழிலங்கைக்கோன] - ஸதபோஜந விஸதீரணமான கடல் - அகழ், அது மிகையென்னுமபடி. அரண் மிக்க ஊர், அவை மிகையென்னுமபடி. ராசேஷனானவன் மிகெகு [தோள்கள் தலை துணிசெய்தான்] - ‘அகபபட்டானிறே’ என்று கொன்றுவிடாதே, தோள்களைக் கழித்து, தலைகளை சுரமத்திலே யறுத்து, அவன் இளைத்து நின்றவளவிலே ‘நீ இளைத்தாய், இன்று போய்ப் பிணைவா’ என்று போதுபோகுகாகக் கொன்றபடி [தாள்கள் தலையில வணங்கி] - திருவடிகளிலே நிராமமனாய் வணங்கி [நாள்கடலைக் கழிமினே] - ஐரதாமபிறநதால் பராபதியளவும் ‘ஒருபக லாயிரமுழி’ என்னுமாபோலே காலசேஷம அரிதாயிறே யிருப்பது திருவடிபையபோலே தசரதாதமஜனுடைய வீரசரிதத்தை அறுஸநிதத்துக் காலத்தைப் போக்குவது, அனறிககே, சகரவாததிநிருமகனை ஆஸரயிதது ஸமஸாராணவத்தை மாற்றிக்கொள்ளாப் பாருங்கோ ளென்கிறா ளென்றுமாம நாம - குறம

நாடு — ஏழாமபாட்டு அவன் நிரதிஸயபோகய னென்றீர், அவனை பராபிக்கும்ளவும் நெடு காலசேஷம பண்ணுமபடி. யென? என்ன, அதுககனெரு மனத்துக்கினியானுடைய குணங்க ளிருக்கிறது என்கிறா

[நீள்கடல்குழிலங்கைக்கோன இதயாதி] - ‘பரநதகடலை அகழாகவுடைத்தாய், அது தாணும் மிகையாமபடியான அரணை யுடைத்தாயிருந்துள்ள லங்கைக்கு நிரவாஹகனலலேனே’ என்னும் துரபிமாநத்தாலே ‘சகரவாததிநிருமகன்’ என்று மதியாதே எதிரிட்ட பையனுடைய [தோள்கள் தலைதுணிசெய்தான்] - ‘அகபபட்டாவன் அகபபட்டான், தப்பாமல் கொன்று விடுவோம்’ என்று பாராதே, தோள்ககழித்துத் தலையைச்சரித்துப் போதுபோகுகாக் நின்ற கொன்றபடி அவனுடைய வீரசரிதங்களைக்கொண்டு திருவடியைப்போலே போதுபோகி [நாள்கடலைக் கழிமினே] - அவனு

ஏழாமபாட்டு - நீள்கடல் இதயாதி ‘நாள்கடலைக் கழிமினே’ என்ற பதத்தைக் கடாக்கித்து பரஸ நோததா ருபேண ஸங்கதி-அவன் இதயாதி மனத்துக்கினியான் - சகரவாததிநிருமகன்

அரண் என்று அரதாத்வீரதம் நீள்கடல் இதயாதி - ஹேதுகாபயம் தனித்தனியே சொன்னதுக்கு பாவம் - அகபபட்டாவன் இதயாதி கரித்து - சேசித்து தலையில் - பஞ்சமீவிபகதி, தலையாலே யென்றபடி தலை துணிசெய்தான் தாள்கள் வணங்குகையாவது - வீரசரிதாறுஸநதந மென்றபடி திருவடியைப் போலே

டைய போகயதை நெஞ்சிலேபட்டால், அவனை பராபிபதற்குமுன்பு நடுபட்ட நாள் ஒருகூட போலே தோற்றமாயிற்று அனற்ககே, சகரவாதத்திருமகனை ஆசராயித்து ஸம்ஸார துரிதத்தை கழித்துக்கொள்ளுங்கோ ளெனகிருராராதல

(6

எட்டாம் பாட்டு.

கழிமின்தொண்டாகளகழித்துத், தொழுமினனீனததொழுதால்
வழிநின்றவெலவினமாள்வித்து, அழிவின்றியாகநதருமே

ஆ — (கழிமின்) அவனைத் தொழுமிடத்து, முற்றாத ததவயகிரிகத் ஸாவவியையா களையும் விடுங்கோள அவனைத்தொழுவே, ஸவவியைய கைங்காய பரதிபந்தகமான உங்களை வினைகளைப் போககி, நிதயவதித்தமான அந்தக் கைங்காயருப் மஹாஸம்பத்தை உங்களுக்குத் தந்தருளு மென்கிறார்

ஐ — எட்டாம் பாட்டில், அந்நய பரயோஜனராய பஜிக்ருமவாசனாகு, விசுவசனை யெல்லாம் போககி அடிமையாகிற அழிவிலலாத ஸம்பத்தை எம்பெருமான தரு மென்கிறார்

[கழிமின் தொண்டாகள்] - பாஹ்யருகிகளை விடுங்கோள [கழித்துத் தொழுமின்] அவஸயம் அவற்றைவிட்டு எம்பெருமான ஆசராயிப்புகோள [அவனைத் தொழுதால் எனது தொடங்கி] - ஆசராயிக்கும்வனுக்கு ஆசராயணநானே பரயோஜனம் போந்திருக்கச்செய்தே, பகவத்பராபதிகு விசுவமான அவிதயாதிகளைப் போககி

ப — அந்நதாம், அவனவியையத்தில அஞ்சலிமாத்ரமே அநாதிலித்தவிபோதியைக் கழித்து நிதயபுருஷார்த்தத்தைத் தரு மென்கிறார்

தொண்டாகள் சபலரான ரீங்கள், கழிமின் - (உங்களை சாபஸ்யத்தைக்) கழியுங்கோள, கழித்து - (அத்தைக்) கழித்து, அவனை - (கீழ்ச்சொன்ன) சகரவாதத்திருமகனை, தொழுமின் - தொழுகோள, தொழுதால் - ஓராஞ்சலிபண்ணின் எவ்வாலே, வல - (அநாதிலித்தமாய் அதுப வித்துக் கழிச்சு) அரிதான, வழிநின்ற வினை - பராபிபததிபந்தகபாபங்களை, மாள்வித்து - இல்லையாகி, அழிவின்றி - மீட்சியிலலாதபடி (நிதயமாய்), ஆககம் - (ஸவபராபதிருபமான) ஐஸ் வாயாபிவருத்தியை, தருமே - அவன் தந்தருளுகை அதுகி தொண்டகரென்று பகவத்பா வணரைச் சொல்லி, கழிமின்னென்று - இதாநிவருத்தியைச் சொல்லிறுக்கவுமாம்

இ — எட்டாம் பாட்டில், சகரவாதத்திருமகனை ஆசராயித்து விஷயபராவணயத் தைத் தவிரவே, பராபிபதிபந்தகங்களைப் போககி நிதயகைங்காயத்தைத் தரு மென்கிறார்

[கழிமின் தொண்டாகள்] - பகவத்விஷயத்திலே நசையுடையோ! விஷயங்களில் ருசியைக் கழியுங்கோள [கழித்துத் தொழுமின்] - இரத விஷயங்களில் ருசியைக்கழித்து அந்தச் சகரவாதத் திருமகனைத் தொழுகோள 'கழித்து' என்கிற அதுபாக்ஷணத்தாலே - விஷய

யென்றஇடத்திலே - “தாஷூழ்-ஊணாநந-ஹேம-ஓவிய” இதயாதயநுஸந்தேயம் தலிதியாதத்தத்துக்கு, நாளகடலென்றதுக்கு - ஈரெனது காலமாய், காலேயலகழித் ஸம்ஸாரானவ மெனதபடி காமேண அநவயி

விராகதி தானே பரயோஜநமாகப் போருமென்கை, கழிக்கையாவது - 'இது பொல்லாது' என மிருககை [அவனைத் தொழுதால்] - கருமபுதினைகை கூலிபோலே, தொழுகை தானே பரயோஜந மென்கை [வழிநின்ற வலவினைமாளவித்து] - ஸ்வயம்புரயோஜநமான ஆஸாயணத்துக்கு பல மிருககிற்படி. 'இவ்வாதமாவுக்கு ஸ்வருபாதுபந்தியோ?' எனனுமபடி மிருககிற்பரபல காமங் களை ஸ்வாஸநமாகப் போககி, நடுவேநின்று பராபதியை விரோதிககிற காம மென்னவுமாம் [அழிவின்றி யாக்கநதருமே] - அபுநராவருததி லக்ஷணமோஷமான நிரவதிக ஸம்பததைத் த்ரும, அதாவது - கைவகாயமத்ரும இவ்வாததத்தில் ஸம்ஸயமில்லை

ராதி - எட்டாமபாட்டு சகரவாதத்திருமகனுடைய வீரசரிதத்தை அங்ஸநித்து இதர விஷய பராவணயத்தைத் தவிரவே, அவனதானே பரதிபந்தகங்களைப் போககி நித்யகைங்காயத் தைத் தந்தருநு மென்கிறா

[கழிமின்] - பாஹயவிஷயங்கலிலுண்டான ருசியைக் கழியுங்கோள கழிக்கையாவது - 'பொல்லாது' எனமிருககை இந்ந ருசியைப் பூணகட்டிக்கொள்ளத் தேகேரவாகள கழிக்கசசோன னுல கழியார்களிறே, பகவதவிஷயத்தில் சாபலமுடையீர் கழிக்கப் பாருங்கோள [கழித்துத் தொழுமின்] - 'அவனைத் தொழாநிற்கசசேயதே இதுவும் காமததாலே கழிகிறது' எனனு இராதே அவஸயம் கழித்ததே தொழுங்கோள் 'கழிமின்' எனனுவைத்து, கழித்து எனறது இதரவிஷயங் களில் விரகத்தானே பரயோஜநமாகப் போருமென்கை. 'தொழுமின்' எனனுவைத்து, தொழுதால் எனகிறது - கரும்புதினைகை கூலிபோலே ஒருபல மில்லையே யாகிலும் தொழுகைதானே பலம்போரு மென்கை இப்படிசேயதால்; [வழிநின்றவலவினைமாளவித்து] - 'இவ்வாதமாவுக்கு ஸ்வருபாது பந்தியோ' எனனுமபடி பொருந்தியிருக்கிற பரபலகாமங்களை வாஸநையோடே போககி வழிநின்ற வலவினை - நடுவேநின்று பகவதபராபதியை விரோதிககிற காம மென்னுமாம் [அழிவின்றியாகந தருமே] - 'அவ்வாத் தாவது' எனகிறபடியே அபுநராவருததிலக்ஷண் மோக்ஷத்தைத் த்ரும (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தருமவருமபயனாய, திருமகளார்தனிக்கேள்வன
பெருமையுடையிராணர், இருமைவினைகடிவாரே

எட்டாமபாட்டு-கழிமின் இய்யாதி 'கழித்து, வழிநின்றவலவினை மாளவிதழிவின்றி யாக்கநதரும' எனற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - சகரவாதீதி இய்யாதி

அநாதிகாலவாலிதத்தைப் போக்கப் போமோ? எனன, கழிக்கையாவது இய்யாதி 'தொண்டா' எனறதுக்கு பாவம் - இந்ந ருசியை இய்யாதி 'கழித்து' எனறத்தை, 'தொழுமின்' எனறதுக்கு ஸேஷமாகி பாவம்-அவனைத் தொழா நிற்க இய்யாதி 'கழித்து' எனறத்தை, 'கழிமின்' எனற கீழிற்பத்தோடே கட்டித் தாதபாயாதரம்-கழிமின்னென்று இய்யாதி அதுவாதத்துக்கு பாவம்-தொழுமின்னென்று வைத்து இய்யாதி கரும்பு தினனைக் கூலியிலலாதாப்போலே யெனறபடி. வழிநின்ற - வழியாககின்ற ஆதமாபோகிற வழிகள்தோறும் நின்ற எனறாய, ஸ்வருபாதுபந்தியோ வென்னுமபடி நின்ற வென்னுதல், பகவத்பராபதிக்கு நடுவே பாகிபந்தகமாக் கின்ற வென்னுதல் ஆகும் - ஸம்பத்து மோக்ஷமாகிற ஸம்பத தெனறபடி அவதாரிகையில் கைவகாயமாக் அருளிச்செய்கையாலே இங்கே அந்தநாதரமாகக் கண்டுகொனவது தொண்டாகன கழிமின், கழித்து அவனைத் தொழுமின், தொழுதால் தொடங்கி அவயயி (அ)

ஆ — (தருமம்) பரதிபந்தகங்களைப் போகக் கூடியதற்கறிதான் ஸம்பததைக் கருநருமிடத்தில, பிராட்டியோடே கூட நின்று தருநருநு மென்கிறா

ஒ — ஒன்பதாமபாட்டில், ஆஸாரிப்பாருடைய விக்ரங்களை நீக்கி நிதயவைவகாயதைக் கொடுக்கும்போது, பெரியபிராட்டியாரோடே கூடிநின்றே ஸாதாமாகக்கொடுக்கு மென்கிறா

[தருமென்று தொடங்கி] - உபநிஷதபரஸித்தமான பரம்பருஷாததங்களைக் கரு பெரியபிராட்டியாருடைய குணதிகழையுள்ள நாயகன் [பெருமையென்று தொடங்கி] - பூதிய பதிதவ நிபந்தனமான பெருமையையுடையவராய ஆஸாரிதாதகாஹகஸவருபராய அவாகருடை புணயபாபஸவருபமான காமங்களைப் போக்கும் ஸவபாவரானவா தாமதகிணுடைய பாரம்பரோ ஜநருபமான திருமகளா ரென்றுமாம்

ப — அநந்தரம், பூதியப்பதியான அவன பரதிபந்தகத்தைத் தன் ஸம்பததைக்கே போக்கு மென்கிறா

தருமம் - தாமதங்களுக்கும், அரு - பெறுதற்கரிய, பயனாய - பரயோஜனமாபிடுகக்கூற திருமகளாரா - லக்ஷ்மியாகிற நாரீணமுத்தமைகரு, சுனிககேளவன் - அகவிதியாநாஸிரெனகிற பெருமையுடைய - பெருமையையுடைய, பிராணா - ஸாரீஸராவரன், இருமை - புணயபாபருமான இரண்டுவகைப்பட்ட, வினை - காமததையும், கடிவா - முனிவா கடிதல் - முனிதல் “அவவருமபயனுவதறைத் தருந திருமகளாரா” எனன்னுமாம் இவைவிரண்டு விசேஷணமு தனிககேளவனோடே யொட்டியுஞ் சொல்லுவா

இ — ஒன்பதாமபாட்டில், தன்னிப்பற்றின மந்தாகதிலே இதைல்லாது செய்குநா கடுமோ? எனனில, “நக்ஸரிணாவராயுதி” எனன்னுவன் அருகே விரிந்து தருவிக்ரு மென்கிறா

[தருமவருமபயனாய திருமகளாரா] - உபநிஷதத்துக்களிலே பரம் பரயோஜனமாக பஸித்ததமானவதறைத் தரும திருமகளாரா, தாமதகிணுடைய பரம்பரயோஜனமான திருமகளா ரெனன்னுமாம் [தனிககேளவன்] - அகவிதியான வல்லபன் [பெருமையுடைய பிராணா] - பூதிய பதிதவ நிபந்தனமான பெருமையையுடையவா பிராணா - ஆபூதிகாஹகமே ஸவருபமாயுளவா [இருமைவினைகடிவாரோ] - புணயபாபருபமான காமங்களைப் போக்குவா

நடு — ஒன்பதாமபாட்டே தன்னிப்பற்றினமந்தாகதிலே இப்படி விரோதிகளைப்போக இப்பேறறைத் தருககடுமோ? எனனில, வேறும்அவன்படியையோ பாப்பது! அருகேயிருக்கிற படியையும் பாக்கவேண்டாவோ? “நக்ஸரிணாவராயுதி” என்பாரன்றோ அருகிருக்கிற ரென்கிறா

[தரும்] - இவ்வாததத்தில் ஸம்ஸயமில்லை [அவவரும்பயனாய] - பெறுதற்கறிதா

ஒன்பதாமபாட்டு - தருமவரும் - இதயாதி ‘திருமகளாரா’ எனறததைப்பற்ற, அருகேயிருக்கிற படியையும் - எனறது அவாபடிதானது? எனன், நகஸகித் இதயாதி யுத்தகாணடே ஹநுமதம்பாநி வந்த “வாவாநா வாராநா வாவயாஹாணா வவவதி! கார்யம் காரணாரொணநாஸரிணாவராயுதி”

கீழிற்பாட்டிலும் ‘தரும’ என்றவைத்து, பின்னையும் ‘தரும’ என்றதாக்கு ஹாவம் - இவ்வீந்தத ஸம்ஸயமில்லை என்று பயனாய - பயனகளை இப்பகூத்தில, திருமகளாரா என்றுதொடங்கி, கடிவா அவ்வவனறிகே, அவவரும்பயனாயதரும என்று அவவயம் தச்சபதம் - பாவித்தபிராமாஸரி ஸாரிகை

ஸாஸ்தாங்குளிலே பரஸித்தமான பரயோஜந ரூபமானவற்றை அனரிககே; தாமததின டைய பரம பரயோஜந தான வடிவுகொண்டாறபோலே யிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாருக்கு வுலபனாகையாலே அதவிதீயநாயகனாயிருக்கிறவ னென்றமாம் “சுபுரெயம்ஹி ததேஜ” (அபரமேயம்ஸித்ததேஜ 3) என்கிறபடியே ஸ்ரீயஃபதியாகையாலே வரும் ஏற்றமுள்ளது இவனெது வனுக்குமிதே லக்ஷ மீபதியாகையாலே வந்த மேனமையையுடைய உபகாரகரானவா [பிரானா]- ஆஸரிதாங்கரஹமே ஸவருபமாயுள்ளவா [இருமை வினை கடிவாரே] - போவாசியேயாமபடி நாம் பண்ணிவைத்த இருவகைப்பட்ட காமங்களுக்கும் போக்குவார புணையபாபங்களுக்குத் தனனில் தான வைஷ்டமயமுண்டேயாகிலும், மோக்ஷவிரோதிதவாத தயாஜயமாகாரினைனவிதே (க)

பத்தாம் பாட்டு.

கடிவார்தீயவினைகள், நொடியாருமளவைககண்
கொடியாவடுபுள்ளயாதத, வடிவார்மாதவனாரே

ஆ — (கடிவார) பிராட்டியோடே கூடநின்று, பெரியதிருவடிக்குக் கொடுத்தருளும் போலே தந்தருளும், அதுக்கு பரதிபந்தகங்களுக்கும் ஒரு சுண்ணத்திலே போககியருளுமென்கிறா

ஒ — பத்தாமபாட்டில், பெரியபிராட்டியாரோடு கூடவந்த சுண்ண பரதிபந்தகங்களைப் போககியருளு மென்கிறா

[கடிவார்தீயவினைகள்] பரதிபந்தக காமங்களைப் போக்கும் ஸவபாவா [நொடியாரு மளவைககண்] * சுண்ணமாதரத்திலே [கொடியாவடுபுள்ள யாதத வடிவார] - ஆஸ்ரிதஸமாஷ் ணமபண்ணுகைக்கு பரதிபந்த நிரஸஸவபாவனா பெரிய திருவடியைக் கொடியாக எடுக்கையை ஸவபாவமாகவுடையவர் பெரிய திருவடியை விஷயீகரிக்குமாபோலே, இன்று ஆஸாசிப்பாரை விஷயீகரிக்கும் ஸவபாவ ரென்றுமாம் [மாகவனா] - ஸ்ரீயஃபதியானவா

ப — அநந்தரம், விரோதியைப் போக்குமிடத்தில், கொடிசுட்டிச் சடக்கெனப் போக்கு மென்கிறா

தீய வினைகள் கொடிதான் வினைகள், நொடியாரும - நொடிநிரம்பும், அளவைககண் - அளவிடதது, கடிவார - கடியுமவா, அடு - (ஆஸ்ரித விரோதிகளை) அழியச்செய்யும், புள - பெரிய திருவடியை, கொடியா - கொடியாக, உயாதத - எடுத்த, வடிவார - விலசுண்ணவிகரஹபுகதரான, மாதவனா - ஸ்ரீயஃபதியானவா

மணந்தொடங்கி, கைகவாயபாயந்தமான பலங்களைச் சொல்லுகிறது அத்தாந்தரம் - அன்றிக்கே இதயாதி இாத இரண்டாமயோஜனைக்கு காமேண அவயம் கேளவன் - வலப்பன் அத்விதீயநாயகனாயிருக்கிறவன் எனறது - பெருமையின் அரத்தம் அதாவது - திருமகளாக்கு நாயகனாகையாலே லோகத்துக்கு அத்விதீய நாயகனான பெருமையையுடையவனுயிருக்கிறவ னென்றபடி அப்படி பிராட்டியோட்டைஸம்பந்தத்தாலே அத்வி தீயநாயகனாயிருக்குமோ? என்ன, அபாமேயம் இதயாதி வித்தம் பூவமேவ ' திருமகளாரதனிகசேனவன் ' எனறத்தை, ' பிரானா ' எனறத்தோடே கூட்டி பாவம் - லக்ஷமீபதி இதயாதி பிரான் - உபகாரகன் அதுகாரஹகை அரத்தாந்தரம் - ஆஸ்ரித இதயாதி பேர்வாசியேயாம்படி - புணயம், பாபம் என்கிற பேர் வாசிமாதரமேயாமபடி புணயம் உபாதேயமன்றோ? ' போவாசியேயாமபடி ' என்கிற தென? என்ன, புணய பாபங்களுக்கு இதயாதி அரத்தத்வயத்துக்கும் அவயம் முன்பே சொல்லிறது (க)

இ—பததாமபாடடி, அவள பொறுப்புககப் பொறுசகுமிடத்தில விளம்பமில்லை அரைக்கணத்திலே பொறுப்ப ரெனகிறா

[கடிவார்தியவினைகள்] - தன்னால் போகக்கொள்ளவொண்ணாத கொடிய பாபங்களைப் போகரும் ஸவபாவா [நொடியாருமளவைக்கண்] - நொடி சிறையுமளவிடத்திலே, கண்ணமாதா, திலே யெனறபடி [கொடியாவடுபுளஞ்ஞயாதத வடிவார] - பாகிபகூநிரஸர ஸவபாவா ன பெரி திருவடியைக் கொடியாக எடுக்கையை ஸவபாவமாக வுடையவா இன்று ஆபராயித சுவனையு நிதயாரிதரோடொக்க விஷயீகாரிக்கு மெனனுமிடத்துசகு ஸஞ்சக மெனனுமாம வடிவாரென தனியேயாய, அழகியவடிவை யுடைய ரெனனுமாம [மாதவனா] பிராட்டி அருகே யிருந் போகருவிகக வாயிற்று வினைபோக்குவது

ஈடு—பத்தாம்பாட்டு 'இப்படி அவனும் அவளுமாகக் குற்றங்களைப் போக்குவது எத்தனைகாலங்கூடி?' எனனில்,—தனதிருவடிகளிலே தலைசாயத்தவளவிலே யெனகிறா

[கடிவார்தியவினைகள்] - காலத்ததவமுள்ளதனையும் தன்னால் போகக்கொள்ள வொண்ணாத கொடியபாபங்களைப் போக்குவா. “வழிநின்றவல்லினைமான்விதது” என்கிறவிட தில் - ஆபராயித்தமாதரத்திலே பாபங்களைப் போக்கு மென்றா, “இருமைவினைகடிவார” என்கி விடத்தில் அவனதானானதுக்குமேலே பிராட்டியுங்கூட இருக்கையாலே போக்கு மென்றா; எ வளவில் போக்குவது? எனனில், கண்ணகாலத்திலே யெனகிறா இதில [நொடியாருமளவைக்கண்] நொடிநிறையுமளவிலே [கொடியாவடுபுளஞ்ஞயாததவடிவார] - தூரத்திலே காணவே பரதிபகூ மண்ணுண்ணும்படியான பெரியதிருவடியை த்வஜமாக எடுக்கையை ஸ்வபாவமாக வுடைய ரென்னுதல்; வடிவார் - ஆநத வடிவையுடையவா, அழகிய வடிவையுடையவ ரென்னுதல் ‘வடிவா மா’ என்று நாயச்சியாகக்கு விசேஷணமாதல். வடிவிலே ஆநதிருக்கிறவ ளெனந தல், அழகிய வடிவையுடையவ ளென்னுதல், வடிவிலே பொருந்தியிருக்கிறவ ளென்னுதல் [மாதவனா] - பிராட்டி அருகே யிருந்து 'போக்குவிக வாயிற்று போக்குவது 'ஒருதலை ஐங்கம ஒருதலை மரணம், நடுவே ஆதிவயாதிகள், இவைசெய்த குற்றங்களைப் பாகக்கூடவதோ! குற்ற கணவெரிடில் விபூதியாக விடவேண்டாவோ! பொறுத்தருளீர்' எனனால், அவளுக்காக, 'பொறு தோம்' என்னுமிதனை

(க

பததாமபாட்டு கடிவாரி இதயாதி 'நொடியாருமளவைக்கண்' என்றத்தைக் கூடாக்கித னு அவதாரிண இப்படி இதயாதி

சீழிரண்டுபாட்டுக்கும் இதுக்கும் வாயியேது? எனன, வழிநின்ற இதயாதி அவள் நாயுனதுக் மேலே - அவனதானே போக்குகிறதற்குமேலே நொடியாருமளவைக்கண் - நொடியானது நிறையுளவிடு 'வடிவார' என்றதற்கு - ஈஸ்வரவிசேஷணமானபோது இரண்டு அாததம் ஸவபாவமாக வுடையவ ரென்று முகினைது, இத்தை அருளிசெய்கிறா-தூரத்திலே! இதயாதி இத்தப பகூதத்திலே, அடுபுளிகை கொடிய உயர்க்கையே வடிவாகவுடையவா என்று அவயம் அழகிய வடிவையுடையவ ரென்ன - தலிதியார்த்தம் இத்தைக் காட்டுகிறா ஆர்ந்த இதயாதி ஆர் - அழகு வடிவு - விசரஹம் பிராட்டிக்கு விசேஷணமா போது, இரண்டு அாததம் முகினைது - ஈஸ்வரவடிவிலே பொருக்கினவ ளென்ன அததை அருளிசெய் கிறா-வடிவிலே இதயாதி அழகிய வடிவை யுடையவ ளென்ன தலிதியார்த்தம், இத்தை அருளிசெய்கிறா அழகிய இதயாதி 'வடிவிலே யாரநதிருக்கிற' என்றதின் விவரணம்-வடிவிலேபொருந்தி இதயாதி மாதவன் மாவுகீத பிராட்டிக்கு, தவன் - நாயக ளெனறபடி மாதவனா தியவினைக கடிவாரென்று கூட்டி பரவம் பிராட்டி அருகே இதயாதி ஸவதத்தனைக்கொண்டு போக்குவிகரும் பாகாரம் எது? எனன, ஒருதலை இதயாதி இவைஐக்கிரித்தோஷித ௪3 என்றத்தைப்பற்ற, விபூதியாகவிடவேண்டாவோ என்றது அடுபுளிகை கொ யர்க்கு யர்க்கையே வடிவாக வுடைய மாதவனா, நொடியாருமளவைக்கண் தியவினைக கடிவார இதயவயது

பதினொராம் பாட்டு.

மர்தவன்பாற்சட்கோபன, தீதவமின்றியுரைத்த
ஏதமிலாயிரத்திப்பதது, ஒதவல்லார்பிறவாரே

ஆ — (மாதவன்பால்) கவிபாடுகிற தமக்கும, பாட்டுணடருகிற எம்பெருமானுக்
கும் இக்கவிகளுக்கும் ஒரு தீதரு இல்லாதபடி, மாதவன்பால் சட்கோபனுரைத்த ஆயிரத்தது இப்
பதது ஒதவல்லார பகவதஸமாஸேஷ விரோதியான ஸமஸாரத்தில் புகா ரென்கிறா

ஒ — நிகமத்தில், இததிருவாய்மொழி கற்றா பெறும பலத்தை அருளிச்செய்கிறா

கவிபாடுகிறவனுக்கும் கவிபாட்டுணகிறவனுக்கும் கவிகும குறமமாகிற ஏதமிலாத
படியிருக்கிற ஆயிரத்தில் பூரியுபதியான தனபகவதுள்ள மேனமையை அதுஸந்திததல, ஆஸா
யிததவனுடைய கியுமையை அதுஸந்திததல செய்கையாகிற தீதம அவமும் இல்லாத இததிருவாய்
மொழி கறகவல்லார பகதியோகத்துக்கு மேட்டுமடையான ஸமஸாரத்திற் பிறவார, ஏதமாவது
குறமம் “கவிபாடுகிறவனுக்கும், கவிபாட்டுணகிறவனுக்கும், கவிகும உள்ள மூன்று குறமத்தை
யும் - தீதம, அவமும், ஏதமும்” என்று சொல்லுவா

ப — அநந்தரம், இததிருவாய்மொழிக்கு பலமாக ஜநமிவருத்தியை அருளிச்செய்கிறா

சட்கோபன - ஆழ்வார, மாதவன்பால் பூரியுபதியான ஸாவேஸுவரனபக்கல், தீத -
(தனமேன்மை பார்த்து நெகிழ்நிறமும்) தீதம, அவம - (ஆஸாரிததோஷம் பார்த்துக் கைவிடும்)
அவமும், இன்றி இல்லாதபடியாக, உரைத்த சொன்னதாய், ஏதம இல - (லக்ஷணவைகலயாதி
யான) குறமம் அறம், ஆயிரத்த - ஆயிரத்தில் வைத்துக்கொண்டு, இப்பதது - ஸவாராததை
பைச் சொன்ன இப்பததை, ஒதவல்லார - (ஆசாயமுக்கதாரலே) அதிகரிக்கவல்லார, பிறவார -
(ஸமஸாரத்தில்) பிறவாரகள் தீதென்று - பாட்டுணகிறவன் குறமமும், அவமென்று - பாடுகிற
வன் குறமமும், ஏதமென்று - பாட்டின் குறமமுமாகவுஞ் சொல்லுவா இது முச்சாராயச சிந்தி
நான்கும் ஒத்திருத்தலால் வஞ்சிவிருத்தம்

இ — நிகமத்தில், இததிருவாய்மொழி கற்றா பகவததுபவத்துக்கு மேட்டுமடையான
ஸமஸாரத்தில் பிறவா ரென்கிறா

[சட்கோபன மாதவன்பால் தீதவமின்றி யுரைத்த] - தீநாவது - தனமேன்மையைப்
பார்த்து எழ்நிறகை, அவமாவது - ஆஸாரிககிறவனுடைய கியுமை பார்த்துக் கைவிடுகை
[இன்றியுரைத்த] இரண்டு குறமம் மில்லாமையைச் சொன்ன [ஏதமிலாயிரம்] - லக்ஷணஹாநி
யால் வரும் குறமமின்றிககே யிருக்கை, ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பததையும் அபய
ஸிக்கவல்லார [பிறவார] பிறககையிதே ‘மாதருஸாஸாருஷணம் அழகிது’ என்றுமோபாதி
‘பகவதஸமாஸாயணம் எளிது’ என்று உபதேஸரிக வேண்டுமிறது, உபதேஸாநிரபேக்ஷமாக ஜநம
ஸம்பந்தமறய பகவதேக போகராகப்பெறுவா ‘தீத, அவம், ஏதம் என்று காத்தாவுக்கும்,
கவிகும, பாட்டுணகிறவனுக்கும் உள்ள மூன்று குறமத்தையும் சொல்லுகிறது’ என்று
சொல்லுவா

ரடு —நிகமத்தில், இததிருவாய்மொழியை அபயஸிககவல்லவர்கள் ஸம்ஸாரத்தி
வந்து பிறவா ரெனகிறா

[மாதவன இதயாதி] - தீதம், அவமும், ஏதமும் என்று மூன்றாய், இம்மூன்ற
யும் - பரதிபாத்யனுக்கும் வகதாவுக்கும் பரபந்தத்துக்கு மாககி, 'இவையிலலாமைபைச சோல
கிறது' என்று நிவாஹிபாரு முண்டு பட்டா, அங்ஙனனறிகே, 'ஏதமிலாயிரம்' என்று - பரபந
லக்ஷணஞ் சோனனபோதே, தரிவித்தோஷாஹிதயமுஞ் சோல்லிறமும், இனி, தீதம் அவமுப
வது செய்வதென? எனனில, 'சடகோபன மாதவனபால தீதவமினறியுரைத்த' என்றாகுக
வது' என்று அருளிச்செய்தாரா அதாவது, தீதாவது - 'நான் ஸூரியபதியல்லேனோ!' என்று த
மேனமையப்பார்த்துக் கடக்க இருக்கும்து அவமாவது - 'ஆசுராயிககிறவன் நிதயஸம்ஸா
யன்றோ!' என்று இவனசிறுமையைப் பார்த்துக் கைவிடேது இவையிலலாமைபைச சோன
இப்பத்து என்றபடி ஆயிரத்திலும் இருதப்பததையும் அபயஸிககவல்லவர்கள் பிறவா - பிறகை
கட்டியிறே, 'மாதருஸம்ஸாணம் அழகிது' எனனுமோபாதி, 'பகவதஸமாஸரயணம் எளிது
என்று உபதேஸிக்கவேண்டுகிறது, இததிருவாய்மொழியை அபயஸிககவல்லவர்கள் உபதேஸர்
பேசுகிறா, ஸம்ஸாரஸம்ஸாரத்திறும் பகவதநுபவமே யாதரையாமபடி யிருக்கிறவர்களோடே கூட
அநுபலிக்கப் பெறுவார்களென்கிறார்

முதற்பாட்டில், ஆசுராயிக்கும்வனுக்கு தரவயநியதியிலலை யென்றா, இரண்டா
பாட்டில், அதிகாரி நியதியிலலை யென்றா, மூன்றாம்பாட்டில், தம்முடைய கரணதரயமு
பகவதவிஷயத்திலே பரவணமானபடியை அருளிச்செய்தாரா, நாலாம்பாட்டில், நிதயஸ
களைப்போலே அதுதானே யாதரையாயிறே நென்றா, அஞ்சாம்பாட்டில், தனனையே பரயோஜ
மாகப் பற்றினாகுது அவன் நிரதிசாயபோகயபூத நென்றா, ஆறாம்பாட்டில், இப்படி போகயபூ
னனவனை விட்டு பரயோஜநத்தைக்கொண்டு அகலுவதே! என்று பரயோஜநாதரபரரை கர்ஷி
தார், ஏழாம்பாட்டில், இவனையே பரயோஜநமாசப்பற்றினாகுது காலசேஷபம் இனை தென்றா
எட்டாம்பாட்டில், பராபதிவிரோதிகளையும் அவனதானே போக்கு மென்றா; ஒன்பதாம்பாட்டில்
இதுகூடமோ! என்று ஸங்கையாக, வேறுமவன் படியையோ பாப்பது, அருகுஇருக்கிறார் படியையு
பாக்கவேண்டாவோ? என்றா, பத்தாம்பாட்டில், இவர்கள் எத்தனைகாலம் கூடி விரோதிகளை
போக்குவது? எனன், ஸ்ஷண்காலத்திலே யென்றா; நிகமத்தில், இததிருவாய்மொழியை அப
ஸிககவே ஸம்ஸரிககவேண்டா வென்றா (கஉ)

நிகமம் - மாதவன் இதயாதி தீதினறியிருக்கிற மாதவனபால, அவமினறி யிருக்கிற சடகோப
உரைத்த ஏதமிலாயிரத்து இப்பத்து ஒதவல்லா பிறவா ரென்று - முந்தின நிவாஹத்திக்கு அநவயம் பட்ட
நிவாஹத்திக்கு, சடகோபன மாதவனபால தீதவமினறியுரைத்த ஏதமிலாயிரத்து இப்பத்து ஒதவல்லா பிறவ
ரென்று அநவயம் மாதவனபால தீதவமினறி - தீதவமிலலாதபடி யென்றபடி.

தரிவித்தோஷா ஹிதீயமுந் சோல்லிற்றும் - 'ஏதமில' என்று - ஸாமான்யமாகச் சொல்லுகையா
வக்த்ருது பரதிபாத்யதர்ச ஏதமிலாமை விதித்திக்கு மென்றபடி பிறக்கை கட்டியிறே - பிறக்கையிலு
யன்றோ 'பிறவா' என்று - பராபதிபரதிபாதக பாகருதிஸம்பாதாஹிதயத்தை அருளிச்செய்கையாகே
பராபதி பலாநுபவ கைவக்யங்கனெல்லாம் அததவிர்த்தனை நென்கிறார் - இததிருவாய்மொழியை இய்யாதி

அதுதானே - பகவதவிஷயபராவணயமே இது - அவனதானே போக்கு நெனனுமிது வெறுமவ
ட்ட - தேவலம் அவனபடி அடியிலேசொன்னதே பாட்டுக்கு அநவயம் (கஉ)

தரவிடோபநிஷதஸங்கதி — ஊரெல்லாம் செல்லுமா கலாவகத்து-
 டு வுடாநா நதியில் வாரும்வொத்திலு. ஹிஹாரம்வொத்திலு. கலாவகவொத்திலு
 வாரும்வொத்திலு. கலாவகவொத்திலு. கலாவகவொத்திலு. கலாவகவொத்திலு.

தரவிடோபநிஷத தாதபாயத்தாவலி — ஊரெல்லாம் செல்லுமா கலாவகத்து-
 விவியாஷுடாநாநதியில் வாரும்வொத்திலு. ஹிஹாரம்வொத்திலு. கலாவகவொத்திலு
 வாரும்வொத்திலு. கலாவகவொத்திலு. கலாவகவொத்திலு. கலாவகவொத்திலு.

திருவாய்மொழி
 நூற்றந்தாதி—

பரிவதிசீசனபடியைப் பண்புடனேபேசி
 அரியனலனாராதனைகளை உரிமையுடன்
 துதியருளமாறினாழிவித்தான இவவுலகில்
 பேதைப்பாக்கள் நகரனாபிறப்பு

ஆழ்வா திருவடிகளை சரணம், எம்பெருமானா திருவடிகளை சரணம், சீயா திருவடிகளை சரணம்

ஏழாந்திருவாய்மொழி—பிறவித்துயரம் - பிரஸம்

ஒ — ஏழாந்திருவாய்மொழியில், ஸாவசேஷிபாய ஸ்ரீயிபதியாய ஸமஸத கலயாண
 குணதமகனாய நிரதிஸயாநத பூணானாய தனனை அதுபவித்தாரைத் தனனிகாட்டிலும் நிரதி
 ஸயாநத பூணாராகப் பணை வல்லனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானை, படியாரினைவைத்தும் பலாந
 தரத்தை இசைக்கிறவர்களை நிரதித்து, அவர்களுக்கு அபேக்ஷிதபலத்தைக் கொடுக்கிற எம்பெரு
 மானைக் கண்டு அதிவ வினமிதராய, ஏவமவிதனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானைப்பகலுள்ள பகதியே
 நிரதிஸயபோகய மென்கிறா

ப — ஏழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஸவாராதனனும் குடிநீரோடே ஆசாய
 னம் ஸாஸடாபிராதாகில் அஹருதயமாபிருக்குமென்று நினைத்து, ஆசாயணத்தினுடைய ரஸப
 தைக்கு உறுப்பாக, ஆசாயணியனுடைய பாவரத்வத்தையும், நிரதிஸயாநத யோகத்தையும்,
 பாதஸாயினும் அவதாரம் அதுபவத ஸாஸ மெனனுமிடத்தையும், இப்படி ஸாஸனானவனைப்
 பிரிய விரகிலலை யென்னுமிடத்தையும், தாம் விடக்ஷமரலலொன்னு மிடத்தையும், அவன்தான்
 அகலத்தேடினும் தம்முடைய இசைவிலலாமைமையையும், தாம் அகலினும் அவன் நெகிழ்விடா
 னென்னுமிடத்தையும், தம்மை அகற்றினும் தம்நெஞ்சை அகற்றவொண்ணாமைமையையும், ஸாவ பா
 காரஸமஸாஷிஷ்டமான தம்முடைய ஆதமா அகல பரஸங்கமில்லை யென்னுமிடத்தையும், நிரநத
 ராதுபலமபண்ணினும் த்ருபதி பிறவாமைமையாலே தவிர அரிதென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து,
 ஆசாயண ஸாஸயத்தை உபபாதித்தருளுகிறா

இ — ஏழாந்திருவாய்மொழியில், ஸாவசேஷிபாகையாலே வகுத்தவனாய், ஸ்ரீயிபதி
 யாகையாலே ஸாவாதிக்கனுமாய் ஸுலபனுமாய், ஸமஸதகலயாண குணதமகனாகையாலே ஆசாரி
 தாகு முகங்கொடுக்கும் சீலனுமாய், ஆநதாவஹமான ஸவருபருபகுண விபூதிக்கையுடைய
 னாகையாலே நிரதிஸயாநதபாரிபூணானாய், “வநவதெஹு வாநாநாயாதி” என்கிறபடியே தனனைக்

லாதமாககளுக்கும் சேஷியாய, நிரதீஸ்யாநநயுகதனய, “வனஷஹெவாநஹ்யாதி” (ஏஷஹ யேவாநநயாதி) என்கிறபடியே - தனனைக் கிடமுனரையும் ஆநந்திபிக்கக்கடவனய, மோக்ஷ தஸையில அநுபவம் இனிதாகிறது அவனைப்பற்றி வருகையாலேயே, அப்படியே ஆஸரயணமும் அவனைப்பற்றி வருகையாலே போகருபமாயிருக்கும்பிறே இப்படி ஸாதஸமயமே தொடங்கி இனிய விஷயத்தைப் பற்றுகிறசெய்தே, அவனைவிட்டுக் கூடாது பரயோஜனத்தைக் கொண்டேஅநுவதே! என்று கேவலரை நிந்தியாநினறுகொண்டு, இதையாழியிப் தாமுளராகாதபடி தமக்கு இனிதா யிருக்கையாலே இவ்வாஸரயணத்தினுடைய இனிமையைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறா.

முதற்பாட்டு.

பிறவிததுயரற ஞ்னததுளநின்னு
தறவிசுகடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வா
அறவனை ஆழிப்படையநதனை
மறவியையின்று மனத்துவைப்பாரே

ஆ—(பிறவிததுயா) இப்படி பரமைகாரதிகளான இவர்களோடு யாதொருபடி ஸமஸ லேஷிததருளும், அப்படியே கைவலயாதி கூடாதுபரயோஜனாத்கமாகத் தனையாஸரயிதது வாததிகுகிற அவர்களோடு ஒருவாதி பாராதே ஸமஸ? லேஷிததும் ஸவபாவதயாகிற எமபெருமான னுடைய பரமநாமிகதவத்தை அதுஸந்திதது பரீதராய, ‘என்ன தாமிகளே! என்ன தா மிகளே!’ என்கிறா

ஒ—முதற்பாட்டில், நிரதீஸ்யபோகயனான தனனை ஆஸரயியாநினறு வைத்தே ஆதமமாதாநிஷ்டடாரான முழுக்கூடகளுடைய அபேக்ஷிதஸமவிதாநமபண்ணுகிற எமபெருமான படிபைசு கண்டு விஸயிதராகிறா

[பிறவி யென்று தொடங்கி] - ஜநமஜராமரணநி ஸாமஸாரிக துக்கம் அறுகைக்கரக் ஆதமஜனாந்தநிலே நினறு பரசருநிவிநிமுததாதம் ஸவருபத்தை ஸாக்ஷாதகரிகவேண்டியிருப் பா [அறவனை] - அநய பரயோஜனோடுடாக பரயோஜனாதரபரபையும் அங்குகிரிதது, அவர்கள் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்யுமவனை [ஆழிப்பென்று] - கையுநிருவாழியுங் கண்டு தங்கன புருஷாததத்தை மறவாரே அவனபகரல் சுத்கிமாதா கதையேஅதுஸந்திதது ஆஸரயியாநிபரே இவர்களுக்கும் ஆஸரயிக்கலாமபடி யிருப்பதே! என்ன அறவனே? என்று கருத்து

ப—முதற்பாட்டில், பஜநீயனுடைய பாவநதவத்தை அருளிச்செய்கிறா

நிலவனபுகழ்” “உயயக்கொள்கின்றதான்” “யவாக்குமநலததாதுயாநதுயாத” என்கிற பாசரகளைப் பற்றி “பினைநெடுமபனைத்தோள மழிப்பெடை” என்றது - ஸ்ரியஸ்திதவத்துக்கும் உபலக்ஷணம் ‘ஆநந்திபிக்க கடவனய’ இருக்குமாயாவ ஆஸரயணம் போகருபமாயிருக்கும் என்று அதயாஹாராய கீழ்ச்சொன்ன ஸ்லோ கங்களில் பத்தியினுடைய போகருபத்தை பரபதிகளுக் கிப்புநாநயாவலிததமென்று கருத்தது அதுபவதஸையி லன்றோ போக்யமாயிருப்பது, ஆஸரயணதஸையில போகருபத்தவ கூடுமோ? என்ன, மோக்ஷதஸையில் இத் யாதி அவனை - உத்தபாகார விஸிஷ்டாணவனை உகதார்த்தத்தை அதுவதியாநினறுகொண்டு, இதநிருவாய மொழியில் பரநிபாதயார்த்தத்தை நிகழிகிறா - இப்படி இதயாதி ஸாதஸமயம் - உபாஸஸமயம் தாழ்ள ராகாதபடி. என்றது - “யாநெடுமவேனே” என்றத்தைப் பற்ற

பிறவிததுயா - பிறப்பால்வருந் துயா, அற - அறுகைக்காக, ஞானத்துள - (ஆதமாவ லோகநமாகிற) ஜநாநகதிலே, நினறு - நிஷ்டட்டராய, துறவி ஸாவோபாதிவிநாமுகததூய, சுடர் தேஜோருபமான ஆதமாவினுடைய, விளக்கம் - ஆவிப்பாவத்தை, தலைப்பெய்வா - தலைப்பட வேண்டியிருக்கும்வாகுள், அறவனை - (ஏவமவிதாதிக்காரிகளுக்கும் பலநிவாஹர னுகையாலே பரமதாராயிகதூய, ஆழிப்படை - (மநஸஸுததிஹேதுபூதன) திருவாய்மொழியுடையதூய, அறந ணனை - பரமபாவரூபுதன ஸவானை, மறவியையினறி ஸாததவேந, மனத்துவைப்பார நினைப்பதே! என்று கேட்பித்தாராயிற்று அனறிசிய, ஜநமபாயுத்ததுமே திருகைக்காக யோருபஜநாததிலே நினறு அவிதயாகாம தேஹாதி ஸமஸதோபாதிவிருத்தததூய தேஜோமயனான ஆதமாவினுடைய விஸ்தாபவத்தைப் பெறவேண்டுவா, உபாஸநதாம நிவாஹகதூய, அந ஞாததமோநிவாகதகமான திருவாய்மொழியுடையதூய, அதயநத பாவநபூதன ஸாவோபாவனை விசேசதாஹிதமாமபடி நிரநதரபாவநாமுகததாலே நெருகிலே வைப்பாக்கள் என்று உபாஸகரை ிசாலலவுமாம்

இ - முதற்பாட்டில், நிரதிசயபோகயனானவனை ஆஸாயிததுவைகது ஸ்தாநாப யோஜநத்தை அபேக்ஷிப்பதே! என்று கேவலரை நிந்தித்து, அவர்கள் சிறுமை பாராதி அவர்கள் அபேக்ஷித்ததைக் கொடுப்பதே! என்று அவனநிர்மையைக் கண்டு விஸமிதாராகிறா

[பிறவிததுயா] பிறவி என்கிற இது அஞ்சலிக்காரங்களுக்கும் உபாஸநைம் “ஜநாநகநொகூய” என்கிறவிடத்திலே ஜநமாதிகளுங் கூடுகிறாபோலே ஜநமஜநம னுகி ஸாமஸாரிகதூகம் அறுகைக்காக [ஞானத்துள நினறு] - அகமஜநாநமாபாதநிதே நினறு அகாகிறது - ஸாஸகஜநய ஜநாநமாபாதநிதிலே யெனறபடி. “சுடர்விளக்கம்” என்று பலமாகச் சொல்லுகையாலே இங்கு ஜநாநமாபாததையே சொல்லுகிறது, யதோபாஸநமிதே பலம் [துறவி] - துறக்கை சரீராவஸநததிலே [சுடர்விளக்கம்] - ஜநாநகுணகமாய ஸவய பாகாசமாயிருக்கிற ஆதமாவினுடைய அஸவருகித்தையை [தலைப்பெய்வா] கிடநிவா பிறவிததுயாற ஞானத்துள நினறு என்று - உபாஸநம் துறவிசுடர்விளக்கதலைப்பெய்வை-பல பாகருதிவிநாமுகததம் ஸவருபத்தை ஸாக்ஷாதகரிக வேண்டியிருப்பா [அறவனை] - த மிக்கனை அநஸய்யயோஜநரோடொக பாயோஜநாதரபாரையும் அவகிகரித்து அவர்கள் அபேக் தத்தைக் கொடுப்பதே! என்கிற தாராயிகதே! என்கிறா [ஆழிப்படையநனை] - கையுநதி வாழியுங் கண்டு அதில காலதாழாதே, ஆதமாதபவவிநோதியைப் போக்குகைக்கு உறுப்பா ஸுததி மாதரத்தையே உபஜீவிப்பதே! என்கிறா அமுககயக்குங் கூரிய உவ்வாபோலே சாணிசசுறறைப் போலேயுமிதே அவனை நினைத்திருப்பது [அநகனெனறு] ஸுநதிமா ரத்தை நினைக்கிறது கையுநதிருவாய்மொழியுமான அறுகைக் கண்டால், “இன்னுரொன்றறியேன என்று முன்னடிதோற்றதேயிதே தாங்கள் இருப்பது [மறவியையினறி] மனத்துவைப்பாரோ அவனுடைய போகயதையைக் கண்டுவைத்தும் தங்கள் புருஷாதத்தை மறவாதே ஆஸாயி நிற்பார்களே [மறவியை] - மறப்பை [இனறி] - மறுப்பினறிககே மறவாதே அவாரு கும் ஆஸாயிக்கலாமபடி யிருப்பதே என்கிற தாராயிகதே! என்று கருத்து ஒருவன் ஒருதபவை செய்தால், ஸமவதிகைகயும் அரிதாயிதே நிவாஹகனுக்கு இருப்பது

நடு - முதற்பாட்டு இப்படி நிரதிசயபோகயனானவனை விட்டு, பாயோஜநந்த தைக் கொண்டு அகலுவதே என்று கேவலரை நிந்திக்கிறா

முதற்பாட்டு - பிறவி இய்யாதி ‘ஆழிப்படையநனை மனத்துவைப்பாரோ’ என்ற பதங்க டுடையிதது அவதாரிகை - இப்படி இதயாதி

[பிறவித்துயர ஞானதனு நினறு] - “ஜராஜரணஜோக்ஷாய” (ஜராமரணமோக்ஷாய) எனறு இப்பாரு முணு, கேவலா; அவாகளைச் சோல்வுகிறது ஐஸுவாயாத்திக்கும், ஆதம் பராபதிகாமனுக்கும், பகவத்பராபதிகாமனுக்கும் ஓகதுமாயிறறு ஸாவேஸுவரண உபாஸிகையும அநதிமஸமருதியும், இனிப பேறில் தாரதயம் வருகிறபடியேனீ எனனில, - உபாஸஸமயத்திலே சிறுகககோலுகையாலே அதாவது - அவனளவும சேலலாதே நடுவே வரமபிடகே கொளளுகை அததையிறே “வரமபாழிவந்து” என்கிறது அதுதனக்குஅடி - அவாகள ஸுக்குநதாரதமயம், “உதபுவிபுயாலஜகெஹோஜதாஸுபுக்ஷுகிதேதாஜகபும” (சதுர்விதாபஜந்தேமாமஜநாஸ ஸுபகருதினோஜபு) எனறு அருளிச்செயதானிறே ஸுக்குநதததுக்கு அநுபுமமாகவாயிறறு புருஷார்த தங்களில் ருசி பிறபபது, ருசயநுணமாக்கவாயிறறு உபாஸிபபது, உபாஸநாநுணமாக இருககக் கடவது பலம் [பிறவித்துயா இதயாதி] - “இவணைபபறி இப்பேறறைப பேறறுபபோவதே” என் கிறா “பிறவி” என்கிற இததால ஜநமநதோடககமாக வுண்டான மறறை ஜநதுவிகாரங்களை யும் நினைக்கிறது ஆக, ஜநமஜராமரணதி ஸாமஸாரிக ஸகலதுநிதங்களும போமபடியாக “இந் நினறநீர்மையினியாமுருமை” எனறு - இவாதாமும் கழிககிறதாயிராநிகசசெய்தே, இவாகளை நிந் திககிறதுககு கருததெனீ எனனில், - இவாகு விரோதிபோமது ஆறுஷங்கிமாய, பகவதநபவம் உததேஸயமாயிருக்கும், அவாகளுக்கு துக்கிவருகத்தினான உததேஸயமாயிருக்கும் [ஞானதனு நினறு] - இவவனுஸநதாநம் அவவருகே போகாநிககச் செயதேயும், ஆதம்ஜநாநாதரத்திலே கால் ஊனறு அடியிட்டாயிறறு நிறபது “துறவி” என்கிற இது - துறக்கையைச் சோனனபடி. / “பிறவித்

இப்பாடபல கேவலனுக்கு வாசகமான பதம் ‘பிறவித்துயர’ என்கிறதென்று விவகித்தது, இது கேவலனுக்கு வாசகமெனக்ககு நியாமகம் ஸூதிரையில் அவன அருளிச்செயத வசக மென்கிறா-ஜராஜரண ஜோக்ஷாய இதயாதி “பிறவித்துயர” என்கிற இது - “ஜராஜரணஜோக்ஷாயஸுபுக்ஷுகிதேதாஜகபும” எனறநின அததம் ‘ஞானதனு நினறு துறவிச்சடாவினககரதலைப்பெயவா’ என்கிற இது - ‘தெவபுஹுதகிபு’ எனறநின அததம் ‘ஆழிப்படையாதணனை மனத்துவைப்பார’ எனறது ‘ஜோஜாபிசு’ எனறநின அததம் இப்படி அநத ஸலோகாரத்தமும் இப்பாடமே ஸமாநமாயிருக்கையாலே, அநதஸலோகத்தை உபாதாநம்பணனி அவாகளைச்சோலவுகிற தென்கிறா கேவலனுக்கும் பகவதஸமாஸுர யணம் வேணுமோ? எனன, ஐஸுவாயாநநிகீதம் இதயாதி இனி - இப்படியானபின்பு, பகவதஸமாஸுரயணம் ஸமாநமானபின்பு எனறபடி விவரணம் - அதாவது இதயாதி அததையிறே - அத்தைப்பறறவிறே, வரபு- மாயாதை வாருபெரே இத்தயாதி - திருபபலாண்டிச கைவலயமாதரத்திலே நீங்கன இடகெகொண்ட வரம் பொழிந்து எனறபடி அதுதனக்கு அடி - இப்படி வரமபிடகெகொளளுகைக்கு அடி ஸுக்குநதாரதமய நிகததவததுக்கு பராமணம்-உதபுவிபுயா இத்தயாதி தோஸு ஸபதமே ‘சுதெ-பாஜிஜூலஸுரபு-பூ டீ-ஜூ-நீவஹுதகபு’ இதயுத்தாராததம் ‘ஸுபுக்ஷுகிதேதாஜகபு’ எனக்கையாலே-ஸுக் ருத தாரதமயம் வித்தமெனறு கருதது கெழலலாவறறறும் பவித்ததை அவரோஹ காமததாலே அருளிச் செய்கிறா - ஸுக்குநத்துக்கு இத்தயாதி ருசயநுணமாக - புருஷாரத்தத்தில ருசயநுணமாக “ஆழிப் படையாதணனை வைப்பாரோ” எனற காரததிலே நோககரப பாடகெருத தாரதமயம் - இவணைப்பறி இத் தயாதி மறறையையிந்து ரிகாரங்கையாயும் - ஃ சுவி பரரிணகெ விவபு-கெ சுபகூபிகெ வித ஸு” என்கிற ஜநதுவிகாரங்கையும பவிதம் - ஆக, ஜநம் இதயாதி தடஸதஸகையை அறுவதித் துப பரிஹுகிகிறா - இந்நின்ற இதயாதி திருவிருத்தம்-க இவறறிலே நிலினிறுபோநத வாஸநருகிகள்கிற வவபாவங்களை உன அககோரம் பறறினபின்பு உன அககோரபலததையுடைய கங்கன பராபியாதபடி யெனறு அததம். “நினறு” எனற பதத்துக்கு பாவம் இவ்வநுஸந்தாநம் இதயாதி அவவருகேபோகாநிககச்செய் தேயும் - இநத ஸ்வாத்மாநுஸதாநம் பராரிபான ஸாவேஸுவரணவம் செலவாநிகசசெயதேயும் ஆதம் ஜூநாநமாநாததிலே காலாநறு அடியிட்டே எனறது - “ஆதமாநுபவமேஅமயம்” எனற புருஷாரத்தத்தை வரை நடுகொண்டு, உபாஸநதஸயில் ஆதமாவை பரதாநமாக அதுஸகித்து எனறபடி துறக்கையைச் சோன்ன படி - “துறவிதுறகை மறலிமறபே” இதி நிகண்டு ‘பிறவித்துயர’ எனறுவைத்தது, திரியடமே, “துறவி”

துயரம்” என்றதினுடைய பலருபமான பரகருதிவிரிமுகதவேஷத்தை “சுடாவிளக்கமதலைப்பெயவார” என்கிற இது - “ஞானத்துள்ளினம்” என்ற அதினுடைய பலருபமான யிருக்கிறது ஸமஸார தஸையில் காமமடியாக வரக்கடவ ஸங்கோசமில்லையேறே மோக்ஷதஸையில், விக்ஸிதமாயிருக்குமிதே ஜஞானகுணகமூமாய ஜஞானாதாமாயேறே வஸதுதான இருப்பது “பிறவித்துயரம் ஞானத்துள்ளினம்” என்றது - உபாஸநமானால் துறவிச்சுடாவிளக்கம தலைப்பெயவை பலமா யிருக்குகிறே [பிறவி இத்தயாதி] - ‘ஸாமஸாரிக ஸகலதுக்ஷகஞ்ஞம் போகவேணும்’ என்று ஆதமஜ்ஞானத்திலே ஊன்றினிய பரகருதி விரிமுகதமான ஆதமஸவருபத்தை பராபிககவேணடியிருப்பாரா [அறவனை] - அவர்களபடியையும், பலமகோக்ஷகிர்வனபடியையும் பாரா, “என்ன பரமோதாரோ” என்கிறா வதேனுமொரு பரயோஜநத்துக்கும் தனனையே அபேக்ஷிதமநதனையாராதே வேணவேது ‘எங்களுக்க லீவேண்டா, ஈக்ஷாதாரயோஜநம் அமையும்’ என்றிருக்கிறவர்களுக்கும் அததைக் கொடுத்தே விவேதே! என்ன தார்மிகனோ என்கிறா [ஆழிப்படையநதனை] - ஆதமாநுபவ விரோதியைப் போகருக்கைகுப பரிகரமான திருவாய்யைக் கையிலே யுடையவன் அநதனனென்று - சாணிகச சாரமோபாதி ‘ஸூததன்’ என்று கொண்டாக்கித்தனை; போகயதையி் நெருக்கென்றதிலே ‘ஸூததிருணவிரிஷ்டன்’ என்றாயிறு அவர்கள் அநஸநதிப்பது கையுந் திருவாய்யுமான அழகைக் கண்டால் அதிலே காலதாழாதே, தங்கள் பரயோஜநத்துக்கு உறுப்பான ஸூத்திமாதரத்தையே பறவவதே! என்கிறா ✓ [மறவியையினி] - இவர்களுக் கையுந் திருவாய்யுமான அழகைக் கண்டால் முன்னடிதோற்றது, ‘சுககரத்தனைணலே’ என்றால், பின்னக கரைப்படுகித்தனையேறே இவா, திருமங்கையாழ்வாரும் “ஆழியோமே பொன்னாசாரங்கமுடைய வடகளை யினனாரென்றறியேன்” என்று உத்தேஸயவஸ்துவையும் மறக்கும்படி கலங்குவா பிள்ளாயி நல்லத்தை மறக்கப

என்ற புருகதிரஸனைப்ப பரிஹரிக்கிறா - பிறவித்துயரவென்றதின் இதயாதி அதாவது - “பிறவித்துயரம்” என்றது - உபாஸநவிக்ஷ ஸகலபம் “துறவி” என்று - பலவிக்ஷயவகலப மென்றபடி. துறவியென்று சொல்லுகிறது என்று கூட்டிக்கொள்வது “ஞானத்துள்ளினம்” என்றவைதது, ‘சுடாவிளக்கமதலைப்பெயவார’ என்றதுக்கும் - உபாஸநபலவிக்ஷ ஸகலபபாமாகக் கண்டுகொள்வது ஜஞானகுணகதவ ஜஞானருத்வகன் ஸமஸாரதஸையிலு மில்லையோ? மோக்ஷதஸையிலே ‘தலைப்பெயவார’ என்கிறதென? என்ன, ஸம்ஸாரதஸையில் இதயாதி ‘சுடா’ என்றும், ‘விளக்கம்’ என்றும், இரட்டப்ப தென? என்ன, ஜஞானகுணகமூமாய் இத்தயாதி ஜஞானாதாமாய் - ஜஞானவஸுபனுமாய் ‘சுடா’ என்று - ஜஞான குணகதவமும், ‘விளக்கம்’ என்று - ஜஞான ஸவருபவமுஞ் சொல்லுகிறதென்று பத்வயத்துக்கும் ஸாததத்யம் ஆக, ‘துறவிச்சுடாவிளக்கம் தலைப்பெயவார’ என்றதுக்கு - பரகருதி விரிமுகதஸா ஜஞானகுணகஸா ஜஞானஸவருப ஸமான ஆதமவைப் பெறவேண்டி யிருப்பர் இதி ஸபதாரததே ஜே, ‘பிறவித்துயரம்’ என்ற வாக்யவிராணம் - பிறவித்துயரம் ஞானத்துள்ளினம் என்றது உபாஸநமானால் இதயாதி - உபாஸநமானால் - உபாஸநவிக்ஷயாயி ஸகலயானால் பலமாயிருக்குமிதே - பலவிக்ஷயாயிஸகலயாயிருக்குமிதே உத்தாரத்தத்தைத் தொகுத்து ஸபதாரதம் அருளிச்செய்கிறா - ஸம்ஸாரிக இதயாதி துறவி - துறவத, பரகருதிவிரிமுகதமான அறவன் - தாரமிகன் ‘அறவனை’ என்கிற விசேஷணத்ததுக்கு பாவம் - அவர்களபடியையும் இத்தயாதி பாரா - பார்த்து அவன்படி - குணகத்யம் அத்திகளுடைய மகோரதபூரணம் பண்ணுகை - தாரமிகதவ மென்கிறா - அதேனும் இத்தயாதி இது வயாய்யாதாவின் ஈடுபாடு ‘அவர்கள் படியையும்’ இதயாதி வாக்யவிராணம் - எங்களுக்கே இத்தயாதி ‘ஆழிப்படையநதனை’ என்ற விசேஷணத்ததுக்கு பாவம்-ஆதமாநுபவ இதயாதி அந்நனை - பாரமாமனை விராணம் - ஸூத்திருண இதயாதி நிதாபாயவஸாயிதவே ஹாததபாவம் - கையுந் திருவாய்யுந் இதயாதி ✓ ‘மறவியையினி’ என்று அவர்களை நிகதிகைக்கு, தாம் மறப்பரோ? என்ன இவர்க்கே இத்தயாதி தரைப்படும் என்றது - ‘தாமது’ என்றதுக்கு அததம் திருமொழி கூற-ஆ ஆழியோமே இதயாதி திருவாய்யோடே ஸபருஹனியான பூரீஸாரங்கததையுடைய ஸவாமிகளை, தேவனோ! மறவியனோ! இன்னாரென்று அறிக்கெனென்றபடி ‘இன்னாரென்றறியேன்’ என்றதுக்கு பாவம் பிள்ளாயி என்று பிள்ளையென்றது - வாரதததபாடு நல்லத்தை - பசவதவிக்ஷபத்தை இவ்விக்ஷயம் கையுந் திருவாய்யுமான இவ்விக்ஷயம்

பண்ணுநிறக, இவலிஷயம் தீயத்தை மறவாதோழிவதே! [மறவியையினி] - அவனுடைய போக்யதைதையுங் கணவேசது, தங்கள் புருஷார்த்தத்தை மறவாதே ஆசுரய்யாநிறபாகள மறவியை மறப்பை, மறப்பினிககே, மறவாதே மனத்துவைப்பாரே உபாஸகபரமானால், சுடாவிளக்கம் - குணபரகாஸகமான விகரஹமாகக்கடவது அவனுடைய போக்யதைதைய அனுஸந்தித்து வைத்தும், பின்னையும் இந்நிலை சூரியாதே நிறபதே! இவவரிய செயலைச் செய்கைக்குத் திண்ணியராவதே இவாகள்! பிறவித்துயரஹ ஞானத்துள் நினறு துறவீச்சுடாவிளக்கந தலைப்பெய்வா, மறவியையினி, அறவனை யாழிப்பபடையநதணனை மனத்து வைப்பாரே இதயநவயஃ (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

வைபபாம்மருத்தாம் அடியரைவலவினைத்
துபபர்மபுலனைநதும் துஞ்சககோடானவன
எபபர்லயவர்க்கும நலத்தாலுபர்நதுயர்நது
அபபர்லவன் எங்களாயாகோமுநதே

ஆ — (வைபபாம்) பின்னையும், தன் திருவடிகளையே 'பாமபராபயம்' என்று தன்னை ஆசுராதீததாராககல் எமபெருமானுடைய அபிநிவேசத்தைச் சொல்லுகிறா

ஆநந்தா திசலயானகுணங்களால் பரஹ்மாகிக் கிறகாட்டிலும் உதகருஷ்டனயவைத்து ஆசுராதீதலஜாதியரைய வந்து பிறந்தருளி, அவர்களுடைய ஸவஸம்ஸாலேஷவினோதியான ஸமஸாரத்தைப் போகருகைக்கு மருநதுமாய, பராபயமுமாயிருக்கு மென்கிறா

ஓ — இரண்டாமபாட்டில், அநநயபரயோஜநாதிறத்திலே எமபெருமானிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறா

[வைபபாமென்று தொடங்கி] - ஆசுராதீதாக்கு பராபயமான பாம்புருஷாததமும், ததவிரோதியான ஸமஸாரம் போகருகைக்கு மருநதுமாய அவர்களை ஸவஸம்ஸாலேஷஜநகமான மஹாபாபத்தை விளக்கவற்றான இரத்திரியங்கள நலியிலும் நலிவுபட விட்டுக்கொடான [எப்பா லென்று தொடங்கி] - ஆநந்தவல்லியில் சொல்லிநின்றபடியே எல்லாவிடத்திலுமுள்ள எல்லாநி

தீயத்தை - ஸைவலயத்தை சிவபாக்யஹிநா மறவாதோழிவதே யெனறபடி 'மறவியையினி' எனறதோடே 'மனத்துவைப்பாரே' எனறதையுங் கூட்டி ஸுபதார்த்தம் - அவனுடைய இதயாதி இப்பாட்டு உபாஸகபரமாயிருக்குமென்று திருவுள்ளமபற்றி அநந்தநிவாஹத்திலே 'சுடாவிளக்கம்' எனறதுக்கு அர்த்தம் - உபாஸகபரமாக னால் இதயாதி உபாஸகஸுபதம் - இப்பகூத்திலே பகவத்பராபதிகாமபரம் இரத்த நிவாஹத்திலே பாட்டுக்கு ஸுபதார்த்தம் - ஸாமஸாரிகலகலதுரிதகனும் போட்டபடியாக பகவதஜ்ஞாதத்திலே நின்ற பாக்குதிஸம்பதமறது, குணபரகாஸகமான பகவதவிக்ரஹத்தை அநுபவிக்கவேண்டியிருப்பாரகன், உபாஸகநிவாஹகனய, அஜ்ஞாந தமோநிவாததகமான திருவாழியையுடையவனய, அதயநதபாவஸூதனான ஸாவேஸவான விச்சேதரஹிதமாக கிரந்தரபாவகாமுகததாலே கெஞ்சிலெவைப்பா றென்று கூடீ - குணங்கள் விளக்கம் - ததபரகாஸகவிகரஹம் பரதமநிவாஹாநுகுணமாக அருளிச்செய்கிறா - அவனுடைய போக்யதைதைய இதயாதி வாக்யதவயத்தாலே ஓநீதிலே - ஸவபரயோஜநத்தை மறவாதேயிருக்கிற நிலை திண்ணியர் - கடினா அசவயம் - பிறவித்துயர் இதயாதி (ச)

துவகாட்டில் ஆரதத்தாலே மேறபட்டு வாங்கமலஸைகளுக்கும் நிலமன்றியே நிருநதுவைப்பெய
தன்னுடைய நிரவதிக கருபையாலே ஆசாரிதாக்காக இடையாரில் பரதாரதைய வந்து பிறந்தான்

ப—அநந்தரம், அநநயபாயோஜநராய அநநயஸாதகராயிருக்கும் விசேஷாதிகாரிகளு
க்கு அதுபாயமான் அகியாயிதாரதயோகததையுடையவ னென்கிறார்

அடியரை - (தனக்கு அஸாநாரண)சேஷத்தாரணவாகளை, வலவினை - பார்பல மான்
காமங்குளினுடைய, துப்பரம் - மிடுககிளவழியிலேயான, புலனைதும் - இந்நரியங்களைநி லும
அகப்படும், துஞ்சுகொடான நயரிக்குமபடி விட்டுக்கொடா கவனனவன், வைப்பரம்
(அவர்களுக்குப் புருஷாததமான) நிதியுமாய, மருநதரம் - (ததாராபதிவிசேஷ நிவருத்தி ஸாத
நமுமான) மருநதுமாம் (எவ்வனையென்னில்),—எப்பால் (மதுஷயாரதம் தொடங்கி பரஹ்மாரத
தம் ஈருன்) எல்லாஸததலத்திலுமுள்ள, பவாக்கும் எல்லாசேதநாக்கும், நலத, நால் - ஆநந்த
தால், உயாரதுஉயாரது - மிகுது, அப்பாலவன் - (வாங்கமலஸைகளுக்கொட்டா, படி) அவ்வருகாவ
னாய, எவகள் - (அநநயரான்) எவகளுக்கே கூறாய, ஆயா - (அறிவிசேசரான்) இடையாக்கு,
கொழுந்து - தலைவனானவன் என்று - பாராபயபராபகவேஷத்தை அருளிசெய்தாராயிறாய்
வைப்பரம் மருநதரமவன் என்று - மேலோடே கூட்டவுமாம்

இ—இரண்டாமபாடியல், அநநயபாயோஜநாதிற,நதில் அவனிருக்குமபடியை
சொல்லுகிறார்

[வைப்பரம்] - பாராபயமான புருஷாததமான நினைத வகைகளாலலாம் அதுபவிக
கைக்கு யோக்யமாமபடி சேமிததுவைக்கும் நிதியோலே கனனை யாக்கிவைக்கும் [மருநதரம்] -
விசேஷநியைப் போகவி போகதருநவஸுகதியைக் கொடுக்கும் இததால் பாராபதவரு சொல்லு
கிறது, “நிவட்டாணமெஷஷ்டி” எனனககடவதிறே இப்படி செயவது ஆகாது? எனனில், -
[அடியரை] - பாயோஜநாததத்தைக் கொண்டு அகலாதே, தானே பாயோஜநா நிருக்குமவா
களுக்கு [வலவினைததுப்பரம் புலனைதும் துஞ்சுகொடானவன்] - விஷயங்களிலே மூட்டி ஸவ
விசுலேஷ ஜநகமான மஹாபாபததைப் புண்ணுளிகைகக்கு ஸமாத்தமான ஸதோதாரதநிரதரியங்
களால் நகிகுமபடி விட்டுக்கொடான துப்பு - ஸாமாதயம். “ஸூராதூராயதே” இதயாராய
“வ்யாஜிநாஸாஷ்டிணஸூகி” எனனககடவதிறே “அவன்” என்கிறது ஆரை? எனனில், -
[எப்பால் இதயாதி] - எல்லாவிடத்திலுமுள்ள எல்லாரிலுங்காட்டில் ஆரதத்தால் மேறபட்டு
[அப்பாலவன்] - மதுஷயாரதம் தொடங்கி ஸதருணிதோத்தர காமததாலே பரஹ்மாரதத
தளவரு சென்று, அததை மதுஷயகோடியிலே யாக்கி, மேலமேல் கலபிததுக்கொண்டு ஆரதத
தைப் பெருக்கினுமும் பரமானங்களால் வாங்கமலஸைகளுக்கு நிலமன்றென்று மீளுமபடி. அவ்வரு
கான் ஆரதததையுடையவன் [எவக் ஸாயாகொழுந்தே] - இப்படி ஸாவாதிகையவைத்து,
ஆசாரிதாக்காகத் தாழவுக்கு எல்லையான இடையாரிலே வந்தால் பிறந்தவன் [ஆயாகொழுந்து] -
இடையா பரஹ்மாதிகள கோடியிலே யென்னுமபடி தாழவில் வந்தால் அவர்களுக்குத் தலைவன
னவன், கோபஸஜாதியுயவந்து அவதரித்தது - தனபககலிலே நயஸதபராரானை விஷயங்கள்
நலியாமைககனறே !

நடு.—இரண்டாம் பாட்டு ஸாவேஸவரனை ஆசாரயித்து எந் தாராயோஜநததைக்
கொண்டு போவதே ! என்று கேவலரை நிந்தித்தாரா, அவனதனையே பற்றியிருக்குமவர்களுக்கு,
அவனதா னிருக்குமபடி சொல்லுகிறார் இப்பாட்டில்

இரண்டாம் பாட்டு - வைப்பரம் இதயாதி தீழிற்பாட்டில் பாயோததை அதுவதித்துக்கொண்டு,
‘வைப்பரம்’ இதயாராய, ‘துஞ்சுகொடானவன்’ என்னுமவது கட்டாத்தது அவதாரிகை - ஸிவேஸவரனை
இதயாதி.

[வைப்பாம்] - ஆடு அறுதது பலியிட்டு, அரைபபையாககி, இஷ்ட விரியோகாஹமாம் படி சேஷமித்துளவகும் நிதிபோலே, இவனுக்கு நினைத்த வகைகளேலலாம் அறுபலிகலாம் படி தனனை இஷ்டவிரியோகாஹ மாககிவைக்கு மென்றிட்டு பராபயத்வம் சொல்லுகிறது [மருந தாம்] - ஆடுவும், கூடாத விஷயங்களையும் உண்டாக்கமாட்டாத ஸமஸாரிசேதநனுககிறே ஸாவாதிகளுன தனனை விஷயமாகக்கிறது, இவனதனனை அறுபலிக்குமபடி யென ? என்னில,— அகதறைகள் வாராதபடி அறுபவ விரோதிகளைப் போக்கித் தனனை யறுபலிகைக்கு ஈடான ஸகதி யோகததையுங் கொடுத்தத தனனையுங்கொடுக்கு மென்று அவனுடைய பராபகதவம் சொல்லுகிறது “ய ஸ்ருதூகாவயுஷா” (ய ஆதமதாபுதா) என்கிறபடியே ஆக, பராபயதவமும் பராபகதவமும் சொல்லிற்று இப்படி செய்வது ஆககு? என்னில,—[அடியரை]-“யதசெயத்” (நாமேயம்) என னும் ரிபபநதம் தவிராதாக்கு அவனைப்பற்றி ஒரு பாயோஜநததைக் கொண்டு அகலாதே, அவன தனனையே பற்றி அவனபடிவிட ஜீவித்திருப்பாரை வலிய வினைகளிலே கொண்டுபோய் மூட்டு கைக்கிடான ஸாமாதயததை யுடைத்தான இந்திரியங்களைநாலும் துஞ்சுககொடா னென்னுதல், அஞ்சிலும் புகுத துஞ்சுககொடா னென்னுதல் துப்பென்று - ஸாமாததயம் ‘அவன்’ என்கிறது, எவனைப் பற்ற ? அவன் தான் இப்படி செய்ய எங்கே கண்டோம்? என்னில,—அததை உட்பாதிக்கிறது மேல, [எப்பால் இத்யாதி] - ஸததாந விசேஷங்களாலும் மறுஷ்யாதி பேதங்களாலும் வரக கடவன் சிலஉயாததிக ளுண்டிறே, பூயிபோலன்றிறே ஸவாககம், மறுஷ்யாகளைப் போலல்ல விறே தேவர்கள் எப்பால் - எல்லா விடத்திலு மென்றபடி பாலென்றது - இடம் ‘அப்பால், இப்பால்’ என்னக்கடவதிறே - அவவிடம், இவவிடம் என்றபடியிறே எல்லாவிடத்திலு முண்டான எல்லார்க்கும் [நலத்தால்] - ஆநதததாலே மேலேமேலே போய், பினைையும் அதுதனனைச் சொல்லப்புககால் “யதொவாவொநி வதூஷெ” (யதோவாசோ நிவாததந்தே) என்று மீள வேண்டுமபடியான ஆநந்தபராசாயததை யுடையவன் ஸதகுணிதோததா கரமத்தாலே அபயஸ்ய

வைப்பு - நிதி ஆடறுதது பலியிட்டு அரைபபையாககை இஷ்டவிரியோசத்திலே வேறு அரை பபை - சாளிகை என்றிட்டு - என்று ஆடுவதும் - பராபயமானுவ உண்டாக்க மாட்டாத - காதஸையே அறுபலிக்கமாட்டாத ‘ஆடறுதது’ என்று தொடங்கி, ‘ஆக பராபயதவமும் பராபகதவமும் சொல்லுகிறது’ என்னுமளவும் - நிதிக்கும் மருநதக்கு முண்டான ஆகாரங்களை ஸாவாணுகு ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறபடி தனனையுங்கொடுத்து ஸத்தியையு கொடுக்கு மென்னுதற்கு பரமர்ணம் - ய ஆதமதா இத்யாதி ஆதமநி பலதரீ என்றபடி இவவிரண்டு பதங்களுக்கும் பாவம் - ஆக இத்யாதி அர்த்தநாதா - அவனை இத்யாதி முந தின் அர்த்தத்திலே, ‘அடியரை’ என்ற ஐகாரம் - அசை, அடியாக் கென்றபடி அடியாகு வைப்பாம், மருந தாம், அடியரை வவலினைத்துப்பாம்புலினைதும் துஞ்சுககொடான என்று, ‘அடியரை’ என்றத்தை - மீறும் மேலுக் கூட்டிக்கொள்வது அடியரை என்றதற்கு முன்ன அர்த்தம் - அத்வேஷதிகளை யுடையவாககென்று, தவிரியார்த்தம் - அநயபாயோஜநரை யென்று படிவிட என்றது-சாடு புலன் - இத்திரியங்களாதல், விஷயங் களாதல் இத்திரியங்களான போது - இத்திரியங்களாலே துஞ்சுககொடான, விஷயங்களானபோது - விஷயங் களிலே புகுத துஞ்சுககொடா னென்று பொருள் ‘எப்பால்’ இத்யாதிக்கு அவதாரிகை அவனென்கிறது இத் த்யாதி ‘எவனைப் பற்ற’ என்றதற்கு உட்பாதம் - எப்பால்! இத்யாதி அவனதான் இப்படி செய்யஎங்கே கண் டோம் என்றதற்கு உட்பாதம் - ஆயர்கொழுந்து என்றது அவன் - இத்திரியங்களாலேயாதல், விஷயங் காலே யாதல், ஸவாஸரித்தா ஸயிதாபடி ரகதிக்குமென்னுதது எங்கேகண்டோ யென்று - ஸனகார்த்தம் “எவா க்கும்” என்றால் போராத்தோ? ‘எப்பால்’ என்கிறது எதுக்காக? என்ன, ஸந்தாநவிசேஷ இத்யாதி விவா ணம் - பூயி இத்யாதி பாலென்ற - இடத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன, அப்பால் இத்யாதி யவர்க்கும் எல்லார்க்கும், எப்பால்யவர்க்கும் - எல்லாவிடத்திலு முண்டான எல்லார்க்கும் உயிர்த்து உயிர்த்து மோலே யோலே போய் அப்பாலவன் - அவ்வுருகன் ஆநதததை யுடையவன் விவரணம் - ஸதகுணித் இத் த்யாதி அப்யஸ்யமாந மாகாநின்றுள்ள - மெனமேலென ஏற்றிக்கொண்டு போகாநின்றுள்ள உத்ததத்துப் பா

மாந் மாகா நின்றுள்ள நிரதிசுயாநந்தயுகதன, “சூதநடிபடி” (ஆநந்தமயி) என்னக்கடவதிறே [எங்களாயாகொழுந்தே] - இப்படி ஸாவாதிகளுனவன இதர ஸஜாதீயரூப வந்து அவதரித்தது தனை ஆசரயித்தார விஷய பரவணராய முடியும்படி விடகேகோகேகவோ? தான சோகமோ ஹங்களை யந்பலிக்கிறது - தனைப பற்றினா சோகமோஹங்களை அநுபலிக்கைக்காகவோ? மேனமைக்கு எல்லையானவன தாழவுக்கு எல்லையிறந்து - இவர்களை அநாததப்படவிடவோ? [எங்களாயாகொழுந்தே] - கருஷணன திருவவதரித்த ஊரி லுள்ளாரோடே தமக்கு ஒரு பராக்ருத ஸமபந்தம் தேட்டமா யிருக்கிறபடி அன்றியே, [எங்கள்] - அவதாரநதான ஆழித்தாரத்தமா யிருக்குமிறே நவீத சௌபயநகரேஷாபம் பழையதாக எழுதிககிடக்கச செயதேயும், “எத்திறம்” என்றார் இவரேயிறே [ஆயாகொழுந்தே] இடையா தங்களுக்குத் தான பரஹ்மாதிகள் கோடியிலே யாமபடி அவர்களில் பரதானனவன துஞ்சக்கொடான எப்பால யவாகும் முதலாக அநவயம்

முன்றும் பாட்டு.

ஆயர்கொழுந்தாய அவரால்புடையுண்ணும்
மாயப்பிரானை என்மாணிக்கசரோதியைத்
தூயவமுதைப் பருகிப்பருகி என
மாயப்பிறவி மயாவறுத்தேனே

ஆ — (ஆயா) இப்படி, ஆசாரிதவாதஸலய ஸௌரீலய ஸௌந்தராயுள்ளஜ்ஜவலயாதி கலயான குணவிசரிஷ்டனாயிருந்த எம்பெருமானாகிற தூயஅமுதைப் பருகிப்பருகி, ஸகலகாலமும் அவனோடு ஸமஸரலேஷிக்கைக்கு விரோதியான ஸமஸாரத்தைப் போக்கினே னென்கிறார்

ஓ — முன்றும்பாட்டில், எம்பெருமானைத் தனக்கு இனிதாக புஜியாறிகசசெய்தே ஸாமஸாரிக ஸகல துக்கமும் போயிற நென்கிறார்

[ஆயரென்று தொடங்கி] - ஆயருளராகத் தானுந் தன்மையை யுடையரூப அவர்களது ஏதேனும்மொரு தாவயததாஸல்லது தரியாமையாலே வெண்ணைய களவுகாணப்புகு அகப்படடுத தாயிற்காட்டிலும் பரிவரான ஊரிஹுள்ளாரொல்லாராஹும் புடையுண்ணும் ஆசராயத்தை யுடைய ரூப ஆசாரிதராலே நெருக்குண்கையாலே பெருவிலையுனதனதிருவழகை எனக்கு அநுபலிக்கத்

மாணம் - ஆநந்தமய இதயாதி ‘எப்பாலயவர்கும்’ இதயாராய, ‘புலனைந்து துஞ்சக்கொடான’ என்று அநவயித்தத் தாதபாயம்-இப்படி ஸீவாதிகன் இதயாதி இவவாகமம் - ‘அவன தான இப்படி செய்ய எங்கே கண்டோ மெனனில்’ என்றதுக்கு உத்தரம் ‘நலத்தா ஹயாநதுயாநது’ என்றததையும், ‘கொழுந்து’ என்றத தையும் கடாஷித்த பாவம் - தாள்ஸோக இதயாதி வாகயதவயமும் ‘எங்களாயா’ என்று ஆயாக்கு விசேஷ ணமாகி பாவம் - கீருஷணன் இதயாதி ‘எங்கள் கொழுந்து’ என்று அவனுக்கு விசேஷணமாகி பாவம் - அன்றியே எங்கள் இப்பாதி ஸாவஸாதாரணமான அவதாரத்தை ‘எங்கள்’ என்னலாமோ? என்ன, - கலவநா ரந்தன் இப்பாதி ‘எங்கள்’ என்று - ஆசாரிதரெல்லாரையுங் கூட்டிக் கீழ் அருளிசெய்து, ஆத்மநிபந்ற வசனமாகித் தாதபாயம் - நவீத இதயாதி கொழுந்து என்றதுக்கு பரதானென்று அாதநாதத்தை அருளிச செய்துகொண்டு அநவயிக்கிறார் - இடையி் இப்பாதி இடையி் தங்கள் இதயாதிகுக் கருத்து இடையருக்கு பரதானனாயிருக்கையை பரஹ்மாதிகளுக்கு பரதானனாயிருக்கு மோபாதி அநிசயமாக நினைத்திருக்கு மென்று எப்பாலயவாக்கு மித்யாராய, ஆயாகொழுந்தானவன, அடியாக்கு வைப்பாய், மருதநாய், அடியாரை வலவீணத் தூப்பாய் புலனைந்து துஞ்சக்கொடான இதயவாய்

தந்தவனை [தூய அமுதை யென்று தொடங்கி] - நியமங்களும் வேண்டாதே, அதிகாரிதான் ஆரோமாவகவமாய், ஸாவதா ஸேவ்யமுமாய், ஸமஸாரத்தைப் போக்குமதுவுமாயிருக்கிற ஸூத்திரையுடைய அமருதத்தை மேனமேலென்ப பருகி ஸமஸாரத்தில் பிறக்கையாலே ஸஞ்சிதமான அஜஞ்ஞாதிகளையெல்லாம் போக்கினேன்

ப — அநந்தரம், பரதவஸூசகமான நிரதிஸ்யாநநகத்தினும அவதாரபரபுகதமான ஆஸரிதபவயதவம் அத்யநதஸாஸ மென்கிறார்

ஆயா - கோபாகரு, கொழுந்தாய - பரநாரஞயவைதது, (நவரீதசௌரயாதிநிபிததமாக), அவரால் - அவர்களாலே, புடையுண்ணும் - அடியுண்டு, மாயப்பிராண - (தத்துருபமாக அமுதை தொடக்கமான) ஆஸசாய சேஷடிதங்களைப் பண்ணுமவனாய் அதடியாக அவர்களை உட்படுத்தி, எனமாணிககச்சோதியை - (சாணியில் ஏறிட்ட) மாணிககம்போலே அவர்கள் நியமநகரில் ஒளிபெற்ற வடிவை எனக்காகினவனாய், தூய அமுதை - (பரதவமகலசாத சீலத்தை யுடையனாய்) ஸூத்தராமருதமானவனை, பருகிப்பருகி - நிரந்தரமாக அறுபவித்து, (போகாரத்தமாகப் பாலகுடித்தவனுக்குப் பித்தம் தன்னடையே நசிகுமாபோலே), என - என்னுடைய, மாயம் - பரகருதிகாரயமாயவரும, பிறவி ஜநமபரபுகதமான, மயாவு அஜஞ்ஞாதத்தை, அறுத்தேன நசிப்பித்தேன

இ — மூன்றாமாட்டில், எமபெருமானைத் தமக்கு இனிதாக புஜியாநிறகச்செய்தே ஸாமஸாரிக ஸகல ஸூகங்களும போயிற்று என்கிறார், எந்தாதமான பரயோஜநத்துக்காகப் பற்றி நேனலலேன, அவனைப் பரமபரயோஜநத்துக்கு உபாயமாகப் பற்றினேனுமலலேன, இனிய விஷயமென்று அறுபவிக்க இழிந்தேன, வீரோதியானது தானே போக்ககண்டே மென்கிறார்

[ஆயா கொழுந்தாய] - ஆயா வேராக, தான கொழுந்தாய, வேரிலே நேரவுண்டானால் கொழுந்து வாடுமாபோலே, அவர்களுக்கு ஒரு நஷிஷ வரில் தனமுதம் வாடுமென்கை, கரட்டிலே இடையாகரு அடிகொதித்தால் கருவுண்ணமுதமிதே வாடுவது [அவரால் புடையுண்ணும் மாயப் பிராண] - வெண்ணெய களவுகாண்ப புகரு அகப்பட்டு அவர்களெல்லாராலும் புடையுண்ணும் ஆஸசாயபூதனை அவலுரில் பரிவரில் வந்தால், காயரில் குறைந்தாரிலில் யென்கை [மாயம்] - அவாபநஸமஸதகரமனுக்குக் களவுகண்டு ஜீவிககவேண்டி, களவிலேயிழிந்தது, ஸத்யஸநகலபனா யிருந்துவைத்து அது தலைக்கட்டமாட்டாதே வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அவர்களாலே அடியுண்டு போககடியற்று நிறகிற நிலை [பிராண] - செய்தவையடங்க உபகாரமாயிருக்கை [எனமாணிககச்சோதியை] - அவர்கள் நெருக்க நெருக்க, சாணியிலேறிட்டுக் கடைந்த மாணிககம்போலே புகாமிகஞ்சா செல்லுகிறபடி [என] - அப்புகரை எனக்கு முற்றாட்டாககித் தந்தவனை [தூய இதயாதி] - அநத அமருதம் அதிகருதாதிகாரம், இது ஸாவாதிகாரம், பரஹம் சாயாதிநிபிதி யுண்டு அதுக்கு, இருநதப்படியிலே அறுபவிக்க அமையும் இதுக்கு [பருகிப்பருகி] - ஸகருதஸேவயம் அது, ஸதாஸேவயம் இது [எனமாயப்பிறவி மயாவறுத்தேன] - பரகருதி ஸமபநதபரபுகதமான ஜநமத்தாலே ஸஞ்சிதமான அஜஞ்ஞாதத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கினேன், அநத அமருதம் ஸரீரஸம்பநதத்தைப் பூண்கட்டும்,

நடு — மூன்றாமாட்டு பரயோஜநாதரபரரான கேவலரை நிந்தித்தார்; அந்யபரயோ ஜநாதிரத்தில் அவனிடுக்கும்படி சொன்னார் நீர் இவலிரண்டு கோடியிலும் ஆரீ எனன், 'நான் பரயோஜநாதரபரரனல்லேன், அந்யபரயோஜநாய் அவனைப் பற்றினேன்' என்று நோக்கோடுநேரே

மூன்றாமாட்டு - ஆயர்கொழுந்து இதயாதி வருத்தாதுவாத பூவகமாக உத்தாராதத்ததைக் கடர கூழ்த்து ஸகாபரிஹார ரூபேன அவதாரிகை-பாயோஜநாதர இதயாதி நோக்கோடுநேர் ஸாக்ஷத் ஆதமபர

சோலலவுமமாட்டாரே, அவனை அங்ஙனியாநிற்க, விசாரதி தன்னையே போய்க்கொடுகின்றவன் நான்' என்கிறா

[ஆயாகொழுந்தாய] - இடையர்க்கு பரதாநனயிருக்கும் இருப்புச் சொல்லிறமக கீழ், இங்ங், அவர்களில் ஏகதேஸஸ்ததனயிருக்குமபடி சொல்லுகிறது அதாவது - அவர்கள் வேராக, தான கொழுந்தா யிருக்குமவ னென்கிறது இடையா காட்டிலே பசுக்களினபின்னே திரிந்து, அவா களுக்கு அடிகொடுத்தால் பாடுவது கருண்ணெழுமகமாயிருக்கை, வேரிலே வெககை தட்டினால் கொழுந்திறே முற்பட வாடுவது / [அவரால் புடையுண்ணும] - அவனால் என்னுதல் அவளால் என்னுதல் செய்யாமையாலே - திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷிக்குடியிலும் இவனை நியமிக்க உரிய எல்லாதார் இல்லை 'மரத்தாலே ஓரடியடிப்பாக்கள போலேகாணும்' என்று பட்டர் அருளிச்செய ரல்லாதார் இல்லை 'அவாபதஸமஸ்தகாமனான ஸாவேஸ்வரன், தனக்கு ஒரு குறையுண்டாய யுமபடி [மாயப்பிரானை] - அவாபதஸமஸ்தகாமனான ஸாவேஸ்வரன், தனக்கு ஒரு குறையுண்டாய வந்து அவதரித்து, ஆசாரிதஸபாஸமுள்ள தரவயத்தாலல்லது தரியாதானாய், அதுதான நோனோடு நேரே கிடையாமையாலே களவுகாணப்படுக, தலைககட்டமாட்டாதே வாயது கையதாக அகப் பட்டுக் கட்டுணை அடியுண்டு நிற்கும் நிலையை அங்ஙனத்தித்து, 'மாயப்பிரானை' என்கிறார் [என மாணிக்கசசோதியை] - ஆசாரிதா கட்டியடிக்க அடக்க, களங்கமறக் கட்டையுண்ட மாணிக்கம் போலே திருமேனி புகாபெறும் வருகிறபடி கட்டின அளவுக்கு வெட்டென்றிருக்குமவன், கட்டி யடிக்கப்படுகால் புகாபெறச் சொல்லவேண்டுமோ? கண்ணியா குறுங்கயிறுநால் கட்ட வெட்டென றிருந்தானிறே [என] - அப்புகரை எனக்கு முற்றாட்டாக்கினவன் [தாயவமுதைப் பருசிப்பருகி] - தேவாக்களாதிகாரிகளாய், பரஹ்மசாயாதிரியமங்குள வேண்டி, ஸக்ருதஸேவையாய் யிருக்குமிதே அது ஸாவாதிகாரமுமாய், ஒருநியதியும் வேண்டாதே, ஸதாஸேவையுமான அம்ருதமிதே இது [என இத்யாதி] - ஆசாசாயமான ஜந்மமடியாக உண்டான அஜ்ஞாநத்தை வாஸனையோடே போக்கி னேன ஜந்மத்துக்கு ஆசாசாயமாவது - ஒருபடிப்பட்டிராமை மயாவறுததே னென்கிறது - "இந்நின்ற கீரமை யிரியாமுறமை" என்று அபேக்ஷித்தபடியே பலாநுபவம் தம்மதானகையாலே அருளிச்செய்கிறா

(க)

ஸ்ரமஸையாமென்று சொல்லவும் மாட்டாரே யென்றபடி.

பெருநுகதயயிரிற்றாரம் - இடையர்க்கு இத்யாதி கொழுந்துக்கு வருஷாகாலத்திதவாகாரம் அவ லம்பய - பராதநாயகு சொல்லிற்று கீழ், வருஷாகதேஸவாதத்திதவதைப்பற்ற - ஏகதேஸஸ்ததன் என்கிறது இங்கு இதயால் - பராதநாயகு சொல்லுகிறது விவரணம் - இடையர்காட்டிலே இதயாதி அவர்களுக்குவாத வயஸம் தன்னதெனனுமத்தை - "ஆயாகொழுந்து" என்கிற பதம் காட்டுமோ? என்ன, வேரிலே இதயாதி / 'அவரால்' என்கிற பஹுவசகத்துக்கு பாவம் - அவனால் இதயாதி நியாமயஸ்தயின் சாமாவதியை பட்டா பூரிஸ உக கியாலே காட்டுகிறா-மாதநா'லே இதயாதி மாதநா'லே-மதசாலே ஆசாசாயமேது? என்ன, அவாப்த இதயாதி பிரானை - ஸாவேஸ்வரன், 'நிறகுமலை' என்றவீடத்திலே - "மொவ்யூடிடிடிக்கூயிகூ-காம லிடிடாதிதாவகி" என்கிற குறுகிவசம் அநுஸந்தேயம் 'ஆயாகொழுந்தாய' இத்யாதி பதஸங்கதியை வருதி சரித்து அருளிச்செய்கிறா - துஸரிதர்கட்டியடிக்க இத்யாதி அடியுண்டால் புகாபெறக் கட்டுமோ? என்ன, கட்டினவளவுகீத இத்யாதி வெட்டென்றிருக்கை - உகத்திருக்கை அவன் இப்படியிருந்தானோ? என்ன, கண்ணியா இத்த்யாதி-திருமொழி-இ-கூ எ பலபிணைக்கையுடைத்தாய்க் குறையிருந்துள்ள தாயபாலே கட்ட இசைகிருந்தா னென்றபடி ஸ்ரீநாட்டாக்கினவன் - பூண்போஜனமாக்கினவன் நாயிஸம் - பரிசுத்தி துய மைக்கு பாவம்-தேவர்கள் இத்யாதி வீபஸைக்கு பாவம்-ஸ்தர்கிலேவயம் இதயாதி பாஷ்மசரியாத் நியம மாவது - அம்ருதபாஸக காலத்தில விஷயவிர்த்தயாதி நியமம் நிரிய மயாவு - பிறவியடியாக உண்டான மயாவு ஒரு பூடிப்பட்டிராமை - தேவாதி ஸாரிணையெககை அவன் போககிறாறுயிருக்க, 'மயாவறுததேன' என்று-தாமபோககிறாக்க சொல்லுகிறது சேருமோ? என்ன, -மயாவறுததேனென்கிறது இத்யாதி காமேன

(க)

நான்காம் பாட்டு.

மயாவறஎன்மனத்தே மன்னினுனதன்னை
உயாவினையேதரும ணைசுடாககற்றையை
அயர்விலமரர்கள் ஆதிககோமுநதை என
இசைவினை எனசொல்லியானவிடுவேனோ?

ஆ — (மயாவற) இப்படி எம்பெருமானோடு வருத்தமான ஸம்பலேஷித்துக்கு ஒரு படியானும் மேலொழிவில்லை யென்கிறா தனதிறத்தில எனக்கு உள்ள அஜ்ஞாநமெல்லாம் போம்படி. எனனுள்ளே புகுந்தருளி, தன்னுடைய கல்யாணமான குணஸ்வரூபங்களை அதயந்த விஸ்தமாமப்படி. எனக்குக் காட்டியருளி, தனக்கு ஸதருஸரான அயாவறுமமரர்களோடு ஸம்பலேஷிகுமாரபோலே எனனோடு ஸம்பலேஷித்தருளினவனை எவ்வளவு நான் விடுமப்படி? என்கிறா,

ஒ — நாலாம்பாட்டில், தன்படியைக்காட்டி. எனனை இசைவித்து, அயாவறுமமரர்களோடு கல்குமாரபோலே எனனோடுகலந்த மஹோபகாரகளை எனக்கு விட உபாயமுண்டோ? என்கிறா

[மயாவறவென்று தொடங்கி] - அஜ்ஞாநமெல்லாம் போம்படி ஒருநாளும் மாறாதே எனநெஞ்சிலே யிருந்து எனக்கு மேனமேலென உச்சராயத்தைத் தந்து அது தன்பேறாகக் கொண்டு அந்தாலே விட விளங்குகாநின்றதுள்ள அழகையுடையவனை 'ஓன்சுடாககற்றை' என்று தமமை ஸரீகரிகைக்கு அடியான அழகைச் சொல்லுகிறது என்றுஞ் சொல்லுவா [அயாவென்று தொடங்கி] - பகவதவிஷயத்தில் விஸமரணமில்லாத அமரர்களுடைய ஸத்தாதிகளுக்கு ஹேதுவாய பரதாரமாயவைத்து எனக்கு 'தனனையநுபவிப்போம்' எனனும் இசைவைப் பிறப்பித்தவனை

ப — அநந்தரம், இப்படி ஸாஸனான இவனை நான் விடுகைக்கு விரகு உண்டோ? என்கிறா

மயாவு - அஜ்ஞாநம், அற - அறுமப்படி, எனமனத்தே - எனநெஞ்சுக்குள்ளே, மன்னினுனதன்னை நியயவாஸம்பண்ணுமவனாய், (எனக்கு), உயாவினையே - ஜ்ஞாநபகதயாதயிவருத்தியை, தரும - தருமவனாய், ஓண சுடாககற்றையை - நிர்ஜியாயபோகயமாம்படி தேஜோராகியான வடிவையுடையவனாய், அயாவு இல் - மறப்ப இல்லாத, அமரர்கள் - நியயஸரீகர்களுக்கு, ஆதிக கொமுநதை - ஸத்தாதிகேஹதுபூதனான தலைவனாய், என இசைவினை - (தனனைக்கிடடுகைக்கு) என இசைவுந தானிட்ட வழக்காமப்படியானவனை, என்சொல்லி - எத்ததைச்சொல்லி, யான - (அவனடி யறிந்த) நான், விடுவேன் - விடுவேன்? அஜ்ஞாநத்தைப்போக்கிறதில் நெனந்து விடவோ? அஸநநி ஹிதனென்று விடவோ? உத்காஷ்காநல்லெனென்று விடவோ? உஜ்ஜவலனல்லெனென்று விடவோ? அவிஸகநனை போகயனென்று விடவோ? அதுமதி ஸ்வாதீநையென்று விடவோ? என்று கருத்து

இ — நாலாம்பாட்டில், தன்படியைக்காட்டி. எனனை இசைவித்து, அயாவறுமமரர்களோடு கல்குமாரபோலே எனனோடுகலந்த உபகாரகளை நினைத்து விட உபாயமுண்டோ? என்கிறா முன்பு 'அயோகயன்' என்று அகனநவசாகையாலே இனி விடே நென்கிறா

[மயாவற] - அஜஞாநம் ஸ்வாஸநமாகப் போம்படி. [எனமனத்தே மனனிஞ்ஞ தனனை] - அஜஞாநம் பிணராட்டாதபடி என ஹருதயத்திலே வந்து புருநதான [மனனிஞ்ஞ தனனை] - இனி கந்தவய பூமியிலலை யென்று ஸத்தாவா பரதிஷ்டைபோலே யிருநதான [உயா வினையேதரும்] - ஜஞாநவிஸ்ரமப்பகதிகளை மேனமேலெனத்தரும் தந்து சமைநதான யிருக்கி லினை [ஹ்ணசுடாசகறறையை] - உபகரித்தான யிருக்கையனறிகடே, உபகாரங்கொண்டான யிருக்கும் கொள்கின்றவனவடிவில புகா தனவடிவிலே தோற்றியிருக்கை “ஸஸவ-டா-ந-யி-ட-மொ டு-வ-டா-வ-டெ-க-பு-அ-ந-ய-வ” ஹ்ணசுடாசகறறையென்று தமமை வரிகரித்த அமுக்கைச் சொல்லிறுக்கவுமாம் [அயாவிலமராகா] - பகவதவிஷயத்திலே விஸமருதியுமினறிகடே விச-சேதமுமினறிகடே யிருப்பது ஒருநாடாக உண்டாயிருக்கக்கிடா ஆளில்லாதாரைப்போலே எனனை விடாதே யிருக்கிறது [ஆதிகொழுநதை] - அவாகள ஸத்தாதிகளுக்கு ஹே ஹவாய பரதாநனு மாயிருக்கை [என இசைவினை] - அப்படியிருக்கிறவன எனனையும் அவாகளோடொக்கப் பண்ணு கைக்கு இசைவும் தானாய் வந்துபுருநதான [எனசொல்லி யானவிடுவேனோ] எனன கண்ணழி வைச் சொல்லி, நான் கைவாங்குவது? அஜஞாநம் அதுவாதிகது விடவோ? அஸநிஷித னென்று விடவோ? அநயபரனென்று விடவோ? நனமைகளைப்பண்ணித்தந்தில் நென்று விடவோ? பரதப்புகாரங்கொள்ள இருநதா நென்று விடவோ? மேனமை போராடுதென்று விடவோ? இசைவுக்கு கருஷிப்பண்ணினேன நானென்று விடவோ? எததைச் சொல்லி விடுவது?

நாடு —நாலாம்பாட்டு * (“இந்நின்றநீர்மையினியாழமுறமை” என்று அடியிலே நீர் அபேக்ஷித்தபடியே) உமமுண்டய அபேக்ஷிதம் தலைக்கடற்றே, இனி இவலிஷயத்தை விடபே யீடிக் குமித்தனையன்றே? எனன, நான் எனன ஹேதுவாலே விடுவேன? என்கிறா

[மயாவற] அஜஞாநமானது வாஸநையோடேபோக [எனமனத்தே மனனிஞ்ஞ தனனை] - ‘இன்னமும் மயாவுகுடிகொள்ளவொண்ணது’ என்று என்னுடைய ஹருதயத்திலே புருந்து ஸ்தாவரபரதிஷ்டையாக இருந்தவனை, சேடிசீயத்துக் குடியேற்றின படைவிகளை விடாதே யிருக்கும் ராஜாக்களைப்போலே ‘புறம்பேயும் ஒரு கந்தவயபூமி யுண்டு’ என்றதோற்ற இராமை இப்படியிருந்து செய்கிறதென்? எனனில்,—[உயாவினையேதரும்] - ஜஞாநவிஸ்ரமப்பகதிகளைத் தாராநினரு னென்னுதல யாதிகள் தலையிலே அடியிடுமபடியான உத்காஷத்தைத் தாராநினரு னென்னுதல [தரும்] - தந்துசமைநதானயிருக்கிலன்; † “காதலகடலபுரைய” ‡ “காதல்கடலின

நாலாம்பாட்டு - மயர்வற இதயாதி ‘விடுவேனோ’ என்றதற்கு பாஸகம் அருளிச் செய்யா நின்ற கொண்டு, ‘என சொல்லி யான விடுவேனோ’ என்றதைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - உம்முண்டய இத்தயாதி அபேக்ஷிதம் தலைக்கடற்றே யென்றது - “மாயப்பிறவி மயாவறுததேன” என்றதைப் பற்ற

தமதிருவாயாலே சொல்லுகையாலே ‘வாஸநையோடே’ என்றது லித்தம் ஸத்தாவரபரதிஷ்டையாக இருக்கைக்கு ஹேதுவை தருகடாநத பூவகமாக ஸாதியா நின்றகொண்டு, ‘மனத்தே’ எனஹ அவத-ரணத்துக்கு அாததம் அருளிச் செய்கிறா - சேடிசீயத்து இதயாதி சேடிசீயத்து - காடுவெட்டி முநதிக அர்த்தத்திலே, ‘வினை’ என்று - கிரியையாய், உத்காஷத்துக்கு ஹேதுவான கிரியை யென்று - ஜஞாநவிஸ்ரம-பகதிகளைத் தாராநினரு னென்னுதல ஜ்ஞாநமாவது பாணவத்திற சொல்லுகிற ஸேஷத்வஜ்ஞாநம் விஸ்ரம்பமாவது - ஸமஸவிலே சொல்லுகிற உபாயார்த்தவஸாயம் பக்தியாவது - நாராயணபதத்திற சொல்லுகி, பாராயணத்தைத் தவிதியாதத்தில, ‘உயாவினையே’ என்று முழுச்சொல்லாய், உச்சராயத்தையே தரு மென, படி ‘தரும்’ என்ற வாததமாஸாத்தம்-தந்து இத்தயாதி பகதியை மேனமேலுங் கொடுக்குமோ? எனன, காதல்

மிகப்பெரிதால்” * “நீளவிசுமபுகழியப்பெரிதால்” † “சூழநததனிற்பெரிய” [ஒண்கடாக்கறறையை] - இததால், எனக்கு உபகரித்தானாயிருக்கையனறியே, ‘தான உபகாரங்கொண்டான’ எனனுமிடம் வடிவில புகரிலே தோற்ற இரானிறு னென்னுதல், தமமை வரீகரித்த அழகைச் சொல்லிறற்குவு மாம், “தெஜஸா ராபரிஉஜி-கூம்” (தேஜஸாமராபரிமூஜிதம்) எனனுமாபோலே இப்படி தனபேருக உபகரித்தவன், தன் உபகாரங் கொளவா ரில்லாதா னெருவோ? எனனில், —[அயா விலமராகளாதிகொழுநதை] - தான உபகரியாத அனறு, தங்கள் ஸத்தைகொண்டு ஆற்றமாட்டா தாரை ஒருநாடாக யுடையவன் பகவதம்பவலிஸமருதிகு பராக ஹவததை யுடையவராய், அவ வறுபவத்துக்கு விசசேதபாங்கை யினறிகே, நாங்கள் பலராயிருக்கிறவர்களுக்கு யாரகாதிகளெல லாக தானையா யிருக்கிறவனை [என இசைவினை] ‘நானலவேன’ எனறு அகலாதபடி என இசைவு தானையப் புருநதவனை [எனசொல்லி யானலிவேனோ] - ‘சிறிதுமயாவகிடநதது’ எனறு விடவோ? ‘மயாவைப்போககி, தானகடக்க இருந்தான’ எனறு விடவோ? ‘எனக்கு மேனமே லென நன்மைகளைப் பண்ணித்தந்திலன்’ எனறு விடவோ? ‘தானபண்ணின உபகாரத்துக்கு பரத புபகாரங் கொள்ள இருந்தான’ எனறு விடவோ? ‘வடிவழகிலலை’ எனறு விடவோ? ‘மேனமை போராது’ எனறு விடவோ? ‘இப்பேற்றக்கு கருவிபண்ணினேன நான்’ எனறு விடவோ? எத்தைச் சொல்லி நான் விவேது? எனகிறா (சு)

இதயாதி இஃத பரமாணஜாதம் - ஜஞாஸலிஸரம்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் இத்தால் இதயாதி ‘ஒண் சுடாக் கறறை’ என்றது - பூவபாவிபாதல், பாபாலியாதல் அதாவது - உயாலினையே தருகையாலே, அது ‘தன் பேறு’ என்று தோற்ற, ஒண் சுடாக்கறறையா யிருக்கிறு னென்னுதல், நிரவதிகதேஜோரூபமாண விகாஹத தை% காட்டி எனக்கு யேஷதவஜ்ஞாநாதிகளை யுண்டாக்கி, என்னை வரீகரித்தவ னென்னுதல் ‘ஒண்’ என் றித விசேஷணத்தாலே - தமமை வரீகரித்தமை தோற்றுகிறதிறே ‘சுடாக்கறறை’ என்றதற்கு பரமாணம் தேஜஸாந் இதயாதி பரதமேமசே பகவதம்பாதி பாஹுமாதயோ தேவா, “காஷ்ட ஸ்ரீகாஷ்டாஹி ஸ்ரீ ஹிஸு மகாபரஸு! சுவ-ஹிஸு-ஹிஸுஸுஸு-கம் தெஜஸாமராபரி மூஜிதமென்னுமாபோலே ‘ஒண் சுடாக்கறறை’ எனகிறு ரொனறபடி சுடர்க்கறறை-தேஜஸஸமூஹம் அவதா ரினை - இப்படி தூள் இதயாதி தானுபகரியாதவனறு இதயாதி அயாவிலலாமையாலே - பகவதம்பவலிஸ மருதி யில்லாமையாலே அமராய - ஸததாநாஸம் வாராமயிருக்கிறாக் ரொனறபடி ஸபதார்த்தம்-பகவதநூபு இதயாதி பராகபாவத்தை யுடையாய் என்றது - பராகபயபாவத்தையுடையா யென்றாய், விஸமருதயத் யாதாபாவத்தை யுடையாய் தூரகாதிகளெல்லாம் - ‘ஆதி’ என்கையாலே - தாரகதவபேஷதவங்களை சொல் விறறு, கொழுந்து’ என்கையாலே - போகயதை வோபபற்று உண்டானபினபிறே கொழுந்து உண்டாவது, தாரக போஷகங்க ளுண்டானபினபிறே போக்யததில் நெருசு செலவது, ஆகையாலே, ‘கொழுந்து’ என்று - போக்யதையை விவக்ஷிக்கிறது ஆதியத இதி - ஆதி? என்றாய், தாரகாதிகளாக ஸவீகரிக்கபடுமெவ னென்னு தல், யதவா, நித்யஸூதிரிளுக்குக் காரணமாகையாவது - அவர்களுக்கு தாரகாதிகளெல்லாம் தானையாய் கொண்டு, அவர்களுக்கு ஸததா நிரவாஹகறாயிருக்கை யென்னுதல். நித்யஸூதிரிளுக்கு ஸததா ஹேது பூத ளுன தலைவனென்று ஸபதத்துக்கு உள அர்த்தம் என் இசைவு தானாய்ப் புநீந்தவன் - என இசைவுக்கு அந்தார்த்தமாவாய் நினறு நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறவனை, தாமபூதஜ்ஞாநம் தாவயமாவையாலே, தச்சரீர கத்வமு முண்டிறே ‘மயாவது’ இதயாதி - பாதிபதம் ஹேது காப்பமென்று திருவுள்ளம் பற்றிப்பாவம் - சிறிது மயர்வு இதயாதி ‘ஒண்கடாக்கறறை’ - எனகிறகின் அர்த்ததவயாப்பிராயேண அருளிச் செய்கிறா - தான் பண்ணின இதயாதி வாக்க்யதவதாலே ‘என இசைவினை’ என்றததைப் பற்ற, இப்பேற்றுக்கு இதயாதி எத்தைச் சொல்லி நான்விவேது - அவனிடத்திலே ஒருருறை யுண்டான லனரே விடவாவ தென்று கருதது காமேண அளவய? (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

விடுவேனோ என் விளகை என னுவியை
நடுவேவந்து உய்யக்கொள்கின்றநாதனைத்
தோடுவேசெயது இளையசசிபர்கண்ணினுள்
விடவேசெயது விழிகுமபிரானையே

ஆ — (விடுவேனோ) பிரேமேதுகமாகத் திருவாய்ப்பாடியில் பெண்பிள்ளைகளுடைய கண்களிலே தோற்றி மறறொருத்தருக்குத் தோற்றத்தபடி களவிலே சில மொயல்களைச் செயதும், திருக்கண்களாலே பார்த்தருளியும் அவர்களை வரீகரித்து அவர்களோடு ஸம்பரலேஷித்தார்போலே பிரேமேதுகமாக வந்து எனக்குத் தன்னுடைய குணசேஷடிதவகளைக் காட்டி இவற்றாலே என்னை வரீகரித்து எனக்குத் தாக்கனாய், எனனோடே கலந்தருளின அக்கலவிப்பாலே என்னை உய்யக்கொள்கின்ற நாதனை நான் விடுவேனோ? என்கிறா

ஒ — அஞ்சாமபாட்டில், தன்னை யறியாதே மிகவும் அநயபரனாசிருக்கிற என்னை, தன் திருக்கண்களின் அழகாலே இடைபடுபண்களை அகப்படுகதிகொண்டாற்போலே பிரேமேதுகமாக விஷயீகரித்தவனை விட உபாயமுண்டோ? என்கிறா

[எனவிளகை பென்று தொடங்கி] - ஸவவிஷயாஜஞ்ஞாநாதகாரமெல்லாம் நீயகுமபாடி தன்னுடைய கலயாண குணங்களை பரகாசிப்பித்து நான் மிகவும் அநயபரனாசிருக்கச் செய்தே பிரேமேதுகமாய் வந்து ஸவவிஷயாஜஞ்ஞாந விஸரமப் பகதிகளைப் பிறப்பித்து உஜ்ஜீவிப்பியாரின்று கொண்டு என்னை அடிமைகொண்டவனை [தொடுவே செயது என்று மேலுக்கு] - நவநீதாதி களைக் களவுகண்டு 'இவன் களவுகண்டான்' என்று முறையிட வந்து இளவாய்ச்சியாகத் மதுராக குக்கொடுக்கவொண்ணாதபடி வேற்றொருவாக்குத் தெரியாதே அவர்கள் கண்ணுள்ளே படுமபடியாக விடவேபண்ணி நோக்கி அடிமைகொண்டவனை [கண்ணிலுள் விடவேசெயது விழிக்கும்] - கண்ணிலுள்ளே துத்தராவழிக்கு மென்றுமாம் விடவு-விடருடைய செயல் விடவேசெயது விழிக்கை - ஸவிலாஸமாக நோக்குகை பென்றுமாம்

ப — அநந்தம், அவன் எனக்குப் பண்ணின் உபகாரத்தை அறிந்த நான் விட ஆப னல்ல நென்கிறா

எனவிளகை என்னுடைய ஸவருபவிஷயமான ஜஞ்ஞாநநீப பரகாஸகனாய், என ஆவியை - என ஆதமாவை, (அவகாஸமபாத்தது), நடுவே - நடுவே, வந்து - புருஷன், உய்யக் கொள்கின்ற - (அஹநகாராதிகளால் அழியாதபடி) பிழைப்பித்துக்கொண்ட, நாதனை - நாதனாய், தொடுவே - அருதரிமசேஷடிதவகளை, செயது - பண்ணி, இள ஆய்ச்சியா - அநயயோக்யமான பருவத்தையுடைய இடைச்சியா, கண்ணிலுள் - கண்ணுக்குள்ளே, விடவேசெயது - தானும் அவர்களும்மிருத் தூரத்தருகயத்தைப் பண்ணி, விழிக்கும் - கண்கலப்புசெய்யும், பிரானை - உபகாரகனை, விடுவேனோ - விடவல்லேனோ? விடவு - தெளாததயம் பிரானென்று - தாங்கு பரகாஸிப்பித்த உபகாரத் தோற்றுகிறது

இ — அஞ்சாமபாட்டில், தன்னை யறியாதே மிகவும் அநயபரனாசிருக்கிற என்னை, தன் திருக்கண்களின்மூலே இடைபடுபண்களை அகப்படுத்தித் தோற்றப்போலே பிரேமேதுகமாக என்னை வரீகரித்தவனை விடுவேனோ? என்கிறா,

[விடுவேனோ என விளக்கை] ஸ்வவிஷயமான அஜ்ஞாநாதகாரம் நீங்குமபடி பண்ணித் தன்னுடைய கலயாண குணங்களை பரகாசிப்பித்தவனை விடுவேனோ? [என ஆவியை] “சுவாஜெஹ்வஸவதி” என்கிறபடியே உருமாய்ந்துபோன என ஆதமாவை [நடுவேவந்து] விஷயபரவண்ணாயப்போகாநிறக நடுவேவந்து, நிரேஹதுகமாக என்னவுமாம் [வந்து] நான இருந்தவிடத்தே கானேவந்து [உயயக்கொள்கின்ற] - அஸ்தகலபுனை என்னை “வஸந்தெநந் தொவிடி” எனப்பண்ணினபடி. [கொள்கின்ற] - கொண்டு விட்டிலன், மேனமேலெனக் கொள்ளாநிறகிற அததனை [நாதனை] - உயயக்கொள்கைக்கு நிபந்தனஞ் சொல்லுகிறது இழவு பேறு தன்னதான குடல்துடக்கைச் சொல்லுகிறது இப்படி தன்பேறாக க்ருஷிபண்ணின விடமுண்டோ? எனினில், - [தொடுவேசெய்து] - வெண்ணைய அவர்கள் கொடுக்கிலும் ‘வேண்டா’ என்று களவிலே யிழிந்து பிடிபட்டது கேட்டுத் திரண்டு சிங்கிடுமதுககாக வந்த இளவாய்ச்சியா புருஷாக்களுக்கும், வருத்தைகளுக்கும் ஒருபயமுமில்லை இவனுலே நெஞ்சாறல் பட்டவர்கள் ‘இவன் பிடிபட்டிருக்கட்டின்டான்’ என்றவாறே, பரிதையகாயக காண வருவர்கள் [கண்ணினுள்] - மறறை எவாகளுக்கும் தெரியாதுபடி விடவேசெய்து விழிகும் - தூதரக விழிகும் தூதுசெய்கண்களிறே விஷயமான சேஷடித்தக கொன்னவுமாம் விடா உண்டு தூதரக அவா களுடைய செயலைச் செய்து என்றுமாம் [பிரானையே] - அநநேககாலே அவர்களை அநநயா ஹகளாகுகின்றபோல என்னையும் அநநயாஹகுகளை உபகாரகனை

ரூ. — அஞ்சாமபாட்டு திருவாய்ப்பாடியில் இடைப்பெண்கள் க்ருஷணனைவிடே பரமபதத்தை வீருமபுமன்றறே நான் இவனை விடே புறம்பே போவது என்கிறா

[விடுவேனோ என விளக்கை] ஸ்வவிஷயமான அஜ்ஞாநாதகாரம் போமபடி நிரேஹதுகமாகத் தன்னுடைய ஸ்வரூபபுதுணை விபூதிகளை எனக்கு பரகாசிப்பித்தவனை “எனவிளக்கை” எனப்பாணை? அல்லாதார்க்கும் ஒவ்வாதோ? எனினில், இவரைப்போலே அல்லாதார்க்கு ஸநேஹ மில்லையே, ஸநேஹ முண்டாசிலிறே இவவிளக்கும் பரகாசிப்பது விளக்காவது தன்னையுங் காட்டிப் பதாரத்தங்கனாயுங் காட்டுவதோன்றிறே இவாக்குத் தன்னையுங்காட்டி ஸ்வஸ்வரூபத்தை யும் விரோதிஸ்வரூபத்தையுமிறே காட்டிக்கொடுத்தது [என ஆவியை இதயாதி] ‘தானேருவ னுளன்’ எனனும் அறிவாதல் தனபக்கல் அபேகைநயாதலின்றிகே, பரகருதிவஸயனாய உரு மாய்ந்துபோந்த என ஆதமாவை [நடுவேவந்து] - நிரேஹதுகமாக வந்து விஷயபரவண்ணாயப் போகா நிறக நடுவே வந்து மீட்ட இத்தனை [உயயக்கொள்கின்ற] கொண்டுவிட்டிலன், மேன மேலெனக் கொள்ளாநிறகிற இத்தனை “சுவாஜெஹ்வஸவதி” (அஸநேவஸவதி) என்கிறபடியே அஸ்தகலபுனை என்னை “வஸந்தெநந் தொவிடி” (ஸந்தமேநந்ததோவிதி) என்னப் பண்ணினான் “எனனவி” என்று உமமதாகச் சொன்னீர், உமமுடைய ஆதமாவை அவன் வந்து

அஞ்சாமபாட்டு - விடுவேனோ இதயாதி கீழிற்பாட்டுக்கு சேஷம் இப்பாட்டு இப்போது விடோ மென்கிறீர் ரித்தனைபோகுகி, பிணையும வனவேமுலகு ஆழ்வாலவீரோ நீ? உமமுடைய வாததையை விழ்வ விக்கப்போமோ? எனன் என்று அடியிலே அவதாரிகைக்குக் கூட்டிக்கொளவது

திபததுக்கு உண்டான தமோநிவாதத்தவ் பதாரத்த பரகாஸகவாகாங்களை அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வவிஷயமான இதயாதி ஸநேஹம் - பகதி, தைலஞ்ச அவனை வினக்காகச் சொல்லுகையிலே ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார்-விளக்காவது இதயாதி தன்னையுங்காட்டி இதயாதியாலே மூன்றைச் சொன்னது, அதத் பஞ்சகத்துக்கும் உபலக்ஷணம் பூவாவஸத்தாபராமாஸி ‘என்’ என்கிற பதம் இதயப்பிராயேண பாவம் - தானேருவன் இதயாதி உருமாயிந்து - ஸ்வரூபநாமாய நிர்ஹேதுகமாக வந்து என்கிறது-ஆததிகாரத்தம் விஷயபரவண்ணாய் இதயாதி - ஸபதாரத்தம் வாததமாராததம் - கொண்டு இதயாதி உய்யக்கொள்கின்ற

உயயதகோளள நிபநதநமென ? எனன, [நாதனை] - ஆருடைய வஸ்து அழியப்புகுது ? 'நான எனம் ஒருவனுண்டோ ? உடையவளுகையாலே செடதான ஆரேனுமபேறறுக்கு ஆரேனுய் யதநம் பண்ணுவார்களோ ? எனன, திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களபேறறுக்கு யதநம்பண்ணினா ஆர் [தொடுவேசெயது] - ஆராய்ச்சிப்படுஞ் செயலகனைச் செயது ஓரிடத்திலே போய்க் களவுகண்டு அங்கே அகப்படுமே, 'களளனைக காணவேணும்' எனம் இருப்பாரு முண்டே இவளுலே புண் பட்டவார்களெல்லாரும் காண வருவார்களே, புருஷாக்குதும் வருததைக்குதும் ஒருபயமிலலை, அருகே நின்றாகுத தோரியாமே புருவமநிரம்பின இடைப்பெண்கள கண்ணுக்குள்ளே விடுபடி யைச் செயது விழிகுதும் - தூதுவிமேபடியைச் செயது விழிகுதும் தூது வினேகையாகிற செயலைச் செயதென்னுதல், விடருடைய செயலைச் செய் தென்னுதல் * 'தூதுசெய்கண்கள்' எனனக்கடவ திறே, அதுவாதல், தூதத்தருடைய வயாபாருங்களைப் பண்ணுதல் († 'தவாஸமி, தாஸோஸமி' எனமுறபோலே சொல்லுகை) [பிரானையே] - அந்நோக்காலே இடைப்பெண்களை அந்நயார் ஹைகளாக்கிறாற்போலே எனனையும் அந்நயார்ஹமாக்கிவிட்டவனை விடுவேனோ ? (௩)

ஆறும் பாட்டு.

பிரானபெருநிலங்கீண்டவன் பின்னும்
விராயமலாத்துழாயவோபநதமுடியன்
மராமரமேயத மாயவன் என்னுள்
இரானேனில பின்னையானோட்டுவேனோ ?

ஆ — (பிரான) அவன் தான்விடில் செயவதென ? எனனில, தன்னுடைய அநிமேனா ஹரமான திவ்யசேஷடிதயமளாலும் அழகாலும் எனனைத் தோறபிதது அடிமையாக்கினவன் 'எனனை விடுவேன்' என்றால் நான் அவனை விட்டுவாட்டுவேனோ ? என்கிறார்

ஓ — ஆறும்பாட்டில், அவனே தான்விடில் செயவதென ? எனனில, தன்னுடைய திவ்ய சேஷடிதயமளாலே எனனைத் தோறபிதது எனனோடே கலந்தவனை நான்விட ஸம்வதிப்பேனோ ? என்கிறார்

நாதனை - அஹங்காராதிகளால் அழியாதபடி பிழைப்பித்துக்கொண்ட நாதனை யிதி ஸபதாத்தி நானேன் றெருவன் - ஸவநந்நான மேலுக்கு அவதாரிகை - ஆரேனும் இதயாதி ஸவாமியான அவன் ஸவந்தை லபிக்க யதநம்பண்ணின் விடமுண்டோ ? என்றபடி 'தொடுவே' என்ற வகாரத்துக்குத் தாத்தாயம் - சிலர் கொடுக்கிறா கொள்ளா நென்று தொடுவு - களவு அததை - ஆராய்ச்சிப்படுஞ் செயலென்றது, வெண்ணெயுண்டபோலே ஆராய்ச்சிப்படுகையும் அவனுக்கு உத்தேசரய மாகையாலே, ஆராய்ச்சி பிறக்கின்றே பெண்கள் திரளுவது ஆராய்ச்சிப்படும் செயல்கள் - கேள்விபிறக்கும் செயல்கள் ஆராய்ச்சிப்படும பரகார மேது ? எனன, ஓரிடத் திலே இதயாதி புண்பட்டவர்களென்று - குணசேஷடிதவித்தாரதல், விஸலேஷதுகிதாரதல் 'ஆய்ச்சியா' என்கையாலே புருஷர்களுக்கும், 'இளவாய்ச்சியா' என்கையாலே வருததைக்கு மெனற்படி பயமிலலை - கருஷணவிஸ்ரலேஷணத்தயமிலலை, ஈடுபாடிலலை யென்றபடி அருகே நின்றிருக்கித் தோரியாமே என்றது - 'கண்ணினுள்' என்றத்தைப் பற்ற அவர்கள் தனக்குத் தூதுவிமேபடியைச் செயதென்னுதல், தான் தூதுவிடுகையாகிற செயலைச் செயதென்னுதல், தவிதியாத்தவிவரணம் - தூதுசெய் இத்தயாதி தருதியாரத்தவிவரணம் - தூர்த்திருடைய இதயாதி தூதுசெய்கண்கள் இதயாதி - தூதகருத்யத்தைப்பண்ணும் கண்களைக் கொண்டு ஸ்வாபிபராயத்தை ஸபஷ்டமாசு சொல்லி யென்றபடி எனவின்கை யிதயாசபா பிரானேவிடுவேனோ இத்தயவய ? (௪)

* திருவாய்மொழி, க - க - க | குண்டலிதம் கவாசித்தம் என்பா

[பிரானென்று தொடங்கி] - தொடுக்கப்பட்டபு பரிமளத்தையும் செவ்வியையுமுடைய திருத்தமுதாயாலே அலங்கருதமான திருமுடியையுடையனாய், பரளயாரணவமக்கையான பூமியை எடுப்பதுஞ்செய்து ஆஸரிதா ஏவிறறுச்செய்து அவாகளபக்கலிலே வயாமுகத்தனாய், இச்செயல்களாலே எனனை அடிமைகொண்டவன் விராயமலாததுழாய - பூக்கள் விரவின் துழா பென்றுமாம்

ப. - அநந்தரம், அவனதான் அகலத்தேடினும் நான் இசையே நென்கிறா

பிரான - உபகாரகனாகக்கொண்டு, பெருநிலம் மஹாபருதிவியை, கீண்டவன் - எடுத்தவனாய், பின்னும் - தொடுக்கப்பட்ட, விராய மலா விரவின் மலையுடைத்தான், துழாய - திருத்தமுதாயாலே, வேயநத - செறியச்சுழப்பட்ட, முடியன் - திருமுடியையுடையனாய், மராமரமெயத - (மஹாராஜா விஸ்வஸிக்கைக்காக) மராமரத்தை மெயத, மாயவன் - ஆஸசாயபூதனானவன், என் - என்னுடைய, உள் - நெருக்கஞ், இரானெனில் - இரானென்னுமளவில, பின்னை - பின்னை, யான் - (அவனையொழியச் செல்லாத) நான், ஒட்டுவேனோ - இசைவேனோ? தொங்கு வேனோ? எனதுமாம் மாயவனென்று - மராமரமொன்றளவில நிலலாகே, ஏழுமாமும் மலையுடையாதாளமும் உருவ எயத ஆஸசாயம் விராயமலாததுழாயென்று - பரிமளத்தையுடைய செவ்வியத் துழா பென்றுமாம்

இ - ஆறம்பாட்டில், அவன் தான் விடில் செய்வதென்? எனனில், தன் நீரமையாலே எனனைத் தோற்றித்தவனை நான் விட இசைவேனோ? என்கிறா

[பிரான] - நிலா தென்றல் போலே தன்படிகளைப் பாராத் தமாகி வைக்கும்வன் இன்னுடைய உபபாதம் மேல் [பெருநிலங்கிணைடவன்] - ரக்ஷயவாகம் பாப்புண்டென்கை கை விடானே பரளயாரணவத்திலே புகு, பூமியைத் தன்பேருகத் தன்னை அழியமாறியெடுத்தாற போலே, ஸமஸாரணவத்திலே அடிப்பட்ட எனனை எடுத்தவன் [பின்னும் விராய மலாத் துழாய வேயநத முடியன்] - ஒப்பனையோடேயாயிற்று பரளயத்திலே முழுகிறது, நெருங்கத் தொடையுண்டு, பரிமளத்தை யுடைத்தாய், செவ்விபெற்றுள்ள திருத்தமுதாய, விரையை, 'விராய' என்று நீட்டிக்கக்கிறது அன்றிக்கே, மலா விரவின் துழா பென்னவுமாம் வேயநத முடியன் - சூழப்பட்ட திருமுடியையுடையவன், 'ஏயநத' என்று பாடமானபோது - சோநதமுடி. [மராமரமெயத் மாயவன்] - ரக்ஷணத்திலே அகிராவகை பண்ணின்வனுக்கு மழுவிவகிக்கொடுத்தும் அவன் காரியத்தை முடியச்செய்யும் வயாமோஹாதிரயத்தை யுடையவன் [என்னுளிரானெனில்] - இப்படி ஆஸரிதா கண்பக்கலிலே சேருகைக்கு கருவி பண்ணுமவன் எனப்பக விரானெனனில் 'எனில்' என்கையாலே விட ஸம்பாவனை யிலை யென்கை [பின்னை யானொட்டுவேனோ] - பின்னை நான் இசைவனோ? 'பின்னை நான் தொங்குவனோ' என்னும் ஆசனா

ராடு - ஆறம்பாட்டு இப்போது 'லிடோம்' என்கிறீரித்தனைபோக்கிப் பின்னையும் நீரல லீரோ, உமமுடைய வாதத்தையை விஸ்வஸிக்கப்போமோ? என்ன, அவனாலே அங்கீகருத்தன நான் அவனை விடுவேனோ? எனறா கீழிற்பாட்டில்; உமமை அவனதான் விடில் செய்வதென்? என்ன, தன்குணசேஷத்தங்காளே எனனைத்தோற்றித்த எனனோடே கலந்தவனை நான் விட ஸம்வதிப்பேனோ? என்கிறா இதில்

[பிரான] நிலா தென்றல் சந்தம் பிறாக்கேயாயிருக்குமாபோலே, தன்படிகளை யடை

ஆறம்பாட்டு பிரான் இதயாதி கீழிற்பாட்டில் அதத்ததை அதுவதிகிறா - இப்போது இது யாதி, பின்னையும் நீரல்லீரோ - வனவேழல்கி லாழவானோ? என்றப்ப.

பிரான் - உபகாரகன் நாராயணன், வாஸுதேவன் என்றாற்போலே 'உபகாரகன்' என்று நிருபக

யப பிறாககாககி வைககுமவன ஸாவலிஷயமாகவும ஆஸ்ரிதலிஷயமாகவும பண்ணும உகாரத்தை நினைத்து “பிரான” என்கிறது அததை உபபாதிககிறது மேல [பெருநிலங்கீண்டவன ஸாவலிஷயமாகப் பண்ணும உபகாரம் பரளயங்கோண்ட பூமியை நீருக்கும் சேறறுககும இருயா வடிவைக கோண்டு எதேதாறபோலே, ஸமஸாரபரளயங்கோண்ட எனனை யேதேதவன [பினை விராயமலாததுழாயவேயநதமுடியன்] - ஒப்பனையோடேயாயிறறு பரளயத்திலேமுழுகிறறு நெரு கத்தோடையுண்டு பரிமளபரசரமாய, செவவிபெற்றிருநதுள்ள திருத்ததுழாயமாலையாலே சூழப்பபட திருவபிஷேகத்தை யுடையவன விரையை - ‘விராய’ எனறு நீட்டிக்கிடக்கிறது அன்றியே மலாவிரவின் திருத்ததுழா யெனறுமாம [மராமரமெயத மாயவன்] - ஆஸ்ரிதலிஷயமாக உபகரி குமபடி மஹாராஜா, வாலிமிகேகையும் பெருமாள் ஸௌகுமாயததையும் அங்ஸநதித்து, ‘நீ வாலியைக கொலலமாட்டோ’ எனன, ‘நான வலலேன்’ எனறு மழுவேந்திக்கோதேத்துக காராயு செய்யும் வயாமோஹததையுடையவன் [என்னுளிரானேனில்] இப்படி ஆஸ்ரிதரை விஷை கரித்து அவர்களேற்றறுககுத தான கருஷிபண்ணுமவன், என்னுள் இரானேனில் ‘எனில்’ எகையாலே விட ஸம்பாவநாயிரலையெனகை [பினைனையாடேடுவேனோ] - ‘எப்ரகாரத்தாலு இரேன்’ என்னுமாகில, பினைன், நான அவனபோககை இசைவேனோ? என்னுடைய காமபா தநதாயமபோலே அவனுடைய ஆஸ்ரிதபாரதநதாயத்துககும ஏதேனும் கண்ணழிவுண்டோ? எக இசைவினறிககேயிருக்க அவனாலேபோகப்போமோ? அன்றியே, ‘நானதொங்குவேனோ’ எனறு பிள்ளான பணிககுமபடி.

(௧)

ஏழாம் பாட்டு.

யானோட்டியென்னுளிருததுவ மென்றிலன்
தானோட்டியெனது எனதனிநெருசைவஞ்சித்து
ஊனோட்டியினறு என்னுயிரிலகலநது இயல
வானோட்டுமோ? இனிபெனனை நெயிழககலே.

மாகச்சொன்னதுககு பாவம் - நிலா இதயாதி பாடிகள் - பரகாரங்கள் அடைய என்கையாலே ஸவருபநுட குணவிபூதிகளைச் சொல்லுகிறது ‘இன்னொரு’ என்னுமையாலே ஸாவலிஷயமாகவும ஆஸ்ரிதலிஷயமாகவும மென்கிறா ஆபததையையிலே உதவியுபகரிக்குமென்று அாதநாதரம் - ஸர்வ இதயாதி, வகாதநாதரம் அந்தை - உபகாரத்தை இப்போது பூமபூத்தரணமபண்ணினதை யருளிச்செய்ததுக்கு பாவம் - பிளையி இதயாதி இறயாத - பினவாங்காத பிளினும் - நெருங்கத்தொடுக்கப்பட்ட விராய - விரை, பரிமளம் மலர் - செவவி இரண்டாமாதத்ததுககு, புஷ்பம், வேயிந்த - சூழப்பட்ட வேயிதல் - புனைதலும் சூழ்தலும் ‘பெருநிலங்கீண்டவன்’ என்றத்தோடே கூட்டி பாவம் - ஒப்பனையோடே இதயாதி ஒப்பனை - அஸங்காரம் மலர்விரவின் - மலரோடேகூட்டின விரவுதல் - கூடுதல் மாமாம் - ஸாலவருகும் மாயவன் - வயாமோ ஹததையுடையவன் ஆஸ்ரிதாக்கு உபகரிக்குமிடத்தில மராமரமெயகைக்கு பாஸகதியேது? எனன, மஹா ராஜா இதயாதி ‘மராமரமெயத’ என்றத்தால் பவிததை அருளிச்செய்யாநின்றனுகோண்டு, ‘என்னுளிரா னேனில்’ என்றதுககு அர்த்தம் - இப்படி இதயாதி எரில் - யதி ‘இரான’ என்றதுக்காததம் - எரிகாரந தாலும் இதயாதி ஸவதகதரனுமையாலே போகனோ? எனன, என்னுடைய இதயாதி காமபாரதநதாயம் தக்கருபபாதிஹம், ஆஸ்ரிதபாரதநதாயத்துககு பரிஹிதயிலையெனறபடி அாதநாதரத்திலே டுட்டுவக- தொருகுக, அதாவது - தரிக்கை காமேனை அவயடி

(௨)

ஆ —(யானொட்டி.) எனனுடைய பாக்யஹாஸியாலே அவன் எனனை விட்டு எனக்கும் ஒரு புத்தி தன்னோடு பிறப்பிக்கில் செய்வதென்? எனனில, —எனனுடைய ஸமவாதபிணியே யிருக்கச்செய்த தானே ஓட்டிக்கொண்டுவந்து, தன்னுடைய குணசேஷடி, தாவிஷ்காரத்தாலே என்னொருசை வஞ்சித்து அகப்படுத்தி 'இந்த ஹேயமான பாகருதியோடே ஸம்பந்தத்திருக்கிற ஆதமாவோடே ஸம்பாலைவித்து வாத்திக்கிற இவன், தன்னை "விடுவேன்" என்றால் எனனை விட்டுவாடாமோ?' என்கிறா

ஒ —ஏழாமபாட்டில், எனக்கு இசைவினரிககேயிருக்கத் தானே வருந்தித் தன் திரு வடி களிலே சோதனுகொண்டவன், 'நான் போவேன்' எனனிலும் எனனைப் போகவிடா னென்கிறா

[யானொட்டி யென்று தொடங்கி] - நான் இசைந்து ஹருதயத்திலே இருத்தாலே நென்ன நிலை, தானே இருப்பதற்கு பாகிஜை பண்ணிக்கொடுவந்து அவிதேயமான எனனுடைய நெஞ்சைத் தன்னுடைய கலயாண குணங்களைக் காட்டி எனனை அறியாமே அகப்படுத்தி [வானொட்டியென்று தொடங்கி] எனனுடைய தேவதையே நிரதியாயபோக்யமாகப்பற்றி விடாமே நின்று என் ஆதமாவோடே கலந்து அக்கலவியாலல்லதுசெல்லாத தன்மைபையுடையவன்

ப —அநந்தரம், நான் நெகிழ்த்துக்கொடுப்போகிலும் அவன் இசையா நென்கிறா யான் நான், ஓட்டி - இசைந்து, எனனுள்-எனனுள்ளே, இருத்தவம் - இருத்தாலோம், எனநிலை - என்று நினைத்திலேன், தான் - தானே, ஓட்டிவந்து பாகிஜை பண்ணிவந்து, என-எனனுடைய, தனி ஸவதந்தரமான, நெஞ்சை நெஞ்சை, வஞ்சித்து - நான் அறியாதபடி வாய் கிரித்து, (அதுஅடியாலே), வான் சார்த்திலே, ஓட்டி பொருந்தி, நின்று-புருந்து நின்று, என் டாரிஞா - என் ஆதமாவிலே, கலந்து - கலந்து, இயலவான் - (அத்தாலே ஸததை பெற்றானு) நடக்கிறவன், இனி - இனி, எனனை எனனை, நெகிழ்க - நெகிழ்த்துக்கொள்ள, ஓட்டுமோ - ஓட்டுமோ?

இ —ஏழாமபாட்டில், எனக்கு இசைவினரிககேயிருக்க, 'வருந்திச்சோதனுகொண்டவன், 'நான் போவேன்' எனனிலும் போகவொட்டான் என்கிறா

[யானொட்டியென்னுள்ளிருத்தவமெனநிலை] நான் இசைந்து என ஹருதயத்திலே யிருத்தாலே நென்னநிலை இசைவு என்னாலே வந்ததாக்கிலன்றோ விடுகை என்னாலே வந்ததாவது இசைவினரிககேயிருக்கக் கிட்டின்படி யென்? எனனில, — [தானொட்டிவந்து] - நிரபேக்ஷணத் தான் 'உமமுண்டையபக்களிலே யிருக்கை தவிரேன்' என்று பாகிஜைப்பண்ணிவந்து "கடி நெயிரண்ணவாவி தரணலாமாஸ்யுவா" [என தனி நெஞ்சை] - எனக்குபவயமாய், தன்னு லுந் திருத்தவொண்ணாதபடி ஸவதந்தரமான நெஞ்சை [வஞ்சித்து] தன்னுடைய பீலாதி குணங் களாலும் வடிவழகாலும் எனனை அறியாமே அகப்படுத்தி மகஸஸப் பிடிபட்டபின்பு செய்ததென்? எனனில, —[வானொட்டிநின்றுஎனனுயிரிகலந்து] - அபிமதவீஷ்யத்தில் அழகுக்கு உகப்பாரைப் போலே, எனக்கு தயாஜயமான ஸாரீரத்தைத் தனக்கு போக்யமாகப் பற்றிநின்று, விலகாத தொரு ஸமயம் பெற்றவாரீர என் ஆதமாவோடே வந்து ஸம்பாலைவித்தான் [இயலவான்] - வயாமோஹத்தை ஸவபாவமரகவுண்டயவ நென்னுதல், இப்படி உதஸழகிக்கும்வ நென்னுதல், [ஓட்டுமோ இனி யெனனை நெகிழ்க்கவே] - முன்பு கவேஷமப்பண்ணித் திரிந்த நான் எனனை என் கைவசத்தே விட்டுத் திரிந்தான், இப்போது இப்படி நிரோதகமாக விஷய்கிரித்தவன் பஸ் தஸையிலே 'நான் நெகிழ்த்துபோவேன்' என்றால், அவன் ஸமவதிகுமோ?

எட்டாம்பாட்டு.

எனனைநெகிழ்க்கிலும் எனனுடைநன்னெஞ்சந்
தனைஅகலவிககத் தானுங்கிலலானினிப
பினைநெடுமடனைததோள் மகிழ்ப்புடை
முனையமரர் முழுமுதலானே

ஆ — (எனனை) ஆசாரிதவதஸஸனாகையாலே அவனதானும் எனனை விடான, என பகசுனுள்ள குணஹாநியாலே எனனை விட நினைக்கிலும், ஸாவேஸுவான தனனாலும் எனனுடைய நெஞ்சை விடமுடியாது, நெஞ்சோடுள்ள ஸம்பந்தத்தாலே எனனைபுக விடமுடியாது நெஞ்சை விடமுடியாதொழிவானென? எனினில,—அது நபினைப்பிராடபுயமையன்றோ? என்கிறா

ஒ — எட்டாம்பாட்டில், எனனை ஒருபடி விடுவித்தானாகிலும் அயாவதமமராகள ஸேவிகை நபினைப்பிராடபுயோடு கூட இருந்தருளின அழகைக் கண்டு அடிமைபுகை என நெஞ்சை ஸாவஸகதியான தானும் தன்பகலகினறும் இனி விடுவிகைமாட்டா நென்கிறா

[பினை யென்று மேலுக்கு] நபினைப்பிராடபுயுடைய நெடியதாயப் பணைத்திருந் துள்ள தோளை அறுபவிககைக்கு ஈடான முத்தனமையுடையனாகை பணைத்தோள் - வேய்போலே யிருந்த தோ ளென்றுமாம்

ப — அநந்தரம், இப்படிக்கொத்தவன் விடில் செயல்தென? எனினில,—எனனைப் பிரிக்கிலும் எனநெஞ்சை அவனாலும் பிரிக்கஅரிது என்கிறா

எனனை - (தானந்தரம் ஆநாநபிரோமங்களைபுடையனாய்த் தனை யொழியச் செல்லாத) எனனை, நெகிழ்க்கிலும் - நெகிழ்க்கிலும், நல (தனனால வஞ்சிதமாய்த் தனக்கு) நலப்பட, எனனுடை நெஞ்சந்தனை - எனனுடைய நெஞ்சந்தனை, அகலவிகை தனித்து அகலவிகை, தானும் (ஸாவஸகதியான)தானும், இனி கிலலான இனி மாட்டான, (முனபோலே விஷயாததா ஸகதமன்றே அவனதான), பினை - நபினைப்பிராடபுயுடைய, நெடும - நெடியதாய, பனை - சுறுமுடைத்தான, தோள் - தோளோடுசோந்த, மகிழ - மகிழ்ச்சியாகிற, பிடுடை - மேன மையையுடையனாய், முனை பூவரான, அமரர் நியஸவிரிகளுக்கு, முழு - தாரகாதி ஸமஸ தத்துக்கும, முதலானே - தானே முதலவனவனன்றோ? ஆதலால், அவர்களை விடலன்றோ எனனைபுக எனநெஞ்சையும் விடுவது என்று கருத்து பணைத்தோளென்று - வேய்போன்ற தோளென்றுமாம்

இ — எட்டாம்பாட்டு எனனை விடுவித்தானாகிலும், தன் கலயாணகுணங்ககளிலே அகப்பட்ட என நெஞ்சை இனி விடுவிகை புகத்தனலல நென்கிறா

[எனனை நெகிழ்க்கிலும்] - எனனாலன்றிககே “ஊடுடைநின்ற” என்கிறபடியே அத் தலையாலே கிடைய எனனை நெகிழ்க்கெவாணனது, அவவரியசெயலைச் செயயிலும், மயாவதம் எனனைப் பிரிக்கை அரிது, அசெயலைச் செயயிலும் என்னவுமாம் [எனனுடை நலநெஞ்சத் தனை யகலவிகை] - “நெஞ்சேயியறமுவா பெயமொடு நீ கூடி” எனறும், “தொழுதெழுந மனனே” எனறொரு சொல்லலாமபடி தன்பகலிலே அவகாலிதத் விலகலுணமான எனனுடைய மஸஸை விடுவிகை [தானும்கிலலான] ஸாவஸகதியான தானும் புகத்தனலல ஸாவஸகதி யான தான பண்ணிவைத்த வயவஸத்தை தனனாலான அழிககப்போமோ? ஸாவஸகதிவத் தோயாதி ஸதயஸகலபதவமும் வயவஸத்தித் மெனகை [இனி] - முன்பு செயயலும், இனிச

செய்யப்போகாது எத்தாலேயென்னில, — [பின்னை இதயாதி] - நபினைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக, நித்யஸூரிகள ஓலக்கமிருக்க, அசுசோத்தியழுகிலே தோற்று அடிமைபுக என்னெஞ்சை மீட்கப்போகா தென்கை அநதப்புர பரிகரத்தை ராஜாவாலும் அநாதாரிக வொண்ணாது “ஊரூக்ஷபூமணவலியப” என்கிறபடியே, நித்யஸூரிகள முன்பு பண்ணின பாதிகளை முடிய நடத்தவேணு மென்கை நபினைப்பிராட்டியுடைய நெடிதாயப்பணைத்திருநாளுள்ள தோளோடே யண்கையாலே ஆநந்திகிற முதனமையை யுடையவன் பன்னென்று - வேயாய, பசுமைக கும், சுறறுடைமைக்கும், செவ்வைக்கும் மூங்கில்போலேயிருக்கை யென்னவுமாம் “யஸ்ய ஸாஜநகாதஜா, ஸுபுரெயம்ஹிதகெஜ” [முன்னையமார்] பழைய அமார், “யசு.ஷபூயஃ பூயஜியெவாஸாரணா” என்கிற பழமையை யுடையாரை, [முழுமுதல்]-அவர்களுடைய ஸவருபாதிகளெல்லாம் ஸவாதீரமாயிருக்கை

ராடு -- எட்டாமபாட்டு ‘நான் விடேன், அவன் விடான்’ என்றோ போலே சொல்லுகிற தென ? இனி அவன்தான் ‘பிரிப்பேஸ்’ என்னிலும் தன்னுடைய கலயாண தணங்கிலே அகப்பட என நெஞ்சை அவனாலும் பிரிக்கப்போகாது என்கிறார்

[எனனை நெகிழ்க்கிலும்] - மயாவறமதிநலமுடையென்ற என்னைத் தானே அகற்ற அரிது, இவ்வரிய செயலைச் செய்யிலும், [என்னுடை நன்னெஞ்சந்தனை யகலவிகக] - “நெஞ்சேயிற றவா யெமமோடு நீ கூடி” என்றும், “தொழுதேழெனமனனே” என்றோ சொல்லாமபடி தனபக கலிலே அவகாஹித்த நெஞ்சந்தனை அகலவிகக [தானுமகிலலான்] - ஸாவஸகதி யெனன, எல்லாஞ் செயப்போமோ? என, செயதுபோந்திலனே ? இது நெடுங்காலம் என்ன, — [இனி] - அவனும் இனிமேலுள்ள காலம் மாட்டான், ‘இனி’ என்கிற உரப்பு எததைப் பற்ற ? என னில், — அததைச் சொல்லுகிறது, மேல [பின்னை இதயாதி] - நபினைப்பிராட்டி புருஷகார மாக நித்யஸூரிகள ஓலக்கமிருக்க அடிமைபுகு அநதப்புரபரிகரமான வஸதுவை அகற்றப் போமோ? நபினைப்பிராட்டியுடைய நெடிதாயச் சுறறுடைத்தாயப் பசுமையை யுடையதான மூங்கில்போலே யிருக்கிற தோளோடே அண்கையால் வந்த பெருமையை யுடையனாய், “யசு.ஷபூயஃ பூயஜியெவாஸாரணா” (யதரர்ஷயஃ பரதமஜாயேபுராணா) என்கிறபடியே பழைய ராய் யிருநாளுள்ள நித்யஸூரிகளுடைய ஸவருபஸ்தித்தயாதிகள தன அநீநாமபடி யிருக்கிற

எட்டாமபாட்டு - என்ன இதயாதி “என்னுடை நன்னெஞ்சந்தனை யகலவிகக தானும கில லான்” எனற பதத்தைக் கடக்கித்து அவதாரிகை - நான்விடேன் இதயாதி

யகியபதாரதம் - மயாவற இதயாதி நன்மைக்கு அரதம் - நெஞ்சே இதயாதி பெரியதிருவந தாதி - க என்னில முறப்பட நெஞ்சே முறபடியருக்கிற நீ பிரபட்ட என்னெடுகடிச் காரியத்தை நடத்துவா யெனறபடி “தானும” என்றதின் அரதம் - ஸாவஸகதி இதயாதி நெடுங்காலம் - ஸாவஸகதிலே தவறாத காலம் உரப்பு - தாராயம் தாரதாயம் - நபினை இதயாதி ஸபதாரதம் - நபினைப்பிராட்டி கித்ய இதயாதி பின் - மூங்கில பின்னைய தருஷ்டாநதமாகச்சொல்லுகையாலே அதுகருணடான ஆகாரங் ‘இயவவா’ னிச்செய்கிறார் - சுறறுடைத்தாய் இதயாதி தோளமகிநீடு - தோளோடே அண்கையாலே வந்த “விடுமெயெனறபடி ஸவஸலேஷஸுகமான மகிழ்ச்சியை - ஸவஸலேஷமென்கிறது, னுபசாரிகரிக ‘முன வொமார்’ என்றதுக்கு பாராணம் - யசு.ஷபூயஃ ஷபூயஃ ஜாநிநஃ, பூயஜிஃ - ஸவஸராயிருக்க யவர்கள் “வாஸாரணா வொஸாவிதவாஃ கித்யவொமார்” முற ஸவருபஸ்தித்தயாதிகளெல்லாவற துகளும், முதல் - காணாமாயிருக்கிவன என்றபடி தானுமகிலலான் என்று அவயம் காட்டினபடி.

வன தானு ட கிலான “ஹரிக்ஷ-மணவஹிபள” (ஹாயாக்ஷிகணஸநிதேள) எனகிற படியே அவாகள ஸநிதியிலே பரதிஜைஞபண்ணிறறு, நபபின்னைபிராடடி புருஷகாரம எங்ஙனே அகற்றுமபடி?

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

அமரர்முழுமுத லாகியவாதியை
அமரர்க்கமுதீநத ஆயாகோழநதை
அமரவழமபத நுழாவியேனனவி
அமரத்தமுவிற்று இனியகலமோ?

ஆ — (அமரர்) அயாவறுமமராகனதிபதியாய, அததிகலபகனாய, நிதிராயடுஸளந தாயததையுடையனான எமபெருமாறோடே பருதநநிததேதவாராஹமாமபடி ஸமபாலேஷிககை யாலே, இனி எனனனன அவனை விடமுடியாது எனகிறார்

ஒ — ஒன்பதாமபாட்டில், நாம அவனோடு கலந்த கலவியின மிகுதியால் விபாலேஷ ஸமபாவதை பிலலை யெனகிறார்

[அமரர்வென்று தொடங்கி] - அயாவறுமமரர்களுக்கு எல்லாம் தானே காரணமாயிருப பாலைய இஜ்ஜகததுகரும் காரணமாய ஸ்ரீ-தாமான பாயோஜநங்களை வேண்டின பரஹ்மாதிகளுக்கு அலாகளபேஷிதநகளைக் கொடுப்பது செயது இடைச்சாதியிலே வந்து அவாகள உள்ளாகத் தானும் உள்ளானவனை [அமரர்வென்று தொடங்கி] மிகவும் நெருங்கக் கலி என ஆதமா ஒருவ ராலும் பிரிக்ஷவாணனாதபடி ஸமபா'லேஷிதது

ப — அநந்தரம், ஸாவபரகாரத்தாலும் அவனை ஸமபாலேஷிதத என ஆதமா இனி அகல பாஸங்கமுண்டோ? எனகிறார்

அமரர்-நிதயஸூரிகளுடைய, முழு ஸவருபஸத்திபரவருத்திகளெல்லாவறுமுகரும், முதலாகிய ஹேதுவாயக்கொண்டு, ஆநியை பரதாநனவனாய, அமரர்க்கு அமரர்க்கு, அமுது (அவா ஆசைப்பட்ட) அமருத்ததை, நந்த - கொடுத்தவனாய, ஆயா - (தன்னோடு உறவுடைய ரான) ஆயர்களுக்கு, கொழுந்தை - தலைவனானவனை, எனஆவி - என ஆதமாவானது, அமர- அநநயார்ஹமான பொருத்தம் பிறகரும்படியாகவும், அமுமப - (ஸவாதந்தாயாதிகளான இடைத் தருமப அறுமபடி) கலப்புப் பிறக்கவும், துழாவி - (ஸவருபாதிஸமஸத்திவ்யததிதுரபுகு) ஸஞ சரித்து, அமர - இப்படிப்பருத்தஸித்திதயாதிகளிலலாதபடி, தமுவிற்று உகருதுகலந்தது, இனி அகலமோ இனி அகல பாஸங்கமுண்டோ? அமுமபுதல-செறியக்கலத்தல

இ. — ஒன்பதாமபாட்டில், நாம அவனோடு ஸமபாலேஷிததபடி, பிரிக்ஷயோக்யமனது எனகிறார்

வாவாததம் கியபுக்ஷ-உத்யாவி ராவணாஹ-கிராஸ-கி: “நாடுகொகிபு-கிஜா-கம்ஹரிக்ஷ-மணவஹிபள உத்யா-நிதி-நாணா-லீ-தா-யெடுவரிவனவி-தா” அவர்கள் ஸநிதியிலே- நிதயஸூரிகள ஸநிதியிலே பின்னைகொடுமபின்னிய்யாராய முழுமுதலான, எனனை நெகிழ்குமியதயாராய கிலா னித்யவய

(அ)

[அமரா முழுமுதலாகிய] நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸவருபா திகளெல்லாவற்றுகளுக்கும் தானே காரணமாக [ஆதியை] - லீலாவிபூதிபிஷுள்ளாராகுப புருஷாததோபயோகியான காரணங்களே பரங்களைக் கொடுக்கும்வனை இவ்வருளுள்ளாராகும் ஸூரிகளோபாதி பராபதியுண்டாயிருக்க இச்சையிலலாமையாலே, யோக்யதையைப் பண்ணிக்கொடுக்கு மளவிறே செய்யலாவது [அமராக் கமுதிந்த] - அநதக்காரணங்களைக்கொண்டு கஷ்டதாபரயோஜனங்களை அபேஷிப்பார்க்கு அவற்றையும செய்யுமவனை [ஆயாகொழுந்தை] - அநநயபரயோஜனாக்கு வந்து அவகரித்தது ஸூலபனாபத தனைக்கொடுக்கும்வனை “வாரித்ராணாயவலாய-திநாடி”. [அமர இதயாதி] - இப்படி உபய விபூதியுத்தனைக் கிடிக்செறிந்து எங்கும் புகு அதுபவித்தது என ஆதமா ஏகதரவய மென்ன லாமபடி கலந்தது [இனியகலுமோ] பருத்தகைத்தித்யுபலம்பயிலலாதபடி ஸவருபம் ஸவருபாது ரூபமாக ஸமஸலேஷித்ததும் அகல பரஸங்கமுண்டோ? பரகாரபரகாரிகளுக்கு ஏகதவபுத்தி பிறந்தால் பிரிக்கப்போமோ? ஜாதிகுணங்களைப் பிரிக்க வெண்ணுதாபோலே தரவயத துக்கும் நித்யததாஸாயதவமுண்டாகையாலே பிரிக்கவெண்ணுதாயிறே யிருப்பது

ரூ - ஒன்பதாமபாடே ‘தானுங்கிலலான’ என்கிற பரஸங்கநதானேன? ஏகதரவய மென்னலாம்படியான இத்தை எங்ஙனே பிரிக்கும்படி? என்கிறா

[அமரா முழுமுதலாகிய] - நித்யஸூரிகளுடைய ஸவருபஸத்தித்யாதிகள தன அநீநமாம படி யிருக்கிறவனை [ஆதியை]-அதுதொடங்கி லீலாவிபூதி விஷயமாயிருக்கிறது தனபகல ஸாவ பந்தம் ஸத்தாபரயுத்தமனறிககே யிருக்கிறவார்களுக்கும் தனைவழிபடுகெக்கு உறுப்பாகக்காரணங்களே பரங்களைக் கொடுக்கும்வனை [அமராகு அமுதாந்த]-அவன்கொத்தேத காரணங்களைக்கொண்டு, ‘எங் களுக்கு நீவேண்டா, உபபுசாறு அமையும்’ எனப்பார்க்குக் கட்டைக்கடைந்து அமருத்ததைக்கொடுக்கு மவனை [ஆயாகொழுந்தை]-‘அவ்வமருதம் வேண்டா, நீ அமையும்’ எனப்பார்க்காக வந்து அவதரித் துத் தனைக்கொடுக்கும்வனை [அமர இதயாதி] - இப்படி உபயவிபூதியுத்தனாயிருக்கிறவனைக் கிடிக்ச செறிந்து எங்கும்புகு அதுபவித்தது, என்னுடைய ஆதமாவானது ஏகதரவயமென்னலாம படி கலந்தது [இனி அகலுமோ] - இரணவேஸ்துவாக்கிலன்றே பிரிக்கலாவது பரகாரபரகாரிக் களுக்கு ஏகதவபுத்தி பிறந்தால் பிரிக்கப்போமோ? ஜாதிகுணங்களோபாதி த்ரவயமானதுக்கும் நித்ய ததாஸாயதவமுண்டாகில பிரிக்கப்போமோ? (க)

ஒன்பதாமபாடே - அமர இதயாதி ‘அமரத்தமுவிற்றினியகலுமோ’ எனறத்தைக் கடைகித்தது அவ தாரிகை - தானும் இதயாதி அமரருடைய முழுவதுக்கும் முதலாகிய என்று திருவுள்ளம் பற்றி அரத்தம் - நித்யஸூரிகள் இய்யாதி

மே நித்யவிபூதிவிஷயமாகையாலே - இதுதொடங்கி லீலாவிபூதிவிஷயம் என்கிறது தனபகல ஸாவபந்தம் ஸத்தாபரயுத்தமனறிககே யிருக்கிறவார்களுக்கு-ஸாவபந்தாஸாவம் ஸத்தாபரயுத்தமென்றபடி ஆதியை எனறதுக்கு அரத்தம் - தன்பக்கில் இதயாதி கொழுந்து - போக்யதாபரம் அமர - அமரது கிடிக், அருடிக்- அருமயி செறிந்து-நெருங்கி கழுவா - எங்குமடிகு அதுபவித்தது என் ஓவி - என்னுடைய ஆதமாவானது அமரத்தமுவிற்று - பொருத்தகலந்தது அதாவது - பருத்தகைத்தித்யாதிகள் இல்லாதபடி ஏகதரவயமென்ன லாமபடி கலந்ததென்று ஸபதார்த்தம் ஆனால், ஸவருபையம் சொல்லுகிறதோ? என்ன, பரகாரபரகாரிக் களுக்கு இய்யாதி, பரகாரபரகாரிவிரவே ஏகதவபுத்தி பிறந்தால் வென்றபடி ஜாதிகுணங்களை யன்றே பிரிக்கப் போகாது, தரவயத்தைப்பிரிக்கப்போகாதோ? என்ன, ஜாதிகுணங்கள் இய்யாதி பரபாபரபாவதருஷ்டாந்தம் கண்டுகொள்வது, இரண்டு தரவயயிறே நித்யததாஸாயதவமுண்டாகில் - நித்ய ததாஸாயதவபுத்தி யுண்டாகில் அமரா முழுமுதல இதயாரவய, ஆயாகொழுந்தை என்னுவி அமரவருமபத்துழாவி, அமரத்தமுவிற்ற இனியகலுமோ இய்யாவய?

பத்தாம் பாட்டு.

அகலிலகலும் அணுகிலணுகும்
புகலும்பரியன் பொருவல்லனெமமான்
நிகரிலவன்புகழ் பாடியின்பபிலம்
பகலுமிரவும் படிநதுகுடைந்தே

ஆ — (அகலிலகலும்) பரையோஜநாதராததமாகத் தன்னை ஆசாரயிததுத் தன்பக்க
விலே அந்த பரையோஜநாததைக் கொண்டு தன்னை அகலில, தான் இழவாளனாய்க்கொண்டு அவனை
அகலும் ஸவபாவனாய், அவாகளை அந்த பரையோஜநாததை விட்டுத் தனித்ததிலே அலபாபிமுத
யததைப்பண்ணினால், அவர்களாகக் கல நிரதிரயாபிநிலேசாதேதோடே விழும் ஸவபாவனாய், பரதி
கூலாக் கு துஷ்பராபனாய், ஸமாஸரயதேணுமுகராயிருப்பார்க்கு ஒரு தடையினியே புகு ஆசா
யிகலாமபடி எளியனாய், எனக்கு ஸவாமிபாயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஒப்பிலாத கலயாண
குணங்களிலே படிநது குடைந்த பாடி, பின்னையும் தருபதனாகப்பொருகிறிலேன என்று கொண்டு
தமமோடு ஸமாஸரேஷிததருளின எம்பெருமானுடைய குணங்களை அதுபவிக்கிறா

ஒ — பத்தாமபாட்டில், என்னோடுகலந்த எம்பெருமானுடைய குணங்களைக் கால
ததவமுள்ளதையும் அதுபவித்தாலும் தருபதனாகிறிலே நென்கிறா

[அகலிலென்று தொடங்கி] தன்னை யாசாரயிதது பரையோஜநாதராதங்களைக்கொண்டு
போகில் தான் இழவாளனாகக் கொண்டு அகலும் ஸவபாவனாய், அவாகளை அநநயபரையோஜநா
கில் நிரதிரயாபிநிலேசாதேதோடேகூட ஸமாஸரேஷிததும் ஸவபாவனாய், பரதிகூலாக் கு அணுக
லொண்ணாதானாய், ஸமாஸரயதேணுமுகராயிருப்பார்க்கு ஒரு தடையினியே எளியனுமாய், இந
நீரமைகளிலே என்னை அடிமைகொண்டவன் [நிகரிலென்று தொடங்கி] - ஒப்பிலாத அவன்
குணங்களிலே மிகவும் அவயாழிந்தது நிரதிரயமாகப் பாடி இனிமையின் மிகுதியாலே விடவும்
மாட்டுகிறிலேன

ப — அநநதரம், இப்படிப்பட்டவனை நிரதிரயாபவம் பண்ணினாலும் தருபதி பிறவா
மையாலே தவிர அரிது என்கிறா

அகலில (பரையோஜநாதராதங்களைக் கொண்டு) அகலில, அகலும் - (செய்யலாவது அறம்)
அகலும்வனாய், அணுகில் (அநநயபரையோஜநாத) அணுகில், அணுகும் - (அவாகளோடு ஒரு
நீராகக் கலக்கும்வனாய், புகலும்பரியன் - (அநநயபார்க்குக்கூட) அரியனாய், பொருவல்லன் அநநயாக
குத் தடையற்றவனாய், எம்மான் - இந்த ஸீலத்தாலே எனக்கு ஸவாமிபாய், நிகரிலவன் - இப்
படிக்கு ஒப்பிலாதவனுடைய, புகழ் புகழை, பகலும் இரவும்-பகலுமிரவும் விடாமல், படிநது
உளபுகு, குடைந்த எங்கும்கலந்த, பாடி பரையோஜநாதராய்ப் பாடி, இளைப்பிலம் - ஒவ்வாண
டாகிறிலோம் தவிரமாட்டுகிறிலோமென்று கருத்து பொரு என்று - எதிராய், தடையைக் காட்டு
கிறது, அனறியே, பொரு என்று - பொருத்தமாய், அநநயரைச சேசவல்லென்னதுமாம்

இ — பத்தாமபாட்டில், இப்படிப்பட்ட இவவதுபவத்தைக் காலததவமுள்ளதையும்
அதுபவித்தாலும் தருபதனாகிறிலே நென்கிறா

[அகலில அகலும்] - தன்னை யாசாரயிதது பரையோஜநாதராதங்களைக் கொண்டுபோகில்
தானும் இழவாளனாகக் கொண்டு அகலும் “நநசெய்ய” என்கிறபடியே அகலில, “பகிவாரா

வண்ணவய்யு” என்கிற சாபலம் உளனோகிடக்கக கண்ணாரோடே கொல்லு மென்னவுமாம் [அணுகில அணுகும்] - நாலடி வாரினறா “சூவூரவியிசைக்கெநராக்கலாநாம்பவையு” என்கிறபடியே அவாகளபடியைப் பாராதே, இளையபெருமாளோபாதி தமகாரியத்துக்கு உடவராமபடி கூட்டிக்கொளவன் முதற்பாட்டில் - ‘அகலிலகலும்’ என்கிற இடஞ் சொல்லிற்று, திரண்டாம பாட்டில் - ‘அணுகிலணுகும்’ என்கிற இடஞ் சொல்லிற்று [புகலுமரியன்] - பரதிகுலாகருக கிடட்செய்தே அணுக அரியன் தூயோகனன், அரஜுநேபாதி கூட வரச்செய்தே, இஞ்சிப் பயிரில் தழைக்குகொளவாராபடோலே தன்னை பொழிந்தவற்றைக் கொண்டுபோம்படி பண்ணும் [பொருவல்லன்] - ஆயரிதா தன்னைக் கிடமுபிடத்தில தடையுடையனல்லன் ‘பொரு’ என்று - ஒப்பு ஒப்பு - எதிராய, நோநிறகுமதுவாய; அகதாரில் தடையைச்சொல்லிற்றாய்த தலைகட்டுகிறது “யசுசூவுஷுளகூஷுள வசுஷுலாசீவலாபி. நவாவிசீநு. நய்ய செள தநெஸிசீகிஷுத” பரஜைகளுக்கும் புகலொண்ணாத தசையிலே ஸஞ்ஜயனுக்கு தடையினறிககே யிருக்கை [எம்மான] - இவ்வவபாவங்களைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன் [நிகரிலவன்] நீரமைக்கு ஒபலில்லாதவனுடைய [புகழ்பாடியிளையிலம்] கலயாண்ட குணங்களைப் பாடி விசேசிக்கக் கூடமுன்கிறிலேன் இளைக்கையாகிறது விடுகை அதாகிறது - விசேசமே [புகலுமியவு] - அநுபவகாலம் ஸாவதியோ? என்னில, — திவாராதா விபாகமறக காலமெல்லாம் அநுபவித்தாலும் விடக் கூடமுன்கிறிலேன் [புகலுதருடைந்தே] - இவ்விஷயத்தில அவகாஹம் அளவுபடடோ இருப்பது? என்னில, படிநது - கிடர குடைநது - எவசுமபுகு, அவகாஹிதது விடமாடுகிறிலேன்

ராமு — பத்தாம்பாட்டு எனனோகேலநத எம்பெருமானுடைய குணங்களைக் காலத்தவ முள்ளதனையும் அநுபவியாரினறலும் த்ருபதனுகிறிலேன் என்கிறா

[அகலிலகலும்] - இவன் அகன்றபடியே நிற்கில், “யவீவா ராவண வயம்” (யதிவா ராவணஸஸவயம்) என்கிற சாபலமும் கிடக்கச்செய்தே கண்ணாரோடே கைவாங்கும் “வியாஹ ஜெயசெவெவம். நகசெயம்” (தவிதாபஜயேயம்பயேவமநகமேயம்) என்னும் நிரப்பநத்த தோடே நிற்கில் முடித்தேலிமே [அணுகில அணுகும்] - தன்பக்காலே ஆபிமுகயம் பண்ணினால், “சூவூரவியிசைக்கெநரா” (ஆகயாஹிமமத்ததவேந)என்னும் இளையபெருமாள நிற்க, நாலடிவர நின்றவனையே ‘நாஜகாரியஞ் செயும்படி சொல்லீரோ?’ என்றது, “ராக்ஷஸாநாம்பலாயு வையு” (ராக்ஷஸாநாம்பலாயம்)இவனை ராக்ஷஸஜாதீயனாக நீனைக்கை யினறிககே, இசுக்ஷவாகு வாய்மயனாகவே புத்திபண்ணி, ‘ராக்ஷஸருடையபலாபலஞ்சொல்லீரோ?’ என்றாரே இததிருவாய

பத்தாம்பாட்டு - அகலில இதயாதி “அவன்புகழ் படிநது குடைநது பாடியிளையிலம்” என்றததைக் கடைகித்தது அவதாரிகை - என்னோடு இதயாதி

கண்ணாரோடே திருவுள்ளத்திற்குறையோடே இது ‘சீரணாநாதி’ இதயாதியைப்பற்ற , யுக்ககாணெழுஷ்டாடிஸா “சூநகெயெநம் ஹரிபெருஷ்டுதரீஸூரவயம்பியா । விவீஷெணா வாலுயீ வயவீவாராவணவய்யு” விவரணா - வியாஹஜெயபித்யாதி யுக்ககாணெழுஷ்டாடிஸா “வியாஹஜெயசெவெவம். நகசெய்யுசுக்ஷுவிசு; வசுசெவெவமஜெஹெஷ்டு வுலாவொடி - ருசிகு சி” அணுகும் - “சூவூரவியிசைக்கெநரா”என்னும்படி ஒருநீராகக் கலக்கும் யுக்ககாணெ வனகொநவிலெவீஷெணவெசிராசு; ‘வயலாவாநயிதெநெநெவாநாமுராவீவவணியு சூவூரவியிசைக்கெநராக்கலாநாம்பவையு” இநதஸிலோகத்துக்கு ஹாவம் - இளையபெரு மான் இதயாதி கூடியாநாம் எனனோதே ‘ராக்ஷஸாநா’ என்றதுக்கு ஹாவம் - இவனை இதயாதி படியே

மொழியில் முதற்பாட்டு - 'அகலிலகலும்' என்கிற இடம் சோலலிறறு, இரண்டாம் பாட்டு 'அணுகிலணுகும்' என்கிற இடம் சோலலிறறு [புகலுமரியன்] - அஃகுந்நும தூயோதந்நுங் கூடவரத் செயதே, அஃகுந்நுக்குத் தனனைக்கோதேது, தூயோதந்நுக்குத் தனனையொழிந்த பங்களத்தைக் கோதேதுவிட்டானிறே உகவாதாக்குக் கிட்ட அரியனயிருக்கும் [பொருவல்லன்] ஆராதா தனனைக் கிட்டமிடத்தில தடையுடையனல்லன் 'யதூகூஷ் ஸவசூஷ் ஸவசூஷ் ஸவசூஷ்' (யதூகூஷ் ஸவசூஷ் ஸவசூஷ் ஸவசூஷ்) புதராக்நுக்கும் புகவொண்ணுத ஸம், யத்திலேயிறே ஸஞ்ஜயனை அழைத்துக் காட்சிக்கோதேது பொரு எனறு ஒப்பாய, ஒப்பாவது - நோ நிற்குமதாய, அததால் - தடையையச் சோலலிறறுய, தடையையுடையனல்லனென்கை [எம்மான்] - இஸவவலாவங்களைக் காட்டி எனை அந்நயாஹுக்கினவன [நிகிலவன்புகழ் பாடியிகாப் பிலம்] - அவனுடைய ஒப்பிலலாத கலயாண்குணங்களைப்பாடி, ஒருகாலமும் விசேசிக்கக் கூடமுன கிறிலேன இப்படி விகைக்குக் கூடமுனனறிகேயொழிகிறது காலம் ஸாவதியாயோ? எனனில், - [புகலுமரியன்] ஸாவகாலமும் ஆனால், விஷயத்தைக் குறைய அஹலித்தோ? எனனில், [புகலுமரியன் குடைந்தே] எங்குங்கிடடி விஷயத்தை அஹலியாநிறக்கசெயதே விடமாட்கிறிலேன

பதினேராம் பாட்டு.

குடைநதுவண்ணெண்ணுந் துழாயமுடியானே
அடைநத தேனகுருகூர்ச்சடகோபன
மிடைநத சோலதோடை யாயிரத்திப்பத்து
உடைநதுநோய்களை யோடுவிக்குமே

ஆ—(குடைநது) இத்கிருவாயமொழி வல்லாருடைய ஸம்ஸ்தன்களையும இது கிருவாயமொழி உடைநதோடுமபடி பண்ணு மென்கிறா

ஒ—நிகமத்தில, இத்கிருவாயமொழி, அத்குக்கு பரதிபந்தகமான ஸகல துரிதங்களை யும் உடம்புவிதமாகக் கு மென்கிறா

[குடைநது என்று கொடங்கி] வண்டுகளமுழுது மதுபாநம்பண்ணின கிருததுழாயைத் திருமுடியிலே யுடையனாகையாலே நிரதிஸயலோகயன புள்ளவனை அவ்வண்ணுக் கிருததுழா யிலே மதுக்குப்படிநதாறதோலே அந்நயாஹுராமபடி ஆகருஷ்டரான ஆழ்வாருடைய சொல் செறிந்த தொடையையுடைய ஆயிரத்து இப்பத்து

சாதர பராநயபாயோஜநபாதவேச ஸ்வாநதரம் - இத்திருவாய்மொழியில் இதயாதி இததால் - யதோபகரம் நிகமமும் ஸஞ்சிதம் அதுகூலாக்கு பவ்யனான நிலைதன்னிலே பரதிபந்தகக்குக் கிட்ட அரியனயிருக்குமெனறு மத்தை ஸவிதாஸகமாக அருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு ஸபதாததம் அருளிச்செய்கிறா-அஃகுந்நும் இதயாதி 'புகலுமரியன், பொருவல்லன்' என்ற பதவ்யமும் 'அகலிலகலும், அணுகிலணுகும்' என்ற பரதிபந்தக தோபாதநபரம் பங்களம் - கூனக்கூட்டம், அவா மெனறபடி பங்களத்தைக்கோதேது விட்டானிறே ஆகையாலே உகவாநூர்க்குக் கிட்டவியறுயிருக்கும் என்றடி உத்தத்துக்கு உதாஹரணம்-யதூகூஷ் ஸவசூஷ் ஸவசூஷ் ஸவசூஷ் வன்கொநவஹாஸெ யுதாராஹ்ஷு வஹ்ய : -

'யதூகூஷ் ஸவசூஷ் ஸவசூஷ் ஸவசூஷ்' ஸவாஹிதநு-நயுயிள தநெஸலிஹிதநு-
என்கிறத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறா-நூர்க்குந்நும் இதயாதி யிள-நகாலவஹிதநு-
அவாஹம், புதரஸமாதவாத புதராக்நென்கிறது இளைப | என்று - ஸாமாய, ததகாயமான விசேசத்தலை லக்ஷிக்கிறது காலம் ஸாவதியாயோ - ஒழிகிற காலம் ஸாவதியாயிருக்கிறதோ? படிந்து - கிட்ட குடை ந்து - அவகாஹித்து அகலிலகலும் இதயாராய, அவன புகழ்பாடிப் புகலுமரியன் புகலுதகுடைநது இளைபிலம் இதயாவய

ப — அந்நகரம், இததிருவாய்மொழிக்கு பலமாக ஸாமஸாரிக மஹாவயாதி நிவருதையை அருளிச்செய்கிறார்

வண்டு - வண்டுகள், குடைந்து - புக்கு, உண்ணும் - மதுவையுண்கிற, துழாய் திருத்ததுழாயை, முடியாணை திருமுடியிலே யுடைய ஸாவேஸுவாணை, அடைந்த - (ஸாவபகாரா தாலும்) செறிந்த, தென - பரமோதாராரான, குருகாசசடரோபன ஆழவாருடைய, நினைந்த நெருங்கின, சொல் - சொல்லின், தொடை - தொடையையுடைய, ஆயிரத்து இப்படித்து ஆயிரத்து இப்பத்து, நோய்களை - (அஹங்காராததகாமங்களின் செயல்களாகிற) மஹாவயாதிக்களை, உடைந்து உருக்குலைத்து, ஒழிக்கவும் - சடககெனப் போம்படி பண்ணும் இது கவிவிருத்தம்

இ — நிகமத்தில, இததிருவாய்மொழி, ஹவதத்துபவளிரோதியான பரமோஜநாத நுகிகளை உருமலிதமாககு மென்கிறார்

[குடைந்து வண்ணணும் துழாய்முடியாணை] வண்டுகள் உள்ளே அவுரூழி, நன்மத பாரமபண்ணும்படி. மதுஸமருத்தியையுடைய திருத்ததுழாயாலே அலங்கருதமான திருவபிஷேகத்தையுடையவனை, இததால் - நிராகியயேஹாகயபூத மென்கிறது [அடைந்த இகயாகி] மகவிலே அவ்வண்டுகள் படிந்தாற்போலே யாயிற்று இவா ஹவதகுணங்களிலே அவுரூழிகடையடி [மிடைந்தசொல்தொடை] - செறிந்த சொல்தொடையையுடைய, தனித்தனிரேய 'எனனைக்கொள எனனைக்கொள' என்று மேலவிழந்த சொல் என்னவுமாம் இப்பத்துதகானே நோய்களை உடைந்தோடுமபடி. பண்ணும் நோயாகிறது - கூடாபுருஷாததருசி உடைந்தோடுகை - ஆபாயாததரங்களுக்கும் ஆகாதபடி உருவழிசை

ஈடு — நிகமத்தில, இததிருவாய்மொழிதானே இதுகற்றவர்களுடைய பராபதிபரதிபாதகங்களை உருமலிதமாககு மென்கிறார்

[குடைந்து இதயாதி] - மதுபாகம்பண்ண இழிந்தவண்ணேளானவை பெருங்கடலிலே இழிந்தாரைப்போலே உள்ளே உள்ளே இடங்கொண்டு புஜியாநிறகுமத்தனைபோக்கி, மதுவழிக கைவாங்க வொண்ணாதபடியிருக்கிற திருத்ததுழாய்மாலையாலே அலங்கருதமாயிருக்கிற திருவபிஷேகத்தையுடையவனைக் கலிபாடிற்று [அடைந்ததெனகுருகாசசடகோபன] அமதுவிலே படிந்த வண்டுகள் விடமாட்டாதாப்போலே, ஹவதவிஷயத்தை விடமாட்டாத ஆழவாராயிற்று அருளிச்செய்தார். [மிடைந்தசொல்தொடை] - அஹங்காராததகாமங்களின் செயல்களாகிறது, சொற்களதாம் 'நாம் இங்குத்தைக்குக் கிஞ்சிதகரித்தோமாகவேணும்' என்று, 'எனனைக்கொள, எனனைக்கொள' என்று மேலவிழந்தன ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அபயஸிககவலலவர்களுக்கு, ஐஸ்வரியகவல்யங்கள் புருஷாததமென்கைக்கு அடியான பாடங்கள் ஓடிப்போம் [நோய்களையுடைந்தோலேவிகும்] - இவனைவிட்டுப்போம்போதும் திரளப்போகப்பெருது, 'வள்ளலே

நிகமம் - குடைந்து இதயாதி உருமலிதமாகத்தும் - வேரோடே போக்கும்

வண்டு என்றது-ஐந்தயேகவசனம் குடைந்து என்றதுக்கு அர்த்தம் உள்ளே உள்ளே இடங்கொண்டு என்று 'உண்ணும்' என்கிற வாததமாராததம் - கைவாங்கவொண்ணாதபடி என்றது அடைந்த - விடமாட்டாத அடைகை - விடமாட்டாமை பதச்சோதகிக்கு ஹவம் - அம்மநிலிலே இதயாதி படிந்த - அவசரத்தித்த நெருங்கினசொல்லெனததுக்கு ஹவம்-அநுபவஜநித இதயாதி மீடைந்த-நெருங்கின சொல்கொடையாயிரம் - ஸபதஸகதர்பகவையுடைய ஆயிரம் 'நோய்களை' என்றதுக்கு பாபங்களை யெனதது, காமனை காரயோபசாரதாலே நோய - கூடாபுருஷாததருசி 'உடைந்து' என்றதுக்கு அர்த்தத்தவம் - சிதறி யென்னுதல், உருவாயதது என்னுதல் உருமாயலக - காரயாகூததவம் முகனின் அர்த்தம் - இவனைவிட்டு இதயாதி உருமலிதமாககு பாரமணம் வாளலே இதயாதி (திருமொழி-அ, ௧0, எ பரமோதாரானே! உண்ணடியாக்கு யமபட்டி

உனதமாகக்கேனறும் நமனதமாகளளாபோல” என்கிறபடியே இருவா ஒருவழிபோகப்பெறுர்கள் இப்பாபங்கள் ஆசரயாநதரத்தில் கிடந்தாலும் மறுமுடபெற்றதபடி உடைந்தோமே

முதற்பாட்டில், கேவலரை நின்றித்ததா, இரண்டாமப்பாட்டில், அந்நயபரையோஜநா திறத்தி லிருக்குமபடியைச்சொன்னா, மூன்றாமப்பாட்டில், இவ்விரண்கோடியிலும் நீர் ஆர் எனன, ‘உனனை அங்ஙனவியாநிறக விரோதிகழிந்தவன நான்’ என்றா, நாலாமப்பாட்டில், ‘எனனை இவ்வளவாகப்புகுநிறுத தினைவனை என்னவேறுதுவாலே விவேது’ என்றா, அஞ்சாமப்பாட்டில், திருவாய்ப்பாடியிலபெண்களாகருஷ் ணனைவிமேனறன்றே நான் அவனைவிவேது என்றார், ஆறாமப்பாட்டில், அவனதானவிடிலோ வேனன, அவனபோககை இசையே னென்றா, ஏழாமப்பாட்டில், நீர்தாம் விடிலோவேனன, அவன எனனைப் போகவொட்டா னென்றா, எட்டாமப்பாட்டில், இந்நாள்வரைபோகவிட்டிலனோ? எனன, ‘நப்பின னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாகப்பற்றின எனனை இனி அவனாலும் விடவொண்ணது’ என்றா, ஒன் பதாமப்பாட்டில், இப்பரஸங்கநதானென? ‘ஒருநீராகக்கலந்ததை ஒருவராலும் பிரிக்கவொண்ணது’ என றா, பத்தாமப்பாட்டில், அவனுடைய கலயாணகுணங்களை ஸாவகாஸமுமஅநுபவித்து ஸரமமுடையே னலலே னென்றா, இததிருவாய்மொழியை அபயஸித்ததாககு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினா (௧௧)

களளாபோலே மனநதனறே வாததிப தெனறபடி ‘உடைந்து’ எனறதற்கு உருபாயதென்று அநதநா தரம் இப்பாபங்கள் இதயாதி மறுமுடபெற்றதபடி யாவது - வேறேரிடத்திலே போனாலும் விரியோக் யோகயமனறிகேயிருக்கை அதாவது - “அவிஷ்டைவாவக்யஞ்ஞா” என்கிறபடியே அசலிளநதேதிலி லும் காரயக்ஷமனறிகே ஒழியு மெனறபடி ஒடுவிக்கீழ் சடக்கெனப்போய்படி பண்ணும் வனனெருடைய துணைமென்று தொடக்கி, இப்பத்த, நோபகளை யுடைந்தோடுவிக்கு மிதயவயது (௧௧)

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி — பூர்வஸூரியோ பூணயிநஃ பூர்வாஷாயி லீடேரோ நிருந்நவாஹர வாராநிரவடிமாஸாஸி | ததவ்யுதாஹபுமாணஜாத ஸபிஷ்டெந ததெந்நவநம் ஸரஸஸிஹ ஸஸவக்டெந ||

தரவிடோபநிஷத் தாத்தபாயரதநாவலி — ஸஜிதூகஷ்டுஹெதொரவயச சிக்நியெயிடிதூஹொயூரீதவ்யு தூமெஹெதூஜிதவ்யு பூவஹெதூவக்யுதெதூபு ஸூஜஸூநுஹெதூ : தூமாகாஷ்டாநிரொஜஸூதஹெதூபவ்யுதூரநிதூகூசிவ்யு ஸூதூபிஷ்டவ்யுமாயபவ்யுதூரயஸவஸூவநம்ஸூதூஹொவச ||

திருவாய்மொழி } பிறவியற்றுகின்றவிசமபிறப்பேரினப்பயங்கமும்
நூற்றந்தாதி } திறமளிகளுக்குஞ்சிலத்திருமால் — அறவினியன
பற்றுமவாக்கென்று பகசுமாறனபாதமே
உறந்துணையென்றுள்ளமேயோடு

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம். எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம் சீயா திருவடிகளே ஸரணம்

எட்டாந் திருவாய்மொழி—ஒடுமபுள் பரவேசம்

ஆ — (ஒடுமபுள்) இப்படி தமமோடு கலந்தருளின எம்பெருமானுடைய திவயைஸ வாயம் சொல்லுகிறது

ஒ — எட்டாந் திருவாய்மொழியில், முத்தரும் பத்திருமான சேதநர்க்கும் தனக்கும் ஸமஸுலேஷம் பிறக்கும்போது இரண்டத்தொருதலை பவயமாகவேணும், பவயமாமிடத்திலும்

அவர்களைத் திருத்துவதற்குரிய தான அவர்களுக்குப் பாங்காகை ஸுகமாதையாலே (மேடானை கலந்து) அபேஷையானால் விரகாலே நீரை மேட்டிலே யெறறுமாபோலே, தன்னுடைய ஸவருபருபசேஷடி காதிகளை ஸங்கோசிக்ந்து அவர்களுக்குத் தண்ணீர் பாங்காகி அவர்களை அடை கலக்கு மென்கிறா

ப — எட்டாந் திருவாய்மொழியிலே, இப்படி ஸாஸனான ஸாஸனாவரண, நிரந்தரமான நித்யாஸரிதரோபாதி இன்று ஆஸாரிகிற நிதிலாஸரிதருடைய ஸீலாவிபூதி ஸம்பாந் தாடி யான செவ்வைக்கேட்டைப் பாரதம் வைஷ்டிய பரதிபத்தி பண்ணாதே, அவாசன செவ்வைக்கேட்டைச் செவ்வையாமபடி தண்ணீரோடு இட்டுச் செருட்டியான ஆஜலவருணத்தை அருளிச் செய்வதாக, அதுக்கு பரதம்பாஸியான நித்யபுருஷ ஸம்பரலேஷ பரகாரகையும, நிதிலாஸரித ஸம்பரலேஷாததமான அவதார வைஷ்டியைத்தையும், உபயவிபூதிஸாதாரணமான அபரதாவ தாஸதிதியையும், ஆஸரித ஸம்பரலேஷாததமான ஆபதஸக்தவ்யுத்தையும், அந்த ஸம்பரலேஷாத துக்கு எல்லையான ஸவஸம்பரலேஷாததையும், இது ஸகல ஸம்பரலேஷ ஸாதாரண மென னுமிட க தையும், ஆஸரிதா நினைவே தன் நினைவாமபடி சலக்கு மென னுமிட கதையும், ஆஸரிதவாய்மபடி யான அவதாரகருக்கு ஸவஸ்யையிலே யென னுமிட கதையும், அவதாரகார ஆஸரிதா நுபாஸ்ய மான அஸாதாரணசிஹநபுகதங்க ளென னுமிட கதையும், எவ்மவிதஸவபாவான லேவனாதஸநிதிக மயனென னுமிட கதையும் அருளிச்செய்து, ஆஸரிதாததமான அவனாடைய ஆஜலவருணாதத பரதிபாதித்கருளுகிறா

இ — எட்டாந் திருவாய்மொழியிலே, நித்யரும முகதமம் பகதருமான அரிதிதரோபாதி வாககதேநோம தனக்குப் பரிமாறவேண்டி னால் நாராருசிகளான அவர்களைத் தன்னையிலே பவ்ய ராகருகை அரிதராகையாலே, அநித்யகாடியல் மேட்டிலே நீரை வருகி நித்யருமாபோலே தன் ஸவருப ருபருண சேஷடி காதிகளை ஸங்கோசிக்ந்து தண்ணீர் அவர்களுக்குப் பாங்காக மியமிகுது அவர்களை அடை பரிமாறுமென்று, அவனாடைய ஆஜலவருணம் சொல்லுகிறது அதாகிறது - அவர்கள் போனவழி செவ்வை வழியாமபடி தண்ணீர் திருத்திப் பரிமாறுகை

ர — கீழில் திருவாய்மொழியிலே நித்யருமயோக்ய னென்கிறா, இதில் அவனாடைய ஆஜ லவருணம் 'சொல்லுகிறா. ஸௌலபயமாவதென? ஸௌரீலயமாவதென? ஆஜலமாவதென? என னில், — ஸௌலபயமாவது ஸ்ரீவைகுண்டம் கலவிருக்கையாக வுடையவன, அங்குநீனமம் ஸௌரி சேதநாநின்ற இடத்தே வந்து அவதரித்து எளியனாக ஸௌரீலயமாவது இப்படி தாழ்விட்டால், 'சிறியாரளவில் நமமைத் தாழ்விட்டோமே' என்று தன் திருவுள்ளத்திலு மினிடுகேயிருக்கை இனி, ஆர்ஜவருணமாவது - இப்படி போருந்தினால், நினைவும் சொல்லும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டாராதே பலவகைப்பட்ட சேதநரோடு தான் பரிமாறுமிடத்தில், அவர்கள் போன வழி தனக்கு வழியாமபடி தான் அவர்களுக்குச் செவ்வியுயப் பரிமாறுகை 'குணவான்' என்று - ஸௌரீலயருணத்ததைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே, "ருஜா" என்று ஆஜலவருணத்ததைப் பிரிய அருளிச்செய்தாரிறே 'இத்

ஒடுமபுள் பாவேஸே, கீழில் திருவாய்மொழியிலே நித்யருமயோக்ய னென்கிறா, இப்படி போகயான தண்ணீர் அதுபலிப்பிக்குமபோது போகதாக்களாவில் தண்ணீரெடுத்து அதுபலிப்பிக்குவானவது, இதற்குரிய மொழியிலே என்று வந்தது "புனோறியோமெ" 'தன்னொழியும' "நீடி நவனணை" இதுபாதிப்ப பற்ற, ஆர்ஜவருணம் செல்லுகிறா என்று பததுடையடியவரிலே-ஸௌலபயரு சொல்லிற்று, வாவேமுல் கிலே ஸௌரீலயரு சொல்லிற்று, இங்கே ஆஜலவருணம் சொல்லுகிறது, இவற்றை (1) தபேது' என்ன, ஸௌலபயமாவது இதயாதி கலவிருக்கையாக - ஒவகமாத ஸீலாவது (2) தபேது' என்ன, ஸௌலபயமாவது இதுதான் நெருங்கியினதிகேயிருக்கை - ஸௌரீலயம் யதவா பததாரோடே புரையறக் கலக்கை ஸீலம் அது ஸவ்யாபரயோஜனமாயிருக்கை - ஸௌரீலய மென னுமால் ஆர்ஜலமாவது

திருவாய்மொழிதான் ஸாவேஸ்வரனுடைய ஐஸ்வரியத்தைச் சொல்லுகிறது' என்பாரு முண்டு, அன்றிகே, 'ஈஸ்வரதவ்யக்ஷணம் சொல்லுகிறது' என்பாரு முண்டு, அன்றிகே, 'கீழே, "பாடியினாபிலம்" என்றா, 'அபபடியே பாடி அபபவிககிரா' என்பாரு முண்டு 'ஆஜ்வதணம் சொல்லுகிறது' என்று பட்டா அருளிச்செய்யும்படி பத்தா முகதா நிதயா என்று - சேதநாகு ஒரு தரை விதய முண்டிறே, திரிவித சேதநரோமே பரிமாறுமிடத்தில், அவர்கள் தனநினைவிலே வருமபடி பண்ணுகையன்றிகே, நீரேருமேடுகளிலே விரகாலே நீரேறுவாரைப்போலே தனனை அவர்களுக்கு நடாக்க அமைத்துப் பரிமாறும் என்னும் அவவழியாலே இவனுடைய ஆஜ்வதணம் சொல்லுகிறார்

முதற் பாட்டு.

ஒடுமபுள்ளேறிச, குநீநதண நுழாய
நீடுநினறவை, ஆடுமமமானே

ஆ -- அநில முதற்பாட்டில், திருநாட்டில் ஐஸ்வரியம் சொல்லுகிறது

ஒ -- முதற்பாட்டில், நிதயஸித்தரோமே எம்பெருமான கல்குமபடி பேசுகிறார்

[ஒடுமெனமதொடங்கி] - பெரியதிருவடிக்குத் தனனை வறுகளை அபேஷிதமானால் அவனமேலேயேறி ஸஞ்சரிகும, திருத்தழாய செவவியழியாமே குடேவனெடுதனை யறிந்து குடும் [நீடுனறு தொடங்கி] - ஸாவேஸ்வரன் காலமுள்ளதனையும் மிகவும் அததோடு ஸாதாமாக ஸமஸுலேஷிகும

ப -- முதற்பாட்டில், நிதயரோமே பரிமாறுமபடியை அருளிச்செய்கிறார்

அம்மான - திருபாதிகஸவாமியானவன், புளவறி பெரியதிருவடி நினைவுகிடாக அவனை நெற்றகொண்டு, ஒடும - உலாவும, தணதுழாய ஸாமஹமான திருத்தழாயை, குடும் - (செவவிகுலையாமல் தன் திவ்யாவயவங்களிலே) குடும், (துப்படி), நீடுநினறவை காலத்ததவமுள்ள தனையும் நிலைநிற்கிற நிதயவஸ்துக்களோடே, ஆடும பரிமாறும் நெடுநகரம் அவற்றோடு நினறு பரிமாறும் என்று - "புளவ, துழாய" என்று பாஸதுத்ததைச் சொல்லிறறாகவுமாம் அவருத்தை திரயக ஸத்தாவா ஜநமம் காமநிபநநமல்லாமையாலே ஈஸ்வரேச்சாதீந மென்று கருத்து.

இ -- முதற்பாட்டில், நிதயஸித்தரோமே பரிமாறுமபடி சொல்லுகிறது

காணதரையகருபயமேயாகிலும், ஆஸ்ரிதருடைய செவ்வைக்கேடே தனக்குச் செவ்வையாயிருக்கை யென்று ஸௌஸ்ரீலயத்தில் இதுக்கு பேதம் கண்டுகொளவது ஸௌஸ்ரீலயத்துக்கும் ஆர்ஜவதுக்குமே பேதமுண்டென்றிதற்கு ஆளவாதார ஸ்ரீஸூக்தியை ஸமவாதமாக அருளிச்செய்கிறார் - குணவரன் இதயாதி குணவானென்றது - குணவீஸேஷஸஹபடித்தமாகையாலும், ஸாமாந்யகுணமாகக் கொள்ளுமனவில் "ஸரீஸூக்யூரணம்-ண்ணாபி-கொடியிஃ" என்றதோடு புருசத்தமாகையாலும், குணயத்தி - குண என்கிற வயதபதி பெளஷகலயத்தாலும், ஸௌஸ்ரீலயபாசாமக்கடவது குணயதே - அபயஸயதே "மாணஸாவூ திரஸ்வாடி நெய்யி யாபி-ஷூ-த-ஷூ-ஷூ" இதயமா? நிவாஹாதரங்கள் - இத்திருவாய்மொழி இதயாதி "கண்ணவான்" இதயாதிடைப்பற்ற ஐஸ்வரியத்தை என்றது ஐஸ்வரியமென்றது - ஈஸ்வரத்வமாய், பாதவ மென்றபடி "சங்குசககாரி" "ஒடுபுள்" இதயாதிஸையப்பற்ற, ஸூஷுணம் என்றது "சோகற்பன்" என்றதைப் பற்ற, பாடிய நுபபிச்சிஹி என்றது "நீபுஸாவண்ணன்" இதயாதிஸையப் பற்ற, ஆர்ஜவதணம் என்றது பட்டா நிவாஹ விவரணம் - பதநீ இதயாதி

[ஓடும்புள்ளேறி] - புள்ளேறி யோடும பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரியாத நிற்கும் மஹிஷிக்கு ஸதநபரிமடபணமபோலே, தனனைமேற்கொள்ளுநகை வாஹநததுக்கு அபேக்ஷிதமாயிருக்கை மேற்கொள்ளுமதுதான் - அவஞ்ஞாளாகக்கு காட்சிக்கொடுக்கைக்கும், அவனுடைய ஸவருபலாபத்துக்குமாயிருக்கும் “கூடிவிவடிஷ்டகிணாடிசொலிநா” [சூநிந தணறுழாய] - தண்டுழாய சூடும “தனபகல செவவி - திருக்குழலில யாகவேணும்” எனனு மளவிலே வளையமாக வைக்கும் “விடயெல்லுபு,காபெஸு” இவரு தியைஸதநாவாஜந மங்கள் பாபபலமாய ஜஞாநஸங்கோசுதேஹுவாயிருக்கும், அவரு இவைபுண்டாகைக்கு அடியென ? எனனில், —அந்தபுரத்தில் கூனாகுறையாய வாததிக்குமபோலே, இச்சையாலே ஜஞாந பலமாகப் பரிசுரஹிதத் பரிசுரங்கள் ஸமஸாரிகளுக்கன்றோ ருசிபேதமும செவவைக்கெடு முளளது, நிதயஸூரிகளுக்கும் விஷயம் ஒன்றாகையாலே ருசிபேதமு மிலலை, செவவைக்கெடு மிலலை அவாக்களோடு செவவியறையப் பரிமாறுகையாவதென ? எனனில், —எல்லாசும விஷயம் ஒன்றையாகிலும், அவவிஷயத்தனனில் வருத்திபேததகாலே ருசிபேதங்களு முண்டாம் [நீடு நின்று] - காமாதுகூலமாகிலிறே அநிதயமாவது, ஸவருபா துகூலமாகையாலே நிதயமாய்ச் செல்லா நிற்கும் அவனுக்கு இவாக்கையொழியச் செல்லாது, இவாக்களுக்கும் அவனைப்பொழியச் செல்லாது ‘புள்’ என்றும், ‘துழாய’ என்றும் சொல்லுகிறபடியாலே, அவை யென்கிறது, [ஆடும] - அவற்றோடே பரிமாறுமென்னுமிடத்திலே ‘ஆடும’ என்கிறது இரண்டுக்கேகும் போகமுடியா யிருக்கையாலே [அம்மானே] - நிதயஸூரிகளுக்கும் ஸமஸாரிகளுக்கும் ஸாதாரணமான ஸவா மிதவ முண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், இப்படி கனிததனியே அஸாதாரணமாய்ப் பரிமாறுகை இப்படி பரிமாறுகைக்கு நிபந்தனவு சொல்லுகிற தென்னவுமாம் நிதயஸூரிகளுடைய தாக்கா கின்றும் தன்னினைவிலேயாமபடியான ஏற்றத்தையுடையவ னெனறுமாம்

எடு — முதற்பாட்டு நிதயவியூதியிலுள்ளாரோடே செவவியறையப்பரிமாறுமபடி சொல்லு கிறது, அவாக்களுக்குச் செவ்வகைகே இலையிறே, அவர்கள் பலராய ருசிபேதமுண்டாளுல் அவர்கள் நினைவ அறிந்து பரிமாற்றவே அங்கும் ஆரஜவகுணம் ஏறுமிறே

[ஓடும்புள்ளேறி] - புள்ளேறி ஓடும, பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரியாத நிற்கும் மஹிஷிக்கு ஸதநபரிமடபணமபோலே, தனனை மேற்கொண்டு நடத்துமது அபேக்ஷிதமாயிருக்குமிறே வாஹநததுக்கு, பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளுமதுதான் அவ்விபூதியிலுள்ளார்க்குக் காட்சி கொடுக்கைக்கும், அவனுடைய ஸவருபலாபத்துக்காகவுமாயிருக்குமிறே “கூடிவிவடிஷ்டகிணாடிசொலிநா” (தவதங்கிரிஸமமாதத்தகிணங்கசொயிநா) காமிரியானவளுக்கு போக சஹநம்

முதற்பாட்டு—ஓடும்புள் இத்யாதி பூவாரத்ததைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - நித்யவிபூதியில் இத்யாதி சாதாரணத்தகிணாவாகளுக்குச் செவ்வைக்கேடிஸஸே, அவாக்குடன் ருஜுவாய்ப் பரிமாறுகையாவதென? எனன, அவர்களுக்கே இத்யாதி இவ்ஸுறகோததாங்கன—“மேலே ஸமஸாரிகளுக்கன்றோ” இத்யாதி வாக்யத்திலே ஸபஷ்டங்கள் செவ்வைக்கேடு - அநாரஜவம்

“புள்ளேறியோடும” எனறதில் ஆரஜவமேது ? எனனில், - திருவடி ‘இப்போது அடியேனை மேற்கொணவேணும்’ என்ற அர்த்தத்தாக, ‘வேண்டா’ எனறதே மேற்கொணுநகை ஆரஜவமிறே வாஹநத துக்கு வறிகைத் துக்கருபமன்றோ? அது அபேக்ஷிதமானே ? எனன, மஹிஷிக்கு இத்யாதி பரிமடபணம் - ஆலிங்கனம். தனனைமேற்கொண்டு - தனமேலேயிருந்து திருவடியை மேற்கொள்ளுகிறது அவன் அபேக்ஷைக்காகவோ ? நிதயஸூரிகளுக்குக் காட்சிக்கொடுக்கைக்கன்றோ? எனன, பெரியதிருவடியை இத்யாதி ஸதநபரிமடபணமபோலே போகயமாணவனிக்கே, நகவரணமபோலே தாக்கமுமாய் அலங்காரமுமா மென்கிறார், கூடிவிவடிஷ்டகிணாடிசொலிநா” இதுகருஅர்த்தம் - காமீநி இத்யாதி “போகசிறுநகை

தான ந்தியமா யிருக்கும். அவனுக்கு இவாகளை யொழியச் சேலலாது, இவாகளுக்கு அவனை யொழியச் சேலலாது [அவை] - “புள்” எனமும், “துழாய்” எனமும் சொல்லுகையாலே “அவை” எனகிறது [ஆடு] அறறோடே பரிமாறம் எனனோதே, அவை ஆடுமேனகிறது - ஸர்வேஸ்வர னுக்கு அவர்களோடே அணையுமது, வீடாயா மவிலே புககாடினாபோலே யிருக்கையாலே [அமமானே] ந்தியஸ-ஞிகளோடு ந்தியஸமஸாரிகளோடு வாசியறம்படி ஸாவாதிகளுயிருந்து வைத்து, இப்படி பரிமாறம் (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

அமமானாயின்னும, எமமானபுமானுன
வெம்மாவாய்கீண்ட, சேமமாகண்ணனே

ஆ -- (அமமானாய்) - ந்தியஸித்தமான அந்த ஐஸ்வரியத்தினமேலே அஸங்கயைய திவ்யாவதாரரூபமான நிரவதிகைஸ்வாயகதைபுடையவனான நென்கிறா

ஒ -- இரண்டாமபாட்டில், ஸமஸாரத்தில ஸமஸாரிதரானாரோடு ஸமஸரிலங்கிசும படியை அருளிச்செய்கிறா

[அமமானாயென்று தொடங்கி] - கீழ்ச்சொன்ன ந்தியஸிபூதியை யுடையனாய் அந்நி மேலே எல்லாமாண்பையு முடையனான, மாண்பென்று - திருவவதாரங்களைச் சொல்லுகிறது [வெம்மாவென்று தொடங்கி] - கொடியனான கீசரியின் வாயை அநாயாலே பிளந்த பரீதியாலே சிவந்த மலர்த திருக்கண்களை யுடையான்.

ப -- அந்தகரம், வீலாவிபூதியில் ஆஸ்ரிகஸமஸாலேஷாததமான அவதார வைல க்ஷணயத்தை அருளிச்செய்கிறா

அமமானாய ஸாவஸமாதபரான ஸவாமியாயவைத்து, (ஆஸ்ரிகாததநாக), வெம் - வெவவிய, மா - குதிரையை, வாய்கீண்ட - வாயைப் பிளந்த, ரெம் - சிவந்த, மா - பெரிய, கண்ணன் - கண்ணையுடைய சருஷனான், பின்னும் - அவ்வாவதாரியே பின்னையும், எமமான பும ஆனான் - எல்லாமாட்சிபையுமுடையவன் ஆனான். எவ்வவதாரங்களில் அழகுமுடையனான நென்றபடி அனந்தியே, சருஷனாவதார தன்னிலையாய், மாட்சிமையென்று - தராரியே சேஷத்தவசனாகவுமாம்

இ - இரண்டாமபாட்டில், வீலாவிபூதியில் ஆஸ்ரிகருடைய விரோதிகளைப் போக்கி, அவர்களோடு பரிமாறம்படி சொல்லுகிறது

வாஸீஸாராஷ்டஸத்யஸஜ்ஜெ ரக்யபு ப்யம்ஜோநிநம் லவ்யாகஷாவிஷாவத்யுபிஷ்யதி”

என்கிற மாவ்யத்ததை கண்டுகொள்வது ந்தியஸுரிகளைப் பின்னை “அவை” என்கிறபடி எவானே! என்ன, லோகதருஷ்டஸாஜாத்யத்தாலே அவைபோலே வயவஹரிகக் குறையிலே யென்கிறா - ஸர்வேஸ்வர இத்தயாதி வாஸீஸாராவதெனும் ஸு-ஞிரிகி ஸகமவத்யுத ஐகெத்யுத த்யுரோஜ்யவம்-னெனா மவெலிசுத்யுதாம ந்தியஸுரிகளோடு இத்தயாதி மமவக்ஷஸுராவாபெக்கபா நிவந்கெல்லம் ஸாரரிணாம் ஸு-ஞரீணாஹ்விஸெஷாநெகி மாகு ஸர்வாதிக்ருயிருந்துவைத்து- இப்படியிருக்கிற வன் நியமிக்கிறேஅடுபத்து, தச்சநதாருவருத்தி டண்ணக்கடாந்நே அமமானாய வைத்து, புள்ளேறியோடு, தண்டமுயகுடும், நீடுகின்றவையோடு என்று அந்வயம் (க)

[அமமானுய] - ஸாவாதிகுரூப வைதது [பின்னும்] - அதிநமேலே [எமமாணபு
மானு] - எல்லா அவதாரங்களையு முடையதுணை மாணபுமறு அழகு பாதவததிறகாட்
டில் அவதாரங்களிலே அழகு மிக்கிருக்கை “வடபெருயாநவகி ஜாயபாநஃ [வெமமாவாய
கீண்ட] வெவவிதான மாஉண்டு கேசரி, அதினுடைய வாயைக் கிழித்த தத்காலத்தில் கேசரியி
னுடைய வெமமை இப்போது ஸமருதிவிஷயமாய்த துணுக கெனகிறது, “விஷுதாஸ்யு” இதி
[செமமா கண்ணனே] - அநாயாஸேந பிளந்த பரீதியாலே சிவநதுமலரந்த திருக்கண்களையுடைய
வன அமமானுய வெமமாவாயகீண்ட செமமாகண்ணன பின்னும் எமமாணபுமானு

நடு — இரண்டாமபாட்டு இப்பாட்டு, நிதயவிபூதியிலநினமம் வந்துஅவதரித்து விரோதி
களைப்போகசி ஸம்ஸாரிகளுடன் சேவவையுடைய பரிமாறுமபடி சொல்லுகிறது

[அமமானுய] - இப்படி ஸாவாதிகுரூபிருந்துவைத்து [வெமமா வாய கீண்ட செமமா
கண்ணன பின்னும் எமமாணபுமானு] வெவவிதான மாஉண்டு கேசி, அதினுடைய வாயைக்
கிழித்துப் போகட்ட கேசி, வாயை அங்காநதுகொண்டேவந்து தோற்றினபோது கண்ட பூநீராத
பகவான “ஐ மஹிதம்” (ஐகதஸ்தமிதம்) என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு வந்து விழநதானிறே;
அவனுக்குத் தத்காலத்திற்பிறந்த பயம் அவன பட்டுப்போகசசெயதேயும், ஸ்மருதிஸமயத்திலே
அஞ்சுகிறா இவா [செமமாகண்ணனே] விரோதி போகையால் வந்த பரீதியாலே சிவநது மலரந்த
திருக்கண்களையுடைய க்ருஷ்ணன [பின்னும் எமமாணபுமானு] - அவவவதாரத்திலே பாய
வஸிககையனறிகே அதுக்குமேலே அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணினான ‘வஹுமி’ (பஹுமி)
என்கிறபடியே மாண்பு எனம் - அழகு பாதவததிலும் மஹஷ்யதவேபரதவததால் வந்த அழகைச்
சொல்லுகிறது (உ)

இரண்டாமபாட்டு - அமமானுய இதயாதி இப்பாட்டு இத்தயாதி, தைத்யபீடிதாக்களான தேவர்கள்
வந்து, தாங்களுங் கடக்க நின்ற சாததிபண்ணிப் போம் பூமியிலே ‘பிறக்கவேணும்’ என்ன, அப்படியே
பிறக்கை - ஆஜ்ஜவமிதே, அவதரித்தபின், ஸம்ஸாரிகளுடைய சாததவருத்தி பண்ணினதுக்கு ஒரெல்ல
யிலலையிறே

வேமமா இதி - சுசுரீ ரா உக-ஹாஸி சுப-பூசு செசரிநம் வடிவி நிகண்டு - “மாவே
கருமையும் பெருமையும் நிறமும், மேலியநாற்காலுடையவும் வண்டு, பூவுடைத்திருவும் நறையும் பொருந்தும்”
வேமமை - கரோளாயம் துஷு-பவபாடியகி - கேசிவாயை இதி அங்காந்துகொண்டு - திறந்துகொண்டு
நாராஜாடி பாராஜு-ஸாப-பூஷு விசெஷம் உப-பூயகி. அவனுக்குத் தத்காலத்தில் இத்தயாதிநா
அவன்பட்டுப்போகச்செய்த - வெமமினதாத்யாயம், பட்டு - செத்த செம்மா இதி அதர, மா - மஹத்தா
“மாண்பு” இதயமய வரசிகாரத்தமாஹ - மாண்பு என்று அழகு இதி “துஷு-ணலாரக்யாது-தது
வபெசுரஃ” உகி-ந்யாபெந விபு உமா உவ்ருண உகி மாவஃ அவதாரத்தக்கு அழகு மஹஷ்யததே
பாதவம் அமமானுயிருந்துவைத்துப் பின்னும் எமமாணபுமானு இதயேதத் ஹருதி நியாயாஹ பாதவததிலும்
இதி மஹஷ்யதவே இத்தயாதி-“அமமானு” என்கிற பதஸம்பவயாஹாரத்தாலே - மதுடியதவேபாநீவந்தால்
என்கிறது அதிமாறுஷ சேஷடிதத்தவாதிகளாலே வந்த பாத - ம ஸௌபயாதிகளோடே கூடியிருக்கையாலே,
அதிலும் இது விருசியிருக்குமிதே அமமானுய வெமமாவாய கீண்ட செமமா கண்ணன, பின்னும் எமமாணபு
மானு எனம் அநவயம் (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

கண்ணாவன்னேனறும், மண்ணோவிண்ணோர்குத
தண்ணார்வேங்கட, விண்ணோர்வெறபனே

ஆ—(கண்ணாவான்) அந்த ஐயவாய்க்கின்மேலே அயாவறுமமராகும இரத
லோதத்திலுள்ள ஆதமாக்களுக்கும் ஓக்க தருஷ்டிபூதனுபகஞ்சாணி, அயாவறு மமராகளுக்கும்
பராபயமான திருமலையிலே நிறக்கையாகிற மஹாஸம்பதகை புடையனாருக்கு மென்கிறார்

ஓ—மூன்றாமபாட்டில், பத்த முதத கோடி தவய நதோடும ஸமஸாரிலெவிரைகளுக்கு
சுடாகத திருமலையிலே வந்து நின்றருளினு நென்கிறார்

[கண்ணென்று தொடங்கி] - ஸமஸாரிகளுக்கும் நித்யஸித்தருக்கும் என்றும் கண்ண
கைக்காக, கண்ணாவா நென்னுமாம் [தண்ணென்று தொடங்கி] ரக்ஷணிய ஐயக்களுக்கு
புரத்யாஸநமாதையாலே ஸரவரணுக்கு ஸாமஹரமாய அயாவறுமமராகளுக்குப் பராபராபய
மான திருமலையிலே நின்றருளினு

ப—அநந்தரம், உடயவியூகிஸாதாரணமான திருமலையிலே ஸகதியியை அருளிச்செய
கிறார்

(“உக்ஷு-ஷெ-வா-நா-ஸி-த-த-பூ-நா-ஸி” என்கிறபடியே), மண்ணோ மண்ணோ
கும், விண்ணோக்கு - விண்ணோக்கும், என்றும் - என்றுமொக்க, கண்ணாவான் - கண்ணாமவன்,
தண் - குளிரத்தியால், ஆர் மிஞ்சியிருப்பதாய், வேங்கடம் கிருவேங்கடமென்று பேரான,
விண்ணோ வெறபன் - ஸூரிலேவயமான திருமலையையுடையவன்

இ—மூன்றாமபாட்டில், இரட்டைப்பிள்ளைபெற்ற காயார் இருவாக்கும் பாங்காகக்
கிடந்து முலை கொடுக்குமாபோலே, பத்தமுக்ககோடி தவயத்துக்கும் முகங்கொடுக்கைக்காகத்
திருமலையிலே வந்து நின்றருளினு நென்கிறார்

[மண்ணோ விண்ணோக்கு என்றும் கண்ணாவான்] - ஸமஸாரிகளோடு நிகயஸூரி
களோடு வாசியிலே, அநரக்ஷணம் தருகளை காரியம் நிர்வஹித்துக்கொள்ள மாட்டாமெனக்கு
[கண்ணாவான்] - கண்ணகைக்காக என்னுதல், கண்ணாமவ நென்னுதல் கண்ணென்று - நிர்
வாஹகன் “உக்ஷு-ஷெ-வா-நா-ஸி-த-த-பூ-நா-ஸி” என்கிற ஸருத்யாதத்தின்மேலே சொல்லு
கிறார் [தண்ணோவேங்கடம்] - குளிரமிகிருந்துள்ள திருமலை ரக்ஷணுக்கு ரக்ஷயவாக்ஷம்
பெறுமையால் வரும் தரபதையும, இங்குள்ளாக்கு ரக்ஷணைப் பெறுமையால் வரும் தரபதகை
யும் தீர்க்கவறையிருக்கை [விண்ணோ வெறபனே] நித்யவியூகியின் மேனமையையும் திருமலை
யிலே நிற்கிற நீரமையையும் ஒருதீபாகியாக அறுபவிறதுக்கொண்டு விடாதே படுகாடு கீடககை
யாலே “விண்ணோவெறபன்” என்கிறார் ஸமஸாரிகள் மேனமையைக் கண்டறியாமையாலே
நீரமையும் அறியாக்கள் “மண்ணோ விண்ணோக்கு” என்கிறவிடம் ஸரவராபிராயத்தாலே
“நின்றவேங்கடம்நீணிலத்துள்ளது” என்று திருமலை ஸமஸாரிகளுக்கென்னுமிடம் விததம்,
“விண்ணோ வெறபு” என்கிறவிடமிதே ஸாத்யம் “விண்ணோ வெறபன்” என்கிறவிடம் நித்ய
ஸூரிகளாபிராயத்தாலே, விண்ணோ, “எய்களது” என்று அபிமாநிக்கும்படியான தண்ணோ
வேங்கடவெறபை புடையவன்

௭டு — மூன்றாம் பாடலே இரட்டை பரணை பேற்ற மாதாவானவள் இருவாகதும் மூலை கோடுகைப் பாங்காக நடுவே கிடக்கும்போலே, நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு மொக்க முகங்கோடுகைக்காகத் திருமலையிலே நின்றுநீர்ன் நீர்நாயை அருளிச்செய்கிறா

[கண்ணுவான்] - ரிவாவஹகனுவா நென்னுதல, கண்ணுகைக்காக என்னுதல, கண்ணுமவ நென்னுதல “**அக்ஷு-பெ-புவா நாசு-தகிதூ-பா நாடி**” (சகஷு-பாதேவாநா முதமா தயாநாம) என்கிற ஸூதயாததததை அருளிச்செய்கிறா [மண்ணேர் விண்ணோக்கு எனைய கண்ணுவான்] - நிதயஸ-லிரிகளோடு ஸமஸாரிகளோடு வாச்சியிலையாயிறு தங்குள காரியம் தாங்குள செயதுகொள்ளமாட்டாமைக்கு [தண்ணாவேங்கடம்] - “**துளிநருவிவெங்கடம்**” என்னு மாபோலே, அவனுக்கு ரக்ஷயம்பெறுமையாலவரும் தாபததையும் ஆற்றி, இவாகளுக்கு ரக்ஷகனைப் பெறுமையால் வரும் தாபததையும் ஆற்ற வற்றாயிருக்கை [விண்ணேர்வெற்பனே] அவன இரண்டு விபூதியிலுள்ளாக்கும் முகங்கோடுகை வாது நின்றனையாகிலும், திருமலைதான் நிதயஸ-லிரிகளதாயிறு “**வானவர் நாடு**” என்னுமாபோலே ‘விண்ணேர்வெற்பு’ என்கிறா கானமும் வான ரமுமான இவறறுக்கு முகங்கோடுததுக்கொண்டு நிற்கிற நீாமையை அருஸந்தித்து, “**இது என்ன நீாமை!**” என்று எடுபட்டிருக்கையாலே அவார்களதே திருமலை யென்கிறா (ங)

மூன்றாம்பாட்டு - கண்ணாவாள் இதயாதி 'மண்ணோ விண்ணோச சென்றது கண்ணாவாள்'
என்றதுக்கு தருவிடாந்தம் - இரட்டைப்பாளை இதயாதி

[illegible]

நான்காம் பாட்டு.

வெறபையொன்றேதது, ஓறகமின்றியே
நிறகுமமமானசீ, கறபனவைகலே

ஆ — (வெறபை) எவ்வளவுதான் ஐயவாய் பரம்பரைகளை யுடையனான எம்மெரு
மான தன்னுடைய காருணியாதி கலயாணகுணங்களைக் காட்டியருள, நானும் அவற்றைக்கண்டது
பலிதது, அவ்வறுபவ ஜநித பரீதயநியாயம் எனனைக் கறபிகக, ஸாவகாலமும் இரத குணங்களைக்
கறகப்பெறமேன என்கிறா

ஓ — நாலாமபாட்டில், கோவாகத்தோத்தரணம் பண்ணினவனுடைய குணத்தை
என்றும் அதுபவப்பே நென்கிறா

[வெறபை யொன்றெடுதது இதயாதி] - அப்போதைக்கு எட்டிறொரு மலையெடுக்க
[ஓறகமின்றியே என்று மேலுசகு] - இளைப்பு இன்றியே நிறபதுஞ்செய்து கோவாகத்தோகதர
கோபகாரத்தாலே ஜகதிலுள்ளாரையெல்லாம் அடிமைகொண்டவனுடைய குணங்களை என்றும
சொல்லுவன

ப — அங்கதரம், ஆஸாரிகவியுத்தில் ஆபதஸகதவத்தை அருளிச்செய்கிறா

(இருதிரன் பாவாதநிபதித அஸமவாஷத்தில் ரக்ஷயவாககம் இடாபடாத்தபடி), ஒன்று -
ஒரு, வெறபை - மலையை, எடுத்தது - எடுத்தது, ஓறகம் இன்றியே ஓடுககம் இன்றியிலே,
நிறகும நிறகுற, அமமான - ஸவாமியினுடைய, சீ - ஆபதஸகதவ ரீததியை, வைகல் - கால
தத்தவமுள்ளதனையும், கறபன் - அபயஸியாநிறபன். ஓறகம் - ஓலகுதலாய, பலஸங்கோசத்தைக்
காட்டுகிறது

இ — நாலாமபாட்டில், அவ்வாஜவகுணம் தம்மளவிலே வர, பவித்தபடி யைச்
சொல்லுகிறா

[வெறபையொன்றெடுதது] - பசுக்களும் இடையரும் தொலை வரங்கிகப புகவாரே,
கைக்கெட்டிறொரு மலையை யெடுத்து ரக்ஷித்தபடி சீழ், ஒரு மலையை ஆதாரமாகக்கொண்டு
ரக்ஷித்தபடி சொல்லிறது, இப்போது ஒரு மலையை ஆதேயமாகக்கொண்டு ரக்ஷித்தபடி சொல்லு
கிறது. ஏழு வயஸஸிலே ஏழுநாள ஒருபடிப்பட்ட மலையை யெடுத்தது ரக்ஷித்தவிடத்தில் இளைப்பு
உண்டாயிறிலையோ? எனனில், [ஓறகமின்றியே நிறகும] - பராததமாக வயாபரிகையாலே
இளைப்பினறிகே நின்றான ஓறகமாவது - ஓலகுதலாய, அதாவது - ஓடுககுதலாய, அதாவது -
இளைப்பு, தாதுக்ஷயம் பிறவாவிட்டால் இளைப்பிலையிறே [அமமான] - வகுதத ஸவாமி
யாகையாலும் இளைப்பிலே, பாஜாரக்ஷணத்தில் இளைப்பு மாதாவுக்கு உண்டாகாதிறே [சீ
கறபன்] - அவன் மலையையெடுத்து ரக்ஷித்த அப்போதை ரீமையையும் அழகையும் வாயவெருவு
வன "சொல்லுவன" என்கிற ஸதாரத்திலே, 'கறபன்' என்கிறது குணப்பேரிதராய்ச் சொன
னொருனுமிடந தோற்றுகிறது [வைகலே] - "நீடுநின்று" என்று, நியயஸூரிகளுக்கு அதுவே
யாதரையானுறப்போலே, எனக்கும் இதுவே யாதரையாயிருக்கும்

ரடு — நாலாமபாட்டு அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் தம்மளவிலே பலித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்

[வெறபை யொன்றெடுத்து] - பசுக்களும் இடையரும் தோலையுமபடி வாஷிக்கப் புக வாமே, அதுக்கு ஈடாயிருப்பதொன்றை விட்டு ரக்ஷிக்கப் பற்றுவமையாலே, தோற்றிறறெருமலையை யெடுத்துப் பரிஹரித்தானாயிற்று இப்படி ஏழுபிராயத்தின்பாலான ஒருபடிப்பட மலையை யெடு துத தரித்துக்கொண்டு நின்ற இடத்தில், இளைப்பு உண்டாயிற்றிலையோ? எனனில, [ஓற்கயிற்றியே நிற்கும்] - ஓற்கமாவது - ஓடுவதுதல, அதாகிறது - இளைப்பு ஏழுநாள ஒருபடிப்பட மலையைத் தரித்துக்கொண்டு நின்ற இடத்தில் இளையாமைக்கு ஹேது என? எனனில, - * (அவனரக்ஷணத் தைப் பரிநாதுகொள்வாரிலல்லாமையாலே இளைப்பிலலை, தாதுக்ஷயம் பிறவாவீடில் இளைப்பிலலை யிறே, உண்கிறசோற்றிலே மணலைத் தூவுகை யிலல்லாவிட்டால இளைப்பிலலையிறே) [அமமான] வகுத்த ஸவாமியாகையாலே ஸவாபாலிக ஸம்பநதததாலே இளைப்பினிற்கே நின்றான பரஜா ரக்ஷணத்தில் மாதாவுக்கு இளைப்பு உண்டாகாதிறே [சீகற்பன] - அவனமலை மையெடுத்து ரக்ஷய வாககத்தை நோக்கின நீராமையை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய கலயாணகுணங்களை அநத குண பரோதித்யை அபயஸிப்பன “ மூடெண்ணெடி-பாஷு-சூவா-மது ” (சூணாதாஸயமுபாகதஃ) எனனுமாபோலே [வைகலே] - ஒருகால இததைச்சோலலி, பின்னை எனகாரியத்துக்குப் போமவ னல்லேன, நிதயஸூரிகளைப்போலே எனக்கும் இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும், “ விவ-மதுவஃ ” (விபநயவஃ) இறே

(ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வைகலுமவேண்ணைய, கைகலநதுணடான,

பொயகலவாநு என, மெயகலநதானே

ஆ — (வைகலும) தாரார தடநதோன்கள் உள்ளளவுக கைநீட்டி ஆராதவெண்ணெய் விழுங்கினவன, வெண்ணெயினாத திருவுடம்போடே கூடவந்து, தன்னுடைய ஆந்ருபமஸய குணரக்ஷணாந்தமாய்க் காராயுத்தயா எனனோடு ஸம்பஸலேஷிக்கையனறியே, எனனோடு ஸம்ப

நாலாமபாட்டு - வெறபை இதயாதி அவனுடைய ஆர்ஜவ இதி “ சீகற்பன ” இதயத்ர ஹருதயம் அபயாஸஸய குணபரோதிதயம் விவக்ஷிதம் தாம் குணவப்பதாராகையாலே, தமமுடைய சந்தத்தை அநுவாத தித்துக்கொண்டு, தாம் சற்கைக்காக வெறபெடுத்தது என்று இவவழியாலே இங்கு ஆர்ஜவஞ்சொல்லிறறுகிறது

ஒன்றெடுத்து என்று - அநாதரோகதி ரக்ஷணத்துக்குப் பரிசுமான நிவயாயுதங்களை பெடுத்ததாகியா மல முன்னே நின்றதொரு மலையெடுத்து ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - பசுக்களும் இதயாதி நோலையுமபடி - பாதிதாரமபடி இளைப்பு - ஸாமம் சீழவாசயவிவரணம் - ஸவாபாலிக இதயாதி ஸம்பந தம் ஸவாபாலிகமானால் இளைப்பினறிகசகே யிருக்குமோ? எனன, பரஜாரக்ஷணத்தில் இதயாதி அவன் மலையை யெடுத்து இதயாதி-இப்படிப்பட்டவனுடைய சீலாகதபன என்கையாலே-இப்படிப்பட்டவனாக அநுஸந்திக்கை அவனுடைய கலயாணகுணங்கையெல்லாம் சற்கையிலே ஹேதுவாகிறது சோசொத்துவன எனனோதே, ‘சுற்பன’ எனததைப்பற்ற, குணபரோதித்யை எனதது நிதயஸூரிகளைப்போலே இதி - சுரு, ‘சீக ரிணத’ உகெதுத்து விவக்ஷித்ய உகி வடிவிகி-விவநயுவகி வ-மலு-கன உகியர்-து-தாஜி N கெது உபுக்யய-மூ-கிரீவாஉ-த்ய-உகி மாவ- இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும் என்றத - “வைகல” எனததைப்பற்ற வெறபையொன்றெடுத்து ஓற்கயிற்றியே நிற்குமமான சோ வைகலசற்பன இதயவயஃ

(ச)

* குண்டலிதம் கவாசித்தம் எனபா

லேஷிததலலது தரிககமாட்டாத ஸவபாவனாயக்கொண்டு எனனுடைய இந்த உடம்போடே ஸம்பலேஷிததருளினு நென்கிறா

ஒ — அஞ்சாமபாட்டில், தன்னுடைய குணகோத்தநோபக்ரமத்திலே தமபககல எம் பெருமான அபிரிவிஷ்டனாபடியை அருளிச்செய்கிறா

[வைகலும்மென்று கொடங்கி] - நாடோறும் வெண்ணைய களவு காண்பபுகக அபிரி வேராதிபயததாலும் மெளகதய,ததாலுமாக இரண்டு கையாலும் வெண்ணைய விழுங்குவன [பொய்யென்று கொடங்கி] - அபாடியே ததேக தாரசனாயக்கொண்டு என உடம்பிலே கலந்தான்

ப — அநந்தரம், ஏவமபூதனான க்ருஷ்ணன் தமமோடு ஸம்பலேஷிதகாபடியை அருளிச்செய்கிறா

வைகலும் எனும்மொகக, வெண்ணைய வெண்ணைய, கைகலந்து - கையுள்ள லும் நீட்டி, உண்டான் - உண்டவன், பொய்கலவாது - (காரியப்பாடான்) பொய்கலவாதபடி விருமபி; என - எனனுடைய, மெய - (தேஹயமான) ஸரீரத்திலே, கலந்தான் - ஒன்றுபட்ட கலந்தான் கைகலந்தென்று இரண்டுகையுங் கலந்து என்னவுமாம்

இ — அஞ்சாமபாட்டில், நான் அவன்ஸவருபத்தை விட்டு அவன்குணங்களைப் விருமபுகிறுப போலே, அவனும் எனனை விட்டு எனனுடைய தேஹத்தைப் விருமபாநினு நென்கிறா

[வைகலும் வெண்ணைய கைகலந்து உண்டான்] “கற்பனவைகலே” என்று-எனக்கு அவன் குணம் என்றும் தாரசமாயிருக்கிறுப்போலே, ஆஸரீதஸபாஸ் முள்ளகொரு தாவயமே அவனுக்கும் நித்யதாரசமாயிற் றென்கிறா [கைகலந்து உண்டான்] - “தாசாதந்தோளக ளுள ளளவுங் கைநீட்டி” என்கிறபடியே “சூடத்திலே கைபுககத்தையும் வயிறுநிறையும்” என்கிற மெளகதயததாலே பென்னுதல், “களான்” என்று சிலுக்கிடவாதே, அவாகளதலகனோடே கலந்து அமுதுசெய்தா நென்னுதல், “தூரிளபபனும் ஒரு சநிசனும் களவுகண்டாகா” என்று பட்டா கணதைய ஸமரிப்பது, அபிரிவேஸாததாலே இரண்டு கையாலும் அமுதுசெய்தா நென்னு தல், கைவாசி யறியாத மெளகதயததாலும் அபிரிவேஸாததாலும் [பொய்கலவா தென்மெய்கலந தானே] - வெண்ணையிற் பண்ணின் விருப்பத்திற் பொய்யிலலாதாப்போலே கிடா எனனுடம்பிற பண்ணுகிற விருப்பமுட அவன் மேல் விழ, தாம் மேனமையைக் கண்டு இறையக்கிரமாயிற்று, அவன்மேல்விழுகிறதும் இததாலேயாயிற்று “இவரினறிராமே” என்று நான் அநாதரிககிற ஸரீரமும் இவனுக்குக் கலக்கைக்கு விஷயமாவதே !

ராமு — அஞ்சாமபாட்டு நீர் அவன் குணங்களை அப்யஸியாநினறீராகில், அவன் தான் செய்கிறதென்? எனனில், நான் அவனை விட்டு அவன் குணங்களை விருமபுகிறுப்போலே, அவனும் எனனை விட்டு எனனுடைய தேஹத்தை விருமபாநினு நென்கிறா

[வைகலும்] - “கற்பனவைகலே” என்று - எனக்கு அவன் குணம் எனமாம் யாரசமா யிருக்கிறுப்போலே, ஆஸரீதஸபாஸ்முள்ள தாவயம் எனமமொகக யாரசமாயிருக்குமாயிற்று

அஞ்சாமபாட்டு - வைகலும் இதயாதி “எனமொய்கலந்தானே” என்ற பதத்தைக் கடைசித்தது ஸங்கா பூரவகமாக ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறா - நீர் அவன்குணங்களை இதயாதி

“வைகலும்வெண்ணைய” என்றத்தை ஸந்தாஸனமாக அருளிச்செய்கிறா - கற்பன இத்தயாதி ன்ககலந்து - இடக்கையும் வலக்கையும் கலந்தென்னுதல், கைகளுள்ளவும் வெண்ணையிலே கலந்தென்னுதல்,

அவனுக்கு [வெண்ணெய கைகலந்து உண்டான] - வெண்ணெயிலுண்டான ஆதர்த்தாலே இடக்கையாலும் வலக்கையாலும் வாங்கி அமுதுசெய்தான, அன்றியே, “தாராதடந்தோளகருள்ள ளளவுங்கைநீட்டி” என்கிறபடியே “கை நிறையுந்தனையும் வயிறுநிறையும்” என்னும் மௌகத யத்தாலே திருக்கைகளுள்ளாவும் கலந்து அமுதுசெய்தா னென்னுதல், “களான” என்று சிலுக்கிட்ட வாறே அவாகளதங்களோடே கலந்து அமுதுசெய்தா னென்னுதல் ‘ஸாவாதிக்குனவன நித்யஸமஸாரி யாயப போந்தவனுடைய தேஹத்தைத் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயோபாதி ஆதரித்தான்’ என்றால், இது கூவேதோனோரே? என்னில், [பொய்கலவாதேனமெய்கலந்தானே] அவ்வெண் ணெயில பண்ணின வீருப்பத்தில் பொய்யிலலாதாப்போலேகிடா என்னுடம்புடன்கலந்த கலவி யிலும் பொய்யிலலாதபடி யென்கிறார் [எனமெய] - அவன மேலவிழ மேலவிழத் தாம் இரயத் தமை தோற்றுகிறது “அழககுடம்பு” என்று நான் அநாதிரிககிற ஸாரீரம் இவனுக்கு ஆதரணிய மாவதே! என்கிறார்

(௩)

ஆறாம் பாட்டு.

கலந்தென்னாவி, நலங்கொள்ளாதன
புலன்கொள்மாணய, நிலங்கொண்டானே

ஆ — (கலந்தென்னாவி) இப்படி எனனோடே கலந்த கலவியாலே தோற்றித்து அடிமை யாகவின இவன எனக்கு ஷோக்யமாகைக்காக, கைகலந்தமேலோபாதி ஹாரியான தன்னுடைய அழகிய திருவடிவைக் காட்டி, மஹாபலியை வரீகரித்து இந்த லோகத்தையும் கொண்டா நென் கிறார்

ஓ — ஆறம்பாட்டில், தம்மோடு கலந்த எம்பெருமான தம்மை அந்நயாஹமாகிக் கொண்டபடியை ஸாதிராபநமாகச் சொல்லுகிறார்.

மூன்றாமத்தம் - தேடுகிறவர்களோடே தானும் ஒருவனுய்க் கலந்தென்னுதல் அதாவது - கள்ளனுடைய ஸாமாத்தியம் சொல்லுகிறது மூன்றாமத்தத்துக்கு, “கைகலந்து” என்றது - முழுச்சொல்லு “வெண்ணெ யுண்டான” என்றபோதே - வெண்ணெயோடே கலந்தமை தோற்றுகிறது, ஆனபின்பு, “கைகலந்து” என்ற துக்கு பரியோஜனமேது? என்ன, இடக்கையாலும் இதயாதி இரண்டு கைய்க் கலந்து வெண்ணெயுண்டா னென்றபடி தாராநீ இதயாதி - சிறியதிரும்பல மாலையோடுகூட வெண்ணெய்க்குடத்திலே கையையிட்டான் ள்ளளாவுங்கைநீட்டி - ‘வெண்ணெயிலே ஆழக் கையிட்டதனையும் வயிறுநிறையும்’ என்றிருக்கிறானகாணும் மௌகதயத்தினமிருதியாலே, ‘இவன தாராதடந்தோளகருள்ளவுங்கைநீட்டி அவனியமுதுசெய்தான்’ என்றறியும்படி எவ்வனே? என்ன, பாணையைப் பாததான், பாணவாயிலே சாந்து பட்டிருந்தது! இவன்தோளிலே கோயிறசாந்திருக்குமே ஆகையாலே, கையளவும் நீட்டிக்குவென்றறிந்தான் பாரதாயநதோற்ற வேண்டியிருக்கை யையப்பற்ற முன்னெயெடுக்கிறார், கள்ளன் என்று சிலுத் - கலஹம் “தன்னோராயியின்கை” என்றபடி “புலஸுஸுலுபுவிபு.கிஷெயு” உகிந்யாயெந பூகிஷெயஸுபுலகிஸ்ஸவாடிபகி ஸர்வாநிக் இதி அவ்வெண்ணெயில் இதி “வெண்ணெய்கைகலந்துண்டான” உகிந்யுக்கி பூஷ்டாநா யபூதி திவாவு “எனமெய” என்றதுக்கு ஹவம் அவன் இதயாதி ஏதாரஸ ஹவமாஹ அழகித்தம்பு இதி கீழ்வாக்யவிவாண மென்னவுமாம், ஹவஹம் வெண்ணெயை கைகலந்துண்டான் - உண்டவன் என மெய் கலந் தான், இதில் பொய்கலவாது என்று அந்வயம்

(௪)

[கலந்தென்று தொடங்கி] - எனனோடே ஸமஸலேஷிதது என ஆத்மாவில் நன்குமையக கொண்டு எனனை ஆனந்தகொண்டான [புலனென்று தொடங்கி] - ஸாவேந கரியாபஹார ஸ்கம்மான குறளவடிவைக காட்டி மஹாபலியில் நிலங்கொண்டாறபோலே

ப — அநந்தரம், லோகத்தை அநநயாஹு மாகுகுறபோலே என ஆத்மாவையும் அநநயாஹுமாகுகுற னெனுகுறா

கலந்தது - ஒரு நீராகக் கலந்தது, என ஆவி என ஆத்மஸவருபத்தினுடைய, நலம் - ஸவாஸாதாரணரோஷத்தவமாகிற நனமையை, கொள் - தனக்கு பரயோஜனமாகக் கொண்ட, நா தன் - ரோஷியானவன், புலன் - இரதரியங்களுக்கு, கொள் - ஆகாஷதமான, மாணய - வாமநபர ஹம் சாரிவேஷத்தையுடையவனாய், நிலம் பூமியை, கொண்டான் - தன்னதாகுகுகொண்டான் நிலமென்று லோகாநகரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்

இ — ஆறும்பாட்டில், தேஹத்தளவனறிககே எனனை அநநயாஹுமாகுகுற எனுகுறா

[கலந்தது] எனனோடே ஒரு நீராகக் கலந்தது [எனனாவி நலங்கொள் நா தன்] - என ஆத்மாவின்னுடைய நலத்தை - நமசிவனைக் கொண்டான் [நா தன்] - “எனனையாளுங்கொண்டு” என்கிறபடியே தன்னையொழியச் செல்லாமைமைய விளைத்தது நான் எனக்கு உரிமையுடையிருக்கிற நிலையைத் தவிரத்தான் தாம் அகப்பட்டபடிக்கு மஹாபலியை நிதாஸநமாகச் சொல்லுகுறா [புலன்கொள் மாணய] - ஸாவேநகரியாபஹாரஸ்கம்மான வடிவைகொண்டு [நிலங்கொண்டானே] - மஹாபலி ‘தன்னது’ என்று அபிமானித்த பூமியைக் கொண்டான் அவன் எனனைப் போலே தன்னைக் கொடுத்திலன் அவன் வடிவிலே தோற்றான், நான் நீர்மையிலே நிகாந்திர நென்குறா

எடு — ஆறும்பாட்டே இப்படி கலந்தது செய்ததென்? எனன், தேஹத்தளவிலே விரும்பி லீட்டிலன், எனனாவி நலத்தைபுள் கொண்டா நென்குறா

[கலந்தது இத்யாதி] எனனோடே ஒரு நீராகக் கலந்தது பின்னை என் ஆத்மாவின்னுடைய நம சீவனைக் கொண்டான் அவ்வளவேயோ? [நா தன்] - “எனனையாளுங்கொண்டு” என்கிறபடியே, நான் எனக்கு உரியேனா யிருக்கிற இருப்பையும் தவிரத்தான் இப்படி அகப்பட்டா நீரேயோ? என்ன, மஹாபலியும் அகப்பட்டான ஆவிநலங்கொடுத்திலன், கழஞ்சுமண்கொடுத்தானித்தனை ஸாவேநகரியாபஹார ஸ்கம்மான வேஷத்தைப் பரிகரணித்தது, அவன் ‘என்னது’ என்று அபிமானித்திருக்கிற பூமியை அபஹரித்தான் (4)

ஆறும்பாட்டி - கலந்தேனாவி இத்யாதி “எனனாவிலங்கொண்டாதன்” என்ற பதத்தைக் கட்டி சுழித்து ஸங்கராபூர்வமாக வங்கதி அருளிச்செய்குறா - இப்படி இத்யாதி

“நலம்” என்று - போகயதையாய், “ஆவிலலம்” என்று - ஆத்மாவின்னுடைய போக்யதை ஸௌபரீஷநாத வங்கனாகிற அக்வாயில் குணங்களைக் காட்டி, எனனுடைய அக்வாயில் பதார்த்தத்தை அபஹரித்தான் புறவாயில் ஸௌந்தரயத்தைக் காட்டி, அவனுடைய புறவாயில் பதார்த்தத்தை அபஹரித்தான் நெனறபடி. எனனையா ளுங்கொண்டு இத்த்யாதி திருவெழிநாண்டகம் (உரு) என ஸாவஸுததையும் அபஹரித்துக்கொண்டுபோகையன்றியே, சுமையாளும் நானேயாகவேணுமோ? அவனோடே கலந்த பரிமாறின பரிமாற்றத்தை அடிமையாக நினைத்திருக்கையாலே “என்னப்பிடியுங்கொண்டு” என்குறளாகவுமாம் “நிலங்கொண்டான்” உருகுதசுக்ஷ்மபுதி தியாய ஸுஸாதவ்ய விசேஷகோகம் - ஆவிநலங்கொடுத்திலன் இத்யாதி ஸபதார்த்தம் - ஸகீவேந்திய இதி “மன்னுகுறகுறவினமானி” இத்யாதி மானி - பாஹம்சாரி அவன் - மஹாபலி கலந்தெனனாவி நலம் கொள்ளாததுண்டு புலன்கொள் மாணய நிலங்கொண்டான் இத்யாவயதி (5)

ஏழாம் பாட்டு.

கொண்டானேழவிடை, உண்டானேழவையம்
தண்தாமஞ்செயது என, எண்தாலுலுனே

ஆ—(கொண்டான) திருநாட்டிற்பண்ணும் பரேமத்தை எனபககலிலே பண்ணி, தன்னோடு சேஷத்தவேர ஸமஸலேஷிககவேணு மென்றுள்ள என்னுடைய மனோரத்ததைத் தான் கைக்கொண்டு எனனோடு ஸமஸலேஷித்தருளின இவன், எனக்கு போகயமாகைக்காக, இன்னம் எருதேழடாதத்து தொடக்கமாக அபாயரத திவ்யசேஷடிதங்களைப் பண்ணியருளாநின்றான் என்கிறா

ஓ—ஏழாமபாட்டில், தனவிய்யத்தில் என்னுடைய மனோரத்ததைத் என பககலிலே தான் பண்ணினு நென்கிறா

[கொண்டானென்று தொடங்கி] நபினைப்பிராட்டியோடடை ஸமஸலேஷிவிரோதி யான எருதேழையும் கொன்றான், ஜகததையடைபத திருவயிறறிலே வைத்துக்கொண்டான், இதுகருக கருத்து - தம்முடைய ஸமஸலேஷி விரோதிகளைப் போக்கி, ஜகத்கருக தனனை யொழியச் செல்லாதபோலே தம்மையொழிய எம்பெருமானுக்குச் செல்லா தென்று [தண் தாமஞ் செயது] - பரம்பதத்திற பண்ணும் வயாமோஹத்தைப் பண்ணி நான் நினைத்தபடி செய்தா நென்றுமாம்

ப—அநந்தரம், என நினைவே தனக்கு நினைவானு நென்கிறா

ஏழவிடை - (அபிமதவிரோதியான) ஏழவிடைகளையும், கொண்டான் - பாணனைக் கொண்டவனாய், (ஆபத்திலே), ஏழவையம் ஸாவலோகத்தையும், உண்டான் வயிறறிலே வைத்து ரக்ஷித்தவன், தண் - ஸாமஸாரிககாபயாநதிகரமான, தாமம் பரம்பதத்தில் விருப்பத்தை, செயது - (என்பககலிலே) பண்ணி, என - என்னுடைய, எண் - மனோரத்தத்தின்படியே, தான் - தான், ஆன - மனோரதிககத் தொடங்கினான் அதாவது - நான் பரம்பதத்திலே தனனை அதுபவிகக என்னுமாபோலே, தான் இங்கே எனனை அதுபவிகக எண்ணுநின்ற நென்றபடி என்னண்ணிலே தான் கைபடுகருதா நென்றுமாம்

இ—ஏழாமபாட்டில், தன்பககலுண்டான் என்னுடைய மனோரத்ததைத் எனபக கலிலே தான் பண்ணினு நென்கிறா

[கொண்டானேழவிடை] - ஏழுவகைப்பட்ட வருஷபங்களை ஜயித்தான் இன்ன படை வீட்டைக்கொண்டா நென்னுமாபோலே, “கொண்டான்” என்றது - ஜயித்தா நென்றபடி நபினைப்ப பிராட்டியோடடைக் கலவிகு விரோதியைப் போக்கிறதபோலே, எனவிரோதி களைப் போக்கி வந்து கலந்தா நென்கை [உண்டானேழவையம்] - ஜகததையெல்லாம் பரளயா பத்திலே தனதிருவயிறறிலே வைத்து ரக்ஷித்தான் பரளயாபத்தில் ஜகத்கருக தனனை யொழியச் செல்லாதபோலே, எனையொழியத் தனக்குச் செல்லாதபடியா யிராநின்ற நென்கை [தண்தாமஞ்செயது] தடபததையுடைய தாம் முண்டு - பரம்பதம், அதில் பண்ணக்கடவ விருப்பத்தை என்பககலிலே பண்ணி ததவியூதிகளுக எனனை யாதரித் தென்னவுமாம் [என் எண்தாலுலுனே] - நான் மனோரதித்தபடியே எனக்குக் கைபடுகருதா நென்னுதல், எ மனோரத்ததைத் தான் கைக்கொண்டான்; அதாகிறது - “மாகவையுருந்தங்காணபதற மென்பு”

மேகமெண்ணும” என்று - நான் அததேசத்திலே அதுபவிகக எண்ணாத திருநகரியிலே வந்து என்னை அதுபவிகக எண்ணுகிறதை

ராமு - ஏழாமபாட்டு ஆலிலங்ககொண்டே விட்ட அளவேயோ? நியவியுதியில் பண்ணும் ஆதரத்தையும் எனபகலிலே பண்ணினு நெனகிறா

[கொண்டானேழவியை] - “இன்ன படைவீட்டைக் கொண்டான்” என்றான் போலே, நப்பின்னைப்பிராட்டி யோட்டை ஸரஸரேஷததத பரதிபநதகமான ருஷபாரோதமயும் ஐயித்தான [உண்டானேழவையம்] - பரளயாபததில் பூமி தனவயிறிறே புகாவியுல நரியா தாபோலே, தான் எனபகலிலே புகுந்தலலது தரியாதானாக கலநகான் தனக்கு ஸநேஷிகளா யிருப்பார்க்குச் செய்யுமதுஞ்செய்தான தான் பண்ணும் ரக்ஷணம் விலகாதாககுச் செய்யுமதுஞ்செய்தான அதுக்குமேலே, [தண்தாமஞ்செயது] - தடபததையுடைத்ததான் தாமமுண்டே - பரம பதம்” அதில் பண்ணும் விருப்பததையும் எனபகலிலே பண்ணினு ததவியுதிக்குக என்னை யாதிரித் தேனையாம [எனஎண்ணாளுனே] - நான் மநோரதித்தபடியே எனக்குக் கைப்புகுந தா நெனனுதல், அனறிகே, எனமநோரத்ததைத் தான் கைக்கொண்டா நெனனுதல் அதாவது மாகவவகுநதங்காணபதற்கிறே இவா ஏகமெண்ணுவது, “கண்ணன் விண்ணோடுமேலே சரி சிறந்து சங்கம்” என்று நான் ‘பூிறவகுண்டத்தேறப் போகவேணும்’ என்றும், ‘அங்கேஅறு பலிக்கவேணும்’ என்றும் ஆசைப்பட, அவன் ‘திருநகரியேறப் போகவேணும், ஆழவாரை அறு பலிக்கவேணும்’ என்று பாரியாரின்றான் (எ)

ஏழாமபாட்டு - கொண்டான் இதயாதி “தண்தாமஞ்செயது” என்றத்தைக் கடைகித்துஅவதாரிகை- ஆலிலம் இதயாதி

இன்னபடைவீடு - வென்றான் எனனாதே, “கொண்டான்” என்கிற பதஸவரையம் (போலே என்று - வாச்யம் அலபயலாபததிலே த்ருஷ்டாநதம், யதததிலன்று நப்பின்னைப்பிராட்டி ஸரஸரேஷதததததத நியித்தமாகையாலே அலபயலாபமிறே பரளயாபததகண்ணத்தை அருளிச்செய்தததததத தததபாயம்-பாளயாபததிலே இதயாதி யதவா, “எனஎண்ணாளுனே” என்றத்தைக் கடைகித்து பாவம் பாளயாபததிலே இதயாதி அதவா, “கலந்தெனனவி” என்றததத இது த்ருஷ்டாநதமாயிருக்கிற தென்கிறா - பாளய இதயாதி ஸலவிநாமமவசுக் கூடாதுஅராகியாநாவலா “கொண்டா நேழவியை யுண்டானேழவையம்” உதவியுத-மடபாவிராம தனக்கு ஸநேஷிகளாயிடதுஅவியாதுஅயெந். தாவிப்பண்ணும் ரக்ஷணமிதி வாச்யம் - “உண்டானேழவையம்” இதயயய பாவாநதம் ஸநேஷிகளாயிருப்பார்க்கு - நப்பின்னைப்பிராட்டிக் காலிறே விடைகொண்டது ஸநேஷிகளாயிருப்பார்க்குச் செய்யுமதுஞ்செய்தா நெனந்து அவர்கள் விரோதியைப் போக்கினுறபோலே, என விரோதியையும் போக்கினுனெதபடி விலககாதார்க்குச் செய்யுமதுஞ்செய்தா நானென்று-அவர்களை பரளயாபததில் சுரீபாதபடி தரியித்தாறபோலே, பிரிந்து சுரீபாதபடி என்னையும் ருணு விஷகாரதாலே தரியித்தா நெனற்படி இப்படி பூவகண்டத்தைப் பூவசேஷமாக்கி, உததகண்டத்தை அவதரிப்பிக்கிறா - அதுக்குமேலே என்று செய்யுது - புத்திபண்ணி தண்தாமமாகச்செயது - தண்டாமமென்று புத்திபண்ணி தண்தாமஸதருமமாக புத்திபண்ணியெனனுதல், தண்தாமததிலவனாக புத்திபண்ணி யெனனுதல் தட்பம் என்று - குளிர்த்தியாய, “கலமகதமிலலதோ” என்ற போகயதையைச் சொல்லுகிறது தந விபுத்திகுக் - தததததததே நானமநோதித்த இதயாதி-எண்ணின் பராரத்திலேயானு, அந்தார மநோ ரதித்தபடி யானுறபோலே, நானமநோதித்தபடியே எனக்குக் கைப்புகுநதா நெனற்படி என் மநோரதித்ததை இதயாதி - என எண்ணப்போலொத்த எண்ணைத் தான் உடையனானு நெனற்படி “எனமநோரத்ததை” என்றத்தை விவரிக்கிறா அதாவது இதயாதி மாகவவகுநதம் இதயாதி பரமாகாஸுபததவாசயமான பூிறை ருண்டத்தைக் காண்பதற்கு என செஞ்சானது இராபபததம் ஏகபாகாரமாக எண்ணுகிறது “அனறிகே” இதயாதிக்கு விவரணம் - கண்ணன் இதயாதி த்ருஷணனுடைய பரவையோம் ஸபதவாசயமான பரமபதத்தை நியாஞ்சலிபததம் பண்ணி அதுபவிக்கவேண்டுமென்கிற மெலிவாலே வளை சரியாசிறந்து “சரிசிறந்து” என்று சொல்லுவார்கள் பாரியாதினிறா - உதயோகியாசின்றான் ஏழவியைக்கொண்டான், ஏழவைய முண்டான், தண்டாமஞ்செயது என எண்தானானு என்று அவ்வயம் (எ)

* திருவிருத்தம் - சள

எட்டாம் பாட்டு.

ஆளுனாயன, மீனோடேனமும
நாளுனேனனில, நானாயசங்கே

ஆ — (ஆன) தன்னுடைய திவ்யசேஷடிதமாதாமேயோ எனக்கு போகயமாகச் செயதருளிறு? தன்னுடைய திவ்யாவதாரங்களு மெல்லாம் எனபக்கனுள்ள ஸங்கத்தாலே எனக்கு போகயமாகச் செயதருளினு நென்கிறா

ஏ — எட்டாமபாட்டில், ஸாவேஸாவான எனபக்கனுண்டான ஸங்காதிசயத்தாலே தேவமதுஷ்யாதயநேகாவதாரங்களைப் பண்ணியருளினு நென்கிறா

[என்னில நானாயசங்கே] 'ஸாவேஸாவானயிருதவைத்து, எனக்காகப் பண்ணின திருவவதாரத்துக்கு என்னிலிலை' என்று சொல்லுவா

ப — அநந்தரம், ஆஸாதாரத்தமான அவதாரத்துக்கு எல்லையிலிலை யென்கிறா

ஆனாயன ஆன கோரகண்ண ஸவபாவமான கோபஜாதியையுடைய, தான-தான (ஆபத ரகிணாத் தமாக), மீனோடேனமும மதஸ்யாவதாராதிரூபண, ஆன அவதாரணானு, என்னில என்று சொல்லுமளவில, நானாய (விலகண்ண ஸவருபண) தன்னுடைய வான அவதாரங்கள், சங்கு-சங்கெனகிற ஸங்கையக்குப் போரும அனமியே, என்னில நானாய சங்கெனது எனபக்கல் தான பண்ணின ஸங்கத்தாலே, ஆனாயன தான மீனோடேனமுமாறு நெனறுமாம் அனமியே, என்னிலென்று - அஞ்சாம் வேறுயமையாய, எனமிதித்தமாகப் பண்ணினவை அஸங்க்யாதக லெனறுமாம் சங்கு - பேரிலக்கம், ஸங்கமுமாம்

இ — எட்டாமபாட்டில், எனபக்கல் ஸங்காதிசயத்தாலே எண்ணப்பற்ற அவன் பட்டத்துக்கு ஓரளவிலிலை யென்கிறா

[ஆளுனாயன] ஆனாயனான, கையிலே கோலைக்கொடுத்த 'பசுமேயத்துவா' என்ன லாமபடி இடையறையப் பிறந்த மெய்ப்பாடு அவ்வளவையோ? [மீனோடேனமுமதானு] ஸர்வாதிமான தானிறே தாயகஸஜாதியான அவன காமத்திலே பிறக்கச்செய்தேயும், அது ஸந்தானத்திற் பதற்றத்தாலே ஏக்காலத்திலே இரண்டவதாரம்போலே சொல்லுகிறா [ஆன] - வடிவுரு சொல்லுரு செயலும் ஜாதிகு அடுத்தவையா பிருக்கை இதுக்கு ஹேதுவென? என்னில; [என்னில நானாயசங்கே] - எனபக்கல் தனக்கு உண்டான ஸங்காதிசயத்தாலே யெனறுதல்; என்னக்குறித்துத் தானபண்ணின அவதாரங்கள் சங்கமெனகிற மஹாஸங்கையக்குப் போரும என்னில - என்னக்குறித்து நானாய - நானானவை சங்கே - சங்கத்தளவேயனமிறே.

ஈ — எட்டாமபாட்டு எண்ணச்சுட்டி அவன்பிறந்த பிறவிகளுக்கு ஒருமுடிவிலிலை யென்கிறா

[ஆளுனாயன] இடையறையப்பிறந்து, முடிசூடிராதே ஜாதியுசிதமான கோர கண்ணத்திலே அதிகரித்தான, இடையறையப் பிறந்த மெய்ப்பாடு அவ்வளவிலேதான விட்டானோ?

எட்டாமபாட்டு - ஆளுனாயன் இதயாதி "என்னிலநானாயசங்கே" என்றத்தைக் கோஷித்து அவதாரிகை-என்னிக்சுட்டி இதயாதி

"ஆனான" உத்யுநகியாய, "ஆனானான" - ஆகளைக் கோஷிக்கும் ஆனான உதி வகை - ஹபாவோகம் - இடையறைய இதயாதி ஆச்சுக்கு நாய நெனறபடி "இடையறையப் பிறந்த மெய்ப்பாடு" உத்யுநகியுநாசு - "எனறுமேயத்த வியோடவலகை - தடமருகு கருமகிலை" உத்யுநகியுநாசு

ஒ — ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆஸரிதரோடு ஸமஸலேஷிகைககரக எவகும வரது திருவவதாரம் பண்ணுமபோது தன்னுடைய ஐஸ்வரமான சிஹநங்களைக் கொண்டுவந்து திருவவ தாரம் பண்ணியருளு மென்கிறா

[எவகு மென்று தொடங்கி] பலவிடத்திலும் தேவமநுஷ்யாதிருபேண வரது திருவவதாரம் பண்ணியருளி எங்களை வசீகரித்து அடிமைகொண்டவன் [எவகுநதானாய] - வயபாக்யாக்யமா (க)

ப — அநந்தம், அவதாரங்களெல்லாவிடத்திலும் அவதாரணசிஹநயுகதென்கிறா.

எவகும-எல்லாபாதேசத்திலும், தானாய (அவதாரமுததாலே) தான் ஸநிஷிதனான, நங்கா-நமமுடைய, நாதன் நாதன், அம் (வெறுமபுறத்திலே) அழகிய, கையில-திருக்கையிலே, சங்குசககரம் - (ஆஸரிதர்க்கு அதுபாவயமான) சங்க சகரங்களை, கொண்டான் கொண்டான்

இ — ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்படி அவதாரிக்கு மிடத்தில் ஐஸ்வரமான சிஹநங்க ளோடே வரது அவதாரிக்கு மென்கிறா

[சங்குசககரம் அங்கையிற் கொண்டான்]-வெறுமபுறத்திலே துவக்கவல்ல கையிலேகிவ யாயுதங்களை தரித்தான் திவயாயுதங்கள் எல்லா அவதாரங்களிலும் முண்டோ? எனனில், எவகு முண்டு, ராஜாக்கள் கறுப்புத்துப் புறப்பட்டால் அநந்தரங்கா அபேக்ஷித்தசையிலே வரதுமுக காட்டுகைக்காகப் பிரியத் திரிவார்கள, அதுபோலே தோற்றத்தையும் நிறபாக்கள் “கூராபாதிவேண சங்கேநதி” எனனுமவாகு அப்படியேயே தோற்றவது [எவகுநதானாய] - தேவாதி ஜாதி பேதங்களதோறும் வரது அவதாரிக்கும், வயபாக்யாக்யமா [நங்கா நாதனே] - நமமை எழுதிக் கொள்ளுமென்கா

ரடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு இப்படி அவதாரிக்கு மிடத்தில் ஐஸ்வரமான சிஹநங்களோடே வந்து அவதாரிக்கு மென்கிறா

[சங்குசககரம் அங்கையிற் கொண்டான்] - சிலரை வரீகரிக்க நினைத்தவர்கள், கையிலே மருந்துகொண்டு திரியுமாபோலே, அவதாரங்களதோறும் திவயாயுதங்களோடே வந்து அவதாரிக்கும், திவயாயுதங்கள் எல்லா அவதாரங்களிலும் முண்டோ? எனனில், எவகுமுண்டு; ராஜாக்கள் கறுப் புத்துப் புறப்பட்டால், அநந்தரங்கா அபேக்ஷித்தசையிலே முகங்காட்டுகைக்காகப் பிரியத் திரிவர் கள் அதுபோலே தோற்றத்தையும் நிறபாக்கள் “கூராபாதிவேணசங்கேநதி - வாராய” எனனு மிவாக்களுக்கு அப்படியேயே தோற்றவது [சங்குசககரம்] - வெறுமபுறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டுமே கையிலே திவயாயுதங்களைத் தரித்தான் [எவகுநதானாய] - தேவமநுஷ்யாதிபேதங்கள்

ஒன்பதாம்பாட்டு-சங்குசககரம் இத்யாதி “சங்குசககரமங்கையிற் கொண்டா நென்குநதானாய” என கிற பதங்களைக் கடைக்கித்து அவதாரிக்கு இப்படி இத்யாதி

சிலரை வரீகரிக்க விதி “ஆடகொளந்ததோன்றிய வயாதவகோவீண” “வாரிசுராணாய வாராய-இநா” இத்யாதி, “படிபடிவாரியபிஷ்டு” இத்யாதி அஸ்மிஸ்பலோகதவயே தாயஸபத - பகவத்ருசிபா; தடஸத்தஸங்கையை அதுவதிகிறா திவயாயுதங்கள் இத்யாதி தாவிஸுலோகதவயே தாயஸபத - பகவத்ருசிபா; தடஸத்தஸங்கையை அதுவதிகிறா திவயாயுதங்கள் இத்யாதி அவனஇப்படி மறைத்துக்கொண்டிருந்தால், “உண்டு” என்றுகூ அநிக தபடியென? எனல், கூராபாதி இத்யாதி ஸாதாரணகார்த்தவையாழிய, ஆஸரிதலிரோதி நிரஸத்தில கூரமையை யுடைய திருவாழியையும், ஆஸரிதர்க்கதுபாவயமான வாணததையுடைய பாஞ்சஜநயததையுமேனதி அவகையிலே சங்குசககரங்கையுக் கொண்டானிதி-ஹருதிதாயாநதமாஹ-வெறும்புறத்திலே இத்யாதி ஆலத்திவழிக்க - நீராஜனையெடுக்க “எவகுநதானாய” என்று அவதாரபாமனபோது, நங்கா நாதனாகக்கக் எவகுநதானாய

தோறும தான வந்துஅவதரித்தளானாய், அன்றிகே, ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஈரரைவளைவாரை
போலே, தமமை லிஷயீகரிகைக்காக வயாபித்தபடியைச் சொல்லுதல் [நங்கள் நாதனே]
நமமை யெழுதிக்கொள்ளுகையே பரயோஜநமாக (சு)

பத்தாம் பாட்டு.

நாதன்ஞாலங்கொள், பாதன எனனமமான
ஒதம்போலகிளர், வேதநீரனே

ஆ — (நாதன்) இப்படி எனக்காக அஸங்கயெயமான திருவவதாரங்களைப் பண்ணி
யருளின இவனுடைய இரத நிரவதிகமான ஆஸரிதவயாமோஹததைப் பேசுமிடத்தில், கடலோ
கமகிளாந்தாரபோலே கிளாந்துகொண்டு அவனைப்பேசுக்கடவிய வேதங்களைப் பேசவேண்டாபோல
என்கிறார்.

ஒ — பத்தாமபாட்டில், எம்பெருமானுடைய படி வேதைகஸமதிகமய மென்கிறார்

[நாதனென்று தொடங்கி] - ஸாவேஸவாஸ்யவைத்து தகாரகிராமமானபடியையக்காட்டி
எனனை அடிமைகொண்டவன் [ஒதமென்று தொடங்கி] - தன் குணஞ்ஞாந்தாரதாரலே ஒதம
போலே கிளாரினதுள்ள வேதங்களைபோலே பரிபாதிபயமான நீரமைபுடையவன்

ப — அநந்தரம், எவமவித ஸவபாவன வேதைகஸமதிகமய மென்கிறார்

நாதன்-நிருபாதிச ஸாவசேஷியாய்(அநந்தசேஷிதவிரிவற்றததுக்காக), ஞாலம்-ஸமஸ்த
ஜகததோடும், கொள் - (தாரதமயம்பாராமல்) செறிந்த, பாதன்-திருவடிகளையுடையனாய், எனஅம
மான - அததாரலே எனக்கு அஸாதாரண சேஷியானவன், ஒதம்போல் - ஸமுதரம்போலே, கிளா-
கிளாந்து ஸதோதரமபண்ணி ஸவஹருதயத்தை வெளியிடுகிற, வேதம் - வேதங்களாலே சொல்
லப்பட்ட, நீரன் நீரமையை யுடையவன்

இ — பத்தாமபாட்டில், இவன்படியைப் பேசும்போது, கடல்கிளாந்தாரபோலே
வேதமே பேசவேண்டாபோலே என்கிறார்

[நாதன்] ஸாவநியந்தாவானவன் [ஞாலங்கொள் பாதன்] - வலிஷ்ட சண்டால்
விபாக ரஹிதமாக எல்லாதலைகளிலுந் திருவடிகளைப் பரப்பினவன் [எனஅமமான] இமமேன
மையையும் நீரமையையும் காட்டி எனனை அநந்தரஹனுகினவன் அத்வா, [நாதன்] - முதற்
பாட்டில் சொன்ன நிதயஸூரிகளுக்கு நிரவாஹகனானவன் [ஞாலங்கொள் பாதன்] - இரண்டாம்
பாட்டிற்கொன்ன அவதார ஸௌலபயத்தை யுடையவன் [எனஅமமான] - நான் நினறநிலையிலே
நின்று அதுபவிகலாமபடி, மூன்றாமபாட்டிற்கொன்ன திருமலையிலே வந்து நின்றவன், [ஒதம
போல் கிளா வேதநீரனே] இவனுடைய இப்படிக்கைச் சொல்லப்படுகால் கடல்கிளாந்தாரபோலே
கிளாரினதுள்ள வேதத்தாரலே பரிபாதிக்கப்பட்ட நீரமையையுடையவன், நீரமையாகிறது-
ஆரஜவகுணம்

அக்கையில் சங்குசக்கரங்கொண்டானென்று அந்வயம் வயாபதிபரமானபோது, சங்குசக்கரங்கையிற்கொண்டான்
நமமே நாதனாகக்காக எங்குநாதனான என்று அந்வயம் தானுய-தானுயன்னதுதல், தானுன்னதுதல் (க)

நா - பததாமபாட்டு அவனநீமைமையப் பேசபுகு நம்மால் பேசப்போமோ !
கடலகிளாநதாற்போலே வேதமே பேசவேண்டாவோ? எனகிறா.

[நாதன்] - ஸாவநியநதாவானவன் [ஞாலங்கொளபாதன்] - வஸிஷ்டட சண்டால
விபாகரஹிதமாக எல்லாதலைகளிலும் திருவடிகளைப் பரப்பினவன் [என அம்மான்] - இம்மேன
மைமையும நீர்மைமையுங் காட்டி எனனை அநநயாஹமாககிளவன் அதவா, [நாதன்] முதற
பாட்டில் சொன்ன பேஷிதவததை யுடையவன் [ஞாலங்கொளபாதன்] - இரண்டாம் பாட்டில்
சொன்ன அவதாரஸௌலபயததை யுடையவன் [என அம்மான்] - எனக்குக் கிட்டலாமபடி திரு
மலையிலே வந்து எனனை அடிமைகொண்டவன் மூன்றாமபாட்டில் “ கண்ணுவான் ” என்றததை
நீனைக்கிறா [ஓதம் இதயாதி] - இவனுடைய இந்நிலைமைகளைப் பேசும்போது, கடலகிளாநதாற்
போலே கிளாராநிமயாள வேதததாலே பரதிபாதிக்கப்பட்ட நீர்மைமையுடையவன் நீர்மையாவது
ஆர்ஜவகுணம் (கௌ)

பதினோராம் பாட்டு.

நீர்புரைவண்ணன், சீர்சடகோபன்
நோதலாயிரதது, ஓர் தலிவையே

ஆ - (நீர்புரை) அதிசீதளமாய ஸாவஹோகயமான திருநிறததையுடையனயிருநத
எம்பெருமானுடைய ஆஸரிதவாதஸலயமாகிற மஹாகுணததை உள்ளபடி பேசிறு இததிருவாய
மொழி யெனகிறா

ஓ - நிகமத்தில, இததிருவாயமொழி எல்லாத திருவாயமொழியிலும் ஆராயநது
சொல்லப்பட்ட தெனகிறா.

[நீர்புரைவண்ணன்சொ] உபாயஜனாக்கு நினைததவிடத்திலே கொடுபோகலான நீரின
தன்மைமைய யுடையவனுடைய குணததை நோதல - சொல்லுகை ஓாதல - ஓபபன் என
னவுமாம

ப - அநதரம், இததிருவாயமொழி ஆர்ஜவகுணததினுடைய நிரூபணாபமெனது
அருளிச்செய்கிறா

நீர்புரை (ஒருக்கிளவிடத்திலே சென்று பாயுப) நீரின செவ்வைபோலேயிருக்கிற,
வண்ணன் - ஸவபாவததையுடையவனுடைய, சோ - ஆர்ஜவகுணததை, சடகோபன் - ஆழ்வார,
நோதல - நோதது அருளிச்செய்த, ஆயிரதது - ஆயிரத்தில், இவை - இவை, ஓாதல ஓாதலை
வடிவாக வுடைத்தாயிருக்கும் இது - குறளடிவஞ்சிததுறை

பததாமபாட்டு - நாதன் இதயாதி அவந்நீர்மை இதயாதி-“நீ” என்று நீர்மையாய், ஆர்ஜவததைச்
சொல்லி, வேதத்தாலே பரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆர்ஜவகுணததை யுடையவ னென்றபடி.

கீழிணடு பததையுற கூட்டிக்கொண்டு ஹாவம் - இம்மேன்மைமையும இதயாதி பூர்வவாக்ய
விவரணம்-முற்றுநிபாட்டில் இதயாதி இப்போது, “ஓதம்போல கிளா வேதம்” என்று விசேஷிதததததததததத
கருததென? என்ன, இவனுடைய இந்நிலைமைகளை இதயாதி பேசும்போது - பேசபுகுக்கால் கடல்
கிளர்ந்தாற்போலே கிளராநிமயம வேதம், இப்படி “கிளராநிமயம வேதத்தாலே பரதிபாதிக்கப்பட்ட நீர்மை
மையுடையவன்” என்று கூட்டுவது அதவா, நீர்மையுடையவனென ஸூமிததனை, நமஸல் பேசமுடியாது என்று
வாக்யஸேஷம் இந்நிலைமைகளை இவ்வவஹாவகனை ஓதம் - ஸமுத்ரம் கிளருகை - பொருகை
கரமேன அவயது (கௌ)

இ — நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்ட தென்கிழா

[நீர்புரைவண்ணன் சீர] - நீரோடொகத ஸ்வஹாவததை யுடையவனுடைய ஆரஜவ குணத்தை புரை ஒப்பு வண்ணம் - ஸ்வஹாவம் நீரை வருந்தி மேட்டிலே யேற்றினாற் போலே, ஸமஸாரிகள் விலங்கிப்போனது தனக்கு வழியாமபடி தான் செவ்வியனாகை [சடகோபன் நோதல] - ஆழ்வாரா அருளிச்செய்த நோதல-சொல்லுதல [ஆயிரத்தொழுவதலையே] - ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இவை ஓரந்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை அதாகிறது ஸமஸாரிகளுடைய அநாஜவகதாலும் இழக்கவேண்டாதபடியான அவனுடைய ஆரஜவகுணத்தை அநுஸந்தித்து அருளிச்செய்கை அனந்திக்கே, சேகநாகரு ஓரப்படுமவை தனகாம செவ்வைக்கேட்டால் இழக்கவேண்டாதபடி அவனுடைய ஆரஜவகுணத்தைச் சொல்லப்பட்டவை யாகையாலே, சேதநாகரு எப்போதும் அதுஸந்தேயமென்கை ஆயிரத்திலும் சடகோபன் நீர்புரைவண்ணனுடைய சீரை நோத இவை யோர்தல

ஈடு — நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் அவனுடைய ஆரஜவகுணத்தை ஆராய்ந்து சொன்ன பத்து என்கிறார்

[நீர்புரைவண்ணன்] - ஆக இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லிற்றாய்ந்து ஸாவேஸ்வரனுடைய ஆரஜவகுணமாயிற்று நீரோடொகத ஸ்வஹாவததையுடையவனுடைய ஆரஜவகுணத்தை யாய்ந்து சொல்லிற்று ஆரஜவகுணமாவது - ஸமஸாரிகள் விலங்கிப்போனது தனக்குவழியாமபடி தான் செவ்வையனாகை [சடகோபன்நோதல] - இவைதாம், இவ்வாததத்தைக் கடக்க நின்ற ஒருவன் கவிபாடுகையனிற்கே, இவ்வாரஜவகுணத்துக்கு இலக்கான ஆழ்வாரா அருளிச்செய்தவை [ஆயிரத்தொழுவதலையே] - ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஓரந்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை. அதாவது - ஸமஸாரிகளுடைய செவ்வைக்கேட்டடையஸ்ஸந்தித்து, அததால் இழக்கவேண்டாதபடி அவனுடைய ஆரஜவகுணத்தை அநுஸந்தித்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை. அனந்திக்கே, ஸமஸாரிகளுக்கு ஓரப்படுமவை என்னுதல ஆயிரத்திலும் சடகோபன் நீர்புரைவண்ணனுடைய சீரை நோத இவை யோர்தல என்று அநவயம்

முதற்பாட்டில், நியமிக்கியிலுள்ளாரோடு செவ்வையனாய்ப் பரிமாறுமபடியை அருளிச்செய்தாரா, இரண்டாமபாட்டில், லீலாவிபூதியிலுள்ளாருடன் செவ்வையனாய்ப் பரிமாறுமபடியை அருளிச்செய்தாரா, மூன்றாமபாட்டில், இரண்டு விபூதியிலுள்ளாருக்கும் முகங்கொடுக்கக்கூகத் திருமலையிலே நிற்கிறபடியை அருளிச்செய்தாரா, நாலாமபாட்டில், அவ்வாரஜவகுணம் தம்மளவிலே ப்லித்தபடியை அருளிச்செய்தாரா; அஞ்சாமபாட்டில், நான அவன் குணங்களை விருமபுராபோலே அவ்ஹம் எனதேஹத்தை விரும்பாநின்ற னென்றாரா, ஆறாமபாட்டில், என்னுடைய தேஹத்தினால் வன்திக்கே, என்னுடைய ஆதமாவையும் கைக்கொண்டா னென்றாரா, ஏழாமபாட்டில், அவ்வளவுமல்ல, நியமிக்கியில் பண்ணும் ஆதரத்தை எப்பக்கலிலே பண்ணினா னென்றாரா, எட்டாமபாட்டில், எண்ணைச்சுட்டி அவன்பிறந்த பிறவிகளுக்கு முடிவிலலை யென்றாரா; ஒன்பதாமபாட்டில், இப்படிப் பிறந்த பிறவிகளதோறும் தனஸ்ஸவாயத்தோடே வந்தவதரித்தா னென்றாரா; பத்தா மபாட்டில், அவ

நிகம - நீர்புரை இதயாதி எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் "ஆராய்ந்து" என்று அநவயம்

புரை - ஒப்பு நீருக்கு ஆரஜவமாவது கட்டின் வழியே போகை உக்யமாரணவயத்தாலே ப்லிதம்-ஆக இதயாதி ஸபதார்த்தம்-நீரோடு இதயாதி சீரொன்ற - ஆரஜவகுணம் நோதல் - சொல்லுதல ஒர்த்து - ஆராய்ந்து ஓரப்படுமவை சீதயாதஸ்ஸதேயம் ஓரப்படுமவையென்ற பக்ஷத்திலுந் அநவயம்-ஆயிரத்திலும் இத்தயாதி ஓரந்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை என்ற பக்ஷத்திலே, ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, சடகோபன் நீர்புரை

றுண்டய ஆஜாவதணததைப பேசுமபோது வேதமே பேசவேண்டுமென்றா, நிகழ்த்தில் இத்திருவாய்
மொழி ஸமஸாரிகளுக்கு எப்போதுமொக்க அநுஸந்திக்கப்படு மென்றா (கக)

வண்ணனுடைய சீரையோரது கோதவைஇவையென்று அசுவயக கண்டுகொளவது எண்ணிக்கட்டி எண்ணம்
குறித்தது (4௧)

தரவிடோபநிஷதஸங்கதி — சுளபிவ்யுதகாரணத்திதயெவிரிதநுஷாஜீ
பபெவ காரணத்திதயெகாரணமும் । ஸாஷ்யுதகாநவி ஹரிஃ ஸ்வஸீகரோகீத்யாவஷ்ட
ஸாஷ்ட காரிணோகீநிரஷ்டபெக ॥

தரவிடோபநிஷததாதபாயரதநாவளி — ஸுமரீணாம் ஸெஸுரஸெவெ
ஸபபெவதாதி சுஷுஷிவெவெகெநெது மொவாஷ்யுதம் யுதாஷுள ஸிததநுஸாஸி
செவாநீஸாவஷ்டபெசு । ஸாஷ்யுதகாநவி வுதள விவவஸகீதநள ஸாயுபாராடுவஹெஸு
நீவொஷ்ட ராஷ்யுபாஷெகிராபயிஷுஜுதாஷீரவெண்டி ஜிமாடி ॥

திருவாய்மொழி நூற்றததாதி { ஒமெனஞ்செயகைஉரைபொனறிவிரிலலாதாருடனே
கூடிநெடுமாஸடிமைகொளாளுமரிசை—நாடறிய
ஓரதுஅவனதனசெமமை உரைசெயதமாறனென
ஏயாதுநிறகுபவாமவாமிவை

ஆழ்வார திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானா திருவடிகளே ஸரணம், சீயா திருவடிகளே ஸரணம்

ஒன்பதாந திருவாய்மொழி—இவையும பரவேஸம்

ஒ — ஒன்பதாநதிருவாய்மொழியில், தன்னுடைய விபூகிராவணததாலே ஸஞ்ஜாத
பகதிகளைய, ஏவமவிதனை தன்னே 'ஸாக்ஷாதகரிகது அநுபவிக்கவேணும்' எனற அாஜாநனுக்கு
அதுகேடான திவ்யசக்ஷஸனைக கொடுத்தருளி, அநிவிஸமயகரமானவைஸவருபயத்தைக காட்டி
அவனை உஜ்ஜீவிப்பித்தருளிற்றாபாலே ஸாவேஸவாஸ்ய ப்ரியபதியாய பாமாஸிகளைய ஆழ்வார
பகதியிலே துவக்குண்டு அவரோடு ஏகாஸனை எம்பெருமான, கீழில் திருவாய்மொழியிற்
சொன்ன ஆஜவாகுணாஸுதாநததாலே பிறந்த பகதயாரோகயத்தையுடைய ஆழ்வாருக்கு,
மஹிஷிபரிஜநாகிருபததாலே பலவன்களாலுந் தனக்கு போகதாக்களானவர்களுக்கு நிரகிராய
போகயமான தன்னுடைய படிக்கைக காட்டி, அவர்களுல்லாரோடுகூட ஸமஸாலேஷிக்கும
ஸமஸாலேஷததை, அநாதிகாலம் தாம இழந்த இழவெல்லாந திருமபடி ஸாவேந்தரியங்களாலும
ஸாவகாதாங்களாலும யதாமரோகதம் தமக்கு ஸாத்தியக்குமபடி தமமோடே ஸமஸாலேஷிக்க,
அததை அநுபவித்து பரிதராகிரா

ப — ஒன்பதாநதிருவாய்மொழியில், இப்படி ஆஜவாகுணத்தையுடைய ஸாவேஸ
வான, "பொயகலவாநெனமெயகலந்தான" எனறும், "என்னெனதானுனை" எனறும், கீழ்
இவா சொன்ன கரமத்திலே தன்னுடைய குணவிகாஹமஹிஷிபரிஜநவிபூதி சேஷடிதங்களுடே

மாற்றமெல்லாம் இவரோருவரோடு பரிமாறுகிறாய், அதுதனைக் குளப்படியிலே கடலைமதேதாற போலேயன்றிகே, போறுசகப்பாறுககப் பரிமாற, இவரும் அவனை ஸாவேந்தரியததாலும் ஸாவ காதரததாலும் யதாமனோரதம் அங்ஙபலித்து, அவ்வங்ஙபவஜநிதபரிதியாலே அவனைப்பேசி அங்ஙபலிக்கிறார்.

முதற்பாட்டு.

இவையுமவையுமுமவையும இவரும்வருமுமவரும்
யவையுமயவருநதன்னுள்ளே ஆகியுமாகியுங்காகும்
அவையுள தனிமுதலேமமான கண்ணபிரானேன்னமுதம்
கவையன திருவினமனான எனனுடைசகுழலுள்ளே

ஆ -- (இவையுமவையும) இப்படி எம்மெருமான எனனோடு ஸம்பலேஷித்தருளினு
னென்கிறார்

ஸ்வஸங்கலபகருந் நிகில ஜகததய விபவ லயலீலனாய், ஸாவஜகதாதம் பூதனுனவன்
எனனோடு ஸம்பலேஷிக்கையிலுள்ள அபிரிவேபததாலே எனனை வபீகரிகைக்காக எனனு
டைய சூழலிலே வந்து புகுந்தார் நென்கிறார்

ஓ -- முதற்பாட்டில், ஜகததினுடைய ஸருஷ்டயாதி ஹேதுவாய ஸாவாததாதமதயா
நின்று, அவறறுககு தாசகனாய சாரியப்பதியாயப் பரமரஸிகனாய எனக்கு போக்யபூதனாய
எனக்கு ராதனயுள்ள கருஷணனுனவன் எனதனக்குத் தன்னோடைய ஸம்பலேஷ ரஸத்தைத்
தந்தருளுகைக்காக எனனுடைய பாயததங்களிலே வந்து வாததியாநின்ற நென்று ஹருஷ்ட
யாகிறார்

[இவையுமவையும] சேதநசேதநங்களை எல்லாவற்றையும் [தன்னுள்ளேயாகியுமாகி
யுங் காக்கும்] ஸம்ஹரித்துத் தன்னுடைய தையாலே அவற்றை யுண்டாகி அவற்றினுடைய
ரக்ஷணத்தையும் பண்ணுமவன்

ப -- முதற்பாட்டில், ஸாவகாரணதவ ஸாவாததாதமதவததாலே ஸாவஸமாபதபனாய
ஸாவஸுலபனான பூதியப்பதி, எனனுடைய பரிஸரத்திலே அந்நாவாததியாகாநின்ற நென்கிறார்.

இவையும அவையும உவையும அநதிகஸததமாயும தூரஸததமாயும அந்நாவிப
ரகருஷ்டமாயுமுள்ள அசேதநங்களும, இவரும் அவரும் உவரும் - ஏவமவித சேதநரும், யவை
யும் யவரும் - எல்லாம் ஸம்ஹருதி ஸம்பதத்திலே, தன்னுள்ளே - தன்னுள்ளே, ஆகியும் ஆம்
படியாயும், ஆகியும் - (ஸருஷ்டிஸம்பதத்திலே) உண்டாகியும், காக்கும் - (ஸருஷ்டமான்வறறுககு
ஆபதத்துக்களைப் பேராகி அபிமதங்களைக் கொடுத்து) ரக்ஷிக்கும்வனுமாய், அவையுள் - அவற்றி

னுவையே 'அருகலிலான' என்கிற பாட்டைக் கடாக்கித்து, பிராட்டிமாரோடு இதயாதி ஸீவீவந்தியத்தாலும்
என்றது - "நெருகினுள்ளான" "கண்ணினுள்ளான" இதயாதியைப்பற்ற ஸீவகாதாதத்தாலும் என்றது "ஒக்கை
யான" "நெருகியுள்ளான" "உக்கியுள்ளான" இதயாதியைப்பற்ற "சூழலுள்ளான" என்றதொடக்கிச் சொன்னதக்குத்
தாதபாயம் - பொறுக்கப்பொறுக்க இதயாதி அவனைப்பேசி - அவன் குணங்களைப் பேசி

னுள்ளே அநதராதமாவாயும், தனிமுதல - உள்ளே ஸஹாயாதர நிபேசுத காரணமுமாய, அமமான ஸவாமியுமாய, கண்ணபிரான - கருஷணனான ஸௌலபயத்தைக் காட்டி, என அமுதம் - எனக்கு போகயபூதனாய, சுவையன் - அததாரிலே தானும் ரஸிகனானவன், திருவினமனான - லக்ஷ்மிசீயாடேகூட, எனனுடைய - எனனுடைய, சூழலுள்ளான் - சூழலிலையானான்

இ - முதற்பாட்டில், ஜகத்காரணபூதனாய ஸாவாந்தராதமாவாய பூநியப்பதியா யிருந் துள்ள கருஷணனானவன், எனனுடையபாயாததத்தை விட்டுப் போகமாட்டாதபடியானான் என்கிறார்

[இவையுமவையுமுனவையும இதயாதி] - முதல் திருவாய்மொழியில், “நாமவன்” என்கிற பாட்டிற் சொன்ன சேதநாசேதநங்களை மூன்றுவகையாலே சொல்லுகிறார் முதல்திருவாய்மொழியிற் குப்பினபு, தமக்குப் பிறந்த வைஸ்தயத்தால் பாசுரப்பரப்பறச் சொல்லுகிறார் [இவையுமவையு முனவையும இதயாதி] பாஸவஸ்ததமாயும் தூஸத்தமாயும் அதூரவிபாகருஷ்டமாயு முள்ள சேத நாசேதநங்களைச் சொல்லுகிறது [யவையுமயவரும] - இப்படிக்களாலே திரட்டப்பட்ட சேதநா சேத நங்களுமாயும் [தன்னுள்ளேயாகியும்] “ஸஹை” என்கிறபடியே ‘தன்’ என்கிற சொல்லுக் குள்ளேயாமபடி இவற்றை ஸஹைரித்தும். [ஆகியும்] நன்னுடைய தையாலே அவற்றை ஸருஷ்டித்தும் [காக்கும்] ஸருஷ்டமான அவற்றை ரஸித்தருளும [அவையுள்ளதனி முதல்] - அவற்றினப்பக்களிலே அநதராதமாவாய, தானொருவனுமே நிரவாஹகனாய நிறகும [எமமான] - தன்னிப்புகிவிஷயமாக வுண்டான ஓரத்தைக்காட்டி என்னை அநதராதனானவன் [கண்ணபிரான] - இப்படிப்பட்டவன் முகநகோற்றத்திற் மறையநிறைக யன்றிச் சிக் கண்ணுக்கு விஷயமாய வரது நிற்கும் உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது [என அமுதம்] - தேவர்கள் திகாரிக ளான அமுதத்திற்காட்டில் வயாவருத்தி [சுவையன்] - ரஸிகள் அவ்வமுதத்திற்காட்டில் வயாவருத்தி, அதுக்கு போகதருதவ மிலையே [திருவினமனானான்] - இவருடைய அமுதம் ஒருமிதநமாயிற்று [என்னுடைய சூழலுள்ளான்] பிராட்டி “அகல்கிலலேன்” எனனுமவன் என பாயந்தத்திலே வாதிகுகுமது தனபேறாக இராரினானான் [திருவினமனானான்] - ரஸிகத் தத்துக்குச் சிரமஞ்செய்த விட்டுமனனுதல், ரஸிகத்தத்துக்கு விஷயம் அவனென்னுதல் [என்னு டைய சூழலுள்ளான்] - எனனுடைய பாயந்தத்திலே வாதிகுகைக்கு அடி, பிராட்டி பென்னவுமாம் , பவஸு பவஸாஹைவதகம் பவஸீஹை ய ராசிஹை பவஹை | ஸாராஹை வாதஹை பவ ஸாஹைவதகம்” என்கிறபடியே

௪௦ - முதற்பாட்டு ஸ்ருஷ்டயாதி ஹைது பூதனுமாய ஸாவாந்தராதமாவமான கருஷ ணனானவன் எனனுடைய பாயந்தத்தை விட்டுப் போகமாட்டாதபடியானான் என்கிறார் அவ னுடைய குணப்பவத்தோடு விபூதயப்பவத்தோடு வாசியிலையேறே இவாகது முதல் திருவாய மொழியிலே பரக்க அநபலித்த இத்தை விஸ்தமாயிருக்கையாலே திரள் அநபலிக்கிறார்

[இவையும அவையும இதயாதி] - சிதவாகத்தையும் அசிதவாகத்தையும் திரளச் சொல்லுகிறது [தன்னுள்ளேயாகியும்] - “இவையுமவையும” எனறு இங்ஙனே பிரித்து வயவ

முதற்பாட்டு இவையும இதயாதி “அவையுளதனிமுதல், கண்ணபிரான, என்னுடையசூழலுள்ளான்” என்கிற பதங்களைக் கடைக்கித்தது அவதாரிகை ஸ்ருஷ்டியாதி இதயாதி ஸாத்யபேச பாதத்வருபகுணப்பவம் பண்ணுகிற இவா, விபூதயப்பவம் பண்ணுகிறதென? என்ன, அவனுடைய இதயாதி குணங்களோடாகி, தந்த தவாகராதாலே விபூதியும் அதுபாவயமாகையாலே சொல்லுகிறாரென்றபடி ஆனால் “நாமவன்” என்கிற பாட்டிற் படியே பாக்க அதுபவியாதொழிவானென? என்ன, முதல் திருவாய்மொழியிலே இதயாதி, புருஷத் திரிஹாமாதல் திரள் - ஸமுதாயாதல்

இவையும இதயாதி - ஸமீபஸத்தவங்களும், தூரஸத்தவங்களும், அதூரவிபாகருஷ்டங் களாயும், ஸமீபஸத்தராயும், தூரஸத்தராயும், அதூரவிபாகருஷ்டராயுமுள்ள யவையுமயவரும - சேதநா

பிரான்] இப்படியிருக்கிறவனதானே கருஷண்ணென்கையும், அவன்தான் கண்ணுகுத தோற்றி
நின்று உபகரிக்குமென்கையும் [என்அமுதம்]- தேவர்கள் அதிகாரிகளாம் அமருத்தில வயாவருத்தி
[சுவையன்] அவ்வமருத்திக்கு போகத்தருவ மில்லையே சுவையன் - பரமரஸிகன் இந்த
ரஸிகதவத்துக்கு ஊற்றுவாய்சோலலுகிறது [திருவினமணுள்ளன்] - இவருடைய அமருதம் ஒரு
மிதுநமாயிற்று [என்னுடைசுமுழவுளானே] - பெரியபிராட்டியார் * “அகலகிலலே ஸிற்றையும”
என்னப பிறந்தவன், என பரிஸரத்திலே வாத்திககை தனபேரக வர்த்தியாரினுள் “யவ்வு
பூவாசெவ்வதுதவ்வீசெயுரிசாபூஜாஃ | வுராசெவ்வாசெவ்வீசெயுரிசாபூஜாஃ | வுராசெவ்வாசெவ்வீசெயுரிசாபூஜாஃ
செவ்வீசெயுரிசாபூஜாஃ” (யவ்யபரஸாதேஸத்தம் பரஸ்தேயுரிமாஃபராஜாஃ - ஸராமோவாநரேநதூஸ்ய பர
ஸாதமபிகாங்குதே) என்கிறபடியே, “வொருசுதாயசெவ்வீசெயுரிசாபூஜாஃ | வுராசெவ்வாசெவ்வீசெயுரிசாபூஜாஃ
செவ்வீசெயுரிசாபூஜாஃ” (லோகநாதஃ புராபூதவா ஸுபரீவமநாதமிச்சதி) - தாமையொழிந்தார்க் கெல்லாம நாத
ரானவா ஸுபரீவனை நாதனாக இச்சியாரினுள் கிடைப்பது கிடையாதொழிவது, தாம் முநதறு
முன்னம் இச்சியாரினுள் (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

சூழலபலபலவலலான தோலையங்காலததுலகைக
கேழலோன்றுகியிடநத கேசவனென்னுடையமமான
வேழமருபபையோசித்தான் விண்ணொககேண்ணலரியான்
ஆழநெருங்கடலசேர்ந்தான் அவனென்னருகலிலானே

ஆ — (சூழலபலபல) இப்படி என்னுடைய சூழலிலே வந்து புருந்து, தன்னுடைய
கிவயசேஷத்தன்களையும், பரஹ்மாத்ரி வாக்மஸஸாபரிசேசேதயமான தன்னுடைய கலயாணகுணங்
களையும் எனக்குக் காட்டி என்னை வரீகரித்து, பின்னை என்னருட்கே எழுந்தருளினு நென்கிறார்

ஒ — இரண்டாம் பாட்டில், பரஹ்மேஸ்வராதிகளுடைய வாக்மஸஸஸுக்குஞ்சும
அபூமியாயிருந்துவைத்து, அவர்களுக்காக ஸ்ரீராவாவஸாயியாய், தன்னுடைய திருவலயாரங்க

மன்னென்னுதல், கண்ணுக்கு விஷயமாய உபகரிக்கும்வென்னுதல் இவ்வாததவயததையும் தந்திரோன்
அருளிச்செய்கிறார்-இப்படியிருக்கிற இதயாதி கிருஷ்ணனென்கையும்-கருஷண்ணுய வந்தவதரிக்குமவென்ன
கையும் “என்” என்றதுக்கு பாவம்-தேவர்கள் இதயாதி கீழையுருகட்டபாவம்-அவ்வமிருத்திக்கு இதயாதி,
‘சுவையன் திருவினமணுள்ளன்’ என்கிற பதச்சோததிக்கு பாவம் - இந்த இதயாதி “என்னமுதம் திருவின
மணுள்ளன்” என்று கூட்டி பாவாததம் - இவருடைய இதயாதி “இந்த தாப்பாயதவயததாலும் - வாகயத்வ
யோகத்தமான புருஷகாரதவோடேயதவகன் ஸூசிதகன்” என்று ஸம்பாதாயம் “திருவினமணுள்ளனனுடைசு
முழவுளான்” என்று கூட்டி அவதாரணத்துக்கு பாவம் - பெரியபிராட்டியார் இதயாதி “இவைபுடும்புடும்”
இதயாதிடாலே மேனமையைச்சொல்லி, “அவனசூழவுளான்” என்றதுக்கு தருஷ்டாததம் - பவ்வு இதயாதி
கிஷகிஷதாகாண்டே சதூததே, “வனஷஷசுவாவலிசூகிபூவூயாநுதூதியஸஃ | வொருசுதாயசெவ்வீசெயுரிசாபூஜாஃ
புராசெவ்வாசெவ்வீசெயுரிசாபூஜாஃ” இதயாதி வாத்தமாராததம்-கிடைப்பது இதயாதி “ஊயுகி” என்கையாலே - தெளா
ஸுப்யம் வரீததம் கரமேண அவயசு (க)

ளாலும் குணசேஷடி தங்களாலும் வரீகரித்து என்னைத் தனக்கு அடிமையாகக்க கொண்டவன், எனக்குத் தன்னோடடை ஸம்பரலேஷ ரஸம் தருகைக்காக என்னருகே வந்து நின்ற னென்று தருபதராகிறா

[சூழலென்று தொடங்கி] - சேதநாராயணலாம தனபகவிலே அகப்படுத்திக்கொள்ள வல்லவான் பல திருவவதாரங்களைப் பண்ணவல்லனாய் வராஹகலபத்துக்கு முதலாய்த தான் திருவவதாரிகககடவனாகையாலே அழகிதான் காலத்திலே பரளயாணவ மகரமான பூலோகத்தை அதிஸூரதாமான அழகையுடைய ஸ்ரீ வராஹமாய அநாயாஸேந எடுத்தருளி ஆரதரமாய அதிஸூரதாமான கேசரபாஸத்தை யுடையவன் [வேழமருப்பை யொகித்தான்] - சுவலயாபிடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேந பிடுங்கினவன்

ப - அநாதரம், அவதாரமுகத்தாலே ஆபுரிதோபகாரகனானவன், என அருகே யானான் என்கிறா

சூழல் - (ஆஸரிதரை வரீகரிக்கக்கூடான) சூழ்ச்சியையுடைய அவதாரங்களை, பல பல - பலவும், வல்லான் - (தன் இசையாலே) பண்ணவல்லனாய், தொலை பழையதாய், அம் (அவநாரோபபுகதமாகையாலே) அழகியதான், காலத்து - வராஹகலபத்தின் முதலிலே, உலகை (பரளயாணவமகரமான) லோகத்தை, கேழல் ஒன்றாகி - அக்ஷிதீய வராஹமாயகொண்டு, இடநத - இடந்தெடுத்தது, கேசவன் - (பரளயஜலத்திலே நனைந்த) மயிழைக்கையுடைய, என்னுடை அம்மான - என ஸ்வாமியாய், (கருஷணனாய் வந்தவதரித்து), வேழம் (பாதிபகதமான) சுவலயாபிடத்தை, மருப்பை ஒகித்தான் - வருங்கபகதம் பண்ணினவனாய், (இவவுபகாரம்), விண்ணவாகு - (அதிஸூரிதரோரான) தேவர்களுக்கும், எண்ணல் - நினைக்க, அரியன் - அரியனாய், (பிண்ணியும் ஆஸரிதரக்கு உதவுகக்கூட), ஆழம் அகாதமாய், நெடும் - பெருந்த, கடல் ஸ்ரீராரணவந்திலே, சேரநதான் அவன் - கணவளநத கருளினவன், என அருகலிலான் என அருகான இடத்திலே யானான் அருகலிலென்று - ஏழாமலேவறுமை

இ - இரண்டாமபாட்டில், பாபந்தத்திலே வந்து நின்ற நிலை ஸாதமித்தவாதே, என னருகே வந்து நின்ற னென்கிறா

[சூழல் பலபல வல்லான்] - சூழலென்று அவதாரம், அதனைச் சூழலென்கிறது, சேதநாரைத் தபபாமல அகப்படுத்திக்கொள்ளாணாகையாலே, [பலபல] - ஜாதிபேதமும் அவநதரபேதமும் [வல்லான்] அஹேதுகமாகப் பிறக்க வல்லான் [தொலை இத்தாதி] - தாம் அகப்பட்ருப்ப நொரு சூழலைச் சொல்லுகிறா தொலை - பழமை வராஹகலபதியிலே அமகாலம் - தன் வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காகக்கின் காலம் [உலகை] - விழுகமான ஜகததைப்பறங்ககிர தனை அழியாமாயிற்று [கேழலென்கிறா] அதவிதீயமான வராஹமாய பின்பு தானே 'இவவடிவு கொள்ளவேணும்' எனருளும் கொள்ளவொண்ணாதபடி அதவிதீயமாய் பிருககை [இடநத] - ஜாதபுகிதமான செருக்கு பூரவாவஸதையும ஸ்ரீயப்பதியேயே [கேசவன்] ததகாலத்திலே நனைந்த உராமயிரும் தானுமாய் பிருந்தபடி அதிஸூரதாமான கேசரபாஸத்தை யுடையனாயிருக்கை [என்னுடையமமான] - லோகமடங்க ரக்ஷணதாமத்துக்குக் காமீபதித்த திகளை, இவா ஒருவருமே அச்செயலுக்குத் தோற்று எழுததுவாகுகிறா பரளயங்கொண்ட பூமியை எடுத்தார்போலே ஸம்ஸாராரணவ கொண்ட என்னை எடுத்தவன் [வேழமருப்பை யொகித்தான்] சுவலயாபிடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தார்போலே என விரோதி

யைப் போக்கினபடி இப்படித் தனியே குவலப்பாட்டதனை கையிலே அகப்படாதிருக்கிறவன் தான் ஆரென்னில, — [விண்ணவாக கெண்ணலரியான்] - பாஹ்மாதிகளுடைய வாக்மநஸ்களுக்கு எட்டாதவன் [ஆழ்மடுங்கடல் சோந்தான்] - பாஹ்மாதிகள் ஆபநிவிருததிகளாக கீராரணவக திலே கணவளாதவன் ஆழம் - உறுததாமைக்கு நெடுமை - “தாளுந் தோளும் முடிஞ்ஞம்” என்கிறபடியே கணவளர இடம்போந்திருக்கைக்கு [அவன் என்னருகவிலானே] - அதிதேவா நளுக்குப்போலே அநாராதிபாகருஷ்டனனறியுகே, எனஅருகே வந்து நின்றான்

௩௩ — இரண்டாமபாட்டு என்பரிஸரத்திலே வர்த்தித்தவன், அது ஸாதமித்தவாறே என அருகே வந்து நின்ற என்னகிறார்

[சூழல்பலபலவல்லான்] இப்போது சூழ்வேனகிறது - அவதாரத்தை அவதாரத்தை “சூழல்” எனப்பாணென? என்னில, சேதநரை அகப்படுத்திக் கொள்ளும்தாகையாலே ஸாதி பேதத்தையும், அவநதர பேதத்தையும் பற்ற, “பலபல” எனகிறது [வல்லான்] - கர்ம நிபந்தநமாகப் பிறகதமவனுக்கு முடியாத பிறவிகளைப் பிறக்க வல்லான் காமம் செய்ய வல்லதன்றிறே, அங்கரஹம் செய்யவல்லது அவற்றிலே ஒரு சூழல் சொல்லுகிறா [தோலலை] - வாராஹஸுபத்தினஆதியிலே [அமகாலத்து] தனவடிவைக்கண்ணுக்குஇலக்காககின காலமிறே, அத்தைப்பற்ற, அங்கால மெனகிறா [உலகை] ஒரு திருவடி திருவநதாழ்வானைக் காகத் தான் இப்படிப் படப்பெற்றதோ! ஸங்கலபத்துக்கும் பாததம்போராத பூமிககாகக்கிடா! [கேழலொன்றாகி] - தனமேனமையோடு அணைந்திருப்பதோடு வடிவைத் தான் கொள்ளப்பெற்றதோ? [ஒன்றாகி] - பின்பு ஸாவஸகதியான தானே “இவ்வடிவைக்கொள்ள” எனனிலும் ஒண்ணுத படி அதலிதீய மாயிருக்கிறபடி. பூமி, பரளயத்திலே அகப்படவாறே, நீருக்கும் சேறமிக்கும் இரையாத வடிவைக்கொண்ட இத்தனைஅவனதான், அது அவன் கொண்ட வடிவாகையாலே அழிவுக்கிட வடிவத்தனக்கே ஆலத்திவழிக்க வேண்டியிருக்கும், பன்றியாமதேசிறே. [இடநத] - அஜ்ஜாதிக காக உள்ளதோரு குண மாயிறுசு சேருக்கு, ஸ்ரியபதி அவ்வடிவை கொண்டால் சொல்லவேண்டா விறே அண்டபித்தியிலே சோந்த பூமியைப் புகுது எடுத்துக்கொண்டு ஏறினன் [கேசவன்] -

இரண்டாமபாட்டு-சூழல் இதயாதி “என்னருகவிலான்” என்றதைக் கடக்கித்து அவதாரிகை- என்பரிஸரத்திலே இதயாதி

“சூழல்” எனகிறது மேபோலே பரிஸரவாசியன்று, அவதாரவாசியெனகிறா-இப்போது இதயாதி சேதநரைச் சூழ்ந்துகொள்ளும்து சூழ்வேன்மபடி சூழ்ந்துகொள்ளுகை - விரைத்துக்கொள்ளுகை வீபகஸக்து - பாவம் - ஐந்திபேத இதயாதி அவநதநாபேதம் - ஏகஜாதியிலுள்ள பேதம் பலவுடையான் எவ்ஞதே, “வல்லான்” என்றதுக்கு வாவம் - கர்மநிபந்தந இதயாதி கர்மவஸ்பனுக்கொழிய, அகாமவஸ்பனுக்கு அநேக ஜகமன கடுமோ? என்ன, கர்மம்செய்யவல்லது இதயாதி அங்கரஹம் நித்யமாகையாலே பாராததமாக அநேக காவதாரங்களுண்டென்று கருத்து காலத்துக்கு அழகு ஏது? என்ன, தனவடிவை இதயாதி பாநதம் - தார “கேழல்” என்றதுக்கு பாவம் - தன்மேனமையோடு இதயாதி உண்ணந்து - கட “ஒன்ற” என்றதுக்கு பாவம் - பின்பு ஸாவஸகித் இதயாதி கொள்ளவேன்னிலும் - பரிசுரவிகவேணுமென்றும் ஒண்ணுத - கட்டாத விவரணம் - பூமிபரளயத்திலே இதயாதி அழிவுக்கிடவடிவு - வயயத்துக்காக ஸம்பாதித்த வடிவு, அதாவது - ராஜாக்கள் ஸவாரத்தமாக ஸலபதாரத்தனகளும் ஸம்பாதியாநிறகசெடதே, புறசெவவுக்காகவும் சில ஸம்பாதிக்குமபோலே, ஆஸரிதருடைய ஆபநாஷணத்தமாக கொண்ட வடி வென்றபடி ஆலத்திவழிக்க - ஆலத்தியெடுக்க அபடியிருக்குமோ? என்ன, பரமாணம் பன்றியாந் இதயாதி நாயசசியாந்திருமொழி (க-அ) வாராஹான் தேஜஸ்ஸையுடைய தேவ கொன்றபடி எடுத்து என்னதே, “இடநத” எனகிறது - செருக்கின் னாயமாகையாலே, அதனைஅருளிசெய்கிறா-அஜ்ஜாதிககாக இதயாதி சொல்லவேண்டாவிறே - செருக்

மரபுத்தகேசுன அபபோதைத் திருமேனியும் உளைமயிர்மாய நின்ற நிலை [என்னுடைய மரபு] - ஸம்ஸாரபரளையங் கொண்ட என்னை யெதேதவன [வேழமருப்பை யொசித்தான்] துவாயாபீடத்தினுடைய மருப்பை அநாயாஸேந முறித்தவன அபபடியே என்னுடைய மதங்களிற் றந்திகளையும் சேரிதிரியாமல பண்ணினவன விரோதிரிஸநஸீல னென்றபடி [விண்ணவாக் கண்ணலரியான்] - தனியே துவலயாபீடத்தோடே பொருதவன பரஹ்மருதராதிகள் மனோரத்த டுக்கும் அவ்ருகானவன [ஆழநெடுங்கடல் சோந்தான்] - அநதபரஹ்மாதிகள் கூகதூல கேட்குத் திருப்பாற கடலிலே சாயந்தருளினவன ஆழம் - உறுத்தாமைக்கு நெடுமை - தாளும தோளும டிகளும் சமனிலாத பலபரபி வேண்டினபடி கணவளாந்தருளுகைக்கு [அவனென்னருகலி யானே] - அவாகளைப்போலே எனக்கு அதாரவிபரக்குஷ்டமாகவும் நிற்கிறீலன (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அருகல்லியபேருஞ்சீர் அமரர்களாதிமுதலவன்
கருகியநீலநனமேனிவண்ணன் செந்தாமரைக்கண்ணன்
பொருசிறைப்புள்ளுவநதேறும் பூமகளாரதனிககேளவன
ஒருகதியின்சுவைதநதிட்டு ஒழிவிலனெனனோடுனே

ஆ - (அருகலில்) ஹேபரதயநீக கல்பாணாவதிகாஸங்கயேய குணவிசிறீடனாய், அயாவறுமமராகளதிபதியாய, நிரகியாய ஸௌந்தராய ஸௌந்தரதய ஸௌஞமாய லாவ்ணய நியளவராதயபரிமித கல்பாணகுண பரிபூரணனாய, பெரியதிருவடிபைய திவயவாஹ்நமாக வுடைய னாய, பூநியுபதியாயிருந்த எமபெருமான எனஅருகே வந்து பின்னை ஒருபடியால் எனனோடு ஸம்ஸாலேஷித்து விட்டிலன், ஸாவபரகாரத்தாலும் ஸம்ஸாலேஷியாரின்றி நென்கிறா

ஒ -- மூன்றாம் பாட்டில், மஹிஷிபரபருதிகள் ஓரோவகைகளாலே தன்னோடு ஸம்ஸாலேஷாஸம் பெறுமாபோலே யன்றிக்கே, எல்லாவகைகளாலுமுள்ள ஸம்ஸாலேஷாஸத்தை எனக்குத் தந்து என்னை ஒருகாலும் விடாதபடியானு நென்கிறா

[அருகலிலென்று தொடங்கி] - ஹேபரதயநீக கல்பாணமஹாகுணனாய அயாவறு மமராகளுடைய ஸ்வரூப ஸுதிகயாதிகளுக்கும் போஷணைதிகளுக்கும் காரணமாய, கறுத்து நெய்தது விலக்கணமான திருவடம்பில் நிற்கதையுடையான் [பொருசிறையென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய விஷயீகாரத்தாலே பிறந்த ஹாஷ பரகாஷதகாலே பற்றி நின்றாளா திருசிறைக்கு யுடைய பெரியதிருவடிமேலே பரிதனாய்கொண்டு ஏறுவதுஞ்செய்து பெரிய பிராட்டியாருக்கு காயகென்னனும் வைலக்கணயத்தை யுடையான் அருகல் - கஷ்டங்களை

ருக்கு என்று சேஷம் செருகீந் - காவம் உளைமயிர் - கேவாங்கன் "உலகையிடந்த கேசவ நென ணுடையமமான" என்று கூட்டி ஹாவம் - ஸம்ஸார இதயாதி "வேழமருப்பையொசித்தா நெனனுடையம மான" என்று கூட்டி ஹாவம் - அபபடியே இதயாதி முதல்திருவந்தாதி (சு) - மதக்களிறு இதயாதி ஸ்ரேஷ் ஥ாதிகளாகிற மதக்கஜுகளைத்தையும் விஷயங்களைகிற குடியிருப்புக்களிலே ஸஞ்சரியாத படியாக என்றபடி பலி தம்-விரோதி இதயாதி "விண்ணவாக்கண்ணலரியான்" என்கிற பதத்தைக் கீழாமேலுங்கூட்டி யோஜிப பது தனியே - அஸஹாயேந விசேஷணைகளுக்கு பரயோஜனம் ஆழம் இதயாதி நெடுமை தைக்கயம் தாளும இதயாதி - ஒப்பிலாத பல திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் திருமுடிகளையும் பாபபியென்றபடி அவர்களைப் போலே - பரஹ்மருதராதிகளுக்குப்போலே அருகல்லான் - அருகான இடத்திலே யானான், எம்பலத்தனனு நென்றபடி அருகல் - அருகம் "அருகலில்" என்ற - ஸபதயி காமேண அவயடி (உ.)

ப — அந்நதரம், எனனோடே கூடி நின்று பற்றுமுகமாக மலிபயிரின்று நென்கிறா
அருகலில் அபகூயாதிகோஷரஹிதமாய், ஆய - ஸகாஸ்திதவகுநாதேல நிகயமாய்,
பெரும - அபரிசுசெநமான, சீர - குணங்கனையுடையனாய், அமராகள நிகயஸூரிசனாகு, ஆதி -
ஸததாதிஹேதுபூதனை, முதலவன - பரதாநனாய், கருகிய - மிகவுககருகின், நீலா - நீலரதநம்
போலே, நல - நனறான, மேனிவண்ணன் - திருமேனி நிறகநையுடையனாய், ரொம - (அவ்வாடி
வுகருப பரபாகமாமபடி) சிவநத, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்ணன் - திருநகல்களை யுடைய
னாய், பொரு - செநிநத, சிமை - சிமையுடையனாய், புள - பெரியதிருவடியை, மலநத - மிக
வும விரும்பி, ஏறும் - மேற்கொள்ளுகடவனாய், சூமகளார பூளில் மணம் வடிவிகொண்டாற
போலே ஹோகயபூதையான லக்ஷ்மிகரு, தனிககேளவன் - அதவிநீயமோகதாராவனவன், எனனோ
மேடனே - எனனோடே கூடிநின்று, ஒருகதியின் - ஒருவழியா யுள்ள, சனை - இனிநைய, தநகிட
தத்து, ஒழிவிலன் - தவிருகிறிலன் ஹேயபரதயநீகமாய் ஸமஸதகலயா நாகுஞ் சமகமான ஸவநபவை
லக்ஷணயமும, நிகயஸூரிநிவாஹுகதவருபமான மேனமையும, விலக்ஷணாவிகரஹ யோகமும,
புண்டீகாக்ஷதவமும, கருடவாஹநகவமும, பூநியபிதவமுமாதிரி பாகவிறநகவகாராயுள்ள
அறுசுவையுந தாராநின்றுநென்று கருதது அருகலென்று - குறையாய், க்ஷய நென்று 19

இ — மூன்றாமபாட்டில், மஹிஷிபரபருகிகளோடு ஒருவகையாலேயே பரிமாறுவது
அவ்வன் ஓரளவில் தலைகட்டுகிறிலன் என்பதகல் என்கிறா

[அருகலிலாய் பெருஞ்சீர்] - ஹேயபரதயநீக கலயானமறாகு நான் அருகல க்ஷயம்,
அதாநித - குறமம் அதாநித - ஹேயம் இல இல்லாத அருகல - கேடு யாபிசுத்
மென்னவுமாய் ஆய - ஆன் அருகலிலான் - நனறான பெருஞ்சீர் - நிஸவீரமாய் நிஸவக
கயமாயிருகை [அமராக ளாகிமுதலவன்] அகருணாநபவநீம யாகரையான் நிகயஸூரிக
னாடைய ஸததாநிகளுக்கும் தாரகாநிகளுக்கும் ஹேதுவானவன் [கருகியநீலநாதமேனி வண்ணன்]
அவாகள ஸததாநாமபண்ணுகிற வடிவு இருகிறபடி கருகி நெய்கது நனறான திரு
மேனியின் நிறததையுடையவன் [செநதாமரைக கண்ணன்] - அகவாஸில் தண்ணாரிகரு
பரகாஸகமா யிருக்குந திருகண்களையுடையவன் [பொருகிதை 11 யா] - ஸவநிஷ்டீகாரதகாற
பிறநத ஹாஷபரகாஷததாலே பதறநின்றுள்ள திருசெறகையுடையவன் [நவநீத மும] -
ஒருவினைககாகவன்றியிலே, ஸவயபரபரீயாஜநமா யிருகை [உவநீத மும] - அவனுக்குள்ள
பரியமன்று ஸரவாநுகரு உள்ளது [பூமகளார] - பரிமளம் ஒருவடிவிகொண்டாற போலே
யிருக்குமபடியான ஹோகயதையையுடையவன் [தனிககேளவன்] - “அதவிநீயநாயகன்” என
னும வைலக்ஷணயததையுடையவன் [ஒருகதியின் சனை தநகிடம் ஒழிவிலன்] - ஒருவகைய
பட்ட ரஸததை அதுபவிபிதது விடுகிறிலன் நிகயஸூரிகளொல்லாபநகலியும் பண்ணும்
ஓரததை என்பககலிலே பண்ணுநின்று [எனனோமேடனே] - “நிகயயிபித நிவாஹுணமும
இககேயிருதது” எனனுமபடி எனனை விடுகிறிலன்

11 — மூன்றாமபாட்டு திருவடி, திருவந்நாழுவான் பிராட்டிமார தோடகமாறோடு
ஓரோவகையாலே பரிமாறுமவன், என்னளவில் ஓரோவகையில பரிமாறி விடமாட்டுகிறிலன்
என்கிறா

[அருகல] குறையை, கேடு இல என்பது - இல்லாமை குறைவினிககே, ஆய -
ஆன், நனறான ஹேயபரதயநீகமுமாய் கலயானைகதாநமுமான நிரவதிகுதணங்கையுடையனாய்

மூன்றாமபாட்டு-அருகலிலாய் இதயாதி “பொருகிதைபுனருவநதேதம்” இதுபாதிக்காக கடைக்கிதது
அவதாரிகை - திருவடி இதுபாதி இவாகளைச சொன்னது - திருவந்நாழுவானுக்கும் உபலக்ஷணம்

கேடு என்பது - விவரணம் குறைவாலே ஹேயதையைச் சொன்னபடி “பெருஞ்சீர்” என்றதுக்கு
அர்த்தம் - நிரவதிகுதணங்களை என்று “ஆதி” என்றதுக்கு அர்த்தம் - அகிருணங்களை இதயாதி ஆதீயத

யாய், அககுணங்களை நியயஸூரிகளை ஸதாநுபவமபண்ணுவிக்கு மவனுமாய், அவர்கள் ஸததாதி
 ள தனஅநீநமாம்படி யிருக்கிறவா [கருகியநீலநனமேனிவண்ணன்] கறுத்து நெய்ததுப பேச்
 சக்கு அவிஷயமாம்படி விலக்ஷணமான திருமேனியில் நிறத்தைபுடையவன் விலக்ஷணமான திரு
 மனியில் கறுத்து நெய்தத நிறத்தையுடையவன் அவர்களை ஸதாநுபவமபண்ணிவைக்கும்போது
 டி விமேபடி [செந்தாமரைக்கண்ணன்] - அகவாயிப குணங்களுக்கு பரகாசகங்களான திருக
 ண்களையுடையவன் / [பொருசிறைப்புள்ளுவதேறம்] - ஸாவேசுவரன் பேரியதிருவடியை மேற
 கொள்ளுவதாக நினைத்து 'வா' என்றதைத்தால், அவனுடைய அங்கீகாரத்தாலுண்டான ஹர்ஷத
 னாலே பெருக்காகுழித்ததார்போலே சுழித்துத் தன்னில தான் பொரானினறாள சிறகையுடைய
 றயக்கொண்டாயிற்று தோற்றவது அவனும'நாமஇவனைமேற்கொள்ளப்பெற்றேமே' என்று திருவுள
 ரத்தில பரிதியோடே யாயிற்று மேற்கொள்வது [பூமகளாராதனிகளேவன்] புஷ்பத்தில் பரி
 மளம் வடிவுகொண்டாறபோலே யிருப்பாளாய ஹோகயதைகவேஷையான பேரியபிராட்டியாகது
 வல்லவென்றால், இப்படிப்பட்ட ஐசுவாயத்துக்கு இரண்டாம் விரலுக்கு ஆளில்லாதபடியிருக்கிற
 வன் [ஒருகதியின் இதயாதி] - அவர்களோடு பரிமாறுமாபோல ஒருவழியாலவநத ரஸத்தைத்தநது
 விசேஷிலன், என்னளவில நியயஸூரிகளெல்லார்ப்பகலிலும் பண்ணும் ஆதரத்தை எப்பகலிலே
 பண்ணுகின்றன [உடனே] - "இவன் ஒருவிபூதிமான, அந்யபரன்" என்று தோற்றிருக்கிறிலன்
 நியயவிபூதியில் கேளவியும் இங்கேயிருந்தேயாயித்தனை "தனதாமமசெயது" என்று நியயவிபூதி
 யில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணினானென்றா கீழில் திருவாயமொழியில், இதில் அவவிபூதி
 யிலுள்ளாரோடு பரிமாறுமபடியை என்னெருவனோடு பரிமாறினா னென்கிறார் (௩)

நான்காம் பாட்டு.

உடனமர்காதலமகளிரா திருமகளமணமகள் ஆயர்
 மடமகள் என்றிவாமுவா ஆளுமஉலகமுமமுனறே
 உடனவையொக்கவிழுங்கி ஆலிசைசேர்ந தவனேமமான்
 கடலமலிமாயப்பெருமான கண்ணனெனனோககையானே

இதயாதி என்றாய், அமரர்களாலே குணவிபூதிவந்தவேக ஸங்கீகப்படுமவனென்றாய், அததாலே ஸததாபாவய
 னென்றபடி "முதலவன்" என்றதற்கு அாததம்-ஸததாதிகள் இதயாதி ஆகிஸ்பத்ததாலே ஸததிதிபாவருத்தி
 களைச் சொல்லுகிறது ஸததாதிகளுக்குக் காரணபூத னென்றபடி. "கருகிய, நீலம், நல" என்கிற மூன்றையும்
 நிறத்துக்கு விபேஷணமாக அருளிச்செய்கிறார் - கறுத்து இதயாதி நெய்த்து - ஸங்கீதமாய நல் - விலக்ஷண
 மான பேச்சுக்கு அவிஷயமாம்படி விலக்ஷணமான என்றது - வைலக்ஷணயாதிபயத்தாலே, "இன்னபடி"
 என்று சொல்லவொண்ணாதென்றபடி. "நல" என்றத்தை மேனிகு விபேஷணமாகி அருளிச்செய்கிறார் -
 விலக்ஷணமான இதயாதி வண்ணம் - நிறம். "அமரர்களாதிமுதலவன் கருகிய நீலநனமேனிவண்ணன்"
 என்று கூட்டி ஹாவ - அவர்களை இதயாதி படி ஜீவாமுய, திருமேனியும் "பொருசிறை, உவந்தேறம்"
 என்ற பதங்களுக்கு ஹாவம் - ஸர்வீசுவரவரன் இதயாதி வாக்யதவயமும் "பொருசிறை" என்கையாலே - திருவடி
 யுடைய பரிதி சொல்லுகிறது "உவந்தேறம்" என்கையாலே - ஸரவரனுடைய உசுப்புச் சொல்லுகிறது மேற
 கொள்ளுவதாக - ஆரோஹணாததமாக ஸமாரதாங்களைச் சொல்லாமல், "பூமகளா" என்றவாக்கு ஹாவம் -
 புஷ்பத்தில் இதயாதி "அமரர்களாதிமுதலவன்" "பொருசிறை" இதயாதிகளைக் கூட்டி ஹாவம் - அவர்களோடு
 இதயாதி கதி - வழி கவை - ரஸம் அவதாரணாததம் - இவனோடு இதயாதி அவதாரணாதத சாமகாஷ்ட
 டாமாஹ நய்யவியூதியில் இதயாதி பாட்டுக்கெல்லாக தாப்பாயம் - நனதாமம் இதயாதி அருகலியாய இதயா
 ராய், தனிகளேவன் எனனோடு உடன ஒரு கதியின் சுவைத்ததிடொழிவிலன் இதயநயை (௩)

ஆ—(உடனமா) இனிமேல் அவன் கலந்தருளின காமத்தைச் சொல்லுகிறா

பெரியபிராட்டியாரும் ஸ்ரீ பூமிபிராட்டியும் நபினைப்ப பிராட்டியும் அவனுக்கு திவ்யமஹிஷிகள், பருதிவயந்தரிக்கூதி ஸாவலோகங்களும் அவனுக்கு வீலோபகாணம், இருத லோகங்களினுடைய ஸருஷ்டிஸத்திதி ஸமஹாராதிகள் அவனுக்கு வீலை, இன்னம் அபாயநாமாய ஆஸாயமான கலயாணகுணங்களை யுடையனாயிருந்த கண்ணன் யஸோதைப்பிராட்டியொகையில் யிலே இருந்தருளுமாபோலே, எனனுடைய ஒக்கலையிலே யேறியிருளினு நென்கிறா

ஒ—நாலாம்பாட்டில், ஸாவேஸுவானாய அதியாஸாயபூதனாய எனக்கு ஸவாமியான கருஷ்ணன் எனஒக்கலையிலே வந்திருந்தா நென்று பரீதராகிறா

[உடனமாகாதலமகளிர்] - அவனோடு நிரந்தரஸமஸிலேஷாத் ரஸத்தைபுடைய பிராட்டிமார் [ஆளுமுலகமும மூனறே] - கீழும மேலும் நடுவு முள்ள லோகங்களாதல, தரிவித சேதநாதல [உடனவையொகக விழுங்கி ஆலிலைச்சோந்தவன்] - தன்விபூதியில் பிரளயபத மதமானவற்றைத் தாமதாராதே ஒருகாலே விழுங்கி ஆலிலையிலே கணவளாரந்தருளினவன் [கடல் மாயமாயப்பெருமான] - கடலில் மிககிருந்தானா ஆஸாயங்களை யுடைய ஸாவேஸுவான்

ப—அநந்தரம், பூணாய ஸாவரக்கூகனவன் எனமருங்கிலே யிராநின்ற நென்கிறார்

உடன் - கூடியிருந்து, அமா - தரிக்கும்படியான, காதல் - காதலையுடைய, மகளிர் - பிராட்டிமார், திருமகள் (அதிபயிதஸமபதருபையான) லக்ஷ்மி, மணமகள் - (க்ஷமாததவமான) பூமி, ஆயாமடமகள் - (அதுருபமான) ஆபிஜாதயந்தனையும் ஆதமகுணத்தையு முடைய நபினை, என்று - என்று பரதாரதயா பரஸித்தைகளான, இவா - இவர்கள், மூவா - மூவா, ஆளும் - ரக்ஷணீயமான, உலகமும - ஜகத்தும், மூனறே - (ஸவாகுலோக பாயநாமான கருதகலோகமும, ஜஸதபஸஸதயருபமான அகருதகலோகமும, மஹாலோகமாகிற கருதகாகரு தகலோகமுமாகிற) மூன்றாயிருக்கும், (பரளயகாலத்திலே), அவை - அவற்றை, உடன் - நார தமயவிபாகரஹிதமாக, ஒக்க - ஏகோதயோகத்திலே, விழுங்கி - விழுங்கி, ஆலிலை - ஆலிலையிலே, சோந்தவன் கணவளாரது, எமமான - (இவ்வபதாரததாலே) எனனை அடிமைகொண்ட ஸவாமி யாய, கடல் - க்ஷாராணவத்திலே, மலி - கணவளரும் அபிவருத்தியையுடையனாய, மாயம் - ஆஸ சாயகுணசேஷ்டிதங்களாலே, பெருமான - அவந்திகலவாலான, சண்ணன் - கருஷ்ணனான வன், என ஒக்கலையான (யஸோதைபககல போலே) என ஒக்கலையிலே யானான், கடலின் மிகுத்த மாய மென்றுமாய

இ—நாலாம்பாட்டில், ஸாவாதிகனாய அகடிதகடநா ஸமாதத்தனாயிருக்கிற கருஷ்ணன், எனமருங்கிலே யிருக்கை தன்பேருக நினைத்திராநின்ற நென்கிறா

[உடனமாகாதலமகளிர்] - உடனே அமாவேண்டுமபடியான காதலையுடைய பிராட்டி மார் “அகல்கிலேனிறையும்” எனறிறே யிருப்பது அவர்களாரென்னில, - [திருமகள்] - பரதாமஹிஷியான “நகஸிஹாவராயுதி” எனனுமவள், [மணமகள்] - முதலிலே “குற தவ காணககடவதோ” என்று அவன்பொறைவினாயுற தரை [ஆயாமடமகள்] - தன்வடி வாலே துவக்கி அவன் திருவுள்ளத்திலே குறமபடாதபடி யிருக்கும் நபினைப்பிராட்டி [எனறிவாமூவா] - மேனமைக்கும் புருஷகாரத்துக்கும் தனித்தனியே அபைந்திருக்கை [ஆளுமுலகமுமமூனறே] - தரிவித சேதநவாககமாதல, மேலும் கீழும நடுவு மாதல கீழோடே சேர, “படுக்கைப்பற்று” எனார பட்டா [உடனவையொககவிழுங்கி] - ஒருகாலே எல்லாவற றையும் விழுங்கி “உபயவிபூதியையுஞ் சொன்னபோது, ஸமஹாரஞ் சேருமபடி எனநெனனில,-

அமாவேஸ்டீம்படியான - கூணமுமபிரியாதே ஸயஸலேவிகசவேணபெடியான மகஸிர் -
ராடபிமா புருஷகாரததுக்கு உடலாக ஹாவம் - ஸிர்வேஸ்வரனுக்ரீத இதயாதி, உவாந்த்நாய் - உபாத்
நையயாய மேனமைக்கு உடலாகத் தாதபாயாகநாமம் - அவநீஸஸ்வரீயம் இத்யாதி இநத யோஜனாத்
யததாலம் - பூலோததாவாகயாராதம் ஸமிகிதம் படுகைகப்பற்று - ஸதிரீகளுடைய வர்மை முகதின
பாஜினியல், லோகஸுபதம் - சேதாவாசி இததால - விபூகித்வயததையுரு சொலவுகிறதூ கீழும்
மலயம் நடுமேமான இதயாதி - கீழாவது - " நெஞ்ஞெனாகுடுகித்யுக்ஷம்" என்கிறபடியே கரு
கமான தராலோகயம் அதாவது - பாதானலோகங்களுடே கூட பூய்புமாக வொன்றும், புவா
லாகமும, ஸுவாலோகமுமாக தராலோகயமும மேலாவது - "ஜநஸுபஸுயாஸுத்யு" என்கிற
ன்ற லோகமும இநத மூன்றும் - அகருதகம் நடுவாவது - " சுபுக்ஸாகுக்கொனொகெக்ஷ ரிஷ
யுபாகுஷிவிபூகி" என்கிற ஹஸாலோகம் ஆக, க்ருதகம், அகருதகம், க்ருதகாக்ருதகம் என்கிற மூன்று
லாகத்தையுரு சொலவுகிற தெனற்படி " உடனவைவொககவிமுநகி" என்றது அவாகநாபாஸயவிஷயம்,
அவை, உடன, ஒச்ச, விமுநகி" என்கிற பததாயத்துவாகும் காமேண் அததம் - அவந்நிரீஸாஸ்யம் இதயாதி.

வைத்து விபூதிதவயமும ரக்ஷயவாககமென்றால், திருவயிறறிலே வைக்கும்து - பரளயத்துக்க, காம்பிலிக்கும் எலகையிலே யாகிறது [ஆலிலேசோநதவன] - ஸகலலோகங்களைபும வயிறறிலே வைத்து ஒரு பவனான ஆலநதளிரிலே சாயநதளிரினவன அகடிதகடநாஸாமாததயததையுடைய வன [எமமான] - அசசேயலாலே எனனை எழுதிக்கொண்டவன பதராலம்பநம்பணவரி, சிலா அடிமைகொண்டது கீழில அகடிதகடநாஸாமாததயததுக்கு மேலே ஒரு அகடிதகடநாஸாமாதயமாயிற்று இது “கடலெய” (நகமேயம்) எனது இருந்த எனனை அநாயாஸமா, சினபடி [கடல இதயாதி] - திருப்பாறகடலிலே குறைவற வந்து வாததிப்பாடைய, ஆசாசாயமான சேஷடிதங்களைபுடைய ஸாவேசுவரன அனறிககே, கடலிறகாடடில மிகக ஆசாசாயதது யுடைய ஸாவேசுவர என்னமாம [கண்ணன்] அநத ஆசாசாயங்கனெல்லாம தன்பககலிலே காணலாமபடி யிருக்கிற கருஷ்ணன் [என ஒக்கலையானே] - யசோதைப்பிராடி மருங்கிலே யிருக்குமாபோலே எனமருங்கிலே இரானிறுன

(4)

ஐந்தாம் பாட்டு.

ஒக்கலைவைத்துமுல்படபாலுண்ணென்று தந்தி கொங்கிச
சேக்கஞ்சேகனனுஅள்ளபால உயிரசேகரணா பெருமான்
நககபிரானேடு அயனுமஇருதிரனுமமுதலாக
ஒக்கலநதோற்றியவீசன் மாயன்எனநெஞ்சினுள்ளானே

ஆ — (ஒக்கலை) பரஹ்மாதி ஸத்தாவாரதமான ஸாவஜகததுக்கும ஸாவஜடாவாய, ஸாவஜகநியதாவாய, ஆசாசாயபூதனுமாய, விரோதிரிசுவர ஸவாவனுமா யிருந்தவன, என ஒக்கலையிலே தான இருந்த இருப்பு எனக்குஸாதமித்தவாதே, எனமாவிலே வந்திருந்தாறியினு என்னகிறா

ஒ — அஞ்சாமபாடடில, பரஹ்மேசாநாதிகளுக்கருங்குட ஐக்கன ஸபலவன என னுடைய பாதிபதகங்கனெல்லாம போககி எனனெஞ்சிலே வந்து புஞ்சுதா என்னகிறா

உட்கை காத்தலையாம ஒக்கை - காலபரம் பிரித்திரிப்பாநபடி - கதாபிரியாதபடி ஒன்றாதபாதபடி இத் யாததே “உலகமு மூன்று” என்று - தரிவீசசேதவையுளு சொன்னபகூத்தில, “உலகமீதுநாநிபாபுரி க) சிசிலாயபிபூரிமகா; ஸமெடவியெனாவகியபெருபெயருயுயனில” என்ற நிதமுதரை- “அவை” என்று - தசபததாலே பராமாஸிகுமபோது, அவாகளையும் விழுங்கக்கடுமோ! என்ன, விபூதி வயமும் இதயாதி பாளயத்துக்கு-கரிப்பித்தமெல்லையிலே யாகிறது-பததாதாவியதயலென்றபடி “ஸவடெ வ ிஹ்ஸ வுதஜ்ஜாநிதி” எனகிறவிடத்திலே, “தஜ்ஜதவதலெதவககோச சொலதுமபோது தசபதம் - ஸலகூமகிதித்விபிஷ்டபாறமத்தைச சொலதுகிறது, ததநதவததைச சொலதுமபோது ரக்ஷணய ஸவேக ருபேண ஆகவேணும் எனகிற ஒளகிதயததைப பற, தசபத-விஷக்ருஷ்ட பரஹ்மததைப பராமாஸிகிற்றது” என்று ஒதுக்கி மருதபரகாஸிககாரா வயாக்காம பண்ணிறுமபோலே, இவரும், “காம்பிலிக்குமெலகையிலே யொதுக்குகிறா” என்று ஸம்பரதாயம் பவனான - பவநிதி - பவ; என்றாய, உதபவியாநிறுமெவனதபடி தளிரீ - பவலவம் பவீதம் - அகடித இதயாதி பதராலம்பநமா வது - ஆலிலையை அவலாயிச்சை, ஸவ பாவாததம் ஆவனவோலை,சாவெக்கு அர்த்தம், அடிமையோலையென்றபடி “எமமான” என்றதுக்கு பாவாததம்- கீழிலஅகடிதஇதயாதி விவரணம் கடலெயம் இத்தயாதி கடலமலி - கடலிலேவாததிககிற என்னுதல், கடலிற காடடில மிககவென்னுதல் மலிதல் வாததிக்கையும, மிகுதியும் யாஸோதைப் பிராடி மருங்கிலே யென்றது - “அண்ணன்” என்றததைப்பற காமேண அநவயி

(5)

ப - அரசுதரம், ஸாவாதிக்குடி விவோதிவிவாதங்களை கருவுண்ண, ஹருதய பாதே
ஸாதகிலே அடங்கியிருந்தா நென்கிறா

இ—அஞ்சாமபாட்டில், பாஹ்மாதிகளுக்கு ஜஸ்குனவன், என் பாதிரதகங்கூர்ப
போகுகி எனநெஞ்சிலே வந்து புஞ்சதா நென்கிறா

[ஒககலைவைத்து] - தாய்மார் பிள்ளைகளை ஒசமுக்கக + எடுக்குமாபோலே பூதனை பரப்புகிறோமற எடுதது ஒககலைபிலே வைத்து முகைப்பாலுண்ணென்று பரிவுதொமற உறுக்கிக கொடுத்தபடி [தந்திட] - கொடுக்க அன்றிகே, அநருஞ்சு, தங்கக்குத தந்ததாக நினைத்திருக்க கும புத்தியாலே யாகவுமாம், “எல்லாநுஷ்டாஸ்ய” எனனுமாபோலே [வாங்கி] - அவருடைய ஆசிரம தனக்கு உண்டாயிருக்கை [செக்கஞ்செக] செக்கமென்று மாணமாய், அவன் நினைத்த மாணம் அவளோடே போம்படி பென்னுதல் செக்கமென்று - சிவப்பாய், அததாலே சிறு தத்தை நினைத்ததாய், அவளசிறுமம் அவளோடே முடியுமபடியென்னுதல் “இல்லகை செந்தி யுண்ணச்சிவந்து” என்றுஉவப்பைச் சிறுமமாக பாயோகித்ததிறே, செக்கஞ்செக - மிகவும் சிவக் குமபடி, அக்காசிறுது - தாய்முகம்பார்த்து முலையுண்ணுமாபோலே, திருப்பவளம் மிகச்சிவக் குமபடி பூதனையப்பார்த்து ஸமிதம்பண்ணி, [அன்று அவளபாலையிசெகவுண்ட] அவளபக்கல் பராணன் முடியுமபடிஉண்டான் [பெருமான்] - “ஹ்ருஷ்ஷிஷ்ஷஸிபுரோஷ்யிராவீஜ்ஜு-ரொரா” என்கிறபடியே அவளைமுடித்து ஜகததுக்கு ஒரு வேஷியைத் தந்தான் பெருமானென்று - ஸா வாதிகதவந்தைச் சொல்லுகிறது நககன் - நககன் பிரானென்று - ஸவகோஷடி பரஸித்தி [அயனும] - அஜனும அவனுக்கு ஜநகனை பரஹ்மாவும் [இந்நிரனும] - சேந்தாஜனுக்கு ஸம்பாதிபநருணவனை ஒககச்சொல்லிறது - பரஹ்மருதராதிக்கும் அவனோபாதி என்கைக்காக [ஒககவுருதோமயியவீசன்] - ஒருகாலே ஸருஷ்டித்த ஸாவேஸுவான் தோற்றியவென்றது - ஸேஷ்டாஸ்யாஸ்யா’என்றறம்போலே [மாயன்] ஸருஷ்டமான ஜகத்தில் அதுபாவேசம் முதலான ஆஸ சாயதனதயுடையவன் [என்னெருகினுளானே] - எனஸரீரத்தில் ஏகதேஸத்திலே வாததியா நின்றான், நெருஞ்சென்று - ஹருதயமாதல், மாவாதல்

† துசழக்கு - செவ்வை

“புலகூண்டிஷவஸிஸ்ரம் ரவஸூகாவீஜமகூரொ” (ஸநநயநததலிஷஸமபிரமரஸய மாஸீஜஜகதகுரோ) என்கிறபடியே [நககிரான இதயாதி] - ஸவகோஷ்டமிகு உபகாரகனாக பரஸிததன யிருக்கிற குதாரோடேகூட, அவனுக்கும் ஜநகனான சதர்முகனும், அவனுக்கும் இவ வநுகான இநதரணந தோடககமாக இவவருகு உள்ளாரோலாராரையும், அததிககாயில் அறுமான் போலே ஒன்றாக அருமபிகுமபடி பண்ணின் ஸாவேஸவரன [மாயன்] - ஸநஷ்டமான ஜகத தீவே அநுபரவேஸம முதலான ஆஸாயததையுடையவன், *(ஸாவஸாரீரியாயிருக்கிற ஸாவேஸ வரன் [என்னெஞ்சினுள்ளானே] - எனஸாரீரநதில் ஏகதேஸததைபபற்றி நின்றான (௫)

ஆறும்பாட்டு.

மாயனென்னெஞ்சினுள்ளான மறறுமயவர்குமதுவே
காயமுஞ்சீவனுமதானே காலுமெரியுமவனே
சேயனணியனயவாகும சிநதைககுங்கோசரமலலன்
தூயனதுயககன்மயககன் என்னுடைததோளினையானே

ஆ—(மாயன்) தேவாதிராரதிகளுக்கும் ததநதாவாதிகளான ஜீவாகளுக்கும் பருகிவயாதி பூதங்களுக்கும் ஆதிமாவாய, ஆஸரிதஸுலபனாய, அநாஸரிதாக்கு அபூமியாய, அபூமி யாமிடத்து அவாகள் எததனையேனும் உதகருஷ்டரோயாகிலும் அவாகள் மநஸனுக்குங்கூட, அபூமியாயிருதவன் தான எனமாவிலே யெழுந்தருளி யிருந்த இருபடி ஸாதமிததவாமே, ஸமஸலேஷைபரபோஜநபத தன்னுடைய குணங்களாலும் செயல்களாலும் என்னை ஸைவிதது என்னை அறிவழித்துக்கொண்டு பெரியதிருவடி கிருககோளிலே யிருந்தருளுமாபோலே என்னு டைய கோளிலே யேறியிருந்தருளினான் இப்படி மறறும ஆரேனும் ஒருவருக்குச் செய்தருளி னானே? இவனுக்கு என்பககதுள்ள அபிநிவேஸமிருக்கும்படியே எது! என்கிறார்

ஒ - ஆறும்பாட்டில், ஸாவரதராதமாவாய அநாஸரிதாக்கு தூலபனாய ஆஸரிதாக்கு ஸுலபனான எமபெருமான வரது கோளினையானது என ஒருவன்பககலிலே பண்ணும் பா ஸாதாதிஸய மென்கிறார்

[மறறும யவாகுமதுவே] - நானபெற்றபேறு மறறு மாரேனும் பெற்றரு ளுண்டோ? [காயமென்று தொடங்கி] - தேவாதிராரபேதங்களுக்கும் ததநதாவாதிகளான ஆதிமாகளுக் கும ஜகதாரம்பகமான பருகிவயாதி பூதங்களுக்கும் அததாராதமா தான, காலுமெரியுமென்று- பூதபஞ்சகததுக்கும் உபலக்ஷணம் [சேயனென்று தொடங்கி] - அநாஸரிதாக்கு அதயநததூல பனாய ஆஸரிதாக்கு அதயநதஸுலபனாய எததனையேனும் அளவுடையாரோயாகிலும் அநாஸரி யாலே - விரோதியைப்போகி, ஜகத்துக்கு ஸேஷியைததநதானென்று பாவம்,நக்கீ - நகரீ அந்நீக்காயிலு னாகீ - அததிககாயிற் கொக்கு ஒன்றாக - ஏகாலததிலே தோற்றிய - தோற்றவித்த ஒருகாலே ஸருஷ்ட டிததவென்றபடி. அருமபிகுதும்படி - தளிரவெடிகுமபடி. ஸருஷ்டிபரஸத்தமாகையாலே, ததஸமபிவயா ஹருதமான அநுபரவேஸ பஞ்சிகாணுதிகளை மாயாஸுபதாராதமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸநஷ்டமான இத் யாதி “மாயனென்னெஞ்சினுள்ளான” என்றுகூட்டி - என்ஸாரீரநதிலேகேதஸந்நதை என்றது மாயன் - ஸாவஸாரீரி ஏகதேஸததைபபற்றி - என்றது - என்ஸாவைப்பபற்றியென்னுதல அவதாரிகைக்குச்சேர ஹருதயத்ததைபபற்றியென்னுதல “நெஞ்சிடந்தான” என்னககடவதிமே இது சதாவியஸதஸஹஸாததிலே ஸபுடம் (௫)

* குண்டலித க்ரந்தம் க்வாசித்தம்

றுமியவாகுமதுவே] - மறமாமாரேனும் நானபேற்றபேறு பெற்றிருண்டோ? நீர் பெற்றபேறுதான் எனஎன்னில, [காயமுஇதயாதி]-இது எனகிருா மேல [காயமும சீவனு தானே]-தேவமநவ்யாதி ஸாரங்கனும் அவவவஸாரஸததமான ஆதமாககனும் அவனிடவழகது [காலுமெரியும் அவனே] - காறமம், தேஜஸ்தததவமும, இரணமே அஞ்சககும் உபலக்ஷணமாய, பூதபஞ்சகமும் அவனிட வழகது [சேயன்] - ஸவயதநத்தாலே காணபாககது தூரஸததனயிருகதும் [அணியன்] - அவ னாலே அவனைக காணபாககது கைபபுருநதணியனயிருகதும் [யவாககும்சிகதைகதும் கோசாமல லன்] - தூரஸததனமபடிகது எஸலை சொலலுகிறது எத்தனையேனும் அதிசயத்தினுளாகா யிருகது மலாகனுகதும் கண்ணுகது விஷயமாகாமையேயனற்கிகே, மனோரதததகதும் அவியமாயிருகதும் [தூயன்] - இப்படியிருக்கிறவன் யசோதாதிகளுக்கு “யபிசுகோஷி” (யதிசுகோஷி) - என னலாம்படியிருகதும் [துயககன் மயககன்] - உகவாதார்க்கு ஸமஸய விபாயயங்களைப் பிறப்பிக

இது, அநெருநெவவாகெழுத “மறமயவாகு மதுவே” உதெதுததுவது. “தோளினையான்” உததுததுததுவலுவலுத உதி ஸுவிவதுத உதிவகணி “மாயன், என்” உதிவலுஉயம் உயுதிதியாயாகம் - உயுசாரியமான இதி இது என்ன பெறுபபேறு புருசுதிதாதபாயம் இதேனை (சோரக்சீசீரதி - என்னின் தாதபாயம் பெறுபபேறுமைக்கு உபபாதம் - மற்றுமாரேனும் என்று, அஃதுமற்றுமியவர்க்குமே - யவாககுமோவென்றபடி என்னென்னில - இனியென்னென்னி லென்றபடி இது இதி - அநேக - “என்னுடைததோளினையான்” உதெதுததுததுவலுவலுத மேலென்றது - “தோளினையான்” என்றதைதபற்ற “காயமும சீவனும்” என்று - ஜாதேயகவசகமாக அருளிசெய்யுகிருா- தேவமநவ்ய இதயாதி இவ்விரண்டுமாதாமேயோ? தத்தினம் என்ன, இரணமே இதயாதி “சேயன்” - என்றதின் சாமாவதி - யவர்க்கும் இதயாதி “யவாக்கும்” என்ற சஸபதாததம்-எத்தனையேனும் இதயாதி “சிகதைகதும் கோசாமலன்” எனகிற சஸபதாததம் - கண்ணுக்கிவியமாமையேயனற்கிகே என்றது தூயன் - பரதவகாதாவதினை விஷகருஷ்டலெனலபயருண் ணவதித இதயாதத - இப்படியிருக்கிறவன் “தூயன்” என்று - “அணியன்” என்றதக கெலையையசொகலுகிற தென்றபடி. ‘உகவாதார்க்கு ஸமஸய விபாயயங்களைப்பிறப்பிகதும்” எனகிற இடத்திலே ஓராதிலுமம் அருளிசெய்யவா - பட்டாதிருவோலக்கதக குப பலகாலும் ஸாஸதரியாயிருப்பானொரு பராஹ்மணன் சென்றாயிருப்பானாய், அவனைககண்டால் பட்டரும் “வாதாயோ போனாயோ” என்று ஸாமானயே வயவஹரிததருளிசெய்யவா, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவா பலகாலும் ஸேவிக்க எழுந்தருளுவா, அவரைககண்டால் மிகவும் கருபைபண்ணி ஆதரித்துக்கொண்டெழுந்தருளியிருப்பா இதைதபலகாலுங்கண்ணிபுப்பாரொருவா பட்டரை வந்துஸேவித்தது, ‘ஸாமா! தேவார! திருவோலக்கததக்கு வருகிற ஸாஸதரி பரவீததனயிருக்கிறவன், அவன் வாதால் ஸாமானயமாக வயவஹரிததருளுகிறது, ஒருஸாது ஸ்ரீவைஷ்ணவா வாதாரொன்றால் அவரை மிகவும் பரிபுத்திபண்ணி யருளுகிறது, இவ்வாண்டைய மெனக்கு அருளிசெய்யயவேனும்’ என்ன, ‘ஆலன், எப்போதுமபோலே அவாக ளிரண்டுபேரும் ஸானையும் வருவாக்கள் அப்போது நீயும் எப்போதையுபோலேபாத்திரு, இரண்டுஞ்சொல்லுகிறோம்’ என்ன, அவரும்அப்படியே பாத்திருக்க, மறமறாள் விடியோதே அநதபாஹ்மணன் பரதமவவதுஸேவிக்க, அவனை யெப்போதையும போலே வினவியருளி, ‘நீராராததான் பரததவமென்று நினைத்திருக்கிறது” என்ன, ‘சிறிதுபரமாணவகன் பரஹ்மாவே பரததவமென்று சொல்லுகிறது, சிறிது பரமாணவகன் விஷ்ணுவேபரததவமென்று, சொல்லுகிறது, சிறிது ருதானே பரததவமென்று சொல்லுகிறது, ஆகையினாலே நமமாலே நிஸ்சயிக்கப்போமோ’ என்ன, “ஸலது” என்கிருது, அவனபோனவாதே, ஸ்ரீவைஷ்ணவா ஸ்ரீவைஷ்ணவா ஸ்ரீவைஷ்ணவா ஸ்ரீவைஷ்ணவா ஸ்ரீவைஷ்ணவா கருபைசெய்யருளி, “தேவார! ஆராததானபரததவமென்றிருப்பா” என்ன, “தேவார! ஸாரியபதிநாச யணனே பரததவம்” என்றருளிசெய்யுமே, அதொழிய அடியேன் வேறென்றறியேன்” என்ன, “இன்ன முமகருததஞ்சமாகநினைத்திருப்பதென்” என்ன, “எமபெருமானா திருவடிகளே உபாயோபேயம்” என்று பரஸாதிததருளமே, அததையே தஞ்சமாக நினைத்திருப்பேன்” என்ன, ‘திருவுன்னமுகது, ‘அபசாரதை அபிததருள, திருவாளிகைக்கெழுந்தருள்’ என்று அருளிசெய்யது பாரத்திருந்தவரைப்பார்த்து, கண்டாரே ‘இரு வாசகுமுண்டானதாரதபயம், ஆலகயாலே இவரைவணங்கனோ? அவனை வணங்கலோ, இப்படியானோ ஸவ

கூட [துயக்கனமயக்கன] - துயக்க - மனநதிரிவு “அருவினையேன” என்று அகன்ற என் மனஸ்ஸைத் திரியவிட்டு, “உனதேனேமலருந் திருப்பாதஞ்சேருமாறு” எனனுமபடி திரியவிட்டு என்னுடனே கலந்தவன் மயக்கம் - கலத்தலும், கூடலும் [என்னுடைத்தோளினையானே] என்னளவில அங்ஙனனறிகே, திருவடிதிருத்தோளிலே யிருக்குமாபோலே, இரானினுள் (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

தோளினைமேலுமநனமாபினமேலும் சுடாமாடி மேலும்
தாளினைமேலுமபுனைநத தண்ணைநதுழாயுடையமடமின்
கேளினையொன்றுமிலாதான் கிளருஞ்சுடரோளிழாததி
நாளினைநதோன்றுமகலான என்னுடை நாளினுள்ளே

ஆ—(தோளினை) நமமோடு கலந்தருளுகைக்காக எமடுருமான தோனுடைய நிரலகிகமாய் திருப்பமுமாய் ஸவாபாபிகமான அழகுக்குமேலே, என்னோடு ஸமஸ்யிலவிசைக்காக தண்ணைநதுழாய்கொண்டணிரது, ஒருகண்ணைமாதாம் எண்ணிலில் திரிகமடையாத ஸவாபாவலயாக கொண்டு என்னுடைய நாளிலேவந்து புருந்தருளிது நென்கிறா

ஒ—ஏழாமபாட்டில், என்னோடு ஸமஸ்யிலவிசைக்காக கிருத்ததுழாயாலே திரு மேனியெல்லாம் அலங்கரித்தன்கொண்டு, எமடுருமான என்னுடைய நாளிலே வந்து புருந்தா நென்கிறா எனக்கு ஸதுநிவிஷயமாறு நெனயுமாம்

[கேளினையொன்று மிலாதான்] தன்னுடைய ஸவருபுருளுகிஞ்சுருத்த நிரலவும் தனிபும் ஒப்பிலலாகான பூணமான ஒப்பிலலாதா நெனயுமாம் [கிளருஞ்சுடரோளிழாததி]- கிளரானின்றாளா ஒளஜ்ஜவலயத்தையுடைய ஒளியேவழுவாக வுடையவன் [நாளினைநதோன்று மகலான] - நாளதோறும் அனைந்து ஒருகாலும் அகலுகியிலன்

ப—அநந்தரம், நிர திரயபோகயபூகளுவன் நிரந்தரமாக என நாளினுள்ளே யாளு நென்கிறா

தோளினைமேலும் - (ரகஷமான) திருத்ததோள்களிலும், நல - அபிமதவிஷயமிருக்கும் மாபினமேலும், திருமாபிலும், சுடர் - பேஷித்தெனஜ்ஜவலயத்தையுடைய, முடிமேலும் - திருமுடியிலும் - தோளினைமேலும் - சேஷத்தா மறமும் திருவடிகளிலும், புனைநத - அணியப் பட்ட, தண்ணை நதுழாயுடை - செவவித திருத்ததுழாயுடைய, அமடமின் - ஸவாபியாய் கேள் - இவ்வொப்பையழகுக்குப்பொருந்தின, இனை - உவமை, ஒன்றும இலாதான் - ஒருபடியாலும் இல்லாதவனாய், கிளருமசுடர் - (ஸவாபாபிக தெஜஸஸோடு திருத்த துழாயினொளியுற அலந்து) அபிவருத்தமான சுடாவிடுகிற, ஒளிழாததி - தேஜோமயகிவயவிகர ஹத்தையுடையதுனவன், நாள - நாடோறும், அனைந்து - கிடழ, ஒன்றும - கிழிதும், அகலான -

ருபஸத்தியிருத்தது’ என்றருளிச்செய்ய, அவரும் கருதாததாய்ப்போளுரைந்து “அடியேன” என்றத தோடே சேர அவாஅருளிச்செய்கிறா - துயக்குமனத்தீர்வு இதயாதி திரியல்கையாவதென’ எனன், உன் தேனேமலரும் இப்பாதி. கீழே, துயக்குமயக்குகளுக்கு ஸமஸ்யிலபாயபாதவரு சொல்லி, துயக்கு - மனந திரிவு, மயக்கம் - கலவியாகவுமருளிச்செய்கிறா - திரியவிட்டு இதயாதி என் அளவில அங்ஙனனறிகே யென்றது - ‘துயக்கனமயக்கன’ என்றதின் பூவாதத்ததைக்கடக்கித்து தவிர்ப்பாதத்தத்துக்கு, மயக்கென்ற தின் சாராவதி - “தோளினையான” என்றதெனது கண்டுக்கொளது அகாணன்றிகே - கலந்தையாதா மனதிகே காயமும் சேவனுமென்று தொடங்கி, அது மந்தும் யவாக்குமே என்று அகவயா (சு)

இ—விழாமபாடடி, நான உதந்தபடி. நீய அலங்கரித்துக்கொண்டு, என்னுமிடே வந்து
புகுந்தான என்கிறா

சாடு -- ஏழாமபாட்டு நான் உகந்தபடியே அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்து என்னாவிலே
கலந்தா னென்கிறா

[illegible]

யிறே புள்ளாதிக்களாந்ருந் துழாய்க்கொயல்வாய மலாமேல் மனத்தை யுடையராயிருப்பா; திருத்தாயா
சோலவம்போதும “வண்ணிதீவனும் தண்ணந்தழாய்மோடா” எனனும், இவாதார் விரைமட்ட
லா தண்ணோயெனனும், கண்ணன்கழல் துழாய் போனசேய்பூண் மெனமுலைக்கெனம் மெலியு
அவனும் “தன்மன்னுள்ள கழல்மேல் தண்ணுழாய் நமக்கனற் றுகான” எனம் இவாககலபு
கோடான [தோளிணைமேலும்] - “வலு மாலம்வாரிஷ்ஷஜெ” [ஸங்காடம் பரிஷத்ஸந்தே
என்கிறபடியே அணைக்கக்கணிச்சிக்கிற திருத்தோளகளிலும் [நனமாமினமேலும்] - அணைப்பி
மவளிருக்கிற திருமாயிலும் [சுடாமுடிமேலும்] - அணைத்துக்கொண்டு நின்று மேலநோக்கிப் பாரத்
வாதே தன்னுடைய சேஷிதவபரகாசுகமா யிருக்கிற திருவபிஷேகத்திலும் [தாளிணைமேலும்
புனைந்த தண்ணந்தழாய் யுடைய மொன] - தன்னுடைய சேஷிதவத்தை ஸ்தத்திப்பிக்கிற திருவடி
களிலும் சாததின திருத்தழாயையுடைய ஸாவேசவரன சோளிணையிதயாதிகளுக்கு - டட்டா
‘வீரராயிருப்பா முற்பட ஆயுத்தத்துக்கு இவோகன, அப்படியே திருத்தோள்களுக்கிட்டான், பரண
களாயிருப்பா அநந்தம் அபிமதவிஷயத்துக்குஇவோகன அப்படியே பெரியிராட்டியா எழந்தருள
யிருக்கிற கோயில் கட்டணத்துக்குக் கோத்தான், ஆயுத்தத்துக்கு அபிமதவிஷயத்துக்கும்இட்டால்
பின்னைத் தாந்தம் விநியோகங்கொள்ளுமித்தனையிறே, ஆகையாவேதான் சூழ்ஞன், சேஷப
பின்னையடியாரிறே கைக்கொள்ளுவா, ஆகையாலே திருவடிகளுக்குச் சாததிஞன், ஆபத்துக்கு
உதவுவா அடியாரிற, தளாந்து முறிந்தும் சட்டவசுருடல் வேறுபிள்ளது வியப்பொருவாரடியாரிறே
நம்முடைய ஆபத்துகளுக்குத் திருவடிகளே துணையாற்றபோவே காணும் அவனுடைய ஆபத்து
களுக்கும் திருவடிகளே துணையானபடி’ எனம் அருளிச்செய்வா [கோளிணையோனம்மிலாதான்]

ஆபரணசோபையையுடைய விசேஷவாழ்ந்தமான தவணை முலைக்கவாராக வேணுமென்றாகையாலே
அது கிடையாமையாலே க்ருபாஸாரியாகாவினா “அவன்கொடுப்பதுமதுவே” எனமதுக்கு பரமானம்
அவனும் இதயாதி தன்மன்னுள்ள இத்தயாத்-தன்னுடையதாய ஆசரிதரிருத்தவிடத்தனவும் செல்லும் திருவடி
களினமேலே மன்னின பரமஹரமான திருத்தழாய் நமக்கனற் றுகான வேறொருவாகக்குக் கொடான
“தோளிணைமேலும்” உத்யாதிசு சிவபாகம் அடியாவடி - வலுமாலம்வாரிஷ்ஷஜெ அணைக்கக்
கணிச்சிக்கிற இதி-சுருகுகுகுவாராஜ ஸாராயு - அணைப்பித்தமவன் - புருஷாரபூதையாகையாலே
அணைத்துக்கொண்டுநின்ற இதி ‘சூயிராஜ்யிபிகம்ம வலகா நாஸிமெதவிசா மயபுகிவின ரு
வாடுவிகாசினிஸகமஸ ரிர்வெஹுலிஸாடுவண்ணவ கு ஸாராயு” எனமதுவலிடத்திலே அ
ஸதேயம் திருவபிஷேகத்திலும் - கிரீடத்திலும் தன்னுடைய சேஷிதவத்தை இதி - “உனதேனேவரு
திருப்பாதம்” வடிவினையிலாமலாமகன் மறைந்தமகன் பிடிக்கு மெல்லடியைக் கொடுவியேனுமபிடிக்க
உதி மொழிகாசிரபெந் பூபூபகெநவ ஸுபம் கெசுடிபு பூகிலம்வாபிநளமூடுக
சேஷிதம் ஸ்ரிர்சார மதுரணாவிக்கிவாவுத்தோளிணை இதயாதிகளுக்கு பட்டர் இதயாதிவாத்
மலோகதியாயிருக்கச் செய்தே, தாதாயாதாமாயிருக்கிறது, அப்படியே திருத்தோள்களுக்கு ஸகசகராத்ய
புத்தரகனாகையாலே கோடிகிட்டணம் - அத்தபுரம் ‘சியபஜஸாசி சிஷ்மோசா உபாதித்யுஸா
ணிஸரவிகா ம்களவஸுமவஸிபிபு 1 டுமஜபுஷவிலொணொல்லவநி சு ஹிதகூத்யி 2
முகமேஸ்வாஸொரூஸவ டுஸகெமார 3 சேஷம்-பின்ன இதயாதி மலோகதி யுரணளடாலா
கிம் டாலாவா யுரணளஸூரகாம் டாலாடாமுமொமொபகரண வாடுகரோயுராகி
டாகவ்யூகிவி சிஸூஅபதவாரிமரணாம - உபநததிது இதி அப்படி எங்கே உதவினது
எனன், தள்ளித் து இதயாதி ஸகடாஸாரனுடைய உடலானது கோபபக்குவேது நடுவே முறிந்தும் வேறுபடி
பிளந்துருமாயுமடியாகத் திருவடிகளைக் காயக்கொண்ட ஸவாமியானவனே நம்முடைய ஆபத்துக்கொழிய
அவனுடைய ஆபத்துக்குத் துணையோ? எனன், நம்முடைய இதயாதி துணையானபடியானது - ‘பட்டாருளி
செய்வா’ எனது அவயம் [கோளிணையோனம்மிலாதான் ஸாரியூபிவிபம் வலவூகாரஸாஜிவிகாசார]

கேளஎன்ற இத்தை - கேழஎன்றாகி, அதாவது - ஒப்பாய, இணையென்றும் ஒப்பாய, திரளவும் தனித்தனியும் ஒப்பிலலாதானென்னுதல், அன்றிகே, கேளஎனய - உறவாய, சோந்தவொப்பில லாதான என்னுதல் [கிளரும்] - ஆறம்பட்டுக்குப்போலே மேலமேலெனக்கிராரிற்றபதாய நிர வதிகதேஜோருபமான திவ்யமங்கலாவிசுவரூபத்தை யுடையவன் “சுடர்” என்றும், “ஒளி” என்றும் - பாயாயம் இரண்டாலும் - மிகவொளி யென்றபடி ஒளி - பேரழகு [மூத்தி] - கீழ்ச்சோனன் ஒப்பின் மிகையாமபடியான வடிவை யுடையவன் [நாளணைந்து] - நாளதோறும் வந்து கிடமேததனையலவது காலவாங்கமாடகிறிலன் [என்னுடைய தியாதி] என்னுடைய ஸ்துதிவிஷயமானென்னுதல், அன்றிகே, “வாவிதிஷ்டு” [வாசிதிஷ்டு] என்கிறபடியே, என்னுடைய வாசிரியத்தாகு விஷயமானு என்னுதல்

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

நாவின்னுளநின்றுமலரும் ஞானகலைகளுக்கெல்லாம்
ஆவியுமார்க்கையுநதானே அழிப்போரீடளிப்பவனதானே
புவியலநாலதடநதோளள் பொருபடையாழிசங்கேதமும்
காவிநன்மேனிகமலகண்ணன் என்கண்ணினுளானே

ஆ - (நாவின்னு) ஸானகஸகலவேத பரிபாத்தயனய நதஸவருபஸத்தி பாவ ருகதிஹேதுகனய நிகிலஜகதயபிபவ ஸயலீஸனய புஷ்பஹாஸஸுகுமாரனய சதுரபுஜனய பரமகசகரகதாரனய இரதிவர தளரயாரனய கமலபதராஷ்டனாரிநுதவன், என்கண்ணுகளுளே புருசநருளினு என்னகிறா

ஒ - எட்டாமபாட்டில், ஸாவனியாஸதலங்களுக்கும் பரபதாரத ஸம்பநதநியமங கலையும், அவற்றினுடைய ஸத்தி ஸம்பஹாஸகலையும் பண்ணும் ஸவபாவனன் எம்பெருமான, என கண்ணுளளே வந்து புருசநா என்னகிறா, என்கண்ணுகு விஷயமானு என்னமாம்

[நாவின்னுளநின்று மலரும் ஞானகலைகளுக்கெல்லாம்] ஜிஹ்வாகர்த்திலே விகஸியா நின்றாளா விதயாஸதலங்களுக்கெல்லாம் ஆவியாகிறது அராதம ஆசகையாகிறது பரபதம் அழிப்போரீடளிப்பவனது விதயைகள் கெடாமே சாகசையும், லேககதோஷாதிகளாலே ஸவருபம் அநயதா விதநால அதை ஸம்பஹரிக்கையும் [புவியல நாமபதநதோளன்] திருமாலைகளாலே அலங்கருதமான நாலு திருத்தோள்களையுமுடையான் [பொருபடையென்று தொடங்கி] - யுத்த ஸாதகமான திருவாழியையும் பரிபாருசஜநபததையும் ஏததும் ஸவபாவனய், ஒருசாயல் நெயத

ஸாஜிஹேதி கலிஹேமயலியெவாஜெகிஹிஷி ஸாஜிஸ்யநாவீதிப்யாயாபுடி சுநா ருவிஷயபுஷ்பாஹமுகுகஸுநபவாபெபாஸ்ய நாவீதிவிஷய உறவு ஸதருபம் “நிரவதிக தேஜோருபமான” என்றதை உபபாதிக்கிறா-கடனென்று இத்தாதி அரதநாதம் ஒளி போழகு என்ற அதாவது - ஸமுதாயஸௌந்தரியம் “புனைத தண்ணந்தமுடியுடையமான” என்றவநதம் வடிவைச்சோன னதுசகுபாவம் - சீநீச்சோன் இதயாதி ஒன்றுமகலான் - வசதேஸமுமகலான் ஸ்துதிவிஷயமானு - ஸாவலுண்டான் ஸதுதிகு விஷயமானு வாசிரியத்தாகுவிஷயமானு என்றது அநதாயாமியானு என்னபடி ஸுஹமாரணுகெ சுதயபாதி ஸபாஹென், ‘பொவாவிதிஷ்டு வாஹாஹா’, ஐதாதி, சு செண்கையு

(ஏ)

லோடொ ந்து அநிறகாட்டில் அந்நாநதவிலக்துணமான திருமேனியும், தாராணாபூபதிமாதில் நிருந
அள்ள திருககண்களையு முடையான

ப — அநநதரம், தாராணியளிகாஹகநேதாதே “வக்துவிதிஷ்டு” எனநிறையுயே
எனகண்ணுகளுளளே யானு நென்கிறா

நாவினுளநின்று நாவினிடத்தினின்றும், மலரும் - பரவும், ஞானம் - ஜஞான
ஸாதநமான, கலைகளுக்கெல்லாம் விதயாஸதநவகளுடையன, ஆவியும் - உயிரான அரகமுமும்,
ஆககையும் உடம்பான ஸபதமும், தானே தானிட்ட வழக்காய், அழியபேரிட அளியாவன
தானே - அவற்றினுடைய உத்பத்தி விநாஸகளுந் தானிட்டவழக்கானவனாய், பூவியல் பூமாறாத,
நால கடந்தோளான நாலு பொய்யிகளாகையுடையனாய், (கோளகளிலே), பொரு - அபுரித
விரோதிகளைப் பேரகருகைக்கு, படை ஆபுதமான, ஆழி - திருவாய்மொழியும், சங்கு - திரு
சங்கையுமும், எருதும் - ஏருதும்வனாய், காவி - நெய்தல்பேரில், நல - நனமுன, மேனி - திருநிறகதை
யும், கமலம் - கமலம்பேரனற, கண்ணன - கண்களையுமுடையவன, எனகண்ணினுளான - இவ்வழ
கோடே எனகண்ணுகளுளளே யானு பூவியலென்று - பூவின் ஸவபாவமான மாகதவததைச்
சொல்லவாமாம்

இ — எட்டாமபாட்டில், அது ஸாதமித்தவாதே எனகண்ணுகரு விஷயமாக நென
கிறா

[நாவினுள நின்று இதயாதி] - ஜிஹவாகரத்திலே விகஸியாநின்றனள்ள ஜஞானஸாதநமான
விதயாஸதநவகளுக்கெல்லாம் [ஆவியுமாககையுந்தானே] ஆவியென்று - ஆகமா ஆககை
யென்று - ஸாரம் அரத்தத்ததையும் ஸபதததையுநு சொல்லுகிறது ஆக, ஸபகாகக ஸபகாக
நியமம் அவனிட்டவழக்கெனறது [அழியபேரிட அளியாவன தானே] - விதயைகளை பரவாதகி
பிறது அழியாநீம காககை - அளிககையாகிறது அழிககையாகிறது - லேககதோஷாதிக்காரில்
ஸவருபம்அநயதாபவித்தால, அவற்றை ஸமஹரிககை [பூவியலநாலதடந்தோளான] - பூவை இயல்
வாக வுடைத்தாய் நாலாய்ச சுற்றுடைத்தான கோளையுடையவன [பூவியல்] - பூவாரில் அபுரித
ருகமானதோ ளெனனு நல, பூவை பொழியச்செல்லாக ஸ்வாகுமாரயததைச் சொல்லுகல் [பொரு
படை யாழிசுநகேருதும்] - பண்ணதத கலாகதரு பரப்பமுறப்புகதாறபேரிலே யாபிறறு கிவயா
புதனக விருப்பது பொருபடை - புத்தஸாகநவகளானவை [காவிரனமேனி] - காவி - நெய்தல்
காவி உடமாநமாகப் பேராசுபடியான நனமுன திருமேனி [கமலகண்ணன] - பாயுடிகாபுத
னான ஸாவேஸவரன [எனகண்ணினுளானே] - எனகண்ணுகளுளளே பருகா நெனனுதல,
கண்ணுகரு விஷயமாக நெனனுதல

ஈ — எட்டாமபாட்டு ஸகலவிதயாவேதயனான ஸாவேஸவரன, பரமானாகளாரவே
காணக்கடவ வடிவை எனகண்ணுகரு விஷயமாக்கினு நெனறா

[நாவினுள் இதயாதி] - ஜிஹவாகரத்திலே விகஸியாநின்றனள்ள ஜஞானஸாதநமான
விதயாவேஸவங்களுக் கேல்லாம் [ஆவியுமாககையுந்தானே] - ஆவியென்கிறது - அர்த்தததை.
ஆக்கையென்கிறது - ஸபதததை ‘இவ்வர்த்தத்தை இஸஸபதம் காட்டகடவது’ எனறு நிய

எட்டாமபாட்டு — நாவினுள் இதயாதி ஸகலவிதயாவேதயனான எனறது - “கலைகளுக்கெல்லா
மாவியு மக்கையுந்தானே” எனறததைப்பறற இஸஸாமாநதிகரணயததக்குநிபந்தம் - பாதிபாதயபாதிபாத
சபவம் ஆவியோடேகடகண ஆக்கையினுலே பாதிபாதயனெனறடி பாயுணரிகளாடில் - “ஆவிக்குவ
ண்ட” “பயாசுபுரஸம்வாயுசுடுவெகிவினி” இதயாதிதளாலே

‘ஆவியுமாககையுந்தானே’ எனறஸாயாநதிகரணயம் நிரவாஹபரிவாஹகஹ்வ நிபந்தமாக அரத
தாந்தம் - இவ்வர்த்தத்தை இதயாதி இரதப்பகத்தில், ஞானக்கலைகளுக்கேபகிதமான ஆவியுமாககையு

மித்துவிட்டானவெனயிறு ஆக, ஸபதாத்தஸமபநதம் அவனிட்டவழக்காரியிறு [அழிப்போ
டளிப்பவனதானே] - மந்தமதிகளான சேதநருடைய பரதிபத்திதோஷங்களாலும் லேககதோஷங்க
ளாலும் பாடபேதங்களாலும் இவையுருமாயுளவிலே ஸமஹரித்தும், அபேக்ஷிதஸமயத்திலே
ஸருஷ்டித்தும் போருகிறுனதானே 'அலலாத ஸருஷ்டி ஸமஹாரங்களைச் சோலலுகிறது' என
பாரு முண்டே [பூவியலுத்யாதி] பூவாலலலது சேலலாதபடி ஸப்துமாரமாய, கலபகதரு பணை
தாற்போலே நாலாய, சுறமிடைத்தாயிருக்கிற திருத்தோள்களையுடையவன பூவியல - பூவாலே
அலங்கருதமான தோளேனனுதல, பூவையொழியச்சேலலாத ஸௌகுமாயததையுடையவ னேன
னுதல [பொருபடை] - பணைத்துபூத்த கலபகதருபபோலேயாயிறு யுத்தத்துக்குப் பரிகரமான
தீவயாயுதங்களைத் தரித்தால இருக்குமபடி பொருபடை யுத்தஸாதங்ககளானவை [காலிகள்
மேனி] அவலாயுதங்களாலே விரோதியைப்போக்கி அறுபவிகும வடிவழகு [நனமேனி] -
காலி, வடிவழகுக்கு உடமாரமாக நோரில்லாமையாலே "நனமேனி" எனகிறா [கமலக்கண்ண
னேனகண்ணினுள்ளானே] இவாகணவட்டமொழியப் புறம்பேபோனால் கணவட்டங்களானமே.
பெருவள்ளத்திலே யொரு சுழிப்போலே திருக்கண்கள [என்கண்ணினுள்ளானே] பராகருத் விஷ
யங்களை அறுபவித்துப் போந்த என கண்ணுக்குத் தனனை விஷயமாககினுன (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கமலக்கண்ணனென்கண்ணினுள்ளான் காண்பனவனகண்களாலே
அமலங்களாகவிழிகும ஐம்புலனுமவனமுர்த்தி
கமலத்தயன்மபிதன்னைக கண்ணுதலானோமேதோற்றி
அமலத்தேய்வத்தோலேகமாககி எனநெறியுள்ளானே

மவனிட்டவழக்கேனறபடி பவிதம் - ஆகஇத்யாதி, ஏகாததமாதல ஞானக்கலைகையுழிப்பானேன்? என்ன,
மந்தமதிகளான இத்யாதி இத்தோஷங்களை உருமாயநதவிவற்றை யதாவது ஸருஷ்டிக்கைக்காக ஸமஹரிக்கு
மெனறபடி இவை எனறது - வித்யாவிசேஷங்களை ஸமஹரிக்கிறது கலியுகாதத்திலே, ஸருஷ்டிக்கிறது
கருத்யாகதியிலே யெனறபடி அல்லாதஸருஷ்டிஸமஹாரங்களை - ஜகதஸருஷ்டிஸமஹாரங்களை பூவியல் -
இபலவு - ஸவபாவம் பூவின்ஸவபாவமான ஸௌகுமாயததையுடையவென்று, முகதினவாததம் பூவல்லலது
சேல்லாத வேன்றது - ஸௌகுமாயோபபாததம் சேல்லாத - தரியாத தவிதியார்த்தத்தில, இயலவு -
அலங்காரமாய, பூவாலேயலங்கருதமானதேன் எனறபடி. பாதமாதத விவரணம் - பூவையொழிய இத்யாதி
"எனதம்" எனறதுக்கு ஹாவம் - பணைத்து இத்யாதி தடம் - பெருமை "பொருபடை" எனறதுக்கு அர்த
தம் - யுத்தஸாதங்ககளானவை என்று ஆயுதாநாததம் திருமேனியைச்சொன்னதுக்குபாவம் - அவலாயுத
இத்யாதி, காலி - செயதல "நல" எனகிற விசேஷணத்துக்கு பாவம் - காலி வடிவழகுக்கு இத்யாதி காலி
யிலிலக்கணமான மேனியெனறபடி. "வாரு. கா. நா. ம. ம." இதிவத சாதாரணதாநதம் "கண்ணி
னுள்ளானே" எனகிற அவதாரணாததம் - இவர்கண்வட்டம் இத்யாதி கண்வட்டம் - சகூர்விகுயப்பரதேசம்
கண்வட்டங்கள்என் ஆவது - ஸங்கேதவலனுக்கொன்று வேண்டியிருக்க, செய்யாவிட்டால் அவன்கண்ணனே
வா பயப்பமொபோலே, "ஹீ ரொஷா. கமி. சி. ரா. க. ம." எனகிறபடியே தருஷ்டிவிஷயமாக பயப்படுகை
யென்று ஸவபாவாததம் சாடுவத்கு, கண்வட்டங்கள்என் - டங்கசாலையிலே கருதரிமப்பணம்புகிறவன
கண்வட்டம் டங்கசால திருமேனியைச்சொன்ன அநாததம் திருக்கண்களைச்சொன்னதுக்குபாவம் - பெரு
வள்ளத்திலே இத்யாதி "என" எனறதுக்கு பாவம் - பராகருத் இத்யாதி காலினுள் கின்று வருமென்று
தொடங்கி, அளிப்பவனதானே, பொருபடையாழிசங்கேததம் பூவியலாலதடத்தோள்களை காலிகளமேனி இத்யா
தயஅவயடி (அ)

ஆ - (கமலகண்ணான்) பாஹ்மாநி ஸத்தாவராதமான ஸகல ஜகதததபு
படைத்தருளின கமலகண்ணான், என்கண்ணினுள்ளே புகுந்தருளினான், நானும் அவனை என்
கண்களால் காண்பெற்றேன், அவனும தன்னுடைய ஸீதாமான அழகிய திருக்கண்களாடே
என்னுடைய ஸமஸ்தஸந்தாபங்களும் போம்படி என்னைக் குளிரப் பாததருளாவினானு
இப்படி மறுமுள்ள ஸரோதராகிஸநலகரணங்களாலும் அவனையே புஜிக்கப்பெற்றேன் நி
வகிக்மான் நிவருகி எனக்கு ஸாதமிதகவாதே, பின்னை என்னெற்றியு ர சிவ நருபிஸ்ர ர ஸ
கிருா

ஒ — ஒன்பதாமபாடிலு, ஸாவ ஸதஷ்டாவான ஸாநிபருமான, என நெற்றியிலே
வந்து நின்ற நென்கிருா,

[காண்பன் என்று தொடங்கி] - நானும் அவனைக் காண்கின்றேன், தன்னைக்காண
வல்லேனாம்படி நிததேதாஷ்டனாக என்னை நோக்கி யருளாவினானு, அவனுடைய திருவழகை
கண்டு என இந்நரியங்களும அவனுக்கு ஸரீரவத விதேயமாபிற்றின் [கமலகையன் என்று
தொடங்கி] - கமலாஸனாப பாதாஷ்டன பாஹ்மாவை ஸலாடேதாஷ்டன நுகரேனெடுங்கட
தோன்றுவித்து ஸதவபரகரான நேவாகநோடுங்கட நோக்குகளையெல்லாம் உண்டாசுருமவன்

ப — அநந்தரம், என்கண்களிலே நின்ற பாகாஸியா நிற்கச்செய்தி, ஸதஷ்டா
ஸதஷ்டாவானவன் எனனுடைய ஸலாடமதபகதிலே யானு நென்கிருா

கமலகண்ணான் கமலகண்ணானானவன், என்கண்ணினுள்ளான் என கண்ணாகு
விஷயமாகாநிற்கும், (அநகாலே “நவகூஷாஷ்டாபஸ்யுகி” என்கிற நிலைதவிராது), காண
பன் - நானும் அவனைக் காண்கின்றேன், (அதுகதாடி), அவன் - அகமலகண்ணான், கண்களாலே
தன் கண்களாலே, அமலகனாக - அஜநாநகி மலம் போம்படி, விழிகளும் - பாததருளா நி
கும் (அததாலே), ஸுமபுலனும் - சஷ்டாபிநகரியமும் இந்நரியாககருகுகளேரடு வாகியா, அவன்
மூத்தி - அவனுக்கு பாதராகயா நேஷ்டாபிற்றது, (இப்படி செய்கவது நெனனில), கமலகதி
கமல ஸம்பவானைகாலே, அபன் - அஜநென்று போரய, மலி தன்னை - ஸந்ஷடபாசுபுபுத
ஜநாநகி பூணான பாதமாநாவ, கண்ணுதலாநெடும ஸலாட நேகரகவககாலே வயகத ஸகந்
கனான நுகரேனேட, நேகாநி - நேகாநிவிதது, (அவர்கள் முதலாக), அமலம் - ஸகவேத
தகர்களான, நெய்வததேநாநி நேவதைகளேரேட, உலகம் - நோக்கங்களையும், ஆகதி - ஸந்ஷ
டிகளும் ஸவபாவனவன், (இந்நிலை சூலபாநித), என் - என்னவயவைகநே நாமான, நெற்றி
யுள்ள நெற்றியிலே யானு உலகமாகுகுறியன்று - போ, கண்ணுதலாநெடுமென்று - நுக
னுடைய அபரகாதவம் நேகாநுகிதது

இ — ஒன்பதாமபாடிலு, ஸ்வஸங்கலபகதேஸகதிலே ஸாவகனையும் உண்டா
கினவன், எனனுடைய ஸரீராகதேசதகைப் பற்றித் தான் உனாகு நினையாவினா நென்கிருா

[கமலகண்ணான் நென்கண்ணினுள்ளான்] - புண்டரீகாஷ்டன ஸாநிபரவரன் என்
தண்ணுக்கு விஷயமானான, “நவகூஷாஷ்டாபஸ்யுகி” என்கிற மாயாதை சூலகது
[காண்பன்] - நானும் அவனைக் காண்கின்றேன் காண்ப நென்கி
விடம் - வாததமாநம் நீர் காணவலவீராயிற்று எத்காலே? எனனில, — [அவன் கண்களா
அமலகனாக விழிகளும்] அவன் திருக்கண்களாலே நிததேதாஷ்டனாம்படியும், காணவல்லேனா
படியும் விநேஷ்டகடாஷ்டததப் பண்ணினானு விஷயபாவணமான இந்நரியான செய்கதென்
எனனில, [ஸுமபுலனும் இதயாதி] - அவையும் அவன்முறைககண்டு அவனுக்கு ஸரீரவதவிதேய
மாபிற்றின் அவனைக் காண்பதற்கு முன்பு அவிதேயமானவை அவனைக்கண்டவாதே விதேய

மாயிறறின [கமலததயன இதயாதி] கமலோதபநனுகையாலே அஜனாய, ஜஞாநாதி பரி
பூணனாய பரதாரனுவனை, லலாடநேதரனோடே கூடத தோற்றுவிதது [அமலததெயவத
தோலெகமாகி] - ஸதவபரசுரரான தேவாகளோடே ஸாவலோகங்கனையும் உண்டாகுகும் ஸவ
பாவன [என்னெற்றியுளானே] தனனை யொழிந்த ஸகலாதமாகுகளும் தனனைப்பற்றி யுண்
டாடபடி யிருக்கிறவன, எனப்பிரததில ஏகதேயாததைப் பற்றி வாத்தியாரினருள

ராடு ஒன்பதாமபாட்டு கண்ணில ரினறநிலே ஸாதமித்தவாறே என நெற்றியிலே
வந்து நிலலாரினறு னென்கிறா

[கமலக்கண்ணனென கண்ணினுள்ளான] புண்டரீகாக்கனுவனவன என கண்ணுகு
விஷயமானான “அவக்காஷாஷாஷாஷா” (நசகாஷாஷாக்கருவியதே) என்கிற மாயாதை
குலைந்தது அவன அவவடிவை உமமுதைய கண்ணுகு விஷயமாகுகினுதில, நீர் பினனைச
செயவதென ? எனனில, —[காண்பன] - நானும் கண்டு அநுபவியாரினறேன இவலிலக்கண்ண
விஷயத்தை நீர் கண்டபுலிக்க வலவீரானபடி எங்ஙனே? எனன, —[அவனிதயாதி] அவன
தனதிருக்கண்களாலே, எனதோஷமெல்லாங் கழிந்து நான்காணவலேமொழி குளிரக்கடாக்கியா
ரினருள ஆனுவும், இநதரியங்களென்று சிலவுண்டே காட்சிக்கு பரதிபந்தகங்கள, அவையெய்தது
என ? எனன, [ஐம்புலனுவனமுத்தி] - காட்சிக்கு பரதிபந்தகங்களான ஸரோதாதாதிகளும்
அவனிட்ட வழக்காமபடி அவனுகு சரீரவதவிதேயமாய அங்கே பண்டயற்றன [கமலததயனஇத
யாதி] - திருநாடிகமலத்திலே அவயவதானே பிறந்து, எல்லாநிலும் விஸஜாதீயமான ஐந்தத்தை
யுதையனாய, தனக்கு இவவருகுளாவறறை புண்டாகுமிடத்தில ஸாவேஸ்வரனைக் கேள்வி
கொள்ளவேண்டாதபடி நிரபேக்ஷனான சதுமுகனை லலாடநேதரனான ருதரனோடே புண்டாகுகி,
அவவளவில பாயவஸியாதே, ஸதவபரசுரரான தேவதைகளோடே லோகங்களை புண்டாகுகினவன
“நெய்யுண்ணி” எனனுமாபோலே, “ஆக்கி” என்றது - ஆக்கும் ஸ்வபாவ னென்றபடி என
நெற்றியுளானே - காமாநுதனமாக ஐக்கத்தை ஸருஷ்டித்ததுவிட்டான, பரயோஜநநிரபேக்ஷமாக
என நெற்றியிலே புருந்தாரினருள (க)

ஒன்பதாமபாட்டு — கமலக்கண்ணன் இதயாதி இததாலவித்த தாப்பாயம்-நசகாஷாஷா இதயாதி

அவன் கண்களாலே அமலங்கனாக விழிகிதும் - அக்கமலக்கண்ணன் தன் கண்களாலே அஜனா
நாதி தோஷங்களைல்லாம போம்படியாகக் கடாக்கியாரிற்று மிதி ஸபதாததக் கடாக்கியாரிற்றன் ஆகையாலே
காண்பன என்று அவயம் விஷயப்பாவணய ஹேதுவாகையாலே இநதரியங்களை பரதிபந்தகனென்கிறது
பண்டயற்றன - பரிசுரமாயிறறின படை - பரிசுரம் அவனுக்கு ரோஷமாயிறறதுக் கென்றபடி இப்படி
அமலக்கனாக விழிக்கக்கூடுமோ? எனன, ஸங்கலபததாலே ஸவலஜாதஸருஷ்டிபைப் பண்ணவல்ல ஸாவேஸ்
வரனுக்குக் கடாததுண்டோ? என்று அவனுடைய காரணதவத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு, இப்படி ஸர்வா
திகனாயிருக்கிறவன பரயோஜநநிரபேக்ஷமாக என நெற்றியிலே யிருக்கிறனென்கிறா - கமலத்தயன் என்று
தொடங்கி என்று மேலுக்கு ஸகதி கண்டுகொள்வது அஜஸபதாததம் எல்லாநிலும் இதயாதி கமலத்திலே
பிறக்கையாலே - அஜனென்று போகிறதென்றபடி. “நாபி” எனதனைத் தாப்பாயம் துண்கு இதயாதி கேள்வி
கொள்ளவேண்டாதபடி - கேட்கவேண்டாதபடி ருதரகண்ணனொடும என்றுஅவயித்த அருளிச்செய்துகொ
ல்லாடநேதர் இதயாதி தோறார் - தோற்றுவித்தென்று விவகித்தது உண்டாக்கி என்றது நெய்யுண்ணி
இதயாதி “ஆக்கி” என்கிறது - உயப்பனும், பரதபைக்ஷகாரணபத மென்றபடி அவதாரணாததம்-கரிமாநு
ருணமாக இதயாதி விஷயஸருஷ்டி சொல்லுகையாலே - காமபிபந்ததவம் வித்தமென்று கருத்து பரயோஜந
நிரபேக்ஷமாக அவவருகு போகவிலாணையாலே பரயோஜநநிரபேக்ஷதவம் வித்தமென்றபடி, காமென
அவயம் (க)

பத்தாம்பாட்டு.

நெறியுள்ளினறென்னையாளும் நிரைமலாபாபாதங்களையுடைய
கற்றைத்துழாய்முடிக்கோலக கண்ணாபிராணைத்தொழுவாரா
ஒற்றைப்பிறையணிந்தானும் நான் முகனுமிந்நீரணும்
மற்றையமருமேலலாமொருது எனதுசரியுள்ளோ

ஆ — (நெறியுள்ள) பாஹுமேவாதி ஸகலதேவதைகளும், நெறியுள்ள நின்ற என்னை அடிமைகொண்டருளுகிற இரத்த திருவடிமலர்களைச் சூழுகின்ற, கற்றைத்துழாய் முடிக்கோலக கண்ணாபிராணைத் தொழுவாரா, அவனை ஸாவேஸவரனாய் அவாபக ஸாவதைகாமனா எனப்பெருமான, எனநெறியுள்ள நின்றருளின நிலை எனக்கு ஸாதமிக்காரா நீர், நானை காணுதல் யுள்ளே வந்து புருதருளினு நென்கிறா

ஒ — பத்தாம்பாட்டில், பாஹுமருகர்களுக்கு அறவரியுறையான எப்பெருமான தன்திருவடிகளை அவர்கள் கொண்டாடி எத்காநிறகயெய்திக அநகை அநாபரிதது, காண வந்து என உச்சியுள்ள புருதகா நென்கிறா

[நெறியுள்ள நின்றென்று தொடங்கி] - நெறியுள்ளே நிற்கிற என்னை துளுகிற ஒழுக்கான மலர்களோடே யிருக்கிற திருவடிகளை ஆதரித்து, திருக்குழலில் செவ்விராடில் சாக்தியருளின திருத்தூழாய் தழைக்கும்படியான திருமுடியின் அழகையுடைய கருவுண்ணைத் தொழுவாரா

ப — அநாதாம, பாஹுமாதிகளுக்கும் ஆஸாயணியானவன எனனுடைய உத்தமாமகத்திலே யானு நென்கிறா

நெறியுள்ள நின்ற - அபிமுகமாயநின்ற, என்னை என்னை, அன்ற - அடிமை கொள்ளாதாய், நிரைமலா - (ஆஸரிதரிட்ட) பூநிரையையுடையதான, பாதங்கா - திருவடிகளை, சூழ - (தங்களைத் தலையிலே) சூழ, கற்றை-செறிந்த, துழாய் - திருத்தூழாயாகிற, முடிக்கோலம் - திருமுடியலங்காரத்தை யுடையனாய், கண்ணாபிராணை - (ஆஸரிதரிடையையுடையபரிசுத்த) சுருவுண்ணை, தொழுவாரா - (அஞ்சலி பாதாதி முகத்தாலே) ஆஸாயிப்பாரா, ஒற்றைப்பிறை - ஏகலாருபமாபா பிறையை, அணிந்தானும் ஸிரோபூஷணமாகவுடைய ருத்தாமம், நாளமுகனும் - சதாபுகனும், இரத்தானும் - இத்தானும், மற்றை - மற்றுமுள்ள, அமருமேலலாம் - தேவர்களெல்லாரும், (இப்படி அவர்களாலே தொழப்பட்டவன்), வந்து - அந் நெறியுள்ள நின்றவன் வந்து, எனது உச்சியுள்ள - எனத்தலையினிடையேயான

இ — பத்தாம்பாட்டில், பாஹுமாதிகள் தனபகவிலே மேலவிழாநிற்க, அவர்களை அநாதரிதது என பகவிலே தான மேலவிழாநின்ற நென்கிறா

[நெறியுள்ள நின்றெனனை யாளும்] - என்னெறியிலே நின்ற என்னை யானுகிற, [நிரைமலாபாதங்கள்] - மலரொழுங்குபோலே யிருக்கிற திருவடிகளை [சூழ] ஸிரஸாவழித்து [கற்றைத்துழாய்] - திருக்குழலின் ஸபாஸத்தாலே தழைப்பாநிற்கிற திருத்தூழாய் [முடிக்கோலம்] - கோலம் - அழகு ஒப்பணியழகை யுடைய திருமுடி [கண்ணாபிராணை] - உபகாஸ்யிலான கருவுண்ணை [தொழுவாரா] ஸாவேஸவரன ஆழ்வாரா யல்லது அறியானு யிருதகையாலே, நெறியுள்ள நின்ற திருமுடிக்குப்போமபோது ஸாவேஸயிற்று பாஹுமாதிகள்

தொழுவது ராஜாக்கள் அநதபிரததில் ஒருகட்டில் நின்று ஒருகட்டுக்குப் போம்போது நடுவே வந்து காரயத்துக்குக் கடலா முகங்காட்டுமாபோலே [ஓற்றை இதயாதி] ஒருகலா மாதரமான சந்தரனை ஒப்பணையாகவுடைய ருதரனும், சதுரமுகனும், இருதரனும், மறமுண்ண டான ஸாவதேவதைகளும் அவர்கள் தங்கள் செல்லாமைபாலே தொழாநிறக அவர்களை அநாதரிக்கு, தான் என்னை யொழியச் செல்லாதானாய் வந்து என உச்சியிலே புகுந்தான்

ராடு - பத்தாம பாட்டு பரஹ்மாதிகள் தன்னைப்பெறுகைக்கு அவஸர பரதீக்ஷராயத் தமோமாமபடி யிருக்கிறவனதான் என்னைப் பெறுகைக்கு அவஸரம் பாத்து வந்து என உச்சியு ளானான எனகிறா

[நெற்றிஇதயாதி] - நெற்றியுள் நின்று என்னை யடிமை கொள்ளுகிற [நிரமலாப பாதங்கள்குடி] - மலநா நிரைத்தார்போலே யிருக்கிற திருவடிகளை சரிஸாவலித்தது [கற்றைத் துழாயிதயாதி] ஒருவாடல் மானையக் கொண்டுவந்து திருமுடியிலே வைத்தாலும், திருக்குழலின் ஸபாஸத்தாலே செவவிபெற்றது தழையாநிற்கும் “தழைக்குதுழாய” எனதுமாபோலே செவவிபெற்றது தழைக்கிற திருத்தாழையோடே கூடின திருவபிஷேகத்தை யுடையதாய், தாஸநீய மான வடினவயமுடைய உபகார சீலனான கருஷ்ணனை - நிரைமலாபபாதங்கள்குடித் தொழுவார் [ஓற்றைப்பிறை யணிந்தானும்] ஒருகலா மாதரமான சந்தரனை ஜடையிலே தரித்து ஸங்க பரதானனாயிருக்கிற ருதரனும் அவனுக்கு ஜநகனான சதுரமுகனும், தேவாக்களை மெய்க்காட்டுகோண டிருக்கிற இருதரனும், மறமுண்ணடான தேவாக்களுமல்லாம இப்படி அவர்கள் தமோருநிறக தன்னைப் பெறுகைக்கு, அதெல்லாம் தான் என்னைப் பெறுகைக்குப்பட்டுவந்து, என உச்சியுள்ளானாக நிற்கிறான் ராஜாக்கள் அநதபிரததில், ஒருகட்டிலநின்று மறநைக்கட்டேறப் போகாநிறக, நடுவே அந்தரங்கா முகங்காட்டித் தங்காரியங்கொண்டுபோமாபோலே, இவர் திருநெற்றியில் நின்று திரு முடியேறப் போகாநின்றால் பரஹ்மாதிகள் நடுவே முகங்காட்டித் தங்கள் காரியங்கொண்டுபோ மித்தனை

(கௌ)

பதினொராம் பாட்டு.

உச்சியுள்ளேநிற்கும்தேவாதேவற்குக் கண்ணபிராற்
இசைசயுள்செலவைண்ணாதத் தவண்குருகர்ச்சசடகோபன
இசசோன்னவாயிரததுள் இவையுமோபததுஎப்பிராற்
நிசசலும்விண்ணப்பமசெய்ய நீள்கழலசென்னிபோருமே.

பத்தாமபாட்டு - நெற்றியுள் இதயாதி “பரஹ்மாதிகள் தொழும்படி யிருக்கும்வன “உச்சியுள்ள” எனறதுக்குத் தாத்பாய மருவரிச்செய்யா நின்று கொண்டு, இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி பரஹ்மாதிகள் இதயாதி “வந்து” எனறத்தைப்பற்றி, என்னைப்பெறுகைக் கவஸாய்பாரீத்து எனறது

“தொழுவார்” என்று - அவர்கள் தமோற்றம், “வந்து” என்று - இவன் தமோற்றம் நிரைத்தார்போலே - அடைவுபட நிறுத்தினுபோலே கற்றைத்துழாய் - கற்றைத் தழைக்கிற பறிகப்பட்டதுழாயாகிலும், எப்பஸலிஸேஷத்தாலே தழையாநிற்கக் குறையிலையேற வலவாதம் - தழைக்கிற இதயாதி ஸபதாததம் - செவ்விபெற்று இதயாதி “கண்ணபிராண” எனகிற தலிதியாவிபக்கிளவு அவ்வயக காட்டுகிறா - நிரைமலாப்பாதங்கள் குடித் தொழுவார் என்று ஓற்றைப்பிறை - ஏகலாமாதரசந்தான மெய்க் காட்டு - எண்ணிக்கை நெற்றியுள் நின்றுநெனையானுங் கற்றைத்துழாய் முடிக்கோலக் கண்ணபிராண, ஓற்றைப்பிறை தொடங்கி, அமாரமுமல்லாம நிரைமலாப்பாதங்கள் குடித் தொழாநிறகசெய்தே, வந்தெனதுசுயுளான் என்று அக்ஷயித்தது பாலம்-இப்படி இவர்கள் இதயாதி தன்னைப்பெறுகைக்கு இப்படி அவர்கள் தமோருநிறக என்று அக்ஷயிப்பது ஸந்தருஷ்டாநதலிவாணம் - ராஜாக்கள் இதயாதி கீழ்சென்னாதே அவயம் (கௌ)

ஆ—(உச்சியுள்ளே) இப்படி உச்சியுள்ளே நிறையாலே ஸாவேராவாணவனு
இப்படிச்சொன்ன இததிருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக்கு நிச்சலும் விண்ணப்பஞ்செய்
நீளகழல் சென்னிபொரு மென்கிறா

ஒ—நிகமத்தில், இததிருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்
எம்பெருமான திருவடிகள் அவன் தலையிலே நாடோறுஞ்சேரு மென்கிறா

[உச்சியுள்ளேநிறகுந தேவதேவதற்கு] தேவதேவனுய்வைத்து எனனுச்சியுள்
நினவனுக்கு, எனனுச்சியுள்ளே நிறையாலே அயாவறுமமராக எதிபதியாடு நென்றுமா
[கண்ணபிராறகு] - உள்ளத்திலே படுமபடி அமைத்து.

ப—அநந்தரம், இததிருவாய்மொழிக்குப் பலமாக நிகமமான பகவத்பராபதியை
ளிச்செய்கிறா

உச்சியுள்ளே நிறகும - (இப்படியே) உச்சியிலே நிறகுமவனுய், தேவதேவனு
தேவதேவனுமாய், கண்ணபிராறகு - கண்ணபிரானுமான (பரமவள்ளலாயவருகளை
னுக்கு), இச்சை - (தம்பகுகல் அவன் பண்ணின்) அபிநிவேசம், உள் தம்முடையவு
நடக்க, உணர்த்தி - அதை அவனுக்கு அறிவித்து, வணகுருகாசடிகோலம் - ஆதாரம், த
சொன்ன ஆயிரத்துள் - அருளிச்செய்த இரதவாயிரத்துள், (அவனுடைய ஸமஸ்கேதகரமள
சுமரன்), இவை இரத, தா - அகநிதியமாயுள்ள, பத்து - பதையும, எவிராறகு - எம்பெ
மானுக்கு, விண்ணப்பஞ்செய்ய - விண்ணப்பஞ்செய்ய, நீள - (ஆஸரி, திரிநுத எட்டத்து
வருவதான், கழல் - அவன் திருவடிகள், சென்னி - இவர்கள் தலையிலே, நிச்சலும் - நிச்சலு
பொரும - பொருந்நும பொரும பொருந்நும இத திருவாய்மொழி-அறுசீராகிரிய விருத்த

இ—நிகமத்தில், இததிருவாய்மொழியை விண்ணப்பஞ்செய்ய, நாளதோறும த்
வடிகள் தலையிலே சேரு மென்கிறா

[உச்சியுள்ளே நிறகுந தேவதேவதற்கு] - “அமரர் சென்னிபூமினை” என்கிறபடி,
தேவர்களுக்கு ஸிரோபூஷணமாய் வைத்து, “இனி ஒரு சந்தவயபூமி யிலலை” என்று எனனு
யுள்ளே வாத்தியாறினான எனனுச்சியுள்ளே நிறையாலே அயாவறுமமராக எதிபதியாடு
நென்றுமா [கண்ணபிராறகு] - எனக்கு கருஷணயை வந்து உபகரித்தவனுக்கு [இச்ச
யுள்செல்லவணாத்தி] - தன்பகுகலிலே அவன்பண்ணின் அபிநிவேசத்தைத் தாம் அறிந்த
யைத் திருவுள்ளத்திலேபட அறிவித்து [இச்சொன்னவாயிரம்] - இப்பாவ வருத்தியோடு
சொன்ன ஆயிரம். [எம்பிராறகு] - இப்படி ஸாத்மிக ஸாத்மிகவும் இழவுமறக்கவும் அது
விபதித்த உபகாரகற்கு [விண்ணப்பஞ்செய்ய நிச்சலும் நீளகழல்சென்னிபொரும] - ஒரு
விண்ணப்பஞ்செய்ய என்றுமொக்கத் திருவடிகள் தலையிலே சேரும் நீளகழல் - ஆஸாலே
முடையார் இருந்த இடம் எல்லையாக வளருந் திருவடிகள் பொருவென்று - ஒப்பாய், சே
மெனறபடி “உச்சியுள்ளேநிறகும” என்று இவா பெற்றதுவே பேறுக்கடவது

நாடு—பதினோரம்பாட்டு நிகமத்தில், இததிருவாய்மொழியை எம்பெருமானு
விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர்கள் தலையிலே எம்பெருமான திருவடிகள் நாடோறும சேருமென்கிறா

பதினோரம்பாட்டு—நிகமம் - உச்சியுள்ளே இதயத்தி “விண்ணப்பஞ்செய்ய நிச்சலும்
கழல் சென்னிபொரும” என்றவயித்த அவதாரிகை - இததிருவாய்மொழியை இதயத்தி

தால்” எனனுமபடியிதே யிருப்பது, இவனை முதலிலே ஸ்ருஷ்டிக்கிறபோது “இவன் தீயவனையததப்பி நல்லவழி போகவேணும்” என்று உபகரணங்களைக்கொடுத்து விடுகையாலே, இவ்வதலையால் பிறந்த நன்மைக்குமஅடி. அவனாயிருக்கமே, இனி புத்தியாதி ஸ்கலபதாராததங்களுக்கு நிரவாவகனுகையாலே, அதவேஷந் தோடககமாக, பரிகணநை நவோக, பரமபகதி பாயநதமாக தானே பிறப்பிப்பா னெருவன, ‘நித்யஸூரிகள பேறறை அநாதிகாலம் ஸமஸரித்துப்போந்த நம குத தந்தான, ஒருவிஷயிகாரமிருக்குமபடி யென?” என்ற, சிபிரிதிகுவாயிடொழியிய உநமஸத மாகப் பிறந்த ஸம்ஸலேஷரஸததை அனுஸந்தித்து நிரவருகராசிரா” என்று

முதற் பாகம் 6.

பேருமாநீள்படை அழிசங்கததோடு
 திருமாநீள்கழல் ஏழல் தநதோழ
 ஒருமாணிகுறளாகி டிபிர்ந்த அக
 கருமாணிககம என்கண்ணுளதாதமே

ஆ.—விரோதிநிரஸஸமயத்தில் அவதானிக்கும் ௧௪௩௩௩௩௩௩௩, அநிகமக
கிளாந்துகொண்டு செல்லும் ஸ்வபாவமான திருவாழி திருவாழி (19௩௩௩) கியாயபுதுமையினை
வந்தின் அவ்வழிகையும், அளவிறந்த அழகையுடைய ௧௪௩௩௩௩௩௩௩ ஸ்வபாவமான ஸ்வபாவமான
கருணை கண்டு தொழும்படியாக, ஒருமாதிரிகருணாகிரிவிநாத அகநாடிகருணாகிரி அவ்வாழிகோடு
என்கண்ணுள்ளோயிருந்தது என்கிறார்

ஒ — முதற்பாட்டில், எம்மிடருமான தன்னுடைய நினைவாக கரையிலே நிகழிக் கூறாடும் வரிகளிலிருந்து தமமை அந்நயராற்றமாசுகு தமீரோடு உருவம் தகரணமாக முன்கூட்டாத கலவினை அந்பாவிக்கிறா

[பொருளாவென்று கொடங்கு] எம்பெருமானாகக் கல பரிவாளே பரகிபகித்திக
மேலே சிவாசிறபதுஞ் செயறு எம்பெருமான வளா, திககுத, திகபாடி மிகவும வளரா வின, துமள

[illegible]

திவ்யாயுதமான திருவாழியோடும், ஸரீபாஞ்சஜநயத்தோடும், அழகியதாய்ப் பூஜ்யமாய் வளரா நின்றனள திருவடிகளை ஸகலலோகங்களும் கண்டுதொழுமபடி [ஒருமாணிககுறளாகி யென்று கொட்டினி] - அரகதினைக்கிடாய அழகாலே ஆகாஷகமான குறளவடிவாய்த தன்னுடைய அபேக்ஷிதம் பெற்ற பரீகயகிரய நதாலே மிகவும் வளருவதுஞ்செய்து விசக்ஷணமான அழகையுடைய எம்பெருமான அபபடியே எனக்கு வந்து ஸூலபனான

ப - முதற்பாட்டில், தரைவிகரமாபதாரத்தாலே ஸாவலோகத்துக்கும் உபகரித்தாற போலே, அவ்வடிவை என்கண்ணுக்கு இலக்காககிணு நென்கிறா

பொரு - விசோதிநிரஸநசீலமாய, மா - (அததாலே) அதுபயிதோதகருஷ்டமாய, நீள - (வடிவோடொகுக)வளரககடவதாயுள, படை - ஆயுதமான, ஆழிசங்கத்தோடு - ஸங்கசகராக கோடேகூட, திரு - பூதியுபதிநவசிறுநகரங்களையுடைத்தான, மா உதகாஷ்டயுகதமாய, நீள - ஆபரிதரளவுஞ் செலவதான, கழல் - திருவடிகளை, ஏழலகும் (ஜனாராஜனாஷிபாகமற) ஸகல லோகமும், தொழ - சேஷசுவாநுரூபவருநதின்யபபண்ணி அதுபவிகுதமபடியாக, ஒரு - அதவி தியமான, மாணிககுறளாய (அததிதவாநுரூப பரஹமசாரி) வாமநதவதையுடையனாய்க் கொண்டு, நிமிரநத (காயவந்திஸமநநதாம) வளாரதருளிந, அ அநதவைபவதையுடைய, சருமாணிககம் நீலர நாமபோலே ஷாரநீயவிகரஹனானவன, என்கண்ணுளது ஆகும் - என கண்ணுக்கு விஷயம் ஆகாநிதகும் என்கண எனது எனனிதத தெனறுமாம உளதாரு மெனற அஃமினை மாணிகக மெனனையாலே

இ - முதற்பாட்டில், தன்னுடைய ஸௌந்தராயஸீலானிகளைக் காட்டித் தம்மை அநந் யாஹராககி உரமஸத்தகாஸமாகக் கலநத் கலவியை அதுபாஷிககிறா இததிருவாயமொழிகு ஸங்கரஹம் முதற்பாட்ட டென்னவுமாம

[பொரு] விசோதிகளான சமுதி பாபருதிகள் மேலேவிழாநிறகை “ஊரகவ்யு வபெடொஷஹாஹம் பஸ்யாநி ராவவ” தன்னிலே பொருகை யென்றுமாம [மா] - ஆப ரிதவிஷயததில் ஸராவன நெகிழ்வினறஹம் விடாத ஓரகதினமிகுதியைச் சொல்லுகிறது [நீள படை] ஸராவன வளருகிறபோது ஓககவளரானின்றனள திவ்யாயுதமான ஆழிசங்கத்தோடே கூட “திவிக் சிக் ராக் ராக்ரெஞ்-தொக் ஸூரரூபாய” “இடககைவலம்புரிநின் றாப” மாநீளபடையென்று - மிகவளராததின்யச் சொலவிறருகவுமாம [திருமாரீளகழல்] - திரு - ஸம்வரபாடககை எனகிற ஸராவயஸூசகமான சிறுநகரையுடைத்தாகை மா “அவன தன்னிலும் பூஜ்யமாயிருகை நீளகழல் ஆபாலேஸமுடையாள்வம் வளருந் திருவடி கள [ஏழலருநதொழ] - அஜஞரோடு ஸாவஜஞரோடு வாகியறத் தொழுமபடி திருவடிகள தலை யிலே வந்திருக்கையாலே தொழுதாராளாமதநீயிதே [ஒரு] - அதவிதியமாயிருகை “இன்ன முநதானே அவ்வடிவைக் கொள்ளவெனும்” எனனிலும் அபபடி வாயா திருககை [மாணி] - அததிதவததிலே தகணேறினபடி, மாண அழகு [குறளாகி] சோபபாலபோலே கருந கினதனைபும் போகயமாபிருககை [நிமிரநத] - அபேக்ஷிதம் பெற்ற பரீகியாலே வளர்த்தபடி [அககருமாணிக்கமென்கண்ணுளதாருமே] - குளிரது பெருவிலையனா தநாமபோலே அவ்வழ கை நிரடேஹதுகமாக என்கண்ணுக்கு விஷயமாககிணு மயாவறமதில மருளபபெற்ற தம்மார ஹம் பரிசேசேதிகக் டெவண்ணுமையாலே “அககருமாணிககம்” எனகிறா கண்ணென்று இடமாய, எனக்கு ஸூலபனான நென்னவுமாம

பெருமாள் [மா] - அவற்றின்வடிவின் பெருமையைச் சொல்லவாமாம், அன்றியே, ஆழித விஷயத்தில் அவன்றி காட்டி இவர்களுக்கு உண்டான பக்ஷபாதத்தைச் சொல்லவாமாம் “சுவராம தாநி சுஷ்ருஷு வக்ர ஈந்யாயாநிதம் | ரக்ஷணீஸகராவ ஸ்ரெய்யே நவீஷ்ர ராவாவிக்” (அவயாஹதாரிகருஷணஸ்ய சகாரீந்யாயாதாநிதம், ரக்ஷண தீஸகலாபதபயோநவீஷ்ணுருபாஸிதம்) என்கிறபடியே ஸாவேஸுவரன எதிரியானவன அவன கையில் காட்டிக்கொடாதே நோகுகம் மஹத்தையைச் சொல்லுகிறது [நீளபந்த] “ஆயிரக் காதம்பறப்பதினகுட்டி ஐந்நாயகாதம் சிறகடிகொள்ளும்” என்னுமாயோலே, ஸாவேஸுவரன அதிகரித்த காயத்திலே அவனதன்னிலும் முறப்படிருகை நீளபந்தயான ஆழிஸங்கத்தோடே கூட [திருமாநீளகழலேமுலகுந்தோழ] “சுடரவாந்” (கதாபுந்) என்ற நான ஆசைப்பட டீக் கிடக்குந் திருவடிகளைக்கொண்கேடீடா ஆசையிலலாதாதீயிலே வைத்தது திரு - ஐஸ்வர்ய ஸஞ்சகமான தவஜாரவிநாதிகளை யுடைத்தாயிருகை, மா பரமபூஜ்யமாயிருகை நீள்கழல - ஆஸாலேஸமுதையாரிருந இடம் எல்லையாக வளருந் திருவடிகள் ஏழலகுந்தோழ ஒருஸாதநா னுஷ்டாநம் பண்ணுதாருந் தோழ [ஒரு]-இவனதானே “இவவடிவை இன்னமோருகால கொள்ள வேணும்” எனினிலும் வாயாதபடி அதவிதீயமாயிருகை [மாணி] ஸூரியபதியெனறு தோற ருதபடி இரப்பிலே தழும்பேறுகை [குறளாகி] கோடியைக் காணியாககிறபோலே, பெரிய வடிவைக் கண்ணிலே முக்ககலாமபடி சுருக்கினபடி [நிமிர்ந்த] - அடியிலே நீர் வார்த்துக்

ஊம்வஸுரூபி ராவவ | வுடுவடாவகாரிணாம் துமொநஹ்யுபதெயா விபீபதெ” அவன்றிகாட்டி இவர்களுக்குப் பக்ஷபாதமுண்டென்றதுக்கு பரமாணம்-அவியாஹதாந் இதயாநி ஸ்ரீவிஷ்ணு தாமே, “சுவராம தாநி சுஷ்ருஷு வக்ர ஈந்யாயாநிதம் | ரக்ஷணீஸகராவ ஸ்ரெய்யே நவீஷ்ர ராவாவிக்” ஸகல ஸபதத்துக்கு அத்தம் ஸீலேஸவான் எநீர் இதயாநி ஆகையாலேறே திருவாழியாழவாலும் இலீகாஸதாமும், தாவாஸாவையும் காத்ததையும் மெளன மெளனப் பிண்டொடாதது, அத்தாலேயேறே அவர்களுக்கு ஸாணகதிகு அவகாஸம் கிடைத்தது அவனுடைய அநதாநக் பரிகாமெல்லாம் இப்படியே யிருப்பது “வாரொவ தெவாராந் ஸீநிநிநிதாம் ஷிஸணிலீதாம் யடி நாடியெடுமி லீம் | ஸுஷ்ருஷு மந்நவ்யுதிநாஷு வஹம் கிமத்யுஸெவம் வாரிவத்யுயாஜிஹம்” என்று பெரு மாள் அடிபு தொடுத்தபோது, “வாராமாடுகா ஸ்ரெய்யே நவீஷ்ருஷு வக்ர ஈந்யாயாநிதம் | ரக்ஷணீஸகராவ ஸ்ரெய்யே நவீஷ்ர ராவாவிக்” என்று தவியப்பண்ணினாரே இளைய பெருமாள் “மா” என்று - வடிவிறபெருமையானபோது, மாவென்றும், நீளென்றும் - மீயிசையாய், அதுக்கு ஹவம் - ஆயிரக்காதம் இதயாநி “மா” என்றது - ஆஸரிதபக்ஷபாதப் மாஹாத்மயபரமானபோது, “சுவராம தாமே” இத்தப்பேக்ஷாமபூயாநாஹம் - ஆயிரக்காதம் இதயாநி பறப்பதின் பறக்கிற பக்ஷின் அடிக்கொள்ளும் - அடித்ததுக்கொள்ளும் உதார்த்ததவயாதுருண்யே, ஸாவேஸுவரன அதிகரித்த காயம் - வர்த்தாமம், ஐக்கக்ஷணமுமென்று கண்டுகொள்வது ‘உலகு’ என்றதுக்கு ஹவம் - கதாபுந் இத்தயாநி ஸத்தோத்தரே கதாபுந் என்று ஆளவந்தார் ஆசைப்படாதறபோலே, “நின்பாதபகயமே தீஸகணியாய்” “என்று நான ஆசைப்படடிக் கிடக்கும்” என்றபடி “ஆஸாலேஸமுதையா” இத்தயாநிக்கு பரமாணமாக - “நாராயணேநி யஸுராவெஷு வத்யுதெ நாஸிஜீஹம் | நாராயணவ்யுதிநாவெஷு வத் மளரிவவத்” “மாஹாரிஸாடியுதிநா” “லொஹுமவ நஹாநெஜாஸுவரீஸ ஸத்ரூஸாடு” இத்தயாநிஸுதேயம் ‘ஏழலகுந்தோழ’ என்றதுக்கு பலிதம் - ஒரு ஸாதநாநுஷ்ட டாநம் இத்தயாநி கொள்ளவேணும் - பரிகாநிககவேணும் மாணி - பரஹமசாரி குறள் - வாமன், முக்ககலாம்படி காலிககலாமபடி சுருக்கினபடி - ஸகோகித்தபடி “சுரெநிவநி தெதொ பெவா தெநா வவ்யுபெக்ஷணா” என்றததைப்பற்ற சாடு, அடியிலே இத்தயாநி வஸுதேவதருவீறே,

கொடுத்தவாறே நிமிநதபடி * வாஸுதேவ தருவினே நெய்தற்காடு அபாநதாறபோலே, ஆகாப வகாபுமடையத தனவடிவழகாலே பாரிததபடி. [அகநாடிகாநிககம்] - மயாவறமதிநலமருள பெற்ற தமமாலும பரிசேசேதிககப்போகிறதில்லையாணும் [எனகண்ணுளதாதும்] - ஏழுகதத ளா, வாசியறிநதிலாகளிறே, அவவாசியறியுமவராகையாலே “எனகண்ணுளதாதும்” எனகிற கண என்று - இடமாய, என்னிடத்தாகும் என்னவாம “கருமாணிககம்” எனகையாடு “கண்ணுளதாதும் எனகிறது

இரண்டாம் பாட்டு.

கண்ணுள்ளேநிறதும் காதனமையாலநோயில

எண்ணிலுமபெரும என்னினினைனோம?

மண்ணுமநீருமவரியும நலவாயும

விண்ணுமாயவிரியும எம்பிரானையே

ஆ — (கண்ணுள்ளே நிறதும்) ஸாப ஜகதிரவவாறான எம்பெருமான, தனனுடை அபிநிவேசாதலே எனனுடைய மனோரதத்தை விஞ்சுமாபடி எனனுடைய கனாகா தொடகர வுள்ள ஸாவகாணகருகுகும் போகயமாக இனி நமக்கு ‘விண்ணுவதுலாடோ’ எனகிறா

இ — இரண்டாமபாட்டில், எம்பெருமான, தனபகல நிரதிரய பகதரானவாரு கும் “தானொருவனுள்ள” என்று பரிசுத்திதாருகும் அதபதஸுலபனுமெனற குணதகா தாம சுடுபடுகிறா

[என்னினினைனோம] - இவாணே யானபின்பு நமக்கு ஒரு குறையில்லை | மண் நீருமென்று - மேலுக்கு | - இப்படி ஆஸரிதவமசுஷுணாதகமாகா காரயபூத பருதிவயாதி ஸ பதாததருபேண அதபத விஸ்தருகளுபுள்ளவா ஸாஸுபவா நென்னுமாம நலவா மெனகிறது - தாசகத்ததைபபற

ப — அநாதாம, ஸாவகாணகருகும் ஸாஸுபவாண, ஸாவாதமகபஜததே ஸதபாவபிஸந்தியோடு வாசியற ஸநிஷிதனு மெனகிறா

மண்ணுநீருமெரிபு நலவாயும விண்ணுமாய - பருதிவயாதி பூதநகலையும் பாகாப வுடையருயக்கொண்டு, விரியும - ஜகதாக்காரேண விஸ்தருதனுகிற, எம்பிரானே - எனனுடை ஸவாமியை, காதனமையால் - அபிநிவேசாதமக பகதியாலே, தொழில் - பரணுமாதசாரதிகதி பண்ணில், கண்ணுள்ளே - ‘தாஸுலபெவ ஹாஜிஷுமம்’ என்று அவாகள கணவட்டத

“நிமிநத - கருமாணிககம்” எனற பதசேசாததிக்கு ஹாவா-நெய்நிற்காடு இதயாதி பாரிததபடி - பரப படி “அகநாடிகாநிககம்” எனற தசபதததகரு ஹாவம் - மயாவற பூதியாதி “என” எனறதுக்கு ஹா வுடலத இதயாதி என்னிடத்தாகும் - எனக்கு போகயமாயிருக்கும் முநதின் அததம் - எனகண்ணு விஷயமாக மென்று எனகண்ணுள்ள எனறு உயாதினையாகச் சொல்லாதே, அபிநிவேசாகச் சொலத நென்னு எனன, கருமாணிககம்மனையாலே இதயாதி உயிநீண - தேவமநுஷயாதி சேதவாசிஸப கிஷ்நிண - தியஸ்தவாகளான அசேதவாசிஸபதம் திரிவிக்காரணையாகியுமா, “கருமாணிககம்” எ னிததேபுதகையாலே, “உனதாரும” எனகிறு மெனறபடி. காமேண அதவயி

விடாமல், நிற்கும் நித்யஸநநிதிபண்ணும், எண்ணிலும் - “(சுவாமிஸ்வ ஜெஷி ஜெஷி)” என்று ஸதபாவசிரகாமாகாததிலும், வரும் (அவனவசத்திலே) வருமபடியாயிருக்கும், இனி - இப்படி துஷ்கராஸுகரங்களான உபாயதவயத்திலும் ஸுலபனுபிஷ்டு, எனவேணடுவம் (அந் யதிகளான நமக்குச்) செய்யவேண்டுமெனவதுண்டோ?

காரணதவம் - உபயோபாயஸாதாரணம் என சிந்திப்பு “சிந்திப்பேயமையும்” எனகிற பரபதநஸௌக்யம் எண்ணிலும் வருமென - நினைவிற்காட்டில் மிகவுகைவரு மெனதுமாம் நலவாயு - தாரகதவவைலசுண்ணயம்

இ - இரண்டாமபாட்டில், பரிகணநையோடு பரம்பகதியோடு வாசியற முகங் கொடுக்குமென்று அகருணத்திலே ஈடுபடுகிறா

[கண்ணுள்ளேநிற்கும் காதனமையால் தொழில்] அவனைப்பெறுவதில் தரியாகாமம் படியான பரம்பகதியை யுடையனாகுகொண்டு தொழில் கண்வட்டத்தே விடாதேநிற்கும் [நிற் கும] - இத்தலைக்காச நிறைகபனதிகே, நன் செல்லாமையோடே ஸதகாவரபாதிஷ்டையாய் நிற்கும் [எண்ணிலும்வரும்] - கடப்பாதிக்குறடைய அஸ்திபாவத்தை இசையும், ஸஸவா னுடைய அஸ்திபாவத்தை இசையான, பஞ்சவிமஸயதிகதவகதையும் இசையும், வடவிமஸகனை இசையான, ‘நமமுடைய உணமையை இசைசகானிற’ என்று அப்போதே வரது முகங்காட்டும் இவன் எண்ணின் அளவுக்கு அவ்வருகே வரு மென்னவுமாம் [என்னினிவேணடுவம்] - ஸா வேஸவரன் ஸவபாவம் இதுவானபின்பு ஹிதாமஸகில் நமக்கு ஒருகுறைமில்லை வேல்வெட் டிப்பினினை இதிஹாஸம் [மண்ணுமரீந்தியாதி] “நலவாயுவம்” எனகிறது - தாரகதவத்தைப் பற்ற [ஆய] - அநதாராதமாவாய [விநியம்] - “வடவியுமாயு” எனகிறபடியே விஸதருத் ஞாநிற்கும் [எமபிரானே] - ஜகநகாரணதவ பரபுததமான உபகாரத்தை நினைத்தல், ஸா வேஸவரன் னென்னுதல் “எமபிரானே” எனகிற தனிதியையை - பரதமையாகி, “எமபிரான - கண்ணுள்ளே நிற்கும்” எனனுதல்

௩௭ - இரண்டாமபாட்டு பரம்பகதிகதம் பரிகணநைக்கு மோகக முகங்காட்டு மெனகிறா

[கண்ணுள்ளேநிற்கும் காதனமையால் தொழில்] பரம்பகதியுதாராயக்கொண்டு தொழில், அவர்கள் கண்வட்டத்துக்கவவருது போகமாட்டாதே நிற்கும் தனையோழியச செல் லாமையை யுடையராயக்கொண்டு தொழில், தானும் அவர்களை யோழியச செல்லாமையையுடைய னாய் அவர்கள் கண்வட்டத்தினின்றும் காவாங்கமாட்டாதே நிற்கும் [எண்ணிலும்வரும்] - “கடம், படம், ஸஸவரன்” என்றும், “நமடை, ‘இலலை’ எனனதே இவற்றோடோக்கப் பரிகணித்தானிறே” என்று வரும் “சதூவிமஸதித்ததவமாயிருக்கும் அசிதது, பஞ்சவிமஸகன்

இரண்டாமபாட்டு - கண்ணுள்ளே இத்தாதி “காதனமையால், எண்ணிலும்வரும்” என்ற பதன களிலே னோக்காக அவதாரிகை பரிபக்தி இத்தாதி

காதனமையாவது - “நவிலுஷ்டு ராம் ஹிஷ்டு” எனகிற பகதி விவரணம் - தனையோழிய இத்தாதி “கண்ணுள்ளே நிற்கும்” எனகையாலே, “காதனம்” என்று - பரம்பகதியே விவகித்த மென்று கருத்து தானும் அவர்களை யோழியச செல்லாமையை யுடைய னெனது - அவதாரண தாத்நாயம் என் னோகிற - ஸவகையாய், இத்தை-வாதிகளுடையவும், வேதாந்திகளுடையவும், லெனகிருடையவும் பரிகரியை யாலே தரிவதமாக அருளிச்செய்கிறா நடம் இத்தாதிதாலும், சதூவிமஸதித்ததவம் இத்தாதிதாலும், இருபத் தொள்ளு இத்தாதிதாலும் வருமபடியின் சாமாவதி-இவன்போவென்ற இத்தாதி அதுகீதம் - போகைக்கும்

[illegible]

பலபரதாநஸுகதி யுள்ளது' எனறு இருபபாகுது "இவ்வாததம் அநுபபாநம்" எனறு தோற்றியிருக கும. [மண்ணுற இதயாதி] காரணமான பூதபஞ்சகததுகதம் உள்ளீடாய, "வஹு-ஹ்யூரம்" (பஹு-ஸ்யாம்) என்கிறபடியே தனவிகாஸமேயாமபடி யிருக்கிற உபகாரகன - கண்ணுள்ளே நிற கும காதனமையால தொழில எண்ணிலுமவரு மெனனினி வேண்டுவம்? தனனையொழிந்த ஸ்கல பதாரததங்களுட தனஸங்கபததைபபற்றி உளவாமபடி யிருக்கிற ஸாவேஸவரன, தனபகல ஜஸாபேஸமுடையா ஸங்கல்பதைபபற்றித் தான உளனும்படி யிருப்பானுபினடி, இவ்வாத மாஸுகு ஒரு குறையுண்டோ? என்கிறா ஸாவாயுவு மெனறு - யாரகதவத்தைபபற்ற விண்ணு மாய - இவற்றுகு அந்தராதமாவா யெனறுபடி விரியு - "வஹு-ஹ்யூரம்" (பஹு-ஸ்யாம்) என்கிறபடியே விஸ்தருதனாகாநிறகும, எம்பிரான - என்குது உபகாரகன, பரதமையை த்விதீயை யாகுகி, 'எம்பிரானை' எனறு கிடக்கிறது (௨)

முன்றும் பாட்டு.

எம்பிரானை எந்தைதநதைதநதைகருக
தம்பிரானைத் தன்தாமரைககண்ணனைக்
கொம்பராவு நுண்ணோரிடைமார்பனை
எம்பிரானைத்தொழாய் மடநெஞ்சமே !

ஆ — (எம்பிரானை) இப்படி தமமோடு கலந்தருளின எம்பெருமான, பிராட்டியுந் தானுமாக வெற்றதருளியிருக்கிற இருபபையும தன்கிருக்கணவளாலே தமமைக குளிசப்பாத தருளுகிற படியையும கண்டு பரிதராய, 'எம்பிரானை' எனறும, 'எந்தைதநதை தநதைகருகமபி ரானை' எனறும அவனை எககிகொணாடி தமக்குத் துணையாக, 'எம்பெருமானைத்தொழாய் மட் நெஞ்சமே' யென்று தமமுடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறா

ஓ — முன்றும் பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு ஆஸிதவிஷயத்தில வந்த ரீரமைக்கு அடியான ஸக்யபீஸமபாதத்தை அதுஸகித்து, திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அவனைத்தொழாய் மடநெஞ்சமே என்கிறா

[எம்பிரானையென்று தொடங்கி] - எனறுயனை என்குடிநாயனை யென்று பரிதயகியயத தாலே அருளிச்செய்கிறா [கொம்பராவுநுண்ணோரிடைமார்பனை] - வஞ்சிககொம்பரேபாலவும், அரவுபேபாலவும், நுண்ணிராய நேரிதான இடைபையுடைய பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார

பவளத்தென்று உததராததத்தககு அததம் - காரணமான இதயாதி உள்ளீடாய - அததராதமாவாய "விரியு" எனறுதுக்கு ஸாவம் - வஹு-ஹ்யூரம் இத்தயி விரியு - விஸ்தருதனாகாநிறகும அந் வயம் காட்டுகிறா - கண்ணுள்ளே இதயாதி பஞ்சபூதங்களைச் சொன்னது - உபலக்ஷணமென்று விவகித் தருளிச்செய்கிறா - தனனை இதயாதி "பிரானை" எனறுதுக்கு அததராததம் - ஸர்வேஸ்வரனை எனறு. "எண்ணிலும்" எனறுதின் அததம் ஜஸாபேஸம் எனறு "எண்ணிலிவேண்டுவம்" எனறுதின் லாவம் - ஓநுதலுறாவினா எனறு ஸவருபைபயம் வயாவாததயகி-அந்தராதமாவாய் எனறு "எம்பிரானை" என்கிற த்விதீயை சேருமபடியெககினை? எனறு, பரிதமையை இதயாதி "காதனமையால" எனறுததாலே - பக்தி சொகலிறறு "எண்ணிலாவறும்" எனறுததால - பரபக்தி விவகிதமென்று பவிதம் எண்ணுறீருமித்யா ரபய, எம்பிரான, காதனமையால தொழில், கண்ணுள்ளே நிறகும, எண்ணிலும் வரும், எண்ணினி வேண்டுவம் இதயம்வயி

(௨)

விலே யுடையவன் கொம்பை - லக்கரியாமினுள்ளான் இடை யெனமுமாய [எம்பிரானை] பிராட்டியோடடை ஸம்பந்தத்தை அதுஸந்தித்து பரிதயா மீனவும எனனாயனை யெனகிறா

ப — அநந்தரம் ஸூரியபதிதவாகிகளான அநுபாவய ஸவராவாகளை யுடையவனே அதுபவியென்று நெஞ்சை கியோகுகிறா

மடம - (சொல்வழிவரும்) ஹவயதையையுடைய, நெருஞ்சேமே - நெருஞ்சே! எம்பிரானை தனபகவிலே அதவேஷாபிமுகபாதிக்களைக் கரும் உபகாரகனாய், என்னை கருமை தருதை புது தம்பிரானை - நமமளவில நிலலாதே நங்குலத்துக்கெல்லாம நாதனாய், கண் - இஸ்ஸமந்தக மடியாகக் குளிரோகுகும், தாமரைக்கண்ணனை புண்டரீகாக்கி நவந்தை யுடையாய், கொம்பு வல சிக்கொம்பிலும், அரவு - அரவிலும், நுண் - நுண்ணிதான், நோ - நோனாப்பய்யுண் பய, இவா இடையையுடையாளான் லக்ஷ்மியை, மாப்பனை - மாப்பிலே யுடையானான், எம்பிரானை - ஸவராவியை தொழாய - தொழும்படி பார ஸூரியபதிக்கவா - இத்திறனான ஸவராவங்களைக் கெல்லாம மூல மென்று கருத்து அரவு - அரவு அரவுதல் - குறைக்கலாய், கொம்பை இழைக்கக்கூடிய மாம

இ — மூன்றாமபாட்டில், அவனுடைய இரீமைகரு அடியான லக்ஷ்மியை நகத்தை அதுஸந்தித்து, இவவிஷயத்தை அநுபவிகப பாராயென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச் செய்கிறா

[எம்பிரானை] - கீழ்ப்பாட்டில் அவன் ரீமையை அதுஸந்தித்து, எனனாய் என்கிறா [என்னை இதயாதி] - தமமளவேயாய அடியற்றிருக்கையன்றிக், எனகுமுக நானாய்குணவனை என்கிறா “ஸவிராழிக்கு ஜமவநாயம் சிவபஞ்செவெட்டிதாசிமமாடி லிவகூராவகூறு கர் நாராயணவாபுரம் உபாபுரவெஷாக்கி” [தந்தாமரைக் கண்ணனை] - ‘பரயோஜன நிர்ஜிபநாபா புகழ்கிறா’ என்று உயிராகெல்லாந் தாயாயளிக்கின்ற தந்தாமரைக் கண்ணனிலே குளிர நோகுகின்ற இந் நோகருக்கு அடி சொல்லுகிறது மேல [கொம்பு இதயாதி] வஞ்சிக்கொம்பு பிராணியும், அரவிரா லேபும் நுண்ணிதாய நேரியதா சிருந்தாளா இடையையுடைய பிராட்டியைத் திருமாயிலே யுடைய வனை ‘அரவு’ என்கிறததை “அரவு” என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது ‘நந்தாமரை’ என்கிறத வகிறே பணமபோலே கிதம்பபரதேரம் கொம்பை லக்கரியாமினுள்ளான் இடை யெனவமுமாய [எம்பிரானை] - இச்சோத்தியழகைக் கண்டு ‘எம்பிரானை’ என்கிறா [கொம்பை] - இவாநொம்பும வஸது - மிதுஸமாயிறே சிருப்பது [மடநெஞ்சமே] - “தொழுந்திழ” எனவல்லாராய் அவைய மான நெஞ்சே

நாடு. — மூன்றாம் பாட்டு கண்டாயே அவன் ஸ்வரூபம் இருந்தபடி; நீயும் உன் ஸவ ரூபத்துக்குச்சேர் நிற்கப் பாராய நெஞ்சே என்கிறார்

[எம்பிரானை] - கீழ்ப்பாட்டில் அவன்ரீமையை அதுஸந்தித்து, எனனாய் என்கிறா யென்கிறார் [என்னை இதயாதி] - தமமளவிலேயாய் அடியற்றிருக்கையன்றிக், எனகுமுக நாய்குணவனை என்கிறா இவா இப்படி ஏததினவாறே, பரயோஜனந்தரபாருடைய பாகரத் துக்கும் அந்நயப்பரயோஜனா பாகரத்துக்கு வா யிறியுமவனாகையாலே, ‘இப்படி ஏத்துகிறான் தூர்’

மூன்றாம் பாட்டு எம்பிரானை இதயாதி அவன்குணத்தையத்தைச் சொன்னகந்தாய “எம்பிரா னைத்தொழாய மடநெஞ்சமே” எனந்ததால் பலிதத்தை அருளிச்செய்கிறா - கண்டாய் இதயாதி அவன் ஸ்வரூபம் - பரமபதிகமும் பரிணமைக்கு மொக்க வந்துமுகவகிடமும் ஸவரூபம் வளஸ்வரூபத்துக்கித் தேசா - “மடநெஞ்சமே” என்று - எனக்கு பல்யமாகையன்றே உனக்கு ஸவரூபம் ஆகையால் உனதுடைய பாரததாயத்துக்கிடாக வென்றபடி ‘எம்பிரானை’ எனந்ததக்கு மாவம் - கீழ்ப்பாட்டில் இதயாதி நாய்க்-

என்று குளிரகடாஷ்கித்தான [தணதாமரைதண்ணனை] - “அரவமொழிவதற்கு உராகு வல்லாரொஷு அராயாரா | ஸ்விவாதி” (நாகமமதவிஷததநாராஸமஸாரேஷ | நாரதமாந் ஷ்கிபாமி) என்னுமவன இப்படி கடாஷ்கிகைக்கு றேறதுவேன ? என்று பாராததார, அருகே கடா ஷ்கிபிசுகிறா உண்டாயிருந்தது [கோம்பராளுண்ணைரிடைமாயினை] - கோம்பபோலவும் அரவுபோலா | மிருபபதாய, அதுதானும யுண்ணிதாயிருந்ததுள இடையையுடைய பேரியிராட்டி யாரைத திருமாயிலே யுடையவனை அரவு என்கிற இதை, ‘அரவு’ என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது, “நசசராவனை” என்னக்கடவதிறே அனழியே, கோம்பை லக்கிரிக்கிற இடை யென்றமாம [எமிரானை] - அசசோந்திககு ஒருகால ‘எமிரானை’ என்கிறா [தோழாய] தோழப்படு விஷயம் - ஒருமிதுநமாயாயிற்று இருபபது, [மட்டுஞ்சுமே] - “தோழதேழ” என்னலாமபடி பாங்கான நெஞ்சனறே நி.

(உ)

நாஸ்திகம் : 111-6.

கேளுதமே 'நல்லநல்ல' என்கிற பெற்றாள்
என்செய்யோமாம்? இனிமேலானதுறைவினம்?
மைந்தனை மலராவாடுவாள் வாளினைத்
துஞ்சும்போதும விடாதுதோடாக்கண்டாய்.

ஆ - (நெடுஞ்செழி) இராமர் தாம் அருளிச்செய்ததற்கு முன்பே தம்முடைய திருவுள்ளம் அவனுடைய திருவுள்ளங்களிலே விழுந்ததாய்வைக என்று உகந்த, நல்ல நல்ல, உன்னைய நெறநூல் நமக்கு முடியா, நெடுஞ் இனி நமக்கு என்ன குறையுண்டு? என்று, தம்முடைய திருவுள்ளத்தை நொண்டாய், இனி நூத, நசையிலும் அவனை விடாதிட வொண்டிருநா

ஐ — நாலாமாபாட்டில், தம்முடைய மிகுந்த உழைப்பை அளித்த பண்பு விரிவெழுத்து நாலே முடியவேண்டுமா தலை வந்ததேபாதினும் அவனை விடாமல் பற்று என்று திருவுள்ளம் உடனே குறித்து அருளிச்சொய்க்குகா

[illegible][illegible]

இனி எனனகுறையுண்டு? [மைநதனை யென்று தொடங்கி] - நியாயமான செயலாக நதை யுடையனாய், [மலராள மணவாளனை] நிரதிசயலோகியமான பெரிய பிராட்டியாராகு ஸோகதாவ யுள்ளவனை

ப — அநந்தரம், தம்முடைய நிதியாகத்தனக்கு ஈடாக நெஞ்சு இசைந்தவாரிற் உரந்து இனி ஒருகாலும் விடாதே அதுபவிக்கப் பா ரென்கிறா

நெஞ்சமே - (அறிவுக்கு ஆராயாமான) நெஞ்சே! நல்ல நல்ல - (நி செய்காய்) நன நனது! உண்ணப்பெற்றால் உண்ணப்பெற்றால், என செய்போம் எநகாரியாய் செயது தலைநா டோம்? இனி - (உன் இசைவு) பெற்றாணை, எனனகுறையினம் - அஸாக்யமாய் குறைவிடா நொன்றை யுடையோமோ? (ஆனபின்பு), மைநதனை - நித்யயொவா ஸவாவலுது, மலராள (நிரதிசயபாக்ய பூதையான) லக்ஷமிகு, மணவாளனை போகதாவானவனை, குருக்கமடோரான நாம் முடியுமனவிலும், விடாது - விடாதே, நோடாசனாடாய - நிரந்தரானவருக்கு இயலாமை பார துஞ்சதலாவது - நிகர்ஷாதுஸநதாநததாலே வந்த விசுவேஷ நென்று நந்தம்

இ — நாலாமபாடில், தாம்சொன்னபோதே மேலவிழந்து தொழுவாரே திருவுய ளத்தைக்கொண்டாடி, நிகர்ஷாதுஸநதாநம் பண்ணினான் விசுவேஷநென்று நமயத்திலும் நீ விடாதேகொள் என்கிறா

[நெஞ்சமே நல்ல நல்ல] - சொன்னகாரியத்தை உகந்து செயத ஸந்தாகராகளை உகந்து மாநீபாலே உகந்திறா எண்ணிக்கொண்டாடுகிறதென? எனினில், - [உண்ணப்பெற்ற லெனசெய யோம்] - பலநற்குறைக்கு ஸரவமனுண்டு, விலக்காமைக்கு நீயுண்டு, இவ்வித செய்ய முடியாத துண்டோ? [இனியென்ன குறைவினம்] - “உண்ணப்பெற்ற லெனசெய்யோம்” என்று-ஸாத யாமஸ் முண்டாகச சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னோம், உன்பநல்ல விலாகதவளலே பற்றாசாக அவன் காரியஞ்செய்வானாயிருந்தால் இனி ஸாதயாமஸ்முண்டோ? அவனுபாயாவா நிதாநிர பேஷமாஸுல ஸாதயாமஸ்முண்டோ? எனக்கு கருதயாமஸ்மென? என்ன, — எனக்கு வார வேமுலகு பிண்குட்டுவ தொருபோது உண்டு, அப்போதும் நீ விடாதேகொள் என்கிறா [மைந தனை] - நித்யநவயொவா ஸவாவலனை [மலராள மணவாளனை] - நிரதிசயலோகையாய் நெருக் கிற பிராட்டி. செவ்விகொள்ள இட்டுப்பிறந்தவனை [துஞ்சமடோரான] “அயோக்யன்” என்று அகதுமடோதும் விசுவேஷமவிசாஸபாய்யமென்கை, “நமஸ்கா க்ஷயா ஹி மாய்யஸ்யாஸகம்” [விடாது கொடா] - நானவியுளும் நீவிடாதே மேலவிழந்து அதுபவிக்கப்படா அவன் வியுளும் நீதொடரப்பா [கண்டாய] - இவ்வேபபங்குடிநீரை யன்றோ நான் உண்ணக்கு உகந சொல்து கிறது பிராட்டி “அகலிலலே நிறையும்” என்கிற விஷயத்தை யன்றோ நான் அதுபவிக்கச சொல்துகிறது

ரடு நாலாமபாட்டு தாம்சொன்னபோதே மேலவிழந்து தொழுவாரே நெஞ்சைக் கொண்டாடி, நிகர்ஷாதுஸநதாநம் பண்ணினான் விசுவேஷநித ஸமயத்திலும் நீவிடாதேகொள் என்கிறா

[நெஞ்சமே நல்ல நல்ல] சொன்னகாரியத்தை சடககெனச் செயத ஸந்தாகராகளை மடியிலே வைத்துக் கொண்டாடும் மாதா பிதாககளைப் போலே, இவரும் மாநீவிலைந்துக

நாலாய்பாட்டு — நெஞ்சமே இதயாதி நெஞ்சைக்கொண்டாடி யெனதது - “நல்ல நல்ல” என்ற தாதபாயம் நிகர்ஷ இதயாதி - “துஞ்சமடோதும்” இதயாதியின் தாதபாயம்

“நெஞ்சமே நல்ல நல்ல” என்கிற பதமாநாதத்துக்கு ஸகதி - சொன்ன காரியத்தை இதயாதி உட்கீடகன் - நிரந்தர நெஞ்ச இருப்பது மாநீவியோசையாலே, அணுகுது எனதது தடஸதஸகையை

கோண்டாகேகிரா நெஞ்சை [நெஞ்சமேநல்லலைநல்லலை] - நல்லலை என்ன அமையாதோ? "நல்லலை நல்லலை" என்கிற வீபதஸகருகு நகுந்தனே? என்னிசு, இவ்வந்தாம அவனபககல தூதுவிமோபோலே, தனக்கு அவா தூதுவிடேவெண்ணெப்படி இவா தமமை விடே அவனபககலிலே நிறகவலுல நெஞ்சாதையாலே, "என்னெஞ்சினுறாககண்டால என்னெஞ்சொலி அவரிடே நீர் இன்னெஞ்சேலலீரோ?" என்னுமபடி முகதறற நெஞ்சாதையாலே "நல்லலை நல்லலை" என்கிற மிரிசை என்னை இப்படி ஸலாகிககிறதென? என்ன, [உன்னைப்பெற்றற ஸேனசெயயோம] நீ என்னெஞ்சு ஒருநிரடறன பின்பு, எனாதசு டிசயய முடியாததுண்டோ? நெஞ்சு ஒத்திப்பிடி முடியாததுண்டோ? டலநகரு கைக்கு ஸயவரன உண்டு, விலககாணைக்கு நீ உண்டு, இனிச செயயமுடியாதது உண்டோ? [இனி யென்ன குறைவினம்] - "உன்னைப்பெற்றற ஸேனசெயயோம" என்ன ஸாதயாமஸமுண்டாகசு சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னேறும், உன்பககல் விசககாணையே பற்றுகாக அனனகாயயம செய வாறையிருந்தாலு, ஸாதயாமஸநகா னுண்டோ? அனனுபாய மாராந நிதயந்பேசுவுறாறாற ஸாத யாமஸ முண்டோ? ஆறாற, பினை, கருதயாமஸ மென? என்ன, ஸாதயாமஸ முண்டுகிடா யென்கிரா [மெத்தனை இசயாதி] - நான் அவனைக் கிட்டக்கொள்ள, வாறேழலுத தலை யெடுத்தது அகல பார்ப்ப தொனற உண்டு, நீ அப்போது அவனை விடாதேகிடாய [மெத்தனை] - இவலிஷயததைக் கேளாய சிலாராவே விடப்போவோ? * (ஹந்த - லுளிசை, அறகு, நிகேசு.) [மலராளமண்ணாளனை] - பெரியிராட்டியா "அகலகிபேலனி" ஏழாற" என்னும விஷயதநத யனறே நான் உன்னை 'விடாதேகிடாய' என்கிறது [துஞ்சு ரபோதுற] - 'அயோயன்' என்ன அகலும்போதுற விபலேஷா விநாஸபரியாமெனகை - "உமம உயுகலெலிவாவது" (முற மாத்நமிஜீவாவ) என்னுமதிதே - இவாகுத துஞ்சுகையாகிறது நான் அந்ந அகனற முடியுமனறும், நீ அவனை விடாதே தோடரப்பா கிடாய இவாவேயபாடி ரீரையனறே நான் உன்னைக் குடிக்கசு சோலலுகிறது, பிராட்டி "அகலகிபேலனி" ஏழாற" என்கிற விஷயததை யனறே நான் உன்னை யறுபலிகசு சோலலுகிறது (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

கண்டாரேநெஞ்சே கருமநகளிவாயகலின் லுர்
எண்தாணுமின்றியே கருதியலுமாவ
உண்டானே யுலகேழாறலுர்லுற
கொண்டானை நனைக்கொண்டானையுமே.

அதுவதித்துப் பரிவலிக்கிரா-நல்லலைவான லுதயாதி நனகிடு - செவ்வகரு விவரணை என்னெஞ்சுகிடுவா லுதயாதி திருவிருத்தம் - (௪௦) என்னெஞ்சுகை கண்டாரை ஐந்தாமாயிருவா வனனைச் செவ்வகரு லுதயாதி ஆததையாயிருக்கிற அவன் பககல லுனனமுற யோகாதொழிவிதே? என்னும முத்திநிபுறதேதே - முறபட்ட நெஞ்சு மிரிசை விபலை ஒருநிரடற - எகயலுதயாம விவரணை - நெஞ்சோதந லுதயாதி ஆறாற ஸய நகா புகுந்ததோ? என்னபலந்தருகைகிற லுதயாதி 'உன்னோப்பெற்றற ஸேனசெயயோம' என்னும உயாவகா பாசாததைப்பற்ற "இனிவெனனெழுதையினம்" என்றது - பரபாசாபாகையிருக்கிறது, பரபாசாபாகை கரு தயாமஸபிலலையிதே 'இனி' என்றதுக்கு அந்ததம் பககல லுதயாதி விவரணை அவாறுமயபாயம் துத யாதி மேலுக்குத தாதயாம நாய் அவனை லுதயாதி வாய்த்துக் கருதலெனக வாயலயா வமத்து வனது அழகுக்குற, யெனவகத்துவகுமயிடுக்கெனா, காயகதிவகத்துகுமயிடு அகது மொது வனகுறவிதே "துஞ்சுகிடையது" என்கிறதென? வனன, விபல லுதயாதி ஸயதாததம்-நான் அவனை லுதயாதி 'வாய்த்து' வனதலுதயா பற்ற, இவ்வெய்யகிடு நீலே துதயாதி மேலப்பகிடு நீர் மேலபதாது 'பலபாயவனனவனன' என்றத தைப்பற்ற, பிராட்டி லுதயாதி மணவாளன - பகி நல்லலை வனது வாயுதநி செவ்வகரு விபலகணை காமென அனவாடி (௫)

ஆ — (கண்டாயே) உண்டான உலகேழும் ஓர் மூவடிக்கொண்டாயே நீயும் காணா
காண்பெற்றேழும், நெஞ்சமே! நமக்கு அநிந்தி கமகவந்தது ஸமநுருதிகள் வினோகிறாய் கண்டாயே
யென்று நம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே கூட அதுபவிக்கிறார்

ஓ — அஞ்சாமபாடடில், தன்கிறத்தில் எண்ணுகை, தானுமின்றியே யிருக்காராயே,
எம்பெருமான தமமை ஆகஸமிகமாக விஷாதிததபடியைச் சொல்லுகிறார்

[கருமங்கள் வாய்க்கின்று] - ஒரோபாயோஜனாபாச நோபடபுக்கால் இயங்கல்
பலிகளை [உண்டான யுலகேழுமோர் மூவடிக்கொண்டானே] - இவையிரண்டாம் படிபண்களில்
அபேஷை யில்லாதாரையும் சுகிதகுருமனனுபிடததுக்கு கருஷ்டாநகம் | கண்டுநீரணை
நீயுமே] - வேதே சில தருஷ்டாநகங்கள் சொல்லவேணுமோ? அபேஷாநக பத்திகளான
மனறே கண்டுகொண்டாய்

ப — அநந்தரம், நமநினைவற நமக்குக்காரியம் பலிக்கிறாய், நீயும் அவனைச்சேர்ந்தாய்
யாபிறந்தே என்கிறார்

நெஞ்சே மஸஸே! கருமங்கள் - (அதவேஷம், ஆபிமுதயம், பூயஸ்யம், அநிஷ, ந
தொடக்கமான) காரியங்கள், வாய்க்கின்று - பலிக்கிறவை, ஓர் - ஒரு, எண்ணுமின்றியே - நினைவ
தானுமின்றியே, வந்தியலும் - நமக்குக்கவந்தது நடக்கிற, ஆம் - பாகாரம், கண்டாயே - கண்ட
டாயே, (எவ்வனையென்னில், அபேஷாநிரபேஷமாக), உலகேழும் - சேலகொல்லாபதாரணமும்
உண்டான - (பரளயபதிலே) வந்தியலே வைத்து, ஓர் - அகநியாயம், மூவடிக்கொண்டானே
தரினிக்ரமபதாரணத்தாலே அநந்தரஹமாகவிக் கொண்டுவனை, நீயும் - (ஆபிமுதய பஸ்யாமி
லாத) நீயும், கண்டுகொண்டானே - லபிக்கப்பெற்றாயிதே

இ — அஞ்சாமபாடடில், “எண்ணிலுமவரும்” என்கிறதானும் மிகையாய்
கண்டாயே என்று அவன் படியை மூதலிக்கிறார்

[கண்டாயே நெஞ்சே] - சைதந்யத்துக்கு பாஸரணதவரமமான உனக்குத் தெரியாமை
யுண்டோ? [கருமங்கள் வாய்க்கின்று] - பாயோஜனங்கள் நோபடபுக்கால் | துண்ணாணியில்
நியே வந்தியலுமாறு] “எண்ணிலுமவரும்” என்ற இதுமிகையாமபடி வந்த பத்திகளுக்கொண்
நிறகிறபடி கண்டாயே இயலுமை - பலிகளை இப்படியிலிக, வேறெங்கே கண்டோம்? என்னில்
[உண்டானயுலகேழும்] - அபேஷாநிரபேஷமாக ஆபததையே பற்றாத திருவாய்மொழி சேலக
களைவைத்து சுகிததபடி. [தாமூவடி கொண்டானே] ‘மஹாபலியால் வந்த இடையே நோக
வேணும்’ என்றவதனைப்போக, திருவடிகளைத் தலையிலே வந்திருக்க எண்ணினாருண்டோ
“உலகேழும்” என்கிறவிடம் - இரண்டிடத்திலுங் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது | கண்டுகொண்
டானீயுமே] - பதங்கின்று கணவாருகிறதென? நீ அவனைக்காண எவகே பெண்ணினாய்? பரள
யாபததில் பாதிகுலிகைக்குப் பரிசுரமில்லை, பாதிகுலிகைக்கும் பரிசுமுடைய நீயனறே
பெற்றாய்.

நடு — அஞ்சாமபாடே கீழ், “எண்ணிலுமவரும்” என்ற எண்ணிலும் மிகையான
படி கண்டாயே என்று அவன் படியை நெஞ்சுக்கு மூதலிக்கிறார்

[கண்டாயே நெஞ்சே] - நான் சொன்னபடியே பலத்தோடே நியாப்தமானபடி கண்
டாயே [நெஞ்சே] - ஜனாநபரஸரதவரமமான உனக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே [கருமங்கள்

அஞ்சாமபாடடில் — கண்டாயே இதயாதி என் என்று - ஸகையாபரமான பக்தத்தைய பற்ற அந்
தாரிகை-கீழெண்ணிலுமவரும் இதயாதி

“எண்ணியிருவரும்” என்ற பக்தததையபற்றாத தாப்பாயம் - நான் சொன்னபடியே இ
யாதி இது “பலத்தோடே வயாபதமானபடியை” இதயாதி கீதமகவந்ததிலே வந்ததே நெஞ்சே
கருமங்கள் வாய்க்கின்று துண்ணாணியினியே வந்தியலுமாறு கண்டாயே யிதயாவயிற் காரியங்கள்

(5)

ஆரம்பாட்டு.

பல்கலை 11-வீதித் துரித நிலை - வித்திகிக்குமிடத்தில் அவதாரிகாவாயகவிலாணம் - எண்ணியும்வரும் என்றது
நான் இத்தயாதி சூரியனாக - வித்திக்களை என்னதான பிசையாமபடி வாக்கடுமோ? எனன், பலவதப்பாவும்
இத்தயாதி “ஸவெபுரொஸ்ரஃ சுருஷ்டு பெபாபுதெ பதி வணிரெஞ்சு | கபாவி ஸவ
வொபுறம் ஸு-கு காபெபுக் தகிராபு-அஃ” என்னக்கடவதிறே எண்ணை - பரிசுனை பாமாக வயாகயாங்க
பண்ணி, ஹாவிகாபபராமாஸ்பாநாக வயாகயாங்க பண்ணுகிருா-இதழ்லையில் இதயாதி “உலகு” என்ற அசேத
வாக்கிக்குவாவா 11எய்யிட்கொண்ட இதயாதி இரண்டிடநிலும் - கீழுமேலும் மண்டாளை - உலகேழு
மொன்று கீழோடேகட்டி அருளிச்செய்து, உலகேழும - ஓர்முடிக்கொண்டபின் யென்று மேலோடே கட்டி
அருளிச்செய்கிருா - மவன் ஜகந்நாத இதயாதி மேலுக்கு அவதாரிகை - இதுகீது இதயாதி புத்தாம் -
யோகயதை “காரணம் பொபுரொகூபொ” என்னக்கடவதிறே கண்டுக்கொண்டனை-கண்டுகொண்டாய
கண்டுக்கொண்டா யென்றது - “கண்ணுளதாரு” என்றததைப்பற்ற “நியு” என்ற சரபபத்துக்கு ஹாவா -
பாளயாபநில் இதயாதி அவெறுகீது - ஜகதற்கு இயிது - அளக்கிறவிடத்தில் ஸபாசயாதிஸயததாலே
அவஸாமிலவே யென்றபடி கொஞ்சே, கருமாக்களித்தாராய, இயலுமாறு கண்டாயே, உலகேழுமுண்டானை,
உலகேழுமோர் முடிக்கொண்டானை நியு கண்டுக்கொண்டனை இத்தயாவய (6)

[மணிவண்ண நெருந்தியே] - வடிவைவகாடடி விஷயாததா பராவணயத்தைத் தவிர்த்து, தனசே விதவதனைக் காட்டி எனசேவகவததை நினைவிடுததினவன காயும் தரதையுமாய இவவுலகினில வாயும் மணிவண்ணனாய எநதையான ஈசன், நீயும் ஈதனும் இந்நோநிறகில மேல மறஞோநோயுஞ் சார்கோடான நெருந்தியே சொன்னேன் “வடகூலகூல” என்கிறபடியே இதுமெய

170 - ஆறுமபாட்டு ‘இப்படி ஸுலபனுவன நமமைவிடானிறே’ எனன், நம அயோகயதைதய அங்ஸந்திதது அகலாதொழியில நம்மை ஒருநாளும் விடா னென்று திருவுளளத துக்கு அருளிச்செய்கிறா

[நீயும்நாணும் இந்நோநிறகில] - அப்பள்ளின் பின்போன நீயும், உனனைப் பரிகரமாக ருண்டய நாணும், பலாநுபவர்பணன் இருக்கிற நாம் இப்படி விலககாதேயிருக்கில “உததெயம்” (நமமேயம்) என்னும் பராதிகூலய மனோரத்திந்திககே யொழியில [மேலமற்றோ நோயும் சார்கோடான] - நிதித்தநாறுஷ்டாநய பண்ணி அகலவிதேல, தனனையொழிய பரயோஜநத்தைக கோண்டு அகலவிதேல, அயோகயதாநுஸநநாநம்பண்ணி அகலவிதேல, வேறேரு ஸாதநபரிகரஹம் பண்ணி அகலவிதேல, முன்பு பண்ணின் பாபபலாநுபவம்பண்ணி அகலவிதேல செய்ய விட்டுக் கோடான [நெருந்தியே சொன்னேன்] - ‘திருக்கோட்டியூர் நமபியைப்போலே, பிறா அறியலாகாது பகவநவிஷயம் என்றபோலேகாணும்’ இவா இருப்பது உபதேசித்துவைத்து “உததெயம்” (இதத்தேநாதபஸ்காய) என்றவனைப்போலே படுகிறார், [சொன்னேன் எனம்] தரேளபதி, குழல விரிந்தது கிடக்கிறபடியைய பாத்தது, செயவது காணாமல் சோலலிக்கோண்டு நின்றான்; அர்த்த தின் கனத்தைப் பாத்தது, ‘கைப்பட்ட மணிசுதத்தைக் கடலிலே போகட்டோம்’ என்று ‘பதண் பதண்’ என்றானிறே இனி பரதிபத்திபண்ணுதா இழக்குமித்தனை [தாயுமததையுமாய] - மாதாபிதாசுனைப்போலே பரிவறும். அவாகளளாவன்றிககே, [இவ்வுலகினிலவாயுமீசன்] பரஜை, கிணறில் விழநதால் ஒக்கக் குதிகும் மாதாவைப்போலே, ஸமஸாரத்திலே ஒக்க விழந்து எடுக்கு மவன் இவதவந்து அவதிகுதகக்கு லேறுவென? என்னிட - [ஈசன்] பரபதனுகையாலே, அன்றிககே, இங்கேவந்து அவதிர்த்து ஈராக தவிராதகையாலே ஈசனான மமாம் [மணி வண்ணநெருந்தியே] - தன்வடிவத்தைக் காட்டி. எனனை முறையிலே நிறத்தினுன் எனனை விஷயாததாபரவணனாகாதபடி மீட்டு, தனசேவிதவததைக் காட்டி. என்னுண்டய சேஷதவததை

ஆறுமபாட்டு - நீயும் ஐத்தாதி “இந்நோநிறகில மறஞோநோயும் சார்கோடான” என்றதுக்கிடாக அவதாரினை இப்படி ஸுலபனுவன ஐத்தாதி அகலாதொழியில - நம அகனது முடியில முடியுமித்தனை போகி, அவன் நானைவிடா னென்று தாதபாயம்

அப்பள்ளின் பின்போன - அநதப பெரியதிருவடியின்பினனே போன ‘இந்நோநிறகில’ என்ற துக்கு அவதாரினையிலே அருளிச்செய்த அர்த்தமொழிய, அர்த்தநாதம் பலாநுபவம் இத்தாதி வாக்யதவயத் தாலே ‘நானோயும்’ என்றதனை விவரிக்கிறார்-நிதித்த இத்தாதி ‘சொன்னேன்’ என்றதக்கு மூன்று தாதபாயம்- அநதாபபரமாகமுநதின்னு-நிதித்தகாட்டியூர் இத்தாதி விவரணை-உததெயம் இத்தாதி தோவவஷ்டாதசே, “உததெயம்” தாதபாலாப நானைவிடா கடிவம் - மதாபாயம் பூரூவெவவாயும் உததெயம் பெயர்வலுபுயி” இதன் - இநத தவ்வையமானது தே தவ்வா என்றபடி. அநதபிக்கிறதென? முதவிலே அநிகாரிசேராதநம் பண்ணி உபதேயிகக வொண்ணுதே? எனன், தரேளபதி இத்தாதி பதண் பதண்- பரிதபிக்கை யத்வா, பதறினென் பதறினே னென்றபடி தவ்வியதாதபாயம் - இனி பரதிபத்தி இத்தாதி. அதாவது - உபதேயத்திற குறையிலே, இனி பரதிபத்தி பண்ணுதாதிமுதகுமித்தனை யென்றபடி. பரிவறும்- ஸகித்தனாய அவர்களளவாரித்திகே - அவாகள மாதாமனறிககே “ஈசன்” என்றதுக்குப் பூரவபாலியாக அருளிச்செய்கிறார் - பரபதனுகையாலே யென்று அபாபாலியாக அர்த்தம்-உததெயம் இத்தாதி தாதபாயம் தவ்வையால வாய் வம் - மீட்டுகை “எனதை” என்றதின் அர்த்தம் - தவ்வையத்தவத்தை இத்தாதி நிலை

நிலைநிறுத்தின்வன தாயுநதநதைபுமாய இவவுலகினில வாயும மணிவண்ணனாய எநதையான
ஈசன, நீயும நானும் இந்நோநிறகில மேல மறறோநோயும சார்கொடான ; நெஞ்சமே சொன்னீன
“ஸதயம் ஸதயம்” எனகிறபடியே இதுமேய (௯)

ஏழாம் பாட்டு.

எநதையேயென்றம எம்பெருமானேன்றம
சிறதையுள்வைப்பன் சொல்லுவன்பாவினோன்
எநதையெம்பெருமானேன்று வானவர்
சிறதையுள்வைத்துச் சொல்லுஞ் சொல்லினையே

ஆ—(எநதையே) இப்படித தமமுடைய திருவுள்ளத்தோடே எம்பெருமானை
யதப்பவிகிற ஆழ்வார் அவனுடைய உத்தகாஷ்த்தையும தமமுடைய கிகாஷ்த்தையுமாமாகவும், அப்பா
வறுமமமர்கள் தங்கள் சிறதையுள்ளே வைத்துச் சொல்லும் அந்த ஸ்ரீமான், நான் தரிசுநாடுகக்
கேன இத்தனை, என்ன நிகருஷ்டனோ! என்று தம்மை குறிக்கிறார்

ஒ—ஏழாம் பாட்டில், அத்யந்தவிலக்ஷணமான எம்பெருமானை அத்யந்த நிகருஷ்ட
னான வாக்மஸங்குளாலே நினைத்தும் பேசியும் தபாசசெய்தே மென்று அகலுகிறார்

[எந்நதையென்று தொடங்கி] - எனக்குப் பரிவானவனாய் ஸ்வாமிநியெனயும்
[எநதையென்று தொடங்கி] - எம்பெருமானை நினைக்கவும் பேசவும் யோக்யராயுள்ள அபாரமாய
மரர்கள், ஸநேஹயுகதராயகொண்டு எம்பெருமானை நினைத்து அது உலக உகாஷ்த்தையானே
எநதை எம்பெருமானென்று சொல்ல அதற்காலே மதிப்பானவனை

ப—அந்தராம, ஏவமஸிதனுடைய ஸூரிநோகயதவ வலைக்ஷணாயகாக அதுவார்
சித்தது, ஸ்வநிகர்ஷ்டமாயாக அகலத் தேடுகிறார்

வானவா - பரமபதவாஸிகளானவர்கள், எநதை - எங்கா ஸாக்தாதிதேஹது பூதகுண,
எம்பெருமா நென்று எங்களுக்குப் பரமபேஷியென்று, சிறதையுள் வைத்து - அது ஸந்தராம
புண்ணி, சொல்லும் - சொல்லுமபடியான, செல்வனை - ஐயவாயதகையுடையவனை, பாவிநியான
பாபிஷ்டடனான நான், எநதையேயென்றும் - எனக்கு ஹிதாரனை யெனயும், எம்பெருமானென
றும் - எனனுடைய பேஷியானவனெனயென்றும், சிறதையுள் - நெஞ்சக்குள்ளையும, வானவான
வைத்து, சொல்லுவன - சொல்லுவதுஞ் செய்பவனென

இ—ஏழாம் பாட்டில், “மணிவண்ண நெனதை” என்று அவனுடைய வலைக்ஷண
யதையும் ஸ்வநிகர்ஷ்த்தையும் அதுவஸித்தது அகலுகிறார். “துஞ்சமபோதும் விடாது தொடர்
கண்டாய” என்றதுவே வந்து பஸித்தபடி.

[எநதையென்றும்] - எனக்குப் பரிவானவனே யெனயும் பரிவானவனையென
றிகே, [எம்பெருமானென்றும்] - எனக்கு வகுத்த ஸ்வாமிநிய யெனயும் [சிறதையுள்வைப்ப
பன்] - விஷயாதர பாவணமான நெஞ்சிலே வைப்பன், நெஞ்சிலேநினைத்து உறுதியுடைய பரவார

திருத்துகை - ஸதாபிக்கை அநவயிக்கிறார்—நாயு இதுயாதி “சொன்னேன்” என்றதுக்கு முன்னும விரவா—
ஸ்த்யுமஸ்த்யம் இதுயாதி “சொன்னேன்” என்ன அமைகிறுக்க, “சொன்னேன்” என்றதுக்கு - துப்பாடி
தரப்பாயகொன்னவேனு மென்றபடி. (௯)

சித்தமபண்ணி விடுமளவனறிககே, [சொல்லுவன] - இவன் பேசுமளவோ இவ்விஷயம்? என்று கைவிடுமபடி பிறாகேடகச சொல்லாநின்றேன [பாவியேன்] - விலக்ஷணபோக்யமான இவ்விஷயத்தை அழிக்கையுரு நான் ஒரு பாபகாமா உண்டாவதே! தமோ஽ஹிமூதிபாலே அகத்திலே அகநிபாசேதபததைப்பண்ணி, ஸதவந தலையெடுத்தவாறே அநுதபிகருமாபோலே 'பாவியேன்' எனகிறா நீ இங்ஙன சொல்லுவானென? பகவதவிஷயத்தை நினைக்கையுரு சொல்லுகையும் பாபபலமோ? எனினில், - புரோடாஸத்தை நாய தீண்டி னுறபோலே விலக்ஷணருடைய போக்யத்தை அழிக்கை பாபபலமனறே? [எனதை இதயாதி] - நினையாவியுடல் அரைக்ஷணம் தரிகக மாட்டாந் நியயஸூரிசன நினைத்து, அவ்வறுபவம் வழிநது "எனதை யெய்மெருமான" என்று சொல்ல, அந்நாலே ஸரீமானுய மதிப்பனுவனை நான் நினைத்தும பேசியும் ரிகதனுமாககி மதிப்பையுரு கெடுதேன

எடு ஏழாமபாட்டு கீழ இவா அஞ்சிஹேபோலே விடிந்தது, 'அயோகயன்' என்று அகலுகிறா

[எனதையேயெனறும்] எனக்குப் பரிவனுவனே யெனறும் [எய்மெருமானெனறும்] - எனக்கு வகுத்த ஸ்வாமி யெனறும், [சிறந்தபுள்ளவைப்பன்] எத்தனை விஷயங்களை நினைத்துப்போந்த நெஞ்சிலே வைத்தது நான் அறிந்ததாக நெஞ்சிலே வைத்து தூஷித்தவளவையோ? [சொல்லுவன] - பிறா அறியும்படி தூஷித்தேன [பாவியேன்] - விலக்ஷணபோக்யமான இவ்வஸ்துவை அழிக்கையுரு நான் ஒருபாபகாமா உண்டாவதே! [பாவியேன்] ஸாத்விகனூயிருப்பா னெருவன் தமோகுணூயிருப்பதனூ ஒரு கருஹத்திலே நெருப்பை வைத்து, ஸதவந் தலையெடுத்தவாறே அநுதபிகருமாபோலே 'பாவியேன்' எனகிறா நீ இங்ஙன சொல்லுவானென? பகவதவிஷயத்தை நினைக்கையும் சொல்லுகையும் பாபபலமோ? எனினில், - புரோடாஸத்தை நாய தீண்டி னுறபோலே, விலக்ஷணருடைய போக்யவஸ்துவை அழிக்கை பாபபலமனறே? [எனதை இதயாதி] - நினையாவியுடல் அரைக்ஷணம் தரிககமாட்டாந் நியயஸூரிகள் நினைத்து அநுபவித்து அவ்வறுபவம் வழிந்து 'எனக்குகூட பரிவனுவனே, ஸ்வாமியானவனே' என்று தங்கள் நெஞ்சிலே வைத்துச் சொல்லுபடியான ஐஸ்வரியத்தை யுடையவனை நான் எனசொன்னேன? இவ்வஸ்துவை ஒருவா நம்பாதபடி யுத்தேன எனகிறா.

(எ)

ஏழாமபாட்டு - எந்நாந்ரிய இத்தயாதி 'தருகாரபோதுவிடாது' என்றதைப்பற்ற, இவாஞ்சிறுப் போலே என்றது விடிந்தது - பவித்தது

வகுத்த - பாபதாரண "வாணவா சிந்தையுள் வைத்து" இதயாதியைக் கடைக்கித்து பாவம் - விலக்ஷண இத்தயாதி சொன்னபின் 'பாவியேன்' என்றதுக்கு பாவம் - ஸாத்விகனூய் இத்தயாதி "எனதை யெய்மெருமான" இத்தயாதிக்கு அவதாரிகை பகவதவிஷயத்தை இத்தயாதி நீர் இங்ஙன சொல்லுவானென? என்றது - "நாயதூக் கெசவம் ஸளகி" என்றதைப்பற்ற புரோடாஸத்தை நாய தீண்டி னுறபோலே என்றவிடத்திலே - "மஹாஜந் திராஜ்யகி கெசவகஜேஷ்வரூயிபுக்ஷி | ஸ்வவஜேவவஜேஷ்வரூக்ஷிவா நுநிபொஹபூரிகாபியே" என்றது அநுஸந்தையா தேவவாஷ்டகீர்த்தம் - தேவவாதுததிரய வஜேஷ்வரூக்ஷிவா ஸவஸகருதபஹ நி லிஸுருருடைய என்றது - "வாணவா" என்றதைப்பற்ற "எனதை யெய்மெருமான" என்றபின் அததா - பரிவனுவனே இத்தயாதி வாணவா எனதையெய்மெருமானென்று சிந்தையுள்ளவைத்துச் சொல்லும சொல்லுன எந்தையே யெனறும் இத்தயாதி சொல்லுவன பாவியேன் இதயந்தய

எட்டாம் பாட்டு.

சேலவநாரண னென்றசோற்கேட்டலும்

மலதருங்கண்பனி நாடுவன்மாயமே

அலலுமநனபகலும் இடைவீழ்ன்றி

நலகியெனனைவிடான் நமபிநமபியே

ஆ — (சேலவநாரணனென்ற) இப்படி எனனுடைய அபிப்பிராயங்களைப்பற்றித் தான் 'அவன் திறத்தாப படுவேனலிலேன்' என்று இருக்கச்செய்ததாயும், செலவாய் வரின்வந்த செலவிலே கேட்குமளவிலே எனனுடைய ஸாவகாங்கங்களும் எனவாய்மொழிப் படி இருக்கவாய்ந்தான்' அவன் பக்கவிலே விழாநின்றன, நானும் அதிசயலனுய் "எவருறறு பொருமாநான்" என்று அவனை நாடுவன், இது என்ன ஆசாசாயம்? இப்படி நான் அதிசயலனுய்த தானை விடமாட்டேனென்று தால் அவன் என்னை விடலாமியே, அவன் எனவிறகாட்டி லும் அந்நிலை அபிப்பிராயங்களை அகிபஹுமாதந்தைப் பண்ணிமகொண்டு என்னை விடுகிறிலன், நான் என் செய்வான்? என்று சொல்கிறா

ஒ — எட்டாம் பாட்டில், அநாஹுன்னென்று அதனற நான் யாதருச்சிகபகலநந மயாவணத்தாலே அபைலனுய் அகலமாட்டுகிறிலேன், எம்மெருமானும் என்னை விடுவான்? விடுகிறிலன் இது ஒரு விஸமய மென்கிறா.

[சேலவநாரணனென்ற] ஸரீமாணுன் நாராயணன் [நாடுவான் மாயமே] - "அலலேன்" என்ற நான் எனனுடைய சாபலாசிரயத்தாலே "எவருறறு" என்று தேடாநின்றேன், இது ஒரு ஆசாசாயம் இருந்தபடி யென! [அலலுமநனபகலுமென்று மேல்குரு] - என்னைப்பிழைக்கையாலே பரிபூரணான எம்மெருமான தன்கேடுடை ஸமஸநிலைத்தாலே நன்றான இரவுப் பகலும் இடைவிடாதே என்னை ஸநேஷித்தது விடுகிறிலன்

ப. — அநந்தரம், இப்படி அகல நினைத்திருக்கச்செய்ததாயும், திருவாய்மொழிவணத்தாலே மேலவிழும்படி என்னைப் பரிபூரணான அவன் விடுகிறிலன் நென்கிறா

சேலவநாரணனென்ற - ஸ்ரீமநாராயணனென்கிற, செலவ திருநாமத்தை, கேட்டலும் - கேட்டவளவிலே, கண - கண்ணுனது, பனிமல்கும் - நீர் மல்காநின்றது; நாடுவன் - ("எவருறறு" என்று) தேடாநின்றேன், மாயமே - இது ஒரு ஆசாசாயமாயிருக்கிறதே, நமபி - பரிபூரணான நமபியானவன், நல - (தனனைக்கிட்டுக்கைக்கு அடியால்) நன்னமையுடைய, அலலும் இரவும், பகலும் - பகலும், இடைவீழ்ன்றி - விசேசதாஷிதமாக, நலகி - ஸநேஷித்தது, என்னை என்னை, நமபி - ஸவகியதவபாதிபத்திபண்ணி, விடான் - விடுகிறிலன் நமபுதல - தன்னனுடைய வஞ்ச விசுவஸித்தல.

இ — எட்டாம் பாட்டில், "அநாஹு" என்று அதனற நான், யாதருச்சிகபகலநந மயாவணத்தாலே ஸநிலனுய் அகலமாட்டுகிறிலேன், அவனும் என்னை விடமாட்டுகிறிலன், இது ஒரு விஸமயமென? என்கிறா

[சேலவநாரணன்] - ஆழ்வார் பரிஸரத்தில், ஸக்யமீஸம்பந்தமொழிய பரதருமசாரியெம்மெருமானைப் பறவாவா இல்லாமையாலே, 'ஸ்ரீமநாராயணன்' என்று யாதருச்சிகமரகச சொனனாகள் [என்றசோற்கேட்டலும்] - இவர்பாபதம் செவிபாட்டவளவிலே அநந்தாஷஸந தாநம் பண்ணிறிலேன், பாவித்திலேன், விஷஷாணமந்தமடபோலே அநந்தாஷஸநதாந மெழ்த

யவே பவித்தது [மல்குருகண்பனி] எனனை யொழியவே கண்ணுனது ரீமலகததொடங்கிறது [நாடுவன்] நெஞ்சானது “எங்குமுறையெம்பெருமான” என்று தேடத்தொடங்கிறது [மாயமே]- “அல்லேன்” எனக்கெகு நான் வேண்டிற்று, “ஆவன்” எனக்கெகு நான் வேண்டிற்றிலலை, இது ஒரு ஆபாசாய்மென? எனகிறா அவன் செய்கிறதென? எனனில்,—[அல்லும் இதயாதி]-தம் முடைய அபிஷேகியொழிய அவன் மேலவிழுகிற காலமாகையாலே நன்றான இரவும் நன்றான பகலும், இடைவிடாது நின்றன [நான் ஒருகால் தேடி விடாநின்றேன், அவன் இடைவிடாதே ஸ்வேந்நிபாநின்றான் [எனனைவிடான நம்பிநம்பியே] - அபூரணமான தான் நம்பி விடுகிறவன் நம்பி - ஒரு ததனாக நினைத்து நம்பி - அல்லும் நன்பகலும் வீடினறி நல்கி நம்பி எனனைவிடான மாயமே ஆழ்வான், “நம்பியே” என்று ஸ்வரகம் - இவையே பூரண நென்பது என்பா

11௩.—எட்டாம்பாட்டு “நாம் இதுகுமுன்பு நினைத்தும் பேசியும் தப்பச்செய்தோம், இனித்தவிருந்திகளை” என்று ‘அவன் குணங்கள் நலையாடாத தோரிடத்திலே கிடக்கவேணும்’ என்று போய், ஒரு குடம்குசுவரிலே முட்டாக்கிடக்கோண்டு கிடந்தார்; அங்கே, வழிபோகிற நெருவன், சுமைகளைத்து “நீர்நகாராயணன்” என்றான், அச்சொல்லைக் கேட்டுத் தம்முடைய காரணங்கள் அங்கே பரவண்ணமாகிறபடியைக் கண்டு விஸமிதமாகிறார்

[செலவநாரணனென்ற சோலகேட்டலும்] ஆழ்வார்பரிஸரத்தில் பரஹ்மசாரி எம்பெருமான போ சொல்லுவாரிலை, அதிர்அததாநல்லநதாநம் பண்ணவேண்டா வாயிற்று இவானோவபு கைக்கு எனபோல வெண்ணிர்:—விஷஹரணமநதரமபோலே அச்சொல் செவிப்பட்ட வள விலே, கண்ணுனது எனனை யொழியவே ரீமலகபுகுகது, நெஞ்சம் அவ்வளவிலே, “எங்குமுறைய” என்று தேடப்புகுகது [மாயமே] - “அல்லேன்” என்று அகலுக்கெகு நான் வேண்டிற்று ‘ஆவோன்’ என்று கூடுகெகு நான் வேண்டிற்றிலலை! எது ஓராபாசாய்ம இந்ருதபடியென! அவன் பினைச்செய்கிறதென? எனனில்,—[அல்லும் இதயாதி] தம் அபிஷேகியொழியவே, தம் முடைய காரணங்களுக்கு பகவதபவமே யாத்ரையாமபடி அவன் மேலவிழுகிற காலமாகையாலே ‘நல்லஅல்லும், நல்லபகலும்’ எனகிறார். நிவாராகரவிபாகமற எனக்கு ஸ்வேந்நிதப பரிபூரண னுனவன் எனனை ஸ்வேகரித்து எனனைவிட ஸ்வேந்நிதப பரிபூரண வினே, என்கண்ணுனது பனிமல்காரினந்து, நெஞ்சானது தேடாநின்றது இது ஓர் ஆபாசாய்மிருந்த படியென? எனகிறார் [இடைவிடாது] - நான் ஒருகால் தேடிவிடாநின்றேன், அவன் இடைவிடாதே ஸ்வேந்நியாநின்றான் [எனனைவிடான நம்பிநம்பியே] - அபூரணமான எனனைப் பூரண னுன தான் நம்பிவிடுகிறவன் நம்பி எனனை ஒருமதிப்புகை நினைத்து, நம்பி, அல்லும் நன்பக

எட்டாம்பாட்டு —செல்வநாரணன் இப்பாதி “கேட்டலும்” என்கையாலே—அஸ்வபாவிதஸத்தலத்தி லிருப்ப லித்தமென்று கிருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை - நாரிந்துகித்தருள்! இப்பாதி குட்டிக்கவர் - ஏகாத ஸத்தலம் “மாயமே” என்றததைப்பற்றி விஸமிதமாகிறார் என்றது

(செல்வநாரணன் - ஸ்ரீமந்நாராயணன் வழிபோகிறவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனென்பதோ வெண்ண, ஆழ்வார் இப்பாதி “மாரும் நாடு முலகமுல தனைப்போல” இப்பாதி “சொல்” என்றதற்கு பாவம் - அந்த லித்தநாஸித்தநாந் இப்பாதி, மல்தும் பரவதிகுல நெஞ்சம் இப்பாதி - கீழ்நாட்டிலே பரஹ்ம காரணமும அநதிகாரணமுந் சொல்லுகையாலே இங்கு பரஹ்மகாரணத்தைச் சொல்லுகிறவிடத்திலே அநதிகாரணத்தைச் சொல்லுகை உதித்தென்று தாத்தாயா “மல்குருகண்பனி” என்று - பரஹ்மகாரணத்துக்குக் காத்த ருதவம் கீழே சொல்லுகையாலே, நெஞ்சக்கே நாடுகையிலே காத்தருதவத்தை விவகரித்து, ஸ்வாபேதோபசாரத் தாலே “நாடுவன்” என்கிற தென்றபடி மாயம் ஆபாசாய்ம எனனையொழியவா கண்பனி நல்லும், நெஞ்சு தேடுவானென்கையாலே ஆபாசாய்மென்று வெண்கிறார்—அல்லேனே என்று இப்பாதி “வெண்ண” என்கிறவா, “நல்ல அல்லும் நன்பகலும்” என்கிறதென? எனன் - தம் அபிஷேகம் இப்பாதி அல்லுநகையது மிடைவிடாது நின்ற

ஹம் இடைவீழ்நிர் நல்சி, நமசி என்னெவிடான, மாயமே [நமபியே] - இவனையே பரிபூரண
 னென்கிறது ஸமஸாரி சேதநனைப்பெறு, பெறுப்பெறு பெறுகுறையிருக்கிற இவனையே ! பரிபூரண
 னென்கிறது லோகத்தாரா (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

நமபியைத் தென்குறுங்குடிநின்ற அச
 செம்பொனேதிகமும் திருமூர்த்தியை
 உமபர்வானவா ஆதியஞ்சோதியை
 எமபிரானை என சொல்லிமறப்பனோ ?

ஆ — (நமபியை) தன்னுடைய சாபலத்தாலே நமமை விடாநொழிந்தால், அவனு
 டைய குணஸாரவணுகினைப் பண்ணுதே அநயபரனாய் அவனை மறந்திருக்காரோடுவென்னில் —
 தத்குணஸாரவணமாத்தரத்தாலே சபலனாய்த் தனபகவரிலே விழாநிறக்கசெய்கே, அநினநிமகே
 அபாவஹமமராகளோடேகூடத் திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளி, தன்னுடைய நிரவநிகரான
 அழகைக் காட்டி என்னைத் தோற்றித்தனத் தனபகவரிலே விழவிட்டுக்கொண்டான், இனி எந்
 றுனை நான் அவனை மறக்குமாடி என்கிறா

ஓ — ஒன்பதாமபாட்டில், அவன் விடாநொழிந்தால் நீர் அநயபரராய் அவனை மறந்
 தாரோடுவென்னில், — திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளின் நமபிபைக் கண்டுவினவதது மறக்க உடைய
 முண்டோர் என்கிறா,

[அசசெம்பொனென்று தொடங்கி] - ஐடைவைத்த செம்பொனாகின ஒளிநீரான
 திகழாநிற்பதுஞ்செய்து ஒருவருடைய வாங்கமஸாதிகளாலும் பரிசுச்சித்தக் கொணர்ந்துபடியான
 திருமேனியை புடையவனை [உமபரென்று தொடங்கி] - பரஹ்மஸாரநாதிகளிற காட்டில்
 அத்தந்த விலகலுண்டான நியயஸ்வரிகளுக்கே நீவநீஹனுளாய் அநிமகோஹரான நேரஜஸனை
 புடையனுமாய் அபாவஹமமராகளோடுபோலே தாமே யாகமாமாடி என்னைப் பண்ணினவனை

ப — அநந்தரம் அவனுடைய உபகாரத்தவம் மறக்காரீராமோ ? என்கிறா

தென்குறுங்குடி திருக்குறுங்குடியிலே, நின்ற நிறகையாலே, நமபியை - ஸமஸார
 கல்யாணகுண பூரணனாய், (பாமாதத்தில் வடிவிலுங்காட்டில்), அ - ஓம்பியிட்ட, செம்பொன
 செம்பொனோடோலே, திகமும் - உஜ்வலமான, திருமூர்த்தியை - திருமேனியை புடையனாய், உம
 பா - மேலான், அவானவா - நியயஸ்வரிகளுக்கே, ஆதி - ஸத்தாதிக்ஷேத்திரத்து, அம் - ஸத்
 நமசி என்னை நமசிவிடா என்னது அந்வித்து, அந்நம - தீவாரநாத இத்தயாதி ! 'எனனை' என்றதுக்கு - தீர
 வ்ருத்தி ஸ்வீகரித்து - தன்னுடையவனாக ஸ்வீகரித்து 'நாயா' என்கிறதுக்குத் தாத்ஸயாதாரம் அவர்
 டோர் இத்தயாதி அந்நாதஸநாதாமினரிககே ஸபதமாதாரே பன்மகளுக்கே நிமித்தமாக - ஆஸாநாயிஹத்
 வென்றபடி மே, தீவாரநாதோநாயகியாலே - உத்தராதத்தபூவகமாகப் பூவாரத்தாரவாநு செவலி, பூ
 வாரத்தபூவகமாக, நமசி என்னை நமசி அவனும் நனபகலும் இடைவீழ்நிர் நல்விடான என்று அநயபரத்தா
 திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறா - இடைவீழ்நிர் இத்தயாதி இடைவீடாதே விசேஷியாதே, 'நகல்'
 என்றதுக்கு அந்நம-ஸ்நேஹியாநின்றுன் என்று நானுவன் - தேவனை 'நமசி' என்றதுக்கு அந்நமத்தார
 னானை ஒரு மத்தியன் இத்தயாதி இகதப் பகதத்துக்கு அநயயக் காட்டுகிறா - நமசி அல்லந்நிபகய
 இத்தயாதி, மத்தியன் - பெரியவன் செவகாரணனென்று தொடங்கி, நானுவன், நமசி அந்நம நனபகலும்
 இடைவீழ்நிர் நல்விடான நமசி என்னைவிடான, மாயமே இத்தயாநாய் (அ)

தாஸநீயமான, சோதியை - பாஞ்ஜயோதிஸஸ்பதவாசயஸ்ய, எமசோரணீ - தாத்ருஸம்மான் வுடிஸை எனணீ அநுபவபிபிதது அடிமைகொண்டவனை, எனசொலலி - எததைச்சொலலி, மறப்பன - மறப்பது அபூணானென்று மறக்கவோ? அஸுலபனென்று மறக்கவோ? அநுஜ்ஜவலவிகரஹ நென்று மறக்கவோ? அவிலக்ஷணபோகயனென்று மறக்கவோ? ஸுபரீஸனலலெனென்று மறக்கவோ? என்று கருதது,

இ - ஒன்பதாமபாட்டில், அவன விடாநொழிந்தால நீர் அநயபராய அவனை மறந ஆலாகாதோ? எனனில, - அவனபடிக்கை கண்டிவைகது மறக்கப்போரீமோ? எனகிறா

[நமபியை] - கல்பாணகுணபரிபூர்ணனை, பாமபதத்தில குணங்களுக்கு ஸதபாவமே உள்ளது, இங்கே குணங்களுக்குப் பூர்த்தி [தென்குறுங்குடிநின்ற] கலங்காப்பெருக்கரத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையவன், அததைவிட்டு என்னைப்பற்றத் திருக்குறுங்குடியிலே அவ ஸர பரதிஷ்ணயக் கொண்டு ஸதகாவரபரதிஷ்டையாக நின்றவனை, [அச்செம்பொனேதிகமுந திருமுர்த்தியை] - ஓடவைத்த செம்பொனபோலே நிரவதிக தேஜோநுபமாய எல்லாருடைய வாய்மநஸஸுமகளாலும் பரிசீசேதிக்க வொண்ணாத திவ்யமங்கன் விகரஹத்தை யுடையவனை [உமபா இதயாதி] - ஆக்காரன பரஹமாகளன்றிக்கே, அவவருகான நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்காஹேநவாபாய, அவாகளுக்கு அநிமசோஹரமுமான தேஜஸஸையமுடையவனை அவ்வடிவுக்கு போகதாரகஸரிதே அவாகள [எமசோரணீ] - நிகயஸூரிகளுக்குப் போலே தானே யாக்க மாமபடி எனக்கு உபகரித்தவனை [எனசொலலி மறப்பனே] - குணஸ்ரீநெனென்று மறக்கவோ? அஸநரீஹிநெனென்று மறக்கவோ? வடிவிற்பனையிலையென்று மறக்கவோ? மதிப்பனலெனென்று மறக்கவோ? எனக்கு உபகாரகனலெனென்று மறக்கவோ?

ரூ - ஒன்பதாமபாட்டு நீர்தாம் இங்ஙனே கிடந்து படாநிலலாதே, அவ்விஷயத்தை மறந்து ஸர்ஸாரிகளோபாதி உண்டு உதேதுத் திரியமாட்டரோ? என்ன? - நான் எததைச்சொலலி அவனை மறப்பது எனகிறா

[நமபியை] - கல்பாணகுணபரிபூர்ணனை, பாமபதத்தில குணங்களுக்கு ஸதபாவமே யிறே உள்ளது, இங்கேயிறே குணங்களுக்குப் பூர்த்தி [தென்குறுங்குடி நின்ற] - கலங்காப்பெருக்கரத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையவன், அததைவிட்டு என்னைப்பற்றத் திருக்குறுங்குடியிலே அவஸரபரதிஷ்ணயக்கொண்டு ஸதகாவரபரதிஷ்டையாக நின்றவனை [நமபியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற] குணத்திலே குறையுண்டாதல், ஆரஸ்த்தனென்னுதல் செய்து, நான் மறக்க வேணுமே [அச்செம்பொனேதிகமுந திருமுர்த்தியை] - வடிவடிகிலே குறையுண்டாயதான மறக்கவோ? [அச்செம்பொன] - உபமாநரஹிதமாய, ஓட்டற்ற செம்பொனபோலே நிரவதிகதேஜோநுபமாய, வாய்மநஸஸுமகளாலும் பரிசீசேதிக்க வொண்ணாத திவ்யமங்கன் விகரஹத்தை யுடைய

ஒன்பதாமபாட்டு - நமபியை இத்யாதி "எனசொலலிமறப்பனே" என்ற பதத்தைக் கடைகித்தது அவதாரிண - நீர்தாம் இத்யாதி

"தென்குறுங்குடிநின்ற நமபியை" என்று கூட்டி பாவம் பாமபதத்தில் இத்யாதி "நமபி - உமபா வானவாதி" எனகிற பதஸூரியவாஹாரதப்பாயம் - கலங்கா இத்யாதி கலவிருக்கை - வாஸஸத் தாத - "கின்ற" எனறகின பாவம் - அவஸா இத்யாதி குணபூர்த்தியும் ஸநிஹிதவமுக்கு சொன்னதுக்கு பாவம் - குணத்திலே இத்யாதி வடிவழகைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - வடிவழகிலே இத்யாதி 'செம்பொனே திகமுநதிருமுர்த்தியை' என்று அவவயிதது, ஸபதார்த்தம் - உபமந இத்யாதி உபமாநரஹிதம் யெனறகின விவரணம் - வாய்மநஸஸுமகளாலும் பரிசீசேதிக்கவொண்ணாத எனறது ஓட்டற்ற - கலவழகற்ற இளிமேல ஓடவைக்கத்தக்க மலாயஸமிக்வாத வெனறபடி பதச்சோததிக்கு பாவம் - அவ்விஷயத்தை இத்யாதி

வனை [உம்பா இதயாதி] - அவவடிவழகை அறுபலிகை இடபேழிறந நிதயஸ்ஸிரிகளாகச் சொ
கிறது ஆககரான இவவருகில வானவரைப்போலே யன்றியே மேலான நிதயஸ்ஸிரிகளுடை
ஸததாதிகளுக்கும் தானே கடவனாய், அவர்களுக்கு அறுபாவயமான திவ்யமங்களவிகாஹத
யுடையவனை [எம்பிரான] - அவர்களாபலிதகுமபடியை எனக்கு உபகரித்தவனை |
சோலலி மறப்படு] அபூணனென்று மறக்கவோ? அஸநிவிறிதனென்று மறக்கவோ
வடிவழகிலை பென்று மறக்கவோ? மேனமை யிலையென்று மறக்கவோ? எனக்கு உபநா
னென்றென்று மறக்கவோ? எததைச்சோலலி மறப்ப னென்கிறா

பத்தாம்பாட்டு.

மறப்புமஞானமும நாளுென்றணாநதிலன்
மறக்குமென்று செந்தாமரைககண்னெயரி
மறப்பறனென்னுள்ளே மனனிளுந் தன்னை
மறப்பளுவினி யானென்மணிபையே.

ஆ—(மறப்பும) வருந்தியாகிலும் அவனை ககணிலெனயாந ரெகருகை நிவாந
பிதது, அவனை மறந்திருந்தாலோ வெனனில. - இப்படி தன்னுழகை என்னருக கரடியநுரி,
கால தனனைககாட்டிப் போகில, ஜஞாநஜஞாநவகனிரண்டுபுதும அபராயமல்லாமைபாடுல அநித
புண இவன நாமமை மறக்கும்' என்று பாரததருளி, தனனை நான் மறவாணாககாக, அநீத
தைச சேதநமாநகவல்ல தன்னுடைய அழகிய திருநனைககோடுகூட என்னுள்ளே புது
எனக்குப் பரமஸுஸ்பதையாகனாண்டு 'இனிப பேசின' என்று இருந்தருளினான், இவனை
'மறப்பின' என்று வருந்தினால் மறக்கமுடியுமோ? என்கிறா

ஒ—பகதாமபாட்டில், வருந்தியாகிலும் அவனை மறக்காலோ? எனனில,--அம்
திருக்கணகாரிலே நோக்கிக் கொண்டு ஒருநாளும் மறக்கவொண்ணாது என்று என்னுளோ மீததம
வாதிககிறவனை நான் மறக்குமபடி எவன்னை? என்கிறா

[மறப்பும ஞானமும நாளுென்றணாநதிலன்] ஜஞாநநென்று ஒன்றெனயாந ||
பென்று ஒன்றெனயாந அநிதநிலன், அஸதகலபன் [மறக்குமென்று தெரவகி] - ஏவாந
னான் எனக்கு அநிவைபாடுமபிதது 'இவன நாமமை மறக்கும்' என்று பாரதது, [ஏவாநகலினை
யன்னுடைய கிருவழகை எனக்கு போகயாமபடி தந்தவனை

ப—அநந்தரம், மறவாதபடி அவனை யதநயபண்ணுகிறேன், மறக்க விரகுண்டி
என்கிறா

மறப்பும - மறப்பென்றும, ஞானமும - அநிவென்றும, ஒன்று - ஒன்று, உண்
திலன் - அநிதநிலைனுந்ருக, (தனவிஷயததிலநிலையுண்டாககி), மறக்கும - இததை இம்

ஸபதார்த்தம் - உநீகாரான இதயாதி உநீகாரான - ஸுக்ருதாநுருணாமக ஸுருபுபாண உரிபர் - பெ
"திருமாததி" என்றதற்கு - வடிவழகிலும், "ஆதியஞ்சோதி" என்றதற்கு - நெண்ணெயிறும் கொத்து இ
நிசமத்திலும், சுற்றிப்பாட்டிலும் வயதம் "ஆதி" என்றதின் அர்த்தம் - ஸத்தாதிக்ருத்திந் இயயாதி உப
மாஹ அலர்கள் இயயாதி படி - திருமேனியும், பாகாரமும் "எனசோலலி" என்றதற்குப் பூரேவார்த்தம்
விஸேஷணவகனிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறா - அபூணனென்று இதயாதி தென்குறவதடி நி
நமபியை, அச்செம்பொனே இதயார்பய அவவடி

தலையிலே யேறிட்டு, 'பிறந்த ஜனாந்தருக்கு விசேஷம் வரவோண்ணது' எனையபாத்தது, சிய திருக்கண்களாலே குளிரனோக்கிக்கொண்டு, தன்னையப்பறி எனக்கு வருட விஸம்ருதி போ எனஹருதயத்திலே நிதயவாஸம் பண்ணுகிறவனை [மணனினை] - 'புறம்பே அநய உண்டு' எனைய தோற்ற இருக்கிறவன் [மறப்பதே இனியானெனமணியையே] - பெருந் னுன ரதநம் கைப்படுத்தால் அத்தை முடிந்த அநபலியாதே உதறவாகளோ? [மறப்பதேவி மறவாமைக்குப் பரிசும் அவன்கையிலே யுண்டாயிருக்க, இனி மறக்க உபாயமுண்டோ? அநாதிகாலம் நினைக்க விரகிலலாதாபோலேயிறே மேலுள்ளகாலமுட மறக்க விரகில்லாதபடி யான] - அநாதிகாலம் "மறந்தேனுனைமுன்னம்" என்கிறபடியே விஸமரித்துப்போந்த [எனமணியையே] - பெருவிலையைய முடிந்தாளல்லாமபடி கைப்படுத்து புக்கையுடையதான மணியோலே யிருக்கிற தன்னை எனக்கு அநபலயோகயமாம்படி பண்ணிவைத்தபின்பு நான் அ அநாதரிப்பதே?

பதினேராம் பாட்டு.

மணியைவானவர்கண்ணைத் தன்னதோ
ரணியைத் தென்குருகர்ச்சடகோபன் சொல
பணிசெயாயிரத்துள் இவைபத்துடன்
தணிவிலர்கற்பரேல் கலவிராயுமே.

ஆ—(மணியை) வானவா கண்ணையிருந்துவைத்து எனக்கு எளியனாய்க் தன்ன தானே பூஷணமாயிருந்த எம்பொருமானுக்கு பேஷவருதகிருப்பதாகச் சொன்ன இயற்கை மொழியைக் கற்றாராகிருக்கு மவர்களுக்கு அகலவிதானே வாயு மென்கிறா

ஒ—நிகமத்தில், இப்பதனும் கற்பார் பிரதிபலிப்புருஷார்த்தமான பகவத்கை முததைப் பெறுவ ரென்கிறா இரகலவிதானே அமைபு மென்றுமாம்

[மணியையென்று தொடங்கி] - கண்களுக்குள்ளே பூஷணமாய் அயாவதாவதாகப் பதியாய ஆசிரியப்பாசுக்கு எளியனாய் இருந்துள்ளவனை. [தென்குருகரொடிய கொங்கி] - வாகுக்கு அத்யந்தவிதேயமாபச் சொற்கள் பணிசெயத் ஆயிரத்து இராதகையும், எம்பொரு னுக்குச் சொல்லாலே ஆழ்வா பணிசெயத் ஆயிர மென்றுமாம் [உடனென்று தொடங் ஸாபிபராயமாக ஸரத்ததாராயக கற்பாராகில கலவி வாய்க்கும்]

பூவதாதபாயபேஷம் கேள் - அழகு மன்னுநாயாவதேது? என்ன - பூவதி இத்தாதி "மறபட வினி" என்று தொடங்கி, வயக்கங்கமெல்லாம் த்விதியதாயபேஷம் தாத்தாயாத்தா (பூவதி) னுன இதயாதி பெருவிலையுன் அநாக்கமான 'இனி' என்றதுக்கு அத்தம் - மறவாமைக்கு இதய பரிசும் - சொந்தமரைக்கன் 'பரிஹாரம்' என்று பாட்டமானபோது - 'மணி' என்கிற பதத்திலே சார் தாதபாயம், "மணிமந்தரென்கூத்திகள்" என்னகடவதிறே கீழவாக்கவிலவரணம் - நீழ் வுடக்காலந யாதி 'யான்' என்றதுக்கு அத்தம் - அநாதிகாலம் இதயாதி பாதமதாதபாயத்தில், யான் - பாதததா கான மறப்பதே - மறக்கலவதாரானே? என்றபடி மறந்தேனுனைமுன்னம் - யாதொரு விதயம் விட நினைக்க அடுக்கும், அப்படியான உண்ண அநாதிகாலம் மறத்துபோகதே மெனவதல், பூஷணமுன் மறத்துபோகதே மெனவதல் ஸபதாரதம் - பெருவிலையுன் இதயாதி மணிகு ப்ரவாயதை முடிந்தாளல்லாபடியான ஸௌபயமு முண்டிறே 'எனமணி' எனையாலே, எனக்க அநபல யோ மார்படி. என்றது

ப — இததிருவாயமொழிகு பம் - இதினுடைய கலவியே கையகாயமென்று அருளிச்செய்கிறா

மணியை (உஜ்ஜவலமான) மாணிக்கமடிகளான வடிவையுடையனாய், (அநதவடிவாலே), வானவா - பரமபதவாஸிகளுக்கும், கண்ணனை - நிரவாஹகளுய், (அவவழகுக்கு ஒப்பிலலாமையாலே), நன்னதோரணியை - தனக்குத்தான அலங்காரமாய்ப் அதவிதியனவனை, தென்கடலோப்பட்ட, குருகா திருநகரிகு நிரவாஹகரான, சடகோபன - ஆழவா, சொல - சொல்லாலே, பணிசெய - பணிசெய்த, ஆயிரத்தன - ஆயிரத்தன, இவைபதது - இவை பத்தையும், உடன் - அபிராயத்தோடே உடன்உட்டு, தணிவிலா - ஆறுதலற்று, கற்போல - (அபிரிவெழுத்தோடே ஓராசாயமுததாலே) அபயனிப்பார்க்காலில், கலவி - அநதகலவி, வாயும் - கையகாயரூப பலவதோடே சேரும் சொற்பணிசெய என்னது - சொல்லெடுதது கையீட்டினவென்று மாம அன்றியே, சடகோபன - சொல என்னுடைய, பணிசெய்யாபிரமெனறது, கையகாயரூபமான ஆயிர மெனறுமாம இது கலவியிருந்தம்

இ — நிகமத்தில், இப்பததும் கற்பா நிரதியாயிருந்நாததமான கையகாயத்தைப் பெறுவ ரென்கிறா

[மணியை] - நமக்கு முடிந்த ஆளலாமாய் ஸுலபனவையச சொல்லுகிறார் [வானவாகண்ணனை] நிகமத்திலுள்ள நிரவாஹகளுய் மேனமையையுடையவனை [தன்னதோரணியை] - தனக்குத்தான ஆபரணமான அழகையுடையவனை 'தென்குறுங்குழிநிற' என்கிறவிடம் - ஸௌலபயம், "உமபர்வானவராதியஞ்சோதியை" என்கிறவிடம் - மேனமை, "சொம்போனேதிகமுந்நிருபாததி" என்கிறவிடம் - அழகு ஸௌலபயம் மதிபயம் அழகு கூடின பகவதே - பகவதத்தான [சொற்பணிசெய்யாபிரம்] - "மிடைந்தசொல" என்கிறபடியே, சொற்கள் பணிசெய்த ஆயிரமெனறுதல, சொல்லாலே பணிசெய்த ஆயிரமென்று வாசிகமான அழமைவையச சொல்லுதல [உடன்கற்போல] ஸாபிராயமாகக் கற்பாக்கில் [தணிவிலா கற்போல] தணிவாகிறது - ஆறுதல பரமபததாராயாக கற்பாக்கில் [கலவிவாயுடே] - கலவிதானே பரயோஜனமெனறுதல, கலவியை பலமான கையகாயவியத்தியுண்டா மெனறுதல ஸாவஸமாதபரனென்றார், பஜரியனென்றார், அவனதான ஸுலபனென்றார், ஸுலபனவைய அபராதஸஹனென்றார், அவன சீலவா நென்றார், ஸவராதனென்றார், நிரதியாயபோகய நென்றார் அவனுடைய ஆஜவகுணஞ் சொன்னார், ஸாதமயபோகபரத நென்றார், இப்படி அவமபதனவன நிரதேவதகமாக விஷயிகரிப்பா நெருவன என்னார் அகையாலே, "அவன துயரம் கடரமுதொழுதெழெனமனனே" என்று தன்கிருவாளத்தையுடையது அருளிச்செய்து தலைகட்டினார்.

நடு. — நிகமத்தில், இப்பததைக் கற்பவர்கள் நிரதியாயிருந்நாததமான பகவதகையகாயத்தைப் பெறுவ ரென்கிறா.

[மணியை] - முனதானையிலே முடிந்த ஆளலாம்படி கையபுத்திருக்கு மென்று ஸௌலபயத் சொல்லுகிறது "தென்குறுங்குழிநிற" என்கிறவிடத்தில் - ஸௌலபயம் [வானவாகண்ணனை] - "உமபர்வானவராதியஞ்சோதி" என்ற மேனமையையச சொல்லுகிறது [தன்னதோரணியை] - "அசசொப்போனேதிகமுந்நிருபாததி" என்கிற விடத்திலே, இப்பதமையு

நிகமம் - மணியை இதுபாதி 'கலவி' என்றதற்குக் கையகாயத்தை விவகித்து அவதாரினை - இப்பதமையு இதுபாதி

"மணி" என்கிற பதத்தாலே - ஸௌலபயமு சொல்லும் பரமபததைக் காட்டாவினறுகொண்டு, "தென்குறுங்குழிநிற" என்ற பதத்தை நிகமிகவந்தனென்றார் முகந்தனையிலேயேயுத்தாய்த் வாய்தவத்தாலே புகந்தானாலேயுமுந் தலைபடிகெ முடிந்த "மணியை" இதுபாதி விசேஷணவகளுக்கு விசேஷபதம்

கற்றாகுதுப் பஞ்சொனறா ஸாவஸமாதபர னேனறா பஜநீப னேனறா, அவனதான ஸலப னேனறா, ஸ பலபனுவனவன அபராதஸஹ னேனறா, அவன பரீலவா னேனறா, ஸ்வாராத னேனறா, நிரதிசயபோகய னேனறா, அவனுவடைய ஆராவதுணர் சோனறா, ஸாதமயபோக பரத னேனறா, இப்படி ஏவமபுதனுவன நிரேறதுகமாக விஷயிபிபாடுருக னேனறா, ஆகையாலே, “அவனதுயறமசுடரடிதொழ தேழெனமனனே” என்று தங்கிருளொ நகைசூறிகது அருளிச் செயது தலைககட்டினா

முதற்பத்தால் - பகவதகைங்கராயம் புருஷாரத்தமென்று அறதியிட்டார், இன்னடாமபத தால் - அந்தநகைங்கராயத்தில் கனையறுத்தார்; புறமுடபததால் - விரோதிசூறிகத கைங்கராயமென்பதாகவத சேஷ தவ பாயநதமான பகவ நகைங்கராய மெனறா, நாலாமபததால் இப்படிப்பட்ட நகைங்கராயத்துக்கு விரோதி ஐயவாய கைவலய மெனறா, அஞ்சாரபகதால் - அந்நவிரோதியைப் போக்குவானுர் அவனே பெனறா, ஆறாமபததால் - விரோதிநிரஸவரீபுருஷனான் திருவடிகளிலே சரணமடிகார், ஏறாமபததால் - இப்படி பெரியபிரட்டையார் முன்னிலையாக சரணமடிகு விடத்திலும், நததபடநயாயமபோலே ஸரணார் அறவாததிகிறுபடியாய்க் கண்டு விஷ ணணராகிரா, எட்டாமபததால் - ‘இப்படி பாபநகராரிசூதகச்சேயநெயு நததப நயாயமபோலே நாமமவிடாதே அறவாததிகிறு ந புறமுட ஆதமாத நியங்களிசு நகையறுதபடியாரே’ என்று பார்க்கு, அவருள் ஒருநகையிலே யெனகிரா, ஒன்பதாமபததால் - ‘இப்படி நகையறுதபடியார் ரகியா தாழ்வா னேன’ என்று அதிசய நகபண்ண, ‘நான் நாராயணன், ஸாவஸநதியாதன், உடமுதய ஸாவா போகிதயசுருஞ்செயது முடிக்கிறேன்’ என்று அருளிச்செய்ய, அவனுவலய பஞ்சுதததிலே ஆறாம கார்படுகிரா, பததாமபததால் - ஆறாமருடய பததநகைக கண்டு, திருமோகூடே நகரு வேட்டையாக வந்து தங்கி, இவாகு அசசிராதிதயையுப காட்டி, இவருடய அபேகிதஸரவி தாங்கம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தார் (௧௧)

இத்திருவாயமொழிப் பாட்டுகளுக்கு அரத்தத்தை அருளிச்செய்து, இப்பத்தில் திருவாயமொழி களுக்கு அடையே அரத்தம் அருளிச்செய்திருர் - ஸர்வஸிவாதபாள் என்னுர் இவ்வாறு “சுருஷாநிபாந டெகம் வாக்யம்” இது நயாயென ஸதகைகாரத்தவாரதம் துலாகமாலை அவன் நயாயநாட்டாடித்

இப்பரஸங்கத்திலே பத்துக்கருகருதாந்யாயம் அருளிச்செய்திரு நுதலாததால் இவ்வாறு “சைகசியம் புருஷாரத நெனறது - ‘அடிதொழுதெழு’ எனறது பசாய்த்து, ‘சுவலவாய’ எனறது பசுநெய்க்கையாலே கனையறுத்தது - “தனகசெயாக” எனறது விடத்திலே பாகவதசேஷதவபயாத நெனறது “பயிதயம் சுடொளியிலே” கைவலயததருகு விரோதிஐயவாயகைவலயபெனறது “துருவாயகத்திலே” அந்நவிரோதியைப் போக்குவானும் அவனே பெனறது “கனோகணமறதிலேன” எனறது விடத்திலே, “உழலவெனபினபெயக” இத்தயாதியைப்பறற வென்னவாரம் சரணமடிகார் நெனறது - “அடித்திழைகதுபுருசதேவ” எனறது விடத்திலே முளையிலையாக - புருஷகாரமாய விசுண்ணவாங்கு நெனறது உண்ணிலையிலே, “விண்ணவா பெருமா னையோ” எனறத்தைப்பறற நகையிலே யெனகிரு நெனறது நகையிலையிலே, “உகனவெனவெனவிடை விலை” எனறத்தைப்பறற அதிசயநகைபண்ண வெனறது - “அறிவெனறும் சகலபன” எனறத்தைப் பறற பரீலுணத்திலே ஆழலகாரபடுகிரா மலையுடையகாலே பெனறபடி பதபயம் தவசு ‘தவசு வேட்டையாக வந்து’ எனறது ககி, அடோகதித்தனாவிததம் பண்ணினபடியே அருளிச்செய்தா நெனறது “என்னவாவதசு குருநாதே” எனவையாலே ‘முதற்பத்தால்’ எனறது தொடகடி, இவ் வகையப்பா திக்கு சேஷதயாக சிவ ஸ்ரீகோஸயகலிலே, சிவஸ்ரீகோஸயகலிலே, துணைடாபத்திலுண்டா சுட்டினைமகிலே உண்டாயிருக்க, அப்படியே அருடாதமு நெனற கண்டு நெனறது (௧௨)

க-ஆம் பத்து—பிழை திருத்தம்.

அவதாரிகை.

[illegible]

முதற்பத்தி

[illegible]

